N O V Ý   Z Á K O N

PÁNA A SPASITELE NAŠEHO

JEŽÍŠE KRISTA.

PODLE POSLEDNÍHO VYDÁNÍ
KRALICKÉHO Z ROKU 1613.

BRNO 2009.

POŘÁDEK KNIH NOVÉHO ZÁKONA.

EVANGELIUM
PODLÉ
(SEPSÁNÍ S.) MATOUŠE.

KAPITOLA 1.

Předkové Krista Pána z strany těla, 18. a
způsob početí i narození jeho.

Kniha rodu Ježíše Krista sy-
na Davidova, syna Abra-
hamova.

2 Abraham zplodil Izáka. Izák
pak zplodil Jákoba. Jákob zplo-
dil Judu a bratří jeho.

3 Judas pak zplodil Fáresa a
Záru z Támar. Fáres pak zplodil
Ezroma. Ezrom zplodil Arama.

4 Aram pak zplodil Aminada-
ba. Aminadab pak zplodil Ná-
zona. Názon zplodil Salmona.

5 Salmon zplodil Bóza z Raab.
A Bóz zplodil Obéda z Rut. Obéd
pak zplodil Jesse.

6 Jesse zplodil Davida krále.
David pak král zplodil Šalo-
mouna, z té, kteráž *byla* Uri-
ášova.

7 Šalomoun zplodil Roboáma.
Roboám zplodil Abiáše. Abiáš
zplodil Azu.

8 Aza zplodil Jozafata. Jozafat
zplodil Jorámа. Jorám zplodil
Oziáše.

9 Oziáš pak zplodil Joátama.
Joátam pak zplodil Achasa. A-
chas zplodil Ezechiáše.

10 Ezechiáš pak zplodil Mana-
ssesa. A Manasses zplodil Amo-
na. Amon pak zplodil Joziáše.

11 Joziáš pak zplodil Jekoniáše
a bratří jeho v zajetí Babylon-
ském.

12 A po zajetí Babylonském Je-
koniáš zplodil Salatiele. Salati-
el pak zplodil Zorobábele.

13 A Zorobábel zplodil Abiuda.
Abiud pak zplodil Eliakima. E-
liakim zplodil Azora.

14 Azor potom zplodil Sádocha.
Sádoch zplodil Achima. Achim
pak zplodil Eliuda.

15 Eliud zplodil Eleazara. Ele-
azar zplodil Mátana. Mátan
zplodil Jákoba.

16 Jákob pak zplodil Jozefa,
muže Marie, z nížto narodil se
JEŽÍŠ, kterýž slove Kristus.

17 A tak všech rodů od Abra-
hama až do Davida bylo rodů
čtrnácte, a od Davida až do za-
jetí Babylonského rodů čtrnác-
te, a od zajetí Babylonského až
do Krista rodů čtrnácte.

18 Jezukristovo pak narození
takto se stalo: Když matka jeho
Maria zasnoubena byla Joze-

fovi, prvé než se sešli, nalezena
jest těhotná z Ducha svatého.
19 Ale Jozef muž její spraved-
livý jsa, a nechtěv jí v lehkost
uvésti, chtěl ji tajně propustiti.
20 Když pak on o tom pře-
myšloval, aj, anděl Páně ve
snách ukázal se jemu, řka: Jo-
zefe synu Davidův, neboj se při-
jíti Marie manželky své; nebo
což v ní jest počato, z Ducha sva-
tého jest.
21 Porodíť pak syna, a nazůveš
jméno jeho Ježíš; onť zajisté vy-
svobodí lid svůj od hříchů jejich.
22 Toto pak všecko stalo se, aby
se naplnilo, což povědíno bylo
ode Pána skrze proroka, řkou-
cího:
23 Aj, panna těhotná bude, a
porodí syna, a nazůveš jméno
jeho Emmanuel, kteréž se vy-
kládá: S námi Bůh.
24 Procítiv pak Jozef ze sna,
učinil, jakož mu přikázal anděl
Páně, a přijal manželku svou.
25 Ale nepoznal jí, až i porodila
Syna svého prvorozeného, a na-
zvala jméno jeho Ježíš.

KAPITOLA 2.

Příjezd mudrců k narozenému králi. 13. Utíkání do Egypta. 16. Dítek mordování. 19. Z Egypta navrácení.

Když se pak narodil Ježíš
v Betlémě Judově za dnů
Heródesa krále, aj, mudrci od
východu slunce vypravili se do
Jeruzaléma,
2 Řkouce: Kde jest ten naro-
zený král Židovský? Nebo vi-
děli jsme hvězdu jeho na vý-
chodu slunce, a vypravili jsme
se, abychom se klaněli jemu.
3 To uslyšev Heródes král, za-
rmoutil se i všecken Jeruzalém
s ním.
4 A protož svolav všecky před-
ní kněží a učitele lidu, tázal se
jich, kde by se Kristus měl na-
roditi.
5 Oni pak řekli jemu: V Betlé-
mě Judově. Nebo tak jest psáno
skrze proroka:
6 A ty Betléme, země Judská,
nikoli nejsi nejmenší mezi kní-
žaty Judskými; neboť z tebe vy-
jde vývoda, kterýž pásti bude lid
můj Izraelský.
7 Tehdy Heródes tajně povolav
mudrců, pilně se jich vyptával,
kterého by se jim času hvězda
ukázala.
8 A když je propouštěl do Bet-
léma, řekl: Jdouce, vyptejte se
pilně na to děťátko, a když na-
leznete, zvěstujtež mi, ať i já
přijda, pokloním se jemu.
9 Oni pak vyslyševše krále,
jeli. A aj, hvězda, kterouž byli
viděli na východu slunce, před-
cházela je, až i přišedši, stála
nad *místem*, kdež bylo děťátko.
10 A uzřevše hvězdu, zradovali
se radostí velmi velikou.
11 I všedše do domu, nalezli
děťátko s Marií matkou jeho, a

padše, klaněli se jemu; a otevřevše poklady své, obětovali jemu dary, zlato a kadidlo a mirru.

12 A od Boha napomenuti jsouce ve snách, aby se nenavraceli k Heródesovi, jinou cestou navrátili se do krajiny své.

13 Když pak oni odjeli, aj, anděl Páně ukázal se Jozefovi ve snách, řka: Vstana, vezmi děťátko i matku jeho, a utec do Egypta, a buď tam, dokudž nepovím tobě; neboť bude Heródes hledati děťátka, aby je zahubil.

14 Kterýž vstav v noci, vzal děťátko i matku jeho, a odšel do Egypta.

15 A byl tam až do smrti Heródesovy, aby se naplnilo povědění Páně skrze proroka, řkoucího: Z Egypta povolal jsem Syna svého.

16 Tehdy Heródes uzřev, že by oklamán byl od mudrců, rozhněval se náramně, a poslav, zmordoval všecky dítky, kteréž byly v Betlémě i ve všech končinách jeho, od dvouletých a níže, podlé času, na kterýž se byl pilně vyptal od mudrců.

17 Tehdy naplněno jest to povědění Jeremiáše proroka, řkoucího:

18 Hlas v Ráma slyšán jest, naříkání a pláč a kvílení mnohé; Ráchel plačící synů svých, a nedala se potěšiti, proto že jich není.

19 Když pak umřel Heródes, aj, anděl Páně ukázal se Jozefovi ve snách v Egyptě,

20 Řka: Vstana, vezmi dítě i matku jeho, a jdiž do země Izraelské; neboť jsou zemřeli ti, kteříž hledali bezživotí dítěte.

21 Kterýžto vstav, vzal dítě i matku jeho, a přišel do země Izraelské.

22 Ale uslyšev, že by Archelaus kraloval v Judstvu místo Heródesa otce svého, obával se tam jíti; avšak napomenut byv od Boha ve snách, obrátil se do krajin Galilejských.

23 A přišed, bydlil v městě, kteréž slove Nazarét, aby se naplnilo, což povědíno bylo skrze proroky, že Nazaretský slouti bude.

KAPITOLA 3.

Začátek kázaní i křtu Janova, 13. kterýž i Pán Ježíš od něho přijal.

V těch pak dnech přišel Jan Křtitel, káže na poušti v zemi Judské,

2 A řka: Pokání čiňte, nebo přiblížilo se království nebeské.

3 Totoť jest zajisté ten předpověděný od Izaiáše proroka, řkoucího: Hlas volajícího na poušti: Připravujte cestu Páně, přímé čiňte stezky jeho.

4 Ten pak Jan měl roucho z srstí velbloudových, a pás kožený okolo bedr svých, a pokrm jeho byl kobylky a med lesní.

5 Tedy vycházel k němu Jeruzalém a všecko Judstvo, i všecka okolní krajina Jordánská,

6 A křtěni byli od něho v Jordáně, vyznávajíce hříchy své.

7 Uzřev pak mnohé z farizeů a z saduceů, že jdou k jeho křtu, řekl jim: Pokolení ještěrčí, i kdo vám ukázal, kterak byste utéci měli budoucího hněvu?

8 Protož neste ovoce hodné pokání.

9 A nemyslte, že můžete říkati sami u sebe: Otce máme Abrahama. Neboť pravím vám, že může Bůh z kamení tohoto vzbuditi syny Abrahamovi.

10 A jižť jest i sekera k kořenu stromů přiložena. Každý tedy strom, kterýž nenese ovoce dobrého, vyťat a na oheň uvržen bývá.

11 Játť křtím vás vodou ku pokání, ten pak, kterýž po mně přichází, jestiť mocnější nežli já, jehožto nejsem hoden obuvi nositi. Onť vás křtíti bude Duchem svatým a ohněm.

12 Jehožto věječka v ruce jeho, a vyčistíť humno své, a shromáždí pšenici svou do obilnice, ale plevy páliti bude ohněm neuhasitelným.

13 Tehdy přišel Ježíš od Galilee k Jordánu k Janovi, aby pokřtěn byl od něho.

14 Ale Jan velmi zbraňoval jemu, řka: Já mám od tebe křtěn býti, a ty pak jdeš ke mně?

15 A odpovídaje Ježíš, dí jemu: Nechej nyní; neboť tak sluší na nás, abychom plnili všelikou spravedlnost. Tedy nechal ho.

16 A pokřtěn jsa Ježíš, vystoupil i hned z vody; a aj, otevřína jsou mu nebesa, a viděl Ducha Božího, sstupujícího jako holubici, a přicházejícího na něj.

17 A aj, hlas s nebe řkoucí: Tentoť jest ten můj milý Syn, v němž mi se dobře zalíbilo.

KAPITOLA 4.

Kristova pokušení, 12. kázaní, 18. učedlníků povolání, 23. bídných uzdravování.

Tehdy Ježíš veden jest na poušť od Ducha, aby pokoušín byl od ďábla.

2 A postiv se čtyřidceti dnů a čtyřidceti nocí, potom zlačněl.

3 A přistoupiv k němu pokušitel, řekl: Jsi-li Syn Boží, rciž, ať kamení toto chlebové jsou.

4 On pak odpovídaje, řekl: Psánoť jest: Ne samým chlebem živ bude člověk, ale každým slovem vycházejícím skrze ústa Boží.

5 Tedy pojal jej ďábel do svatého města, a postavil ho na vrchu chrámu.

6 A řekl mu: Jsi-li Syn Boží, spustiž se dolů; nebo psáno jest, že andělům svým přikázal o tobě, a na ruce uchopí tebe, abys

někde o kámen nohy své neurazil.
7 I řekl mu Ježíš: Zase psáno jest: Nebudeš pokoušeti Pána Boha svého.
8 Opět pojal ho ďábel na horu vysokou velmi, a ukázal mu všecka království světa i slávu jejich,
9 A řekl jemu: Toto všecko tobě dám, jestliže padna, budeš mi se klaněti.
10 Tedy řekl mu Ježíš: Odejdiž, satane; neboť psáno jest: Pánu Bohu svému klaněti se budeš, a jemu samému sloužiti budeš.
11 Tedy opustil ho ďábel, a aj, andělé přistoupili a sloužili jemu.
12 A když uslyšel Ježíš, že by Jan byl vsazen, navrátil se do Galilee.
13 A opustiv Nazarét, přišed, bydlil v Kafarnaum při moři, v krajinách Zabulon a Neftalím,
14 Aby se naplnilo povědění skrze Izaiáše proroka, řkoucího:
15 Země Zabulon a Neftalím při moři za Jordánem, Galilea pohanská,
16 Lid, kterýž bydlil v temnostech, viděl světlo veliké, a sedícím v krajině a stínu smrti, světlo vzešlo jim.
17 Od toho času počal Ježíš kázati a praviti: Pokání čiňte; neboť se přiblížilo království nebeské.
18 A chodě Ježíš podlé moře Galilejského, uzřel dva bratry, Šimona, kterýž slove Petr, a Ondřeje bratra jeho, ani pouštějí sít do moře, (nebo byli rybáři).
19 I dí jim: Poďte za mnou, a učiním vás rybáře lidí.
20 A oni hned opustivše síti, šli za ním.
21 A poodšed odtud, uzřel jiné dva bratry, Jakuba syna Zebedeova, a Jana bratra jeho, na lodí s Zebedeem otcem jejich, ani tvrdí síti své. I povolal jich.
22 A oni hned opustivše lodí a otce svého, šli za ním.
23 I procházel Ježíš všecku Galilei, uče v shromážděních jejich a káže evangelium království, a uzdravuje všelikou nemoc i všeliký neduh v lidu.
24 A rozešla se o něm pověst po vší Syrii. I vodili k němu všecky nemocné, rozličnými neduhy a trápeními obklíčené, i ďábelníky, i náměsičníky, i šlakem poražené a uzdravoval je.
25 I šli za ním zástupové mnozí z Galilee a z Desíti měst, i z Jeruzaléma i z Judstva i z Zajordání.

KAPITOLA 5.

Kdo jsou blahoslavení a proč. 13. Služebníků církve povinnost. 17. Vysvětlení zákona.

Vida pak *Ježíš* zástupy, vstoupil na horu; a když se posa-

dil, přistoupili k němu učedlníci
jeho.
2 I otevřev ústa svá, učil je,
řka:
3 Blahoslavení chudí duchem,
nebo jejich jest království nebeské.
4 Blahoslavení lkající, nebo oni
potěšeni budou.
5 Blahoslavení tiší, nebo oni
dědictví obdrží na zemi.
6 Blahoslavení, kteříž lačnějí a
žíznějí spravedlnosti, nebo oni
nasyceni budou.
7 Blahoslavení milosrdní, nebo
oni milosrdenství důjdou.
8 Blahoslavení čistého srdce,
nebo oni Boha viděti budou.
9 Blahoslavení pokojní, nebo
oni synové Boží slouti budou.
10 Blahoslavení, kteříž protivenství trpí pro spravedlnost,
nebo jejich jest království nebeské.
11 Blahoslavení budete, když
vám zlořečiti budou a protivenství činiti, a mluviti všecko zlé
o vás, lhouce, pro mne.
12 Radujte se a veselte se,
nebo odplata vaše hojná jest v
nebesích. Takť zajisté protivili
se prorokům, kteříž byli před
vámi.
13 Vy jste sůl země. Jestliže sůl
zmařena bude, čím bude osolena? K ničemuž se nehodí více,
než aby byla ven vyvržena a od
lidí pošlapána.
14 Vy jste světlo světa. Nemůžeť město na hoře ležící skryto
býti.
15 Aniž rozsvěcují svíce a stavějí ji pod kbelec, ale na svícen;
i svítí všechněm, kteříž jsou v
domě.
16 Tak svěť světlo vaše před
lidmi, ať vidí skutky vaše dobré,
a slaví Otce vašeho, kterýž jest
v nebesích.
17 Nedomnívejte se, že bych
přišel rušiti zákona aneb proroků. Nepřišelť jsem rušiti, ale
naplniti.
18 Amen zajisté pravím vám:
Dokudž nepomine nebe i země,
jediná literka aneb jeden puňktík nepomine z zákona, až se
všecky věci stanou.
19 Protož zrušil-li by kdo jedno
z přikázaní těchto nejmenších,
a učil by tak lidi, nejmenší
slouti bude v království nebeském. Kdož by pak koli činil i
učil, ten veliký slouti bude v
království nebeském.
20 Nebo pravím vám: Nebude-liť hojnější spravedlivost vaše
nežli zákonníků a farizeů, nikoli nevejdete do království nebeského.
21 Slyšeli jste, že říkáno jest
starým: Nezabiješ. Pakli by kdo
zabil, povinen trpěti soud.
22 Ale játť pravím vám: Že
každý, kdož se hněvá na bratra svého bez příčiny, musí tr-

pěti soud. Kdož by pak řekl bratru svému: Rácha, povinen bude před radou státi; a kdož by řekl: Blázne, musí pekelný oheň trpěti.

23 Protož obětoval-li bys dar svůj na oltář, a tu bys se rozpomenul, že bratr tvůj má něco proti tobě:

24 Nechejž tu daru svého před oltářem a odejdi; prvé smiř se s bratrem svým, a potom přijda, obětuj dar svůj.

25 Vejdi v dobrou vůli s protivníkem svým rychle, dokudž jsi s ním na cestě, ať by snad nedal tebe protivník tvůj soudci, a soudce dal by tě služebníku, a byl bys uvržen do žaláře.

26 Amen pravím tobě: Nevyjdeš odtud, dokudž i posledního haléře nenavrátíš.

27 Slyšeli jste, že říkáno bylo starým: Nezcizoložíš.

28 Ale jáť pravím vám: Že každý, kdož by pohleděl na ženu ku požádání jí, již zcizoložil s ní v srdci svém.

29 Jestliže pak oko tvé pravé horší tě, vylup je a vrz od sebe; neboť jest užitečněji tobě, aby zahynul jeden oud tvůj, než by celé tělo tvé uvrženo bylo do ohně pekelného.

30 A pakli ruka tvá pravá horší tě, utni ji a vrz od sebe; nebo užitečněji jest tobě, aby zahynul jeden oud tvůj, než by všecko tělo tvé uvrženo bylo do pekelného ohně.

31 Též řečeno jest: Kdož by koli propustil manželku svou, aby jí dal lístek rozloučení.

32 Jáť pak pravím vám: Že kdožkoli propustil by manželku svou, kromě příčiny cizoložstva, uvodí ji v cizoložstvo, a kdož propuštěnou pojme, cizoloží.

33 Opět slyšeli jste, že říkáno bylo starým: Nebudeš křivě přisahati, ale splníš Pánu přísahy své.

34 Ale jáť pravím vám: Abyste nepřisahali všelijak, ani skrze nebe, nebo trůn Boží jest;

35 Ani skrze zemi, nebo podnož jeho jest; ani skrze Jeruzalém, nebo město velikého toho Krále jest.

36 Ani skrze hlavu svou budeš přisahati, nebo nemůžeš jednoho vlasu učiniti bílého aneb černého.

37 Ale buď řeč vaše: Jistě, jistě; nikoli, nikoli. Což pak nad to více jest, to od zlého jest.

38 Slyšeli jste, že říkáno bylo: Oko za oko, a zub za zub.

39 Jáť pak pravím vám: Abyste neodpírali zlému. Ale udeří-li tě kdo v pravé líce tvé, nasaď jemu i druhého.

40 A tomu, kdož se s tebou chce souditi a sukni tvou vzíti, nech mu i pláště.

41 A nutil-li by tě kdo míli jednu, jdi s ním dvě.

42 A prosícímu tebe dej, a od toho, kdo by chtěl vypůjčiti od tebe, neodvracuj se.

43 Slyšeli jste, že říkáno bylo: Milovati budeš bližního svého, a nenáviděti budeš nepřítele svého.

44 Ale jáť vám pravím: Milujte nepřátely své, dobrořečte těm, kteříž vás proklínají, dobře čiňte nenávidícím vás, a modlte se za ty, kteříž vás utiskují a vám se protiví,

45 Abyste byli synové Otce svého, kterýž jest v nebesích; nebo slunci svému velí vzchoditi na dobré i na zlé, a déšť dává na spravedlivé i na nespravedlivé.

46 Nebo milujete-li ty, kdož vás milují, jakou odplatu máte? Zdaliž i publikáni téhož nečiní?

47 A budete-li pozdravovati toliko bratří svých, což více činíte? Však i publikáni to činí.

48 Buďtež vy tedy dokonalí, jako i Otec váš, kterýž jest v nebesích, dokonalý jest.

KAPITOLA 6.

Při almužně, 5. modlitbě, 16. postu, 19. pokladích 25. a při pečování jak se chovati.

Pilně se varujte, abyste almužny své nedávali před lidmi, proto abyste vidíni byli od nich, jinak nebudete míti odplaty u Otce svého, kterýž jest v nebesích.

2 Protož když dáváš almužnu, netrub před sebou, jako pokrytci činí v školách a na ryncích, aby chváleni byli od lidí. Amen pravím vám, majíť odplatu svou.

3 Ale ty když almužnu dáváš, nechť neví levice tvá, co činí pravice tvá,

4 Aby almužna tvá byla v skrytě, Otec pak tvůj, kterýž vidí v skrytě, odplatí tobě zjevně.

5 A když bys se modlil, nebývej jako pokrytci. Obyčej zajisté mají, v školách a na úhlech ulic stojíce, modliti se, aby byli vidíni od lidí. Amen pravím vám, žeť mají odplatu svou.

6 Ale ty když bys se modlil, vejdi do pokojíka svého, a zavra dvéře své, modliž se Otci svému, kterýž jest v skrytě, a Otec tvůj, kterýž vidí v skrytě, odplatí tobě zjevně.

7 Modléce se pak, nebuďtež marnomluvní jako pohané; nebo se domnívají, že pro tu svou mnohomluvnost vyslyšáni budou.

8 Nepřirovnávejtež se tedy jim, neboť ví Otec váš, čeho jest vám potřebí, prvé než byste vy ho prosili.

9 A protož vy takto se modlte:

Otče náš, kterýž *jsi* v nebesích,
posvěť se jméno tvé.

10 Přiď království tvé. Buď
vůle tvá jako v nebi tak i na
zemi.

11 Chléb náš vezdejší dej nám
dnes.

12 A odpusť nám viny naše, ja-
kož i my odpouštíme vinníkům
našim.

13 I neuvoď nás v pokušení, ale
zbav nás od zlého. Nebo tvé jest
království, i moc, i sláva, na
věky, Amen.

14 Nebo jestliže odpustíte li-
dem poklésky jejich, odpustíť i
vám nebeský Otec váš.

15 Jestliže pak neodpustíte li-
dem pádů jejich, aniž Otec váš
odpustí vám pádů vašich.

16 Když byste se pak postili,
nebývejtež jako pokrytci za-
smušilí; neboť pošmuřují tváří
svých, aby vědomé bylo lidem,
že se postí. Amen pravím vám,
vzaliť jsou odplatu svou.

17 Ty pak, když se postíš, po-
maž hlavy své a tvář svou umej,

18 Aby nebylo zjevné lidem, že
se postíš, ale Otci tvému, kterýž
jest v skrytě. A Otec tvůj, kte-
rýž vidí v skrytosti, odplatí tobě
zjevně.

19 Neskládejte sobě pokladů
na zemi, kdež mol a rez kazí,
a kdež zloději vykopávají a kra-
dou.

20 Ale skládejte sobě poklady v
nebi, kdež ani mol ani rez ne-
kazí, a kdež zloději nevykopá-
vají ani nekradou.

21 Nebo kdež jest poklad váš,
tuť jest i srdce vaše.

22 Svíce těla jestiť oko; protož
jestliže by oko tvé sprostné bylo,
všecko tělo tvé světlé bude.

23 Pakliť by oko tvé bylo ne-
šlechetné,všecko tělo tvé tmavé
bude. Jestliže tedy světlo, kte-
réž jest v tobě, jest tma, sama
tma jaká bude?

24 Žádný nemůže dvěma pá-
nům sloužiti. Neb zajisté jed-
noho nenáviděti bude, a dru-
hého milovati, aneb jednoho
přídržeti se bude, a druhým po-
hrdne. Nemůžte Bohu sloužiti i
mammoně.

25 Protož pravím vám: Nepe-
čujte o život svůj, co byste jedli
a co pili, ani o tělo své, čím byste
se odívali. Zdaliž není život více
nežli pokrm, a tělo nežli oděv?

26 Hleďte na ptactvo nebeské,
žeť nesejí ani žnou, ani shro-
mažďují do stodol, ale Otec váš
nebeský živí je. I zdaliž vy jich
mnohem nepřevyšujete?

27 A kdo z vás pečlivě mysle,
může přidati ku postavě své lo-
ket jeden?

28 A o oděv proč se staráte?
Považte kvítí polního, kterak
roste, nepracuje ani přede.

29 Pravímť pak vám, že ani Šalomoun ve vší slávě své tak odín nebyl, jako jedno z nich.

30 Poněvadž tedy trávu polní, ješto dnes jest, a zítra do peci bývá vložena, Bůh tak odívá, i zdaliž mnohem více vás *neodívá*, ó malé víry?

31 Nepečujtež tedy, říkajíce: Co budeme jísti? aneb co budeme píti? aneb čím se budeme odívati?

32 Nebo toho všeho pohané hledají. Víť zajisté Otec váš nebeský, že toho všeho potřebujete.

33 Ale hledejte nejprv království Božího a spravedlnosti jeho, a toto vše bude vám přidáno.

34 Protož nepečujte o zítřejší den, nebo zítřejší den pečovati bude o své věci. Dostiť má den na svém trápení.

KAPITOLA 7.

Všetečný soud. 7. Stálost při modlitbě. 12. Summa písem i zákona přirozeného. 13. Cesta úzká a široká. 15. Falešní proroci. 24. Dům na skále a na písku.

Nesuďtež, abyste nebyli souzeni.

2 Nebo kterýmž soudem soudíte, *týmž* budete souzeni, a kterou měrou měříte, bude vám zase odměřeno.

3 Kterakž pak vidíš mrvu v oku bratra svého, a v oku svém břevna neznamenáš?

4 Aneb kterak díš bratru svému: Nech ať vyjmu mrvu z oka tvého? A aj, břevno v oku tvém.

5 Pokrytče, vyjmi nejprv břevno z oka svého, a tehdy prohlédneš, abys vyňal mrvu z oka bratra svého.

6 Nedávejte svatého psům, aniž mecte perel svých před svině, aťby snad nepotlačily jich nohama svýma, a obrátíce se, neroztrhaly vás.

7 Proste, a dánoť bude vám; hledejte, a naleznete; tlucte, a bude vám otevříno.

8 Nebo každý, kdož prosí, béře; a kdož hledá, nalézá; a tomu, kdož tluče, bude otevříno.

9 An který z vás jest člověk, jehož kdyby prosil syn jeho za chléb, dal by jemu kámen?

10 A prosil-li by za rybu, zdali dá jemu hada?

11 Poněvadž tedy vy, jsouce zlí, umíte dobré dary dávati dětem svým, čím více Otec váš, kterýž jest v nebesích, dá dobré věci těm, kteříž ho, prosí?

12 A protož všecko, jakž byste chtěli, aby vám lidé činili, tak i vy čiňte jim; toť zajisté jest zákon i proroci.

13 Vcházejte těsnou branou; nebo prostranná brána a široká cesta jest, kteráž vede k zahynutí, a mnoho jest těch, kteříž vcházejí skrze ni.

14 Nebo těsná jest brána a
úzká cesta, kteráž vede k ži-
votu, a málo jest nalézajících ji.
15 Pilně se pak varujte faleš-
ných proroků, kteříž přicházejí
k vám v rouše ovčím, ale vnitř
jsou vlci hltaví.
16 Po ovocích jejich poznáte
je. Zdaliž zbírají z trní hrozny,
aneb z bodláčí fíky?
17 Takť každý strom dobrý o-
voce dobré nese, zlý pak strom
zlé ovoce nese.
18 Nemůžeť dobrý strom zlého
ovoce násti, ani strom zlý ovoce
dobrého vydávati.
19 Všeliký strom, kterýž ne-
nese ovoce dobrého, vyťat a na
oheň uvržen bývá.
20 A tak tedy po ovocích jejich
poznáte je.
21 Ne každý, kdož mi říká:
Pane, Pane, vejde do království
nebeského, ale ten, kdož činí
vůli Otce mého, kterýž v nebe-
sích jest.
22 Mnozíť mi dějí v onen den:
Pane, Pane, zdaliž jsme ve
jménu tvém neprorokovali, a ve
jménu tvém ďáblů nevymítali,
a v tvém jménu divů mnohých
nečinili?
23 A tehdyť jim vyznám, že
jsem vás nikdy neznal. Ode-
jděte ode mne, činitelé nepra-
vosti.
24 A protož každého, kdož slyší
slova má tato a plní je, připo-
dobním muži moudrému, kte-
rýž ustavěl dům svůj na skále.
25 I spadl příval, a přišly řeky,
a váli větrové, a obořili se na ten
dům, ale nepadl; nebo založen
byl na skále.
26 Každý pak, kdož slyší slova
má tato, a neplní jich, připodob-
něn bude muži bláznu, kterýž
ustavěl dům svůj na písku.
27 I spadl příval, a přišly řeky,
a váli větrové, a obořili se na ten
dům, i padl, a byl pád jeho ve-
liký.
28 Stalo se pak, když dokonal
Ježíš řeči tyto, že se převelmi
divili zástupové učení jeho.
29 Nebo učil je jako moc maje,
a ne jako zákonníci.

KAPITOLA 8.

Malomocného 5. a služebníka setníkova, 14. svegruši Petrovu 16. i jiné uzdraviv Pán, 19. zákonníka přijíti, učedlníka pustiti nechtěl. 23. Větrové i ďáblové ho poslouchají.

A když sstupoval s hory, šli za
ním zástupové mnozí.
2 A aj, malomocný přišed, kla-
něl se jemu, řka: Pane, kdybys
jen chtěl, můžeš mne očistiti.
3 I vztáh Ježíš ruku, dotekl
se ho, řka: Chci, buď čist. A
hned očištěno jest malomocen-
ství jeho.
4 I dí jemu Ježíš: Viziž, abys
žádnému nepravil. Ale jdi, ukaž
se knězi, a obětuj dar ten, kte-
rýž přikázal Mojžíš, na svědec-
tví jim.

5 A když vcházel Ježíš do Ka-
farnaum, přistoupil k němu set-
ník, prose ho,
6 A řka: Pane, služebník můj
leží doma šlakem poražený, vel-
mi se trápě.
7 I dí jemu Ježíš: Já přijdu a
uzdravím ho.
8 A odpovídaje setník, řekl:
Pane, nejsemť hoden, abys všel
pod střechu mou, ale toliko rci
slovo, a uzdraven bude služeb-
ník můj.
9 Nebo i já jsem člověk pod
mocí, maje pod sebou žoldnéře,
a dím-li tomuto: Jdi, tedy jde, a
jinému: Přiď, a přijde, a služeb-
níku svému: Učiň toto, a učiní.
10 To uslyšev Ježíš, podivil se,
a jdoucím za sebou řekl: Amen
pravím vám, ani v Izraeli tak
veliké víry jsem nenalezl.
11 Pravím pak vám, žeť přijdou
mnozí od východu i od západu,
a stoliti budou s Abrahamem, s
Izákem a s Jákobem v králov-
ství nebeském,
12 Ale synové království vyvr-
ženi budou do temností zevnitř-
ních. Tamť bude pláč a škřipení
zubů.
13 I řekl Ježíš setníkovi: Jdiž,
a jakžs uvěřil, staň se tobě. I
uzdraven jest služebník jeho v
tu hodinu.
14 A přišed Ježíš do domu Pe-
trova, uzřel svegruši jeho, ana
leží, a má zimnici.
15 I dotekl se ruky její, a pře-
stala jí zimnice. I vstala a po-
sluhovala jim.
16 A když byl večer, přivedli k
němu mnohé, kteříž ďábelství
měli, a on vymítal duchy slo-
vem, a všecky, kteříž se zle měli,
uzdravil,
17 Aby se naplnilo povědění
skrze Izaiáše proroka, řkoucího:
Onť vzal na se mdloby naše, a
neduhy nesl.
18 Vida pak Ježíš zástupy mno-
hé okolo sebe, kázal přeplaviti
se na druhou stranu.
19 A přistoupiv jeden zákon-
ník, řekl jemu: Mistře, půjdu za
tebou, kamžkoli půjdeš.
20 I dí jemu Ježíš: Lišky dou-
pata mají, a ptactvo nebeské
hnízda, ale Syn člověka nemá,
kde by hlavu sklonil.
21 Jiný pak z učedlníků jeho
řekl jemu: Pane, dopusť mi prvé
odjíti a pochovati otce mého.
22 Ale Ježíš řekl jemu: Poď za
mnou, a nech ať mrtví pochová-
vají mrtvé své.
23 A když vstoupil na lodí,
vstoupili za ním i učedlníci jeho.
24 A aj, bouře veliká stala se
na moři, tak že vlny přikrývaly
lodí. On pak spal.
25 A přistoupivše učedlníci je-
ho, zbudili jej, řkouce: Pane, za-
chovej nás, hynemeť.
26 I dí jim: Proč se bojíte, ó
malé víry? Tehdy vstav, přimlu-

vil větrům a moři, i stalo se uti-
šení veliké.
27 Lidé pak divili se, řkouce:
Kteraký jest tento, že ho i vě-
trové i moře poslouchají?
28 A když se přeplavil na dru-
hou stranu do krajiny Gerge-
zenských, potkali se s ním dva
ďábelníci z hrobů vyšlí, ukrutní
náramně, tak že žádný nemohl
tou cestou choditi.
29 A aj, volali, řkouce: Co je
nám po tobě, Ježíši, Synu Boží?
Přišel jsi sem před časem trápiti
nás.
30 A bylo opodál od nich stádo
veliké vepřů, pasoucích se.
31 Ďáblové pak prosili ho,
řkouce: Jestliže nás vymítáš,
dopustiž nám vjíti do toho stáda
vepřů.
32 I řekl jim: Jděte. A oni vy-
šedše, vešli do stáda těch vepřů.
A aj, hnalo se prudce všecko
stádo těch vepřů s vrchu dolů
do moře, i ztonuli v vodách.
33 Pastýři pak utekli. A při-
šedše do města, vypravovali *to*
všecko, i o těch ďábelnících.
34 A aj, všecko město vyšlo v
cestu Ježíšovi, a uzřevše ho,
prosili, aby šel z končin jejich.

KAPITOLA 9.

Kristus uzdravil šlakovitého, 9. povolal Matouše, 14. odpověď dal o postu, 20. ženu uzdravil, 23. dceru knížecí vzkřísil, 27. slepým zrak navrátil, 32. ďábelství vyhnal, 35. nad rozptýlenými lítost měl.

A vstoupiv na lodí, přeplavil
se, a přišel do města svého.
2 A aj, přinesli mu šlakem po-
raženého, ležícího na loži. A vi-
děv Ježíš víru jejich, dí šla-
kem poraženému: Doufej, synu,
odpuštěniť jsou tobě hříchové
tvoji.
3 A aj, někteří z zákonníků
řekli sami v sobě: Tento se
rouhá.
4 A viděv Ježíš myšlení jejich,
řekl: Proč vy myslíte zlé věci v
srdcích svých?
5 Nebo co jest snáze říci: Od-
puštěniť jsou tobě hříchové, čili
říci: Vstaň a choď?
6 Ale abyste věděli, žeť má moc
Syn člověka na zemi odpouštěti
hříchy, tehdy dí šlakem poraže-
nému: Vstana, vezmi na sebe
lože své, a jdi do domu svého.
7 Tedy vstav, odšel do domu
svého.
8 A vidouce to zástupové, divili
se a velebili Boha, kterýž dal ta-
kovou moc lidem.
9 A jda odtud Ježíš, uzřel člo-
věka sedícího na cle, jménem
Matouše. I dí mu: Poď za mnou.
I vstav, šel za ním.
10 Stalo se pak, když seděl Je-
žíš za stolem v domě, a aj, mnozí
celní a hříšníci přišedše, stolili
s Ježíšem a s učedlníky jeho.
11 A vidouce to farizeové, řekli
učedlníkům jeho: Proč s celnými
a hříšníky jí mistr váš?

12 Ježíš pak uslyšev to, řekl
jim: Nepotřebujíť zdraví lékaře,
ale nemocní.

13 Jdouce pak, učte se, co jest
to: Milosrdenství chci a ne oběti.
Nebo nepřišel jsem volati spravedlivých, ale hříšných ku pokání.

14 Tehdy přistoupili k němu
učedlníci Janovi, řkouce: Proč
my a farizeové postíme se často,
učedlníci pak tvoji se nepostí?

15 I řekl jim Ježíš: Zdaliž mohou synové ženichovi rmoutiti se, dokudž s nimi jest ženich? Ale přijdou dnové, když bude od nich odjat ženich, a tehdyť se budou postiti.

16 Žádný zajisté nepřišívá záplaty sukna nového k rouchu vetchému; nebo ta záplata jeho odtrhla by *díl* od roucha, a větší by díra byla.

17 Aniž lejí vína nového do nádob starých; sic jinak rozpuknou se sudové, a víno se vyleje, a sudové se zkazí. Ale víno nové lejí do nových nádob, a bývá obé zachováno.

18 A když on to k nim mluvil,
aj, kníže přistoupivši, klanělo se jemu, řkuc: Dcera má nyní umřela. Ale poď, vlož na ni ruku svou, a budeť živa.

19 A vstav Ježíš, šel za ním, i
učedlníci jeho.

20 (A aj žena, kteráž nemocí
svou trápena byla ode dvanácti let, přistoupivši po zadu, dotkla se podolka roucha jeho.

21 Nebo řekla sama v sobě:
Dotknu-li se jen toliko roucha jeho, uzdravena budu.

22 Ježíš pak obrátiv se, a uzřev
ji, řekl: Doufej, dcero, víra tvá tě uzdravila. I ozdravěla ta žena té chvíle.)

23 Přišed pak Ježíš do domu
knížete, a uzřev trubače i zástup hlučící,

24 Řekl jim: Odejdětež; nebo
neumřela děvečka, ale spí. I posmívali se jemu.

25 A když byl vyhnán zástup,
všed tam, ujal ji za ruku její. I vstala ta děvečka.

26 A roznesla se pověst ta po
vší té zemi.

27 A když šel odtud Ježíš, šli za
ním dva slepí, volajíce a řkouce: Smiluj se nad námi, Synu Davidův.

28 A když všel do domu, přistoupili k němu ti slepí. I dí jim Ježíš: Věříte-li, že to mohu učiniti? Řekli jemu: Ovšem, Pane.

29 Tedy dotekl se očí jejich, řka:
Podlé víry vaší staň se vám.

30 I otevříny jsou oči jejich. Zapověděl jim pak tuze Ježíš, řka: Viztež, ať nižádný nezví.

31 Ale oni vyšedše, rozhlásali
jej po vší té zemi.

32 A když oni vycházeli, aj, přivedli mu člověka němého, majícího ďábelství.

33 A když vyvrženo bylo ďábelství, mluvil němý. I divili se zástupové, řkouce: Že nikdy nic nebylo vídáno takového v Izraeli.

34 Farizeové pak pravili: Mocí knížete ďábelského vymítá ďábly.

35 I obcházel Ježíš všecka města i městečka, uče v školách jejich a káže evangelium království, a uzdravuje všelikou nemoc i všeliký neduh v lidu.

36 A když hleděl na zástupy, slitovalo se mu jich, že byli opuštěni a rozptýleni jako ovce, nemajíce pastýře.

37 Tehdy řekl učedlníkům svým: Žeň zajisté jest mnohá, ale dělníků málo.

38 Protož proste Pána žně, ať vypudí dělníky na žeň svou.

KAPITOLA 10.

Poslání dvanácti k kázaní 8. i divů činění. 9. Zpráva, jak by se při tom, 16. zvlášť v odpornostech přicházejících míti měli.

A svolav dvanácte učedlníků svých, dal jim moc nad duchy nečistými, aby je vymítali, a aby uzdravovali všelikou nemoc, i všeliký neduh.

2 Dvanácti pak apoštolů jména jsou tato: První Šimon, kterýž slove Petr, a Ondřej bratr jeho, Jakub Zebedeův a Jan bratr jeho,

3 Filip a Bartoloměj, Tomáš a Matouš, kterýž býval celný, Jakub Alfeův a Lebbeus, přijmím Taddeus,

4 Šimon Kananitský, a Jidáš Iškariotský, kterýž i zradil ho.

5 Těchto dvanácte poslal Ježíš, přikazuje jim, řka: Na cestu pohanů nechoďte, a do města Samaritánských nevcházejte.

6 Ale raději jděte k ovcem zahynulým z domu Izraelského.

7 Jdouce pak, kažte, řkouce: Že se přiblížilo království nebeské.

8 Nemocné uzdravujte, malomocné čisťte, mrtvé křeste, ďábelství vymítejte; darmo jste vzali, darmo dejte.

9 Neberťe s sebou zlata, ani stříbra, ani peněz do opasků svých,

10 Ani mošny na cestu, ani dvou sukní, ani obuvi, ani hůlky; hodenť jest zajisté dělník pokrmu svého.

11 A do kteréhožkoli města neb městečka vešli byste, vzeptejte se, kdo by v něm hodný byl, a tu pobuďte, až i vyjdete.

12 A vcházejíce do domu, pozdravte ho.

13 A jestliže bude dům ten hodný, pokoj váš přijdiž naň; pakli by nebyl hodný, pokoj váš navratiž se k vám.

14 A kdožkoli nepřijal by vás, a neuposlechl by řečí vašich, vy-

jdouce ven z domu *neb* z města
toho, vyrazte prach z noh svých.
15 Amen pravím vám: Lehčeji
bude zemi Sodomských a Gomorských v den soudný nežli
městu tomu.
16 Aj, já posílám vás jako ovce
mezi vlky; protož buďte opatrní
jako hadové, a sprostní jako holubice.
17 Vystříhejte se pak lidí; neboť
vás vydávati budou do sněmů,
a v shromážděních svých budou
vás bičovati.
18 Ano i před vládaře i před
krále vedeni budete pro mne, na
svědectví proti nim, i národům.
19 Když pak vás vydadí, nebuďtež pečliví, kterak aneb co
byste mluvili; dánoť bude zajisté vám v tu hodinu, co budete
míti mluviti.
20 Nebo ne vy jste, kteříž mluvíte, ale Duch Otce vašeho, kterýž mluví v vás.
21 Vydáť pak bratr bratra na
smrt, i otec syna, a povstanouť
dítky proti rodičům, a zmordují
je.
22 A budete v nenávisti všechněm pro jméno mé, ale kdož setrvá až do konce, tenť spasen
bude.
23 Když se pak vám budou
protiviti v tom městě, utecte
do jiného. Amen zajisté pravím vám, nezchodíte měst Izraelských, až přijde Syn člověka.
24 Neníť učedlník nad mistra,
ani služebník nad pána svého.
25 Dostiť jest učedlníku, aby
byl jako mistr jeho, a služebník
jako pán jeho. Poněvadž hospodáře Belzebubem nazývali, čím
pak více domácí jeho?
26 Protož nebojte se jich; nebo
není nic skrytého, což by nemělo
býti zjeveno, ani tajného, ješto
by nemělo zvědíno býti.
27 Což vám pravím ve tmách,
pravte na světle, a co v uši slyšíte, hlásejte na domích.
28 A nebojte se těch, kteříž
mordují tělo, ale duše nemohou
zamordovati; než raději se bojte
toho, kterýž může i duši i tělo
zatratiti v pekelném ohni.
29 Zdaliž nebývají prodáváni
dva vrabečkové za penízek? A
však jeden z nich nepadá na
zem bez Otce vašeho.
30 Vaši pak i vlasové na hlavě
všickni sečteni jsou.
31 Protož nebojte se, dražší jste
vy nežli mnoho vrabců.
32 Kdožkoli tedy vyzná mne
před lidmi, vyznámť i já jej před
Otcem svým, kterýž jest v nebesích.
33 Kdož by pak mne zapřel
před lidmi, zapřímť ho i já před
Otcem svým, kterýž jest v nebesích.
34 Nedomnívejte se, že bych
přišel pokoj dáti na zemi. Ne-

přišelť jsem, abych pokoj uvedl,
ale meč.
35 Přišel jsem zajisté, abych
rozdělil člověka proti otci jeho,
a dceru proti mateři její, a ne-
věstu proti svegruši její.
36 A nepřátelé člověka domácí
jeho.
37 Kdo miluje otce neb matku
více nežli mne, neníť mne ho-
den; a kdož miluje syna neb
dceru více nežli mne, neníť mne
hoden.
38 A kdož nebéře kříže svého a
nenásleduje mne, neníť mne ho-
den.
39 Kdo nalezne duši svou, ztra-
tíť ji; a kdo by ztratil duši svou
pro mne, nalezneť ji.
40 Kdo vás přijímá, mne při-
jímá; a kdo mne přijímá, při-
jímá toho, kterýž mne poslal.
41 Kdo přijímá proroka ve jmé-
nu proroka, odplatu proroka
vezme; a kdož přijímá spraved-
livého ve jménu spravedlivého,
odplatu spravedlivého vezme.
42 A kdož by koli dal jednomu
z těchto maličkých toliko číši
vody studené k nápoji ve jménu
učedlníka, zajisté pravím vám,
neztratíť odplaty své.

KAPITOLA 11.

Poselství Janovo ku Pánu. 7. Svědectví Pán dal Janovi. 20. Městům nevděčným domlouval, 25. Otce svého chválil. 28. Ssoužených k sobě volal.

I stalo se, když přestal Ježíš
těch přikázaní dávati dva-
nácti učedlníkům svým, bral se
odtud, aby učil a kázal v měs-
tech jejich.
2 Jan pak uslyšev v vězení o
skutcích Kristových, poslav dva
z učedlníků svých,
3 Řekl jemu: Ty-li jsi ten, kte-
rýž přijíti má, čili jiného čekati
máme?
4 I odpovídaje Ježíš, řekl jim:
Jdouce, zvěstujtež Janovi, co
slyšíte a vidíte.
5 Slepí vidí, a kulhaví chodí,
malomocní se čistí, a hluší slyší,
mrtví z mrtvých vstávají, a
chudým evangelium se zvěs-
tuje.
6 A blahoslavený jest, kdož se
nehorší na mně.
7 A když oni odešli, počal Je-
žíš praviti zástupům o Janovi:
Co jste vyšli na poušť viděti?
Třtinu-li větrem se klátící?
8 Aneb co jste vyšli viděti?
Člověka-li měkkým rouchem
oděného? Aj, kteříž se měkkým
rouchem odívají, v domích krá-
lovských jsou.
9 Aneb co jste vyšli viděti?
Proroka-li? Jistě pravím vám, i
více nežli proroka.
10 Tento jest zajisté, o němž
psáno: Aj, já posílám anděla
svého před tváří tvou, kterýž
připraví cestu tvou před tebou.

11 Amen pravím vám, mezi
syny ženskými nepovstal větší
nad Jana Křtitele; ale kdo jest
nejmenší v království nebes-
kém, jestiť větší nežli on.

12 Ode dnů pak Jana Křtitele
až dosavad království nebeské
násilí trpí, a ti, kteříž násilí činí,
uchvacujíť je.

13 Nebo všickni proroci i ten
zákon až do Jana prorokovali.

14 A chcete-li přijíti, onť jest
Eliáš, kterýž přijíti měl.

15 Kdo má uši k slyšení, slyš.

16 Ale k komu připodobním po-
kolení toto? Podobné jest dětem,
sedícím na ryncích a na tova-
ryše své volajícím,

17 A říkajícím: Pískali jsme
vám, a neskákali jste; žalostně
jsme naříkali, a neplakali jste.

18 Přišel zajisté Jan, nejeda
ani nepije, a řkou: Ďábelství
má.

19 Přišel Syn člověka, jeda a
pije, a řkou: Aj, člověk žráč
a piján vína, přítel publikánů
a hříšníků. Ale ospravedlněna
jest moudrost od synů svých.

20 Tehdy počal přimlouvati
městům, v nichž bylo činěno
nejvíce divů jeho, že pokání ne-
činili:

21 Běda tobě Korozaim, běda
tobě Betsaido. Nebo kdyby v
Týru a Sidonu byli činěni di-
vové ti, kteříž jsou činěni v vás,
dávno by byli v žíni a v popele
pokání činili.

22 Nýbrž pravím vám: Týru
a Sidonu lehčeji bude v den
soudný nežli vám.

23 A ty Kafarnaum, kteréž jsi
až k nebi vyvýšeno, až do pekla
sstrčeno budeš. Nebo kdyby v
Sodomě činěni byli divové ti,
kteříž jsou činěni v tobě, byliť
by zůstali až do dnes.

24 Ano více pravím vám, že
zemi Sodomských lehčeji bude
v den soudný nežli tobě.

25 V ten čas odpověděv Ježíš,
řekl: Chválím tě, Otče, Pane
nebe i země, že jsi skryl tyto věci
před moudrými a opatrnými, a
zjevil jsi je nemluvňátkům.

26 Jistě, Otče, žeť se tak líbilo
před tebou.

27 Všecky věci dány jsou mi
od Otce mého, a žádnýť nezná
Syna, jediné Otec, aniž Otce kdo
zná, jediné Syn, a komuž by
chtěl Syn zjeviti.

28 Poďtež ke mně všickni, kte-
říž pracujete a obtíženi jste, a já
vám odpočinutí dám.

29 Vezměte jho mé na se, a učte
se ode mne, neboť jsem tichý a
pokorný srdcem, a naleznete od-
počinutí dušem svým.

30 Jho mé zajisté jestiť roz-
košné, a břímě mé lehké.

KAPITOLA 12.

Svěcení soboty. 9. Úkladové proti Pánu.

22. Ďábelství němé. 25. Obrana proti rouhačům, 46. a kdo jest přítel Kristův.

V ten čas šel Ježíš v sobotu skrze obilí, učedlníci pak jeho lační jsouce, počali vymínati klasy a jísti.

2 Farizeové pak spatřivše to, řekli jemu: Hle, učedlníci tvoji činí, čehož nesluší činiti v sobotu.

3 On pak řekl jim: Co jste nečtli, co učinil David, když lačněl, on i ti, kteříž s ním byli?

4 Kterak všel do domu Božího a chleby posvátné jedl, kterýchž jemu neslušelo jísti, ani těm, kteříž s ním byli, než toliko samým kněžím?

5 Aneb zdali jste nečtli v zákoně, že kněží v sobotu v chrámě sobotu ruší, a jsou bez hříchu?

6 Ale pravímť vám, že větší jest tuto nežli chrám.

7 Než kdybyste věděli, co jest to: Milosrdenství chci a ne oběti, nepotupovali byste nevinných.

8 Syn zajisté člověka jest pánem i soboty.

9 A odšed odtud, přišel do školy jejich.

10 A aj, byl tu člověk, maje ruku uschlou. I tázali se ho, řkouce: Sluší-li v sobotu uzdravovati? aby jej obžalovali.

11 On pak dí jim: Který z vás bude člověk, ješto by měl ovci jednu, a kdyby ta upadla do jámy v sobotu, i zdaliž nedosáhne jí a nevytáhne?

12 A čím lepší jest člověk než ovce? A protož slušíť v sobotu dobře činiti.

13 Tedy řekl člověku tomu: Vztáhni tu ruku svou. I vztáhl, a přivedena jest k zdraví jako druhá.

14 Farizeové pak vyšedše, drželi radu proti němu, kterak by jej zahladili.

15 A věděv to Ježíš, šel odtud. I šli za ním zástupové mnozí, a uzdravil je všecky.

16 A s pohrůžkou přikázal jim, aby ho nezjevovali,

17 Aby se naplnilo povědění skrze Izaiáše proroka, řkoucího:

18 Aj, služebník ten můj, kteréhož jsem vyvolil, ten milý můj, v němž se dobře zalíbilo duši mé. Položím Ducha svého na něj, a soud národům zvěstovati bude.

19 Nebude se vaditi, ani křičeti, aniž kdo na ulicích uslyší hlas jeho.

20 Třtiny nalomené nedolomí, a lnu kouřícího se neuhasí, až i vypoví soud k vítězství.

21 A ve jménu jeho národové doufati budou.

22 Tehdy přiveden k němu ďábelstvím posedlý, slepý a němý. I uzdravil jej, tak že ten slepý a němý i mluvil i viděl.

23 I děsili se všickni zástupové
a pravili: Není-liž tento ten Syn
Davidův?
24 Ale farizeové to uslyševše,
řekli: Tento nevymítá ďáblů než
skrze Belzebuba, kníže ďábel-
ské.
25 Ježíš pak znaje myšlení je-
jich, dí jim: Každé králov-
ství rozdělené samo proti sobě
spustne, a každé město neb
dům proti sobě rozdělený ne-
stane.
26 A jestližeť satan satana vy-
mítá, proti sobě rozdělen jest.
Kterak tedy stane království
jeho?
27 A vymítám-liť já ďábly skr-
ze Belzebuba, synové vaši skrze
koho vymítají? Protož oni soud-
cové vaši budou.
28 Pakliť já Duchem Božím ďá-
bly vymítám, přišloť jest jistě
mezi vás království Boží.
29 Aneb kterak kdo může do
domu silného vjíti a jeho nádobí
pobrati, leč by prvé svázal toho
silného, a teprv by dům jeho ob-
loupiti mohl?
30 Kdož není se mnou, proti
mně jest; a kdo neshromažďuje
se mnou, rozptylujeť.
31 Protož pravím vám: Všeliký
hřích i rouhání bude lidem od-
puštěno, ale rouhání proti Du-
chu nebude odpuštěno lidem.
32 A kdyby kdo řekl slovo proti
Synu člověka, bude jemu odpuš-
těno, ale kdož by mluvil proti
Duchu svatému, nebude jemu
odpuštěno, ani v tomto věku,
ani v budoucím.
33 Čiňtež aneb strom dobrý, i
ovoce jeho dobré; aneb čiňte
strom zlý, i ovoce jeho zlé. Ne-
boť po ovoci strom bývá poznán.
34 Pokolení ještěrčí, kterakž
byste mohli dobré věci mluviti,
jsouce zlí? Nebo z hojnosti srdce
ústa mluví.
35 Dobrý člověk z dobrého po-
kladu srdce vynáší dobré, a zlý
člověk ze zlého pokladu vynáší
zlé.
36 Ale pravím vám, že z kaž-
dého slova prázdného, kteréž
mluviti budou lidé, vydadí po-
čet v den soudný.
37 Nebo z slov svých spraved-
liv budeš, a z řečí svých budeš
odsouzen.
38 Tehdy odpověděli někteří z
zákonníků a farizeů, řkouce:
Mistře, chceme od tebe znamení
viděti.
39 On pak odpovídaje, dí jim:
Pokolení zlé a cizoložné zna-
mení hledá, ale znamení jemu
nebude dáno, jediné to znamení
Jonáše proroka.
40 Nebo jakož byl Jonáš v břiše
velryba tři dni a tři noci, takť
bude Syn člověka v srdci země
tři dni a tři noci.
41 Muži Ninivitští stanou na
soudu s pokolením tímto, a po-

tupí je, proto že pokání činili
k Jonášovu kázaní, a aj, víceť
nežli Jonáš tuto.

42 Královna od poledne po-
vstane k soudu s pokolením
tímto, a potupí je; nebo při-
jela od končin země, aby sly-
šela moudrost Šalomounovu, a
aj, víceť tuto nežli Šalomoun.

43 Když pak nečistý duch vy-
jde od člověka, chodí po místech
suchých, hledaje odpočinutí, ale
nenalézá.

44 Tedy říká: Navrátím se do
domu svého, odkudž jsem vyšel.
A přijda, nalezne prázdný, vy-
čištěný a ozdobený.

45 Tedy jde a vezme s se-
bou sedm jiných duchů horších,
nežli jest sám, a vejdouce, pře-
bývají tam, i bývají poslední
věci člověka toho horší nežli
první. Takť se stane i tomuto
zlému pokolení.

46 A když on ještě mluvil k zá-
stupům, aj, matka a bratří jeho
stáli vně, žádajíce s ním pro-
mluviti.

47 I řekl jemu jeden: Aj, matka
tvá i bratří tvoji stojí vně, chtíce
s tebou mluviti.

48 On pak odpovídaje, řekl
tomu, kterýž jemu pověděl: Kdo
jest matka má? A kdo jsou
bratří moji?

49 A vztáhna ruku svou na uče-
dlníky své, řekl: Aj, matka má i
bratří moji.

50 Nebo kdož by koli činil vůli
Otce mého nebeského, ten jest
bratr můj, i sestra má, i matka
má.

KAPITOLA 13.

Kristus Pán z lodí sedmero podobenství předložil, 54. a že prorok v své vlasti není vzácný, osvědčil.

A v ten den vyšed Ježíš z
domu, sedl podlé moře.

2 I sešli se k němu zástupové
mnozí, tak že vstoupiv na lodí,
seděl, všecken pak zástup stál
na břehu.

3 I mluvil jim mnoho v podo-
benstvích, řka: Aj, vyšel rozse-
vač, aby rozsíval.

4 A když on rozsíval, některá
padla podlé cesty, a přiletěli
ptáci, i szobali je.

5 Jiná pak padla na místa skal-
natá, kdež neměla mnoho země;
a rychle vzešla, proto že neměla
hlubokosti země.

6 Ale když slunce vzešlo, vyho-
řela, a proto že neměla kořene,
uschla.

7 Jiná pak padla do trní; i
zrostlo trní, a udusilo je.

8 A jiná padla v zemi dobrou; i
vydalo užitek, některé stý, jiné
šedesátý a jiné třidcátý.

9 Kdo má uši k slyšení, slyš.

10 Tedy přistoupivše učedlníci,
řekli jemu: Proč jim v podoben-
stvích mluvíš?

11 On pak odpověděv, řekl jim:
Proto že vám dáno jest znáti

tajemství království nebeského,
ale jim není dáno.

12 Nebo kdož má, dáno bude
jemu, a rozhojníť se; ale kdož
nemá, i to, což má, bude od něho
odjato.

13 Protoť v podobenstvích mlu-
vím jim, že vidouce, nevidí, a
slyšíce, neslyší, ani rozumějí.

14 A plní se na nich proroctví
Izaiáše, řkoucí: Slyšením sly-
šeti budete, ale nesrozumíte; a
hledíce, hleděti budete, a nepo-
znáte.

15 Nebo ztučnělo srdce lidu to-
hoto, a ušima těžce slyšeli, a oči
své zamhouřili, aby někdy nevi-
děli očima, a ušima neslyšeli, a
srdcem nesrozuměli, a neobrá-
tili se, abych jich neuzdravil.

16 Ale oči vaše blahoslavené, že
vidí, i uši vaše, že slyší.

17 Amen zajisté pravím vám,
že mnozí proroci a spravedliví
žádali viděti to, co vidíte, ale ne-
viděli, a slyšeti to, což slyšíte,
ale neslyšeli.

18 Vy tedy slyšte podobenství
rozsevače.

19 Každý, kdož slyší slovo o tom
království a nerozumí, přichází
ten zlý a uchvacuje to, což jest
vsáto v srdce jeho. To jest ten,
kterýž podlé cesty vsát jest.

20 V skalnatou pak zemi vsátý
jest ten, kterýž slyší slovo, a
hned je s radostí přijímá.

21 Než nemá v sobě kořene, ale
jest časný, a když přichází ssou-
žení neb protivenství pro slovo,
hned se horší.

22 Mezi trní pak vsátý jest ten,
kterýž slyší slovo, ale pečování
tohoto světa a oklamání zboží
udušuje slovo, i bývá bez užitku.

23 V dobrou pak zemi vsátý ten
jest, kterýž slyší slovo a rozumí,
totiž kterýž užitek nese. Neseť
pak někdo stý, a jiný šedesátý,
jiný pak třidcátý.

24 Jiné podobenství předložil
jim, řka: Podobno jest králov-
ství nebeské člověku, rozsíva-
jícímu dobré semeno na poli
svém.

25 Když pak lidé zesnuli, při-
šel nepřítel jeho, a nasál kou-
kole mezi pšenici, a odšel.

26 A když zrostla bylina a uži-
tek přinesla, tedy ukázal se i
koukol.

27 I přistoupivše služebníci
hospodáře toho, řekli jemu: Pa-
ne, zdaližs dobrého semene ne-
nasál na poli svém? Kde že se
pak vzal koukol?

28 A on řekl jim: Nepřítel člo-
věk to učinil. Služebníci pak
řekli mu: Chceš-liž tedy, ať jde-
me a vytrháme jej?

29 On pak odpověděl: Nikoli,
abyste trhajíce koukol, spolu s
ním nevytrhali pšenice.

30 Nechte ať obé spolu roste až
do žně. A v čas žně dím žen-

cům: Vytrhejte nejprv koukol a
svažte jej v snopky k spálení, ale
pšenici shromažďte do stodoly
mé.
31 Jiné podobenství předložil
jim, řka: Podobno jest králov-
ství nebeské zrnu horčičnému,
kteréž vzav člověk, vsál na poli
svém.
32 Kteréžto zajisté nejmenší
jest mezi všemi semeny, když
pak zroste, větší jest nežli jiné
byliny, a bývá strom, tak že
ptáci nebeští přiletíce, hnízda
sobě dělají na ratolestech jeho.
33 Jiné podobenství mluvil jim:
Podobno jest království nebeské
kvasu, kterýž vzavši žena, zadě-
lala ve třech měřicích mouky, až
by zkysalo všecko.
34 Toto všecko mluvil Ježíš v
podobenstvích k zástupům, a
bez podobenství nemluvil jim,
35 Aby se naplnilo povědění
skrze proroka, řkoucího: Otevru
v podobenstvích ústa svá, vy-
pravovati budu skryté věci od
založení světa.
36 Tedy propustiv zástupy, šel
domů Ježíš. I přistoupili k němu
učedlníci jeho, řkouce: Vylož
nám podobenství o koukoli toho
pole.
37 On pak odpovídaje, řekl jim:
Rozsevač dobrého semene jest
Syn člověka.
38 A pole jest tento svět, dobré
pak símě jsou synové králov-
ství, ale koukol jsou synové toho
zlostníka.
39 A nepřítel, kterýž jej roz-
sívá, jestiť ďábel, žeň pak jest
skonání světa, a ženci jsou an-
dělé.
40 Protož jakož vybrán bývá
koukol a ohněm spálen, takť
bude při skonání tohoto světa.
41 Pošle Syn člověka anděly
své, i vyberouť z království jeho
všecka pohoršení, i ty, kteříž
činí nepravost,
42 A uvrhouť je do peci ohnivé.
Tamť bude pláč a škřipení zubů.
43 A tehdážť spravedliví stkvíti
se budou jako slunce v králov-
ství Otce svého. Kdo má uši k
slyšení, slyš.
44 Opět podobno jest králov-
ství nebeské pokladu skrytému
v poli, kterýž nalezna člověk,
skrývá, a radostí naplněn jsa
pro něj, odchází a prodává
všecko, což má, a koupí pole to.
45 Opět podobno jest králov-
ství nebeské člověku kupci, hle-
dajícímu pěkných perel.
46 Kterýž když nalezl jednu
velmi drahou perlu, odšed, pro-
dal všecko, což měl, a koupil ji.
47 Opět podobno jest králov-
ství nebeské vrši puštěné do
moře, a ze všelikého plodu shro-
mažďující.
48 Kteroužto, když naplněna
byla, vytáhše na břeh a sedíce,
vybírali, což dobrého bylo, do

nádob, a což bylo zlého, preč zamítali.
49 Takť bude při skonání světa. Vyjdou andělé, a oddělí zlé z prostředku spravedlivých,
50 A uvrhou je do peci ohnivé. Tamť bude pláč a škřipení zubů.
51 Dí jim Ježíš: Srozuměli-li jste tomuto všemu? Řekli jemu: I ovšem, Pane.
52 On pak řekl jim: Protož každý učitel umělý v království nebeském podobný jest člověku hospodáři, kterýž vynáší z pokladu svého nové i staré věci.
53 I stalo se, když dokonal Ježíš podobenství ta, bral se odtud.
54 A přišed do vlasti své, učil je v škole jejich, tak že se velmi divili, a říkali: Odkud má tento moudrost tuto a moc?
55 Zdaliž tento není syn tesařův? Zdaliž matka jeho neslove Maria, a bratří jeho Jakub a Jozes a Šimon a Judas?
56 A sestry jeho zdaliž všecky u nás nejsou? Odkudž tedy má tyto všecky věci?
57 I zhoršili se na něm. Ježíš pak řekl jim: Neníť prorok beze cti, než v své vlasti a v domě svém.
58 I neučinil tu mnoho divů pro nevěru jejich.

KAPITOLA 14.

Heródes cizoložník Jana sťal. 14. Pán pěti chleby pět tisíc lidu nasytil, 25. po moři chodil, 35. moc Božskou při uzdravení mnohých prokázal.

V tom čase uslyšel Heródes čtvrták pověst o Ježíšovi.
2 I řekl služebníkům svým: To jest Jan Křtitel. Onť jest vstal z mrtvých, a protož se divové dějí skrze něho.
3 Nebo jav Heródes Jana, svázal jej byl a dal do žaláře, pro Herodiadu manželku Filipa bratra svého.
4 Nebo byl řekl jemu Jan: Nesluší tobě míti jí.
5 A chtěv zabiti jej, bál se lidu; nebo za proroka jej měli.
6 Když pak slaven byl den narození Heródesova, tancovala dcera Herodiady u prostřed, i zalíbila se Heródesovi.
7 Pročež s přísahou zaslíbil jí dáti, začby ho jen požádala.
8 A ona jsuci prvé navedena od mateře své, řekla: Dej mi zde na mise hlavu Jana Křtitele.
9 I zarmoutil se král, ale pro přísahu a pro ty, kteříž spolu s ním stolili, rozkázal dáti.
10 A poslav kata, sťal Jana v žaláři.
11 I přinesena jest hlava jeho na mise, a dána té děvečce. I nesla mateři své.
12 A přišedše učedlníci jeho, vzali tělo a pochovali je; a šedše, pověděli Ježíšovi.
13 To uslyšev Ježíš, plavil se odtud na lodičce na místo pusté

soukromí. Což uslyševše zástu-
pové, šli za ním pěšky z měst.
14 A vyšed Ježíš, uzřel zástup
mnohý. I slitovalo mu se jich, a
uzdravoval nemocné jejich.
15 A když bylo k večerou, při-
stoupili k němu učedlníci jeho,
řkouce: Pusté jest místo toto,
a čas již pominul. Propusť zá-
stupy, ať jdouce do městeček,
nakoupí sobě pokrmů.
16 Ježíš pak řekl jim: Není jim
potřebí odcházeti, dejte vy jim
jísti.
17 A oni řkou jemu: Nemáme
zde, než pět chlebů a dvě rybě.
18 On pak dí jim: Přinestež mi
je sem.
19 A rozkázav zástupu posa-
diti se na trávě, a vzav těch
pět chlebů a dvě rybě, vzhléd v
nebe, požehnal, a lámaje, dával
učedlníkům ty chleby, a učedl-
níci zástupům.
20 I jedli všickni a nasyceni
jsou. I sebrali, což zbylo drobtů,
dvanácte košů plných.
21 Těch pak, kteříž jedli, bylo
okolo pěti tisíců mužů, kromě
žen a dětí.
22 A i hned přinutil Ježíš uče-
dlníky své, aby vstoupili na lodí
a předešli jej na druhou stranu,
dokudž by nepropustil zástupů.
23 A propustiv zástupy, vstou-
pil na horu soukromí, aby se
modlil. A když byl večer, sám
byl tam.
24 Lodí pak již byla u prostřed
moře, zmítající se vlnami, nebo
byl vítr odporný.
25 Při čtvrtém pak bdění noč-
ním bral se k nim Ježíš, jda po
moři.
26 A vidouce jej učedlníci po
moři jdoucího, zlekali se, řkou-
ce: Obluda jest. A strachem kři-
čeli.
27 Ale i hned Ježíš promluvil
k nim, řka: Doufejtež, játʼ jsem,
nebojte se.
28 I odpověděv jemu Petr, řekl:
Pane, jestliže jsi ty, rozkaž mi k
sobě přijíti po vodě.
29 On pak řekl: Poď. A vystou-
piv Petr z lodí, šel po vodě, aby
přišel k Ježíšovi.
30 Ale vida vítr tuhý, bál se. A
počav tonouti, zkřikl, řka: Pane,
pomoz mi.
31 A i hned Ježíš vztáh ruku,
ujal jej a řekl jemu, Ó malé víry,
pročežs pochyboval?
32 A jakž oni vstoupili na lodí,
utišil se vítr.
33 Ti pak, kteříž na lodí byli,
přistoupivše, klaněli se jemu,
řkouce: Jistě Syn Boží jsi.
34 A přeplavivše se, přišli do
země Genezaretské.
35 A poznavše jej muži místa
toho, rozeslali po vší té krajině
vůkol, a shromáždili k němu
všecky neduživé.

36 A prosili ho, aby se aspoň po-
dolka roucha jeho dotkli. A kte-
řížkoli dotkli se, uzdraveni jsou.

KAPITOLA 15.

Božích-li přikázaní čili lidských nařízení více šetřiti? 21. O ženě Kananejské, 29. o uzdravení mnohých 34. a o sedmi chlebích.

A v tom přistoupí k Ježíšovi
Jeruzalémští zákonníci a
farizeové, řkouce:
2 Proč učedlníci tvoji přestu-
pují ustanovení starších? Nebo
neumývají rukou svých, když
mají jísti chléb.
3 A on odpovídaje, řekl jim:
Proč i vy přestupujete přikázaní
Boží pro ustanovení svá?
4 Nebo přikázal Bůh, řka: Cti
otce svého i matku, a kdož by
zlořečil otci neb mateři, smrtí ať
umře.
5 Ale vy pravíte: Kdož by koli
řekl otci neb mateři: Dar jest
to, čímž by tobě ode mne pomo-
ženo býti mohlo. A neuctil by
otce svého neb mateře své.
6 I zlehčili jste přikázaní Boží
pro své ustanovení.
7 Pokrytci, dobře prorokoval o
vás Izaiáš, řka:
8 Přibližuje se ke mně lid tento
ústy svými, a rty mne ctí, ale
srdce jejich daleko jest ode mne.
9 Ale nadarmoť mne ctí, učíce
učení přikázaní lidských.
10 A svolav zástup, řekl jim:
Slyšte a rozumějte.
11 Ne to, což vchází v ústa, po-
škvrňuje člověka, ale což z úst
pochází, toť poškvrňuje člověka.
12 Tehdy přistoupivše učedl-
níci jeho, řekli mu: Víš-li, že fa-
rizeové, slyševše tu řeč, zhoršili
se?
13 A on odpovídaje, řekl: Vše-
liké štípení, jehož neštípil Otec
můj ten nebeský, vykořeněno
bude.
14 Nechte jich, vůdcovéť jsou
slepí slepých. Povede-liť pak
slepý slepého, oba v jámu upad-
nou.
15 I odpověděv Petr, řekl jemu:
Vylož nám to podobenství.
16 Ježíš pak řekl: Ještě i vy bez
rozumu jste?
17 Nerozumíte-liž, že všecko,
což v ústa vchází, do břicha jde,
a vypouští se ven?
18 Ale které věci z úst pochá-
zejí, z srdce jdou, a tyť poškvr-
ňují člověka.
19 Z srdce zajisté vycházejí
zlá myšlení, vraždy, cizoložstva,
smilstva, krádeže, křivá svědec-
tví, rouhání.
20 Tyť jsou věci poškvrňu-
jící člověka. Ale neumytýma
rukama jísti, toť nepoškvrňuje
člověka.
21 A vyšed odtud Ježíš, bral
se do krajin Tyrských a Sidon-
ských.
22 A aj, žena Kananejská z
končin těch vyšedši, volala, řku-

ci jemu: Smiluj se nade mnou,
Pane, synu Davidův. Dceru mou
hrozně trápí ďábelství.

23 On pak neodpověděl jí slova.
I přistoupivše učedlníci jeho,
prosili ho, řkouce: Odbuď ji, ne-
boť volá za námi.

24 On pak odpověděv, řekl:
Nejsem poslán než k ovcem za-
hynulým z domu Izraelského.

25 Ale ona přistoupivši, kla-
něla se jemu, řkuci: Pane, po-
moz mi.

26 On pak odpověděv, řekl:
Není slušné vzíti chléb dětem a
vrci štěňatům.

27 A ona řekla: Takť jest, Pane.
A však štěňátka jedí drobty, kte-
říž padají z stolů pánů jejich.

28 Tedy odpovídaje Ježíš, řekl
jí: Ó ženo, veliká jest víra tvá.
Staniž se tobě, jakž chceš. I
uzdravena jest dcera její v tu
hodinu.

29 A odšed odtud Ježíš, šel k
moři Galilejskému, a vstoupiv
na horu, posadil se tam.

30 I přišli k němu zástupové
mnozí, majíce s sebou kulhavé,
slepé, němé, polámané a jiné
mnohé. I kladli je k nohám Je-
žíšovým, a on je uzdravoval,

31 Tak že se zástupové divili,
vidouce, ano němí mluví, polá-
maní zdraví jsou, kulhaví chodí,
slepí vidí. I velebili Boha Izrael-
ského.

32 Ježíš pak svolav učedlníky
své, řekl: Líto mi zástupu. Nebo
již tři dni trvají se mnou, a ne-
mají, co by jedli; a propustiti
jich lačných nechci, aby nezhy-
nuli na cestě.

33 I řkou mu učedlníci jeho:
Kde bychom vzali tolik chleba
na této poušti, abychom takový
zástup nasytili?

34 I řekl jim Ježíš: Kolik chlebů
máte?A oni řkou: Sedm, a málo
rybiček.

35 I rozkázal zástupům, aby se
posadili na zemi.

36 A vzav těch sedm chlebů a
ty ryby, učiniv díky, lámal a
dal učedlníkům svým, učedlníci
pak zástupu.

37 I jedli všickni a nasyceni
jsou. A sebrali, což zbylo drobtů,
sedm košů plných.

38 Bylo pak těch, kteříž jedli,
čtyři tisíce mužů, kromě žen a
dětí.

39 A rozpustiv zástupy, vstou-
pil na lodí. I přišel do krajiny
Magdala.

KAPITOLA 16.

Pán znamení žádostivé zahanbiv, 6. od učení jejich vystříhal. 13. Rozdílně o něm smýšleno, 23. Petrovi domluveno, 24. a pravé následování Krista vysvětleno.

I přistoupivše farizeové a sa-
duceové, pokoušejíce, prosili
ho, aby jim znamení s nebe uká-
zal.

2 On pak odpovídaje, řekl jim:
Když bývá večer, říkáte: Jasno
bude, nebo se červená nebe.

3 A ráno: Dnes *bude* nečas,
nebo se červená zasmušilé nebe.
Pokrytci, způsob zajisté nebe
rozsouditi umíte, znamení pak
časů těchto nemůžete?

4 Národ zlý a cizoložný znamení hledá, ale znamení jemu nebude dáno, než toliko znamení ono Jonáše proroka. A opustiv je, odšel.

5 A plavivše se učedlníci jeho přes *moře*, zapomenuli vzíti chleba.

6 Ježíš pak řekl jim: Hleďte a varujte se kvasu farizejského a saducejského.

7 Oni pak rozjímali mezi sebou, řkouce: Nevzali jsme chleba.

8 A znaje to Ježíš, řekl jim: Co to rozjímáte mezi sebou, ó malé víry, že jste chlebů nevzali?

9 Ještě-liž nerozumíte, ani nepamatujete na těch pět chlebů *a na* pět tisíců, a kolik jste košů nazbírali?

10 Ani na těch sedm chlebů, *a na* čtyři tisíce, a kolik jste košů nazbírali?

11 I kterakž nerozumíte, že ne o chlebu mluvil jsem vám, *pravě*, abyste se varovali kvasu farizejského a saducejského?

12 Tedy srozuměli, že neřekl, aby se varovali od kvasu chleba, ale od učení farizeů a saduceů.

13 Přišed pak Ježíš do krajin Cesaree Filipovy, otázal se učedlníků svých, řka: Kým praví lidé býti mne, Syna člověka?

14 A oni řekli: Někteří Janem Křtitelem, jiní pak Eliášem, jiní pak Jeremiášem, aneb jedním z proroků.

15 I dí jim: Vy pak kým mne býti pravíte?

16 I odpověděv Šimon Petr, řekl: Ty jsi Kristus, ten Syn Boha živého.

17 A odpovídaje Ježíš, řekl mu: Blahoslavený jsi Šimone, synu Jonášův; nebo tělo a krev nezjevilo tobě, ale Otec můj, kterýž jest v nebesích.

18 I jáť pravím tobě, že jsi ty Petr, a na téť skále vzdělám církev svou, a brány pekelné nepřemohou jí.

19 A tobě dám klíče království nebeského. A což bys koli svázal na zemi, budeť svázáno i na nebi; a což bys koli rozvázal na zemi, budeť rozvázáno i na nebi.

20 Tedy přikázal učedlníkům svým, aby žádnému nepravili, že by on byl ten Ježíš Kristus.

21 A od té chvíle počal Ježíš oznamovati učedlníkům svým, že musí jíti do Jeruzaléma, a mnoho trpěti od starších a předních kněží a od zákonníků, a za-

bit býti, a třetího dne z mrtvých vstáti.

22 I odved ho Petr, počal mu přimlouvati, řka: Odstup to od tebe, Pane, nikoli nestanese tobě toho.

23 Kterýžto obrátiv se, řekl Petrovi: Jdi za mnou, satane, ku pohoršení jsi mi; nebo nechápáš těch věcí, kteréž jsou Boží, ale kteréž jsou lidské.

24 Tedy řekl Ježíš učedlníkům svým: Chce-li kdo za mnou přijíti, zapřiž sebe sám, a vezmi kříž svůj, a následujž mne.

25 Nebo kdož by chtěl duši svou zachovati, ztratíť ji; kdož by pak ztratil duši svou pro mne, nalezneť ji.

26 Nebo co jest platno člověku, by všecken svět získal, své pak duši uškodil? Aneb kterou dá člověk odměnu za duši svou?

27 Syn zajisté člověka přijde v slávě Otce svého s anděly svými, a tehdáž odplatí jednomu každému podlé skutků jeho.

28 Amen pravím vám: Jsou někteří z stojících tuto, kteříž neokusí smrti, až i uzří Syna člověka, přicházejícího v království svém.

KAPITOLA 17.

Kristus Pán se proměnil, 14. náměsičníka uzdravil, 22. smrt svou předpověděl, 27. a plat za sebe i za Petra dáti rozkázal.

A po šesti dnech pojal Ježíš Petra a Jakuba a Jana bratra jeho, i uvedl je na horu vysokou soukromí,

2 A proměnil se před nimi. I zastkvěla se tvář jeho jako slunce, roucho pak jeho učiněno bílé jako světlo.

3 A aj, ukázali se jim Mojžíš a Eliáš, rozmlouvající s ním.

4 A odpověděv Petr, řekl Ježíšovi: Pane, dobré jest nám tuto býti. Chceš-li, uděláme tuto tři stánky, tobě jeden a Mojžíšovi jeden a Eliášovi jeden.

5 Když pak on ještě mluvil, aj, oblak světlý zastínil je. A aj, hlas z toho oblaku řkoucí: Tentoť jest ten můj milý Syn, v němž mi se dobře zalíbilo, toho poslouchejte.

6 To uslyšavše učedlníci, padli na tváři své a báli se velmi.

7 A přistoupiv Ježíš, dotekl se jich, řka: Vstaňte a nebojte se.

8 Pozdvihše pak očí svých, žádného neviděli, než samého Ježíše.

9 Když pak sstupovali s té hory, přikázal jim Ježíš, řka: Žádnému nepravte tohoto vidění, dokudž by Syn člověka nevstal z mrtvých.

10 I otázali se ho učedlníci jeho, řkouce: Což to pak zákonníci praví, že má Eliáš prvé přijíti?

11 Ježíš pak odpovídaje, řekl

jim: Eliáš zajisté přijde prvé, a
napraví všecky věci.
12 Ale pravím vám, že Eliáš již
přišel, a však nepoznali ho, ale
učinili mu, což chtěli. Takť i Syn
člověka trpěti bude od nich.
13 Tedy srozuměli učedlníci, že
jim to pravil o Janovi Křtiteli.
14 A když přišli k zástupu, při-
stoupil k němu člověk, a poklekl
před ním na kolena,
15 A řekl: Pane, smiluj se nad
synem mým, nebo náměsičník
jest, a těžce se trápí. Často za-
jisté padá do ohně a častokrát
do vody.
16 I přivedl jsem ho učedlní-
kům tvým, ale nemohli ho u-
zdraviti.
17 Odpovídaje pak Ježíš, řekl:
Ó národe nevěrný a převrácený,
dokud budu s vámi? Dokudž vás
snášeti budu? Přiveďte mi jej
sem.
18 I přimluvil tomu ďábelství
Ježíš. I vyšlo od něho; a uzdra-
ven jest ten mládenec v tu ho-
dinu.
19 Tedy přistoupivše učedlníci
k Ježíšovi soukromí, řekli: Proč
jsme my ho nemohli vyvrci?
20 Ježíš pak řekl jim: Pro ne-
věru svou. Amen zajisté pravím
vám: Budete-li míti víru jako
zrno horčičné, díte hoře této:
Přejdi odsud tam, i přejde, a ne-
budeť vám nic nemožného.
21 Toto pak pokolení nevy-
chází, jediné skrze modlitbu a
půst.
22 A když byli v Galilei, řekl
jim Ježíš: Syn člověka bude vy-
dán v ruce lidské,
23 A zamordujíť jej, ale třetího
dne z mrtvých vstane. I zarmou-
tili se náramně.
24 A když přišli do Kafarnaum,
přistoupili ku Petrovi ti, kteříž
plat vybírali, a řekli: Což mistr
váš nedává platu?
25 A on řekl: Dává. A když při-
šel domů, předšel jej Ježíš, řka:
Co se tobě zdá, Šimone? Králové
zemští od kterých berou daň
aneb plat? Od synů-li svých, čili
od cizích?
26 Dí jemu Petr: Od cizích. I
řekl mu Ježíš: Tedy synové jsou
svobodní.
27 Ale abychom jich nepohor-
šili, jda k moři, vrz udici, a
tu rybu, kteráž nejprvé uvázne,
vezmi, a otevra ústa její, nalez-
neš groš. Ten vezma, dej jim za
mne i za sebe.

KAPITOLA 18.

Učí pokoře Pán, 10. vystříhá od pohoršení, 15. řád kázně ukazuje, 21. kajícím odpouštěti velí, 23. což i příkladem pěkným vysvětluje.

V ten čas přistoupili učedlníci
k Ježíšovi, řkouce: Kdo pak
jest největší v království nebes-
kém?
2 A zavolav Ježíš pacholátka,
postavil je u prostřed nich,

3 A řekl: Amen pravím vám:
Neobrátíte-li se a nebudete-li
jako pacholátka, nikoli neve-
jdete do království nebeského.

4 Protož kdož by se koli ponížil
jako pacholátko toto, tenť jest
největší v království nebeském.

5 A kdož by koli přijal pacho-
látko takové ve jménu mém,
mneť přijímá.

6 Kdo by pak pohoršil jednoho
z maličkých těchto věřících ve
mne, lépe by jemu bylo, aby za-
věšen byl žernov osličí na hrdlo
jeho, a pohřížen byl do hlubo-
kosti mořské.

7 Běda světu pro pohoršení.
Ačkoli musí býti, aby přicházela
pohoršení, ale však běda člo-
věku, skrze něhož přichází po-
horšení.

8 Protož jestliže ruka tvá aneb
noha tvá pohoršuje tě, utniž ji a
vrz od sebe. Lépe jest tobě do ži-
vota vjíti kulhavému aneb bez-
rukému, nežli dvě ruce aneb dvě
noze majícímu uvrženu býti do
ohně věčného.

9 A pakli oko tvé pohoršuje
tebe, vylup je a vrz od sebe. Lépe
jest tobě jednookému do života
vjíti, nežli obě oči majícímu uvr-
ženu býti do pekelného ohně.

10 Viztež, abyste nepotupovali
žádného z maličkých těchto. Ne-
boť pravím vám, že andělé je-
jich v nebesích vždycky hledí na
tvář Otce mého, kterýž v nebe-
sích jest.

11 Přišel zajisté Syn člověka,
aby spasil to, což bylo zahynulo.

12 Co se vám zdá? Kdyby ně-
který člověk měl sto ovec, a
zbloudila by jedna z nich, zdaliž
nenechá těch devadesáti devíti,
a jda na hory, nehledá té poblou-
dilé?

13 A nahodí-liť mu se nalezti ji,
amen pravím vám, že se raduje
nad ní více, než nad těmi deva-
desáti devíti nepobloudilými.

14 Takť není vůle Otce vašeho,
kterýž jest v nebesích, aby zhy-
nul jeden z maličkých těchto.

15 Zhřešil-li by pak proti tobě
bratr tvůj, jdi a potresci ho mezi
sebou a jím samým. Uposlechl-
-li by tebe, získal jsi bratra
svého.

16 Jestliže by pak neuposlechl,
přijmi k sobě ještě jednoho aneb
dva, aby v ústech dvou neb tří
svědků stálo každé slovo.

17 Pakliť by jich neuposlechl,
pověz církvi. Jestliže pak i cír-
kve neuposlechne, budiž tobě
jako pohan a publikán.

18 Amen pravím vám: Cožkoli
svížete na zemi, budeť svázáno
i na nebi; a cožkoli rozvížete na
zemi, budeť rozvázáno i na nebi.

19 Opět pravím vám: Jestliže
by dva z vás svolili se na zemi o
všelikou věc, za kterouž by koli

prosili, staneť se jim od Otce
mého nebeského.
20 Nebo kdežkoli shromáždí se
dva neb tři ve jménu mém, tuť
jsem já u prostřed nich.
21 Tedy přistoupiv k němu
Petr, řekl: Pane, kolikrát zhřeší
proti mně bratr můj, a odpustím
jemu? Do sedmi-likrát?
22 I dí mu Ježíš: Nepravím tobě
až do sedmikrát, ale až do sedm-
desátikrát sedmkrát.
23 A protož podobno jest krá-
lovství nebeské člověku králi,
kterýž chtěl počet klásti s slu-
žebníky svými.
24 A když počal klásti, podán
mu jeden, kterýž byl dlužen de-
set tisíců hřiven.
25 A když neměl čím zaplatiti,
kázal jej pán jeho prodati, i ženu
jeho i děti i všecko, což měl, a
zaplatiti.
26 Tedy padna služebník ten,
klaněl se jemu, řka: Pane, po-
shověj mi, a všecko zaplatím
tobě.
27 I slitovav se pán nad služeb-
níkem tím, propustil ho a dluh
jemu odpustil.
28 Vyšed pak služebník ten, na-
lezl jednoho z spoluslužebníků
svých, kterýž mu byl dlužen sto
peněz, a chopiv se ho, hrdloval
se s ním, řka: Zaplať mi, cos dlu-
žen.
29 Tedy padna spoluslužebník
ten k nohám jeho, prosil ho, řka:
Poshověj mi, a všecko zaplatím
tobě.
30 On pak nechtěl, ale odšed,
dal jej do žaláře, dokudž by ne-
zaplatil dluhu.
31 Vidouce pak spoluslužebníci
jeho, co se dálo, zarmoutili se
velmi; a šedše, pověděli pánu
svému všecko, co se bylo stalo.
32 Tehdy povolav ho pán jeho,
dí mu: Služebníče zlý, všecken
ten dluh odpustil jsem tobě,
nebs mne prosil.
33 Zdaliž i ty neměl se smi-
lovati nad spoluslužebníkem
svým, jako i já smiloval jsem se
nad tebou?
34 I rozhněvav se pán jeho, dal
jej katům, dokudž by nezaplatil
všeho, což mu byl dlužen.
35 Takť i Otec můj nebeský
učiní vám, jestliže neodpustíte
jeden každý bratru svému z
srdcí svých provinění jejich.

KAPITOLA 19.

Sluší-li manželku propustiti? 12. O panicích 13. a dítkách; 16. o otázce mládence bohatého, 27. a odplatě života věčného.

I stalo se, když dokonal Ježíš
řeči tyto, bral se z Galilee,
a přišel do končin Judských za
Jordán.
2 I šli za ním zástupové mnozí,
a uzdravil je tam.
3 I přistoupili k němu farize-
ové, pokoušejíce ho a řkouce
jemu: Sluší-li člověku propustiti

manželku svou z kterékoli pří-
činy?
4 On pak odpovídaje, řekl jim:
Což jste nečtli, že ten, kterýž
stvořil s počátku, muže a ženu
učinil je?
5 A řekl: Protož opustí člověk
otce i matku, a připojí se k man-
želce své, i budou dva jedno tělo.
6 A tak již nejsou dva, ale jedno
tělo. A protož, což Bůh spojil,
člověk nerozlučuj.
7 Řekli jemu: Pročež tedy Moj-
žíš rozkázal dáti lístek rozlou-
čení, a propustiti ji?
8 Dí jim: Mojžíš pro tvrdost
srdce vašeho dopustil vám pro-
pouštěti manželky vaše, ale s
počátku nebylo tak.
9 Protož pravím vám: Že kdož-
koli propustil by manželku
svou, (leč pro smilství), a jinou
pojme, cizoloží, i kdož propuště-
nou pojme, cizoloží.
10 Řekli jemu učedlníci jeho:
Poněvadž jest taková pře s man-
želkou, není dobré ženiti se.
11 On pak řekl jim: Ne všickniť
chápají slova toho, ale ti, jimž
jest dáno.
12 Jsouť zajisté panicové, kte-
říž se tak z života matky zro-
dili; a jsouť panicové, kteříž uči-
něni jsou od lidí; a jsouť pani-
cové, kteříž se sami v panictví
oddali pro království nebeské.
Kdo může pochopiti, pochop.
13 Tehdy přineseny jsou k ně-
mu dítky, aby na ně ruce vzklá-
dal a modlil se. Učedlníci pak
přimlouvali jim.
14 Ale Ježíš řekl: Nechte dí-
tek a nebraňte jim jíti ke mně;
nebo takovýchť jest království
nebeské.
15 A po vzkládání na ně rukou
odebral se odtud.
16 A aj, jeden přistoupiv, řekl
jemu: Mistře dobrý, co dobrého
budu činiti, abych měl život
věčný?
17 Ale on řekl jemu: Co mne
nazýváš dobrým? Žádný není
dobrý, než jediný, *totiž* Bůh.
Chceš-li pak vjíti do života,
ostříhej přikázaní.
18 Dí jemu: Kterých? Ježíš
pak řekl: Nezabiješ, nezcizo-
ložíš, nepokradeš, nepromluvíš
křivého svědectví.
19 Cti otce svého i matku, a mi-
lovati budeš bližního svého jako
sebe samého.
20 Dí jemu mládenec: Všeho
toho ostříhal jsem od své mla-
dosti. Čehož mi se ještě nedo-
stává?
21 Řekl mu Ježíš: Chceš-li do-
konalým býti, jdiž a prodej sta-
tek svůj, a rozdej chudým, a bu-
deš míti poklad v nebi, a poď,
následuj mne.
22 Uslyšev pak mládenec tu
řeč, odšel, smuten jsa; nebo měl
statku mnoho.

23 Ježíš pak řekl učedlníkům
svým: Amen pravím vám, že bohatý nesnadně vejde do království nebeského.

24 A opět pravím vám: Snázeť
jest velbloudu skrze uši jehly projíti, nežli bohatému vjíti do království Božího.

25 A uslyšavše *to* učedlníci
jeho, užasli se velmi, řkouce: I kdož tedy může spasen býti?

26 Pohleděv pak Ježíš, řekl jim:
U lidíť jest to nemožné, ale u Boha všecko jest možné.

27 Tehdy odpověděv Petr, řekl
mu: Aj, my opustili jsme všecky věci, a šli jsme za tebou. Což pak nám bude?

28 Ježíš pak řekl jim: Amen
pravím vám, že vy, kteříž jste následovali mne, v druhém narození, když se posadí Syn člověka na trůnu velebnosti své, sednete i vy na dvanácti trůních, soudíce dvanáctero pokolení Izraelské.

29 A každý, kdož opustil by
domy, neb bratry, neb sestry, neb otce, neb matku, neb manželku, neb dítky, neb pole pro jméno mé, stokrát více vezme, a život věčný dědičně obdrží.

30 Mnozí pak první budou po-
slední, a poslední první.

KAPITOLA 20.

Podobenství vinice. 17. Kristus svou smrt předpověděl. 20. Matku synů Zebedeových spokojil, 29. a dva slepé uzdravil.

Nebo podobno jest království nebeské člověku hospodáři, kterýž vyšel na úsvitě, aby najal dělníky na vinici svou.

2 Smluviv pak s dělníky z pe-
níze denního, odeslal je na vinici svou.

3 A vyšed okolo hodiny třetí,
uzřel jiné, ani stojí na trhu zahálejíce.

4 I těm řekl: Jdětež i vy na vi-
nici, a co bude spravedlivého, dám vám.

5 A oni šli. Opět vyšed při šesté
a deváté hodině, učinil též.

6 Při jedenácté pak hodině vy-
šed, nalezl jiné, ani stojí zahálejíce. I řekl jim: Pročež tu stojíte, celý den zahálejíce?

7 Řkou jemu: Nebo nižádný
nás nenajal. Dí jim: Jdětež i vy na vinici, a což by bylo spravedlivého, vezmete.

8 Večer pak řekl pán vinice ša-
fáři svému: Zavolej dělníků a zaplať jim, počna od posledních až do prvních.

9 A přišedše ti při jedenácté
hodině *najatí*, vzali jeden každý po penízi.

10 Přišedše pak první, domní-
vali se, že více vezmou, ale vzali i oni jeden každý po penízi.

11 A vzavše, reptali proti hos-
podáři,

12 Řkouce: Tito poslední jednu
hodinu dělali, a rovné jsi je nám

učinil, kteříž jsme nesli břímě
dne i horko.
13 On pak odpovídaje, řekl jednomu z nich: Příteli, nečiním tobě křivdy. Zdaliž jsi z peníze nesmluvil se mnou?
14 Vezmiž, což tvého jest, a jdi předce, já pak chci tomuto poslednímu dáti jako i tobě.
15 Zdaliž mi nesluší v mém učiniti, což chci? Čili oko tvé nešlechetné jest, že já dobrý jsem?
16 Takť budou poslední první, a první poslední; nebo mnoho jest povolaných, ale málo vyvolených.
17 A vstupuje Ježíš do Jeruzaléma, pojal dvanácte učedlníků soukromí na cestě. I řekl jim:
18 Aj, vstupujeme do Jeruzaléma, a Syn člověka vydán bude předním kněžím a zákonníkům, a odsoudí ho na smrt.
19 A vydadíť jej pohanům ku posmívání a k zbičování a ukřižování, ale třetího dne z mrtvých vstane.
20 Tehdy přistoupila k němu matka synů Zebedeových s syny svými, klanějici se a proseci něco od něho.
21 Kterýž řekl jí: Co chceš? Řekla jemu: Rci, ať tito dva synové moji sedají, jeden po pravici tvé a druhý po levici, v království tvém.
22 Odpovídaje pak Ježíš, řekl: Nevíte, zač prosíte. Můžete-li píti kalich, kterýž já píti budu, a křtem, jímž já se křtím, křtěni býti? Řekli jemu: Můžeme.
23 Dí jim: Kalich zajisté můj píti budete, a křtem, jímž já se křtím, pokřtěni budete, ale seděti po pravici mé a po levici mé, neníť mé dáti, ale těm, kterýmž připraveno jest od Otce mého.
24 A uslyšavše *to* deset jiných, rozhněvali se na ty dva bratry.
25 Ale Ježíš svolav je, řekl: Víte, že knížata národů panují nad nimi, a kteříž velicí jsou, moci užívají nad nimi.
26 Ale ne tak bude mezi vámi. Nýbrž kdožkoli chtěl by mezi vámi býti velikým, budiž služebník váš.
27 A kdož by koli mezi vámi chtěl býti přední, budiž váš služebník;
28 Jako i Syn člověka nepřišel, aby jemu slouženo bylo, ale aby on sloužil, a aby dal život svůj mzdu na vykoupení za mnohé.
29 A když vycházeli z Jericho, šel za ním zástup veliký.
30 A aj, dva slepí sedící u cesty, uslyšavše, že by Ježíš tudy šel, zvolali, řkouce: Smiluj se nad námi, Pane, synu Davidův.
31 Zástup pak přimlouval jim, aby mlčeli. Oni pak více volali, řkouce: Smiluj se nad námi, Pane, synu Davidův.
32 I zastaviv se Ježíš, zavolal

jich, a řekl: Co chcete, abych
vám učinil?
33 Řkou jemu: Pane, ať se otevrou oči naše.
34 I slitovav se nad nimi Ježíš,
dotekl se očí jejich, a hned prohlédly oči jejich. I šli za ním.

Kapitola 21.

Jízda Páně na oslíčku, 12. skutkové v chrámě. 19. Fík usušen; 23. s předními kněžími nesnáz. 28. Podobenství na ně mluvená.

A když se přiblížili k Jeruzalému, a přišli do Betfage k hoře Olivetské, tedy Ježíš poslal dva učedlníky své,
2 Řka jim: Jdětež do městečka,
kteréž proti vám jest, a hned naleznete oslici přivázanou a oslátko s ní. Odvěžtež je a přiveďte ke mně.
3 A řekl-liť by kdo co vám,
rcete, že Pán jich potřebuje, a hnedť propustí je.
4 Toto se pak všecko stalo, aby
se naplnilo povědění skrze proroka, řkoucího:
5 Povězte dceři Sionské: Aj,
král tvůj béře se tobě tichý, a sedě na oslici, a na oslátku té jhu podrobené.
6 I jdouce učedlníci, a učinivše
tak, jakž jim byl přikázal Ježíš,
7 Přivedli oslici i oslátko, a vložili na ně roucha svá, a *jej* na vrchu na ně posadili.
8 Mnohý pak zástup stlali roucha svá na cestě, jiní pak ratolesti z stromů sekali, a metali na cestu.
9 A zástupové, kteříž s předu
i s zadu šli, volali, řkouce: Hosanna synu Davidovu. Požehnaný, kterýž se béře ve jménu Páně. Hosanna na výsostech.
10 A když vjel do Jeruzaléma,
zbouřilo se všecko město, řkouce: I kdo jest tento?
11 Zástupové pak pravili: Toto
jest ten Ježíš, prorok z Nazaréta Galilejského.
12 I všel Ježíš do chrámu Božího,
a vymítal všecky prodávající a kupující v chrámě, a stoly penězoměnců a stolice prodávajících holubice převracel,
13 A řekl jim: Psánoť jest: Dům
můj dům modlitby slouti bude, ale vy učinili jste jej peleší lotrovskou.
14 I přistoupili k němu slepí a
kulhaví v chrámě, a uzdravil je.
15 Vidouce pak přední kněží a
zákonníci divy, kteréž činil, a dítky, any volají v chrámě a praví: Hosanna synu Davidovu, rozhněvali se.
16 A řekli jemu: Slyšíš-liž, co
tito praví? Ježíš pak řekl jim: I ovšem. Nikdá-liž jste nečtli, že z úst nemluvňátek a těch, kteříž prsí požívají, dokonal jsi chválu?

17 A opustiv je, šel ven z města do Betany, a tu zůstal.

18 Ráno pak navracuje se do města, zlačněl.

19 A vida jeden fíkový strom podlé cesty, šel k němu, a nic na něm nenalezl, než lístí toliko. I dí jemu: Nikdy více nerodʼ se z tebe ovoce na věky. I uschl fík ten pojednou.

20 A vidouce to učedlníci, divili se, řkouce: Kterak hned usechl fík ten!

21 I odpověděv Ježíš, řekl jim: Amen pravím vám: Budete-li míti víru a nebudete-li pochybovati, netoliko to fíkovému stromu učiníte, ale kdybyste i této hoře řekli: Zdvihni se a vrz sebou do moře, staneť se.

22 A všecko, zač byste koli prosili na modlitbě, věříce, vezmete.

23 A když přišel do chrámu, přistoupili k němu přední kněží a starší lidu, když učil, řkouce: Jakou mocí tyto věci činíš? A kdo tobě tu moc dal?

24 Odpovídaje pak Ježíš, řekl jim: Otížiť se i já vás na jednu věc, kterouž povíte-li mi, i já vám povím, jakou mocí tyto věci činím?

25 Křest Janův odkud byl? S nebe-li, čili z lidí? A oni rozvažovali mezi sebou, řkouce: Díme-li s nebe, díť nám: Proč jste pak nevěřili jemu?

26 Pakli díme: Z lidí, bojíme se zástupu. Nebo všickni mají Jana za proroka.

27 I odpovídajíce Ježíšovi, řekli: Nevíme. Řekl jim i on: Aniž já vám povím, jakou mocí tyto věci činím.

28 Ale co se vám zdá? Člověk *jeden* měl dva syny. A přistoupiv k prvnímu, řekl: Synu, jdi na vinici mou dnes, a dělej.

29 Ale on odpověděv, řekl: Nechci. A potom usmysliv sobě, šel.

30 I přistoupiv k druhému, řekl též. A on odpověděv, řekl: Jdu, pane. Ale nešel.

31 Který z těch dvou naplnil vůli otcovu? Řekli jemu: Ten první. Dí jim Ježíš: Amen pravím vám, že publikáni a nevěstky předcházejí vás do království Božího.

32 Nebo přišel k vám Jan cestou spravedlnosti, a nevěřili jste mu, ale publikáni a nevěstky uvěřili jemu. Vy pak viděvše *to*, aniž jste potom usmyslili sobě, abyste věřili jemu.

33 Jiné podobenství slyšte: Byl jeden hospodář, kterýž vzdělal vinici, a opletl ji plotem, a vkopal v ní pres, a ustavěl věži, i pronajal ji vinařům, a odšel pryč přes pole.

34 A když se přiblížil čas ovoce, poslal služebníky své k vinařům, aby vzali užitky její.

35 Vinaři pak zjímavše služeb-
níky jeho, jiného zmrskali, ji-
ného zabili, a jiného ukameno-
vali.
36 Opět poslal jiných služeb-
níků více než prvé. I učinili jim
též.
37 Naposledy pak poslal k nim
syna svého, řka: Ustýdnouť se
syna mého.
38 Vinaři pak uzřevše toho
syna, řekli mezi sebou: Tentoť
jest dědic; poďte, zabíme jej, a
uvažme se v dědictví jeho.
39 I chytivše ho, vyvrhli jej ven
z vinice, a zabili.
40 Protož když přijde pán vi-
nice, co učiní vinařům těm?
41 Řekli jemu: Zlé ty zle za-
tratí, a vinici svou pronajme ji-
ným vinařům, kteříž budou vy-
dávati jemu užitek časy svými.
42 Řekl jim Ježíš: Nikdy-li jste
nečtli v písmích: Kámen, kterýž
zavrhli dělníci, ten učiněn jest v
hlavu úhlovou? Ode Pána stalo
se toto, a jest divné před očima
našima.
43 Protož pravím vám, že bude
odjato od vás království Boží, a
bude dáno lidu činícímu užitky
jeho.
44 A kdož by padl na ten ká-
men, rozrazíť se; a na kohož
upadne, setřeť jej.
45 A slyšavše přední kněží ta
podobenství jeho, porozuměli,
že by o nich mluvil.
46 I hledajíce ho jíti, báli se zá-
stupů; nebo ho měli za proroka.

KAPITOLA 22.

Podobenství o svadbě. 15. Farizee i saducee Kristus zahanbiv, 43. sebe Davidovým Pánem býti ukázal.

I odpovídaje Ježíš, mluvil jim
opět v podobenstvích, řka:
2 Podobno jest království ne-
beské člověku králi, kterýž uči-
nil svadbu synu svému.
3 I poslal služebníky své, aby
povolali pozvaných na svadbu,
ale nechtěli přijíti.
4 Opět poslal jiné služebníky,
řka: Povězte pozvaným: Aj,
oběd svůj připravil jsem, vo-
lové moji a krmný dobytek zbit
jest, a všecko hotovo. Poďtež na
svadbu.
5 Ale oni nedbavše, odešli, jiný
do vsi své, a jiný po kupectví
svém.
6 Jiní pak zjímavše služebníky
jeho, a posměch *jim* učinivše,
zmordovali.
7 A uslyšav to král, rozhněval
se; a poslav vojska svá, zhubil
vražedlníky ty, a město jejich
zapálil.
8 Tedy řekl služebníkům svým:
Svadba zajisté hotova jest, ale
ti, kteříž pozváni byli, nebyli
hodni.
9 Protož jděte na rozcestí, a
kteréžkoli naleznete, zovtež na
svadbu.

10 I vyšedše služebníci ti na
cesty, shromáždili všecky, kte-
réžkoli nalezli, zlé i dobré. A na-
plněna jest svadba hodovníky.
11 Tehdy všed král, aby pohle-
děl na hodovníky, uzřel tam člo-
věka neoděného rouchem sva-
debním.
12 I řekl jemu: Příteli, kteraks
ty sem všel, nemaje roucha sva-
debního? A on oněměl.
13 Tedy řekl král služebníkům:
Svížíce nohy jeho i ruce, vez-
měte ho, a uvrztež jej do tem-
ností těch zevnitřních. Tamť
bude pláč a škřipení zubů.
14 Nebo mnoho jest povola-
ných, ale málo vyvolených.
15 Tehdy odšedše farizeové, ra-
dili se, jak by polapili jej v řeči.
16 I poslali k němu učedlníky
své s Herodiány, řkouce: Mistře,
víme, že pravdomluvný jsi, a
cestě Boží v pravdě učíš, a ne-
dbáš na žádného; nebo nepatříš
na osobu lidskou.
17 Protož pověz nám, co se tobě
zdá: Sluší-li daň dáti císaři, čili
nic?
18 Znaje pak Ježíš zlost je-
jich, řekl: Co mne pokoušíte, po-
krytci?
19 Ukažte mi peníz daně. A oni
podali mu peníze.
20 I řekl jim: Čí jest tento obraz
a nápis?
21 Řekli mu: Císařův. Tedy dí
jim: Dávejtež tedy, co jest císa-
řova, císaři, a co Božího, Bohu.
22 *To* uslyšavše, divili se, a
opustivše jej, odešli.
23 V ten den přišli k němu sa-
duceové, kteříž praví, že není *z
mrtvých* vstání. I otázali se ho,
24 Řkouce: Mistře, Mojžíš po-
věděl: Umřel-li by kdo, nemaje
dětí, aby bratr jeho právem
švagrovství pojal ženu jeho, a
vzbudil símě bratru svému.
25 I bylo u nás sedm bra-
trů. První pojav ženu, umřel, a
nemaje semene, zůstavil ženu
svou bratru svému.
26 Takž podobně i druhý, i třetí,
až do sedmého.
27 Nejposléze pak po všech
umřela i žena.
28 Protož při vzkříšení kterého
z těch sedmi bude žena? Nebo
všickni ji měli.
29 I odpověděv Ježíš, řekl jim:
Bloudíte, neznajíce písem ani
moci Boží.
30 Však při vzkříšení nebudou
se ani ženiti ani vdávati, ale bu-
dou jako andělé Boží v nebi.
31 O vzkříšení pak mrtvých
zdaliž jste nečtli, co jest vám po-
vědíno od Boha, kterýž dí:
32 Já jsem Bůh Abrahamův, a
Bůh Izákův, a Bůh Jákobův?
Bůhť není Bůh mrtvých, ale ži-
vých.
33 A slyševše to zástupové, di-
vili se učení jeho.

34 Farizeové pak uslyšavše, že
by k mlčení přivedl saducejské,
sešli se v jedno.
35 I otázal se jeden z nich zá-
konník, pokoušeje ho, a řka:
36 Mistře, které jest přikázaní
veliké v zákoně?
37 I řekl mu Ježíš: Milovati bu-
deš Pána Boha svého z celého
srdce svého, a ze vší duše své, a
ze vší mysli své.
38 To jest přední a veliké při-
kázaní.
39 Druhé pak jest podobné
tomu: Milovati budeš bližního
svého jako sebe samého.
40 Na těch dvou přikázaních
všecken zákon záleží i proroci.
41 A když se sešli farizeové,
otázal se jich Ježíš,
42 Řka: Co se vám zdá o Kris-
tu? Čí jest syn? Řkou jemu: Da-
vidův.
43 Dí jim: Kterakž pak David v
Duchu nazývá ho Pánem, řka:
44 Řekl Pán Pánu mému: Seď
na pravici mé, dokudž nepolo-
žím nepřátel tvých za podnože
noh tvých?
45 Poněvadž tedy David Pá-
nem ho nazývá, i kterakž syn
jeho jest?
46 A nižádný nemohl jemu od-
pověděti slova, aniž směl kdo
více od toho dne jeho se tázati.

KAPITOLA 23.

Zpráva o zákonnících a farizeích; 13. osvědčení hříchů jejich, i pomsty pro ně.

Tehdy Ježíš mluvil zástupům
a učedlníkům svým,
2 Řka: Na stolici Mojžíšově po-
sadili se zákonníci a farizeové.
3 Protož všecko, což by koli roz-
kázali vám zachovávati, zacho-
vávejte a čiňte, ale podlé skutků
jejich nečiňte; neboť praví, ale
nečiní.
4 Svazujíť zajisté břemena těž-
ká a nesnesitelná, a vzkládají
na ramena lidská, ale prstem
svým nechtí jimi ani pohnouti.
5 Všecky pak své skutky činí,
aby byli vidíni od lidí. Rozšiřují
zajisté nápisy své, a veliké dě-
lají podolky plášťů svých,
6 A milují přední místa na ve-
čeřích, a přední stolice v shro-
mážděních,
7 A pozdravování na trhu, a
aby byli nazýváni od lidí: Mis-
tři, mistři.
8 Ale vy nebývejte nazýváni
mistři; nebo jeden jest Mistr
váš, Kristus, vy pak všickni bra-
tří jste.
9 A otce nenazývejte sobě na
zemi; nebo jeden jest Otec váš,
kterýž jest v nebesích.
10 Ani se nazývejte vůdcové;
nebo jeden jest vůdce váš, Kris-
tus.
11 Ale kdo z vás největší jest,
buď služebníkem vaším.

12 Kdož by pak sám se povyšo-
val, bude ponížen; a kdož by se
ponížil, bude povýšen.
13 Ale běda vám, zákonníci a
farizeové pokrytci, že zavíráte
království nebeské před lidmi;
nebo sami tam nevcházíte, a
těm, kteříž by vjíti chtěli, vchá-
zeti nedopouštíte.
14 Běda vám, zákonníci a fari-
zeové pokrytci, že zžíráte domy
vdovské, a to pod zámyslem
dlouhého modlení; protož těžší
soud ponesete.
15 Běda vám, zákonníci a fa-
rizeové pokrytci, že obcházíte
moře i zemi, abyste učinili jed-
noho novověrce, a když bude
učiněn, učiníte jej syna zatra-
cení, dvakrát více, nežli jste
sami.
16 Běda vám, vůdcové slepí,
kteříž říkáte: Přisáhl-li by kdo
skrze chrám, to nic není; ale
kdo by přisáhl skrze zlato chrá-
mové, povinen jest.
17 Blázni a slepci, což jest vět-
šího, zlato-li, či chrám, kterýž
posvěcuje zlata?
18 A přisáhl-li by kdo skrze ol-
tář, nic není; ale kdo by při-
sáhl skrze ten dar, kterýž jest
na něm, povinen jest.
19 Blázni a slepci, i co jest vět-
šího, dar-li, či oltář, kterýž po-
svěcuje daru?
20 A protož kdožkoli přisahá
skrze oltář, přisahá skrze něj, i
skrze to všecko, což na něm jest.
21 A kdož přisahá skrze chrám,
přisahá skrze něj, i skrze toho,
kterýž přebývá v něm.
22 A kdož přisahá skrze nebe,
přisahá skrze trůn Boží, i skrze
toho, kterýž na něm sedí.
23 Běda vám, zákonníci a fa-
rizeové pokrytci, že dáváte de-
sátky z máty a z kopru a z kmí-
nu, a opouštíte to, což těžšího
jest v zákoně, soud a milosrden-
ství a věrnost. Tyto věci měli
jste činiti a oněch neopouštěti.
24 Vůdcové slepí, kteříž cedíte
komára, velbouda pak požíráte.
25 Běda vám, zákonníci a fa-
rizeové pokrytci, že čistíte po
vrchu konvice a misy, a vnitř
plné jsou loupeže a nestřed-
mosti.
26 Farizei slepče, vyčisť prvé
to, což vnitř jest v konvi a v
mise, aby i to, což jest zevnitř,
bylo čisto.
27 Běda vám, zákonníci a fari-
zeové pokrytci, že jste se připo-
dobnili hrobům zbíleným, kte-
říž sic zdadí se zevnitř krásní,
ale vnitř jsou plní kostí umrl-
čích i vší nečistoty.
28 Tak i vy zevnitř zajisté zdáte
se lidem spravedliví, ale vnitř
plní jste pokrytství a nepra-
vosti.
29 Běda vám, zákonníci a fa-
rizeové pokrytci, nebo vzdělá-

váte hroby proroků, a ozdobujete hroby spravedlivých,

30 A říkáte: kdybychom byli za dnů otců našich, nebyli bychom účastníci jejich ve krvi proroků.

31 Protož osvědčujete sami proti sobě, že jste synové těch, kteříž proroky zmordovali.

32 I vy také naplňte míru otců svých.

33 Hadové, plémě ještěrčí, i jakž byste ušli odsudku *do* pekelného ohně?

34 Protož aj, já posílám k vám proroky a moudré a učitele, a *vy* z těch *některé* zmordujete a ukřižujete, a *některé* z nich bičovati budete v školách svých, a budete je honiti z města do města,

35 Aby přišla na vás všeliká krev spravedlivá, vylitá na zemi, od krve Abele spravedlivého, až do krve Zachariáše syna Barachiášova, kteréhož jste zabili mezi chrámem a oltářem.

36 Amen pravím vám: Přijdou tyto všecky věci na pokolení toto.

37 Jeruzaléme, Jeruzaléme, mordéři proroků, a kterýž kamenuješ ty, kteříž byli k tobě posíláni, kolikrát jsem chtěl shromážditi dítky tvé, tak jako slepice shromažďuje kuřátka svá pod křídla, a nechtěli jste.

38 Aj, zanechávátť se vám dům váš pustý.

39 Neboť pravím vám, že mne již více nikoli neuzříte od této chvíle, až i díte: Požehnaný, kterýž se béře ve jménu Páně.

KAPITOLA 24.

Budoucí zkázu Jeruzaléma i skonání světa předpovídaje Pán, 36. k očekávání toho bedlivému napomíná.

A vyšed Ježíš, bral se z chrámu. I přistoupili učedlníci jeho, aby ukázali jemu stavení chrámové.

2 Ježíš pak řekl jim: Vidíte-liž tyto všecky věci? Amen pravím vám: Nebude zůstaven tuto kámen na kameni, kterýž by nebyl zbořen.

3 A když se posadil na hoře Olivetské, přistoupili k němu učedlníci soukromí, řkouce: Pověz nám, kdy to bude, a které znamení příchodu tvého a skonání světa?

4 I odpověděv Ježíš, řekl jim: Vizte, aby vás někdo nesvedl.

5 Nebo mnozí přijdou pod jménem mým, řkouce: Jáť jsem Kristus, a svedouť mnohé.

6 Budete slýchati zajisté boje a pověsti bojů. Hleďtež, abyste se nekormoutili; nebo musí to všecko býti; ale ne i hned bude konec.

7 Nebo povstane národ proti národu a království proti krá-

lovství, a budou hladové a morové a země třesení po místech.

8 Ale tyto všecky věci jsou počátkové bolestí.

9 A tehdy vydadí vás v ssoužení, a budou vás mordovati, a budete v nenávisti u všech národů pro jméno mé.

10 A tehdyť se zhorší mnozí, a vespolek se budou zrazovati, a jedni druhých nenáviděti.

11 A mnozí falešní proroci povstanou, a svedou mnohé.

12 A že rozmnožena bude nepravost, ustydne láska mnohých.

13 Ale kdož by setrval až do konce, ten spasen bude.

14 A bude kázáno toto evangelium království po všem světě, na svědectví všechněm národům, a tehdáž přijde skonání.

15 Protož když uzříte ohavnost zpuštění, předpověděnou od Daniele proroka, ana stojí na místě svatém, (kdo čte, rozuměj),

16 Tehdáž ti, kteříž by *byli* v Judstvu, nechť utekou na hory.

17 A kdo na střeše, nesstupuj, aby něco vzal z domu svého.

18 A kdo na poli, nevracuj se zase, aby vzal roucha svá.

19 Běda pak těhotným a těm, kteréž kojí v těch dnech.

20 Protož modlte se, aby utíkání vaše nebylo v zimě aneb v svátek.

21 Nebo bude tehdáž ssoužení veliké, jakéhož nebylo od počátku světa až do té chvíle, aniž kdy potom bude.

22 A byť nebyli ukráceni dnové ti, nebyl by spasen žádný člověk. Ale pro vyvolené ukráceni budou ti dnové.

23 Tehdy řekl-li by vám kdo: Aj, tutoť *jest* Kristus, aneb támto, nevěřte.

24 Nebo povstanou falešní Kristové a falešní proroci, a činiti budou divy veliké a zázraky, tak že by svedli, (by možné bylo), také i vyvolené.

25 Aj, předpověděl jsem vám.

26 Protož řeknou-liť vám: Aj, na poušti jest, nevycházejte. Aj, v skrýších, nevěřte.

27 Nebo jakož blesk vychází od východu slunce, a ukazuje se až na západ, tak bude i příchod Syna člověka.

28 Nebo kdežkoli bude tělo, tuť se shromáždí i orlice.

29 A hned po ssoužení těch dnů slunce se zatmí, a měsíc nedá světla svého, a hvězdy budou padati s nebe, a moci nebeské budou se pohybovati.

30 Tehdážť se ukáže znamení Syna člověka na nebi, a tehdyť budou kvíliti všecka pokolení země, a uzříť Syna člověka přicházejícího na oblacích nebeských s mocí a slávou velikou.

31 Kterýž pošle anděly své s
hlasem velikým trouby, i shro-
máždíť vyvolené jeho ode čtyř
větrů, a od končin nebes až do
končin jejich.

32 Od stromu pak fíkového na-
učte se podobenství tomuto:
Když již ratolest jeho odmladne,
a lístí se pučí, porozumíváte, že
blízko jest léto.

33 Takéž i vy, když byste uzřeli
toto všecko, vězte, žeť blízko jest
a ve dveřích.

34 Amen pravím vám, že ne-
pomine věk tento, až se tyto
všecky věci stanou.

35 Nebe a země pominou, ale
slova má nikoli nepominou.

36 O tom pak dni a hodině té
žádný neví, ani andělé nebeští,
jediné sám Otec můj.

37 Ale jakož *bylo* za dnů Noé,
takť bude i příchod Syna člo-
věka.

38 Nebo jakož za dnů těch před
potopou žrali a pili, ženili se a
vdávaly se, až do toho dne, když
Noé všel do korábu,

39 A nezvěděli, až přišla po-
topa, a zachvátila všecky: takť
bude i příští Syna člověka.

40 Tehdyť dva budou na poli;
jeden bude vzat, a druhý zane-
chán.

41 Dvě budou mleti ve mlýně;
jedna bude vzata, a druhá za-
nechána.

42 Bdětež tedy, poněvadž ne-
víte, v kterou hodinu Pán váš
přijíti má.

43 Toto pak vězte, že byť věděl
hospodář, v které by bdění zlo-
děj měl přijíti, bděl by zajisté, a
nedal by podkopati domu svého.

44 Protož i vy buďte hotovi;
nebo v tu hodinu, v kterouž se
nenadějete, Syn člověka přijde.

45 Kdož tedy jest ten služebník
věrný a opatrný, kteréhož usta-
novil pán jeho nad čeledí svou,
aby jim dával pokrm v čas?

46 Blahoslavený služebník ten,
kteréhož přijda pán jeho, nalezl
by, an tak činí.

47 Amen pravím vám, že nade
vším statkem svým ustanoví jej.

48 Jestliže by pak řekl zlý
služebník ten v srdci svém:
Prodlívá pán můj přijíti,

49 I počal by bíti spoluslužeb-
níky, jísti pak a píti s opilci:

50 Přijdeť pán služebníka toho
v den, v kterýž se nenaděje, a v
hodinu, v kterouž neví.

51 I oddělíť jej, a díl jeho po-
loží s pokrytci. Tamť bude pláč
a škřipení zubů.

KAPITOLA 25.

Podobenství o pannách 14. a o hřivnách.
31. Pořádek posledního soudu.

Tehdy podobno bude králov-
ství nebeské desíti pan-
nám, kteréžto vzavše lampy
své, vyšly proti ženichovi.

2 Pět pak z nich bylo opatrných, a pět bláznivých.

3 Ty bláznivé vzavše lampy své, nevzaly s sebou oleje.

4 Opatrné pak vzaly olej v nádobkách svých s lampami svými.

5 A když prodlíval ženich, zdřímaly všecky a zesnuly.

6 O půlnoci pak stal se křik: Aj, ženich jde, vyjděte proti němu.

7 Tedy vstaly všecky ty panny, a ozdobily lampy své.

8 Bláznivé pak opatrným řekly: Udělte nám oleje svého, nebo lampy naše hasnou.

9 I odpověděly ty opatrné, řkouce: Aby se snad nám i vám nenedostalo. Jděte raději k prodavačům, a kupte sobě.

10 A když odešly kupovati, přišel ženich, a které hotovy byly, vešly s ním na svadbu. I zavříny jsou dvéře.

11 Potom pak přišly i ty druhé panny, řkouce: Pane, pane, otevři nám.

12 A on odpověděv, řekl: Amen, pravím vám, neznámť vás.

13 Bdětež tedy; nevíte zajisté dne ani hodiny, v kterou Syn člověka přijde.

14 Nebo jako člověk vycházeje na cestu, povolal služebníků svých, a poručil jim statek svůj.

15 I dal jednomu pět hřiven, jinému pak dvě, a jinému jednu, každému podlé možnosti jeho, i odšel hned na cestu.

16 Odšed pak ten, kterýž vzal pět hřiven, těžel jimi, i vydělal jiných pět hřiven.

17 Též i ten, kterýž dvě, získal i on jiné dvě.

18 Ale ten, kterýž vzal jednu, odšed, zakopal ji v zemi, a skryl peníze pána svého.

19 Po mnohém pak času přišel pán těch služebníků, i činil s nimi počet.

20 A přistoupiv ten, kterýž byl pět hřiven vzal, podal jiných pět hřiven, řka: Pane, pět hřiven dal jsi mi, aj, jiných pět hřiven získal jsem jimi.

21 I řekl mu pán jeho: To dobře, služebníče dobrý a věrný, nad málem byl jsi věrný, nad mnohem tebe ustanovím. Vejdiž v radost pána svého.

22 Přistoupiv pak ten, kterýž byl dvě hřivně vzal, dí: Pane, dvě hřivně jsi mi dal, aj, jiné dvě hřivně získal jsem jimi.

23 Řekl mu pán jeho: To dobře, služebníče dobrý a věrný, nad málem byl jsi věrný, nad mnohem tebe ustanovím. Vejdiž v radost pána svého.

24 Přistoupiv pak i ten, kterýž vzal jednu hřivnu, řekl: Pane, věděl jsem, že jsi ty člověk přísný, žna, kde jsi nerozsíval, a zbíraje, kde jsi nerozsypal.

25 I boje se, odšel jsem a skryl
hřivnu tvou v zemi. Aj, teď máš,
což tvého jest.

26 A odpovídaje pán jeho, řekl
mu: Služebníče zlý a lenivý, věděl jsi, že žnu, kdež jsem nerozsíval, a zbírám, kdež jsem nerozsypal.

27 Protož měl jsi ty peníze mé
dáti penězoměncům, a já přijda, byl bych vzal, což jest mého, s požitkem.

28 Nu vezmětež od něho tu
hřivnu, a dejte tomu, kterýž má deset hřiven.

29 (Nebo každému majícímu
bude dáno, a bude více míti, od nemajícího pak i to, což má, bude odjato.)

30 A toho neužitečného služeb-
níka uvrzte do těch temností zevnitřních. Tamť bude pláč a škřipení zubů.

31 Když pak přijde Syn člověka
v slávě své, a všickni svatí andělé s ním, tedy se posadí na trůnu velebnosti své,

32 A shromážděni budou před
něj všickni národové. I rozdělí je na různo, jedny od druhých, tak jako pastýř odděluje ovce od kozlů.

33 A postaví ovce zajisté na
pravici své, kozly pak na levici.

34 Tedy dí Král těm, kteříž
na pravici jeho *budou*: Poďtež požehnaní Otce mého, dědičně vládněte královstvím, vám připraveným od ustanovení světa.

35 Nebo jsem lačněl, a dali jste
mi jísti; žíznil jsem, a dali jste mi píti; hostem jsem byl, a přijímali jste mne;

36 Nah, a přioděli jste mne; ne-
mocen jsem byl, a navštívili jste mne; v žaláři jsem seděl, a přicházeli jste ke mně.

37 Tedy odpovědí jemu spra-
vedliví, řkouce: Pane, kdy jsme tě vídali lačného, a krmili jsme, neb žíznivého, a dávaliť jsme píti?

38 Aneb kdy jsme tě viděli hos-
tě, a přijali jsme, neb nahého, a přioděli jsme?

39 Aneb kdy jsme tě viděli ne-
mocného neb v žaláři, a přicházeli jsme k tobě?

40 A odpovídaje Král, dí jim:
Amen pravím vám: Cožkoli jste činili jednomu z bratří těchto mých nejmenších, mně jste učinili.

41 Potom i těm na levici dí:
Jděte ode mne zlořečení do ohně věčného, kterýž jest připraven ďáblu i andělům jeho.

42 Neboť jsem lačněl, a nedali
jste mi jísti; žíznil jsem, a nedali jste mi píti;

43 Hostem jsem byl, a nepřijali
jste mne; nah, a neodívali jste mne; nemocen a v žaláři, a nenavštívili jste mne.

44 Tedy odpovědí jemu i oni, řkouce: Pane, kdy jsme tebe vídali lačného, neb žíznivého, neb hostě, neb nahého, neb nemocného, aneb v žaláři, a neposloužili jsme tobě?

45 Tedy odpoví jim, řka: Amen pravím vám: Čehož jste koli nečinili jednomu z nejmenších těchto, ani mně jste nečinili.

46 I půjdou tito do trápení věčného, ale spravedliví do života věčného.

KAPITOLA 26.

Smrt svou Pán předpověděl, 6. mastí drahou pomazán, 17. a dokonav figůrnou večeři, novou ustanovil, 47. zrazen, 50. jat, 69. a Petr ho zapřel.

I stalo se, když dokonal Ježíš řeči tyto všecky, řekl učedlníkům svým:

2 Víte, že po dvou dnech velikanoc bude, a Syn člověka zrazen bude, aby byl ukřižován.

3 Tehdy sešli se přední kněží a zákonníci, i starší lidu na síň nejvyššího kněze, kterýž sloul Kaifáš.

4 A radili se spolu, jak by Ježíše lstivě jali a zamordovali.

5 Ale pravili: Ne v den sváteční, aby nebyl rozbroj v lidu.

6 Když pak byl Ježíš v Betany, v domu Šimona malomocného,

7 Přistoupila k němu žena, mající nádobu alabastrovou masti velmi drahé, i vylila ji na hlavu jeho, když seděl za stolem.

8 A vidouce to učedlníci jeho, rozhněvali se, řkouce: I k čemu jest ztráta tato?

9 Nebo mohla tato mast prodána býti za mnoho, a dáno býti chudým.

10 A znaje to Ježíš, dí jim: Proč za zlé máte této ženě? Dobrý zajisté skutek učinila nade mnou.

11 Nebo chudé vždycky máte s sebou, ale mne ne vždycky míti budete.

12 Vylivši zajisté tato mast tuto na mé tělo, ku pohřebu mému to učinila.

13 Amen pravím vám: Kdežkoli kázáno bude evangelium toto po všem světě, takéť i to bude praveno, co učinila tato, na památku její.

14 Tedy odšed k předním kněžím jeden ze dvanácti, kterýž sloul Jidáš Iškariotský,

15 Řekl: Co mi chcete dáti, a já vám ho zradím? A oni odvážili jemu třidceti stříbrných.

16 A od té chvíle hledal příhodného času, aby ho zradil.

17 Prvního pak dne přesnic, přistoupili k Ježíšovi učedlníci, řkouce jemu: Kde chceš, ať připravíme tobě, abys jedl beránka?

18 On pak řekl: Jděte do města k jednomu, a rcete jemu: Vzkázalť Mistr: Čas můj blízko jest, u tebeť jísti budu beránka s učedlníky svými.

19 I učinili učedlníci tak, jakž
jim poručil Ježíš, a připravili
beránka.

20 A když byl večer, posadil se
za stůl se dvanácti.

21 A když jedli, řekl: Amen pra-
vím vám, že jeden z vás mne
zradí.

22 I zarmoutivše se velmi, po-
čali každý z nich říci jemu: Zdali
já jsem, Pane?

23 On pak odpovídaje, řekl:
Kdo omáčívá se mnou rukou v
mise, ten mne zradí.

24 Syn zajisté člověka jde, ja-
kož psáno o něm, ale běda člo-
věku tomu, skrze něhož Syn člo-
věka zrazen bude. Dobré by bylo
jemu, by se byl nenarodil člověk
ten.

25 Odpovídaje pak Jidáš, kte-
rýž ho zrazoval, dí: Zdali já
jsem, Mistře? Řekl jemu: Ty jsi
řekl.

26 A když oni jedli, vzav Je-
žíš chléb, a dobrořečiv, lámal,
a dal učedlníkům, a řekl: Vez-
měte, jezte, to jest tělo mé.

27 A vzav kalich, a díky činiv,
dal jim, řka: Píte z toho všickni.

28 Nebo to jest krev má nové
smlouvy, kteráž za mnohé vy-
lévá se na odpuštění hříchů.

29 Ale pravímť vám, žeť ne-
budu píti od této chvíle z to-
hoto plodu vinného kořene, až
do onoho dne, když jej píti budu
s vámi nový v království Otce
svého.

30 A sezpívavše písničku, vyšli
na horu Olivetskou.

31 Tedy dí jim Ježíš: Všickni
vy zhoršíte se nade mnou této
noci. Nebo psáno jest: Bíti budu
pastýře, a rozprchnouť se ovce
stáda.

32 Ale když z mrtvých vstanu,
předejdu vás do Galilee.

33 Odpovídaje pak Petr, řekl
jemu: Byť se pak všickni zhor-
šili nad tebou, jáť se nikdy ne-
zhorším.

34 Řekl mu Ježíš: Amen pra-
vím tobě, že této noci, prvé než
kohout zazpívá, třikrát mne za-
příš.

35 Dí jemu Petr: Bychť pak měl
s tebou i umříti, nikoli nezapřím
tebe. Takž podobně i všickni u-
čedlníci pravili.

36 Tedy přišel s nimi Ježíš na
místo, kteréž sloulo Getsemany.
I dí učedlníkům: Poseďtež tuto,
ažť odejda, pomodlím se tamto.

37 A pojav s sebou Petra a dva
syny Zebedeovy, počal se rmou-
titi a teskliv býti.

38 Tedy dí jim: Smutnáť jest
duše má až k smrti. Pozůstaň-
tež tuto, a bděte se mnou.

39 A poodšed maličko, padl na
tvář svou, modle se a řka: Otče
můj, jest-li možné, nechť odejde
ode mne kalich tento. A však ne
jakž já chci, ale jakž ty.

40 I přišel k učedlníkům a nalezl je, a oni spí. I řekl Petrovi: Tak-liž jste nemohli jediné hodiny bdíti se mnou?

41 Bdětež a modlte se, abyste nevešli v pokušení. Duchť zajisté hotov jest, ale tělo nemocno.

42 Opět podruhé odšed, modlil se, řka: Otče můj, nemůže-liť tento kalich minouti mne, než abych jej pil, staniž se vůle tvá.

43 I přišed, nalezl je, a oni zase spí; nebo byly oči jejich obtíženy.

44 A nechav jich, opět odšel, a modlil se potřetí, touž řeč říkaje.

45 Tedy přišel k učedlníkům svým, a řekl jim: Spětež již a odpočívejte. Aj, přiblížila se hodina, a Syna člověka zrazují v ruce hříšných.

46 Vstaňtež, poďme. Aj, přiblížil se ten, kterýž mne zrazuje.

47 A když on ještě mluvil, aj, Jidáš, jeden ze dvanácti, přišel, a s ním zástup mnohý s meči a s kyjmi, od předních kněží a starších lidu.

48 Ten pak, kterýž jej zrazoval, dal jim znamení, řka: Kteréhokoli políbím, ten jest; držtež jej.

49 A hned přistoupiv k Ježíšovi, řekl: Zdráv buď, Mistře, a políbil jej.

50 Ale Ježíš řekl jemu: Příteli, nač jsi přišel? Tedy přistoupili, a ruce vztáhli na Ježíše, a jali ho.

51 A aj, jeden z těch, kteříž byli s Ježíšem, vztáh ruku, vytrhl meč svůj; a udeřiv služebníka nejvyššího kněze, uťal ucho jeho.

52 Tedy dí jemu Ježíš: Obrať meč svůj v místo jeho; nebo všickni, kteříž meč berou, od meče zahynou.

53 Zdaliž mníš, že bych nyní nemohl prositi Otce svého, a vydal by mi více nežli dvanácte houfů andělů.

54 Kterakž by se pak naplnila písma, *svědčící*, že tak musí býti?

55 V tu hodinu řekl Ježíš zástupům: Jako na lotra vyšli jste s meči a s kyjmi jímati mne. Na každý den sedával jsem u vás, uče v chrámě, a nejali jste mne.

56 Ale toto se všecko stalo, aby se naplnila písma prorocká. Tedy učedlníci všickni opustivše ho, utekli.

57 A oni javše Ježíše, vedli ho k Kaifášovi nejvyššímu knězi, kdež zákonníci a starší byli se sešli.

58 Ale Petr šel za ním zdaleka, až do síně nejvyššího kněze. A všed vnitř, seděl s služebníky, aby viděl konec.

59 Přední pak kněží a starší i všecka ta rada hledali falešného

svědectví proti Ježíšovi, aby jej
na smrt vydali,
60 Ale nenalezli. Ani, když
mnozí falešní svědkové před-
stupovali, nic nenalezli. Napo-
sledy pak přišedše dva falešní
svědkové,
61 Řekli: Tento pověděl: Mohu
zbořiti chrám Boží, a ve třech
dnech jej ustavěti.
62 A povstav nejvyšší kněz,
řekl jemu: Nic neodpovídáš, co
tito proti tobě svědčí?
63 Ale Ježíš mlčel. I odpovídaje
nejvyšší kněz, řekl jemu: Zaklí-
nám tě skrze Boha živého, abys
nám pověděl, jsi-li ty Kristus
Syn Boží?
64 Dí mu Ježíš: Ty jsi řekl. Ale
však pravím vám: Od toho času
uzříte Syna člověka sedícího na
pravici moci *Boží*, a přicházejí-
cího na oblacích nebeských.
65 Tedy nejvyšší kněz roztrhl
roucho své, řka: Rouhal se. Což
ještě potřebujeme svědků? Aj,
nyní jste slyšeli rouhání jeho.
66 Co se vám zdá? A oni odpoví-
dajíce, řekli: Hodenť jest smrti.
67 Tedy plili na tvář jeho, a po-
hlavkovali jej; jiní pak hůlkami
jej bili,
68 Říkajíce: Hádej nám, Kriste,
kdo jest ten, kterýž tebe udeřil?
69 Ale Petr seděl vně v síni.
I přistoupila k němu jedna dě-
večka, řkuci: I ty jsi byl s Ježí-
šem tím Galilejským.
70 On pak zapřel přede všemi,
řka: Nevím, co pravíš.
71 A když vycházel ze dveří,
uzřela jej jiná. I řekla těm, kte-
říž tu byli: I tento byl s Ježíšem
tím Nazaretským.
72 I zapřel opět s přísahou: Ne-
znám toho člověka.
73 A po malé chvíli přistoupi-
vše ti, kteříž tu stáli, řekli Pet-
rovi: Jistě i ty z nich jsi, nebo i
řeč tvá známa tebe činí.
74 Tedy počal se proklínati a
přisahati, *řka*: Neznám toho
člověka. A hned kohout zazpí-
val.
75 I rozpomenul se Petr na
slovo Ježíšovo, kterýž jemu byl
řekl: Prvé než kohout zazpívá,
třikrát mne zapříš. A vyšed ven,
plakal hořce.

KAPITOLA 27.

O Jidášovu skončení; 11. též o ukřižování,
57. a pohřbu Páně.

A když bylo ráno, vešli v ra-
du všickni přední kněží a
starší lidu proti Ježíšovi, aby jej
na smrt vydali.
2 I svázavše jej, vedli, a vydali
ho Pontskému Pilátovi hejt-
manu.
3 Tedy vida Jidáš zrádce jeho,
že by odsouzen byl, želeje toho,
navrátil zase třidceti stříbrných
předním kněžím a starším,
4 Řka: Zhřešil jsem, zradiv
krev nevinnou. Oni pak řekli:
Co nám do toho? Ty viz.

5 A povrh ty stříbrné v chrámě,
odšel pryč, a odšed, oběsil se.

6 Přední kněží pak vzavše ty
stříbrné, řekli: Neslušíť jich vložiti do pokladnice, nebo mzda krve jest.

7 A poradivše se, koupili za ně
pole to hrnčířovo, ku pohřebu poutníků.

8 Protož nazváno jest pole to
pole krve, až do dnešního dne.

9 A tehdy naplnilo se povědění
proroka řkoucího: A vzali třidceti stříbrných, mzdu ceněného, kterýž šacován byl od synů Izraelských,

10 A dali je za pole hrnčířovo,
jakož mi ustanovil Pán.

11 Ježíš pak stál před vládařem. I otázal se ho vládař, řka: Ty-li jsi ten král Židovský? Ježíš pak řekl jemu: Ty pravíš.

12 A když na něj přední kněží a
starší žalovali, nic neodpověděl.

13 Tedy dí mu Pilát: Neslyšíš-li, kteraké věci proti tobě svědčí?

14 Ale neodpověděl jemu ani k
jednomu slovu, tak že se vládař velmi divil.

15 Měl pak obyčej vládař v svátek propouštěti lidu vězně jednoho, kteréhož by chtěli.

16 I měli v ten čas vězně znamenitého, kterýž sloul Barabáš.

17 Protož když se lidé sešli,
řekl jim Pilát: Kterého chcete, ať vám propustím? Barabáše-li, čili Ježíše, kterýž slove Kristus?

18 Nebo věděl, že jej z závisti
vydali.

19 A když seděl na soudné
stolici, poslala k němu žena jeho, řkuci: Nic neměj činiti s spravedlivým tímto, nebo jsem mnoho trpěla dnes ve snách pro něho.

20 Ale přední kněží a starší navedli lid, aby prosili za Barabáše, Ježíše pak aby zahubili.

21 I odpověděv vládař, řekl jim:
Kterého chcete z těch dvou, ať vám propustím? A oni řekli: Barabáše.

22 Dí jim Pilát: Co pak učiním
s Ježíšem, kterýž slove Kristus? Řekli mu všickni: Ukřižován buď.

23 Vládař pak řekl: I což jest
zlého učinil? Oni pak více křičeli, řkouce: Ukřižován buď.

24 A vida Pilát, že by nic neprospěl, ale že by větší rozbroj byl, vzav vodu, umyl ruce před lidem, řka: Čist jsem od krve spravedlivého tohoto. Vy vizte.

25 A odpověděv všecken lid,
řekl: Krev jeho na nás i na naše dítky.

26 Tedy propustil jim Barabáše, ale Ježíše zbičovav, vydal, aby byl ukřižován.

27 Tedy žoldnéři hejtmanovi,
vzavše Ježíše do rathouzu,

shromáždili k němu všecku
rotu.
28 A svlékše jej, přioděli ho
pláštěm brunátným.
29 A spletše korunu z trní,
vstavili na hlavu jeho, a dali
třtinu v pravou ruku jeho, a kle-
kajíce před ním, posmívali se
jemu, řkouce: Zdráv buď, ó králi
Židovský.
30 A plijíce na něho, brali tu
třtinu a bili jej v hlavu.
31 A když se mu naposmívali,
svlékli s něho plášť, a oblékli jej
v roucho jeho. I vedli ho, aby byl
ukřižován.
32 A vyšedše, nalezli člověka
Cyrenenského, jménem Šimo-
na. Toho přinutili, aby nesl kříž
jeho.
33 I přišedše na místo, kteréž
slove Golgota, to jest popravné
místo,
34 Dali mu píti octa, smíšeného
se žlučí. A okusiv, nechtěl píti.
35 Ukřižovavše pak jej, rozdě-
lili roucha jeho, mecíce los, aby
se naplnilo povědění proroka:
Rozdělili sobě roucho mé, a o
můj oděv metali los.
36 A sedíce, ostříhali ho tu.
37 I vstavili nad hlavu jeho
vinu jeho napsanou: Totoť jest
Ježíš, ten král Židovský.
38 I ukřižováni jsou s ním dva
lotři, jeden na pravici a druhý
na levici.
39 Ti pak, kteříž chodili tudy,
rouhali se jemu, ukřivujíce hlav
svých.
40 A říkajíce: Hej, ty jako rušíš
chrám a ve třech dnech vzdě-
láváš, pomoziž sám sobě. Jsi-li
Syn Boží, sstupiž s kříže.
41 Tak podobně i přední kněží
posmívajíce se s zákonníky a
staršími, pravili:
42 Jiným pomáhal, sám sobě
nemůž pomoci. Jestliže jest král
Izraelský, nech ať nyní sstoupí s
kříže, a uvěříme jemu.
43 Doufalť v Boha, nech ať
ho nyní vysvobodí, chce-liť mu;
nebo pravil: Syn Boží jsem.
44 Takž také i lotři, kteříž byli
s ním ukřižováni, utrhali jemu.
45 Od šesté pak hodiny tma se
stala po vší zemi až do hodiny
deváté.
46 A při hodině deváté zvolal
Ježíš hlasem velikým, řka: Eli,
Eli, lama zabachtani? To jest:
Bože můj, Bože můj, proč jsi
mne opustil?
47 A někteří z těch, kteříž tu
stáli, slyšíce, pravili: Eliáše volá
tento.
48 A hned jeden z nich běžev,
a vzav hubu, naplnil ji octem, a
vloživ na tresť, napájel ho.
49 Ale jiní pravili: Nech tak,
pohledíme, přijde-li Eliáš, aby
ho vysvobodil.
50 Ježíš pak opět zvolav hla-
sem velikým, vypustil duši.

51 A aj, opona chrámová roztrhla se na dvé, od vrchu až dolů, a země se třásla, a skálé se pukalo,

52 A hrobové se otvírali, a mnohá těla zesnulých svatých vstala.

53 A vyšedše z hrobů po vzkříšení jeho, přišli do svatého města, a ukázali se mnohým.

54 Tedy centurio a ti, kteříž s ním ostříhali Ježíše, vidouce země třesení a to, co se dálo, báli se velmi, řkouce: Jistě Syn Boží byl tento.

55 Byly také tu ženy mnohé, z daleka se dívajíce, kteréž byly přišly za Ježíšem od Galilee, posluhujíce jemu,

56 Mezi nimiž byla Maria Magdaléna, a Maria, matka Jakubova a Jozesova, a matka synů Zebedeových.

57 A když byl večer, přišel člověk bohatý z Arimatie, jménem Jozef, kterýž také byl učedlník Ježíšův.

58 Ten předstoupil před Piláta, a prosil za tělo Ježíšovo. Tedy Pilát rozkázal dáti tělo.

59 A vzav tělo Jozef, obvinul je v plátno čisté.

60 A vložil do svého nového hrobu, kterýž byl vytesal v skále; a přivaliv kámen veliký ke dveřům hrobovým, odšel.

61 A byla tu Maria Magdaléna, a druhá Maria, sedíce naproti hrobu.

62 Druhého pak dne, kterýž byl po velikém pátku, sešli se přední kněží a farizeové ku Pilátovi,

63 Řkouce: Pane, rozpomenuli jsme se, že ten svůdce řekl, ještě živ jsa: Po třech dnech vstanu.

64 Rozkažiž tedy ostříhati hrobu až do třetího dne, ať by snad učedlníci jeho, přijdouce v noci, neukradli ho, a řekli by lidu: Vstalť jest z mrtvých. I budeť poslední blud horší nežli první.

65 Řekl jim Pilát: Máte stráž; jděte, ostříhejte, jakž víte.

66 A oni šedše, osadili hrob strážnými, zapečetivše kámen.

KAPITOLA 28.

Jistoty vzkříšení Kristova 16. a svěření jedenácti úřadu apoštolského.

Na skonání pak soboty, když již svitalo na první *den* toho téhodne, přišla Maria Magdaléna, a druhá Maria, aby pohleděly na hrob.

2 A aj, země třesení stalo se veliké. Nebo anděl Páně sstoupiv s nebe a přistoupiv, odvalil kámen ode dveří, a posadil se na něm.

3 A byl oblíčej jeho jako blesk, a roucho jeho bílé jako sníh.

4 A pro strach jeho zděsili se strážní, a učiněni jsou jako mrtví.

5 I odpověděv anděl, řekl že-
nám: Nebojte se vy, neboť vím,
že Ježíše ukřižovaného hledáte.
6 Neníť ho tuto; nebo vstalť
jest, jakož předpověděl. Poďte,
vizte místo, kdež ležel Pán.
7 A rychle jdouce, povězte u-
čedlníkům jeho, že vstal z mrt-
vých. A aj, předchází vás do Ga-
lilee, tam jej uzříte. Aj, pověděl
jsem vám.
8 I vyšedše rychle z hrobu s
bázní a s radostí velikou, bě-
žely, aby učedlníkům jeho zvěs-
tovaly.
9 Když pak šly zvěstovati uče-
dlníkům jeho, aj, Ježíš potkal
se s nimi, řka: Zdrávy buďte. A
ony přistoupivše, chopily se noh
jeho, a klaněly se jemu.
10 Tedy dí jim Ježíš: Neboj-
tež se. Jděte, zvěstujte bratřím
mým, ať jdou do Galilee, a tamť
mne uzří.
11 Když pak ony odešly, aj,
někteří z stráže přišedše do
města, oznámili předním kně-
žím všecko, co se stalo.
12 Kteřížto shromáždivše se s
staršími, a uradivše se, mnoho
peněz dali žoldnéřům,
13 Řkouce: pravte, že učedlníci
jeho nočně přišedše, ukradli jej,
když jsme my spali.
14 A uslyší-liť o tom hejtman,
myť ho spokojíme, a vás bez-
pečny učiníme.
15 A oni vzavše peníze, učinili,
jakž naučeni byli. I rozhlášeno
jest slovo to u Židů až do dneš-
ního dne.
16 Jedenácte pak učedlníků šli
do Galiee na horu, kdež jim byl
uložil Ježíš.
17 A uzřevše ho, klaněli se je-
mu. Ale někteří pochybovali.
18 A přistoupiv Ježíš, mluvil
jim, řka: Dána jest mi všeliká
moc na nebi i na zemi.
19 Protož jdouce, učte všecky
národy, křtíce je ve jméno Otce
i Syna i Ducha svatého,
20 Učíce je zachovávati všecko,
což jsem koli přikázal vám. A aj,
já s vámi jsem po všecky dny, až
do skonání světa. Amen.

EVANGELIUM

PODLÉ

(SEPSÁNÍ S.) MARKA.

KAPITOLA 1.

Jana Křtitele práce i obcování. 9. Kristus Pán přijav křest, poselství své začal, 16. učedlníků povolal, 23. a lidem od ďábelství i neduhů spomáhal.

Počátek evangelium Ježíše Krista, Syna Božího;

2 Jakož psáno jest v prorocích:
Aj, já posílám anděla svého před
tváří tvou, kterýž připraví cestu
tvou před tebou.

3 Hlas volajícího na poušti:
Připravujte cestu Páně, přímé
čiňte stezky jeho.

4 Křtil Jan na poušti, a kázal
křest pokání na odpuštění hříchů.

5 I vycházela k němu všecka
krajina Judská i Jeruzalémští,
a křtěni byli od něho všickni v
Jordáně řece, vyznávajíce hříchy své.

6 Byl pak Jan odín srstmi velbloudovými, a pás kožený na
bedrách jeho, a jídal kobylky a
med lesní.

7 A kázal, řka: Jde za mnou silnější nežli já, kterémuž nejsem
hoden, sehna se, rozvázati řeménka u obuvi jeho.

8 Já zajisté křtil jsem vás vodou, ale onť vás křtíti bude Duchem svatým.

9 I stalo se v těch dnech, přišel
Ježíš z Nazarétu Galilejského, a
pokřtěn jest od Jana v Jordáně.

10 A hned vystoupiv z vody,
uzřel nebesa otevřená a Ducha jako holubici sstupujícího
na něj.

11 A hlas stal se s nebe: Ty jsi
ten můj milý Syn, v němž mi se
dobře zalíbilo.

12 A i hned ho Duch vypudil na
poušť.

13 I byl tam na poušti čtyřidceti dnů, a pokoušín byl od satana; a byl s zvěří, a andělé přisluhovali jemu.

14 Když pak byl vsazen Jan,
přišel Ježíš do Galilee, káže
evangelium království Božího,

15 A pravě: Že se naplnil čas,
a přiblížilo se království Boží.
Čiňte pokání, a věřte evangelium.

16 A chodě podlé moře Galilejského, uzřel Šimona a Ondřeje
bratra jeho, ani pouštějí síti do
moře, (nebo rybáři byli).

17 I řekl jim Ježíš: Poďte za
mnou, a učiním vás rybáře lidí.

18 A hned opustivše síti své, šli
za ním.
19 A poodšed odtud maličko,
uzřel Jakuba syna Zebedeova,
a Jana bratra jeho, ani na lodí
tvrdí síti.
20 A hned povolal jich. A *oni*
opustivše otce svého Zebedea na
lodí s pacholky, šli za ním.
21 I vešli do Kafarnaum. A
hned v sobotu šed do školy, učil.
22 I divili se náramně učení
jeho; nebo učil je, jako moc maje,
a ne jako zákonníci.
23 I byl v škole jejich člověk,
maje ducha nečistého. Kterýž
zvolal,
24 Řka: Ach, což jest tobě do
nás, Ježíši Nazaretský? Přišel
jsi zatratiti nás. Znám tě, kdo
jsi, *že* ten Svatý Boží.
25 I přimluvil mu Ježíš, řka:
Umlkniž a vyjdi z něho.
26 I polomcovav jím duch ne-
čistý a křiče hlasem velikým,
vyšel z něho.
27 I lekli se všickni, tak že se
tázali mezi sebou, řkouce: I co
jest toto? Jakéž toto nové učení,
že mocně i těm duchům ne-
čistým rozkazuje, a poslouchají
ho?
28 I roznesla se pověst o něm
hned po vší krajině Galilejské.
29 A hned vyšedše ze školy, při-
šli do domu Šimonova a On-
dřejova s Jakubem a s Janem.
30 Šimonova pak svegruše le-
žela, majíc zimnici. A hned jemu
pověděli o ní.
31 A přistoupiv, pozdvihl jí,
ujav ji za ruku její, a hned pře-
stala jí zimnice. I posluhovala
jim.
32 Večer pak při západu slunce,
nosili k němu všecky nemocné i
ďábelníky.
33 A bylo se všecko město zbě-
hlo ke dveřím.
34 I uzdravoval mnohé ztrá-
pené rozličnými neduhy, a ďá-
belství mnohá vymítal, a nedo-
pouštěl mluviti ďáblům; nebo
znali ho.
35 A přede dnem velmi ráno
vstav, vyšel a odšel na pusté
místo, a tam se modlil.
36 I šli za ním Šimon i ti, kteříž
s ním byli.
37 A nalezše jej, řekli jemu:
Všickni tě hledají.
38 I dí jim: Poďmež do okol-
ních městeček, abych i tam ká-
zal. Nebo na to jsem přišel.
39 I kázal v školách jejich ve vší
Galilei, a ďábelství vymítal.
40 Tedy přišel k němu malo-
mocný, prose ho, a klekna před
ním, řekl jemu: Chceš-li, můžeš
mne očistiti.
41 Ježíš pak slitovav se, vztáhl
ruku, dotekl se ho a řekl jemu:
Chci, buď čist.

42 A když to řekl, hned odstou-
pilo od něho malomocenství, a
očištěn jest.

43 I zapověděv mu přísně, hned
ho odbyl,

44 A řekl mu: Viziž, abys žád-
nému nic nepravil. Ale jdi, ukaž
se knězi, a obětuj za očištění své
to, což přikázal Mojžíš, na svě-
dectví proti nim.

45 On pak vyšed, počal vypra-
vovati mnoho a ohlašovati tu
věc, tak že již nemohl Ježíš do
města zjevně vjíti, ale vně na
místech pustých byl. I scházeli
se k němu odevšad.

KAPITOLA 2.

Pán šlakovitého uzdravil, 14. Matouše povolal, 18. učedlníků z strany postu i z strany soboty zastával.

A opět všel do Kafarnaum po
kolikas dnech. I uslyšáno
jest, že by doma byl.

2 A hned sešlo se jich množství,
tak že již nemohli se směstknati
ani přede dveřmi. I mluvil jim
slovo.

3 Tedy přišli k němu, nesouce
šlakem poraženého, kterýž ode
čtyř nesen byl.

4 A když k němu nemohli při-
stoupiti pro zástupy, loupali
střechu, kdež byl, a probořivše
ji, spustili po provazích dolů
ložce, na němž ležel šlakem po-
ražený.

5 A vida Ježíš víru jejich, dí
šlakem poraženému: Synu, od-
pouštějí se tobě hříchové tvoji.

6 A byli tu někteří z zákon-
níků, sedíce a myslíce v srdcích
svých:

7 Co tento tak mluví rouhavě?
Kdo můž odpustiti hříchy, je-
diné sám Bůh?

8 I poznav Ježíš hned duchem
svým, že by tak přemyšlovali
sami v sobě, řekl jim: Proč o tom
přemyšlujete v srdcích svých?

9 Co jest snáze, říci šlakem po-
raženému: Odpouštějí se tobě
hříchové, čili říci: Vstaň, vezmi
lože své a choď?

10 Ale abyste věděli, že Syn člo-
věka má moc na zemi odpouš-
těti hříchy, dí šlakem poraže-
nému:

11 Toběť pravím: Vstaň, a vez-
mi lože své, a jdi do domu svého.

12 I vstal hned, a vzav lože své
přede všemi, odšel, tak že se
děsili všickni, a chválili Boha,
řkouce: Nikdy jsme toho nevi-
děli.

13 I vyšel opět k moři, a všec-
ken zástup přicházel k němu, i
učil je.

14 A pomíjeje, uzřel Léví Alfe-
ova, sedícího na cle. I dí jemu:
Poď za mnou. A *on* vstav, šel za
ním.

15 I stalo se, když seděl Ježíš
za stolem v domě jeho, že i pu-
blikáni mnozí a hříšníci seděli

spolu s Ježíšem a s učedlníky
jeho; nebo mnoho jich bylo, a šlo
za ním.

16 Zákonníci pak a farizeové
viděvše, že jedl s publikány a s
hříšníky, řekli učedlníkům jeho:
Což to, že s publikány a hříšníky
jí a pije?

17 To uslyšav Ježíš, dí jim:
Nepotřebují zdraví lékaře, ale
nemocní. Nepřišelť jsem volati
spravedlivých, ale hříšných ku
pokání.

18 Učedlníci pak Janovi a farizejští
postívali se. I přišli a řekli
jemu: Proč učedlníci Janovi a
farizejští postí se, a tvoji učedlníci
se nepostí?

19 I řekl jim Ježíš: Kterakž mohou
synové ženichovi postiti se,
když jest s nimi ženich? Dokudž
mají s sebou ženicha, nemohouť
se postiti.

20 Ale přijdouť dnové, když od
nich odjat bude ženich, a tehdáž
se budou postiti v těch dnech.

21 Ano žádný záplaty sukna
nového nepřišívá k rouchu starému;
jinak odtrhne ta záplata
nová od starého, i bývá větší
díra.

22 A žádný nevlévá vína nového
do nádob starých; jinak
rozpučí nové víno nádoby, a víno
se vyleje, a nádoby se pokazí.
Ale víno nové má lito býti do nádob
nových.

23 I stalo se, že šel Ježíš v sobotu
skrze obilí, i počali učedlníci
jeho, cestou jdouce, vymínati
klasy.

24 Tedy farizeové řekli jemu:
Pohleď, coť dělají v sobotu, čehož
nenáleží.

25 I řekl jim: Nikdy-liž jste
nečtli, co učinil David, když
nouze byla, a lačněl, on i ti, kteříž
s ním byli?

26 Kterak všel do domu Božího
za Abiatara nejvyššího kněze,
a jedl chleby posvátné, (jichž
neslušelo jísti než samým kněžím),
a dal i těm, kteříž s ním
byli?

27 I pravil jim: Sobota pro člověka
učiněna jest, a ne člověk
pro sobotu.

28 Protož Syn člověka jest pánem
také i soboty.

KAPITOLA 3.

Kristus mnohým bídným, 6. nepřekážeje sobě zlostí nepřátel, spomáhal, 13. dvanácte k zvláštní práci oddělil, 23. sebe zastával, 33. a kdo jsou přátelé jeho, ukázal.

I všel opět do školy, a byl tu
člověk, maje ruku uschlou.

2 I šetřili ho, uzdraví-li jej v sobotu,
aby ho obžalovali.

3 I řekl tomu člověku, kterýž
měl uschlou ruku: Povstaň u
prostřed.

4 I dí jim: Sluší-li v sobotu
dobře činiti, čili zle, život zachovati,
čili zamordovati? Oni pak
mlčeli.

5 A když pohleděl na ně vůkol s hněvem, zarmoutiv se nad tvrdostí srdce jejich, řekl člověku: Vztáhni tu ruku svou. I vztáhl, a učiněna jest ta ruka jeho zdravá jako druhá.

6 A vyšedše farizeové, hned s Herodiány drželi radu proti němu, kterak by ho zahubili.

7 Ježíš pak odšel s učedlníky svými k moři, a veliké množství od Galilee šlo za ním, i z Judstva,

8 I od Jeruzaléma, i od Idumee, i z Zajordání; i ti, kteříž byli okolo Týru a Sidonu, množství veliké, slyšíce, kteraké věci činí, přišli k němu.

9 I rozkázal učedlníkům svým, aby lodičku ustavičně nahotově měli pro zástup, aby ho netiskli.

10 Nebo mnohé uzdravoval, tak že naň padali, aby se ho dotýkali, kteřížkoli měli neduhy.

11 A duchové nečistí, jakž ho zazřeli, padali před ním a křičeli, řkouce: Ty jsi ten Syn Boží.

12 Ale on velmi jim přimlouval, aby ho nezjevovali.

13 I vstoupil na horu, a povolal k sobě těch, kterýchž se jemu vidělo; i přišli k němu.

14 I ustanovil jich dvanácte, aby s ním byli, a aby je poslal kázati,

15 A aby měli moc uzdravovati nemoci a vymítati ďábelství:

16 Šimona, jemuž dal jméno Petr,

17 A Jakuba Zebedeova, a Jana bratra Jakubova, (a dal jim jméno Boanerges, to jest synové hromovi),

18 A Ondřeje, a Filipa, a Bartoloměje, a Matouše, a Tomáše, a Jakuba Alfeova, a Taddea, a Šimona Kananitského,

19 A Jidáše Iškariotského, kterýž i zradil jej. I šli s ním domů.

20 A opět sšel se zástup, tak že nemohli ani chleba pojísti.

21 A slyšavše o tom příbuzní jeho, přišli, aby jej vzali; nebo pravili, že by se smyslem pominul.

22 Zákonníci pak, kteříž byli přišli z Jeruzaléma, pravili, že Belzebuba má, a že v knížeti ďábelském vymítá ďábly.

23 A povolav jich, mluvil k nim v podobenstvích: Kterak může satan satana vymítati?

24 A jestliže království v sobě se rozdvojí, nemůže státi království to.

25 A rozdvojí-li se dům proti sobě, nebude moci dům ten státi.

26 Tak jestliže povstal satan sám proti sobě, a rozdvojen jest, nemůže státi, ale konec běře.

27 Žádný nemůže nádobí silného, vejda do domu jeho, rozebrati, leč by prvé silného

toho svázal; a tehdyť dům jeho
zloupí.
28 Amen pravím vám, že všic-
kni hříchové odpuštěni budou
synům lidským, i rouhání, jímž
by se rouhali,
29 Ale kdo by se rouhal proti
Duchu svatému, nemá odpuš-
tění na věky, ale hoden jest věč-
ného odsouzení.
30 Nebo pravili: Ducha nečis-
tého má.
31 Tehdy přišli bratří a matka
jeho, a stojíce vně, poslali k
němu, aby ho vyvolali.
32 A seděl okolo něho zástup.
I řekli jemu: Aj, matka tvá a
bratří tvoji vně hledají tebe.
33 Ale on odpověděl jim, řka:
Kdo jest matka má a bratří
moji?
34 A obezřev učedlníky vůkol
sebe sedící, řekl: Aj, matka má
a bratří moji.
35 Nebo kdož by koli činil vůli
Boží, ten jest bratr můj, i sestra
má, i matka.

KAPITOLA 4.

Kázání Páně, 36. a zbouřeného moře spokojení.

A opět počal učiti u moře. I
shromáždil se k němu zá-
stup mnohý, tak že vstoupiv na
lodí, seděl na moři, a všecken
zástup byl na zemi podlé moře.
2 I učil je mnohým věcem v po-
dobenstvích, a pravil jim v učení
svém:
3 Slyšte. Aj, vyšel rozsevač,
aby rozsíval.
4 I stalo se v tom rozsívání, že
jedno padlo podlé cesty, a přile-
tělo ptactvo nebeské, i zzobalo
je.
5 A jiné padlo na místo skal-
naté, kdež nemělo mnoho země,
a hned vzešlo, proto že nemělo
hlubokosti země.
6 A když vyšlo slunce, vyho-
řelo, a proto, že nemělo kořene,
uschlo.
7 A jiné padlo mezi trní; i
zrostlo trní, a udusilo je. I ne-
vydalo užitku.
8 Jiné pak padlo v zemi dob-
rou, a dalo užitek zhůru vstu-
pující a rostoucí; přineslo zajisté
jedno třidcátý, a jiné šedesátý, a
jiné pak stý.
9 I pravil jim: Kdo má uši k sly-
šení, slyš.
10 Když pak byl sám, tázali se
ho ti, kteříž při něm byli, se dva-
nácti, na to podobenství.
11 I řekl jim: Vámť jest dáno,
znáti tajemství království Bo-
žího, ale těm, kteříž jsou vně, v
podobenství to všecko se děje,
12 Aby hledíce, hleděli, ale ne-
uzřeli a slyšíce, slyšeli, ale ne-
srozuměli, aby se snad neobrá-
tili, a byli by jim odpuštěni hří-
chové.
13 I dí jim: Neznáte podoben-
ství tohoto? A kterakž pak všec-
ka podobenství poznáte?

14 Rozsevač ten slovo rozsívá.
15 Tito pak jsou, ješto podlé
cesty, jimž se rozsívá slovo, ale
když *oni* slyší, i hned přichází
satan, a vynímá slovo, kteréž
vsáto jest v srdcích jejich.
16 A tak podobně ti, kteříž *jako*
skalnatá země posáti jsou, kte-
říž jakž uslyší slovo, hned s ra-
dostí přijímají je.
17 Než nemají kořene v sobě,
ale jsou časní; potom když
vznikne ssoužení a protivenství
pro slovo, hned se horší.
18 Tito pak jsou, kteříž mezi
trní posáti jsou, ti jsou, kteříž
slovo slyší,
19 Však pečování tohoto světa
a oklamání zboží, a jiné žádosti
přistupující, udušují slovo, tak
že bez užitku bývá.
20 Tito pak jsou, kteříž v zemi
dobrou símě přijali, kteříž slyší
slovo, a přijímají, a užitek při-
nášejí, jiné třidcátý, a jiné šede-
sátý, a jiné stý.
21 Dále pravil jim: Zdali roz-
svícena bývá svíce, aby posta-
vena byla pod nádobu neb pod
postel? Však aby na svícen vsta-
vena byla.
22 Nebo nic není skrytého, co
by nebylo zjeveno; aniž jest co
tak ukrytého, aby na jevo nevy-
šlo.
23 Jestliže kdo má uši k sly-
šení, slyš.
24 I mluvil k nim: Vizte, co sly-
šíte. Kterou měrou budete mě-
řiti, bude vám odměřeno, a při-
dáno bude vám poslouchajícím.
25 Nebo kdožť má, tomu bude
dáno; a kdo nemá, i to, což má,
bude od něho odjato.
26 I pravil: Tak jest království
Boží, jako kdyby člověk uvrhl
símě do země.
27 A spal by, a vstával by ve dne
i v noci a semeno by vzešlo a
zrostlo, jakž on neví.
28 Nebo sama od sebe země
užitek plodí, nejprv bylinu, po-
tom klas, potom plné obilé v
klasu.
29 A když sezrá úroda, i hned
přičiní srp; nebo nastala žeň.
30 I řekl: K čemu připodobníme
království Boží? Aneb kterým
podobenstvím je ukážeme?
31 Jest jako zrno horčičné, kte-
réž, když vsáto bývá do země,
nejmenší jest ze všech semen,
kteráž jsou na zemi.
32 Ale když vsáto bývá, roste, a
bývá větší než všecky byliny, a
činí ratolesti veliké, tak že pod
stínem jeho mohou sobě ptáci
nebeští hnízda dělati.
33 A takovými mnohými podo-
benstvími mluvil jim slovo, jakž
mohli slyšeti.
34 Bez podobenství pak nemlu-
vil jim, ale učedlníkům svým
soukromí vykládal všecko.

35 I řekl jim v ten den, když již
byl večer: Plavme se na druhou
stranu.
36 A nechavše zástupu, pojali
jej, tak jakž byl na lodičce. Ale i
jiné lodičky byly s ním.
37 Tedy stala se bouře veliká od
větru, až se vlny na lodí valily,
tak že se již naplňovala lodí.
38 A on z zadu na lodí spal na
podušce. I zbudili jej, a řekli
jemu: Mistře, nedbáš, že hy-
neme?
39 I probudiv se, přimluvil vě-
tru, a řekl moři: Umlkni, a upo-
koj se. I přestal vítr, a stalo se
utišení veliké.
40 I řekl jim: Proč se tak bojíte?
Jakž to, že nemáte víry?
41 I báli se bázní velikou, a pra-
vili jeden k druhému: I kdo jest
medle tento, že i vítr i moře po-
slouchají jeho?

KAPITOLA 5.

Ďábelník uzdraven; 11. stádo vepřů v moři ztonulo; 25. žena od nemoci své uzdravena; 35. dcera Jairova vzkříšena.

Tedy přeplavili se přes moře
do krajiny Gadarenských.
2 A jakž vyšel z lodí, hned se s
ním potkal člověk z hrobů, maje
ducha nečistého.
3 Kterýž bydlil v hrobích, a
aniž ho kdo mohl řetězy svázati,
4 Proto že často byv pouty a ře-
tězy okován, polámal řetězy, a
pouta roztrhal, a žádný nemohl
ho skrotiti.
5 A vždycky ve dne i v noci na
horách a v hrobích byl, křiče a
tepa se kamením.
6 Uzřev pak Ježíše zdaleka, bě-
žel a poklonil se jemu,
7 A křiče hlasem velikým, řekl:
Co jest tobě do mne, Ježíši,
Synu Boha nejvyššího? Zaklí-
nám tě skrze Boha, abys mne
netrápil.
8 (Nebo pravil jemu: Vyjdiž,
duchu nečistý, z člověka tohoto.)
9 I otázal se ho: Jakť říkají?
A on odpovídaje, řekl: Množství
jméno mé jest, nebo jest nás
mnoho.
10 I prosil ho velmi, aby jich ne-
vyháněl z té krajiny.
11 Bylo pak tu při horách stádo
vepřů veliké pasoucích se.
12 I prosili ho všickni ti ďáb-
lové, řkouce: Pusť nás do vepřů,
ať do nich vejdeme.
13 I povolil jim hned Ježíš. A
vyšedše duchové nečistí, vešli
do těch vepřů. I běželo to stádo s
vrchu dolů do moře, (a bylo jich
ke dvěma tisícům), i ztonuli v
moři.
14 Ti pak, kteříž ty vepře pásli,
utekli, a oznámili to v městě i
ve vsech. I vyšli, aby viděli, co
by to bylo, což se stalo.
15 I přišli k Ježíšovi, a uzřeli
toho, kterýž býval trápen od ďá-
belství, an sedí, odín jsa, a maje
zdravý rozum, toho, kterýž mí-
val množství. I báli se.

16 A kteříž to viděli, vypravovali jim, kterak se stalo tomu, kterýž měl ďábelství i o vepřích.

17 Tedy počali ho prositi, aby odšel z krajin jejich.

18 A když vstoupil na lodí, prosil ho ten, kterýž trápen býval od ďábelství, aby s ním byl.

19 Ježíš pak nedopustil mu, ale řekl jemu: Jdi k svým do domu svého, a zvěstuj jim, kterak veliké věci učinil tobě Pán, a že slitoval se nad tebou.

20 I odšel, a počal ohlašovati v krajině Desíti měst, kterak veliké věci učinil mu Ježíš. I divili se všickni.

21 A když se přeplavil Ježíš na lodí zase na druhou stranu, sšel se k němu zástup mnohý. A byl u moře.

22 A aj, přišel jeden z knížat školy, jménem Jairus, a uzřev jej, padl k nohám jeho.

23 A velmi ho prosil, řka: Dcerka má skonává. Poď, vlož na ni ruce, aby uzdravena byla, a budeť živa.

24 I šel s ním, a zástup mnohý šel za ním, i tiskl jej.

25 (Tedy žena jedna, kteráž tok krve měla dvanácte let,

26 A mnoho byla trápena od mnohých lékařů, a vynaložila všecken statek svůj, a nic jí bylo neprospělo, ale vždy se hůře měla,

27 Uslyšavši o Ježíšovi, přišla v zástupu po zadu, a dotkla se roucha jeho.

28 Nebo řekla byla: Dotknu-li se jen roucha jeho, uzdravena budu.

29 A hned přestal krvotok její, a pocítila na těle, že by uzdravena byla od neduhu svého.

30 A hned Ježíš poznav sám v sobě, že z něho moc vyšla, obrátiv se v zástupu, řekl: Kdo se dotekl roucha mého?

31 I řekli mu učedlníci jeho: Vidíš, že tě zástup tiskne, a pravíš: Kdo se mne dotekl?

32 I hleděl vůkol, aby ji uzřel, která to učinila.

33 Ta pak žena s bázní a s třesením, věduci, co se stalo při ní, přistoupila a padla před ním, a pověděla mu všecku pravdu.

34 On pak řekl jí: Dcero, víra tvá tě uzdravila, jdiž u pokoji, a buď zproštěna od trápení svého.)

35 A když on ještě mluvil, přišli z domu knížete školy, řkouce: Dcera tvá umřela, proč již zaměstknáváš Mistra?

36 Ježíš pak, hned jakž uslyšel to, což oni mluvili, řekl knížeti školy: Neboj se, toliko věř.

37 I nedal žádnému za sebou jíti, jediné Petrovi, Jakubovi a Janovi, bratru Jakubovu.

38 I přišel do domu knížete

školy, a viděl tam hluk, ano
plačí a kvílí velmi.
39 I všed tam, řekl jim: Co se
bouříte a plačete? Neumřelať
děvečka, ale spí.
40 I posmívali se jemu. On
pak vyhnav všecky, pojal otce
a matku děvečky, a ty, kteříž s
ním byli, i všel tam, kdež dě-
večka ležela.
41 A vzav ruku děvečky, řekl jí:
Talitha kumi. Což se vykládá:
Děvečko, (toběť pravím), vstaň.
42 A hned vstala děvečka, a
chodila; nebo byla ve dvanácti
letech. I zděsili se divením pře-
velikým.
43 A přikázal jim pilně, aby
žádný o tom nezvěděl. I rozká-
zal jí dáti jísti.

KAPITOLA 6.

V vlasti pohrdnut Pán, 7. učedlníky rozeslal. 14. Rozdílný soud o něm. 17. Jana Křtitele stětí. 35. Pěti chlebů zázrak. 47. Pán po moři chodil, 54. a mnohé uzdravil.

I vyšel odtud a přišel do vlasti
své, a šli za ním učedlníci
jeho.
2 A když bylo v sobotu, počal
učiti v škole, a mnozí slyšíce, dě-
sili se, řkouce: Odkud tento má
tyto věci? A jaká jest to moud-
rost, kteráž jest dána jemu, že
i takové moci dějí se skrze ruce
jeho?
3 Zdaliž tento není ten tesař,
syn Marie, bratr pak Jakubův a
Jozesův a Judův a Šimonův? A
zdaliž nejsou i sestry jeho zde u
nás? I horšili se na něm.
4 I řekl jim Ježíš: Není prorok
beze cti, jediné v vlasti své a v
rodině své a v domě svém.
5 I nemohl tu divu žádného
učiniti, jediné málo nemocných,
vzkládaje na ně ruce, uzdravil.
6 I podivil se jejich nevěře, a
obcházel vůkol po městečkách,
uče.
7 A svolav k sobě těch dva-
nácte, počal je posílati po dvou
a dvou, a dal jim moc nad duchy
nečistými.
8 A přikázal jim, aby ničeho
nebrali na cestu, jediné toliko
hůl, ani mošny, ani chleba, ani
do opasku peněz,
9 Ale aby obuté měli nohy v
střevíce, a neobláčeli dvou suk-
ní.
10 A pravil jim: Kdežkoli vešli
byste do domu, tu ostaňte, do-
kudž nevyšli byste odtud.
11 A kdož by koli vás nepřijali,
ani vás neposlouchali, vyjdouce
odtud, vyrazte prach z noh
svých na svědectví jim. Amen
pravím vám: Lehčeji bude So-
domským a Gomorským v den
soudný než městu tomu.
12 Tedy vyšedše, kázali, aby
pokání činili.
13 A ďábelství mnohá vymí-
tali, a mazali olejem mnohé ne-
mocné, i uzdravovali.

14 A uslyšev *o tom* Heródes
král, (nebo zjevné učiněno bylo
jméno jeho), pravil, že Jan Křti-
tel vstal z mrtvých, a protož di-
vové dějí se skrze něho.
15 Jiní pak pravili, že jest
Eliáš; a jiní pravili, že jest pro-
rok, aneb jako jeden z těch pro-
roků.
16 *To* uslyšev Heródes, řekl: To-
toť jest ten Jan, kteréhož jsem já
sťal. Ontě z mrtvých vstal.
17 Ten zajisté Heródes poslav,
jal Jana, a vsadil jej do žaláře
pro Herodiadu manželku Filipa
bratra svého, že ji byl za man-
želku pojal.
18 Nebo pravil Jan Heródesovi:
Neslušíť tobě míti manželky
bratra svého.
19 Herodias pak lest skládala
proti němu, a chtěla jej o hrdlo
připraviti, ale nemohla.
20 Nebo Heródes ostýchal se
Jana, věda jej býti muže spra-
vedlivého a svatého. I šetřil ho,
a slýchaje jej, mnoho i činil, a
rád ho poslouchal.
21 Když pak přišel den pří-
hodný, v němž Heródes, pama-
tuje den svého narození, učinil
večeři knížatům svým a hejtma-
nům a předním mužům z Gali-
lee,
22 A když dcera té Herodiady
tam vešla a tancovala, a zalí-
bila se Heródesovi i spoluhodov-
níkům, řekl král děvečce: Pros
mne, zač chceš, a dámť.
23 I přisáhl jí: Že začkoli prositi
budeš, dám tobě, by pak bylo až
do polovice království mého.
24 Ona pak vyšedši, řekla ma-
teři své: Zač budu prositi? A ona
řekla: Za hlavu Jana Křtitele.
25 A všedši hned s chvátaním k
králi, prosila, řkuci: Chci, abys
mi dal hned na mise hlavu Jana
Křtitele.
26 Král pak zarmoutiv se vel-
mi, pro přísahu a pro spoluho-
dovníky nechtěl jí oslyšeti.
27 Protož král ten poslav hned
kata, rozkázal přinesti hlavu
Janovu.
28 A on odšed, sťal jej v žaláři,
a přinesl hlavu jeho na mise, a
dal ji děvečce, a děvečka dala ji
mateři své.
29 Tedy uslyševše to učedlníci
jeho, přišli, a vzali tělo jeho, a
pochovali je v hrobě.
30 Tehdy sšedše se apoštolé k
Ježíšovi, zvěstovali jemu všec-
ko, i to, co činili, i co učili.
31 I řekl jim: Poďte vy sami ob-
zvláštně na pusté místo, a odpo-
čiňte maličko. Nebo bylo množ-
ství těch, kteříž přicházeli a od-
cházeli, tak že ani k jídlu chvíle
neměli.
32 I plavili se na lodí na pusté
místo soukromí.
33 A vidouce je zástupové, že
jdou pryč, poznali jej mnozí. I

zběhli se tam ze všech měst pěšky, a předešli je, a shromáždili se k němu.

34 Tedy vyšed Ježíš, uzřel zástup mnohý, a slitovalo mu se jich, že byli jako ovce, nemajíce pastýře. I počal je učiti mnohým věcem.

35 A když se již prodlilo, přistoupivše k němu učedlníci jeho, řekli: Pustéť jest toto místo, a již se prodlilo.

36 Propusť je, ať jdouce do okolních vesnic a městeček, nakoupí sobě chleba; nebo nemají, co by jedli.

37 On pak odpověděv, řekl jim: Dejte vy jim jísti. I řkou jemu: Jdouce, koupíme za dvě stě grošů chleba, a dáme jim jísti?

38 I dí jim: Kolik chlebů máte? Jděte a zvězte. A když zvěděli, řekli: Pět, a dvě rybě.

39 I rozkázal jim, aby se kázali posaditi všechněm po houfích na zelené trávě.

40 I usadili se rozdílně, po stu a po padesáti.

41 A vzav těch pět chlebů a ty dvě rybě, popatřiv do nebe, dobrořečil, i lámal chleby, a dal učedlníkům svým, aby kladli před ně. A dvě rybě rozdělil mezi všecky.

42 I jedli všickni, a nasyceni jsou.

43 Potom sebrali drobtů dvanácte košů plných, i z ryb.

44 A bylo těch, kteříž jedli ty chleby, okolo pěti tisíců mužů.

45 A hned přinutil učedlníky své, aby vstoupili na lodí, a předešli jej přes moře k Betsaidě, až by on propustil zástup.

46 A propustiv je, šel na horu, aby se modlil.

47 A když byl večer, byla lodí u prostřed moře, a on sám na zemi.

48 A viděl je, a oni se s těžkostí plavili; (nebo byl vítr odporný jim). A při čtvrtém bdění nočním přišel k nim, chodě po moři, a chtěl jich pominouti.

49 Oni pak uzřevše jej, an chodí po moři, domnívali se, že by obluda byla. I zkřikli.

50 (Nebo jej všickni viděli, a zstrašili se.) Ale hned promluvil k nim a řekl jim: Doufejtež, jáť jsem, nebojte se.

51 I vstoupil k nim na lodí, a utišil se vítr; a *oni* mnohem více sami v sobě se děsili a divili.

52 Nebo nerozuměli z strany chlebů; bylo zajisté srdce jejich zhrublo.

53 A přeplavivše se, přišli do země Genezaretské, a tu lodí přistavili.

54 A když vyšli z lodí, hned jej poznali.

55 A běhajíce po vší krajině té, počali na ložcích nositi nemocné, kdežkoli uslyšeli o něm, že by byl.

56 A kamžkoli vcházel do městeček neb do měst neb do vsí, na ulicech kladli nedužívé, a prosili ho, aby se aspoň podolka roucha jeho dotkli. A kolikož jich koli se jeho dotklo, uzdraveni byli.

KAPITOLA 7.

Co člověka poškvrňuje. 24. Dcera ženy pohanské uzdravena, 31. též hluchý a zajikavý.

I sešli se k němu farizeové a někteří z zákonníků, kteříž byli přišli z Jeruzaléma.

2 A uzřevše některé z učedlníků jeho obecnýma rukama, (to jest neumytýma), jísti chleby, reptali o to.

3 Nebo farizeové i všickni Židé nejedí, leč by ruce umyli, držíce ustanovení starších.

4 A po trhu nejedí, leč se umyjí. A jiné mnohé věci jsou, kteréž přijali, aby je zachovávali, *jako* umývání koflíků, žejdlíků a medenic i stolů.

5 Potom otázali se ho farizeové a zákonníci: Proč učedlníci tvoji nezachovávají ustanovení starších, ale neumytýma rukama jedí chléb?

6 On pak odpověděv, řekl jim: Dobře prorokoval Izaiáš o vás pokrytcích, jakož psáno jest: Lid tento rty mne ctí, srdce pak jejich daleko jest ode mne.

7 Ale nadarmoť mne ctí, učíce učení a ustanovení lidská.

8 Nebo opustivše přikázaní Boží, držíte ustanovení lidská, umývání žejdlíků a koflíků, a jiné věci mnohé těm podobné činíte.

9 I pravil jim: Čistě vy rušíte přikázaní Boží, abyste ustanovení svá zachovali.

10 Nebo Mojžíš pověděl: Cti otce svého i matku svou, a kdož by zlořečil otci neb mateři, ať smrtí umře.

11 Ale vy pravíte: Řekl-li by člověk otci neb mateři: Korban, (totiž, dar jest to), čímž by tobě ode mne pomoženo býti mohlo.

12 A nedopustíte mu nic více učiniti otci svému neb mateři své,

13 Rušíce slovo Boží ustanovením svým, kteréž jste ustanovili. A mnohé těm podobné věci činíte.

14 I svolav všecken zástup, pravil jim: Slyšte mne všickni a rozumějte.

15 Nic není z zevnitřku vcházejícího do člověka, což by jej poškvrniti mohlo; ale to, což pochází z něho, toť jest, což poškvrňuje člověka.

16 Má-li kdo uši k slyšení, slyš.

17 A když všel do domu od zástupu, tázali se ho učedlníci jeho o tom podobenství.

18 I řekl jim: Tak jste i vy nerozumní? Což nerozumíte, že všecko, což z zevnitřku do člo-

věka vchází, nemůže ho poškvrniti?

19 Nebo nevchází v srdce jeho, ale v břicho, a potom ven vychází, čistěci všeliké pokrmy.

20 Pravil pak, že to, což pochází z člověka, to poškvrňuje člověka.

21 Nebo z vnitřku z srdce lidského zlá myšlení pocházejí, cizoložstva, smilstva, vraždy,

22 Krádeže, lakomství, nešlechetnosti, lest, nestydatost, oko zlé, rouhání, pýcha, bláznovství.

23 Všecky tyto zlé věci pocházejí z vnitřku, a poškvrňují člověka.

24 A vstav odtud, odšel do končin Týru a Sidonu, a všed do domu, nechtěl, aby kdo věděl, ale nemohl se tajiti.

25 Nebo uslyševši o něm žena, jejíž dcerka měla ducha nečistého, přišla a padla k nohám jeho.

26 (Byla pak ta žena pohanka, Syrofenitská rodem.) I prosila ho, aby ďábelství vyvrhl z její dcery.

27 Ale Ježíš řekl jí: Nechať se prvé nasytí dítky; nebť není slušné vzíti chléb dětem a vrci štěňatům.

28 A ona odpověděla a řekla mu: Ovšem, Pane, nebo štěňátka jedí pod stolem drobty synů.

29 I řekl jí: Pro tu řeč jdi, vyšloť jest ďábelství z tvé dcery.

30 I odšedši do domu svého, nalezla děvečku, ana leží na loži, a ďábelství z ní vyšlo.

31 Tedy vyšed zase z končin Tyrských a Sidonských, přišel k moři Galilejskému, prostředkem krajin Desíti měst.

32 I přivedli jemu hluchého a zajikavého, a prosili ho, aby na něj ruku vzložil.

33 A pojav jej soukromí ven z zástupu, vložil prsty své v uši jeho, a plinuv, dotekl se jazyka jeho.

34 A vzezřev k nebi, vzdechl a řekl jemu: Efata, to jest, otevři se.

35 A hned otevříny jsou uši jeho, a rozvázán jest svazek jazyka jeho, i mluvil právě.

36 I přikázal jim, aby žádnému nepravili. Ale jakžkoli on jim přikazoval, oni mnohem více ohlašovali.

37 A převelmi se divili, řkouce: Dobře všecky věci učinil. I hluchým rozkázal slyšeti, i němým mluviti.

KAPITOLA 8.

O sedmi chlebích. 11. Znamení s nebe. 15. Výstraha od kvasu. 22. Slepý uzdraven. 27. Co o Pánu kteří smyslili. 33. Petr zahanben. 34. Co jest za Kristem jíti.

V těch dnech když velmi veliký zástup byl, a neměli, co by jedli, svolav Ježíš učedlníky své, řekl jim:

2 Lítost mám nad zástupy; nebo již tři dni trvají se mnou, a nemají, co by jedli.

3 A rozpustím-li je lačné do domů jejich, zhynou na cestě; nebo někteří z nich zdaleka přišli.

4 Odpověděli mu učedlníci jeho: I odkud bude moci kdo tyto nakrmiti chleby zde na poušti?

5 I otázal se jich: Kolik máte chlebů? A oni řekli: Sedm.

6 I kázal zástupu posaditi se na zemi. A vzav těch sedm chlebů, díky učiniv, lámal a dával učedlníkům svým, aby předkládali. I kladli před zástup.

7 A měli rybiček maličko. Jichž požehnav, kázal i ty před ně klásti.

8 I jedli a nasyceni jsou; a sebrali, což pozůstalo drobtů, sedm košů.

9 Těch pak, kteříž jedli, bylo okolo čtyř tisíců. I propustil je.

10 Potom hned vstoupiv na lodí s učedlníky svými, přeplavil se do krajin Dalmanutských.

11 I vyšli farizeové, a počali se s ním hádati, hledajíce od něho znamení s nebe, pokoušejíce ho.

12 A on vzdech duchem svým, dí: Co pokolení toto znamení hledá? Amen pravím vám: Nebude dáno znamení pokolení tomuto.

13 A opustiv je, vstoupil zase na lodí, i plavil se dále.

14 I zapomenuli s sebou vzíti chlebů, a neměli než jeden chléb s sebou na lodí.

15 Tedy přikazoval jim, řka: Vizte a pilně se šetřte kvasu farizejského a kvasu Heródesova.

16 I přemyšlovali, řkouce jeden k druhému: Chleba nemáme.

17 A znaje to Ježíš, řekl jim: Co přemyšlujete o tom, že chleba nemáte? Ještě neznáte, ani nerozumíte? Ještě máte oslepené své srdce?

18 Oči majíce, nevidíte? A uši majíce, neslyšíte? A nepomníte,

19 Že jsem pět chlebů lámal mezi pět tisíců? Kolik jste plných košů drobtů sebrali? Řekli jemu: Dvanácte.

20 A když také sedm chlebů mezi čtyři tisíce, kolik jste plných košů drobtů vzali? I řkou jemu: Sedm.

21 I řekl jim: Kterakž nerozumíte?

22 I přišel do Betsaidy, a přivedli k němu slepého, prosíce ho, aby se ho dotekl.

23 I ujav toho slepého za ruku, vyvedl jej ven z městečka, a plinuv na oči jeho, a vloživ na něj ruce, otázal se ho, viděl-li by co.

24 A on pohleděv zhůru, řekl: Znamenám lidi; nebo vidím, že chodí jako stromové.

25 Potom opět vložil ruce na oči jeho, a kázal mu hleděti zhůru.

I uzdraven jest, tak že i zdaleka
jasně viděl všecky.
26 I odeslal jej do domu jeho,
řka: Aniž do toho městečka
choď, aniž komu z městečka
prav.
27 Tedy vyšel Ježíš a učedlníci
jeho do městeček Cesaree Fili-
povy. A na cestě tázal se učedl-
níků svých, řka jim: Kým mne
praví býti lidé?
28 Kteříž odpověděli: Janem
Křtitelem, a jiní Eliášem, jiní
pak jedním z proroků.
29 Tedy on řekl jim: Vy pak
kým mne býti pravíte? Odpově-
děv Petr, řekl jemu: Ty jsi Kris-
tus.
30 I přikázal jim s pohrůžkou,
aby o něm žádnému nepravili.
31 I počal učiti je, že Syn člo-
věka musí mnoho trpěti, a po-
tupen býti od starších a před-
ních kněží a zákonníků, a zabit
býti, a ve třech dnech z mrtvých
vstáti.
32 A zjevně to slovo mluvil.
Protož chytiv jej Petr, počal mu
domlouvati.
33 Kterýžto obrátiv se, a pohle-
děv na učedlníky své, přimluvil
Petrovi, řka: Jdiž za mnou, sa-
tane; nebo nechápáš, co jest Bo-
žího, ale co lidského.
34 A svolav zástup s učedlníky
svými, řekl jim: Chce-li kdo za
mnou přijíti, zapři sebe sám, a
vezmi kříž svůj, a následuj mne.
35 Nebo chtěl-li by kdo duši
svou zachovati, ztratíť ji; pakli
by kdo ztratil duši svou pro mne
a pro evangelium, tenť ji za-
chová.
36 Nebo co prospěje člověku, by
všecken svět získal, a své duši
škodu učinil?
37 Aneb jakou dá člověk od-
měnu za duši svou?
38 Nebo kdož by se koli za mne
styděl a za má slova v tomto
pokolení cizoložném a hříšném,
i Syn člověka styděti se bude
za něj, když přijde v slávě Otce
svého s anděly svatými.

KAPITOLA 9.

Proměnil se Pán; 17. ďábelníka uzdravil;
31. smrt svou i vzkříšení předpověděl; 34.
učedlníky srovnal, 41. a k vystříhání se po-
horšení napomenul.

I pravil jim: Amen pravím
vám, žeť jsou někteří z stojí-
cích tuto, kteříž neokusí smrti,
až i uzří království Boží přichá-
zející v moci.
2 A po šesti dnech pojal Ježíš
Petra a Jakuba a Jana, i uvedl
je na horu vysokou soukromí
samy, a proměnil se před nimi.
3 A učiněno jest roucho jeho
stkvoucí a bílé velmi jako sníh,
ješto tak bílého bělič na zemi
učiniti nemůže.
4 I uzřeli Eliáše s Mojžíšem,
ani s Ježíšem mluví.
5 A odpověděv Petr, řekl Je-
žíšovi: Mistře, dobréť jest nám
tuto býti. Protož udělejme tři

stánky, tobě jeden, Mojžíšovi jeden, a Eliášovi jeden.

6 Nebo nevěděl, co mluví; byli zajisté přestrašeni.

7 I stal se oblak zastěňující je, a přišel hlas z oblaku, řkoucí: Tentoť jest ten Syn můj milý, jeho poslouchejte.

8 A hned obezřevše se, žádného víc neviděli než samého Ježíše s sebou.

9 A když sstupovali s hory, přikázal jim, aby toho žádnému nevypravovali, co viděli, než až Syn člověka z mrtvých vstane.

10 I zachovali tu věc u sebe, tížíce mezi sebou, co by to bylo z mrtvých vstáti.

11 I otázali se ho, řkouce: Což to pak zákonníci praví, že Eliáš musí přijíti prvé?

12 On pak odpověděv, řekl jim: Eliáš přijda nejprvé, napraví všecky věci, a jakož psáno jest o Synu člověka, že *musí* mnoho trpěti, a za nic položen býti.

13 Ale pravím vám, že i Eliáš přišel, i učinili mu, což chtěli, jakož psáno jest o něm.

14 Tedy přišed k učedlníkům, uzřel zástup veliký okolo nich, a zákonníky, an se hádají s nimi.

15 A hned všecken zástup uzřev jej, ulekli se; a zběhše se, přivítali ho.

16 I otázal se zákonníků: Co se hádáte spolu?

17 A odpovídaje jeden z zástupu, řekl: Mistře, přivedl jsem syna svého k tobě, kterýž má ducha němého.

18 Ten kdyžkoli jej pochopí, lomcuje jím, a *on* se sliní, a škřipí zubami svými, a svadne. I řekl jsem učedlníkům tvým, aby jej vyvrhli, ale nemohli.

19 A on odpovídaje jemu, řekl: Ó národe nevěrný. Ale dokudž s vámi budu? A dokudž vás trpěti budu? Přiveďte jej ke mně.

20 I přivedli ho k němu. A jakž jej uzřel, hned ním duch lomcoval; a padna na zemi, válel se a slinil.

21 I otázal se otce jeho: Dávno-li se jemu to stalo? A on řekl: Od dětinství.

22 A často jím metal i na oheň i do vody, aby jej zahubil. Ale můžeš-li co, spomoz nám, slituje se nad námi.

23 A Ježíš řekl jemu: Můžeš-li tomu věřiti; všeckoť jest možné věřícímu.

24 A i hned zvolav otec mládence toho s slzami, řekl: Věřím, Pane, spomoz nedověře mé.

25 Uzřev pak Ježíš, že se zbíhá zástup, přimluvil duchu tomu nečistému, řka jemu: Duchu němý a hluchý, já tobě přikazuji, vyjdi z něho, a nevcházej více do něho.

26 Tedy křiče a velmi jím lomcuje, vyšel. I učiněn jest jako

mrtvý, tak že mnozí pravili, že
umřel.
27 Ale Ježíš ujav jej za ruku,
pozdvihl ho. I vstal.
28 A když všel do domu, učedl-
níci jeho otázali se ho soukromí:
Proč jsme my ho nemohli vy-
vrci?
29 I řekl jim: Toto pokolení ni-
jakž nemůž vyjíti, jediné skrze
modlitbu a půst.
30 A jdouce odtud, šli spolu
skrze Galilei, ale nechtěl, aby
kdo věděl.
31 Nebo učil učedlníky své a
pravil jim: Že Syn člověka dán
bude v ruce lidské, a zamordujíť
jej, ale zamordován jsa, třetího
dne z mrtvých vstane.
32 Oni pak nesrozuměli tomu
povědění, a však ostýchali se ho
otázati.
33 I přišel do Kafarnaum, a v
domě byv, otázal se jich: Co jste
na cestě mezi sebou rozjímali?
34 Ale oni mlčeli. Nebo hádali
se byli na cestě mezi sebou, kdo
by z nich byl větší.
35 A posadiv se, zavolal dva-
nácti, a dí jim: Chce-li kdo první
býti, budeť ze všech nejposled-
nější a všech služebník.
36 A vzav pacholátko, postavil
je u prostřed nich, a vzav je na
lokty, řekl jim:
37 Kdož by koli jedno z tako-
vých pacholátek přijal ve jménu
mém, mneť přijímá; a kdož by
mne koli přijal, ne mneť při-
jímá, ale toho, kterýž mne po-
slal.
38 I odpověděl mu Jan, řka: Mi-
stře, viděli jsme jednoho, an ve
jménu tvém ďábly vymítá, kte-
rýž nechodí s námi; i bránili
jsme mu, proto že s námi ne-
chodí.
39 Ježíš pak řekl: Nebraňtež
mu. Neboť není žádného, kterýž
by divy činil ve jménu mém, aby
mohl snadně zle mluviti o mně.
40 Nebo kdož není proti nám, s
námiť jest.
41 Kdož by koli zajisté dal vám
píti číši vody ve jménu mém,
proto že jste Kristovi, amen pra-
vím vám, neztratíť nikoli od-
platy své.
42 A kdož by koli pohoršil jed-
noho z těchto maličkých, věří-
cích ve mne, mnohem by mu
lépe bylo, aby byl zavěšen na hr-
dlo jeho žernov mlýnský a vržen
byl do moře.
43 A horšila-li by tě ruka tvá,
utni ji. Lépeť jest tobě bez-
rukému vjíti do života, nežli obě
ruce majícímu jíti do pekla v ten
oheň neuhasitelný,
44 Kdež červ jejich neumírá, a
oheň nehasne.
45 A pakli noha tvá horšila by
tě, utni ji. Lépeť jest tobě kul-
havému vjíti do života, nežli obě
noze majícímu uvrženu býti do
pekla, v ten oheň neuhasitelný,

46 Kdež červ jejich neumírá, a
oheň nehasne.
47 Pakli by tě oko tvé horšilo,
vylup je. Lépeť jest tobě jednookému vjíti do království Božího,
nežli obě oči majícímu uvrženu
býti do ohně pekelného,
48 Kdež červ jejich neumírá, a
oheň nehasne.
49 Nebo každý ohněm bude solen, a všeliká obět solí bude osolena.
50 Dobráť jest sůl. Pakli sůl
bude neslaná, čím ji osolíte?
Mějte sůl sami v sobě, a pokoj
mějte mezi sebou.

Kapitola 10.

Ženy propuštění; 13. dítek ode Pána přijímání; 23. bohatých do nebe těžké vcházení; 38. slávy světa žádostivých učedlníků pokoře poučení, 46. a slepého u Jericha uzdravení.

A vstav odtud, přišel do končin Judských skrze krajinu
za Jordánem ležící. I sešli se
k němu zase zástupové, a jakž
obyčej měl, opět je učil.
2 Tedy přistoupivše farizeové,
otázali se ho: sluší-li muži propustiti ženu? pokoušejíce ho.
3 On pak odpovídaje, řekl jim:
Co vám přikázal Mojžíš?
4 Kteříž řekli: Mojžíš dopustil
lístek rozloučení napsati a propustiti.
5 I odpověděv Ježíš, řekl jim:
Pro tvrdost srdce vašeho napsal
vám to přikázaní.
6 Ale od počátku stvoření muže
a ženu učinil je Bůh.
7 Protoť opustí člověk otce
svého i matku, a přídržeti se
bude ženy své.
8 I budou ti dva jedno tělo. A
tak již nejsou dva, ale jedno tělo.
9 Protož což Bůh spojil, člověk
nerozlučuj.
10 A v domě opět učedlníci jeho
otázali se ho o též věci.
11 I dí jim: Kdož by koli propustil manželku svou a jinou pojal,
cizoloží proti ní.
12 A jestliže by žena propustila
muže svého a za jiného se vdala,
cizoloží.
13 Tedy přinášeli k němu dítky,
aby se jich dotýkal. Ale učedlníci přimlouvali těm, kteříž *je*
nesli.
14 To viděv Ježíš, nelibě to nesl,
a řekl jim: Nechte dítek jíti ke
mně, a nebraňte jim, nebo takovýchť jest království Boží.
15 Amen pravím vám: Kdož by
koli nepřijal království Božího
jako dítě, nikoliť do něho nevejde.
16 A bera je na lokty své, a
vzkládaje na ně ruce, požehnání
jim dával.
17 Potom když vyšel na cestu,
přiběhl jeden, a poklekna před
ním, otázal se ho: Mistře dobrý,
co učiním, abych života věčného
dědičně došel?

18 I řekl mu Ježíš: Co mne nazýváš dobrým? Žádný není dobrý, než jediný Bůh.

19 Přikázaní umíš: Nezcizoložíš, nezabiješ, neukradneš, nevydáš falešného svědectví, neoklamáž, cti otce svého i matku.

20 A on odpověděv, řekl jemu: Mistře, toho všeho jsem ostříhal od své mladosti.

21 Tedy Ježíš pohleděv na něj, zamiloval ho, a řekl jemu: Jednohoť se nedostává. Jdi, a cožkoli máš, prodej, a dej chudým, a budeš míti poklad v nebi; a poď, následuj mne, vezma kříž.

22 On pak zarmoutiv se pro to slovo, odšel, truchliv jsa; nebo měl mnohá zboží.

23 A pohleděv vůkol Ježíš, dí učedlníkům svým: Jak nesnadně ti, kteříž statky mají, vejdou do království Božího.

24 Tedy učedlníci užasli se nad těmi řečmi jeho. Ježíš pak zase odpověděv, dí jim: Synáčkové, kterak nesnadné jest doufajícím v statek do království Božího vjíti.

25 Snáze jest velbloudu skrze jehelní ucho projíti, nežli bohatému vjíti do království Božího.

26 Oni pak více se děsili, řkouce mezi sebou: I kdož může spasen býti?

27 A pohleděv na ně Ježíš, dí: U lidíť jest nemožné, ale ne u Boha; nebo u Boha všecko možné jest.

28 I počal Petr mluviti k němu: Aj, my opustili jsme všecko, a šli jsme za tebou.

29 Odpověděv pak Ježíš, řekl: Amen pravím vám, žádného není, ješto by opustil dům, neb bratří, neb sestry, neb otce, neb matku, neb manželku, neb dítky, neb rolí pro mne a pro evangelium,

30 Aby nevzal stokrát tolik nyní v času tomto domů a bratrů a sester a matek a dítek a rolí s protivenstvím, a v budoucím věku život věčný.

31 Množíť pak první budou poslední, a poslední první.

32 Byli pak na cestě, jdouce do Jeruzaléma, a Ježíš šel napřed. I byli předěšeni, a jdouce za ním, báli se. Tedy pojav opět dvanácte, počal jim praviti, co se jemu má státi,

33 *Řka*: Aj, vstupujeme do Jeruzaléma, a Syn člověka vydán bude předním kněžím a zákoníkům i odsoudí jej na smrt, a vydadí jej pohanům.

34 Kteřížto posmívati se budou jemu, a ubičují ho, a uplijí i zabijí jej, ale třetího dne z mrtvých vstane.

35 Tedy přistoupili k němu Jakub a Jan, synové Zebedeovi, řkouce: Mistře, chceme, zač

bychom koli prosili tebe, abys
učinil nám.
36 On pak řekl jim: Co chcete,
abych vám učinil?
37 I řekli jemu: Dej nám, aby-
chom jeden na pravici tvé a
druhý na levici tvé seděli v slávě
tvé.
38 Ježíš pak řekl jim: Nevíte,
zač prosíte. Můžete-li píti ka-
lich, kterýž já piji, a křtíti se
křtem, kterýmž já se křtím?
39 A oni řekli jemu: Můžeme.
Ježíš pak řekl jim: Kalich za-
jisté, kterýž já piji, píti budete,
a křtem, kterýmž já se křtím,
křtěni budete,
40 Ale seděti na pravici mé neb
na levici mé, neníť má věc dáti,
ale kterýmž připraveno jest.
41 A uslyšavše to deset, počali
se hněvati na Jakuba a na Jana.
42 Ale Ježíš povolav jich, řekl
jim: Víte, že ti, kteříž sobě zali-
bují vládnouti nad národy, pa-
nujíť nad nimi; a kteříž velicí
u nich jsou, moc provozují nad
nimi.
43 Ne takť bude mezi vámi. Ale
kdožkoli chtěl by mezi vámi býti
veliký, budiž váš služebník.
44 A kdožkoli z vás chtěl by býti
přední, budiž služebník všech.
45 Nebo i Syn člověka nepřišel,
aby mu sloužili, ale aby sloužil,
a aby dal duši svou na vykou-
pení za mnohé.
46 Tedy přišli do Jericho, a
když vycházel on z Jericha, i
učedlníci jeho a zástup mnohý,
Timeův syn, Bartimeus slepý,
seděl podlé cesty, žebře.
47 A když uslyšel, že by byl Je-
žíš Nazaretský, počal volati a
říci: Ježíši, synu Davidův, smi-
luj se nade mnou.
48 I přimlouvali mu mnozí, aby
mlčel. Ale on mnohem více vo-
lal: Synu Davidův, smiluj se
nade mnou.
49 Tedy zastaviv se Ježíš, kázal
ho zavolati. I zavolali toho sle-
pého, řkouce jemu: Dobré mysli
buď, vstaň, volá tě.
50 On pak povrh plášť svůj, a
zchopiv se, šel k Ježíšovi.
51 I odpověděv Ježíš, dí jemu:
Co chceš, ať učiním? A slepý
řekl jemu: Mistře, ať vidím.
52 Tedy Ježíš řekl jemu: Jdi,
víra tvá tě uzdravila. A hned
prohlédl, a šel cestou za Ježí-
šem.

Kapitola 11.

Pán jel na oslátku; 12. fíku zlořečil; 15. chrám vyčistil; 22. k víře a modlitbě napomenul; 29. otázku farizeů opatrně zavrhl.

A když se přiblížili k Jeruza-
lému a Betfagi i Betany při
hoře Olivetské, poslal dva z uče-
dlníků svých.
2 A řekl jim: Jděte do měs-
tečka, kteréž proti vám jest, a
hned vejdouce tam, naleznete
oslátko přivázané, na kterémž

nižádný z lidí neseděl. Odvížíce,
přiveďte.
3 A řekl-liť by vám kdo: Co to
činíte? rcete: Že ho Pán potře-
buje. A hned je pošle sem.
4 I odešli, a nalezli oslátko při-
vázané vně u dveří na rozcestí.
I odvázali je.
5 Tedy někteří z těch, kteříž tu
stáli, řekli jim: Co činíte, odva-
zujíce oslátko?
6 Oni pak řekli jim, jakož byl
přikázal Ježíš. I nechali jich.
7 Protož přivedli oslátko k Je-
žíšovi, a vložili na ně roucha
svá. I vsedl na ně.
8 Mnozí pak stlali roucha svá
na cestě, a jiní ratolesti sekali z
stromů, a metali na cestu.
9 A kteříž napřed šli, i ti, kte-
říž za ním šli, volali, řkouce:
Hosanna. Požehnaný, kterýž se
béře ve jménu Páně.
10 Požehnané království otce
našeho Davida, kteréž přišlo ve
jménu Páně. Hosanna na výsos-
tech.
11 I všel do Jeruzaléma Ježíš, i
do chrámu. A spatřiv tu všecko,
když již byla večerní hodina, vy-
šel do Betany se dvanácti.
12 A druhého dne, když vychá-
zel z Betany, zlačněl.
13 A uzřev z daleka fík, an má
lístí, šel, zda by co nalezl na
něm. A když přišel k němu, nic
nenalezl kromě lístí; nebo nebyl
čas fíků.
14 Tedy odpověděv Ježíš, řekl
jemu: Již více na věky nižádný
z tebe ovoce nejez. A slyšeli to
učedlníci jeho.
15 I přišli do Jeruzaléma. A
všed Ježíš do chrámu, počal vy-
mítati ty, kteříž prodávali a ku-
povali v chrámě, a stoly peně-
zoměnců a stolice prodávajících
holuby převracel.
16 A nedopustil, aby kdo nádo-
bu nesl skrze chrám.
17 I učil *je*, řka jim: Zdaliž není
psáno, že dům můj dům mod-
litby slouti bude u všech ná-
rodů? Vy pak učinili jste jej pe-
leší lotrů.
18 Slyšeli pak to zákonníci i
přední kněží, a hledali, kterak
by jej zahubili; nebo se ho báli,
proto že všecken zástup divil se
učení jeho.
19 A když byl večer, vyšel z
města.
20 A jdouce ráno, uzřeli ten fík,
an usechl z kořene.
21 Tedy zpomenuv Petr, řekl
jemu: Mistře, aj, ten fík, které-
muž jsi zlořečil, usechl.
22 I odpověděv Ježíš, řekl jim:
Mějte víru Boží.
23 Nebo amen pravím vám, že
kdož by koli řekl hoře této:
Zdvihni se a vrz sebou do moře,
a nepochyboval by v srdci svém,
ale věřil by, že se stane, cožkoli
dí, staneť se jemu tak, což by ko-
li řekl.

24 Protož pravím vám: Zač
byste koli, modléce se, prosili,
věřte, že vezmete, a staneť se
vám.
25 A když se postavíte k mod-
lení, odpouštějte, máte-li co
proti komu, aby i Otec váš ne-
beský odpustil vám hříchy vaše.
26 Nebo jestliže vy neodpus-
títe, ani Otec váš, kterýž v ne-
besích jest, odpustí vám hříchů
vašich.
27 I přišli zase do Jeruza-
léma. A když on procházel se
v chrámě, přistoupili k němu
přední kněží a zákonníci a
starší.
28 I řekli jemu: Jakou mocí to
činíš? A kdo tobě dal tu takovou
moc, abys tyto věci činil?
29 Tedy odpovídaje Ježíš, řekl
jim: Otížiť se i já vás na jednu
věc. Odpovězte mi, a povím
vám, jakou mocí to činím.
30 Křest Janův s nebe-li byl,
čili z lidí? Odpovězte mi.
31 I rozjímali sami mezi sebou,
řkouce: Díme-li: S nebe, díť:
Proč jste tedy neuvěřili jemu?
32 Pakli díme: Z lidí, bojíme
se lidu. Nebo všickni o Janovi
smyslili, že právě byl prorok.
33 I odpověděvše, řekli Ježí-
šovi: Nevíme. A Ježíš odpoví-
daje, řekl jim: Aniž já vám po-
vím, jakou mocí to činím.

KAPITOLA 12.

Vinice pronajatá, 13. daň, 24. budoucí vzkříšení, 28. největší přikázaní, 35. Kristus čí syn, 38. pýcha zákonníků, 41. metání peněz do pokladnice.

Tedy počal jim mluviti v podo-
benstvích: Vinici štípil člo-
věk, a opletl ji plotem, a vkopal
pres, a ustavěl věži, a pronajal
ji vinařům, i odšel na cestu.
2 A když toho čas byl, poslal k
vinařům služebníka, aby od vi-
nařů vzal ovoce z vinice.
3 Oni pak javše jej, zmrskali
ho, a odeslali prázdného.
4 I poslal k nim zase jiného slu-
žebníka. I toho též kamenova-
vše, ranili v hlavu, a odeslali zo-
haveného.
5 I poslal opět jiného. I toho za-
bili, a mnoho jiných, z nichž ně-
které zmrskali, a jiné zmordo-
vali.
6 Ještě pak maje jediného syna
milého, i toho poslal k nim na-
posledy, řka: Ustýdnouť se syna
mého.
7 Ale vinaři řekli jedni k dru-
hým: Tentoť jest dědic; poďte,
zabíme jej, a budeť naše dědic-
tví.
8 Tedy javše jej, zabili ho, a vy-
vrhli ven z vinice.
9 Což tedy učiní pán vinice?
Přijde, a zatratí vinaře ty, a dá
vinici jiným.
10 Zdaliž jste písma toho ne-
čtli? Kámen, kterýž zavrhli sta-
vitelé, ten učiněn jest hlavou
úhlovou.

11 Ode Pána stalo se toto, a jest
divné před očima našima.

12 I hledali ho jíti, ale báli se
zástupu; nebo poznali, že podo-
benství to proti nim pověděl. A
nechavše ho, odešli pryč.

13 Potom poslali k němu ně-
které z farizeů a Herodiánů, aby
jej polapili v řeči.

14 Kteřížto přišedše, řekli je-
mu: Mistře, víme, že jsi pravdo-
mluvný, a nedbáš na žádného;
nebo nepatříš na osobu lidskou,
ale v pravdě cestě Boží učíš.
Sluší-li daň dávati císaři, čili
nic? Dáme-liž, čili nedáme?

15 On pak znaje pokrytství je-
jich, řekl jim: Co mne pokou-
šíte? Přineste mi peníz, ať po-
hledím.

16 A oni podali. Tedy řekl jim:
Čí jest tento obraz a nápis? A
oni řekli mu: Císařův.

17 I odpověděv Ježíš, řekl jim:
Dávejtež tedy, což jest císařova,
císaři, a což jest Božího, Bohu. I
podivili se tomu.

18 Potom přišli k němu sadu-
ceové, kteříž praví, že není z
mrtvých vstání. I otázali se ho,
řkouce:

19 Mistře, Mojžíš nám napsal:
Kdyby čí bratr umřel, a ostavil
manželku, a synů by neměl, aby
bratr jeho pojal manželku jeho,
a vzbudil símě bratru svému.

20 I bylo sedm bratrů. A první
pojav manželku, a umřev, napo-
zůstavil semene.

21 A druhý pojav ji, také umřel,
a aniž ten ostavil semene. A
třetí tolikéž.

22 A tak ji pojalo těch sedm, a
nezůstavili semene. Nejposléze
pak po všech umřela i ta žena.

23 Protož při vzkříšení, když z
mrtvých vstanou, čí z těch bude
manželka? Nebo jich sedm mělo
ji za manželku.

24 A odpovídaje Ježíš, řekl jim:
Zdaliž ne proto bloudíte, že ne-
znáte písem ani moci Boží?

25 Nebo když vstanou z mrt-
vých, nebudou se ženiti ani vdá-
vati, ale budou jako andělé ne-
bešti.

26 O mrtvých pak, že mají vstá-
ti, zdaliž jste nečtli v knize Moj-
žíšově, kterak ve kři promlu-
vil k němu Bůh, řka: Já jsem
Bůh Abrahamův, a Bůh Izákův,
a Bůh Jákobův?

27 Neníť Bůh mrtvých, ale Bůh
živých. Protož vy velmi blou-
díte.

28 Tedy přistoupil jeden z zá-
konníků, slyšev je spolu se há-
dající, a vida, že jim dobře od-
pověděl, otázal se ho: Které jest
přikázaní první ze všech?

29 A Ježíš odpověděl jemu, že
první ze všech přikázaní jest:
Slyš, Izraeli, Pán Bůh náš Pán
jeden jest.

30 Protož milovati budeš Pána
Boha svého ze všeho srdce
svého, a ze vší duše své, a ze vší
mysli své, i ze všech mocí svých.
To jest první přikázaní.

31 Druhé pak podobné toto: Mi-
lovati budeš bližního svého jako
sebe samého. Většího přikázaní
jiného nad tato není.

32 I řekl jemu ten zákonník:
Mistře, dobře jsi v pravdě pově-
děl. Nebo jeden jest Bůh, a není
jiného kromě něho;

33 A milovati ho ze všeho srdce,
a ze vší mysli, a ze vší duše, i
ze všech mocí, a milovati bliž-
ního jako sebe samého jest nade
všecky zápaly a oběti.

34 A viděv Ježíš, že by moudře
odpověděl, dí jemu: Nejsi daleko
od království Božího. A žádný
více nesměl se ho tázati.

35 I odpovídaje Ježíš, řekl, uče
v chrámě: Kterak praví zákon-
níci, že Kristus jest syn Davi-
dův?

36 Nebo David praví v Duchu
svatém: Řekl Pán Pánu mému:
Seď na pravici mé, ažť i položím
nepřátely tvé za podnože noh
tvých.

37 Poněvadž sám David na-
zývá jej Pánem, kterakž tedy
syn jeho jest? A mnohý zástup
rád ho poslouchal.

38 I mluvil jim v učení svém:
Varujte se zákonníků, kteříž
chtějí v krásném rouše choditi,
a pozdravováni býti na trzích,

39 A na předních stolicech se-
děti v školách, a přední místa
míti na večeřech,

40 Kteřížto zžírají domy vdov-
ské, a to pod zámyslem dlou-
hých modliteb. Tiť vezmou soud
těžší.

41 A posadiv se Ježíš proti po-
kladnici, díval se, kterak zástup
metal peníze do pokladnice. A
mnozí bohatí metali mnoho.

42 A přišedši jedna chudá vdo-
va, i vrhla dva šarty, což jest
čtvrtá částka *peníze*.

43 I svolav učedlníky své, dí
jim: Amen pravím vám, že tato
chudá vdova více uvrhla, než
tito všickni, kteříž metali do po-
kladnice.

44 Nebo všickni z toho, což
jim zbývalo, metali, ale tato z
své chudoby, všecko, což měla,
uvrhla, všecku živnost svou.

KAPITOLA 13.

Proroctví o zkáze Jeruzaléma a příchodu Páně k soudu, 5. falešných prorocích, 11. pokušeních; 32. napomenutí k očekávání na příští Páně.

A když vycházel z chrámu, dí jemu jeden z učedlníků jeho: Mistře, pohleď, kteraké kamení a jaké stavení!

2 Tedy Ježíš odpovídaje, řekl
jemu: Vidíš tato tak veliká sta-
vení? Nebudeť ostaven kámen
na kameni, kterýž by nebyl zbo-
řen.

3 A když se posadil na hoře Oli-
vetské proti chrámu, otázali se
jeho soukromí Petr, Jakub a Jan
a Ondřej:

4 Pověz nám, kdy to bude? A
které znamení, když se toto
všecko bude plniti?

5 Ježíš pak odpovídaje jim, po-
čal praviti: Vizte, aby vás někdo
nesvedl.

6 Neboť mnozí přijdou ve jmé-
nu mém, řkouce: Já jsem *Kris-
tus*, a mnohéť svedou.

7 Když pak uslyšíte o boji a po-
věst o válkách, nestrachujte se;
nebo musí to býti, ale ne i hned
konec.

8 Povstaneť zajisté národ proti
národu a království proti krá-
lovství, a budou země třesení po
místech, a hladové i bouřky.

9 A toť počátkové bolestí. Vy
pak šetřte se. Nebo vydávati vás
budou na sněmy a do shromáž-
dění; budete biti, a před vládaři
a králi stanete pro mne, na svě-
dectví jim.

10 Ale ve všech národech nej-
prv musí býti kázáno evange-
lium.

11 Když pak vás povedou, vy-
zrazujíce, nestarejte se před-
tím, co byste mluvili, aniž peč-
livě přemyšlujte, ale což vám
bude dáno v tu hodinu, to mluv-
te; nebo nejste vy, kteříž mlu-
víte, ale Duch svatý.

12 Vydáť pak bratr bratra na
smrt a otec syna, a povstanou
děti proti rodičům, a budou je
mordovati.

13 A budete v nenávisti všech-
něm pro jméno mé. Ale kdož se-
trvá až do konce, tenť spasen
bude.

14 Když pak uzříte ohavnost
zpuštění, o kteréž povědíno
jest skrze Daniele proroka, ana
stojí, kdež by *státi* neměla, (kdo
čte, rozuměj), tehdáž ti, kdož by
v Židovstvu byli, ať utekou na
hory.

15 A kdož by na střeše byl, ne-
sstupuj do domu, ani vcházej,
aby co vzal z domu svého.

16 A kdo na poli, nevracuj se
zase, aby vzal roucho své.

17 Běda pak těhotným a těm,
kteréž krmí v těch dnech.

18 Protož modlte se, aby utí-
kání vaše nebylo v zimě.

19 Neboť budou ti dnové ssou-
žení, jakéhož nebylo od počátku
stvoření, kteréž Bůh stvořil, až
dosavad, aniž bude.

20 A byť nebyl ukrátil Pán těch
dnů, nebyl by spasen žádný člo-
věk. Ale pro vyvolené, kteréž vy-
volil, ukrátil těch dnů.

21 A tehdáž řekl-li by vám kdo:
Aj, teď jest Kristus, aneb aj,
tamto, nevěřte.

22 Neboť povstanou falešní
Kristové a falešní proroci, a
budou činiti divy a zázraky k

svedení, by možné bylo, také i
vyvolených.
23 Vy pak šetřte se. Aj, předpo-
věděl jsem vám všecko.
24 V těch pak dnech, po ssou-
žení tom, slunce se zatmí, a mě-
síc nedá světla svého.
25 A hvězdy nebeské budou pa-
dati, a moci, které jsou na nebi,
pohnou se.
26 A tehdážť uzří Syna člověka,
an se béře v oblacích s mocí ve-
likou a s slávou.
27 I tehdyť pošle anděly své,
a shromáždí vyvolené své ode
čtyř větrů, od končin země až
do končin nebe.
28 Od fíku pak učte se podo-
benství tomuto: Když již rato-
lest jeho odmladne, a vypučí se
lístí, znáte, že blízko jest léto.
29 Takž i vy, když uzříte, ano
se tyto věci dějí, vězte, že blízko
jest a ve dveřích.
30 Amen pravím vám, žeť ne-
pomine pokolení toto, až se tyto
všecky věci stanou.
31 Nebe a země pominou, ale
slova má nikoli nepominou.
32 Ale o tom dni a hodině žádný
neví, ani andělé, kteříž jsou v
nebesích, ani Syn, jediné Otec.
33 Vizte, bděte a modlte se;
nebo nevíte, kdy bude ten čas.
34 Jako člověk, kterýž daleko
odšel, opustiv dům svůj, a poru-
čiv služebníkům svým vládař-
ství, a jednomu každému práci
jeho, vrátnému přikázal, aby
bděl.
35 Protož bděte; nebo nevíte,
kdy Pán domu přijde, u večer-li,
čili o půlnoci, čili když kohouti
zpívají, čili ráno.
36 Aby snad přijda v nenadále,
nenalezl vás, a vy spíte.
37 A cožť vám pravím, všech-
němť pravím: Bděte.

KAPITOLA 14.

Večeřel Pán u Šimona; 3. pomazán mastí drahou; 12. jedl beránka; 32. modlil se; 41. zrazen od Jidáše, 46. jat; 66. Petr ho zapíral.

Po dvou pak dnech byl hod
beránka a přesnic; i hle-
dali přední kněží a zákonníci,
kterak by jej lstivě jmouce, za-
mordovali.
2 Ale pravili: Ne v svátek, aby
snad nebyl rozbroj v lidu.
3 A když byl v Betany, v domu
Šimona malomocného, a seděl
za stolem, přišla žena, mající
nádobu alabastrovou masti vel-
mi drahé, z nardového koření. A
rozbivši alabastrovou nádobu,
vylila ji na hlavu jeho.
4 I hněvali se někteří mezi se-
bou, řkouce: I proč ztráta masti
této stala se?
5 Nebo mohlo toto prodáno bý-
ti, dráže než za tři sta peněz, a
dáno býti chudým. I zpouzeli se
na ni.
6 Ale Ježíš řekl: Nechte jí. Proč
ji rmoutíte? Dobrýť skutek uči-
nila nade mnou.

7 Však chudé máte vždycky s sebou, a když budete chtíti, můžete jim dobře činiti, ale mne ne vždycky míti budete.

8 Ona což mohla, to učinila; předešlať, aby těla mého pomazala ku pohřebu.

9 Amen pravím vám: Kdežkoli bude kázáno toto evangelium po všem světě, takéť i to, což učinila tato, bude vypravováno na památku její.

10 Tedy Jidáš Iškariotský, jeden ze dvanácti, odšel k předním kněžím, aby jim ho zradil.

11 Oni pak uslyševše, zradovali se, a slíbili mu peníze dáti. I hledal, kterak by ho příhodně zradil.

12 Prvního pak dne přesnic, když velikonoční beránek zabíjín býval, řkou jemu učedlníci jeho: Kde chceš, ať jdouce, připravíme, abys jedl beránka?

13 I poslal dva z učedlníků svých, a řekl jim: Jděte do města, a potkáť vás člověk džbán vody nesa. Jdětež za ním.

14 A kamžkoli vejde, rcete hospodáři: Mistrť praví: Kde jest večeřadlo, v němž bych jedl beránka s učedlníky svými?

15 A on vám ukáže večeřadlo veliké, podlážené a připravené. Tu nám připravte.

16 I odešli učedlníci jeho, a přišli do města, a nalezli tak, jakož jim byl pověděl. I připravili beránka.

17 Když pak byl večer, přišel se dvanácti.

18 A když seděli za stolem a jedli, řekl Ježíš: Amen pravím vám, že jeden z vás mne zradí, kterýž jí se mnou.

19 A oni se počali rmoutiti, a praviti jemu jeden každý obzvláštně: Zdali já jsem? A jiný: Zdali já?

20 On pak odpověděv, řekl jim: Jeden ze dvanácti, kterýž omáčívá se mnou v mise.

21 Syn zajisté člověka jde, jakož psáno o něm, ale běda člověku tomu, skrze něhož Syn člověka bude zrazen. Dobré by bylo jemu, aby se byl nenarodil člověk ten.

22 A když oni jedli, vzav Ježíš chléb, a dobrořečiv, lámal a dával jim, řka: Vezměte, jezte, to jest tělo mé.

23 A vzav kalich, a díky učiniv, dal jim. A pili z něho všickni.

24 I řekl jim: To jest krev má smlouvy té nové, kteráž se za mnohé vylévá.

25 Amen pravím vám, žeť již více nikoli nebudu píti z plodu vinného kořene, až do onoho dne, když jej píti budu nový v království Božím.

26 A sezpívavše písničku, vyšli na horu Olivetskou.

27 Potom řekl jim Ježíš: Všic-
kni vy zhoršíte se nade mnou
této noci. Nebo psáno jest: Bíti
budu pastýře, a rozprchnou se
ovce.
28 Ale když z mrtvých vstanu,
předejduť vás do Galilee.
29 Tedy Petr řekl jemu: Byť se
pak všickni zhoršili, ale já nic.
30 I řekl jemu Ježíš: Amen pra-
vím tobě, že dnes této noci, prvé
než kohout po dvakrát zazpívá,
třikrát mne zapříš.
31 On pak mnohem více mlu-
vil: Bychť pak měl s tebou i
umříti, nikoliť nezapřím tebe. A
takž také i všickni mluvili.
32 I přišli na místo, kterémuž
jméno Getsemany. Tedy řekl
učedlníkům svým: Seďtež tuto,
až se pomodlím.
33 A pojav s sebou Petra a Ja-
kuba a Jana, počal se lekati a
velmi teskliv býti.
34 I dí jim: Smutnáť jest duše
má až k smrti. Počekejtež tuto
a bděte.
35 A poodšed maličko, padl na
zemi a modlil se, aby, bylo-li by
možné, odešla od něho hodina
ta.
36 I řekl: Abba, Otče, všecko
jest možné tobě. Přenes kalich
tento ode mne, ale však ne, což
já chci, ale co ty.
37 I přišel a nalezl je, ani spí.
I řekl Petrovi: Šimone, spíš?
Nemohl-lis jediné hodiny bdíti?
38 Bděte a modlte se, abyste
nevešli v pokušení. Duchť za-
jisté hotov jest, ale tělo ne-
mocno.
39 A opět odšed, modlil se, táž
slova mluvě.
40 A navrátiv se, nalezl je, ani
opět spí, (nebo oči jejich byly ob-
tíženy); aniž věděli, co by jemu
odpověděli.
41 I přišel po třetí, a řekl jim:
Spětež již a odpočívejte; dostiť
jest. Přišlať ta hodina; aj, Syna
člověka zrazují v ruce hříšných.
42 Vstaňte, poďme. Aj, kterýž
mne zrazuje, blízkoť jest.
43 A hned, když on ještě mlu-
vil, přišel Jidáš, kterýž byl je-
den ze dvanácti, a s ním zá-
stup veliký s meči a s kyjmi, od
předních kněží a od zákonníků
a starších.
44 Zrádce pak jeho byl jim dal
znamení, řka: Kteréhožkoli po-
líbím, tenť jest; jmětež ho, a
veďte opatrně.
45 A přišed, hned přistoupiv k
němu, řekl: Mistře, Mistře, a
políbil ho.
46 Tedy oni vztáhli naň ruce
své, a jali jej.
47 Jeden pak z těch, kteříž tu
okolo stáli, vytrh meč, udeřil
služebníka nejvyššího kněze, a
uťal jemu ucho.
48 I odpověděv Ježíš, řekl jim:
Jako na lotra vyšli jste s meči a
s kyjmi, abyste mne jali?

49 Na každý den býval jsem u
vás, uče v chrámě, a nejali jste
mne. Ale aby se naplnila písma.

50 Tedy opustivše jej, všickni
utekli.

51 Jeden pak mládenček šel za
ním, odín jsa rouchem lněným
po nahém *těle*. I popadli jej mlá-
denci.

52 On pak opustiv roucho, na-
hý utekl od nich.

53 I přivedli Ježíše k nejvyš-
šímu knězi, a sešli se k němu
všickni přední kněží i starší i
zákonníci.

54 Petr pak šel za ním zdaleka
až na dvůr nejvyššího kněze; i
seděl s služebníky, zhřívaje se u
ohně.

55 Ale přední kněží i všecka ta
rada hledali proti Ježíšovi svě-
dectví, aby jej na smrt vydali, a
však nenalezli.

56 Nebo *ač* mnozí křivé svědec-
tví vydávali proti němu, však
svědectví jejich nebyla jednos-
tejná.

57 Tedy někteří povstavše, kři-
vé svědectví dávali proti němu,
řkouce:

58 My jsme slyšeli tohoto, že
řekl: Já zbořím chrám tento ru-
kou udělaný, a ve třech dnech
jiný ne rukou udělaný posta-
vím.

59 Ale ani to jejich svědectví
nebylo jednostejné.

60 Tedy povstav nejvyšší kněz
u prostřed, otázal se Ježíše, řka:
Neodpovídáš ničeho, což tito na
tebe svědčí?

61 Ale on mlčel, a nic neodpo-
věděl. Opět nejvyšší kněz otázal
se ho a řekl jemu: Jsi-liž ty Kris-
tus, ten Syn toho Požehnaného?

62 A Ježíš řekl: Jáť jsem, a u-
zříte Syna člověka, an sedí na
pravici moci *Boží*, a přichází s
oblaky nebeskými.

63 Tedy nejvyšší kněz roztrh
roucha svá, řekl: I což ještě po-
třebujeme svědků?

64 Slyšeli jste rouhání. Co se
vám zdá? Oni pak všickni po-
tupili jej, že jest hoden smrti.

65 I počali někteří naň plvati, a
tvář jeho zakrývati, a jej polič-
kovati, a říkati jemu: Prorokuj.
A služebníci kyji jej bili.

66 A když byl Petr v síni dole,
přišla jedna z děvek nejvyššího
kněze.

67 A uzřevši Petra, an se oh-
řívá, a popatřivši naň, dí: I ty
s Ježíšem Nazaretským byl jsi.

68 Ale on zapřel, řka: Aniž vím,
ani rozumím, co ty pravíš. I vy-
šel ven před síň, a kohout zazpí-
val.

69 Tedy děvka, uzřevši jej opět,
počala praviti těm, kteříž tu o-
kolo stáli, že tento z nich jest.

70 A on opět zapřel. A po malé
chvíli opět ti, kteříž tu stáli,
řekli Petrovi: Jistě z nich jsi,

nebo i Galilejský jsi, i řeč tvá podobná jest.

71 On pak počal se proklínati a přisahati: Neznám člověka toho, o němž pravíte.

72 A hned po druhé kohout zazpíval. I rozpomenul se Petr na slovo, kteréž byl řekl jemu Ježíš: Že prvé než kohout dvakrát zazpívá, třikrát mne zapříš. A vyšed, plakal.

KAPITOLA 15.

Pán Pilátovi vydán, 15. odsouzen, 16. korunován, 19. uplván, 20. posmíván, 24. ukřižován a usmrcen. 33. Divové 42. a pohřeb.

A hned ráno, uradivše se přední kněží s staršími a s zákonníky i se vším shromážděním, svázavše Ježíše, vedli jej a dali Pilátovi.

2 I otázal se ho Pilát: Ty-li jsi ten král Židovský? A on odpověděv, řekl jemu: Ty pravíš?

3 I žalovali na něj přední kněží mnoho. On pak nic neodpovídal.

4 Tedy Pilát otázal se ho opět, řka: Nic neodpovídáš? Hle, jak mnoho proti tobě svědčí.

5 Ale Ježíš předce nic neodpověděl, tak že se podivil Pilát.

6 V svátek pak propouštíval jim jednoho z vězňů, za kteréhož by koli prosili.

7 I byl jeden, kterýž sloul Barabáš, s svárlivými v vězení, kteříž v svadě vraždu byli spáchali.

8 A zvolav zástup, počal prositi, *aby učinil*, jakož jim vždycky činíval.

9 Pilát pak odpověděl jim, řka: Chcete-li, propustím vám krále Židovského?

10 (Nebo věděl, že jej z závisti vydali přední kněží).

11 Ale přední kněží ponukli zástupu, aby jim raději propustil Barabáše.

12 A Pilát odpověděv, řekl jim zase: Což pak chcete, ať učiním tomu, kteréhož králem Židovským nazýváte?

13 A oni opět zvolali: Ukřižuj ho.

14 A Pilát pravil jim: I co zlého učinil? Oni pak více volali: Ukřižuj ho.

15 Tedy Pilát, chtě lidu dosti učiniti, pustil jim Barabáše, a dal jim Ježíše ubičovaného, aby byl ukřižován.

16 Žoldnéři pak uvedli jej vnitř do síně, do rathouzu, a svolali všecku zběř.

17 I oblékli jej v šarlat, a korunu zpletše z trní, vložili naň.

18 I počali ho pozdravovati: Zdráv buď, králi Židovský.

19 A bili hlavu jeho třtinou, a plili na něj, a sklánějíce kolena, klaněli se jemu.

20 A když se jemu naposmívali, svlékli s něho šarlat, a oblékli jej v roucho jeho vlastní. I vedli jej, aby ho ukřižovali.

21 I přinutili nějakého Šimo-
na Cyrenenského, pomíjejícího,
(kterýž šel z pole, otce Alexan-
drova a Rufova), aby nesl kříž
jeho.
22 I vedli jej až na místo Gol-
gota, to jest, (vyložil-li by), po-
pravné místo.
23 I dávali mu píti víno s mir-
rou, ale on nepřijal.
24 A ukřižovavše jej, rozdělili
roucha jeho, mecíce o ně los, kdo
by co vzíti měl.
25 A byla hodina třetí, když ho
ukřižovali.
26 A byl nápis viny jeho na-
psán: Král Židovský.
27 Ukřižovali také s ním dva
lotry, jednoho na pravici, a dru-
hého na levici jeho.
28 I naplněno jest písmo, řkou-
cí: A s nepravými počten jest.
29 A kteříž chodili mimo něj,
rouhali se jemu, potřásajíce hla-
vami svými, a říkajíce: Hahá,
kterýž rušíš chrám, a ve třech
dnech vzděláváš,
30 Spomoz sobě samému, a s-
stup s kříže.
31 Též i přední kněží posmíva-
jíce se, jeden k druhému s zá-
konníky pravili: Jinýmť pomá-
hal, sám sobě pomoci nemůže.
32 Kristus, ten král Izraelský,
nechažť nyní sstoupí s kříže, ať
uzříme, a uvěříme. A i ti, kteříž
s ním ukřižování byli, útržku
mu činili.
33 A když byla hodina šestá,
stala se tma po vší zemi až do
hodiny deváté.
34 A v hodinu devátou zvolal
Ježíš hlasem velikým, řka: Elói,
Elói, lama zabachtani? Což se
vykládá: Bože můj, Bože můj,
pročs mne opustil?
35 A někteří z okolo stojících,
slyševše to, pravili: Hle, Eliáše
volá.
36 A běžev jeden, naplnil hubu
octem, a vloživ na tresť, dá-
val jemu píti, řka: Ponechte, u-
zříme, přijde-li Eliáš, aby jej slo-
žil.
37 Ježíš pak zvolav hlasem ve-
likým, pustil duši.
38 A opona v chrámě roztrhla
se na dvé, od vrchu až dolů.
39 Viděv pak centurio, kterýž
tu naproti stál, že tak volaje,
vypustil duši, řekl: Jistě člověk
tento Syn Boží byl.
40 Byly pak tu i ženy, zdaleka
se dívajíce, mezi nimiž byla Ma-
ria Magdaléna, a Maria Jakuba
menšího, a Jozesova mátě, a Sa-
lome,
41 Kteréž, když ještě byl v Ga-
lilei, chodily za ním a posluho-
valy jemu, i jiné mnohé, kteréž
byly s ním vstoupily do Jeruza-
léma.
42 A když již byl večer, (že byl
den připravování, to jest před
sobotou),

43 Přišed Jozef z Arimatie, počestná osoba úřadná, kterýž také očekával království Božího, směle všel ku Pilátovi, a prosil za tělo Ježíšovo.

44 Pilát pak podivil se, již-li by umřel. A povolav centuriona, otázal se ho, dávno-li je umřel.

45 A zvěděv od centuriona, dal tělo Jozefovi.

46 I koupiv plátna, a sňav ho, obvinul v plátno, a položil do hrobu, kterýž byl vytesán z skály, a přivalil kámen ke dveřům hrobovým.

47 Ale Maria Magdaléna a Maria Jozesova dívaly se, kde by byl položen.

KAPITOLA 16.

Anděl ženám o vzkříšení Páně svědčil. 9. Pán se svým ukazoval, 14. a u víře je napraviv, 15. i na všecken svět vyslav, 19. na nebe vstoupil.

A když pominula sobota, Maria Magdaléna a Maria Jakubova a Salome nakoupily vonných věcí, aby přijdouce, pomazaly Ježíše.

2 Protož velmi ráno v první *den* po sobotě přišly k hrobu, an již slunce vzešlo.

3 I pravily vespolek: Kdo nám odvalí kámen ode dveří hrobových?

4 (A vzhlédše, uzřely odvalený kámen.) Byl zajisté veliký velmi.

5 A všedše do hrobu, uzřely mládence, an sedí na pravici, oděného rouchem bílým. I ulekly se.

6 On pak řekl jim: Nebojte se. Ježíše hledáte Nazaretského, toho ukřižovaného. Vstalť jest, neníť ho tuto; aj, místo, kdež jej byli položili.

7 Ale jděte, povězte učedlníkům jeho i Petrovi, žeť vás předejde do Galilee. Tam jej uzříte, jakž pověděl vám.

8 A vyšedše rychle, utekly od hrobu; nebo přišel na ně strach a hrůza. A aniž komu co řekly, nebo se bály.

9 Vstav pak Ježíš z mrtvých ráno v neděli, ukázal se nejprv Marii Magdaléně, z níž byl vyvrhl sedm ďáblů.

10 Ona pak šedši, zvěstovala těm, kteříž s ním bývali, lkajícím a plačícím.

11 A oni slyšavše, že by živ byl, a vidín od ní, nevěřili.

12 Potom pak dvěma z nich jdoucím ukázal se v jiné způsobě, když šli přes pole.

13 A ti šedše, pověděli jiným. Ani těm nevěřili.

14 Potom sedícím spolu jedenácti ukázal se, a trestal nedověru jejich a tvrdost srdce, že těm, kteříž jej viděli vzkříšeného, nevěřili.

15 A řekl jim: Jdouce po všem

světě, kažte evangelium všemu
stvoření.
16 Kdož uvěří a pokřtí se, spa-
sen bude; kdož pak neuvěří, bu-
deť zatracen.
17 Znamení pak ti, kteříž u-
věří, tato míti budou: Ve jménu
mém ďábly budou vymítati, ja-
zyky novými mluviti,
18 Hady bráti, a jestliže by co
jedovatého pili, nikoliť jim ne-
uškodí; na nemocné ruce vzklá-
dati budou, a dobře se míti bu-
dou.
19 Když pak jim odmluvil Pán,
zhůru vzat jest do nebe, a sedí
na pravici Boží.
20 A oni vyšedše, kázali všudy,
a Pán jim pomáhal, a slov jejich
potvrzoval činěním divů.

EVANGELIUM
PODLÉ
(SEPSÁNÍ S.) LUKÁŠE.

KAPITOLA 1.

O příčinách sepsání tohoto evangelium; 5. o rodičích Jana Křtitele; 8. o narození jeho; 26. též o vtělení Syna Božího.

Poněvadž mnozí usilovali sepsati pořádně vypravování těch věcí, kteréž u nás jisté jsou,
2 Jakž nám vydali ti, kteříž od počátku sami viděli, a služebníci toho Slova byli:
3 Vidělo se i mně, kterýž jsem toho všeho pravé povědomosti z gruntu bedlivě došel, tobě o tom pořádně vypsati, výborný Teofile,
4 Abys zvěděl jistotu těch věcí, jimž jsi vyučován.
5 Byl za dnů Heródesa krále Judského kněz nějaký, jménem Zachariáš, z třídy Abiášovy, a manželka jeho ze dcer Aronových, a jméno její Alžběta.
6 Byli pak oba spravedliví před oblíčejem Božím, chodíce ve všech přikázaních a spravedlnostech Páně bez ouhony.
7 A neměli plodu, proto že Alžběta byla neplodná, a oba se byli zstarali ve dnech svých.
8 I stalo se, když on úřad kněžský konal v pořádku třídy své před Bohem,
9 Že vedlé obyčeje úřadu kněžského los naň přišel, aby položil zápal, vejda do chrámu Páně.
10 A všecko množství lidu bylo vně, modlíce se v hodinu zápalu.
11 Tedy ukázal se jemu anděl Páně, stoje na pravé straně oltáře zápalu.
12 A uzřev jej Zachariáš, zstrašil se, a bázeň připadla na něj.
13 I řekl jemu anděl: Neboj se, Zachariáši, neboť jest uslyšána modlitba tvá, a Alžběta manželka tvá porodí tobě syna, a nazůveš jméno jeho Jan.
14 Z čehož budeš míti radost a veselé, a mnozí se z jeho narození budou radovati.
15 Bude zajisté veliký před oblíčejem Páně, a vína i nápoje opojného nebude píti, a Duchem svatým bude naplněn hned od života matky své.
16 A mnohé z synů Izraelských obrátí ku Pánu Bohu jejich.
17 Neboť on předejde před oblíčejem jeho v duchu a v moci Eliášově, aby obrátil srdce otců k synům, a nevěřící k opatrnosti spravedlivých, aby postavil Pánu lid hotový.

18 I řekl Zachariáš andělu: Po čemž to poznám? Nebo já starý jsem, a manželka má zstarala se ve dnech svých.

19 I odpověděv anděl, řekl jemu: Játť jsem Gabriel, kterýž stojím před oblíčejem Božím, a poslán jsem, abych mluvil s tebou, a tyto věci veselé tobě zvěstoval.

20 A aj, budeš němý, a nebudeš moci mluviti až do dne, v kterémž se tyto věci stanou, proto že jsi neuvěřil řečem mým, kteréž se naplní časem svým.

21 Lid pak očekával Zachariáše, a divili se, že on tak prodléval v chrámě.

22 Vyšed pak, nemohl mluviti k nim. I srozuměli, že vidění viděl v chrámě. Nebo on návěští jim dával, a zůstal němý.

23 I stalo se, když se vyplnili dnové konání úřadu jeho, odšel do domu svého.

24 A po těch dnech počala Alžběta manželka jeho, a tajila se za pět měsíců, řkuci:

25 Že tak mi učinil Pán ve dnech, v nichž vzezřel, aby odjal mé pohanění mezi lidmi.

26 V měsíci pak šestém poslán jest anděl Gabriel od Boha do města Galilejského, kterémuž jméno Nazarét,

27 Ku panně zasnoubené muži, kterémuž jméno bylo Jozef, z domu Davidova, a jméno panny Maria.

28 I všed k ní anděl, dí: Zdráva buď milostí obdařená, Pán s tebou, požehnaná ty mezi ženami.

29 Ona pak uzřevši ho, zarmoutila se nad řečí jeho, a myslila, jaké by to bylo pozdravení.

30 I řekl jí anděl: Neboj se, Maria, nebo jsi nalezla milost u Boha.

31 A počneš v životě, a porodíš syna, a nazůveš jméno jeho Ježíš.

32 Tenť bude veliký, a Syn Nejvyššího slouti bude, a dáť jemu Pán Bůh stolici Davida otce jeho.

33 A kralovati bude v domě Jákobově na věky, a království jeho nebude konce.

34 I řekla Maria andělu: Kterak se to stane, poněvadž já muže nepoznávám?

35 A odpověděv anděl, řekl jí: Duch svatý sstoupí v tě, a moc Nejvyššího zastíní tobě; a protož i to, což se z tebe svatého narodí, slouti bude Syn Boží.

36 A aj, Alžběta, přítelkyně tvá, i ona počala syna v starosti své, a tento jest jí šestý měsíc, kteráž sloula neplodná.

37 Neboť nebude nemožné u Boha žádné slovo.

38 I řekla Maria: Aj, děvka Páně, staniž mi se podlé slova tvého. I odšel od ní anděl.

39 Tedy povstavši Maria v těch
dnech, odešla na hory s chvátá-
ním do města Judova.
40 I vešla do domu Zachariá-
šova, a pozdravila Alžběty.
41 I stalo se, jakž uslyšela Alž-
běta pozdravení Marie, zplésalo
nemluvňátko v životě jejím, a
naplněna jest Duchem svatým
Alžběta.
42 I zvolala hlasem velikým a
řekla: Požehnaná ty mezi že-
nami, a požehnaný plod života
tvého.
43 A odkud mi to, aby přišla
matka Pána mého ke mně?
44 Nebo aj, jakž se stal hlas
pozdravení tvého v uších mých,
zplésalo radostně nemluvňátko
v životě mém.
45 A blahoslavená, kteráž uvě-
řila, neboť dokonány budou ty
věci, kteréž jsou povědíny jí ode
Pána.
46 Tedy řekla Maria: Velebí du-
še má Hospodina,
47 A veselí se duch můj v Bohu,
spasiteli svém,
48 Že vzezřel na ponížení děv-
ky své; neb aj, od této chvíle bla-
hoslaviti mne budou všickni ná-
rodové.
49 Neboť mi učinil veliké věci
ten, kterýž mocný jest, a svaté
jméno jeho,
50 A jehož milosrdenství od po-
kolení až do pokolení bojícím se
jeho.
51 Dokázal moci ramenem
svým, rozptýlil pyšné myšlením
srdce jejich.
52 Sházel mocné s stolic, a po-
výšil ponížených.
53 Lačné nakrmil dobrými věc-
mi, a bohaté pustil prázdné.
54 Přijal Izraele, služebníka
svého, byv pamětliv na milosr-
denství,
55 Jakož mluvil otcům našim,
Abrahamovi a semeni jeho na
věky.
56 I zůstala Maria s ní asi za tři
měsíce, a navrátila se do domu
svého.
57 Alžbětě pak naplnil se čas,
aby porodila, i porodila syna.
58 A uslyšeli sousedé a přátelé
její, že Hospodin veliké učinil s
ní milosrdenství své, i radovali
se spolu s ní.
59 Stalo se pak v den osmý, při-
šli obřezovati dítěte, a nazývali
jej jménem otce jeho Zachariá-
šem.
60 Ale odpověděvši matka jeho,
řekla: Nikoli, ale slouti bude
Jan.
61 I řekli jí: Však žádného není
v rodu tvém, kterýž by sloul
jménem tím.
62 I dávali návěští otci jeho, jak
by ho chtěl nazývati.
63 A on požádav deštičky, na-
psal, řka: Jan jest jméno jeho. I
divili se všickni.

64 A hned otevřela se ústa jeho
a jazyk jeho, i mluvil, velebě
Boha.
65 Tedy přišla bázeň na všecky
sousedy jejich, a po všech horách Judských rozhlásána jsou
všecka ta slova.
66 A všickni, kteříž o tom slyšeli, skládali to v srdci svém,
řkouce: I jaké dítě toto bude? A
ruka Páně byla s ním.
67 Zachariáš pak otec jeho naplněn jest Duchem svatým, a
prorokoval, řka:
68 Požehnaný Pán Bůh Izraelský, že navštívil a učinil vykoupení lidu svému.
69 A vyzdvihl nám roh spasení v domě Davida, služebníka
svého,
70 Jakož mluvil skrze ústa proroků svých svatých, kteříž byli
od věků,
71 O vysvobození z nepřátel
našich, a z ruky všech, kteříž
nás nenáviděli,
72 Aby učinil milosrdenství s
otci našimi, a rozpomenul se na
smlouvu svou svatou,
73 Na přísahu, kterouž přisáhl
Abrahamovi, otci našemu, žeť
nám to dá,
74 Abychom bez strachu, z ruky nepřátel svých jsouce vysvobozeni, sloužili jemu,
75 V svatosti a v spravedlnosti
před obličejem jeho, po všecky
dny života svého.
76 Ty pak, dítě, prorokem Nejvyššího slouti budeš, nebo předejdeš před tváří Páně připravovati cesty jeho,
77 Aby dáno bylo umění spasitelné lidu jeho na odpuštění
hříchů jejich,
78 Skrze střeva milosrdenství
Boha našeho, v nichž navštívil
nás, vyšed z výsosti,
79 Aby se ukázal sedícím v
temnostech a v stínu smrti, k
spravení noh našich na cestu
pokoje.
80 Dítě pak rostlo, a posilovalo
se v duchu, a bylo na poušti až
do dne zjevení svého lidu Izraelskému.

KAPITOLA 2.

Pána Krista narození, 8. pastýřům zjevení, 21. obřezání, 22. do chrámu přinesení, 41. ve dvanácti letech s doktory mluvení.

I stalo se v těch dnech, vyšlo
poručení od císaře Augusta,
aby byl popsán všecken svět.
2 (To popsání nejprvé stalo se,
když vládařem Syrským byl Cyrenius.)
3 I šli všickni, aby zapsáni byli,
jeden každý do svého města.
4 Vstoupil pak i Jozef od Galilee z města Nazarétu do Judstva, do města Davidova, kteréž slove Betlém, (proto že byl
z domu a z čeledi Davidovy),
5 Aby zapsán byl s Marií, zasnoubenou sobě manželkou těhotnou.

6 I stalo se, když tam byli, na-
plnili se dnové, aby porodila.

7 I porodila Syna svého prvo-
rozeného, a plénkami ho obvi-
nula, a položila jej v jeslech,
proto že neměli místa v hos-
podě.

8 A pastýři byli v krajině té,
ponocujíce, a stráž noční držíce
nad svým stádem.

9 A aj, anděl Páně postavil se
podlé nich, a sláva Páně osvítila
je. I báli se bázní velikou.

10 Tedy řekl jim anděl: Neboj-
tež se; nebo aj, zvěstuji vám ra-
dost velikou, kteráž bude vše-
mu lidu.

11 Nebo narodil se vám dnes
spasitel, kterýž jest Kristus
Pán, v městě Davidově.

12 A toto vám bude za zna-
mení: Naleznete nemluvňátko
plénkami obvinuté, ležící v jes-
lech.

13 A hned s andělem zjevilo se
množství rytířstva nebeského,
chválících Boha a řkoucích:

14 Sláva na výsostech Bohu, a
na zemi pokoj, lidem dobrá vůle.

15 I stalo se, jakž odešli od
nich andělé do nebe, že ti pas-
týři řekli vespolek: Poďme až do
Betléma, a vizme tu věc, kteráž
se stala, o níž Pán oznámil nám.

16 I přišli, chvátajíce, a nalezli
Marii a Jozefa, i to nemluv-
ňátko ležící v jeslech.

17 A viděvše, rozhlašovali, což
jim povědíno bylo o tom děťát-
ku.

18 I divili se všickni, kteříž sly-
šeli o tom, což jim bylo mluveno
od pastýřů.

19 Ale Maria zachovávala všec-
ky věci tyto, skládajici je v srdci
svém.

20 I navrátili se pastýři, vele-
bíce a chválíce Boha ze všeho,
což slyšeli a viděli, tak jakž bylo
jim povědíno.

21 A když se naplnilo dní osm,
aby obřezáno bylo to děťátko, i
nazváno jest jméno jeho Ježíš,
kterýmž bylo nazváno od an-
děla, prvé než se v životě počalo.

22 A když se naplnili dnové o-
čišťování Marie podlé zákona
Mojžíšova, přinesli jej do Je-
ruzaléma, aby ho postavili Pá-
nu,

23 (Jakož psáno jest v zákoně
Páně, že každý pacholík, otví-
raje život, svatý Pánu slouti
bude),

24 A aby dali obět, jakož pově-
díno jest v zákoně Páně, dvě hr-
dličky aneb dvé holoubátek.

25 A aj, byl člověk v Jeruza-
lémě, jemuž jméno Simeon. A
člověk ten byl spravedlivý a ná-
božný, očekávající potěšení Iz-
raelského, a Duch svatý byl v
něm.

26 A bylo jemu zjeveno od Du-

cha svatého, že neuzří smrti, až
by prvé uzřel Krista Páně.
27 Ten přišel, ponuknut byv od
Ducha, do chrámu. A když uvodili rodičové Ježíše děťátko, aby
učinili podlé obyčeje zákona při
něm,
28 Tedy on vzal jej na lokty své,
i chválil Boha a řekl:
29 Nyní propouštíš služebníka
svého, Pane, podlé slova svého,
v pokoji.
30 Nebo viděly oči mé spasení
tvé,
31 Kteréž jsi připravil před oblíčejem všech lidí,
32 Světlo k zjevení národům, a
slávu lidu tvého Izraelského.
33 Otec pak a matka jeho divili
se těm věcem, kteréž praveny
byly o něm.
34 I požehnal jim Simeon, a
řekl Marii, matce jeho: Aj, položen jest tento ku pádu a ku povstání mnohým v Izraeli, a na
znamení, kterémuž bude odpíráno,
35 (A tvou vlastní duši pronikne meč), aby zjevena byla z
mnohých srdcí myšlení.
36 Byla také Anna prorokyně,
dcera Fanuelova z pokolení Asser. Ta se byla zstarala ve dnech
mnohých, a živa byla s mužem
sedm let od panenství svého.
37 A ta vdova byla, v letech
okolo osmdesáti a čtyřech, kteráž nevycházela z chrámu, posty a modlitbami sloužeci *Bohu*
dnem i nocí.
38 A ta v touž hodinu přišedši,
chválila Pána, a mluvila o něm
všechněm, kteříž čekali vykoupení v Jeruzalémě.
39 Vykonavše pak všecko podlé
zákona Páně, vrátili se do Galilee, do města svého Nazaréta.
40 Děťátko pak rostlo, a posilovalo se v duchu, plné moudrosti,
a milost Boží byla v něm.
41 I chodívali rodičové jeho
každého roku do Jeruzaléma na
den slavný velikonoční.
42 A když byl ve dvanácti letech, a oni vstupovali do Jeruzaléma, podlé obyčeje toho dne
svátečního,
43 A když vykonali ty dni, a již
se navracovali, zůstalo dítě Ježíš v Jeruzalémě, a nevěděli Jozef a matka jeho.
44 Domnívajíce se pak o něm,
že by byl v zástupu, ušli den
cesty. I hledali ho mezi příbuznými a mezi známými.
45 A nenalezše jeho, navrátili
se do Jeruzaléma, hledajíce ho.
46 I stalo se po třech dnech,
že nalezli jej v chrámě, an sedí
mezi doktory, poslouchaje jich,
a otazuje se jich.
47 A děsili se všickni, kteříž jej
slyšeli, nad rozumností a odpovědmi jeho.
48 A uzřevše ho, ulekli se. I
řekla matka jeho k němu: Synu,

proč jsi nám tak učinil? Aj, otec
tvůj a já s bolestí hledali jsme
tebe.
49 I řekl jim: Co, že jste mne
hledali? Zdaliž jste nevěděli, že
v těch věcech, kteréž jsou Otce
mého, musím já býti?
50 Ale oni nesrozuměli těm slo-
vům, kteráž jim mluvil.
51 I šel s nimi, a přišel do Na-
zaréta, a byl poddán jim. Matka
pak jeho zachovávala všecka
slova ta v srdci svém.
52 A Ježíš prospíval moudrostí,
a věkem, a milostí, u Boha i u
lidí.

KAPITOLA 3.

Jan Křtitel kázal, 4. křtil, 7. i trestal zůřivě všecky, 19. až se i do žaláře dostal. 21. Před tím však pokřtil Krista, 24. jehož se tu rod vypisuje.

Léta pak patnáctého císařství
Tiberia císaře, když Pont-
ský Pilát spravoval Judstvo, a
Heródes byl čtvrtákem v Gali-
lei, Filip pak bratr jeho byl čtvr-
tákem Iturejské a Trachonitid-
ské krajiny, a Lyzaniáš čtvrtá-
kem Abilinským,
2 Za nejvyššího kněze Annáše
a Kaifáše, stalo se slovo Páně
k Janovi synu Zachariášovu na
poušti.
3 I chodil po vší okolní krajině
Jordánské, káže křest pokání
na odpuštění hříchů,
4 Jakož psáno jest v knize pro-
roctví Izaiáše proroka, řkou-
cího: Hlas volajícího na poušti:
Připravujte cestu Páně, přímé
čiňte stezky jeho.
5 Každé údolí bude vyplněno,
a každá hora a pahrbek bude
ponížen; i budou křivé věci
spraveny, a ostré cesty budou
hladké.
6 A uzříť všeliké tělo spasení
Boží.
7 Pravil pak zástupům vychá-
zejícím, aby se křtili od něho:
Plemeno ještěrčí, kdo vám uká-
zal, kterak byste utekli budou-
cího hněvu?
8 Protož neste ovoce hodné po-
kání, a neříkejtež u sebe: Otce
máme Abrahama. Neboť pra-
vím vám, že jest mocen Bůh
z kamení tohoto vzbuditi syny
Abrahamovi.
9 A jižť jest i sekera k kořenu
stromů přiložena. Protož každý
strom, kterýž nenese ovoce dob-
rého, vytťat a na oheň uvržen
bývá.
10 I tázali se ho zástupové,
řkouce: Což tedy činiti budeme?
11 A odpovídaje, pravil jim:
Kdo má dvě sukně, dej nemají-
címu, a kdo má pokrmy, tolikéž
učiň.
12 Přišli pak i celní křtíti se, i
řekli jemu: Mistře, co budeme
činiti?
13 A on řekl jim: Nic více ne-
vybírejte mimo to, což jest usta-
veno.

14 I tázali se ho také i žoldnéři,
řkouce: A my což činiti budeme?
I řekl jim: Nad žádným se nepotřásejte, aniž podvodně čiňte, a dosti mějte na svých žoldích.

15 A když pak lid očekával, a
myslili všickni v srdcích svých o Janovi, nebyl-li by snad on Kristus,

16 Odpověděl Jan všechněm,
řka: Játť zajisté křtím vás vodou, ale jdeť silnější nežli já, kterémuž nejsem hoden rozvázati řeménka u obuvi jeho. Tenť vás křtíti bude Duchem svatým a ohněm.

17 Jehožto věječka v ruce jeho,
a vyčistíť humno své, a shromáždí pšenici do obilnice své, ale plevy páliti bude ohněm neuhasitelným.

18 A tak mnohé i jiné věci, na-
pomínaje, zvěstoval lidu.

19 Heródes pak čtvrták, když
od něho byl trestán pro Herodiadu manželku Filipa bratra svého, i ze všech nešlechetností, kteréž činil Heródes,

20 Přidal i toto nade všecko, že
vsadil Jana do žaláře.

21 I stalo se, když se křtil všec-
ken lid, a když se pokřtil i Ježíš, a modlil se, že otevřelo se nebe.

22 A sstoupil Duch svatý v tě-
lesné způsobě jako holubice na něj, a stal se hlas s nebe, řkoucí: Ty jsi ten Syn můj milý, v toběť mi se zalíbilo.

23 Ježíš pak počínal býti jako
ve třidcíti letech, jakž domnín byl, syn Jozefův, kterýž byl *syn* Heli,

24 Kterýž byl Matatův, kterýž
byl Léví, kterýž byl Melchův, kterýž byl Jannův, kterýž byl Jozefův,

25 Kterýž byl Matatiášův, kte-
rýž byl Amosův, kterýž byl Naum, kterýž byl Esli, kterýž byl Nagge,

26 Kterýž byl Mahatův, kterýž
byl Matatiášův, kterýž byl Semei, kterýž byl Jozefův, kterýž byl Judův,

27 Kterýž byl Johannův, kterýž
byl Resův, kterýž byl Zorobábelův, kterýž byl Salatielův, kterýž byl Neriův,

28 Kterýž byl Melchiův, kte-
rýž byl Addiův, kterýž byl Kozamův, kterýž byl Elmódamův, kterýž byl Erův,

29 Kterýž byl Józův, kterýž byl
Eliezerův, kterýž byl Jórimův, kterýž byl Matatův, kterýž byl Léví,

30 Kterýž byl Simeonův, kterýž
byl Judův, kterýž byl Jozefův, kterýž byl Jónamův, kterýž byl Eliachimův,

31 Kterýž byl Meleův, kterýž
byl Ménamův, kterýž byl Matatanův, kterýž byl Nátanův, kterýž byl Davidův,

32 Kterýž byl Jesse, kterýž byl
Obédův, kterýž byl Bózův, kte-

rýž byl Salmonův, kterýž byl
Názonův,
33 Kterýž byl Aminadabův,
kterýž byl Aramův, kterýž byl
Ezromův, kterýž byl Fáresův,
kterýž byl Judův, kterýž byl Já-
kobův,
34 Kterýž byl Izákův, kterýž
byl Abrahamův, kterýž byl Tá-
re, kterýž byl Náchorův,
35 Kterýž byl Sáruchův, kterýž
byl Ragaův, kterýž byl Fálekův,
kterýž byl Heberův, kterýž byl
Sále,
36 Kterýž byl Kainanův, kterýž
byl Arfaxadův, kterýž byl Se-
mův, kterýž byl Noé, kterýž byl
Lámechův,
37 Kterýž byl Matuzalémův,
kterýž byl Enochův, kterýž byl
Járedův, kterýž byl Malalehe-
lův, kterýž byl Kainanův.
38 Kterýž byl Enosův, kterýž
byl Setův, kterýž byl Adamův,
kterýž byl Boží.

KAPITOLA 4.

Kristus svítěziv nad ďáblem, 14. v své vlasti kázal, 30. ale když ho nebyli vděčni, 31. do Kafarnaum odšel, a tam netoliko kázal, ale i divy činil.

Ježíš, pak, pln byv Ducha sva-
tého, vrátil se od Jordánu, a
puzen jest v Duchu na poušť.
2 A za čtyřidceti dní pokoušín
byl od ďábla, a nic nejedl v těch
dnech. Ale když se skonali, po-
tom zlačněl.
3 I řekl jemu ďábel: Jestliže jsi
Syn Boží, rci kamenu tomuto, ať
jest chléb.
4 I odpověděl jemu Ježíš, řka:
Psánoť jest: Že ne samým chle-
bem živ bude člověk, ale kaž-
dým slovem Božím.
5 I vedl jej ďábel na horu vy-
sokou, a ukázal mu všecka krá-
lovství okršlku země pojednou.
6 A řekl jemu ďábel: Toběť dám
tuto všecku moc i slávu; nebo
mně dána jest, a komuž bych
koli chtěl, dám ji.
7 Protož ty pokloníš-li se přede
mnou, budeť všecko tvé.
8 I odpověděv Ježíš, řekl jemu:
Jdi pryč ode mne, satanáši; ne-
bo psáno jest: Pánu Bohu své-
mu budeš se klaněti, a jemu sa-
mému sloužiti.
9 Tedy vedl jej do Jeruzaléma,
a postavil ho na vrchu chrámu,
a řekl mu: Jsi-li Syn Boží, pusť
se odtud dolů.
10 Nebo psáno jest: Že andě-
lům svým přikáže o tobě, aby tě
ostříhali,
11 A že tě na ruce uchopí, abys
neurazil o kámen nohy své.
12 A odpovídaje, dí mu Ježíš:
Povědínoť jest: Nebudeš pokou-
šeti Pána Boha svého.
13 A dokonav všecka pokušení
ďábel, odšel od něho až do času.
14 I navrátil se Ježíš v moci
Ducha do Galilee, a vyšla pověst
o něm po vší té okolní krajině.

15 A on učil v školách jejich, a
slaven byl ode všech.

16 I přišel do Nazaréta, kdež
byl vychován, a všel podlé oby-
čeje svého v den sobotní do ško-
ly. I vstal, aby četl.

17 I dána jemu kniha Izaiáše
proroka. A otevřev knihu, na-
lezl místo, kdež bylo napsáno:

18 Duch Páně nade mnou, pro-
to že pomazal mne, kázati evan-
gelium chudým poslal mne,
a uzdravovati skroušené srd-
cem, zvěstovati jatým propuště-
ní a slepým vidění, a propustiti
ssoužené v svobodu,

19 A zvěstovati léto Páně vzác-
né.

20 A zavřev knihu, *a* vrátiv slu-
žebníku, posadil se. A všech v
škole oči byly obráceny naň.

21 I počal mluviti k nim: Že
dnes naplnilo se písmo toto v
uších vašich.

22 A všickni jemu posvědčo-
vali, a divili se libým slovům,
pocházejícím z úst jeho, a pra-
vili: Zdaliž tento není syn Joze-
fův?

23 I dí k nim: Zajisté díte
mi toto podobenství: Lékaři, u-
zdrav se sám. Které věci slyšeli
jsme, žes činil v Kafarnaum,
učiň i zde v své vlasti.

24 I řekl *jim*: Amen pravím
vám, žeť žádný prorok není vzá-
cen v vlasti své.

25 Ale v pravdě pravím vám, že
mnoho vdov bylo za dnů Eliáše
v lidu Izraelském, když zavříno
bylo nebe za tři léta a za šest
měsíců, a když byl hlad veliký
po vší zemi,

26 Však Eliáš k žádné z nich
není poslán, než toliko do Sa-
repty Sidonské k ženě vdově.

27 A mnoho malomocných bylo
v lidu Izraelském za Elizea pro-
roka, a však žádný z nich není
očištěn, než Náman Syrský.

28 I naplněni byli všickni v
škole hněvem, slyšíce to.

29 A povstavše, vyvedli jej ven
z města, a vedli ho až na vrch
hory, na níž město jejich bylo
vzděláno, aby jej dolů sstrčili.

30 Ale on bera se prostředkem
jich, ušel.

31 I sstoupil do Kafarnaum,
města Galilejského, a učil je ve
dny sobotní.

32 I divili se velmi učení jeho,
nebo mocná byla řeč jeho.

33 Byl pak v škole člověk, ma-
jící ducha ďábelství nečistého. I
zvolal hlasem velikým,

34 Řka: Ach, což jest tobě do
nás, Ježíši Nazaretský? Přišel
jsi zatratiti nás? Znám tě, kdo
jsi, *že* ten Svatý Boží.

35 I přimluvil jemu Ježíš, řka:
Umlkniž a vyjdi od něho. A po-
vrha jej ďábel mezi ně, vyšel od
něho, a nic mu neuškodil.

36 I přišel strach na všecky, a rozmlouvali vespolek, řkouce: Jaké jest toto slovo, že v moci a síle přikazuje nečistým duchům, a vycházejí?

37 I rozcházela se o něm pověst po všelikém místě té okolní krajiny.

38 Vstav pak ze školy, všel do domu Šimonova. Svegruše pak Šimonova trápena byla těžkou zimnicí. I prosili ho za ni.

39 Tedy stoje nad ní, přimluvil zimnici, i přestala jí. A ona hned vstavši, posluhovala jim.

40 Při západu pak slunce všickni, kteříž měli nemocné rozličnými neduhy, vodili je k němu, a on na jednoho každého z nich ruce vzkládav, uzdravoval je.

41 Od mnohých také ďábelství vycházela, křičící a říkající: Ty jsi Kristus, Syn Boží. Ale přimlouvaje, nedopouštěl jim mluviti; nebo věděli, že jest on Kristus.

42 A jakž byl den, vyšed, bral se na pusté místo. I hledali ho zástupové, a přišli až k němu, a zdržovali ho, aby neodcházel od nich.

43 On pak řekl jim: I jinýmť městům musím zvěstovati království Boží; nebo na to poslán jsem.

44 I kázal v školách Galilejských.

KAPITOLA 5.

Kristovo kázaní, 6. ryb množství zahrnutí, 12. malomocného 18. a šlakovitého uzdravení, 27. Matouše povolání, 31. farizeů zahanbení.

Stalo se pak, když se zástup na něj valil, aby slyšeli slovo Boží, že on stál podlé jezera Genezaretského.

2 I uzřel dvě lodí, any stojí u jezera, rybáři pak sstoupivše z nich, vypírali sítí.

3 I vstoupiv na jednu z těch lodí, kteráž byla Šimonova, prosil ho, aby od země odvezl maličko. A posadiv se, učil z lodí zástupy.

4 A když přestal mluviti, dí k Šimonovi: Vez na hlubinu, a rozestřete síti své k lovení.

5 I odpověděv Šimon, řekl jemu: Mistře, přes celou noc pracovavše, nic jsme nepopadli, ale k slovu tvému rozestru sít.

6 A když to učinili, zahrnuli množství veliké ryb, tak že se trhala sít jejich.

7 I ponukli tovaryšů, kteříž byli na druhé lodí, aby přišli a pomohli jim. I přišli a naplnili obě lodí, tak že se pohřižovaly.

8 To uzřev Šimon Petr, padl k nohám Ježíšovým, řka: Odejdi ode mne, Pane, neboť jsem člověk hříšný.

9 Hrůza zajisté byla jej obklíčila, i všecky, kteříž s ním byli, nad tím lovením ryb, kteréž byli popadli,

10 A též Jakuba a Jana, syny
Zebedeovy, kteříž byli tovaryši
Šimonovi. I dí Šimonovi Ježíš:
Nebojž se. Již od tohoto času lidi
budeš loviti.

11 A přivezše k břehu lodí, a
všecko opustivše, šli za ním.

12 I stalo se, když byl v jednom
městě, a aj, muž plný malomocenství.
A uzřev Ježíše, padl na
tvář, *a* prosil ho, řka: Pane, kdybys
chtěl, můžeš mne očistiti.

13 I vztáhl ruku, dotekl se ho,
řka: Chci, buď čist. A hned odešlo
od něho malomocenství.

14 I přikázal jemu, aby žádnému
nepravil, ale jdi, ukaž se
knězi, a obětuj za očištění své,
jakož přikázal Mojžíš, na svědectví
jim.

15 Tedy rozhlašovala se více
řeč o něm, a scházeli se zástupové
mnozí, aby *jej* slyšeli,
a uzdravováni byli od něho v
svých nemocech.

16 On pak odcházel na pouště,
a modlil se.

17 I stalo se v jeden den, že on
učil. A seděli také *tu* i farizeové
a zákona učitelé, kteříž se byli
sešli ze všech městeček Galilejských
a Judských i z Jeruzaléma,
a moc Páně přítomna byla
k uzdravování jich.

18 A aj, muži nesli na loži člověka,
kterýž byl šlakem poražený,
i hledali vnésti ho a položiti
před něj.

19 A nenalezše, kterou by
jej stranou vnesli pro zástup,
vstoupili na dům, a skrze podlahu
spustili jej s ložem u prostřed
před Ježíše.

20 Kterýžto viděv víru jejich,
řekl mu: Člověče, odpuštěniť
jsou tobě hříchové tvoji.

21 Tedy počali přemyšlovati zákonníci
a farizeové, řkouce: Kdo
jest tento, kterýž mluví rouhání?
Kdo může odpustiti hříchy,
jediné sám Bůh?

22 Poznav pak Ježíš myšlení
jejich, odpovídaje, řekl jim: Co
přemyšlujete v srdcích svých?

23 Co jest snáze říci: Odpouštějí
se tobě hříchové tvoji, čili
říci: Vstaň a choď?

24 Ale abyste věděli, že Syn člověka
má moc na zemi odpouštěti
hříchy, řekl šlakem poraženému:
Toběť pravím: Vstaň,
a vezma lože své, jdi do domu
svého.

25 A hned vstav před nimi,
vzal, na čemž ležel, i odšel do
domu svého, velebě Boha.

26 I užasli se všickni, a velebili
Boha, a naplněni jsou bázní,
řkouce: Viděli jsme dnes divné
věci.

27 A potom vyšel a uzřel celného,
jménem Léví, sedícího na
cle. I řekl jemu: Poď za mnou.

28 A opustiv všecko, vstav, šel
za ním.

29 I učinil jemu hody veliké
Léví v domě svém, a byl zástup
veliký publikánů i jiných, kteříž
s ním stolili.

30 Tedy reptali zákonníci a fa-
rizeové, řkouce učedlníkům je-
ho: Proč s publikány a hříšníky
jíte a pijete?

31 I odpověděv Ježíš, řekl jim:
Nepotřebujíť zdraví lékaře, ale
nemocní.

32 Nepřišelť jsem volati spra-
vedlivých, ale hříšných ku po-
kání.

33 A oni řekli jemu: Proč uče-
dlníci Janovi postí se často a
modlí se, podobně i farizejští,
tvoji pak jedí a pijí?

34 On pak řekl jim: Zdali mů-
žete synům ženicha, dokudž s
nimi jest ženich, kázati se po-
stiti?

35 Přijdouť pak dnové, když od-
jat bude od nich ženich, tehdážť
se budou postiti v těch dnech.

36 Pravil pak jim i podoben-
ství. Že žádný záplaty roucha
nového nepřišívá k rouchu vet-
chému; sic jinak to nové roztr-
huje, a vetchému nepřipadá zá-
plata z nového.

37 A žádný nevlévá vína no-
vého do nádob starých; sic ji-
nak víno nové rozpučí nádoby,
a samo vyteče, a nádoby se po-
kazí.

38 Ale víno nové v nádoby nové
má lito býti, a obé bude zacho-
váno.

39 A aniž kdo, když pije staré,
hned chce nového, ale díť: Staré
lepší jest.

KAPITOLA 6.

Pán pravému svěcení dne svátečního poučil, 13. učedlníků povolal, 20. blahoslavenství i zlořečenství vysvětlil, 27. a k skutkům dobrým napomenul.

I stalo se v druhou sobotu, že
šel Ježíš skrze obilí. I trhali
učedlníci jeho klasy, a rukama
vymínajíce, jedli.

2 Tehdy někteří z farizeů řekli
jim: Proč činíte, čehož nesluší či-
niti v sobotu?

3 I odpověděv Ježíš, řekl jim:
Což jste ani toho nečtli, co uči-
nil David, když lačněl, on i ti,
kteříž s ním byli?

4 Kterak všel do domu Božího,
a chleby posvátné vzal a jedl, a
dal i těm, kteříž s ním byli, jichž
nenáleží jísti než toliko samým
kněžím?

5 I řekl jim: Že jest Syn člověka
pánem také i dne sobotního.

6 Stalo se pak i v jinou sobotu,
že všel do školy Ježíš a učil. A
byl tu člověk, jehož pravá ruka
byla uschlá.

7 I šetřili ho zákonníci a farize-
ové, bude-li v sobotu uzdravo-
vati, aby nalezli, z čeho by jej
obžalovali.

8 Ale on znal přemyšlování je-
jich. I dí člověku, kterýž měl ru-
ku uschlou: Vstaň, a stůj v pro-
středku. A on vstav, stál.
9 Tedy řekl jim Ježíš: Otíži se
vás na jednu věc: Sluší-li v so-
botu dobře činiti, čili zle, duši
zachovati, čili zatratiti?
10 A pohleděv na ně na všecky
vůkol, dí člověku tomu: Vztáhni
tu ruku svou. A on učinil tak.
I přivedena jest k zdraví ruka
jeho jako druhá.
11 Oni pak naplněni jsou hně-
vivou nemoudrostí, a rozmlou-
vali mezi sebou, co by učiniti
měli Ježíšovi.
12 I stalo se v těch dnech, vy-
šel na horu k modlení. I byl tam
přes noc na modlitbě Boží.
13 A když byl den, povolal uče-
dlníků svých, a vyvolil z nich
dvanácte, kteréž i apoštoly na-
zval:
14 (Šimona, kterémuž také dal
jméno Petr, a Ondřeje bratra je-
ho, Jakuba a Jana, Filipa a Bar-
toloměje,
15 Matouše a Tomáše, Jakuba
Alfeova, a Šimona, kterýž slove
Zelótes,
16 Judu Jakubova, a Jidáše Iš-
kariotského, kterýž potom byl
zrádce.)
17 I sstoupiv s nimi, stál na
místě polním, a zástup učedl-
níků jeho, a množství veliké li-
du ze všeho Judstva i z Jeruza-
léma, i z Týru i z Sidonu, kteříž
při moři jsou, kteříž byli přišli,
aby jej slyšeli, a uzdraveni byli
od neduhů svých,
18 I kteříž trápeni byli od du-
chů nečistých. A byli uzdravo-
váni.
19 A všecken zástup hledal
se ho dotknouti; nebo moc z
něho vycházela, a uzdravovala
všecky.
20 A on pozdvih očí svých na
učedlníky, pravil: Blahoslavení
chudí, nebo vaše jest království
Boží.
21 Blahoslavení, kteříž nyní
lačníte, nebo nasyceni budete.
Blahoslavení, kteříž nyní pla-
čete, nebo smáti se budete.
22 Blahoslavení budete, když
vás nenáviděti budou lidé, a
když vás vyobcují, a haněti bu-
dou, a vyvrhou jméno vaše jako
zlé, pro Syna člověka.
23 Radujte se v ten den, a ve-
selte se, nebo aj, odplata vaše
mnohá v nebesích. Takť zajisté
činívali prorokům otcové jejich.
24 Ale běda vám bohatým, ne-
bo vy *již* máte potěšení své.
25 Běda vám, kteříž jste nasy-
ceni, nebo lačněti budete. Běda
vám, kteříž se nyní smějete,
nebo kvíliti a plakati budete.
26 Běda vám, když by dobře o
vás mluvili všickni lidé; nebo
tak činívali falešným prorokům
otcové jejich.

27 Ale vámť pravím, kteříž
slyšíte: Milujte nepřátely své,
dobře čiňte těm, kteříž vás ne-
návidí,
28 Dobrořečte těm, kteříž vás
proklínají, a modlte se za ty,
kteříž vám bezpráví činí.
29 A udeřil-li by tebe kdo v líce,
nasaď mu i druhého, a tomu,
kterýž tobě odjímá plášť, také i
sukně nebraň.
30 Každému pak prosícímu te-
be dej, a od toho, kterýž béře tvé
věci, zase nežádej.
31 A jakž chcete, aby vám lidé
činili, i vy jim též podobně čiňte.
32 Nebo jestliže milujete ty,
kteříž vás milují, jakou míti bu-
dete milost? Nebo i hříšníci mi-
lují ty, od nichž milováni bývají.
33 A budete-li dobře činiti těm,
kteříž vám dobře činí, jakou
máte milost? Však i hříšnící to-
též činí.
34 A budete-li půjčovati těm,
od kterýchž se nadějete zase
vzíti, jakou máte milost? Však i
hříšníci hříšníkům půjčují, aby
tolikéž zase vzali.
35 Nýbrž milujte nepřátely
své, a dobře čiňte, a půjčujte,
nic se odtud nenadějíce, a bu-
deť odplata vaše mnohá, a bu-
dete synové Nejvyššího. Nebo
on dobrotivý jest *i* k nevděčným
a zlým.
36 Protož buďte milosrdní, jako
i Otec váš milosrdný jest.

37 Nesuďte, a nebudete sou-
zeni. Nepotupujte, a nebudete
potupeni. Odpouštějte, a budeť
vám odpuštěno.
38 Dávejte, a budeť vám dáno.
Míru dobrou, natlačenou, a na-
třesenou, a osutou dadíť v lůno
vaše; touž zajisté měrou, kte-
rouž měříte, bude vám zase od-
měřeno.
39 Pověděl jim také i podoben-
ství: Zdali může slepý slepého
vésti? Zdaž oba do jámy neupad-
nou?
40 Neníť učedlník nad mistra
svého, ale dokonalý bude každý,
bude-li jako mistr jeho.
41 Což pak vidíš mrvu v oku
bratra svého, a břevna, kteréž
jest v tvém vlastním oku, ne-
znamenáš?
42 Aneb kterak můžeš říci bra-
tru svému: Bratře, nechať vyň-
mu mrvu, kteráž jest v oku
tvém, sám v oku svém břevna
nevida? Pokrytče, vyvrz prvé
břevno z oka svého, a tehdy pro-
hlédneš, abys vyňal mrvu, kte-
ráž jest v oku bratra tvého.
43 Neboť není ten strom dobrý,
kterýž nese ovoce zlé, aniž jest
strom zlý, kterýž nese ovoce
dobré.
44 Každý zajisté strom po svém
vlastním ovoci bývá poznán;
nebo nezbírají s trní fíků, ani s
hloží zbírají hroznů.

45 Dobrý člověk z dobrého pokladu srdce svého vynáší dobré, a zlý člověk ze zlého pokladu srdce svého vynáší zlé. Nebo z hojnosti srdce mluví ústa jeho.
46 Co pak mi říkáte: Pane, Pane, a nečiníte, což pravím?
47 Každý kdož přichází ke mně, a slyší slovo mé, a zachovává je, ukáži vám, komu by podoben byl.
48 Podoben jest člověku stavějícímu dům, kterýž kopal a vytesal hluboko, a založil grunty v skále. A když se povodeň strhla, obořila se řeka na dům ten, ale nemohla ním pohnouti, nebo byl založen na skále.
49 Ale kdož slyší a nečiní, podoben jest člověku, kterýž staví dům svůj na zemi bez gruntu. Na kterýž obořila se řeka, a on hned padl, i byl pád domu toho veliký.

KAPITOLA 7.

Víra setníkova, 14. vzkříšení mládence, 18. poselství Janovo, 24. svědectví Páně o něm. 30. Farizeové pohrdli radou Boží, 37. a hříšnice přijata na milost.

A když vykonal všecka slova svá při přítomnosti lidu, všel do Kafarnaum.
2 Setníka pak nějakého služebník nemocen jsa, k smrti se přibližoval, kteréhož on sobě mnoho vážil.
3 I uslyšav o Ježíšovi, poslal k němu starší Židovské, prose ho, aby přišel *a* uzdravil služebníka jeho.
4 A oni přišedše k Ježíšovi, prosili ho snažně, řkouce: Hoden jest, abys mu to učinil.
5 Nebo miluje národ náš, a školu on nám vystavěl.
6 Tedy Ježíš šel s nimi. A když již nedaleko byl od domu, poslal k němu ten setník přátely, řka jemu: Pane, nepřidávej sobě práce. (Nejsem zajisté hoden, abys všel pod střechu mou.
7 A protož jsem i sebe samého za nehodného položil, abych přišel k tobě.) Ale rci slovem, a budeť uzdraven služebník můj.
8 Nebo i já jsem člověk pod mocí postavený, maje pod sebou žoldnéře, a dím tomuto: Jdi, a jde, a jinému: Přiď, a přijde, a služebníku svému: Učiň toto, a učiní.
9 Tedy uslyšav to Ježíš, podivil se jemu, a obrátiv se, řekl zástupu, kterýž za ním šel: Pravím vám, že ani v Izraeli nenalezl jsem tak veliké víry.
10 Vrátivše se pak domů ti, kteříž posláni byli, nalezli služebníka, kterýž nemocen byl, zdravého.
11 I stalo se potom, šel do města, kteréž slove Naim, a šli s ním učedlníci jeho mnozí a zástup veliký.
12 A když se přiblížil k bráně města, aj, mrtvý byl nesen ven,

syn jediný matky své, a ta vdova
byla, a zástup města mnohý s
ní.
13 Kteroužto uzřev Pán, milo-
srdenstvím hnut jest k ní, a řekl
jí: Neplačiž.
14 A přistoupiv, dotekl se már.
(Ti pak, kteříž nesli, zastavili
se.) I řekl: Mládenče, toběť pra-
vím, vstaň.
15 I posadil se ten mrtvý, a po-
čal mluviti. I dal jej mateři jeho.
16 Tedy podjala všecky bázeň,
i velebili Boha, řkouce: Prorok
veliký povstal mezi námi, a Bůh
navštívil lid svůj.
17 I vyšla řeč ta o něm po všem
Judstvu i po vší okolní krajině.
18 I zvěstovali Janovi učedlníci
jeho o všech těchto věcech. A za-
volav kterýchs dvou z učedlníků
svých Jan,
19 Poslal k Ježíšovi, řka: Ty-li
jsi ten, kterýž přijíti má, čili ji-
ného čekati máme?
20 Přišedše pak k němu muži
ti, řekli: Jan Křtitel poslal nás k
tobě řka: Ty-li jsi ten, kterýž při-
jíti má, čili jiného čekati máme?
21 A v touž hodinu mnohé u-
zdravil od neduhů, od nemocí a
duchů zlých, a slepým mnohým
zrak dal.
22 Odpověděv pak Ježíš, řekl
jim: Jdouce, povězte Janovi, co
jste viděli a slyšeli, že slepí vidí,
kulhaví chodí, malomocní očiš-
tění přijímají, hluší slyší, mrtví
z mrtvých vstávají, chudým se
zvěstuje evangelium.
23 A blahoslavený jest, kdož by
se na mně nezhoršil.
24 A když odešli poslové Ja-
novi, počal praviti zástupům o
Janovi: Co jste vyšli na poušť
spatřovati? Třtinu-li, kteráž se
větrem klátí?
25 Aneb nač jste hleděti vyšli?
Na člověka-li měkkým rouchem
oděného? Aj, kteříž v rouše slav-
ném a v rozkoši jsou, v domích
královských jsou.
26 Aneb co jste vyšli viděti?
Proroka-li? Jistě pravím vám, i
více nežli proroka.
27 Tentoť jest, o kterémž jest
psáno: Aj, já posílám anděla
svého před tváří tvou, kterýž
připraví cestu tvou před tebou.
28 Nebo pravím vám, většího
proroka mezi syny ženskými
nad Jana Křtitele není žádné-
ho, ale kdož jest menší v krá-
lovství Božím, většíť jest nežli
on.
29 Tedy všecken lid slyše to i
publikáni, velebili Boha, byvše
pokřtěni křtem Janovým.
30 Ale farizeové a zákonníci
pohrdli radou Boží sami proti
sobě, nebyvše pokřtěni od něho.
31 I řekl Pán: Komu tedy při-
rovnám lidi pokolení tohoto, a
čemu podobni jsou?
32 Podobni jsou dětem, kte-
říž na rynku sedí, a jedni na

druhé volají, říkajíce: Pískali jsme vám, a neskákali jste; žalostně jsme naříkali vám, a neplakali jste.

33 Nebo přišel Jan Křtitel, ani chleba nejeda, ani nepije vína, a pravíte: Ďábelství má.

34 Přišel Syn člověka, jeda a pije, a pravíte: Aj, člověk žráč a piján vína, přítel publikánů a hříšníků.

35 Ale ospravedlněna jest moudrost ode všech synů svých.

36 Prosil ho pak jeden z farizeů, aby jedl s ním. Pročež všed do domu toho farizea, posadil se za stůl.

37 A aj, žena v městě, kteráž byla hříšnice, zvěděvši, že by seděl za stolem v domě farizea, přinesla nádobu alabastrovou masti.

38 A stojeci z zadu u noh jeho s pláčem, počala slzami smáčeti nohy jeho, a vlasy hlavy své vytírala, a líbala nohy jeho, a mastí mazala.

39 Uzřev pak to farizeus, kterýž ho byl pozval, řekl sám v sobě tak: Byť tento byl prorok, věděl by, která a jaká jest to žena, kteráž se ho dotýká; nebo hříšnice jest.

40 I odpověděv Ježíš, dí jemu: Šimone, mámť něco pověditi. A on řekl: Mistře, pověz.

41 Dva dlužníky měl nějaký věřitel. Jeden dlužen byl pět set peněz, a druhý padesát.

42 A když neměli, odkud by zaplatili, odpustil oběma. Pověziž tedy, který z nich více bude jej milovati?

43 I odpověděv Šimon, řekl: Mám za to, že ten, kterémuž více odpustil. A on řekl jemu: Právě jsi rozsoudil.

44 A obrátiv se k ženě, řekl Šimonovi: Vidíš tuto ženu? Všel jsem do domu tvého, vody nohám mým nedal jsi, ale tato slzami smáčela nohy mé, a vlasy hlavy své vytřela.

45 Nepolíbil jsi mne, ale tato, jakž jsem všel, nepřestala líbati noh mých.

46 Olejem hlavy mé nepomazal jsi, ale tato mastí mazala nohy mé.

47 Protož pravím tobě: Odpuštěniť jsou jí hříchové mnozí, neboť milovala mnoho. Komuť se pak málo odpouští, málo miluje.

48 I řekl jí: Odpuštěniť jsou tobě hříchové.

49 Tedy počali, kteříž tu spolu seděli za stolem, říci sami mezi sebou: Kdo jest tento, kterýž i hříchy odpouští?

50 I řekl ženě: Víra tvá tebe k spasení přivedla. Jdiž u pokoji.

KAPITOLA 8.

Ženy Kristu posluhující. 4. Posluchači slova rozdílní. 19. Přátelé Kristovi. 22. Moře spokojení, 27. ďábelníka uzdravení,

43. ženy též, 49. a dcery knížecí vzkříšení.

I stalo se potom, že on chodil po městech a po městečkách, káže a zvěstuje království Boží, a dvanácte s ním.
2 I ženy některé, kteréž byl uzdravil od duchů zlých a od nemocí: Maria, kteráž slove Magdaléna, z níž bylo sedm ďáblů vyšlo,
3 A Johanna manželka Chuzova, úředníka Heródesova, a Zuzanna, a jiné mnohé, kteréž posluhovaly jemu z statků svých.
4 Když se pak scházel zástup mnohý, a z měst hrnuli se k němu, mluvil v podobenství:
5 Vyšel rozsevač, aby rozsíval símě své. A když on rozsíval, jedno padlo podlé cesty, i pošlapáno jest, a ptáci nebeští zzobali je.
6 A jiné padlo na skálu, a vzešlé uvadlo, proto že nemělo vláhy.
7 Jiné pak padlo mezi trní, a spolu zrostlé trní udusilo je.
8 A jiné padlo v zemi dobrou, a když vzešlo, učinilo užitek stý. To pověděv, volal: Kdo má uši k slyšení, slyš.
9 I otázali se ho učedlníci jeho, řkouce: Jaké jest to podobenství?
10 A on řekl: Vám dáno jest znáti tajemství království Božího, ale jiným v podobenství, aby hledíce, neviděli, a slyšíce, nerozuměli.
11 Jestiť pak podobenství toto: Símě jest slovo Boží.
12 A kteréž padlo podlé cesty, jsou ti, kteříž slyší, a potom přichází ďábel, a vynímá slovo z srdce jejich, aby nevěříce, spaseni nebyli.
13 Ale kteříž na skálu, ti když slyší, s radostí přijímají slovo, ale ti kořenů nemají; ti na čas věří, a v čas pokušení odstupují.
14 Kteréž pak mezi trní padlo, tiť jsou, kteříž slyší, ale po pečování a zboží a rozkošech života jdouce, bývají udušeni, a nepřinášejí užitku.
15 Ale kteréž v zemi dobrou, ti jsou, kteříž v srdci ctném a dobrém, slyšíce slovo, zachovávají, a užitek přinášejí v trpělivosti.
16 Žádný pak rozsvítě svíci, nepřikrývá jí nádobou, ani staví pod postel, ale na svícen staví, aby ti, kteříž vcházejí, světlo viděli.
17 Nebo nic není tajného, což by nemělo býti zjeveno, ani co ukrytého, což by nemělo poznáno býti, a na světlo vyjíti.
18 Protož vizte, jak slyšíte. Nebo kdož má, tomu bude dáno, a kdo nemá, i to, což domnívá se míti, bude odjato od něho.
19 Tedy přišli k němu matka a

bratří jeho, ale nemohli ho dojíti pro zástup.

20 I pověděli mu, řkouce: Matka tvá a bratří tvoji stojí vně, chtíce tebe viděti.

21 A on odpověděv, řekl jim: Matka má a bratří moji jsou ti, kteříž slovo Boží slyší a plní je.

22 Stalo se pak v jeden den, že on vstoupil na lodí i učedlníci jeho. I řekl jim: Přeplavme se přes jezero. I pustili se.

23 A když se plavili, usnul. Tedy přišel vítr bouřlivý na jezero, a lodí se naplňovala, tak že v nebezpečenství byli.

24 I přistoupivše, zbudili ho, řkouce: Mistře, Mistře, hyneme. A on procítiv, přimluvil větru a zdutí vod. I spokojili se, a stalo se utišení.

25 I řekl jim: Kdež jest víra vaše? Kteřížto bojíce se, podivili se, vespolek řkouce: I kdo jest tento, že i větrům přikazuje i vodám, a poslouchají ho?

26 I přeplavili se do krajiny Gadarenské, kteráž jest proti Galilei.

27 A když vystoupil na zemi, potkal jej muž nějaký z města, kterýž měl ďábelství od mnoha časů, a rouchem se neodíval, ani v domě nebýval, ale v hrobích.

28 Uzřev pak Ježíše a zkřikna, padl před ním, a hlasem velikým řekl: Co jest tobě do mne, Ježíši, Synu Boha nejvyššího? Prosím tebe, netrap mne.

29 Nebo přikazoval tomu duchu nečistému, aby vyšel z toho člověka. Po mnohé zajisté časy jím lomcoval, tak že býval ukován řetězy, a v poutech ostříhán, ale on polámaje okovy, býval od ďábelství puzen na poušť.

30 I otázal se ho Ježíš, řka: Jakť říkají? A on řekl: Množství. Nebo bylo mnoho ďáblů vešlo do něho.

31 Tedy prosili ho, aby jim nepřikazoval odtud odjíti do propasti.

32 Bylo pak tu veliké stádo vepřů, kteříž se pásli na hoře. I prosili ho, aby jim dopustil do nich vjíti. I dopustil jim.

33 I vyšedše ďáblové z toho člověka, vešli do vepřů, i hnalo se to stádo prudce s vrchu do jezera, a ztonulo.

34 A viděvše pastýři, co se stalo, utekli, a šedše, vypravovali to v městě i po vsech.

35 I vyšli, aby viděli, co se stalo. I přišli k Ježíšovi, a nalezli člověka toho, z kteréhož ďáblové vyšli, oděného a majícího rozum, an sedí u noh Ježíšových. I báli se.

36 A vypravovali jim také ti, kteříž byli viděli, kterak jest ten vyproštěn, kterýž ďábelství měl.

37 I prosilo ho všecko množ-
ství té okolní krajiny Gadaren-
ských, aby odšel od nich; nebo
bázní velikou naplněni byli. A
on vstoupiv na lodí, navrátil se.
38 Prosil ho pak muž ten, z kte-
réhož ďáblové vyšli, aby s ním
byl. Ale Ježíš propustil ho, řka:
39 Navrať se do domu svého, a
vypravuj, kterak veliké věci uči-
nil tobě Bůh. I odšel, po všem
městě vypravuje, jak veliké věci
učinil jemu Ježíš.
40 Stalo se pak, když se na-
vrátil Ježíš, že přijal jej zástup;
nebo všickni očekávali ho.
41 A aj, přišel muž, kterémuž
jméno bylo Jairus, a ten byl
kníže školy. I padna k nohám
Ježíšovým, prosil ho, aby všel do
domu jeho.
42 Nebo měl dceru jedinou, asi
ve dvanácti letech, a ta umírala.
A když šel, tiskli jej zástupové.
43 Tedy žena, kteráž nemoc
svou trpěla od let dvanácti, a
byla na lékaře vynaložila všec-
ken statek, a od žádného ne-
mohla uzdravena býti,
44 Přistoupivši po zadu, dotkla
se podolka roucha jeho, a hned
přestala nemoc její.
45 I řekl Ježíš: Kdo jest, ješto
se mne dotekl? A když všickni
zapírali, řekl Petr, a kteříž s
ním byli: Mistře, zástupové tebe
tisknou a tlačí, a pravíš: Kdo se
mne dotekl?
46 I řekl Ježíš: Dotekl se mne
někdo, nebo poznal jsem já, že
moc ode mne vyšla.
47 A viduci ta žena, že by tajno
nebylo, třesuci se, přistoupila a
padla před ním, a pro kterou
příčinu dotkla se ho, pověděla
jemu přede vším lidem, a kterak
jest hned uzdravena.
48 A on řekl jí: Dobré mysli
buď, dcero, víra tvá tebe uzdra-
vila. Jdiž u pokoji.
49 A když on ještě mluvil, při-
šel jeden od knížete školy, řka
jemu: Umřela dcera tvá, neza-
městknávej Mistra.
50 Ale Ježíš uslyšav to, odpově-
děl jemu: Neboj se, věř toliko, a
zdrávať bude.
51 A všed do domu, nedopustil
s sebou vjíti žádnému, než Pet-
rovi a Jakubovi a Janovi, a otci
a mateři té děvečky.
52 Plakali jí pak všickni a kví-
lili. A on řekl: Neplačtež. Neu-
mřelať, ale spí.
53 I posmívali se jemu, vědou-
ce, že umřela.
54 On pak vyhnav ven všecky,
a ujav ruku její, zvolal, řka: Dě-
večko, vstaň.
55 I navrátil se duch její, a
vstala hned. I kázal jí dáti jísti.
56 I divili se náramně rodičové
její. A on jim kázal, aby žád-
nému nepravili o tom, co se bylo
stalo.

KAPITOLA 9.

O vyslání dvanácti, 12. o pěti chlebích, 18. o Kristu, zač od lidí jmín byl, 28. o proměnění jeho, 38. o náměsíčníku, 46. o nesnázi o přednost, 57. a o následování Krista.

I svolav dvanácte učedlníků
svých, dal jim sílu a moc nad
všelikým ďábelstvím, a aby ne-
duhy uzdravovali.
2 I poslal je, aby kázali krá-
lovství Boží, a uzdravovali ne-
mocné.
3 A řekl jim: Nic neberte na tu
cestu, ani hůlky, ani mošny, ani
chleba, ani peněz, ani po dvou
sukních mívejte.
4 A do kteréhožkoli domu vešli
byste, tu zůstaňte, a odtud vy-
jděte.
5 A kteříž by vás koli nepřijali,
vyjdouce z města toho, také i
ten prach z noh svých vyrazte
na svědectví proti nim.
6 I vyšedše, chodili po městeč-
kách vůkol, zvěstujíce evange-
lium, a uzdravujíce všudy.
7 Uslyšel pak Heródes čtvrták
o všech věcech, kteréž se dály od
něho. I rozjímal to v mysli své,
proto že bylo praveno od někte-
rých, že by Jan vstal z mrtvých,
8 A od jiných, že by se Eliáš zje-
vil, *od* některých pak, že by je-
den z proroků starých vstal.
9 I řekl Heródes: Jana jsem já
sťal. Kdož pak jest tento, o kte-
rémž já slyším takové věci? I žá-
dostiv byl ho viděti.
10 Vrátivše se pak apoštolé,
vypravovali jemu, cožkoli čini-
li. A pojav je, odšel soukromí
na místo pusté města řečeného
Betsaida.
11 Zvěděvše pak zástupové, šli
za ním; i přijal je, a mluvil jim
o království Božím, a ty, kteříž
uzdravení potřebovali, uzdravo-
val.
12 Den pak počal se nachylo-
vati. I přistoupivše dvanácte,
řekli jemu: Propusť zástupy, ať
rozejdouce se do městeček okol-
ních a do vesnic, jdou a hle-
dají pokrmů, nebo jsme tuto na
místě pustém.
13 I řekl jim: Dejte vy jim jís-
ti. A oni řekli: Nemámeť víc než
pět chlebů a dvě rybě, leč by-
chom my snad šli a nakoupili
na tento všecken lid pokrmů?
14 Nebo bylo mužů okolo pěti
tisíců. I řekl učedlníkům svým.
Rozkažte se jim posaditi v kaž-
dém řadu po padesáti.
15 I učinili tak, a posadili se
všickni.
16 A vzav těch pět chlebů a ty
dvě rybě, vzhlédl v nebe, a dob-
rořečil jim, i lámal, a rozdával
učedlníkům, aby kladli před zá-
stup.
17 I jedli, a nasyceni jsou všic-
kni. A sebráno jest, což jim bylo
ostalo drobtů, dvanácte košů.
18 I stalo se, když se on modlil
obzvláštně, že byli s ním učedl-

níci. I otázal se jich, řka: Kým mne praví býti zástupové?

19 A oni odpověděvše, řekli: Janem Křtitelem, a jiní Eliášem, jiní pak, že prorok jeden z starých vstal.

20 I řekl jim: Vy pak kým mne býti pravíte? Odpověděv Petr, řekl: Krista toho Božího.

21 A on s pohrůžkou jim přikázal, aby toho žádnému nepravili,

22 Pravě: Že Syn člověka musí mnoho trpěti, a potupen býti od starších a od předních kněží i od zákonníků, a zamordován býti, a třetího dne z mrtvých vstáti.

23 I pravil všechněm: Chce-li kdo přijíti za mnou, zapři sám sebe, a beř svůj kříž na každý den, a následuj mne.

24 Nebo kdož bude chtíti duši svou zachovati, ztratíť ji; a kdož ztratí duši svou pro mne, tenť ji zachová,

25 Nebo co jest platno člověku, by všecken svět získal, kdyby sám sebe ztratil, aneb sám sebe zmrhal?

26 Nebo kdož by se za mne styděl a za mé řeči, za tohoť se Syn člověka styděti bude, když přijde v slávě své a Otcově i svatých andělů.

27 Ale pravímť vám jistě: Jsou někteří z stojících tuto, kteříž neokusí smrti, až uzří království Boží.

28 I stalo se po těch řečech, jako po osmi dnech, že vzav s sebou Petra a Jakuba a Jana, vstoupil na horu, aby se modlil.

29 A když se modlil, učiněna jest tvář jeho proměněná, a oděv jeho bílý a stkvoucí.

30 A aj, dva muži mluvili s ním, a ti byli Mojžíš a Eliáš.

31 Kteříž okázavše se v slávě, vypravovali o smrti jeho, kterouž měl podstoupiti v Jeruzalémě.

32 Petr pak a ti, kteříž s ním byli, obtíženi byli snem, a procítivše, viděli slávu jeho a ty dva muže, ani stojí s ním.

33 I stalo se, když oni odešli od něho, řekl Petr Ježíšovi: Mistře, dobréť jest nám zde býti. Protož udělejme tři stánky, tobě jeden, a Mojžíšovi jeden, a Eliášovi jeden, nevěda, co mluví.

34 A když on to mluvil, stal se oblak, i zastínil je. Báli se pak, když onino vcházeli do oblaku.

35 I stal se hlas z oblaku řkoucí: Tentoť jest ten Syn můj milý, toho poslouchejte.

36 A když se ten hlas stal, nalezen jest Ježíš sám. A oni mlčeli, a nepravili žádnému v těch dnech ničeho z těch věcí, kteréž viděli.

37 Stalo se pak druhého dne, když sstupovali s hory, potkal jej zástup mnohý.

38 A aj, muž z zástupu zvolal, řka: Mistře, prosím tebe, vzhlédni na syna mého, neboť jediného toho mám.

39 A aj, duch jej napadá, a *on* i hned křičí, a lomcuje jím slinícím se, a nesnadně odchází od něho, sápaje jím.

40 I prosil jsem učedlníků tvých, aby jej vyvrhli, ale nemohli.

41 I odpověděv Ježíš, řekl: Ó pokolení nevěrné a převrácené, dokudž budu u vás, a snášeti budu vás? Přiveď sem syna svého.

42 A v tom, když on přicházel, porazil jej ďábel, a lomcoval jím. I přimluvil duchu nečistému Ježíš, a uzdravil toho mládence, a navrátil jej otci jeho.

43 I děsili se všickni nad velikomocností Božskou. A když se všickni divili všem věcem, kteréž činil Ježíš, řekl učedlníkům svým:

44 Složte vy v uších svých řeči tyto, neboť Syn člověka bude vydán v ruce lidské.

45 Ale oni nesrozuměli slovu tomu, a bylo před nimi skryto, aby nevyrozuměli jemu. A nesměli se ho otázati o tom slovu.

46 I vznikla mezi nimi hádka o to, kdo by z nich byl největší.

47 Ježíš pak viděv přemyšlování srdce jejich, vzav dítě, postavil je podlé sebe,

48 A řekl jim: Kdožkoli přijal by dítě toto ve jménu mém, mneť přijímá; a kdož by koli mne přijal, přijímá toho, kterýž mne poslal. Nebo kdožť jest nejmenší mezi všemi vámi, tenť bude veliký.

49 I odpověděv Jan, řekl: Mistře, viděli jsme jednoho, an ve jménu tvém ďábly vymítá; i bránili jsme mu, proto že nechodí s námi.

50 I dí jemu Ježíš: Nebraňtež. Nebo kdoť není proti nám, s námiť jest.

51 I stalo se, když se doplnili dnové vzetí jeho zhůru, že on se na tom ustavil, aby šel do Jeruzaléma.

52 I poslal posly před sebou. A oni jdouce, vešli do městečka Samaritánského, aby jemu připravili.

53 Ale nepřijali ho, proto že oblíčej jeho byl obrácen k jití do Jeruzaléma.

54 A viděvše to učedlníci jeho Jakub a Jan, řekli: Pane, chceš-li, ať díme, aby oheň sstoupil s nebe, a spálil je, jako i Eliáš učinil?

55 Ale obrátiv se, potrestal jich, řka: Nevíte, čího jste vy duchu.

56 Syn zajisté člověka nepřišel zatracovati duší lidských, ale aby spasil. I odešli do jiného městečka.

57 Stalo se pak, když šli, že řekl
jemu na cestě jeden: Pane, půjdu za tebou, kam se koli obrátíš.
58 I řekl jemu Ježíš: Lišky doupata mají, a ptáci nebeští hnízda, ale Syn člověka nemá, kde by hlavu sklonil.
59 I řekl jinému: Poď za mnou. Ale on řekl: Pane, dopusť mi prvé jíti a pochovati otce mého.
60 I dí jemu Ježíš: Nech ať mrtví pochovávají mrtvé své, ale ty jda, zvěstuj království Boží.
61 I řekl opět jiný: Půjdu za tebou, Pane, ale prvé dopusť mi, ať se rozžehnám s těmi, kteříž jsou v domě mém.
62 Řekl jemu Ježíš: Žádný, kdož vztáhna ruku svou k pluhu, ohlídal by se nazpět, není způsobný k království Božímu.

KAPITOLA 10.

Sedmdesáte učedlníků. 13. Bída na města pro nevděčnost. 21. Pán díky činí Otci; 25. zákonníka, kdo jest jeho bližní, znáti učí; 41. Martu z přílišné péče tresce.

Potom pak vyvolil Pán i jiných sedmdesát, a poslal je po dvou před tváří svou do každého města i místa, kamž měl sám přijíti.
2 A pravil jim: Žeň zajisté jest mnohá, ale dělníků málo. Protož proste Pána žně, ať vypudí dělníky na žeň svou.
3 Jdětež. Aj, já posílám vás jako berany mezi vlky.
4 Nenostež pytlíka, ani mošny, ani obuvi, a žádného na cestě nepozdravujte.
5 A do kteréhožkoli domu vejdete, nejprvé rcete: Pokoj tomuto domu.
6 A bude-liť tu syn pokoje, odpočineť na něm pokoj váš; pakli nic, k vámť se navrátí.
7 A v témž domu ostaňte, jedouce a pijíce, což u nich jest, nebo hoden jest dělník mzdy své. Nechoďtež z domu do domu.
8 Ale do kteréhožkoli města vešli byste, a přijali by vás, jezte, což před vás předloží.
9 A uzdravujte nemocné, kteříž by v něm byli, a rcete jim: Přiblížiloť se k vám království Boží.
10 A do kteréhožkoli města vešli byste, a nepřijali by vás, vyjdouce na ulice jeho, rcetež:
11 Také i ten prach, kterýž se přichytil nás z města vašeho, vyrážíme na vás. Ale však to vězte, žeť se jest přiblížilo k vám království Boží.
12 Pravím zajisté vám, že Sodomským v onen den lehčeji bude než tomu městu.
13 Běda tobě Korozaim, běda tobě Betsaido. Nebo kdyby v Týru a v Sidonu činěni byli divové ti, kteříž v vás činěni jsou, dávno by v žíni a v popele sedíce, pokání činili.

14 A protož Týru a Sidonu lehčeji bude na soudu nežli vám.

15 A ty Kafarnaum, kteréž jsi až do nebe zvýšeno, až do pekla sníženo budeš.

16 Kdož vás slyší, mne slyší; a kdo vámi pohrdá, mnou pohrdá; kdož pak mnou pohrdá, pohrdáť tím, kdož mne poslal.

17 Potom navrátilo se s radostí těch sedmdesáte, řkouce: Pane, také i ďáblové se nám poddávají ve jménu tvém.

18 I řekl jim: Viděl jsem satana jako blesk padajícího s nebe.

19 Aj, dávámť vám moc šlapati na hady a na štíry i na všelikou moc nepřítele, a nic vám neuškodí.

20 A však z toho se neradujte, že se vám poddávají duchové, ale raději se radujte, že jména vaše napsána jsou v nebesích.

21 V tu hodinu rozveselil se v duchu Ježíš, a řekl: Chválím tě, Otče, Pane nebe i země, že jsi tyto věci skryl před moudrými a opatrnými, a zjevils je nemluvňátkům. Ovšem, Otče, nebo se tak líbilo před tebou.

22 Všecky věci dány jsou mi od Otce mého, a žádný neví, kdo by byl Syn, jediné Otec, a kdo by byl Otec, jediné Syn, a komuž by chtěl Syn zjeviti.

23 A obrátiv se k učedlníkům obzvláštně, řekl: Blahoslavené oči, kteréž vidí, co vy vidíte.

24 Nebo pravím vám, že mnozí proroci i králové chtěli viděti, což vy vidíte, ale neviděli, a slyšeti, což vy slyšíte, ale neslyšeli.

25 A aj, jeden zákonník vstal, pokoušeje ho, a řka: Mistře, co čině, život věčný dědičně obdržím?

26 A on řekl jemu: V zákoně co jest psáno? Kterak čteš?

27 A on odpověděv, řekl: Milovati budeš Pána Boha svého ze všeho srdce svého, a ze vší duše své, a ze vší síly své, i ze vší mysli své, a bližního svého jako sebe samého.

28 I řekl mu: Právě jsi odpověděl. To čiň, a živ budeš.

29 On pak chtěje se sám ospravedlniti, dí Ježíšovi: A kdo jest můj bližní?

30 I odpověděv Ježíš, řekl: Člověk jeden šel z Jeruzaléma do Jericho, i upadl mezi lotry. Kteříž obloupivše jej a zranivše, odešli, odpolu živého nechavše.

31 I přihodilo se, že kněz jeden šel touž cestou, a uzřev jej, pominul.

32 Též i Levíta přišed až k tomu místu, a uzřev jej, pominul.

33 Samaritán pak jeden, cestou se ubíraje, přišel až k němu, a uzřev jej, milosrdenstvím hnut jest.

34 A přistoupiv, uvázal rány jeho, naliv oleje a vína, a vloživ jej

na hovado své, vedl do hospody, a péči o něj měl.

35 Druhého pak dne odjíti maje, vyňav dva peníze, dal hospodáři, a řekl jemu: Měj o něj péči, a cožkoli nad to vynaložíš, já když se vrátím, zaplatím tobě.

36 Kdo tedy z těch tří zdá se tobě bližním býti tomu, kterýž upadl mezi lotry?

37 A on řekl: Ten, kterýž prokázal milosrdenství nad ním. I řekl jemu Ježíš: Jdi, i ty učiň též.

38 I stalo se, když šli, že on všel do jednoho městečka. Žena pak jedna, jménem Marta, přijala jej do domu svého.

39 A ta měla sestru, jménem Marii, kteráž seděci u noh Ježíšových, poslouchala slova jeho.

40 Ale Marta pečlivá byla při mnohé službě. Kteráž přistoupivši, řekla: Pane, nemáš-liž o to péče, že sestra má nechala mne samé sloužiti? Protož rci jí, ať mi pomůž.

41 A odpověděv, řekl jí Ježíš: Marta, Marta, pečlivá jsi, a rmoutíš se při mnohých věcech.

42 Ale jednohoť jest potřebí. Mariať dobrou stránku vyvolila, kteráž nebude odjata od ní.

KAPITOLA 11.

Pán učí modlitbě, 14. ďábelství vymítá, 15. zprávu o svém skutku činí, 29. znamení žádající tresce, 42. a na farizee bídu vydává.

I stalo se, když se na jednom místě modlil, když přestal, řekl jemu jeden z učedlníků jeho: Pane, nauč nás modliti se, jako i Jan učil učedlníky své.

2 I řekl jim: Když se modlíte, říkejte: Otče náš, kterýž jsi v nebesích, posvěť se jméno tvé. Přiď království tvé. Buď vůle tvá, jako v nebi *tak* i na zemi.

3 Chléb náš vezdejší dávej nám každého dne.

4 I odpusť nám hříchy naše, nebo i my odpouštíme všelikému vinníku svému. A neuvoď nás v pokušení, ale zbav nás od zlého.

5 I řekl jim: Kdo z vás bude míti přítele, a půjde k němu o půlnoci, a dí jemu: Příteli, půjč mi tři chlebů.

6 Nebo přítel můj přišel s cesty ke mně, a nemám, co bych předložil před něj.

7 A on vnitř jsa, odpověděl by: Nečiň mi nevole; dvéře již zavříny, a dítky mé se mnou jsou v pokoji. Nemohuť vstáti a dáti tobě.

8 Pravím vám: Ačť nedá jemu, vstana, proto že jest přítel jeho, ale však pro nezbednost jeho vstana, dá jemu, kolikžkoli potřebuje.

9 I játť pravím vám: Proste, a budeť vám dáno; hledejte, a na-

leznete; tlucte, a budeť vám o-
tevříno.
10 Nebo každý, kdož prosí, bé-
ře; a kdož hledá, nalézá; a tomu,
kdož tluče, bude otevříno.
11 Kterého pak z vás otce prosil
by syn za chléb, zdali kamene
podá jemu? Aneb za rybu, zdali
místo ryby dá jemu hada?
12 Aneb prosil-li by za vejce,
zdali podá jemu štíra?
13 Poněvadž tedy vy, jsouce zlí,
umíte dobré dary dávati dětem
svým, čím více Otec váš nebeský
dá Ducha svatého těm, kteříž ho
prosí?
14 I vymítal dábelství, a to bylo
němé. Stalo se pak, když vyšlo
ďábelství, mluvil ten němý. I di-
vili se zástupové.
15 Ale někteří z nich pravili:
Skrze Belzebuba, kníže ďábel-
ské, vymítá ďábly.
16 A jiní pokoušejíce, znamení
od něho hledali s nebe.
17 Ale on znaje myšlení jejich,
řekl jim: Každé království samo
v sobě rozdělené pustne, i dům
rozdvojený padá.
18 Jestližeť jest pak i satan pro-
ti sobě rozdělen, kterakž stane
království jeho? Nebo pravíte,
že já skrze Belzebuba vymítám
ďábly.
19 Jestliže já skrze Belzebuba
vymítám ďábly, synové vaši skr-
ze koho vymítají? Protož oni
soudcové vaši budou.
20 Pakliť prstem Božím vymí-
tám ďábly, jistěť přišlo k vám
království Boží.
21 Když silný oděnec ostříhá
síně své, v pokoji jsou všecky
věci, kteréž má.
22 Pakli by silnější než on při-
jda, přemohl jej, všecka odění
jeho odejme, v něž úfal, a lou-
peže jeho rozdělí.
23 Kdož není se mnou, proti
mně jest; a kdož neshromažďuje
se mnou, rozptylujeť.
24 Když nečistý duch vyjde od
člověka, chodí po místech su-
chých, hledaje odpočinutí. A ne-
nalezna, dí: Vrátím se do domu
svého, odkudž jsem vyšel.
25 A přijda, nalezne vymetený
a ozdobený.
26 Tehdy jde, a přijme k sobě
jiných sedm duchů horších, než
jest sám, a vejdouce, přebývají
tam. I jsou poslední věci člověka
toho horší nežli první.
27 I stalo se, když on to mluvil,
že pozdvihši hlasu jedna žena z
zástupu, řekla jemu: Blahosla-
vený život, kterýž tebe nosil, a
prsy, kterýchž jsi požíval.
28 On pak řekl: Anobrž blaho-
slavení, kteříž slyší slovo Boží,
a ostříhají jeho.
29 A když se zástupové schá-
zeli k němu, počal praviti: Poko-
lení toto nešlechetné jest. Zna-
mení vyhledává, ale znamení

jemu nebude dáno, než znamení
to Jonáše proroka.
30 Nebo jakož Jonáš učiněn byl
znamením Ninivitským, takť
bude i Syn člověka pokolení tomuto.
31 Královna od poledne stane
na soudu s muži pokolení tohoto, a odsoudí je. Nebo přijela od končin země, aby slyšela moudrost Šalomounovu, a aj, více než Šalomoun tuto.
32 Muži Ninivitští povstanou
na soudu s pokolením tímto, a odsoudí je. Nebo činili pokání k kázaní Jonášovu, a aj, více nežli Jonáš tuto.
33 Žádný rozsvítě svíci, nepo-
staví *jí* do skrýše, ani pod kbelec, ale na svícen, aby ti, kteříž vcházejí, světlo viděli.
34 Svíce těla jest oko. Když by
tedy oko tvé sprostné bylo, i tělo tvé všecko bude světlé; a pakliť bude nešlechetné, i tělo tvé tmavé bude.
35 Viziž tedy, aby světlo, kteréž
jest v tobě, nebylo tmou.
36 Pakli celé tělo tvé světlé
bude, nemaje žádné částky tmavé, budeť všecko tak světlé, že tě jako svíce bleskem osvítí.
37 A když on mluvil, prosil ho
jeden farizeus, aby obědval u něho. A všed, posadil se za stůl.
38 Farizeus pak viděv to, podi-
vil se, že se neumyl před obědem.
39 I řekl Pán jemu: Nyní vy fa-
rizeové povrchu konvice a misy čistíte, ale to, což vnitř jest u vás, plno jest loupeže a nešlechetnosti.
40 Blázni, zdaliž ten, kterýž
učinil, což zevnitř jest, neučinil také i toho, což jest vnitř?
41 Ale však i z toho, což máte,
dávejte almužnu, a aj, všecky věci vaše čisté budou.
42 Ale běda vám farizeům, že
desátky dáváte z máty a z routy a ze všeliké byliny, ale opouštíte soud a lásku Boží. Tyto věci měli jste činiti, a oněch neopouštěti.
43 Běda vám farizeům, nebo
milujete první místa v školách a pozdravování na trzích.
44 Běda vám, zákonníci a fa-
rizeové pokrytci, nebo jste jako hrobové nepatrní, a lidé chodíce po nich, nevědí.
45 I odpověděv jeden z zákon-
níků, řekl jemu: Mistře, tyto věci mluvě, i nám také lehkost činíš.
46 A on řekl: I vám zákon-
níkům běda, nebo obtěžujete lidi břemeny nesnesitelnými, a sami se těch břemen jedním prstem nedotýkáte.
47 Běda vám, proto že vzdělá-
váte hroby prorocké, kteréž otcové vaši zmordovali.
48 A tak osvědčujete a potvr-
zujete skutků otců svých. Nebo

oni zajisté zmordovali je, vy pak
vzděláváte hroby jejich.
49 Protož i Moudrost Boží řek-
la: Pošliť k nim proroky a apoš-
toly, a z těch *některé* mordovati
budou, a *jiné* vyháněti,
50 Aby požádáno bylo od to-
hoto pokolení krve všech pro-
roků, kteráž vylita jest od usta-
novení světa,
51 Od krve Abelovy až do krve
Zachariášovy, kterýž zahynul
mezi oltářem a chrámem. Jistě,
pravím vám, požádáno *jí* bude
od pokolení tohoto.
52 Běda vám zákonníkům, ne-
bo jste vzali klíč umění; sami
jste nevešli, a těm, kteříž vchá-
zeli, zbránili jste.
53 A když jim to mluvil, počali
zákonníci a farizeové přísně na
něj dotírati, a k mnohým řečem
příčiny jemu dávati.
54 Úklady činíce jemu, a hleda-
jíce popadnouti něco z úst jeho,
aby jej obžalovali.

KAPITOLA 12.

Zákonničí kvas. 4. Koho se báti. 15. Lakomství a nezřízená péče. 35. Napomenutí k bedlivosti. 49. Protivenství vyznavačům pravdy. 54. Obvinění z naschvální hlouposti. 58. Pohrůžka neustupným.

A v tom, když se na tisíce lidu
sešlo, tak že jedni druhé
velmi tlačili, počal mluviti k
učedlníkům svým: Nejpředněji
se varujte od kvasu farizeů, kte-
rýž jest pokrytství.
2 Neboť nic není skrytého, což
by nemělo býti zjeveno; aniž jest
co tajného, ješto by nemělo býti
zvědíno.
3 Protož to, co jste pravili ve
tmách, bude na světle slyšáno,
a co jste v uši šeptali v pokojích,
hlásánoť bude na střechách.
4 Pravím pak vám přátelům
svým: Nestrachujte se těch, kte-
říž tělo zabíjejí, a potom nemají,
co by více učinili.
5 Ale ukážiť vám, koho se máte
báti: Bojte se toho, kterýž, když
zabije, má moc uvrci do pekel-
ného ohně. Jistě pravím vám,
toho se bojte.
6 Zdaliž nebývá pět vrabečků
prodáváno za dva penížky? A je-
den z nich není v zapomenutí
před Bohem.
7 Nýbrž i vlasové hlavy vaší
všickni v počtu jsou. Protož ne-
bojtež se, mnohoť vy vrabečků
převyšujete.
8 Pravímť pak vám: Každý
kdož by koli vyznal mne před
lidmi, i Syn člověka vyzná jej
před anděly Božími.
9 Kdož by mne pak zapřel před
lidmi, zapříněť bude před anděly
Božími.
10 A každý kdož dí slovo proti
Synu člověka, bude mu odpuš-
těno, ale tomu, kdož by se Du-
chu svatému rouhal, nebudeť
odpuštěno.

11 Když pak vás voditi budou
do škol a k vládařům a k moc-
ným, nepečujte, kterak aneb co
byste odpovídali, aneb co byste
mluvili.
12 Duch svatý zajisté naučí vás
v tu hodinu, co byste měli mlu-
viti.
13 I řekl jemu jeden z zástupu:
Mistře, rci bratru mému, ať roz-
dělí se mnou dědictví.
14 A on řekl jemu: Člověče, kdo
mne ustavil soudcím aneb děli-
čem nad vámi?
15 I řekl jim: Viztež a vystří-
hejte se od lakomství; neboť ne
v rozhojnění statku něčího život
jeho záleží.
16 Pověděl pak jim podoben-
ství, řka: Člověka jednoho boha-
tého hojné úrody pole přineslo.
17 I přemyšloval sám v sobě,
řka: Co učiním? Nebo nemám,
kde bych shromáždil úrody své.
18 I řekl: Toto učiním: Zbořím
stodoly své, a větších nastavím,
a tu shromáždím všecky své ú-
rody i zboží svá.
19 A dím duši své: Duše, máš
mnoho statku složeného za
mnohá léta, odpočívej, jez, pí,
měj dobrou vůli.
20 I řekl jemu Bůh: Ó blázne,
této noci požádají duše tvé od
tebe, a to, cožs připravil, čí
bude?
21 Takť jest, kdož sobě poklady
shromažďuje, a není v Bohu bo-
hatý.
22 Řekl pak učedlníkům svým:
Protož pravím vám: Nebuďte
pečliví o život svůj, co byste
jedli, ani o tělo, čím byste se odí-
vali.
23 Život více jest nežli pokrm, i
tělo nežli oděv.
24 Patřte na havrany, žeť ne-
sejí, ani nežnou, a nemají špižír-
ny, ani stodoly a však Bůh živí
je. I čím v větší vážnosti jste vy
než ptactvo?
25 A kdož pak z vás pečlivě
mysle, můž přidati ku postavě
své loket jeden?
26 Poněvadž tedy nemůžete s
to býti, což nejmenšího jest, proč
se o jiné věci staráte?
27 Patřte na kvítí, kterak ros-
tou, nedělají, ani předou, pra-
vímť pak vám, že ani Šalomoun
ve vší slávě své nebyl tak odín,
jako jedno z těchto.
28 A poněvadž trávu, kteráž
dnes na poli jest, a zítra do peci
uvržena bývá, Bůh tak odívá,
čím více vás, ó malé víry?
29 I vy nehledejtež toho, co bys-
te jedli, aneb co byste pili, aniž
o to roztržité mysli buďte.
30 Nebo těch všech věcí náro-
dové světa tohoto hledají, Otec
pak váš ví, že těch věcí potřebu-
jete.
31 Ale raději hledejte králov-

ství Božího, a tyto všecky věci budou vám přidány.

32 Neboj se, ó maličké stádce, neboť se zalíbilo Otci vašemu dáti vám království.

33 Prodávejte statky své, a dávejte almužnu. Dělejte sobě pytlíky, kteříž nevetšejí, poklad, kterýž nehyne v nebesích, kdež zloděj dojíti nemůž, aniž mol kazí.

34 Nebo kdež jest poklad váš, tuť bude i srdce vaše.

35 Buďtež bedra vaše přepásaná, a svíce hořící.

36 A vy podobni lidem očekávajícím Pána svého, až by se vrátil z svadby, aby hned, jakž by přišel a potloukl, otevřeli jemu.

37 Blaze služebníkům těm, kteréž přijda Pán, nalezl by, a oni bdí. Amen pravím vám, že přepáše se, a vsadí je za stůl, a chodě, bude jim sloužiti.

38 A přišel-liť by v druhé bdění, a pakliť by v třetím bdění přišel, a tak *je* nalezl, blahoslavení jsou ti služebníci,

39 Toto pak vězte, že byť věděl hospodář, v kterou by hodinu měl zloděj přijíti, bděl by zajisté, a nedal by podkopati domu svého.

40 Protož i vy buďte hotovi, nebo v kterou hodinu nenadějete se, Syn člověka přijde.

41 I řekl jemu Petr: Pane, nám-li pravíš toto podobenství, čili všechněm?

42 I dí Pán: Kdo jest věrný šafář a opatrný, jehož by ustanovil pán nad čeledí svou, aby jim v čas dával vyměřený pokrm?

43 Blahoslavený služebník ten, kteréhož, když by přišel pán jeho, nalezne, an tak činí.

44 V pravdě pravím vám, že nade vším statkem svým ustanoví jej.

45 Pakli by řekl služebník ten v srdci svém: Prodlévá přijíti pán můj, i počal by bíti služebníky a děvky, a jísti a píti i opíjeti se:

46 Přijdeť pán služebníka toho v den, v kterýž se nenaděje, a v hodinu, kteréž neví. I oddělíť jej, a díl jeho položí s nevěrnými.

47 Služebník pak ten, kterýž by znal vůli pána svého, a nebyl hotov, a nečinil podlé vůle jeho, bit bude velmi.

48 Ale kterýž neznal, a činil hodné věci trestání, bit bude méně. Každému pak, komuž jest mnoho dáno, mnoho bude od něho požádáno; a komuť mnoho poručili, víceť požádají od něho.

49 Oheň přišel jsem pustiti na zemi, a co chci, jestliže již hoří?

50 Ale křtem mám křtěn býti, a kterak jsem ssoužen, dokudž se nevykoná!

51 Což se domníváte, že bych

přišel pokoj uvésti na zemi? Nikoli, pravím vám, ale rozdělení.
52 Nebo již od této chvíle bude jich pět v jednom domě rozděleno, tři proti dvěma, a dva proti třem.
53 Bude rozdělen otec proti synu, a syn proti otci, mátě proti dceři, a dcera proti mateři, svegruše proti nevěstě své, a nevěsta proti svegruši své.
54 Pravil také i zástupům: Když vídáte oblak, an vzchází od západu, hned pravíte: Příval jde, a tak bývá.
55 A když od poledne vítr věje, říkáte: Bude horko, a bývá ť.
56 Pokrytci, způsob země i nebe umíte souditi, a kterakž pak tohoto času nesoudíte?
57 Ano proč i sami od sebe nesoudíte, což spravedlivého?
58 Když pak jdeš s protivníkem svým k vrchnosti, na cestě přičiň se o to, abys byl zproštěn od něho, aby snad netáhl tebe k soudci, a soudce dal by tebe biřici, a biřic vsadil by tě do žaláře.
59 Pravím tobě: Nevyjdeš odtud, dokudž bys i toho posledního haléře nenavrátil.

KAPITOLA 13.

Galilejští, 5. věže v Siloe, 6. fík neplodný, 11. žena v sobotu uzdravená, 18. podobenství horčice a kvasu, 23. spasenců málo, 31. Heródes liška, 34. pohrůžka Jeruzalému.

Byli pak tu přítomní času toho někteří, vypravujíce jemu o Galilejských, kterýchž krev Pilát smísil s obětmi jejich.
2 I odpověděv Ježíš, řekl jim: Co mníte, že ti Galilejští byli větší hříšníci nežli všickni Galilejští, že takové věci trpěli?
3 Nikoli, pravím vám. Nýbrž nebudete-li pokání činiti, všickni též zahynete.
4 Aneb oněch osmnácte, na kteréž upadla věže v Siloe, a zbila je, zdali se domníváte, že by oni vinni byli nad všecky lidi, přebývající v Jeruzalémě?
5 Nikoli, pravím vám. Nýbrž nebudete-li pokání činiti, všickni též zahynete.
6 Pověděl pak toto podobenství: *Člověk* jeden měl strom fíkový štípený na vinici své. I přišel, hledaje ovoce na něm, ale nenalezl.
7 I řekl vinaři: Aj, po tři léta přicházím, hledaje ovoce na tom fíku, ale nenalézám. Vytniž jej. Proč i tu zemi darmo kazí?
8 On pak odpověděv, řekl jemu: Pane, ponechejž ho i tohoto léta, ažť jej okopám a ohnojím,
9 Zdali by nesl ovoce. Pakliť neponese, potom vytneš jej.
10 Učil pak v jedné škole v sobotu.
11 A aj, byla tu žena, kteráž měla ducha nemoci osmnáct let,

a byla sklíčena, a nijakž se ne-
mohla zpřímiti.
12 A uzřev ji Ježíš, zavolal jí k
sobě, a řekl jí: Ženo, zproštěna
jsi od nemoci své.
13 I vložil na ni ruce, a i hned
zdvihla se, a velebila Boha.
14 Tedy kníže školní odpově-
děv, hněvaje se proto, že v den
sobotní uzdravoval Ježíš, řekl
zástupu: Šest dní jest, v nichž
náleží dělati; protož v těch při-
cházejíce, buďte uzdravováni, a
ne v den sobotní.
15 I odpověděv jemu Pán, řekl:
Pokrytče, zdali jeden každý z
vás v sobotu neodvazuje vola
svého neb osla od jeslí, a nevodí
napájeti?
16 Tato pak dcera Abrahamo-
va, kterouž byl svázal satan, aj,
již osmnácte let, což neměla býti
rozvázána z svazku tohoto v den
sobotní?
17 A když on to pověděl, zasty-
děli se všickni protivníci jeho,
ale všecken lid radoval se ze
všech těch slavných skutků,
kteříž se dáli od něho.
18 I řekl: Čemu podobno jest
království Boží, a k čemu je při-
rovnám?
19 Podobno jest zrnu horčič-
nému, kteréž vzav člověk, uvrhl
do zahrady své. I rostlo, a uči-
něno jest v strom veliký, a ptac-
tvo nebeské hnízda sobě dělali
na ratolestech jeho.
20 A opět řekl: K čemu připo-
dobním království Boží?
21 Podobno jest kvasu, kte-
rýž vzavši žena, zadělala ve
třech měřicích mouky, až zky-
salo všecko.
22 I chodil po městech a měs-
tečkách, uče, bera se do Jeruza-
léma.
23 I řekl jemu jeden: Pane, co
nemnozí jsou ti, kteří spaseni
býti mají? On pak řekl jim:
24 Snažujte se vcházeti těsnou
branou; neboť (pravím vám),
mnozí usilovati budou vjíti, ale
nebudou moci.
25 Když vstane hospodář, a za-
vře dvéře, a počnete vně státi
a tlouci na dvéře, řkouce: Pane,
Pane, otevři nám, a on odpoví-
daje, díť vám: Neznám vás, od-
kud jste:
26 Tedy počnete říci: Jídali
jsme a píjeli před tebou, a na
ulicech našich jsi učíval.
27 I dí: Pravím vám, neznám
vás, odkud jste. Odejdětež ode
mne všickni činitelé nepravosti.
28 Tamť bude pláč a škřipení
zubů, když uzříte Abrahama, a
Izáka, a Jákoba, a všecky pro-
roky v království Božím, sami
pak sebe vyhnané ven.
29 I přijdouť od východu, a od
západu, a od půlnoci, i od po-
ledne, a budou stoliti v králov-
ství Božím.

30 A aj, jsouť poslední, kteříž
budou první, a jsou první, kteříž
budou poslední.
31 A v ten den přistoupili ně-
kteří z farizeů, řkouce jemu: Vy-
jdi, a odejdi odsud, nebo Heró-
des chce tě zamordovati.
32 I řekl jim: Jdouce, povězte
lišce té: Aj, vymítám ďábly, a
uzdravuji dnes a zítra, a třetího
dne dokonám.
33 Ale však musím dnes a zítra
i po zejtří choditi; neboť nelze
proroku zahynouti kromě Je-
ruzaléma.
34 Jeruzaléme, Jeruzaléme, je-
što morduješ proroky, a kame-
nuješ ty, kteříž k tobě bývají po-
sláni, kolikrát jsem chtěl shro-
mážditi dítky tvé, jako slepice
kuřátka svá pod křídla? Ale ne-
chtěli jste.
35 Aj, zanechán bude vám dům
váš pustý. Ale jistě pravím vám,
že nikoli mne neuzříte, ažť při-
jde, když díte: Požehnaný, kte-
rýž se béře ve jménu Páně.

KAPITOLA 14.

Pán uzdraviv vodnotelného, 7. ku pokoře sloužil, 16. podobenství o večeři předložil, 25. a pravému sebe následování příklady dvěma poučil.

I stalo se, když všel Ježíš do
domu nějakého knížete fa-
rizejského v sobotu, aby jedl
chléb, že oni šetřili ho.
2 A aj, člověk nějaký vodno-
telný byl před ním.
3 I odpověděv Ježíš, dí zákon-
níkům a fazieům, řka: Sluší-li v
sobotu uzdravovati?
4 Oni pak mlčeli. Tedy on do-
sáh jeho, uzdravil a propustil.
5 A odpověděv jim, řekl: Čí z
vás osel aneb vůl upadl by do
studnice, a ne i hned by ho vy-
táhl v den sobotní?
6 I nemohli jemu na to odpově-
díti.
7 Pověděl také i pozvaným po-
dobenství, (spatřiv to, kterak
přední místa vyvolovali), řka
jim:
8 Kdybys byl od někoho pozván
na svadbu, nesedej na předním
místě, aťby snad vzácnější než
ty nebyl pozván od něho.
9 A přijda ten, kterýž tebe i o-
noho pozval, řekl by tobě: Dej
tomuto místo. A tehdy počal bys
s hanbou na posledním místě
seděti.
10 Ale když bys byl pozván, jda,
posaď se na posledním místě.
A kdyby přišel ten, kterýž tebe
pozval, řekl by tobě: Příteli,
posedni výše, tedy budeš míti
chválu před spolustolícími.
11 Nebo každý, kdož se povy-
šuje, bude ponížen; a kdož se po-
nižuje, bude povýšen.
12 Pravil také i tomu, kterýž
ho byl pozval: Když činíš oběd
neb večeři, nezov přátel svých,
ani bratří svých, ani příbuz-
ných svých, ani sousedů boha-

tých, aťby snad i oni zase ne-
zvali tebe, a měl bys odplatu.
13 Ale když činíš hody, povolej
chudých, chromých, kulhavých,
slepých,
14 A blahoslavený budeš. Ne-
boť nemají, odkud by odplatili
tobě, ale budeť odplaceno při
vzkříšení spravedlivých.
15 I uslyšav to jeden z spolupří-
sedících, řekl jemu: Blahosla-
vený, kdož jí chléb v království
Božím.
16 On pak řekl jemu: Člověk
nějaký učinil večeři velikou, a
pozval mnohých.
17 I poslal služebníka svého v
hodinu večeře, aby řekl pozva-
ným: Poďte, nebo již připraveno
jest všecko.
18 I počali se všickni jednomy-
slně vymlouvati. První řekl je-
mu: Ves jsem koupil, i musím
vyjíti a shlédnouti ji; prosím
tebe, vymluv mne.
19 A druhý řekl: Patero spře-
žení volů koupil jsem, a jdu,
abych jich zkusil; prosím tebe,
vymluv mne.
20 A jiný dí: Ženu jsem pojal, a
protož nemohu přijíti.
21 I navrátiv se ten služebník,
zvěstoval ty věci pánu svému.
Tedy rozhněvav se hospodář,
řekl služebníku svému: Vyjdi
rychle na rynky a na ulice měs-
ta, a chudé, i chromé, i kulhavé,
a slepé uveď sem.
22 I řekl služebník: Pane, stalo
se, jakž jsi rozkázal, a ještěť
místo jest.
23 Tedy řekl pán služebníku:
Vyjdiž na cesty a *mezi* ploty, a
přinuť vjíti, ať se naplní dům
můj.
24 Nebo pravímť vám, že žádný
z mužů těch, kteříž pozváni byli,
neokusí večeře mé.
25 Šli pak mnozí zástupové s
ním. A obrátiv se, řekl jim:
26 Jde-li kdo ke mně, a nemá-li
v nenávisti otce svého, i mateře,
i ženy, i dětí, i bratří, i sestr, ano
i té duše své, nemůž býti mým
učedlníkem.
27 A kdožkoli nenese kříže své-
ho, a jde za mnou, nemůž býti
mým učedlníkem.
28 Nebo kdo z vás jest, chtěje
stavěti věži, aby prvé sedna, ne-
početl nákladu, má-li to, nač by
ji dokonal?
29 Aby snad, když by základ
položil, a dokonati nemohl, všic-
kni, kteříž by to viděli, nepočali
se posmívati jemu,
30 Řkouce: Tento člověk počal
stavěti, a nemohl dokonati.
31 Aneb který král, bera se k
boji proti jinému králi, zdaliž
prvé nesedne, aby se poradil,
mohl-li by s desíti tisíci potkati
se s tím, kterýž s dvadcíti tisíci
táhne proti němu?
32 Sic jinak, když by onen ještě
podál od něho byl, pošle posly k

němu, žádaje za to, což jest ku pokoji.

33 Tak zajisté každý z vás, kdož
se neodřekne všech věcí, kterýmiž vládne, nemůž býti mým učedlníkem.

34 Dobráť jest sůl. Pakli sůl
bude zmařena, čím bude napravena?

35 Ani do země, ani do hnoje se
nehodí; ven ji vymítají. Kdo má uši k slyšení, slyš.

KAPITOLA 15.

Kající Pán přijímaje, 4. sebe i jich podobenstvími, ano i příkladem 11. marnotratného syna zastával.

Přibližovali se pak k němu všickni publikáni a hříšníci, aby ho slyšeli.

2 I reptali farizeové a zákon-
níci, řkouce: Tento hříšníky přijímá, a jí s nimi.

3 I pověděl jim podobenství to-
to, řka:

4 Kdyby někdo z vás měl sto
ovec, a ztratil by jednu z nich, zdaliž by nenechal devadesáti devíti na poušti, a nešel k té, kteráž zahynula, až by i nalezl ji?

5 A nalezna, vložil by na ra-
mena svá s radostí.

6 A přijda domů, svolal by přá-
tely a sousedy, řka jim: Spolu radujte se se mnou, nebo jsem nalezl ovci svou, kteráž byla zahynula.

7 Pravímť vám, že tak jest ra-
dost v nebi nad jedním hříšníkem pokání činícím *větší*, než nad devadesáti devíti spravedlivými, kteříž nepotřebují pokání.

8 Aneb žena některá mající
grošů deset, ztratila-li by jeden groš, zdaliž nezažže svíce, a nemete domu, a nehledá pilně, dokudž nenalezne?

9 A když nalezne, svolá přítel-
kyně a sousedy, řkuci: Spolu radujte se se mnou, nebo jsem nalezla groš, kterýž jsem byla ztratila.

10 Takť, pravím vám, že jest
radost před anděly Božími nad jedním hříšníkem pokání činícím.

11 Řekl také: Člověk jeden měl
dva syny.

12 Z nichž mladší řekl otci: Ot-
če, dej mi díl statku, kterýž mně náleží. I rozdělil jim statek.

13 A po nemnohých dnech,
shromáždiv všecko mladší ten syn, odšel do daleké krajiny, a tam rozmrhal statek svůj, byv prostopašně živ.

14 A když všecko utratil, stal
se hlad veliký v krajině té, a on počal nouzi trpěti.

15 I všed, přídržel se jednoho
měštěnína krajiny té; a on jej poslal na pole své, aby pásl vepře.

16 I žádal nasytiti břicho své
mlátem, kteréž svině jedly, ale
žádný nedával jemu.
17 Přišed pak sám k sobě, řekl:
Jak mnozí nájemníci u otce mé-
ho hojnost mají chleba, a já hla-
dem mru!
18 Vstana, půjdu k otci svému,
a dím jemu: Otče, zhřešil jsem
proti nebi a před tebou,
19 Aniž jsem hoden více slouti
synem tvým. Učiň mne jako jed-
noho z nájemníků svých.
20 I vstav, šel k otci svému. A
když ještě opodál byl, uzřel jej
otec jeho, a milosrdenstvím byv
hnut, přiběh, padl na šíji jeho, a
políbil ho.
21 I řekl jemu syn: Otče, zhře-
šil jsem proti nebi a před tebou,
aniž jsem hoden více slouti sy-
nem tvým.
22 I řekl otec služebníkům
svým: Přineste to roucho první,
a oblecte jej, a dejte prsten na
ruku jeho a obuv na nohy.
23 A přivedouce to tele tučné,
zabíte, a hodujíce, buďme ve-
seli.
24 Nebo tento syn můj byl u-
mřel, a zase ožil; byl zahynul, a
nalezen jest. I počali veseli býti.
25 Byl pak syn jeho starší na
poli. A jda, když se přibližoval
k domu, uslyšel zpívání a hluk
veselících se.
26 I povolav jednoho z služeb-
níků, otázal se, co by to bylo.
27 A on řekl jemu: Bratr tvůj
přišel, i zabil otec tvůj tučné te-
le, že ho zdravého přijal.
28 I rozhněval se, a nechtěl
vjíti. Otec pak jeho vyšed, prosil
ho.
29 A on odpověděv, řekl otci:
Aj, tolik let sloužím tobě, a ni-
kdy jsem přikázaní tvého ne-
přestoupil, a však nikdy jsi mi
nedal kozelce, abych s přátely
svými vesel pobyl.
30 Ale když syn tvůj tento, kte-
rýž prožral statek tvůj s nevěst-
kami, přišel, zabils jemu to tele
tučné.
31 A on řekl jemu: Synu, ty
vždycky se mnou jsi, a všecky
věci mé jsou tvé.
32 Ale veseliti a radovati se ná-
leželo. Nebo bratr tvůj tento byl
umřel, a zase ožil; zahynul byl,
a nalezen jest.

KAPITOLA 16.

O vladaři nepravém, 13. o službě dvěma pánům, 14. o lakomých farizeích, 16. o cíli zákona a proroků, 18. o nepropouštění ženy, 19. o bohatci a Lazarovi.

Pravil pak i učedlníkům
svým: Člověk jeden byl bo-
hatý, kterýž měl šafáře; a ten
obžalován jest před ním, jako by
mrhal statek jeho.
2 I povolav ho, řekl jemu: Což
to slyším o tobě? Vydej počet z
vládařství svého, nebo již nebu-
deš moci déle vládnouti.
3 I dí vládař sám v sobě: Co
učiním? Teď pán můj odjímá

ode mne vládařství. Kopati nemohu, žebrati se stydím.
4 Vím, co učiním, aby, když
budu zsazen z vládařství, přijali mne do svých domů.
5 I zavolav jednoho každého
dlužníka pána svého, řekl prvnímu: Jaks mnoho dlužen pánu mému?
6 A on řekl: Sto tun oleje. I řekl
mu: Vezmi rejistra svá, a sedna rychle, napiš padesát.
7 Potom druhému řekl: Ty pak
jaks mnoho dlužen? Kterýž řekl: Sto korců pšenice. I dí mu: Vezmi rejistra svá, a napiš osmdesát.
8 I pochválil ten pán vlá-
daře toho nepravého, že opatrně učinil. Nebo synové tohoto světa opatrnější jsou, než synové světla v svých věcech.
9 I jáť pravím vám: Čiňte sobě
přátely z mamony nepravosti, aby, když byste zhynuli, přijali vás do oněch věčných stanů.
10 Kdo jest věrný v mále, i ve
mnoze věrný jest. A kdož v mále jest nepravý, i ve mnozeť nepravý jest.
11 Poněvadž tedy v mamoně
nepravé věrni jste nebyli, spravedlivé kdo vám svěří?
12 A když jste v cizím věrni ne-
byli, což vašeho jest, kdo vám dá?
13 Žádný čeledín nemůž dvěma
pánům sloužiti. Nebť zajisté jednoho nenáviděti bude, a druhého milovati, aneb jednoho přídržeti se bude, a druhým pohrdne. Nemůžte Bohu sloužiti a mamoně.
14 Slyšeli pak toto všecko i fa-
rizeové, kteříž byli lakomí, a posmívali se jemu.
15 I dí jim: Vy jste, ješto se sami
spravedliví činíte před lidmi, ale Bůhť zná srdce vaše; nebo což jest u lidí vysokého, ohavnost jest před Bohem.
16 Zákon a proroci až do Jana,
a od té chvíle království Boží zvěstuje se, a každý se do něho násilně tiskne.
17 Snázeť jest zajisté nebi i ze-
mi pominouti, nežli v zákoně jednomu tytlíku zahynouti.
18 Každý, kdož propustí man-
želku svou, a jinou pojímá, cizoloží; a kdož propuštěnou od muže pojímá, cizoloží.
19 Byl pak člověk jeden bo-
hatý, a obláčel se v šarlat a v kment, a hodoval na každý den stkvostně.
20 A byl jeden žebrák, jménem
Lazar, kterýž ležel u vrat jeho vředovitý,
21 Žádaje nasycen býti těmi
drobty, kteříž padali z stolu bohatce. Ale i psi přicházejíce, lízali vředy jeho.
22 I stalo se, že ten žebrák u-
mřel, a nesen jest od andělů do

lůna Abrahamova. Umřel pak i
bohatec, a pohřben jest.
23 Potom v pekle pozdvih očí
svých, v mukách jsa, uzřel A-
brahama zdaleka, a Lazara v
lůnu jeho.
24 I zvolav bohatec, řekl: Ot-
če Abrahame, smiluj se nade
mnou, a pošli Lazara, ať omočí
konec prstu svého v vodě, a
svlaží jazyk můj; nebo se mučím
v tomto plameni.
25 I řekl Abraham: Synu, roz-
pomeň se, žes ty vzal dobré věci
své v životě svém, a Lazar též
zlé. Nyní pak tento se těší, ale
ty se mučíš.
26 A nad to nade všecko mezi
námi a vámi propast veliká u-
tvrzena jest, aby ti, kteříž chtí
odsud k vám jíti, nemohli, ani
od onud k nám přejíti.
27 I řekl: Ale prosím tebe, otče,
abys ho poslal do domu otce
mého.
28 Neboť mám pět bratrů. Ať
jim svědčí, aby i oni nepřišli do
tohoto místa muk.
29 I řekl jemu Abraham: Majíť
Mojžíše a proroky, nechť jich po-
slouchají.
30 A on řekl: Nic, otče Abra-
hame, ale kdyby kdo z mrtvých
šel s nim, budou pokání činiti.
31 I řekl mu: Poněvadž Mojžíše
a proroků neposlouchají, aniž
byť kdo z mrtvých vstal, uvěří
jemu.

KAPITOLA 17.

Pohoršení, 3. kajícím odpouštění, 6. moc víry, 7. lidská nehodnost, 11. deset malomocných, 20. způsob příští Páně k soudu, i lidí na světě v ten čas.

Tedy řekl učedlníkům: Není
možné, aby nepřišla pohor-
šení, ale běda, skrze kohož při-
cházejí.
2 Lépe by mu bylo, aby žernov
osličí vložen byl na hrdlo jeho,
a uvržen byl do moře, než by
pohoršil jednoho z těchto malič-
kých.
3 Šetřte se. Zhřešil-li by pak
proti tobě bratr tvůj, potresci
ho, a bude-liť toho želeti, odpusť
mu.
4 A byť pak sedmkrát za den
zhřešil proti tobě, a sedmkrát za
den obrátil se k tobě, řka: Žel mi
toho, odpusť mu.
5 I řekli apoštolé Pánu: Přispoř
nám víry.
6 I dí Pán: Kdybyste měli víru
jako zrno horčičné, řekli byste
této moruši: Vykořeň se, a pře-
saď se do moře, a uposlechla by
vás.
7 Kdo pak jest z vás, maje slu-
žebníka, ješto oře aneb pase,
aby jemu, když by se s pole na-
vrátil, hned řekl: Poď a sedni za
stůl?
8 Anobrž zdali nedí jemu: Při-
prav, ať povečeřím, a opáše se,
služ mi, až se najím a napím, a
potom i ty jez a pí?

9 Zdali děkuje služebníku to-
mu, že učinil to, což mu bylo roz-
kázáno? Nezdá mi se.

10 Tak i vy, když učiníte všec-
ko, což vám přikázáno, rcete:
Služebníci neužiteční jsme. Což
jsme povinni byli učiniti, učinili
jsme.

11 I stalo se, když se bral do Je-
ruzaléma, že šel skrze Samaří a
Galilei.

12 A když vcházel do nějakého
městečka, potkalo se s ním de-
set mužů malomocných, kteříž
stáli zdaleka.

13 A pozdvihše hlasu, řekli: Je-
žíši přikazateli, smiluj se nad
námi.

14 Kteréžto on uzřev, řekl jim:
Jdouce, ukažte se kněžím. I sta-
lo se, když šli, že očištěni jsou.

15 Jeden pak z nich uzřev, že
jest uzdraven, navrátil se, s ve-
likým hlasem velebě Boha.

16 A padl na tvář k nohám jeho,
díky čině jemu. A ten byl Sama-
ritán.

17 I odpověděv Ježíš, řekl: Zda-
liž jich deset není očištěno? A
kdež jich devět?

18 Nenalezli se, aby vrátíce se,
chválu Bohu vzdali, jediné cizo-
zemec tento?

19 I řekl jemu: Vstana jdi, víra
tvá tě uzdravila.

20 Byv pak otázán od farizeů,
kdy přijde království Boží, od-
pověděl jim, a řekl: Nepřijdeť
království Boží s šetřením.

21 Aniž řeknou: Aj, tuto, aneb
aj, tamto. Nebo aj, království
Boží jestiť mezi vámi.

22 I řekl učedlníkům: Přijdou
dnové, že budete žádati viděti v
jeden den Syna člověka, ale ne-
uzříte.

23 A dějíť vám: Aj, zde, aneb
hle, tamto. *Ale* nechoďte, aniž
následujte.

24 Nebo jakož blesk osvěcující
se z *jedné krajiny*, kteráž pod
nebem jest, až do *druhé*, kte-
ráž též pod nebem jest, svítí, tak
bude i Syn člověka ve dni svém.

25 Ale nejprvé musí mnoho tr-
pěti, a zavržen býti od národu
tohoto.

26 A jakož se dálo za dnů Noé,
tak bude i za dnů Syna člověka.

27 Jedli, pili, ženili se, vdávaly
se až do toho dne, v kterémž Noé
všel do korábu; i přišla potopa,
a zahladila všecky.

28 A též podobně, jakž se dálo
ve dnech Lotových: Jedli, pili,
kupovali, prodávali, štěpovali,
stavěli.

29 Ale dne toho, když vyšel Lot
z Sodomy, dštil ohněm a sirou s
nebe, a zahladil všecky.

30 Takť nápodobně bude v ten
den, když se Syn člověka zjeví.

31 V ten den kdo by byl na stře-
še, a nádobí jeho v domu, ne-

sstupuj, aby je pobral; a kdo na
poli, těž nevracuj se zase.
32 Pomněte na Lotovu ženu.
33 Kdož by koli hledal duši
svou zachovati, ztratíť ji; a kdož
by ji koli ztratil, obživíť ji.
34 Pravímť vám: V tu noc budou
dva na loži jednom; jeden
bude vzat, a druhý opuštěn.
35 Dvě budou mleti spolu; jedna
bude vzata, a druhá opuštěna.
36 Dva budou na poli; jeden bude
vzat, a druhý opuštěn.
37 I odpověděvše, řekli jemu:
Kde, Pane? On pak řekl jim:
Kdežť bude tělo, tamť se shromáždí
i orlice.

KAPITOLA 18.

K modlitbě napomíná Pán. 9. Farizeus a publikán. 15. Dítky. 18. Rada knížeti bohatému dána. 31. Smrt Páně předpovědína. 35. Slepý uzdraven.

Pověděl jim také i podobenství, kterak by potřebí bylo
vždycky se modliti a neoblevovati,
2 Řka: Byl jeden soudce v městě
jednom, kterýž se Boha nebál,
a člověka nestyděl.
3 Byla pak vdova v témž městě.
I přišla k němu, řkuci: Pomsti
mne nad protivníkem mým.
4 On pak dlouho nechtěl. Ale
potom řekl sám v sobě: Ač se
Boha nebojím, ani člověka nestydím,
5 Však že mi pokoje nedá tato
vdova, pomstím jí, aby naposledy
přijduci, neuhaněla mne.
6 I dí Pán: Slyšte, co praví ten
soudce nepravý.
7 A což by pak Bůh nepomstil
vyvolených svých, volajících k
němu dnem i nocí, ačkoli i prodlévá
jim?
8 Pravímť vám, žeť jich brzo
pomstí. Ale když přijde Syn člověka,
zdaliž nalezne víru na zemi?
9 I řekl také proti některým,
kteříž v sebe doufali, že by spravedliví
byli, jiných za nic nevážíce,
podobenství toto:
10 Dva muži vstupovali do
chrámu, aby se modlili, jeden
farizeus, a druhý publikán.
11 Farizeus stoje, takto se sám
v sobě modlil: Bože, děkuji tobě,
že nejsem jako jiní lidé, dráči,
nespravedliví, cizoložníci, aneb
jako i tento publikán.
12 Postím se dvakrát do téhodne,
desátky dávám ze všech věcí,
kterýmiž vládnu.
13 Publikán pak zdaleka stoje,
nechtěl ani očí k nebi pozdvihnouti.
Ale bil se v prsy své, řka:
Bože, buď milostiv mně hříšnému.
14 Pravímť vám: Odšel tento,
ospravedlněn jsa, do domu svého,
a ne onen. Nebo každý, kdož
se povyšuje, bude ponížen; a
kdož se ponižuje, bude povýšen.

15 Přinášeli také k němu i nemluvňátka, aby se jich dotýkal. To viděvše učedlníci, přimlouvali jim.

16 Ale Ježíš svolav je, řekl: Nechte dítek, ať jdou ke mně, a nebraňte jim, nebo takovýchť jest království Boží.

17 Amen pravím vám: Kdož by koli nepřijal království Božího jako dítě, nevejdeť nikoli do něho.

18 I otázalo se ho jedno kníže, řka: Mistře dobrý, co čině, život věčný obdržím?

19 I řekl jemu Ježíš: Co mne nazýváš dobrým? Žádný není dobrý, než jediný, *totiž* Bůh.

20 Umíš přikázaní: Nezcizoložíš, nezabiješ, nepokradeš, nepromluvíš křivého svědectví, cti otce svého i matku svou.

21 On pak řekl: Toho všeho ostříhal jsem od své mladosti.

22 Ale slyšav to Ježíš, řekl mu: Ještěť se jednoho nedostává. Všecko, což máš, prodej, a rozdej chudým, a budeš míti poklad v nebi, a poď, následuj mne.

23 On pak uslyšav to, zarmoutil se; byl zajisté bohatý velmi.

24 A viděv jej Ježíš zarmouceného, řekl: Aj, jak nesnadně ti, kdož statky mají, do království Božího vejdou!

25 Snáze jest zajisté velbloudu skrze jehelnou dírku projíti, nežli bohatému vjíti do království Božího.

26 Tedy řekli ti, kteříž to slyšeli: I kdož může spasen býti?

27 A on dí: Což jest nemožného u lidí, možné jest u Boha.

28 I řekl Petr: Aj, my opustili jsme všecko, a šli jsme za tebou.

29 On pak řekl jim: Amen pravím vám, že není žádného, kterýž by opustil dům, neb rodiče, neb bratří, neb manželku, neb dítky, pro království Boží,

30 Aby nevzal v tomto času mnohem více, v budoucím pak věku života věčného.

31 Tedy pojav dvanácte, řekl jim: Aj, vstupujeme do Jeruzaléma, a naplníť se všecko Synu člověka to, což psáno jest skrze proroky.

32 Nebo vydán bude pohanům, a bude posmíván, a zlehčen, i uplván.

33 A ubičujíce, zamordují jej, ale třetího dne z mrtvých vstane.

34 Oni pak tomu nic nerozuměli, a bylo slovo to skryto před nimi, aniž věděli, co se pravilo.

35 I stalo se, když se přibližovali k Jericho, slepý jeden seděl podlé cesty, žebře.

36 A slyšev zástup pomíjející, otázal se, co by to bylo.

37 I oznámili jemu, že Ježíš Nazaretský tudy jde.

38 I zvolal, řka: Ježíši, synu
Davidův, smiluj se nade mnou.
39 A ti, kteříž napřed šli, při-
mlouvali mu, aby mlčal. Ale on
mnohem více volal: Synu Davi-
dův, smiluj se nade mnou.
40 Tedy zastaviv se Ježíš, roz-
kázal ho k sobě přivésti. A když
se přibližoval, otázal se ho,
41 Řka: Co chceš, ať učiním?
On pak dí: Pane, ať vidím.
42 A Ježíš řekl jemu: Prohléd-
ni. Víra tvá tě uzdravila.
43 A i hned prohlédl, a šel za
ním, velebě Boha. A všecken lid
viděv to, vzdal chválu Bohu.

KAPITOLA 19.

Zacheus. 13. Hřivny. 29. Příjezd Páně do Jeruzaléma, 45. a vyčištění chrámu.

A všed, bral se přes Jericho.
2 A aj, muž, jménem Zacheus,
a ten byl hejtman nad celnými,
a byl bohatý.
3 I žádostiv byl viděti Ježíše,
kdo by byl; a nemohl pro zástup,
nebo postavy malé byl.
4 A předběh napřed, vstoupil
na strom planého fíku, aby jej
viděl; nebo tudy měl jíti.
5 A když přišel k tomu místu,
pohleděv zhůru Ježíš, uzřel jej, i
řekl jemu: Zachee, spěšně sstup
dolů, nebo dnes v domu tvém
musím zůstati.
6 I sstoupil rychle, a přijal jej
radostně.
7 A viděvše to všickni, reptali,
řkouce: K člověku hříšnému se
obrátil.
8 Stoje pak Zacheus, řekl Pá-
nu: Aj, polovici statku svého,
Pane, dávám chudým, a okla-
mal-li jsem v čem koho, navra-
cuji to čtvernásob.
9 I dí jemu Ježíš: Dnes spasení
stalo se domu tomuto, proto že i
on jest syn Abrahamův.
10 Nebo přišel Syn člověka, aby
hledal a spasil, což bylo zahy-
nulo.
11 Toho když oni poslouchali,
promluvil k nim dále podoben-
ství, proto že byl blízko od Je-
ruzaléma, a že se oni domnívali,
že by se hned mělo zjeviti krá-
lovství Boží.
12 I řekl: Člověk jeden rodu
znamenitého odšel do daleké
krajiny, aby přijal království, a
zase se navrátil.
13 I povolav desíti služebníků
svých, dal jim deset hřiven, a
řekl jim: Kupčtež, dokudž ne-
přijdu.
14 Měšťané pak jeho nenávi-
děli ho, a poslali poselství za
ním, řkouce: Nechcemeť, aby
tento kraloval nad námi.
15 I stalo se, když se navrá-
til, přijav království, že rozká-
zal zavolati těch svých služeb-
níků, kterýmž byl dal peníze,
aby zvěděl, jak kdo mnoho zís-
kal.

16 I přišel první, řka: Pane,
hřivna tvá deset hřiven získala.
17 I řekl jemu: To dobře, slu-
žebníče dobrý. Že jsi nad málem
byl věrný, mějž moc nad desíti
městy.
18 A druhý přišel, řka: Pane,
hřivna tvá získala pět hřiven.
19 I tomu řekl: I ty budiž nad
pěti městy.
20 A jiný přišel, řka: Pane, aj,
teď hřivna tvá, kterouž jsem
měl složenou v šátku.
21 Nebo jsem se bál tebe, ješto
jsi člověk přísný; béřeš, čeho jsi
nepoložil, a žneš, čeho jsi neroz-
síval.
22 I řekl jemu: Z úst tvých sou-
dím tebe, služebníče zlý. Věděl
jsi, že jsem já člověk přísný,
bera, což jsem nepoložil, a žna,
čehož jsem nerozsíval.
23 I proč jsi tedy nedal peněz
mých na stůl, a já přijda, byl
bych je vzal i s užitky.
24 I řekl těm, kteříž tu stáli:
Vezměte od něho tu hřivnu, a
dejte tomu, kterýž má deset hři-
ven.
25 I řekli jemu: Pane, máť de-
set hřiven.
26 Jistě pravím vám: Že kaž-
dému, kdož má, bude dáno, ale
od toho, kterýž nemá, i to, což
má, bude odjato.
27 Ty pak nepřátely mé, kteříž
nechtěli, abych nad nimi kralo-
val, přiveďte sem, a zmordujte
přede mnou.
28 To pověděv, šel napřed, vstu-
puje k Jeruzalému.
29 I stalo se, když se přiblížil k
Betfagi a k Betany, k hoře, kte-
ráž slove Olivetská, poslal dva
učedlníky své,
30 Řka: Jděte do městečka,
kteréž proti vám jest. Do kte-
réhož vejdouce, naleznete oslát-
ko přivázané, na němž nikdy
žádný z lidí neseděl. Odvěžtež
je, a přiveďte ke mně.
31 A optal-liť by se vás kdo,
proč odvazujete, tak díte jemu:
Proto že Pán ho potřebuje.
32 Tedy odšedše ti, kteříž byli
posláni, nalezli, jakž jim byl po-
věděl.
33 A když odvazovali to oslát-
ko, řekli páni jeho k nim: Proč
odvazujete oslátko?
34 A oni řekli: Pán ho potře-
buje.
35 I přivedli je k Ježíšovi, a vlo-
živše roucha svá na to oslátko,
vsadili na ně Ježíše.
36 A když on jel, stlali roucha
svá na cestě.
37 Když se pak již přibližo-
val k místu tomu, kudyž schá-
zejí s hory Olivetské, počalo
všecko množství učedlníků ra-
dostně chváliti Boha hlasem ve-
likým ze všech divů, kteréž byli
viděli,

38 Řkouce: Požehnaný král, kterýž se béře ve jménu Páně. Pokoj na nebi, a sláva na výsostech.

39 Ale někteří z farizeů, kteříž tu byli v zástupu, řekli jemu: Mistře, potresci učedlníků svých.

40 I odpověděv, řekl jim: Pravímť vám: Budou-li tito mlčeti, kamení hned bude volati.

41 A když se přiblížil, uzřev město, plakal nad ním,

42 Řka: Ó kdybys poznalo i ty, a to aspoň v takový tento den tvůj, které by věci ku pokoji tobě byly, ale skrytoť jest to nyní před očima tvýma.

43 Nebo přijdou na tě dnové, obklíčí tě nepřátelé tvoji valem, a oblehnou tebe, a ssouží tě se všech stran.

44 A s zemí srovnají tě, i syny tvé v tobě, a nenechajíť v tobě kamene na kameni, proto že jsi nepoznalo času navštívení svého.

45 A všed do chrámu, počal vymítati prodavače a kupce z něho,

46 Řka jim: Psáno jest: Dům můj dům modlitby jest, vy jste jej pak učinili peleší lotrovskou.

47 I učil na každý den v chrámě. Přední pak kněží a zákonníci i přední v lidu hledali ho zahladiti.

48 Ale nenalezli, co by učinili. Nebo všecken lid jej sobě liboval, poslouchaje ho.

KAPITOLA 20.

Čí moci Pán užívá. 4. Křest Janův odkud. 9. Vinice pronajatá. 20. Otázka o dani. 27. S saducei nesnáz. 41. Kristus čí syn. 45. Výstraha před zákonníky.

I stalo se těch dnů v jeden den, když on učil lid v chrámě, a kázal evangelium, že přišli k tomu přední kněží a zákonníci s staršími.

2 I řekli jemu: pověz nám, jakou mocí tyto věci činíš, aneb kdo jest ten, kterýž tobě tuto moc dal?

3 I odpověděv, řekl jim: Otížiť se i já vás na jednu věc; protož pověztež mi:

4 Křest Janův s nebe-li byl, čili z lidí?

5 Oni pak uvažovali to mezi sebou, řkouce: Jestliže bychom řekli: S nebe, díť: Pročež jste tedy neuvěřili jemu?

6 Pakli díme: Z lidí, lid všecken ukamenuje nás; nebo cele tak drží, že Jan jest prorok.

7 I odpověděli: Že nevědí, odkud byl.

8 I řekl jim Ježíš: Aniž já vám povím, jakou mocí toto činím.

9 I počal lidu praviti podobenství toto: Člověk jeden štípil vinici, a pronajal ji vinařům, a sám odšel přes pole na dlouhé časy.

10 A v čas slušný poslal k těm
vinařům služebníka, aby užitek
z vinice dali jemu. Ti pak vinaři
zmrskavše jej, pustili prázd-
ného.

11 I poslal druhého služebníka.
Oni pak i toho zmrskavše a zo-
havivše, pustili prázdného.

12 I poslal třetího. Ale oni i
toho zranivše, vystrčili ven.

13 Tedy řekl pán té vinice:
Co učiním? Pošli svého milého
syna. Snad když toho uzří, u-
stýdnou se.

14 Ale vinaři uzřevše jej, roz-
mlouvali mezi sebou, řkouce:
Tentoť jest dědic; poďte, zabíme
jej, aby naše bylo to dědictví.

15 A vystrčivše jej ven z vinice,
zamordovali. Což tedy učiní jim
pán té vinice?

16 Přijde a vyhladí vinaře ty,
a dá vinici jiným. To uslyšavše,
řekli: Odstup to.

17 Ale on pohleděv na ně, řekl:
Co jest pak to, což napsáno jest:
Kámen, kterýmž pohrdli stavi-
telé, ten učiněn jest v hlavu
úhelní?

18 Každý, kdož padne na ten
kámen, rozrazí se; a na kohož
by on upadl, potřeť jej.

19 I hledali přední kněží a zá-
konníci, jak by naň vztáhli ruce
v tu hodinu, ale báli se lidu.
Nebo porozuměli, že by na ně
mluvil podobenství to.

20 Tedy střehnouce ho, poslali
špehéře, kteříž by se spraved-
livými činili, aby ho polapili v
řeči, a potom jej vydali vrch-
nosti a v moc hejtmanu.

21 I otázali se ho, řkouce: Mi-
stře, víme, že právě mluvíš a
učíš, a nepřijímáš osoby, ale v
pravdě cestě Boží učíš.

22 Sluší-li nám daň dávati cí-
saři, čili nic?

23 Ale porozuměv chytrosti je-
jich, dí jim: Co mne pokoušíte?

24 Ukažte mi peníz. Čí má ob-
raz a nápis? I odpověděvše, řek-
li: Císařův.

25 On pak řekl jim: Dejtež tedy,
co jest císařova, císaři, a co jest
Božího, Bohu.

26 I nemohli ho za slovo popad-
nouti před lidem, a divíce se od-
povědi jeho, umlkli.

27 Přistoupivše pak někteří z
saduceů, (kteříž odpírají býti
vzkříšení), otázali se ho,

28 Řkouce: Mistře, Mojžíš na-
psal nám: Kdyby bratr něčí
umřel, maje manželku, a umřel
by bez dětí, aby ji pojal bratr je-
ho za manželku, a vzbudil símě
bratru svému.

29 I bylo sedm bratří, a první
pojav ženu, umřel bez dětí.

30 I pojal druhý tu ženu, a u-
mřel i ten bez dětí.

31 Potom třetí pojal ji, též i
všech těch sedm, a nezůstavivše
dětí, zemřeli.

32 Nejposléze po všech umřela
i ta žena.
33 Protož při vzkříšení, kte-
rého z nich bude ta žena, poně-
vadž sedm jich mělo ji za man-
želku?
34 A odpovídaje, řekl jim Ježíš:
Synové tohoto věku žení se a
vdávají.
35 Ale ti, kteříž hodni jmíni bu-
dou dosáhnouti onoho věku a
vzkříšení z mrtvých, ani se že-
niti nebudou ani vdávati.
36 Nebo ani umírati více nebu-
dou moci, andělům zajisté rovni
budou. A jsou synové Boží, po-
něvadž jsou synové vzkříšení.
37 A že mrtví vstanou z mrt-
vých, i Mojžíš ukázal při onom
kři, když nazývá Pána Bohem
Abrahamovým, a Bohem Izáko-
vým, a Bohem Jákobovým.
38 Bůhť pak není mrtvých, ale
živých, nebo všickni jsou jemu
živi.
39 Tedy odpověděvše někteří z
zákonníků, řekli: Mistře, dobře
jsi pověděl.
40 I nesměli se jeho na nic více
tázati.
41 Řekl pak jim: Kterak praví
Krista býti synem Davidovým?
42 A sám David praví v knize
žalmů: Řekl Pán Pánu mému:
Seď na pravici mé,
43 Ažť položím nepřátely tvé v
podnož noh tvých?
44 Poněvadž David jej Pánem
nazývá, i kterakž syn jeho jest?
45 I řekl učedlníkům svým pře-
de vším lidem:
46 Varujte se zákonníků, kteříž
rádi chodí v krásném rouše, a
milují pozdravování na trzích a
přední stolice v školách, a první
místo na večeřích.
47 Kteříž zžírají domy vdovské
pod zámyslem dlouhé modlitby.
Tiť vezmou těžší odsouzení.

KAPITOLA 21.

Almužna chudé vdovy. 5. Zkáza Jeruzaléma i den soudný. 8. Znamení toho. 34. Napomenutí k střízlivosti, bedlivosti a modlitbě. 37. Kázání v chrámě.

A pohleděv, uzřel bohaté, kte-
říž metali dary své do po-
kladnice.
2 Uzřel pak i jednu vdovu chu-
dičkou, ana uvrhla tam dva šar-
ty.
3 I řekl: V pravdě pravím vám,
že vdova tato chudá více než
všickni uvrhla.
4 Nebo všickni tito z toho, což
jim zbývalo, dali dary Bohu, ta-
to pak z své chudoby všecku živ-
nost svou, kterouž měla, uvrhla.
5 A když někteří pravili o chrá-
mu, kterak by kamením pěk-
ným i okrasami ozdoben byl,
řekl:
6 Nač se to díváte? Přijdouť
dnové, v nichž nebude zůstaven
kámen na kameni, kterýž by ne-
byl zbořen.

7 I otázali se ho, řkouce: Mi-
stře, kdy to bude? A které zna-
mení, když se to bude míti státi?

8 On pak řekl: Vizte, abyste ne-
byli svedeni. Nebo mnozí při-
jdou ve jménu mém, řkouce: Já
jsem, a čas se blíží. Protož nepo-
stupujte po nich.

9 Když pak uslyšíte o válkách a
různicech, nestrachujte se; ne-
boť musí to prvé býti, ale ne i
hned konec.

10 Tehdy pravil jim: Povstaneť
národ proti národu, a království
proti království.

11 A země třesení veliká budou
po místech, a hladové, a morové,
hrůzy i zázrakové s nebe velicí.

12 Ale před tím přede vším
vztáhnou ruce své na vás, a pro-
tiviti se budou, vydávajíce vás
do škol a žalářů, vodíce k krá-
lům a k vládařům pro jméno
mé.

13 A toť se vám díti bude na
svědectví.

14 Protož složtež to v srdcích
svých, abyste se nestarali, kte-
rak byste odpovídati měli.

15 Jáť zajisté dám vám ústa
a moudrost, kteréž nebudou
moci odolati, ani proti ní ostáti
všickni protivníci vaši.

16 Budete pak zrazováni i od
rodičů a od bratří, od příbuz-
ných i od přátel, a zmordují ně-
které z vás.

17 A budete v nenávisti u všech
pro jméno mé.

18 Ale ani vlas s hlavy vaší ni-
koli nezahyne.

19 V trpělivosti své vládněte
dušemi svými.

20 Když pak uzříte obležený od
vojska Jeruzalém, tehdy vězte,
žeť se přiblížilo zkažení jeho.

21 Tehdy ti, kdož jsou v Jud-
stvu, utíkejte k horám, a kdo u
prostřed něho, vyjděte, a kteří
v končinách, nevcházejte do ně-
ho.

22 Neboť budou dnové pomsty,
aby se naplnilo všecko, což psá-
no jest.

23 Ale běda těhotným a těm,
kteréž kojí v těch dnech. Neboť
bude dav veliký v této zemi, a
hněv nad lidem tímto.

24 I padati budou ostrostí me-
če, a zjímaní vedeni budou mezi
všecky národy, a Jeruzalém tla-
čen bude od pohanů, dokudž se
nenaplní časové pohanů.

25 I budouť znamení na slunci
a na měsíci i na hvězdách, a na
zemi ssoužení národů, nevědou-
cích se kam díti, když zvuk vydá
moře a vlnobití,

26 Tak že zmrtvějí lidé pro
strach a pro očekávání těch vě-
cí, kteréž přijdou na všecken
svět. Nebo moci nebeské pohy-
bovati se budou.

27 A tehdyť uzří Syna člověka,

an se béře v oblace s mocí a slavou velikou.

28 A když se toto počne díti, pohleďtež a pozdvihnětež hlav svých, proto že se přibližuje vykoupení vaše.

29 I pověděl jim podobenství: Patřte na fíkový strom i na všecka stromoví.

30 Když se již pučí, vidouce to, sami to znáte, že blízko jest již léto.

31 Takž i vy, když uzříte, ano se tyto věci dějí, vězte, že blízko jest království Boží.

32 Amen pravím vám, že nepomine věk tento, až se všecko stane.

33 Nebe a země pominou, ale slova má nepominou.

34 Pilně se pak varujte, aby snad nebyla obtížená srdce vaše obžerstvím a opilstvím a pečováním o tento život, a v náhle přikvačil by vás ten den.

35 Nebo jako osídlo přijde na všecky, kteříž přebývají na tváři vší země.

36 Protož bděte, všelikého času modléce se, abyste hodni byli ujíti všech těch věcí, kteréž se budou díti, a postaviti se před Synem člověka.

37 I býval ve dne v chrámě, uče, ale v noci vycházeje, přebýval na hoře, kteráž slove Olivetská.

38 A všecken lid na úsvitě přicházel k němu do chrámu, aby ho poslouchal.

KAPITOLA 22.

Svátek přesnic. 3. Jidášova zrada. 7. Večeře stará i nová. 24. Váda o prvotnosti. 31. Tříbení učedlníků. 37. Příprava k utrpení, i začátek jich.

Přibližoval se pak svátek přesnic, kterýž slove velikanoc.

2 I hledali přední kněží a zákonníci, kterak by jej vyhladili; nebo obávali se lidu.

3 Tedy vstoupil satan do Jidáše, přijmím Iškariotského, kterýž byl z počtu dvanácti.

4 A on odšed, mluvil s předními kněžími, a s úředníky, kterak by ho jim zradil.

5 I zradovali se, a smluvili s ním, že mu chtí peníze dáti.

6 I slíbil, a hledal příhodného času, aby ho jim zradil bez zástupu.

7 Tedy přišel den přesnic, v kterémž zabit měl býti beránek.

8 I poslal Petra a Jana, řka: Jdouce, připravte nám beránka, abychom jedli.

9 A oni řekli mu: Kde chceš, ať připravíme?

10 On pak řekl jim: Aj, když vcházeti budete do města, potkáť vás člověk, džbán vody nesa. Jdětež za ním do domu, do kteréhož vejde.

11 A díte hospodáři toho domu: Vzkazuje tobě Mistr: Kde jest

síň, kdež budu jísti beránka s
učedlníky svými?
12 A onť vám ukáže večeřadlo
veliké podlážené. Tam připrav-
te.
13 I odšedše, nalezli, jakž jim
pověděl, a připravili beránka.
14 A když přišel čas, posadil se
za stůl, a dvanácte apoštolů s
ním.
15 I řekl jim: Žádostí žádal
jsem tohoto beránka jísti s vá-
mi, prvé než bych trpěl.
16 Nebo pravímť vám, žeť ho již
více nebudu jísti, ažť se naplní
v království Božím.
17 A vzav kalich, a díky činiv,
řekl: Vezměte jej a dělte mezi
sebou.
18 Nebo pravím vám, žeť ne-
budu píti z plodu vinného ko-
řene, ažť království Boží přijde.
19 A vzav chléb, a díky činiv,
lámal a dal jim, řka: To jest tělo
mé, kteréž se za vás dává. To
čiňte na mou památku.
20 Takž i kalich, když bylo po
večeři, řka: Tento kalich jest ta
nová smlouva v mé krvi, kteráž
se za vás vylévá.
21 Ale aj, ruka zrádce mého se
mnou za stolem.
22 A Syn zajisté člověka jde,
tak jakž jest uloženo, ale běda
člověku tomu, kterýž ho zra-
zuje.
23 Tedy oni počali vyhledávati
mezi sebou, kdo by z nich byl,
kterýž by to měl učiniti.
24 Stal se pak i svár mezi nimi,
kdo by z nich zdál se býti nej-
větší.
25 On pak řekl jim: Králové ná-
rodů panují nad nimi, a kteříž
moc mají nad nimi, dobrodin-
cové slovou.
26 Ale vy ne tak. Nýbrž kdož
největší jest mezi vámi, budiž
jako nejmenší, a kdož vůdce
jest, jako sloužící.
27 Nebo kdo větší, ten-li, kte-
rýž sedí, čili ten, kterýž slouží?
Zdali ne ten, kterýž sedí? Ale já
mezi vámi jsem jako ten, kterýž
slouží.
28 Vy pak jste ti, kteříž jste v
mých pokušeních se mnou zů-
stali.
29 A jáť vám způsobuji, jakož
mi způsobil Otec můj, králov-
ství,
30 Abyste jedli a pili za stolem
mým v království mém, a seděli
na stolicích, soudíce dvanáctero
pokolení Izraelské.
31 I řekl Pán: Šimone, Šimone,
aj, satan vyprosil, aby vás tříbil
jako pšenici.
32 Ale jáť jsem prosil za tebe,
aby nezhynula víra tvá. A ty ně-
kdy obrátě se, potvrzuj bratří
svých.
33 A on řekl jemu: Pane, s te-

bou hotov jsem i do žaláře i na
smrt jíti.
34 On pak dí: Pravím tobě,
Petře, nezazpíváť dnes kohout,
až prvé třikrát zapříš, že neznáš
mne.
35 I řekl jim: Když jsem vás posílal bez pytlíka, a bez mošny, a
bez obuvi, zdali jste v čem nedostatek měli? A oni řekli: V ničemž.
36 Tedy dí jim: Ale nyní, kdo
má pytlík, vezmi a též i mošnu;
a kdož meče nemá, prodej sukni
svou, a kup sobě.
37 Nebo pravím vám, že se
ještě to písmo naplniti musí na
mně: A s nešlechetnými počten
jest. Nebo ty věci, kteréž *svědčí*
o mně, konec berou.
38 Oni pak řekli: Pane, aj, dva
meče teď. A on řekl jim: Dostiť
jest.
39 A vyšed, šel podlé obyčeje
svého na horu Olivovou, a šli za
ním i učedlníci jeho.
40 A když přišel na místo, řekl
jim: Modlte se, abyste nevešli v
pokušení.
41 A sám vzdáliv se od nich,
jako by mohl kamenem dohoditi, a poklek na kolena, modlil
se,
42 Řka: Otče, chceš-li, přenes
kalich tento ode mne, ale však
ne má vůle, ale tvá staň se.
43 I ukázal se jemu anděl s
nebe, posiluje ho.
44 A jsa v boji, horlivěji se modlil. I učiněn jest pot jeho jako
krůpě krve tekoucí na zemi.
45 A vstav od modlitby, a přišed k učedlníkům, nalezl je, ani
spí zámutkem.
46 I řekl jim: Co spíte? Vstaňte
a modlte se, abyste nevešli v pokušení.
47 A když on ještě mluvil, aj,
zástup, a ten, kterýž sloul Jidáš,
jeden ze dvanácti, šel napřed, a
přiblížil se k Ježíšovi, aby jej políbil.
48 Ježíš pak řekl jemu: Jidáši,
políbením Syna člověka zrazuješ.
49 A vidouce ti, kteříž při něm
byli, k čemu se chýlí, řekli jemu:
Pane, budeme-liž bíti mečem?
50 I udeřil jeden z nich služebníka nejvyššího kněze, a uťal
ucho jeho pravé.
51 A Ježíš odpověděv, řekl:
Nechtež až potud. A dotek se
ucha jeho, uzdravil jej.
52 I dí Ježíš těm, kteříž přišli na něho, předním kněžím a
úředníkům chrámu a starším:
Jako na lotra vyšli jste s meči
a s kyjmi.
53 Ješto na každý den býval
jsem s vámi v chrámě, a nevztáhli jste rukou na mne. Ale
totoť jest ta vaše hodina, a moc
temnosti.
54 I javše jej, vedli, a uvedli

do domu nejvyššího kněze. Petr
pak šel za ním zdaleka.
55 A když zanítili oheň u prostřed
síně, a posadili se vůkol,
sedl Petr mezi ně.
56 A uzřevši ho jedna děvečka,
an sedí u ohně, a pilně naň pohleděvši,
řekla: I tento byl s
ním.
57 On pak zapřel ho, řka: Ženo,
neznám ho.
58 A po malé chvíli jiný, vida
jej, řekl: I ty z nich jsi. Petr pak
řekl: Ó člověče, nejsem.
59 A potom asi po jedné hodině
jiný potvrzoval, řka: V pravdě i
tento s ním byl, nebo také Galilejský
jest.
60 I řekl Petr: Člověče, nevím,
co pravíš. A hned, když on ještě
mluvil, kohout zazpíval.
61 I obrátiv se Pán, pohleděl
na Petra. I rozpomenul se Petr
na slovo Páně, kterak jemu byl
řekl: Že prvé než kohout zazpívá,
třikrát mne zapříš.
62 I vyšed ven Petr, plakal hořce.
63 Muži pak ti, kteříž drželi Ježíše,
posmívali se jemu, tepouce
ho.
64 A zakrývajíce ho, bili jej v
tvář, a tázali se ho, řkouce: Prorokuj,
kdo jest, kterýž tebe udeřil?
65 A jiného mnoho, rouhajíce
se, mluvili proti němu.
66 A když byl den, sešli se
starší lidu a přední kněží a zákonníci,
a vedli ho do rady své,
67 Řkouce: Jsi-li ty Kristus?
Pověz nám. I dí jim: Povím-li
vám, nikoli neuvěříte.
68 A pakli se vás co otíži, neodpovíte
mi, ani nepropustíte.
69 Od této chvíle Syn člověka
sedne na pravici moci Boží.
70 I řekli všickni: Tedy jsi ty
Syn Boží? On pak řekl jim: Vy
pravíte, nebo já jsem.
71 A oni řekli: Což ještě potřebujeme
svědectví? Však jsme
sami slyšeli z úst jeho.

KAPITOLA 23.

Pán Pilátovi vydán, 7. k Heródesovi posílán, 24. odsouzen, 26. vyveden, 33. ukřižován, 46. umřel, 53. i pohřben.

Tehdy povstavši všecko
množství jich, vedli jej ku
Pilátovi.
2 A počali naň žalovati, řkouce:
Tohoto jsme nalezli, an převrací
lid, a brání daně dávati císaři,
pravě se býti Kristem králem.
3 Pilát pak otázal se ho, řka:
Jsi-liž ty král ten Židovský? A
on odpověděv, řekl jemu: Ty pravíš.
4 I dí Pilát předním kněžím a
zástupům: Žádné viny nenalézám
na tomto člověku.
5 Oni pak více se silili, řkouce:
Bouříť lid, uče po všem Judstvu,
počav od Galilee až sem.

6 Tedy Pilát uslyšav o Galilei,
otázal se, byl-li by člověk Galilejský.

7 A když zvěděl, že by byl z
panství Heródesova, poslal jej k Heródesovi, kterýž také v Jeruzalémě byl v ty dni.

8 Heródes pak uzřev Ježíše,
zradoval se velmi. Nebo dávno žádal viděti jej, proto že mnoho o něm slýchal, a nadál se, že nějaký div uzří od něho učiněný.

9 I tázal se ho mnohými řečmi,
ale on jemu nic neodpovídal.

10 Stáli pak přední kněží a zá-
konníci, tuze na něj žalujíce.

11 A pohrdna jím Heródes s
svým rytířstvem, a naposmívav se jemu, oblékl jej v roucho bílé, i odeslal zase ku Pilátovi.

12 I učiněni jsou přátelé Pilát
s Heródesem v ten den. Nebo před tím nepřátelé byli vespolek.

13 Pilát pak svolav přední kně-
ží a úřadné osoby i lid,

14 Řekl jim: Dali jste mi tohoto
člověka, jako by lid odvracel, a aj, já před vámi vyptávaje se *ho*, žádné viny jsem nenalezl na tom člověku v tom, což na něj žalujete.

15 Ano ani Heródes; nebo ode-
slal jsem vás k němu, a aj, nic hodného smrti nestalo se jemu.

16 Protože potrestaje, propus-
tím ho.

17 Musil pak propouštívati jim
jednoho v svátek.

18 Protož zkřiklo spolu všecko
množství, řkouce: Zahlaď tohoto, a propusť nám Barabáše.

19 Kterýž byl pro bouřku ně-
jakou v městě učiněnou a pro vraždu vsazen do žaláře.

20 Tedy Pilát opět mluvil, chtě-
je propustiti Ježíše.

21 Oni pak vždy volali, řkouce:
Ukřižuj ho, ukřižuj.

22 A on potřetí řekl jim: Což
pak zlého učinil tento? Žádné příčiny smrti nenalezl jsem na něm. Protož potresce, propustím ho.

23 Oni pak předce dotírali kři-
kem velikým, žádajíce, aby byl ukřižován. A rozmáhali se hlasové jejich i předních kněží.

24 Pilát pak přisoudil, aby se
naplnila žádost jejich.

25 I propustil jim toho, kterýž
pro bouřku a vraždu vsazen byl do žaláře, za něhož prosili, ale Ježíše vydal k vůli jejich.

26 A když jej vedli, chytivše Ši-
mona nějakého Cyrenenského, jdoucího s pole, vložili na něj kříž, aby nesl za Ježíšem.

27 *I* šlo za ním veliké množství
lidu i žen, kteréž plakaly a kvílily ho.

28 A obrátiv se k nim Ježíš, dí:
Dcery Jeruzalémské, neplačte nade mnou, ale raději samy nad sebou plačte a nad svými dětmi.

29 Nebo aj, dnové jdou, v
nichž řeknou: Blahoslavené ne-
plodné, a břicha, kteráž nero-
dila, a prsy, kteréž nekrmily.
30 Tehdyť počnou říci k horám:
Padněte na nás, a pahrbkům:
Přikrejte nás.
31 Nebo poněvadž na zeleném
dřevě toto se děje, i co pak bude
na suchém?
32 Vedeni pak byli i jiní dva zlo-
činci, aby spolu s ním byli ukři-
žováni.
33 A když přišli na místo, kte-
réž slove popravištné, tu jej u-
křižovali, i ty zločince, jednoho
na pravici, druhého pak na le-
vici.
34 Tedy Ježíš řekl: Otče, odpusť
jim, neboť nevědí, co činí. A roz-
dělivše roucho jeho, metali los.
35 I stál lid, dívaje se. A po-
smívali se jemu knížata s nimi,
řkouce: Jinýmť spomáhal, ne-
chať pomůže sám sobě, jestliže
on jest Kristus, ten Boží zvo-
lený.
36 Posmívali se pak jemu i
žoldnéři, přistupujíce a octa po-
dávajíce jemu,
37 A říkajíce: Jsi-li ty král ten
Židovský, spomoziž sám sobě.
38 A byl také i nápis napsa-
ný nad ním, literami Řeckými a
Latinskými a Židovskými: Ten-
to jest král Židovský.
39 Jeden pak z těch zločinců,
kteříž s ním viseli, rouhal se
jemu, řka: Jsi-li ty Kristus, spo-
moziž sobě i nám.
40 A odpověděv druhý, trestal
ho, řka: Ani ty se Boha nebojíš,
ješto jsi v témž potupení?
41 A my zajisté spravedlivě,
nebo hodnou pomstu za skutky
své béřeme, ale tento nic zlého
neučinil.
42 I dí Ježíšovi: Pane, rozpo-
meň se na mne, když přijdeš do
království svého.
43 I řekl mu Ježíš: Amen pra-
vím tobě, dnes budeš se mnou v
ráji.
44 A bylo okolo hodiny šesté. I
stala se tma po vší zemi až do
hodiny deváté.
45 I zatmělo se slunce, a opona
chrámová roztrhla se napoly.
46 A zvolav Ježíš hlasem veli-
kým, řekl: Otče, v ruce tvé po-
roučím ducha svého. A to pově-
děv, umřel.
47 A viděv centurio, co se stalo,
velebil Boha, řka: Jistě člověk
tento spravedlivý byl.
48 A všickni zástupové, pří-
tomní tomu divadlu, hledíce na
to, co se dálo, tepouce prsy své,
navracovali se.
49 Stáli pak všickni známí jeho
zdaleka, hledíce na to, i ženy,
kteréž byly přišly za ním z Ga-
lilee.
50 A aj, muž jménem Jozef, je-
den z úřadu, muž dobrý a spra-
vedlivý,

51 Kterýž byl nepovolil radě a
skutku jejich, z Arimatie města
Judského, kterýž také očekával
království Božího;
52 Ten přistoupiv ku Pilátovi,
vyprosil tělo Ježíšovo.
53 A složiv je, obvinul v kment,
a pochoval je v hrobě vytesa-
ném, v kterémž ještě nikdy ne-
byl žádný pochován.
54 A byl den připravování, a so-
bota se začínala.
55 Šedše pak také za ním ženy,
kteréž byly s Ježíšem přišly z
Galilee, pohleděly na hrob, a
kterak pochováno bylo tělo jeho.
56 Vrátivše se pak, připravily
vonné věci a masti, ale v sobotu
odpočinuly, podlé přikázaní.

KAPITOLA 24.

Andělé svědčí o vzkříšení Páně. 13. Pán sám nejprv dvěma, 36. potom spolu shromážděným se zjevil; 49. a zaslíbiv Ducha svatého, 51. bral se do nebe.

Prvního pak *dne* po sobotě
velmi ráno šly k hrobu, ne-
souce vonné věci, kteréž byly
připravily, a některé jiné s nimi.
2 I nalezly kámen odvalený od
hrobu.
3 A všedše, nenalezly těla Pá-
na Ježíše.
4 I stalo se, když ony se toho
užasly, aj, muži dva postavili se
podlé nich v rouše stkvoucím.
5 Když se pak ony bály, a sklo-
nily tváři své k zemi, řekli jim:
Co hledáte živého s mrtvými?
6 Neníť ho tuto, ale vstalť jest.
Rozpomeňte se, kterak mluvil
vám, když ještě v Galilei byl,
7 Řka: Že Syn člověka musí vy-
dán býti v ruce hříšných lidí, a
ukřižován býti, a v třetí den z
mrtvých vstáti.
8 I rozpomenuly se na slova
jeho.
9 A navrátivše se od hrobu,
zvěstovaly to všecko těm jede-
nácti i jiným všechněm.
10 Byly pak Maria Magdaléna
a Johanna a Maria Jakubova, a
jiné s nimi, kteréž vypravovaly
to apoštolům.
11 Ale oni měli za bláznovství
slova jejich, a nevěřili jim.
12 Tedy Petr vstav, běžel k hro-
bu, a pohleděv do něho, uzřel
prostěradla, ana sama leží. I od-
šel, divě se sám v sobě, co se to
stalo.
13 A aj, dva z nich šli toho dne
do městečka, kteréž bylo vzdálí
od Jeruzaléma honů šedesáte,
jemuž jméno Emaus.
14 A rozmlouvali vespolek o
těch všech věcech, kteréž se
byly staly.
15 I stalo se, když rozmlouvali,
a sebe se otazovali, že i Ježíš,
přiblíživ se, šel s nimi.
16 Ale oči jejich držány byly,
aby ho nepoznali.
17 I řekl jim: Které jsou to vě-
ci, o nichž rozjímáte vespolek,
jdouce, a jste smutní?

18 A odpověděv jeden, kterémuž jméno Kleofáš, řekl jemu: Ty sám jsi z příchozích do Jeruzaléma, ještos nezvěděl, co se stalo v něm těchto dnů?
19 Kterýmž on řekl: I co? Oni pak řekli jemu: O Ježíšovi Nazaretském, kterýž byl muž prorok, mocný v slovu i v skutku, před Bohem i přede vším lidem,
20 Totiž kterak jej vydali přední kněží a knížata naše na odsouzení k smrti, i ukřižovali jej.
21 My pak jsme se nadáli, že by on měl vykoupiti Izraele. Ale nyní tomu všemu třetí den jest dnes, jakž se to stalo.
22 Ale i ženy některé z našich zděsily nás, kteréž ráno byly u hrobu.
23 A nenalezše tělo jeho, přišly, pravíce, že také vidění andělské viděly, kteříž praví, že by živ byl.
24 I chodili někteří z našich k hrobu, a nalezli tak, jakž pravily ženy, ale jeho neviděli.
25 Tedy on řekl jim: Ó nesmyslní a zpozdilí srdcem k věření všemu tomu, což mluvili proroci.
26 Zdaliž nemusil těch věcí trpěti Kristus a vjíti v slávu svou?
27 A počav od Mojžíše a všech proroků, vykládal jim všecka ta písma, kteráž o něm byla.
28 I přiblížili se k městečku, do kteréhož šli, a on potrh se, jako by chtěl dále jíti.
29 Ale přinutili ho, řkouce: Zůstaň s námi, nebo se již připozdívá, a den se nachýlil. I všel, aby s nimi zůstal.
30 I stalo se, když seděl s nimi za stolem, vzav chléb, dobrořečil, a lámaje, podával jim.
31 I otevříny jsou oči jejich, a poznali ho. On pak odnesl se od nich.
32 I řekli vespolek: Zdaliž srdce naše v nás nehořelo, když mluvil nám na cestě, a když otvíral nám písma?
33 A vstavše v tu hodinu, vrátili se do Jeruzaléma, a nalezli shromážděných těch jedenácte, a ty, kteříž s nimi byli,
34 Ani praví: Že vstal Pán právě, a ukázal se Šimonovi.
35 I vypravovali oni také to, co se *stalo* na cestě, a kterak ho poznali v lámání chleba.
36 A když oni o tom rozmlouvali, postavil se Ježíš u prostřed nich, a řekl jim: Pokoj vám.
37 Oni pak zhrozivše se a přestrašeni byvše, domnívali se, že by ducha viděli.
38 I dí jim: Co se strašíte, a proč myšlení vstupují na srdce vaše?
39 Vizte ruce mé i nohy mé, já zajisté jsem ten. Dotýkejte se mne a vizte; neboť duch těla a kostí nemá, jako mne vidíte míti.

40 A pověděv to, ukázal jim ru-
ce i nohy.

41 Když pak oni ještě nevěřili
pro radost, ale divili se, řekl jim:
Máte-li tu co k jídlu?

42 A oni podali jemu kusu ryby
pečené a plástu strdi.

43 A vzav, pojedl před nimi,

44 A řekl jim: Tatoť jsou slova,
kteráž jsem mluvil vám, ještě
byv s vámi: Že se musí naplniti
všecko, což psáno jest v zákoně
Mojžíšově a v prorocích i v žal-
mích o mně.

45 Tedy otevřel jim mysl, aby
rozuměli písmům.

46 A řekl jim: Takť jest psáno, a
tak musil Kristus trpěti, a tře-
tího dne z mrtvých vstáti,

47 A aby bylo kázáno ve jménu
jeho pokání a odpuštění hříchů
mezi všemi národy, počna od Je-
ruzaléma.

48 Vy pak jste svědkové toho.

49 A aj, já pošli zaslíbení Otce
svého na vás. Vy pak čekejte v
městě Jeruzalémě, dokudž ne-
budete oblečeni mocí s výsosti.

50 I vyvedl je ven až do Betany,
a pozdvih rukou svých, dal jim
požehnání.

51 I stalo se, když jim žehnal,
bral se od nich, a nesen jest do
nebe.

52 A oni poklonivše se jemu,
navrátili se do Jeruzaléma s ra-
dostí velikou.

53 A byli vždycky v chrámě,
chválíce a dobrořečíce Boha.
Amen.

EVANGELIUM
PODLÉ
(SEPSÁNÍ S.) JANA.

KAPITOLA 1.

Evangelisty 15. i Křtitele svědectví o Pánu Kristu 37. a povolání některých učedlníků.

Na počátku bylo Slovo, a to Slovo bylo u Boha, a to Slovo byl Bůh.

2 To bylo na počátku u Boha.

3 Všecky věci skrze ně učiněny jsou, a bez něho nic není učiněno, což učiněno jest.

4 V něm život byl, a život byl světlo lidí.

5 A to světlo v temnostech svítí, ale tmy ho neobsáhly.

6 Byl člověk poslaný od Boha, jemuž jméno bylo Jan.

7 Ten přišel na svědectví, aby svědčil o tom světle, aby všickni uvěřili skrze něho.

8 Nebyl on to světlo, ale *přišel*, aby svědectví vydával o tom světle.

9 *Tentoť* byl to pravé světlo, kteréž osvěcuje každého člověka přicházejícího na svět.

10 Na světě byl, a svět skrze něho učiněn jest, ale svět ho nepoznal.

11 Do svého vlastního přišel, ale vlastní jeho nepřijali ho.

12 Kteříž pak koli přijali jej, dal jim moc syny Božími býti, těm, kteříž věří ve jméno jeho,

13 Kteříž ne ze krví, ani z vůle těla, ani z vůle muže, ale z Boha zplozeni jsou.

14 A Slovo to tělo učiněno jest, a přebývalo mezi námi, (a viděli jsme slávu jeho, slávu jakožto jednorozeného od Otce), plné milosti a pravdy.

15 Jan svědectví vydával o něm, a volal, řka: Tentoť jest, o němž jsem pravil, že po mně přišed, předšel mne; nebo přednější jest než já.

16 A z plnosti jeho my všickni vzali jsme, a to milost za milost.

17 Nebo zákon skrze Mojžíše dán jest, milost a pravda skrze Ježíše Krista stala se.

18 Boha žádný nikdy neviděl; jednorozený ten Syn, kterýž jest v lůnu Otce, onť vypravil.

19 A totoť jest svědectví Janovo, když poslali Židé z Jeruzaléma kněží a Levíty, aby se ho otázali: Ty kdo jsi?

20 I vyznal a nezapřel, a vyznal: Že já nejsem Kristus.

21 I otázali se ho: Což pak? Eliáš jsi ty? I řekl: Nejsem. Jsi ten prorok? Odpověděl: Nejsem.

22 I řekli jemu: Kdožs pak? Ať odpověd dáme těm, kteříž nás poslali. Co pravíš sám o sobě?

23 Řekl: Já jsem hlas volajícího na poušti: Spravte cestu Páně, jakož pověděl Izaiáš prorok.

24 Ti pak, kteříž byli posláni, z farizeů byli.

25 I otázali se ho a řekli jemu: Proč tedy křtíš, jestliže ty nejsi Kristus, ani Eliáš, ani ten prorok?

26 Odpověděl jim Jan, řka: Já křtím vodou, ale u prostřed vás stojí, jehož vy neznáte.

27 Totoť jest ten, kterýž po mně přišed, předšel mne, u jehož obuvi já nejsem hoden rozvázati řeménka.

28 Toto v Betabaře stalo se za Jordánem, kdež Jan křtil.

29 Druhého dne uzřel Jan Ježíše, an jde k němu. I dí: Aj, Beránek Boží, kterýž snímá hřích světa.

30 Tentoť jest, o kterémž jsem já pravil, že za mnou jde muž, kterýž mne předšel; nebo přednější jest než já.

31 A já jsem ho neznal, ale aby zjeven byl lidu Izraelskému, proto jsem já přišel, křtě vodou.

32 A svědectví vydal Jan, řka: Viděl jsem Ducha sstupujícího jako holubici s nebe, a zůstal na něm.

33 A já jsem ho neznal, ale kterýž mne poslal křtíti vodou, ten mi řekl: Nad kýmž uzříš Ducha sstupujícího a zůstávajícího na něm, tenť jest, kterýž křtí Duchem svatým.

34 A já jsem viděl, a svědectví jsem vydal, že on jest ten Syn Boží.

35 Druhého pak dne opět stál Jan, a z učedlníků jeho dva,

36 A uzřev Ježíše, an se prochází, řekl: Aj, Beránek Boží.

37 I slyšeli ho ti dva učedlníci mluvícího, a šli za Ježíšem.

38 I obrátiv se Ježíš, a uzřev je, ani jdou, dí jim:

39 Co hledáte? A oni řekli jemu: Rabbi, (což se vykládá: Mistře), kde bydlíš?

40 Dí jim: Poďte a vizte. *I* šli a viděli, kde bydlil, a zůstali u něho ten den; nebo bylo okolo desáté hodiny.

41 Byl Ondřej, bratr Šimona Petra, jeden z těch dvou, kteříž byli to slyšeli od Jana, a šli za ním.

42 *I* nalezl ten první bratra svého vlastního Šimona, a řekl mu: Nalezli jsme Mesiáše, což se vykládá Kristus.

43 I přivedl jej k Ježíšovi. A pohleděv naň Ježíš, dí: Ty jsi Šimon, syn Jonášův, ty slouti budeš Céfas, což se vykládá Petr.

44 Na druhý den chtěl Ježíš vy-
jíti do Galilee, i nalezl Filipa, a
řekl jemu: Poď za mnou.
45 A byl Filip z Betsaidy, města
Ondřejova a Petrova.
46 Nalezl Filip Natanaele. I dí
jemu: O kterémž psal Mojžíš v
zákoně a proroci, nalezli jsme,
Ježíše, syna Jozefova z Naza-
réta.
47 I řekl jemu Natanael: *A* mů-
že z Nazaréta co dobrého býti?
Řekl jemu Filip: Poď a viz.
48 Vida Ježíš Natanaele, an jde
k němu, i dí o něm: Aj, právě Iz-
raelitský, v němžto lsti není.
49 Řekl mu Natanael: Jakž *ty*
mne znáš? Odpověděl Ježíš a
řekl jemu: Prvé než tě Filip za-
volal, kdyžs byl pod fíkem, viděl
jsem tebe.
50 Odpověděl Natanael a řekl
jemu: Mistře, ty jsi Syn Boží, ty
jsi ten král Izraelský.
51 Odpověděl Ježíš a řekl jemu:
Žeť jsem řekl: Viděl jsem tebe
pod fíkem, věříš. Větší věci nad
tyto uzříš.
52 I dí mu: Amen, amen pravím
vám: Od tohoto času uzříte nebe
otevřené, a anděly Boží vstu-
pující a sstupující na Syna člo-
věka.

Kapitola 2.

Svadba v Galilejské Káni. 15. Penězoměnci z chrámu vyhnáni. 18. Hádka s Židy. 23. Mnozí v Krista uvěřili.

Třetího pak dne stala se
svadba v Káni Galilejské, a
byla matka Ježíšova tam.
2 A pozván jest také Ježíš i uče-
dlníci jeho na tu svadbu.
3 Když se pak nedostalo vína,
řekla matka Ježíšova jemu: Ví-
na nemají.
4 Dí jí Ježíš: Co mně a tobě
ženo? Ještě nepřišla hodina má.
5 Dí matka jeho služebníkům:
Což by koli vám řekl, učiňte.
6 I bylo tu kamenných stoudví
šest postaveno, podlé očišťo-
vání Židovského, beroucí v sebe
jedna každá dvě neb tři míry.
7 Řekl jim Ježíš: Naplňte ty
stoudve vodou. I naplnili je až
do vrchu.
8 I dí jim: Nalévejtež již, a nes-
te vrchnímu správci svadby. I
nesli.
9 A jakž okusil vrchní správce
svadby té vody, vínem učiněné,
(nevěděl pak, odkud by bylo,
ale služebníci věděli, kteříž vá-
žili vodu), povolal ženicha ten
vrchní správce,
10 A řekl mu: Každý člověk nej-
prvé dobré víno dává, a když by
se hojně napili, tedy to, kteréž
horší. Ty zachoval jsi víno dobré
až dosavad.
11 To učinil Ježíš počátek divů
v Káni Galilejské, a zjevil slávu
svou. I uvěřili v něho učedlníci
jeho.

12 Potom sstoupil do Kafar-
naum, on i matka jeho, i bratří
jeho, i učedlníci jeho, a pobyli
tam nemnoho dní;

13 Nebo blízko byla velikanoc
Židovská. I vstoupil Ježíš do Je-
ruzaléma.

14 A nalezl v chrámě proda-
vače volů a ovec i holubic, a pe-
nězoměnce sedící.

15 A udělav bič z provázků,
všecky vyhnal z chrámu, i ovce i
voly, a penězoměncům rozsypal
peníze, a stoly zpřevracel.

16 A těm, kteříž holuby prodá-
vali, řekl: Odneste tyto věci od-
sud, a nečiňte domu Otce mého
domem kupeckým.

17 I rozpomenuli se učedlníci
jeho, že psáno jest: Horlivost
domu tvého snědla mne.

18 Tedy odpověděli Židé a řekli
jemu: Jaké znamení nám uká-
žeš, že tyto věci činíš?

19 Odpověděl Ježíš a řekl jim:
Zrušte chrám tento, a ve třech
dnech zase vzdělám jej.

20 I řekli Židé: Čtyřidceti a šest
let dělán jest chrám tento, a ty
ve třech dnech vzděláš jej?

21 Ale on mluvil o chrámu těla
svého.

22 A protož když z mrtvých
vstal, rozpomenuli se učedlníci
jeho, že jim to byl pověděl. I uvě-
řili písmu a slovu, kteréž pově-
děl Ježíš.

23 A když byl v Jeruzalémě na
velikunoc v den sváteční, mnozí
uvěřili ve jméno jeho, vidouce
divy jeho, kteréž činil.

24 Ale Ježíš nesvěřil sebe sa-
mého jim, proto že on znal všec-
ky.

25 Aniž potřeboval, aby kdo
svědectví vydával o člověku; ne-
bo on věděl, co by bylo v člověku.

KAPITOLA 3.

Rozmlouvání Páně s Nikodémem. 22. Učedlníci Kristovi i Jan křtili. 25. Svědectví Jana Křtitele slavné o Kristu Pánu.

Byl pak člověk z farizeů, jmé-
nem Nikodém, kníže Ži-
dovské.

2 Ten přišel k Ježíšovi v noci, a
řekl jemu: Mistře, víme, že jsi od
Boha přišel mistr; nebo žádný
nemůže těch divů činiti, kteréž
ty činíš, leč by Bůh byl s ním.

3 Odpověděl Ježíš a řekl jemu:
Amen, amen pravím tobě: Ne-
narodí-li se kdo znovu, nemůž
viděti království Božího.

4 Řekl jemu Nikodém: Kterak
můž člověk naroditi se, starý
jsa? Zdali může po druhé v život
matky své vjíti a naroditi se?

5 Odpověděl Ježíš: Amen, a-
men pravím tobě: Nenarodí-li
se kdo z vody a z Ducha, nemůž
vjíti do království Božího.

6 Což se narodilo z těla, tělo
jest, a což se narodilo z Ducha,
duch jest.

7 Nediviž se, že jsem řekl tobě:
Musíte se znovu zroditi.
8 Vítr, kam chce věje, a hlas
jeho slyšíš, ale nevíš, odkud přichází,
a kam jde. Takť jest každý,
kdo se z Ducha narodil.
9 Odpověděl Nikodém a řekl
jemu: Kterak mohou tyto věci
býti?
10 Odpověděl Ježíš a řekl jemu:
Ty jsi mistr v Izraeli, a toho neznáš?
11 Amen, amen pravím tobě:
Že což víme, mluvíme, a což
jsme viděli, svědčíme, ale svědectví
našeho nepřijímáte.
12 Poněvadž zemské věci mluvil
jsem vám, a nevěříte, kterak,
budu-li vám praviti nebeské, uvěříte?
13 A jistě žádnýť nevstoupil v
nebe, než ten, kterýž sstoupil s
nebe, Syn člověka, kterýž jest v
nebi.
14 A jakož Mojžíš povýšil hada
na poušti, takť musí povýšen
býti Syn člověka,
15 Aby každý, kdož věří v něho,
nezahynul, ale měl život věčný.
16 Nebo tak Bůh miloval svět,
že Syna svého jednorozeného
dal, aby každý, kdož věří v něho,
nezahynul, ale měl život věčný.
17 Neboť neposlal Bůh Syna
svého na svět, aby odsoudil
svět, ale aby spasen byl svět
skrze něho.
18 Kdož věří v něho, nebude
odsouzen, ale kdož nevěří, jižť
jest odsouzen; nebo neuvěřil ve
jméno jednorozeného Syna Božího.
19 Totoť pak jest ten soud, že
světlo přišlo na svět, ale milovali
lidé více tmu nežli světlo;
nebo skutkové jejich byli zlí.
20 Každý zajisté, kdož zle činí,
nenávidí světla, a nejde k
světlu, aby nebyli trestáni skutkové
jeho.
21 Ale kdož činí pravdu, jde k
světlu, aby zjeveni byli skutkové
jeho, že v Bohu učiněni
jsou.
22 Potom přišel Ježíš i učedlníci
jeho do země Judské, a tu
přebýval s nimi, a křtil.
23 A Jan také křtil v Enon, blízko
Sálim, nebo byly tam vody
mnohé. I přicházeli, a křtili se.
24 Nebo ještě Jan nebyl vsazen
do žaláře.
25 Tedy vznikla otázka mezi učedlníky
Janovými a Židy o očišťování.
26 I přišli k Janovi a řekli jemu:
Mistře, ten kterýž byl s tebou za
Jordánem, jemužs ty svědectví
vydal, aj, on křtí, a všickni jdou
k němu.
27 Odpověděl Jan a řekl: Nemůžť
člověk vzíti ničeho, leč by
jemu dáno bylo s nebe.
28 Vy sami svědkové jste mi, že
jsem pověděl: Nejsem já Kris-

tus, ale že jsem poslán před ním.
29 Kdož má nevěstu, ženichť jest, přítel pak ženicha, kterýž stojí a slyší ho, radostí raduje se pro hlas ženicha. Protož ta radost má naplněna jest.
30 Onť musí růsti, já pak menšiti se.
31 Kdožť s hůry přišel, nade všeckyť jest; kdož jest z země, zemskýť jest, a zemské věci mluví. Ten, kterýž s nebe přišel, nade všecky jest.
32 A což viděl a slyšel, toť svědčí, ale svědectví jeho žádný nepřijímá.
33 Kdož přijímá svědectví jeho, zpečetil to, že Bůh pravdomluvný jest.
34 Nebo ten, kteréhož Bůh poslal, slovo Boží mluví, nebo *jemu* ne v míru dává Bůh Ducha.
35 Otec miluje Syna, a všecko dal v ruku jeho.
36 Kdož věří v Syna, má život věčný; ale kdožť jest nevěřící Synu, neuzříť života, ale hněv Boží zůstává na něm.

KAPITOLA 4.

Posloužení k víře Samaritánce, 41. i jiným Samaritánům, 46. a syna služebníka královského uzdravení.

A jakž poznal Pán, že slyšeli farizeové, že by Ježíš více učedlníků činil a křtil než Jan,
2 (Ačkoli Ježíš sám nekřtil, ale učedlníci jeho),
3 Opustil Judstvo, a odšel opět do Galilee.
4 Musil pak jíti skrze Samaří.
5 I přišel k městu Samařskému, kteréž slove Sichar, vedlé popluží, kteréž byl dal Jákob Jozefovi, synu svému.
6 Byla pak tu studnice Jákobova. Protož ustav na cestě Ježíš, posadil se tak na studnici. A bylo okolo šesté hodiny.
7 *I* přišla žena z Samaří vážiti vody. Kteréž řekl Ježíš: Dej mi píti.
8 Nebo učedlníci jeho byli odešli do města, aby nakoupili pokrmů.
9 I řekla jemu žena ta Samaritánka: Kterakž ty, jsa Žid, žádáš ode mne nápoje od ženy Samaritánky? (Nebo neobcují Židé s Samaritány.)
10 Odpověděl Ježíš a řekl jí: Kdybys znala ten dar Boží, a kdo jest ten, kterýž praví tobě: Dej mi píti, ty bys prosila jeho, a dal by tobě vody živé.
11 I dí jemu žena: Pane, aniž máš, čím bys navážil, a studnice jest hluboká. Odkudž tedy máš tu vodu živou?
12 Zdaliž jsi ty větší nežli otec náš Jákob, kterýž nám dal tuto studnici, a sám z ní pil, i synové jeho, i dobytek jeho?
13 Odpověděl Ježíš a řekl jí: Každý, kdož pije vodu tuto, žízniti bude opět.

14 Ale kdož by se napil vody té, kterouž já dám jemu, nežíznil by na věky, ale voda ta, kterouž já dám jemu, bude v něm studnicí vody prýštící se k životu věčnému.

15 Řekla jemu žena: Pane, dej mi té vody, abych nežíznila, ani chodila sem vážiti.

16 Řekl jí Ježíš: Jdi, zavolej muže svého, a přiď sem.

17 Odpověděla žena a řekla: Nemám muže. Dí jí Ježíš: Dobřes řekla: Nemám muže.

18 Nebos pět mužů měla, a nyní kteréhož máš, není tvůj muž. To jsi pravdu pověděla.

19 Řekla jemu žena: Pane, vidím, že jsi ty prorok.

20 Otcové naši na této hoře modlívali se, a vy pravíte, že v Jeruzalémě jest místo, kdež náleží se modliti.

21 Dí jí Ježíš: Ženo, věř mi, žeť jde hodina, kdyžto ani na této hoře, ani v Jeruzalémě nebudete se modliti Otci.

22 Vy se modlíte, a nevíte, čemu; my se modlíme, čemuž víme, nebo spasení z Židů jest.

23 Ale jdeť hodina, a nyníť jest, kdyžto praví modlitebníci modliti se budou Otci v duchu a v pravdě. Neboť takových Otec hledá, aby se modlili jemu.

24 Bůh duch jest, a ti, kteříž se jemu modlí, v duchu a v pravdě musejí se modliti.

25 Dí jemu žena: Vím, že Mesiáš přijde, kterýž slove Kristus. Ten, když přijde, oznámí nám všecko.

26 Dí jí Ježíš: Játť jsem, kterýž mluvím s tebou.

27 A v tom přišli učedlníci jeho, i divili se, že by s ženou mluvil, a však žádný neřekl: Nač se ptáš, aneb proč mluvíš s ní?

28 I nechala tu žena vědra svého, a šla do města, a řekla těm lidem:

29 Poďte, vizte člověka, kterýž pověděl mi všecko, což jsem koli činila. Není-li on ale Kristus?

30 Tedy vyšli z města, a přišli k němu.

31 Mezi tím pak prosili ho učedlníci, řkouce: Mistře, pojez.

32 A on řekl jim: Játť mám pokrm jísti, kteréhož vy nevíte.

33 Učedlníci pak mluvili vespolek: Zdali jemu kdo přinesl jísti?

34 Dí jim Ježíš: Můjť pokrm jest, abych činil vůli toho, kterýž mne poslal, a dokonal dílo jeho.

35 Však vy pravíte, že ještě čtyři měsícové jsou, a žeň přijde. Aj, pravím vám: Pozdvihněte očí svých, a patřte na krajiny, žeť se již bělejí ke žni.

36 Kdož pak žne, odplatuť béře, a shromažďuje užitek k životu věčnému, aby i ten, kdož rozsívá, radoval se spolu, i kdo žne.

37 Nebo v tom pravé jest slovo, žeť jiný jest, kdož rozsívá, a jiný, kterýž žne.

38 Jáť jsem vás poslal žíti, o čemž jste vy nepracovali. Jiníť pracovali, a vy jste v jejich práce vešli.

39 Z města pak toho mnozí z Samaritánů uvěřili v něho, pro řeč té ženy, svědčící: Že mi pověděl všecko, což jsem činila.

40 A když k němu přišli Samaritáni, prosili ho, aby s nimi zůstal. I pobyl tu za dva dni.

41 A mnohem jich více uvěřilo pro řeč jeho.

42 A ženě té řekli: Již ne pro tvé vypravování věříme; nebo sami jsme slyšeli, a víme, že tento jest právě spasitel světa, Kristus.

43 Po dvou pak dnech vyšel odtud, a šel do Galilee.

44 Nebo sám Ježíš byl svědectví vydal, že prorok v vlasti své v poctivosti není.

45 A když přišel do Galilee, přijali jej Galilejští, všecko viděvše, co činil v Jeruzalémě v svátek; nebo i oni byli přišli k svátku.

46 Tedy opět přišel Ježíš do Kány Galilejské, kdež učinil byl z vody víno. I byl jeden královský služebník v Kafarnaum, jehožto syn nemocen byl.

47 Ten uslyšev, že by Ježíš přišel z Judstva do Galilee, šel k němu, a prosil ho, aby sstoupil a uzdravil syna jeho; nebo počínal umírati.

48 I řekl jemu Ježíš: Neuzříte-li divů a zázraků, neuvěříte.

49 Dí jemu ten královský služebník: Pane, podiž prvé, nežli umře syn můj.

50 Dí jemu Ježíš: Jdi, syn tvůj živ jest. I uvěřil člověk řeči, kterouž mluvil jemu Ježíš, a šel.

51 Když pak on již šel, potkali se s ním služebníci jeho a zvěstovali, řkouce: Syn tvůj živ jest.

52 Tedy otázal se jich na hodinu, v kterou by se lépe měl. I řekli jemu: Včera v hodinu sedmou přestala mu zimnice.

53 Tedy poznal otec, že právě ta hodina *byla*, v kterouž řekl byl jemu Ježíš: Syn tvůj živ jest. I uvěřil on i dům jeho všecken.

54 To opět druhý div učinil Ježíš, přišed z Judstva do Galilee.

Kapitola 5.

Pán člověka od třidcíti osmi let nemocného uzdraviv, 16. nesnáz o to s Židy měl.

Potom byl svátek Židovský, i šel Ježíš do Jeruzaléma.

2 Byl pak v Jeruzalémě rybník bravný, kterýž slove Židovsky Bethesda, patero přístřeší maje.

3 Kdež leželo množství veliké nedoživých, slepých, kulhavých, suchých, očekávajících hnutí vody.

4 Nebo anděl jistým časem
sstupoval do rybníka, a kormoutil vodu. Protož kdož nejprvé sstoupil po tom zkormoucení vody, uzdraven býval, od kterékoli nemoci trápen byl.
5 I byl tu člověk jeden, kterýž
osm a třidceti let nemocen byl.
6 Toho uzřev Ježíš ležícího, a
poznav, že jest již dávno *nemocen*, dí jemu: Chceš-li zdráv býti?
7 Odpověděl mu ten nemocný:
Pane, nemám člověka, kterýž by, když se zkormoutí voda, uvrhl mne do rybníka, ale když já jdu, jiný přede mnou sstupuje.
8 Dí jemu Ježíš: Vstaň, vezmi
lože své a choď.
9 A hned zdráv jest učiněn člo-
věk ten, a vzav lože své, i chodil. Byla pak sobota v ten den.
10 Tedy řekli Židé tomu uzdra-
venému: Sobota jest, nesluší tobě lože nositi.
11 Odpověděl jim: Ten, kte-
rýž mne uzdravil, onť mi řekl: Vezmi lože své a choď.
12 I otázali se ho: Kdo jest ten
člověk, kterýž tobě řekl: Vezmi lože své a choď?
13 Ten pak uzdravený nevěděl,
kdo by byl. Nebo Ježíš byl poodšel od zástupu shromážděného na tom místě.
14 Potom pak nalezl jej Ježíš v
chrámě, a řekl jemu: Aj, zdráv jsi učiněn; nikoli víc nehřeš, ať by se něco horšího nepřihodilo.
15 Odšel ten člověk, a pověděl
Židům, že by Ježíš byl ten, kterýž ho zdravého učinil.
16 A protož protivili se Židé Je-
žíšovi, a hledali ho zabiti, že to učinil v sobotu.
17 Ježíš pak odpověděl jim:
Otec můj až dosavad dělá, i játť dělám.
18 Tedy Židé ještě víc proto hle-
dali ho zamordovati, že by netoliko rušil sobotu, ale že Otce svého pravil býti Boha, rovného se čině Bohu.
19 I odpověděl Ježíš a řekl jim:
Amen, amen pravím vám: Nemůžeť Syn sám od sebe nic činiti, jediné což vidí, an Otec činí. Nebo cožkoli on činí, toť i Syn též podobně činí.
20 Otec zajisté miluje Syna, a
ukazuje mu všecko, což sám činí; a větší nad to ukáže jemu skutky, abyste vy se divili.
21 Nebo jakož Otec křísí mrtvé
a obživuje, tak i Syn, kteréž chce, obživuje.
22 Aniž zajisté Otec soudí ko-
ho, ale všecken soud dal Synu.
23 Aby všickni ctili Syna, tak
jakž Otce ctí. Kdo nectí Syna, nectí ani Otce, kterýž ho poslal.
24 Amen, amen pravím vám:
Že kdož slovo mé slyší, a věří tomu, kterýž mne poslal, máť

život věčný, a na soud nepřijde, ale přešelť jest z smrti do života.
25 Amen, amen pravím vám: Že přijde hodina, a nyníť jest, když mrtví uslyší hlas Syna Božího, a kteříž uslyší, živi budou.
26 Nebo jakož Otec má život sám v sobě, tak dal i Synu, aby měl život v samém sobě.
27 A dal jemu moc i soud činiti, nebo Syn člověka jest.
28 Nedivtež se tomu; neboť přijde hodina, v kterouž všickni, kteříž v hrobích jsou, uslyší hlas jeho.
29 A půjdou ti, kteříž dobré věci činili, na vzkříšení života, ale ti, kteříž zlé věci činili, na vzkříšení soudu.
30 Nemohuť já sám od sebe nic činiti. Jakžť slyším, takť soudím, a soud můj spravedlivý jest. Nebo nehledám vůle své, ale vůle toho, kterýž mne poslal, Otcovy.
31 Vydám-liť já svědectví sám o sobě, svědectví mé není pravé.
32 Jinýť jest, kterýž svědectví vydává o mně, a vím, že pravé jest svědectví, kteréž vydává o mně.
33 Vy jste byli poslali k Janovi, a on svědectví vydal pravdě.
34 Ale játˇ nepřijímám svědectví od člověka, než totoť pravím, abyste vy spaseni byli.
35 Onť byl svíce hořící a svítící, vy pak chtěli jste se na čas poradovati v světle jeho.
36 Ale já mám větší svědectví, než Janovo. Nebo skutkové, kteréž mi dal Otec, abych je vykonal, tiť skutkové, kteréž já činím, svědčí o mně, že mne Otec poslal.
37 A kterýž mne poslal, Otec, onť svědectví vydal o mně, jehož jste vy hlasu nikdy neslyšeli, ani tváři jeho neviděli.
38 A slova jeho nemáte v sobě zůstávajícího. Nebo kteréhož on poslal, tomu vy nevěříte.
39 Ptejte se na písma; nebo vy domníváte se v nich věčný život míti, a tať svědectví vydávají o mně.
40 Ale nechcete přijíti ke mně, abyste život měli.
41 Chvály od lidí nepřijímám.
42 Ale poznal jsem vás, že milování Božího nemáte v sobě.
43 Já jsem přišel ve jménu Otce svého, a nepřijímáte mne. Kdyby jiný přišel ve jménu svém, toho přijmete.
44 Kterak vy můžete věřiti, chvály jedni od druhých hledajíce, poněvadž chvály, kteráž jest od samého Boha, nehledáte?
45 Nedomnívejte se, bychť já na vás žalovati měl před Otcem. Jestiť, kdo by žaloval na vás, Mojžíš, v němž vy naději máte.

46 Nebo kdybyste věřili Mojží-
šovi, věřili byste i mně; neb on o
mně psal.
47 Ale poněvadž jeho písmům
nevěříte, i kterak slovům mým
uvěříte?

KAPITOLA 6.

Pán množství lidí nasytil, 15. králem býti nechtěl, 19. po moři chodil, 25. o chlebu nebeském kázal, 41. někteří se horšili, 68. apoštolé víru o něm vyznali.

Potom odšel Ježíš za moře Ga-
lilejské *neb* Tiberiadské.
2 A šel za ním zástup veliký;
nebo viděli divy jeho, kteréž či-
nil nad nemocnými.
3 I všel na horu Ježíš, a tam
seděl s učedlníky svými.
4 Byla pak blízko velikanoc,
svátek Židovský.
5 Tedy pozdvih očí Ježíš, a vi-
děv, že zástup veliký jde k ně-
mu, dí Filipovi: Kde nakoupíme
chlebů, aby pojedli tito?
6 (Ale to řekl, pokoušeje ho; ne-
bo on věděl, co by měl učiniti.)
7 Odpověděl jemu Filip: Za dvě
stě peněz chlebů nepostačí jim,
aby jeden každý z nich něco ma-
ličko vzal.
8 Dí jemu jeden z učedlníků je-
ho, Ondřej, bratr Šimona Petra:
9 Jestiť mládenček jeden zde,
kterýž má pět chlebů ječných a
dvě rybičky. Ale coť jest to mezi
tak mnohé?
10 I řekl Ježíš: Rozkažte lidu,
ať se usadí. A bylo trávy mnoho
na tom místě. I posadilo se mu-
žů v počtu okolo pěti tisíců.
11 Tedy Ježíš vzal ty chleby,
a díky učiniv, rozdával učedl-
níkům, učedlníci pak sedícím;
též podobně z těch rybiček, jakž
mnoho chtěli.
12 A když byli nasyceni, řekl
učedlníkům svým: Zbeřte ty
drobty, kteříž zůstali, ať nezhy-
nou.
13 I sebrali a naplnili dvanác-
te košů drobtů z těch pěti chle-
bů ječných, kteříž pozůstali po
těch, kteříž jedli.
14 Ti pak lidé, uzřevše ten div,
kterýž učinil Ježíš, pravili: Ten-
to jest jistě prorok, kterýž měl
přijíti na svět.
15 Tedy Ježíš věda, že by měli
přijíti a chytiti jej, aby ho učinili
králem, ušel na horu opět sám
jediný.
16 Když pak byl večer, sstoupili
učedlníci jeho k moři.
17 A vstoupivše na lodí, plavili
se přes moře do Kafarnaum. A
bylo již tma, a nepřišel byl Ježíš
k nim.
18 Moře pak dutím velikého vě-
tru zdvihalo se.
19 A odplavivše se honů jako
pětmecítma neb třidceti, uzřeli
Ježíše, an chodí po moři, a při-
bližuje se k lodí. I báli se.
20 On pak řekl jim: Játť jsem,
nebojte se.

21 I vzali ho na lodí ochotně,
a hned lodí přiběhla k zemi, do
kteréž se plavili.

22 Nazejtří zástup, kterýž byl
za mořem, viděv, že jiné lodičky
nebylo, než ta jedna, na kterouž
byli vstoupili učedlníci jeho, a
že Ježíš nebyl všel s učedlníky
svými na lodí, ale sami učedlníci jeho byli se plavili,

23 (Jiné pak lodí byly připlouly
od Tiberiady k tomu místu blízko, kdež byli jedli chléb, když
díky učinil Pán),

24 Když tedy uzřel zástup, že
Ježíše tu není, ani učedlníků
jeho, vstoupili i oni na lodí, a
přijeli do Kafarnaum, hledajíce
Ježíše.

25 A nalezše ho za mořem, řekli
jemu: Mistře, kdy jsi sem přišel?

26 Odpověděl jim Ježíš a řekl:
Amen, amen pravím vám: Hledáte mne, ne proto že jste divy
viděli, ale že jste jedli chleby a
nasyceni jste.

27 Pracujte ne o pokrm, kterýž
hyne, ale o ten pokrm, kterýž
zůstává k životu věčnému, kterýž Syn člověka dá vám. Nebo
tohoť potvrdil Bůh Otec.

28 Tedy řekli jemu: Co budeme
činiti, abychom dělali dílo Boží?

29 Odpověděl Ježíš a řekl jim:
Totoť jest to dílo Boží, abyste věřili v toho, kteréhož on poslal.

30 I řekli jemu: Jakéž pak ty
znamení činíš, abychom viděli a
věřili tobě? Co děláš?

31 Otcové naši jedli mannu na
poušti, jakož psáno jest: Chléb s
nebe dal jim jísti.

32 Tedy řekl jim Ježíš: Amen,
amen pravím vám: Ne Mojžíš
dal vám chléb s nebe, ale Otec
můj vám dává ten chléb s nebe
pravý.

33 Nebo chléb Boží ten jest,
kterýž sstupuje s nebe, a dává
život světu.

34 I řekli jemu: Pane, dávejž
nám chléb ten vždycky.

35 Ježíš pak řekl jim: Játť jsem
ten chléb života. Kdož přichází
ke mně, nebude nikoli lačněti, a
kdož věří ve mne, nebude žízniti
nikdy.

36 Ale pověděl jsem vám, anobrž viděli jste mne, a nevěříte.

37 Všecko, což mi dává Otec, ke
mně přijde, a toho, kdož ke mně
přijde, nevyvrhu ven.

38 Nebo jsem sstoupil s nebe,
ne abych činil vůli svou, ale vůli
toho, kterýž mne poslal.

39 Tatoť jest pak vůle toho, kterýž mne poslal, Otcova, abych
ničeho toho, což mi dal, neztratil, ale vzkřísil to v nejposlednější den.

40 A tatoť jest vůle toho, kterýž mne poslal, aby každý, kdož
vidí Syna a věří v něho, měl život věčný. A játť jej vzkřísím v
den nejposlednější.

41 I reptali Židé na něho, že
řekl: Já jsem chléb ten, kterýž
jsem s nebe sstoupil.
42 A pravili: Zdaliž tento není
Ježíš, syn Jozefův, jehož my otce
i matku známe? Kterak pak dí
tento: S nebe jsem sstoupil?
43 Tedy odpověděl Ježíš a řekl
jim: Nerepcete vespolek.
44 Žádný nemůž přijíti ke mně,
jediné leč Otec můj, kterýž mne
poslal, přitrhl by jej; a jáť jej
vzkřísím v den nejposlednější.
45 Psáno jest v prorocích: A bu-
dou všickni učeni od Boha. Pro-
tož každý, kdož slyšel od Otce a
naučil se, jdeť ke mně.
46 Ne že by kdo viděl Otce, je-
diné ten, kterýž jest od Boha,
tenť viděl Otce.
47 Amen, amen pravím vám:
Kdož věří ve mne, máť život věč-
ný.
48 Jáť jsem ten chléb života.
49 Otcové vaši jedli mannu na
poušti, a zemřeli.
50 Totoť jest chléb ten s nebe s-
stupující. Kdož by koli jej jedl,
neumřeť.
51 Jáť jsem ten chléb živý, kte-
rýž jsem s nebe sstoupil. Bude-
-li kdo jísti ten chléb, živ bude
na věky. A chléb, kterýž já dám,
tělo mé jest, kteréž já dám za
život světa.
52 Tedy hádali se Židé vespo-
lek, řkouce: Kterak tento může
nám dáti tělo jísti?
53 I řekl jim Ježíš: Amen, amen
pravím vám: Nebudete-li jísti
těla Syna člověka a píti krve je-
ho, nemáte života v sobě.
54 Kdož jí mé tělo a pije mou
krev, máť život věčný, a jáť jej
vzkřísím v nejposlednější den.
55 Nebo tělo mé právě jest po-
krm, a krev má právě jest nápoj.
56 Kdo jí mé tělo a pije mou
krev, ve mně přebývá a já v něm.
57 Jakož mne poslal ten živý
Otec, a já živ jsem skrze Otce,
tak kdož jí mne, i on živ bude
skrze mne.
58 Totoť jest ten chléb, kterýž
s nebe sstoupil. Ne jako otcové
vaši jedli mannu, a zemřeli.
Kdož jí chléb tento, živť bude na
věky.
59 Toto mluvil v škole, uče v
Kafarnaum.
60 Tedy mnozí z učedlníků
jeho, slyševše to, řekli: Tvrdáť
jest tato řeč. Kdo ji může sly-
šeti?
61 Ale věda Ježíš sám v sobě, že
by proto reptali učedlníci jeho,
řekl jim: To vás uráží?
62 Co pak, kdybyste uzřeli Sy-
na člověka, an vstupuje, kdež
prvé byl?
63 Duch jest, kterýž obživuje,
těloť nic neprospívá. Slova, kte-
ráž já mluvím vám, Duch jsou a
život jsou.
64 Ale jsouť někteří z vás, ješto
nevěří. Nebo věděl Ježíš od po-

čátku, kdo by byli nevěřící, a
kdo by ho měl zraditi.
65 I pravil: Protož jsem vám
řekl, že žádný nemůže přijíti ke
mně, leč by jemu bylo dáno od
Otce mého.
66 A z toho mnozí z učedlníků
jeho odešli zpět, a nechodili s
ním více.
67 Tedy řekl Ježíš ke dvanácti:
Zdaliž i vy chcete odjíti?
68 I odpověděl jemu Šimon Pe-
tr: Pane, k komu půjdeme? Slo-
va věčného života máš.
69 A my jsme uvěřili, a poznali,
že jsi ty Kristus, Syn Boha ži-
vého.
70 Odpověděl jim Ježíš: Však
jsem já vás dvanácte vyvolil, a
jeden z vás ďábel jest.
71 A to řekl o Jidášovi Šimona
Iškariotského; nebo ten jej měl
zraditi, byv jeden ze dvanácti.

KAPITOLA 7.

Pán přišed tajně k svátku, 14. učil zjevně v chrámě, 16. Židy přemáhal. 25. Rozliční o něm smyslové i řeči, 45. a marná proti němu usilování.

Potom pak chodil Ježíš po Ga-
lilei; nebo nechtěl býti v
Judstvu, proto že ho hledali Ži-
dé zabiti.
2 A byl blízko svátek Židovský,
stánků.
3 Tedy řekli jemu bratří jeho:
Vyjdi odsud, a jdi do Judstva, ať
i učedlníci tvoji vidí skutky tvé,
kteréž činíš.
4 Nižádný zajisté v skrytě nic
nedělá, kdož chce vidín býti.
Protož ty, činíš-li takové věci,
zjev se světu.
5 Nebo ani bratří jeho nevěřili
v něho.
6 I dí jim Ježíš: Čas můj ještě
nepřišel, ale čas váš vždycky
jest hotov.
7 Nemůžeť vás svět nenáviděti,
ti, ale mneť nenávidí; nebo já
svědectví vydávám o něm, že
skutkové jeho zlí jsou.
8 Jděte vy k svátku tomuto. Jáť
ještě nepůjdu k svátku tomuto,
nebo čas můj se ještě nenaplnil.
9 To pak pověděv jim, zůstal v
Galilei.
10 A když odešli batří jeho,
tehdy i on šel k svátku, ne zjev-
ně, ale jako ukrytě.
11 Židé pak hledali ho v svátek,
a pravili: Kde jest onen?
12 A mnoho řečí bylo o něm
v zástupu. Nebo někteří pravi-
li, že dobrý jest, a jiní pravili:
Není, ale svodí zástup.
13 Žádný však o něm nemluvil
zjevně pro bázeň Židů.
14 Když pak již polovici svátku
se vykonalo, vstoupil Ježíš do
chrámu, a učil.
15 I divili se Židé, řkouce: Kte-
rak tento písmo umí, neučiv se?
16 Odpověděl jim Ježíš a řekl:
Mé učení neníť mé, ale toho,
kterýž mne poslal.

17 Bude-li kdo chtíti vůli jeho
činiti, tenť bude uměti roze-
znati, jest-li to učení z Boha, čili
mluvím já sám od sebe.
18 Kdoť sám od sebe mluví,
chvály své vlastní hledá, ale
kdož hledá chvály toho, kterýž
ho poslal, tenť pravdomluvný
jest, a nepravosti v něm není.
19 Však Mojžíš dal vám zákon,
a žádný z vás neplní zákona.
Proč mne hledáte zamordovati?
20 Odpověděl zástup a řekl:
Ďábelství máš. Kdo tě hledá za-
mordovati?
21 Odpověděl Ježíš a řekl jim:
Jeden skutek učinil jsem, a všic-
kni se tomu divíte.
22 Však Mojžíš vydal vám ob-
řízku, (ne že by z Mojžíše byla,
ale z otců), a v sobotu obřezujete
člověka.
23 Poněvadž člověk obřízku
přijímá v sobotu, aby nebyl ru-
šen zákon Mojžíšův, *proč* se na
mne hněváte, že jsem celého člo-
věka uzdravil v sobotu?
24 Nesuďte podlé osoby, ale
spravedlivý soud suďte.
25 Tedy někteří z Jeruzalém-
ských pravili: Zdaliž toto není
ten, kteréhož hledají zabiti?
26 A aj, svobodně mluví a nic
mu neříkají. Zdali již právě
poznali knížata, že tento jest
právě Kristus?
27 Ale o tomto víme, odkud
jest, Kristus pak když přijde,
žádný nebude věděti, odkud by
byl.
28 I volal Ježíš v chrámě, uče
a řka: I mne znáte, i odkud
jsem, víte. A nepřišelť jsem sám
od sebe, ale jestiť pravdomluv-
ný ten, kterýž mne poslal, jehož
vy neznáte.
29 Ale já znám jej, nebo od něho
jsem, a on mne poslal.
30 I hledali ho jíti, ale žádný
nevztáhl ruky na něho, nebo
ještě byla nepřišla hodina jeho.
31 Z zástupu pak mnozí uvě-
řili v něho, a pravili: Kristus
když přijde, zdali více divů či-
niti bude nad ty, kteréž tento
činí?
32 Slyšeli pak farizeové zástup,
an o něm takové věci rozmlou-
vá, i poslali farizeové a přední
kněží služebníky, aby jej jali.
33 Tedy řekl jim: Ještě maličký
čas jsem s vámi, potom odejdu k
tomu, kterýž mne poslal.
34 Hledati mne budete, ale ne-
naleznete, a kdež já budu, vy
nemůžte přijíti.
35 I řekli Židé k sobě vespolek:
Kam tento půjde, že my ho ne-
nalezneme? Zdali v rozptýlení
pohanů půjde, a bude učiti po-
hany?
36 Jaká jest to řeč, kterouž pro-
mluvil: Hledati mne budete, ale
nenaleznete, a kdež já budu, vy
nemůžete přijíti?

37 V poslední pak den ten veliký svátku toho, stál Ježíš a volal, řka: Žízní-li kdo, poď ke mně, a napí se.

38 Kdož věří ve mne, jakož dí písmo, řeky z břicha jeho poplynou vody živé.

39 (A to řekl o Duchu, kteréhož měli přijíti věřící v něho; nebo ještě nebyl *dán* Duch svatý, proto že ještě Ježíš nebyl oslaven.)

40 Tedy mnozí z zástupu uslyševše tu řeč, pravili: Tentoť jest právě prorok ten.

41 Jiní pravili: Tentoť jest Kristus. Ale někteří pravili: Zdaliž z Galilee přijde Kristus?

42 Zdaž nepraví písmo, že z semene Davidova a z Betléma městečka, kdež býval David, přijíti má Kristus?

43 A tak různice v zástupu stala se pro něj.

44 Někteří pak z nich chtěli ho jíti, ale žádný nevztáhl ruky na něj.

45 Tedy přišli služebníci k předním kněžím a k farizeům, kteříž řekli jim: Proč jste ho nepřivedli?

46 Odpověděli ti služebníci: Nikdy tak člověk nemluvil, jako tento člověk.

47 I odpověděli jim farizeové: Zdali i vy jste svedeni?

48 Zdaliž kdo z knížat uvěřil v něho aneb z farizeů?

49 Než zástup ten, kterýž nezná zákona. Zlořečeníť jsou.

50 *I* dí jim Nikodém, ten kterýž byl přišel k němu v noci, byv jeden z nich:

51 Zdali zákon náš soudí člověka, leč prvé uslyší od něho a zví, co by činil?

52 Odpověděli a řekli jemu: Nejsi-li i ty Galilejský? Ptej se a viz, žeť prorok z Galilee nepovstal.

53 I šel jeden každý do domu svého.

KAPITOLA 8.

Žena přistižena v cizoložství. 12. Pán sebe v známost uvodí. 22. Židé odpory jemu činíce a s ním se hádajíce, 59. kamenovati jej chtějí.

Ježíš pak odšel na horu Olivetskou.

2 Potom na úsvitě zase přišel do chrámu, a všecken lid sšel se k němu. I posadiv se, učil je.

3 I přivedli k němu zákonníci a farizeové ženu v cizoložstvu popadenou, a postavivše ji v prostředku,

4 Řekli jemu: Mistře, tato žena jest postižena při skutku, když cizoložila.

5 A v zákoně Mojžíš přikázal nám takové kamenovati. Ty pak co pravíš?

6 A to řekli, pokoušejíce ho, aby jej mohli obžalovati. Ježíš pak skloniv se dolů, prstem psal na zemi.

7 A když se nepřestávali ota-
zovati jeho, zdvihl se a řekl jim:
Kdo jest z vás bez hříchu, nejprv
hoď na ni kamenem.
8 A opět schýliv se, psal na
zemi.
9 A oni uslyševše to, a v svědo-
mích svých obvinění byvše, je-
den po druhém odcházeli, poča-
vše od starších až do posledních.
I zůstal tu Ježíš sám, a ta žena
u prostřed stojeci.
10 A pozdvih se Ježíš, a žád-
ného neviděv, než tu ženu, řekl
jí: Ženo, kde jsou ti, kteříž na
tebe žalovali? Žádný-li tě neod-
soudil?
11 Kteráž řekla: Žádný, Pane. I
řekl jí Ježíš: Aniž já tebe odsu-
zuji. Jdiž a nehřeš více.
12 Tedy Ježíš opět jim mluvil,
řka: Já jsem světlo světa. Kdož
mne následuje, nebude choditi v
temnostech, ale bude míti svět-
lo života.
13 I řekli jemu farizeové: Ty
sám o sobě svědectví vydáváš,
svědectví tvé není pravé.
14 Odpověděl Ježíš a řekl jim:
Ačkoli já svědectví vydávám
sám o sobě, pravé jest svědectví
mé; nebo vím, odkud jsem při-
šel, a kam jdu. Ale vy nevíte, od-
kud jsem přišel, aneb kam jdu.
15 Vy podlé těla soudíte, já ne-
soudím žádného.
16 A bychť pak i já soudil, soud
můj jest pravý; nebo nejsem
sám, ale jsem já a ten, kterýž
mne poslal, Otec.
17 A v zákoně vašem psáno
jest: Že dvou člověků svědectví
pravé jest.
18 Jáť svědectví vydávám sám
o sobě, a svědectví vydává o mně
ten, kterýž mne poslal, Otec.
19 Tedy řekli jemu: Kdež jest
ten tvůj otec? Odpověděl Ježíš:
Aniž mne znáte, ani Otce mé-
ho. Kdybyste mne znali, i Otce
mého znali byste.
20 Tato slova mluvil Ježíš u po-
kladnice, uče v chrámě, a žádný
ho nejal, nebo ještě byla nepři-
šla hodina jeho.
21 I řekl jim opět Ježíš: Já jdu,
a hledati budete mne, a v hří-
chu svém zemřete. Kam já jdu,
vy nemůžete přijíti.
22 I pravili Židé: Zdali se sám
zabije, že praví: Kam já jdu, vy
nemůžete přijíti?
23 I řekl jim: Vy z důlu jste, já s
hůry jsem. Vy jste z tohoto svě-
ta, já nejsem z světa tohoto.
24 Protož jsem řekl vám: Že ze-
mřete v hříších svých. Nebo jes-
tliže nebudete věřiti, že já jsem,
zemřete v hříších svých.
25 I řekli jemu: Kdo jsi ty? I ře-
kl jim Ježíš: To, což z počátku
pravím vám.
26 Mnohoť mám o vás mluviti
a souditi, ale ten, kterýž mne
poslal, pravdomluvný jest, a já,

což jsem slyšel od něho, to mluvím na světě.

27 *Ale* neporozuměli, že by o Otci pravil jim.

28 Protož řekl jim Ježíš: Když povýšíte Syna člověka, tehdy poznáte, že já jsem. A sám od sebe nic nečiním, ale jakž mne naučil Otec můj, tak mluvím.

29 A ten, kterýž mne poslal, se mnou jest. Neopustilť mne samého Otec; nebo což jest jemu libého, to já činím vždycky.

30 Ty věci když mluvil, mnozí uvěřili v něho.

31 Tedy řekl Ježíš těm Židům, kteříž uvěřili jemu: Jestliže vy zůstanete v řeči mé, právě učedlníci moji budete.

32 A poznáte pravdu, a pravda vás vysvobodí.

33 *I* odpověděli jemu: Símě Abrahamovo jsme, a žádnému jsme nesloužili nikdy. I kterakž ty díš: že svobodní budete?

34 Odpověděl jim Ježíš: Amen, amen pravím vám: Že každý, kdož činí hřích, služebník jest hřícha.

35 A služebník nezůstává v domě na věky; Syn zůstává na věky.

36 Protož jestližeť vás Syn vysvobodí, právě svobodní budete.

37 Vím, že jste símě Abrahamovo, ale hledáte mne zabiti; nebo řeč má nemá místa u vás.

38 Já, což jsem viděl u Otce svého, mluvím; i vy tedy, co jste viděli u otce svého, činíte.

39 Odpověděli a řekli jemu: Otec náš jest Abraham. Dí jim Ježíš: Kdybyste synové Abrahamovi byli, činili byste skutky Abrahamovy.

40 Ale nyní hledáte mne zabiti, člověka toho, kterýž jsem pravdu mluvil vám, kterouž jsem slyšel od Boha. Tohoť Abraham nečinil.

41 Vy činíte skutky otce svého. I řekli jemu: Myť z smilstva nejsme zplozeni, jednohoť Otce máme, Boha.

42 Tedy řekl jim Ježíš: Byť Bůh Otec váš byl, milovali byste mne. Nebo já jsem z Boha pošel, a přišel jsem; aniž jsem sám od sebe přišel, ale on mne poslal.

43 Proč mluvení mého nechápáte? Proto že slyšeti nemůžete řeči mé.

44 Vy z otce ďábla jste, a žádosti otce svého chcete činiti. On byl vražedlník od počátku, a v pravdě nestál; nebo pravdy v něm není. Když mluví lež, z svého vlastního mluví; nebo lhář jest a otec lži.

45 Já pak že pravdu pravím, nevěříte mi.

46 Kdo z vás uviní mne z hříchu? A poněvadž pravdu pravím, proč vy mi nevěříte?

47 Kdo z Boha jest, slova Boží slyší; protož vy neslyšíte, že z Boha nejste.

48 Tedy odpověděli Židé a řekli jemu: Zdaliž my dobře nepravíme, že jsi ty Samaritán, a ďábelství máš?

49 Odpověděl Ježíš: Játť ďábelství nemám, ale ctím Otce svého; než vy jste mne neuctili.

50 Játť pak nehledám chvály své; jestiť, kdo hledá a soudí.

51 Amen, amen pravím, vám: Bude-li kdo zachovávati slovo mé, smrti neuzří na věky.

52 Tedy řekli mu Židé: Nyní jsme poznali, že ďábelství máš. Abraham umřel i proroci, a ty pravíš: Bude-li kdo zachovávati řeč mou, smrti neokusí na věky.

53 Zdali jsi ty větší otce našeho Abrahama, kterýž umřel? I proroci zemřeli. Kým ty se činíš?

54 Odpověděl Ježíš: Chválím-liť já se sám, chvála má nic není. Jestiť Otec můj, kterýž mne chválí, o němž vy pravíte, že Bůh váš jest.

55 Ale nepoznali jste ho, já pak jej znám. A kdybych řekl, že ho neznám, byl bych podobný vám, lhář. Ale známť jej, a řeč jeho zachovávám.

56 Abraham, otec váš, veselil se, aby viděl den můj, i viděl, a radoval se.

57 Tedy řekli jemu Židé: Padesáti let ještě nemáš, a Abrahama jsi viděl?

58 Řekl jim Ježíš: Amen, amen pravím vám: Prvé nežli Abraham byl, já jsem.

59 I zchápali kamení, aby házeli na něj. Ježíš pak skryl se, a prošed skrze ně, vyšel z chrámu, a tak odšel.

KAPITOLA 9.

Slepý od narození ode Pána zrak přijal, 13. a měv o to s farizei velikou nesnáz, byv od nich i zahnán, 35. od Krista dokonaleji u víře utvrzen.

A pomíjeje, uzřel člověka slepého od narození.

2 I otázali se ho učedlníci jeho, řkouce: Mistře, kdo zhřešil, tento-li, čili rodičové jeho, že se slepý narodil?

3 Odpověděl Ježíš: Ani tento zhřešil, ani rodičové jeho, ale aby zjeveni byli skutkové Boží na něm.

4 Játť musím dělati dílo toho, kterýž mne poslal, dokudž den jest. Přicházíť noc, když žádný nebude moci dělati.

5 Dokudž jsem na světě, světlo jsem světa.

6 To pověděv, plinul na zemi, a učinil bláto z sliny, i pomazal tím blátem oči slepého.

7 A řekl jemu: Jdi, umej se v rybníku Siloe, což se vykládá: Poslaný. A on šel a umyl se, i přišel, vida.

8 Sousedé pak a ti, kteříž jej prvé vídali slepého, řekli: Není-liž toto ten, kterýž sedával a žebrával?

9 Jiní pravili, že ten jest, a jiní, že jest podoben k němu. Ale on pravil: Já jsem.

10 Tedy řekli jemu: Kterak jsou otevříny oči tvé?

11 On odpověděl a řekl: Člověk ten, kterýž slove Ježíš, bláto učinil, a pomazal očí mých, a řekl mi: Jdi k rybníku Siloe, a umej se. I odšed a umyv se, prohlédl jsem.

12 I řekli jemu: Kde jest ten? Řekl: Nevím.

13 *Tedy* přivedli toho, kterýž někdy byl slepý, k farizeům.

14 Byla pak sobota, když Ježíš učinil bláto, a otevřel oči jeho.

15 I otázali se ho opět i farizeové, kterak by prozřel. On pak řekl jim: Bláto položil na oči mé, a umyl jsem se, i vidím.

16 Tedy někteří z farizeů řekli: Ten člověk není z Boha, nebo neostříhá soboty. Jiní pravili: Kterak může člověk hříšný takové divy činiti? I byla různice mezi nimi.

17 Řekli opět slepému: Co ty o něm pravíš, poněvadž otevřel oči tvé? A on řekl: Že prorok jest.

18 I nevěřili Židé o něm, by slepý býval a prozřel, až povolali rodičů toho, kterýž byl prozřel.

19 A otázali se jich, řkouce: Jest-li tento syn váš, o kterémž vy pravíte, že by se slepý narodil? Kterakž pak nyní vidí?

20 Odpověděli jim rodičové jeho a řekli: Vímeť, že tento jest syn náš, a že se slepý narodil.

21 Ale kterak nyní vidí, nevíme; aneb kdo otevřel oči jeho, myť nevíme. Máť léta, ptejte se ho, on sám za sebe mluviti bude.

22 Tak mluvili rodičové jeho, že se báli Židů; nebo již tak byli uložili Židé, aby, kdož by ho koli vyznal Kristem, vyobcován byl ze školy.

23 Protož řekli rodičové jeho: Máť léta, ptejte se jeho.

24 Tedy zavolali po druhé člověka toho, kterýž býval slepý, a řekli jemu: Vzdej chválu Bohu. My víme, že člověk ten hříšník jest.

25 I odpověděl on a řekl: Jest-li hříšník, nevím, než to vím, že byv slepý, nyní vidím.

26 I řekli jemu opět: Coť učinil? Kterak otevřel oči tvé?

27 Odpověděl jim: Již jsem vám pověděl, a neslyšeli jste? Což opět chcete slyšeti? Zdaliž i vy chcete učedlníci jeho býti?

28 I zlořečili jemu a řekli: Ty jsi učedlník jeho, ale my jsme Mojžíšovi učedlníci.

29 My víme, že Mojžíšovi mluvil Bůh, tento pak nevíme, odkud jest.

30 Odpověděl ten člověk a řekl jim: Toť jest jistě divná věc, že vy nevíte, odkud jest, a otevřel oči mé.

31 Víme pak, že Bůh hříšníků neslyší, ale kdo by ctitel Boží byl, a vůli jeho činil, tohoť slyší.

32 Od věků není slýcháno, aby kdo otevřel oči slepého narozeného.

33 Byť tento nebyl od Boha, nemohlť by nic učiniti.

34 Odpověděli a řekli jemu: Ty jsi všecken se v hříších narodil, a ty nás učíš? I vyhnali jej ven.

35 Uslyšel pak Ježíš, že jej vyhnali ven. A když jej nalezl, řekl jemu: Věříš-liž ty v Syna Božího?

36 Odpověděl on a řekl: I kdož jest, Pane, abych věřil v něho?

37 I řekl jemu Ježíš: I viděl jsi ho, a kterýž mluví s tebou, onť jest.

38 A on řekl: Věřím, Pane, a klaněl se jemu.

39 I řekl jemu Ježíš: Na soud přišel jsem já na tento svět, aby ti, kteříž nevidí, viděli, a ti, kteříž vidí, aby slepí byli.

40 I uslyšeli to někteří z farizeů, kteříž s ním byli, a řekli jemu: Zdali i my slepí jsme?

41 Řekl jim Ježíš: Byste slepí byli, hříchu byste neměli; ale nyní pravíte: Vidíme, protož hřích váš zůstává.

KAPITOLA 10.

O pastýři, nájemníku a ovcech. 22. Rozmlouvání Páně s Židy v síňci Šalamounově, 39. a zjevná zlost jejich proti němu.

Amen, amen pravím vám: Kdož nevchází dveřmi do ovčince ovcí, ale vchází jinudy, ten zloděj jest a lotr.

2 Ale kdož vchází dveřmi, pastýř jest ovcí.

3 Tomuť vrátný otvírá, a ovce hlas jeho slyší, a on svých vlastních ovec ze jména povolává, a vyvodí je.

4 A jakž ovce své vlastní vypustí, před nimi jde, a ovce jdou za ním; nebo znají hlas jeho.

5 Cizího pak nikoli následovati nebudou, ale utekou od něho; nebo neznají hlasu cizích.

6 To podobenství pověděl jim Ježíš, ale oni nevěděli, co by to bylo, což jim mluvil.

7 Tedy opět řekl jim Ježíš: Amen, amen pravím vám: Že já jsem dvéře ovcí.

8 Všickni, kolikž jich koli přede mnou příšlo, zloději jsou a lotři, ale neslyšeli jich ovce.

9 Já jsem dvéře. Skrze mne všel-li by kdo, spasen bude, a vejde i vyjde, a pastvu nalezne.

10 Zloděj nepřichází, než aby kradl a mordoval a hubil; já jsem přišel, aby život měly, a hojně měly.

11 Já jsem ten pastýř dobrý.
Dobrý pastýř duši svou pokládá
za ovce.
12 Ale nájemník a ten, kte-
rýž není pastýř, jehož nejsou
ovce vlastní, vida vlka, an jde,
i opouští ovce i utíká, a vlk lapá
a rozhání ovce.
13 Nájemník pak utíká; nebo
nájemník jest, a nemá péče o
ovce.
14 Já jsem ten dobrý pastýř, a
známť své, a znajíť mne mé.
15 Jakož mne zná Otec, a já
znám Otce, a duši svou poklá-
dám za ovce.
16 A mámť *i* jiné ovce, kteréž
nejsou z tohoto ovčince. I tyť
musím přivesti; nebo hlas můj
slyšeti budou. A budeť jeden
ovčinec a jeden pastýř.
17 Protož mne Otec miluje, že
já pokládám duši svou, abych ji
zase vzal.
18 Nižádnýť jí nebéře ode mne,
ale já pokládám ji sám od sebe.
Mám moc položiti ji, a mám moc
zase vzíti ji. To přikázaní vzal
jsem od Otce svého.
19 Tedy stala se opět různice
mezi Židy pro ty řeči.
20 A pravili mnozí z nich: Ďá-
belství má a blázní. Co ho po-
sloucháte?
21 Jiní pravili: Tato slova ne-
jsou ďábelství majícího. Zdaliž
ďábelství může slepých oči otví-
rati?
22 Bylo pak posvícení v Jeruza-
lémě, a zima byla.
23 I procházel se Ježíš v chrá-
mě po síňci Šalomounově.
24 Tedy obstoupili jej Židé, a
řekli jemu: Dokudž duši naši dr-
žíš: Jestliže jsi ty Kristus, pověz
nám zjevně.
25 Odpověděl jim Ježíš: Pově-
děl jsem vám, a nevěříte. Skut-
kové, kteréž já činím ve jménu
Otce svého, tiť svědectví vydá-
vají o mně.
26 Ale vy nevěříte, nebo nejste
z ovcí mých, jakož jsem vám po-
věděl.
27 Ovceť mé hlas můj slyší, a já
je znám, a následujíť mne.
28 A jáť život věčný dávám jim,
a nezahynouť na věky, aniž jich
kdo vytrhne z ruky mé.
29 Otec můj, kterýž mi *je* dal,
větší jest nade všecky, a žádnýť
jich nemůže vytrhnouti z ruky
Otce mého.
30 Já a Otec jedno jsme.
31 Tedy zchápali opět kamení
Židé, aby jej kamenovali.
32 Odpověděl jim Ježíš: Mnohé
dobré skutky ukázal jsem vám
od Otce svého. Pro který z těch
skutků kamenujete mne?
33 Odpověděli jemu Židé, řkou-
ce. Pro dobrý skutek tebe ne-
kamenujeme, ale pro rouhání,
totiž že ty, člověk jsa, děláš se
Bohem.

34 Odpověděl jim Ježíš: Však psáno jest v zákoně vašem: Já jsem řekl: Bohové jste.
35 Poněvadž ty nazval bohy, k nimž řeč Boží stala se, a nemůže zrušeno býti písmo,
36 *Mně pak*, kteréhož posvětil Otec a poslal na svět, vy pravíte: Rouháš se, že jsem řekl: Syn Boží jsem?
37 Nečiním-liť skutků Otce svého, nevěřte mi.
38 Pakliť činím, byste pak mně nevěřili, skutkům věřte, abyste poznali a věřili, že Otec ve mně jest, a já v něm.
39 Tedy opět hledali ho jíti, ale vyšel z rukou jejich.
40 I odšel opět za Jordán na to místo, kdež nejprvé Jan křtil, a pozůstal tam.
41 I přišli k němu mnozí, a pravili: Jan zajisté žádného divu neučinil, ale všecko, cožkoli mluvil Jan o tomto, pravé bylo.
42 A mnozí tam uvěřili v něho.

KAPITOLA 11.

Pán vzkřísil Lazara. 47. Přední kněží a farizeové radu proti němu drželi. 55. On ušel do města Efraim, 57. oni pak mandát naň vydali.

Byl pak nemocen nějaký Lazar z Betany, z městečka Marie a Marty, sestry její.
2 A to byla ta Maria, kteráž pomazala Pána mastí, a vytřela nohy jeho vlasy svými, jejíž bratr Lazar byl nemocen.
3 Tedy poslaly k němu ty sestry, řkouce: Pane, aj, ten, kteréhož miluješ, nemocen jest.
4 A uslyšav to Ježíš, řekl: nemoc ta není k smrti, ale pro slávu Boží, aby oslaven byl Syn Boží skrze ni.
5 Miloval pak Ježíš Martu i sestru její i Lazara.
6 A jakž uslyšel, že by nemocen byl, tedy pozůstal za dva dni na tom místě, kdež byl.
7 Potom pak dí učedlníkům: Poďme zase do Judstva.
8 Řekli jemu učedlníci: Mistře, nyní hledali tě Židé kamenovati, a zase tam chceš jíti?
9 Odpověděl Ježíš: Zdaliž není dvanácte hodin za den? Chodí-li kdo ve dne, neurazí se; nebo světlo tohoto světa vidí.
10 Pakliť by kdo chodil v noci, urazíť se; nebo světla není v něm.
11 To pověděl, a potom dí jim: Lazar, přítel náš, spí, ale jduť, abych jej ze sna probudil.
12 I řekli učedlníci jeho: Pane, spí-liť, zdráv bude.
13 Ale Ježíš řekl o smrti jeho, oni pak domnívali se, že by o spání sna mluvil.
14 Tedy řekl jim Ježíš zjevně: Lazar umřel.
15 A raduji se pro vás, že jsem tam nebyl, abyste věřili. Ale poďme k němu.

16 I řekl Tomáš, kterýž slo-
ve Didymus, spoluučedlníkům:
Poďme i my, abychom zemřeli s
ním.
17 Přišel tedy Ježíš, a nalezl ho
již čtyři dni v hrobě pochova-
ného.
18 Byla pak Betany blízko od
Jeruzaléma, okolo honů pat-
nácte.
19 Mnozí pak z Židů byli přišli
k Martě a Marii, aby je těšili pro
bratra jejich.
20 Tedy Marta, jakž uslyšela,
že Ježíš jde, vyšla proti němu,
ale Maria doma seděla.
21 I řekla Marta Ježíšovi: Pa-
ne, kdybys ty byl zde, bratr můj
byl by neumřel.
22 Ale i nyníť vím, že cožkoli
požádal bys od Boha, dá tobě
Bůh.
23 Dí jí Ježíš: Vstaneť bratr
tvůj.
24 Řekla jemu Marta: Vím, že
vstane při vzkříšení v den nej-
poslednější.
25 Řekl jí Ježíš: já jsem vzkří-
šení i život. Kdo věří ve mne, byť
pak i umřel, živ bude.
26 A každý, kdož jest živ, a věří
ve mne, neumřeť na věky. Věříš-
-li tomu?
27 Řekla jemu: Ovšem, Pane,
já jsem uvěřila, že jsi ty Kris-
tus, Syn Boží, kterýž měl přijíti
na svět.
28 A když to pověděla, odešla
a zavolala tajně Marie, sestry
své, řkuci: Mistr zde jest, a volá
tebe.
29 Ona jakž uslyšela, vstala
rychle, a šla k němu.
30 Ještě pak byl Ježíš nepři-
šel do městečka, ale byl na tom
místě, kdež vyšla byla proti ně-
mu Marta.
31 Tedy Židé, kteříž s ní byli v
domě, a těšili ji, viděvše Marii,
že rychle vstala a vyšla, šli za
ní, řkouce: Jde k hrobu, aby tam
plakala.
32 Ale Maria, když tam přišla,
kdež byl Ježíš, uzřevši jej, padla
k nohám jeho, řkuci jemu: Pane,
bys ty byl zde, bratr můj byl by
neumřel.
33 Ježíš pak jakž uzřel, ana
pláče, i Židy, kteříž byli s ní při-
šli, ani plačí, zastonal duchem,
a zkormoutil se.
34 A řekl: Kdež jste jej položili?
Řkou jemu: Pane, poď a pohleď.
35 I zaplakal Ježíš.
36 Tedy řekli Židé: Aj, kterak
ho miloval!
37 Někteří pak z nich řekli: Ne-
mohl-liž tento, kterýž otevřel o-
či slepého, učiniti aby tento ne-
umřel?
38 Ježíš pak opět zastonav sám
v sobě, přišel k hrobu. Byla pak
jeskyně, a kámen byl svrchu po-
ložen na ni.

39 Dí Ježíš: Zdvihněte kámen.
Řekla jemu Marta, sestra toho mrtvého: Pane, jižť smrdí; nebo čtyři dni v hrobě jest.

40 Dí jí Ježíš: Všakť jsem řekl, že budeš-li věřiti, uzříš slávu Boží.

41 Tedy zdvihli kámen, kdež byl ten mrtvý pochován. Ježíš pak pozdvihl zhůru očí a řekl: Otče, děkuji tobě, že jsi mne slyšel.

42 Já zajisté vím, že mne vždycky slyšíš, ale pro zástup, kterýž okolo stojí, řekl jsem, aby věřili, že jsi ty mne poslal.

43 A to pověděv, zavolal hlasem velikým: Lazaře, poď ven.

44 I vyšel ten, kterýž byl umřel, maje svázané ruce i nohy rouchami, a tvář jeho šatem byla obvinuta. Řekl jim Ježíš: Rozvěžtež jej, a nechte, ať odejde.

45 Tedy mnozí z Židů, kteříž byli přišli k Marii, viděvše, co učinil Ježíš, uvěřili v něho.

46 Někteří pak z nich odešli k farizeům, a pověděli jim, co učinil Ježíš.

47 I sešli se přední kněží a farizeové v radu, a pravili: Co číníme? Nebo tento člověk divy mnohé činí.

48 Necháme-li ho tak, všickni uvěří v něho, i přijdou Římané, a odejmou místo naše i lid.

49 Jeden pak z nich, Kaifáš, nejvyšším knězem byv toho léta, řekl jim: Vy nic nevíte,

50 Aniž přemyšlujete, že jest užitečné nám, aby jeden člověk umřel za lid, a ne, aby všecken tento národ zahynul.

51 Toho pak neřekl sám od sebe, ale nejvyšším knězem byv léta toho, prorokoval, že měl Ježíš umříti za tento národ.

52 A netoliko za tento národ, ale také, aby syny Boží rozptýlené shromáždil v jedno.

53 Protož od toho dne radu společně drželi, aby jej zabili.

54 Ježíš pak již nechodil zjevně mezi Židy, ale odšel odtud do krajiny blízko pouště, do města, kteréž slove Efraim, a tu bydlil s učedlníky svými.

55 Byla pak blízko velikanoc Židovská. I šli mnozí do Jeruzaléma z krajiny té před velikonocí, aby se očistili.

56 I hledali Ježíše, a rozmlouvali vespolek, v chrámě stojíce: Co se vám zdá, že nepřišel k svátku?

57 Vydali pak byli přední kněží a farizeové mandát, jestliže by kdo zvěděl, kde by byl, aby pověděl, aby jej jali.

KAPITOLA 12.

Pán mastí pomazán. 4. Jidáš o to reptal. 12. Jízda Kristova na oslátku. 20. Příchod Řeků. 28. Hlas s nebe. 37. Slepota Židů. 44. Osvědčení se jim Páně.

Tedy Ježíš šestý den před velikonocí přišel do Betany,

kdež byl Lazar ten, kterýž byl
umřel, jehož vzkřísil z mrtvých.
2 I připravili jemu tu večeři, a
Marta posluhovala, Lazar pak
byl jeden z stolících s ním.
3 Maria pak vzavši libru masti
drahé z nardu výborného, pomazala noh Ježíšových, a vytřela vlasy svými nohy jeho. I naplněn jest dům vůní té masti.
4 Tedy řekl jeden z učedlníků
jeho, Jidáš Šimona Iškariotského, kterýž jej měl zraditi:
5 Proč tato mast není prodána
za tři sta peněz, a není dáno chudým?
6 To pak řekl, ne že by měl péči
o chudé, ale že zlodej byl, a měšec měl, a to, což *do něho* kladeno bylo, nosil.
7 Tedy řekl Ježíš: Nech jí, ke
dni pohřbu mého zachovala to.
8 Nebo chudé vždycky máte s
sebou, ale mne ne vždycky míti budete.
9 Zvěděl pak zástup veliký z
Židů, že by tu byl. I přišli, ne pro Ježíše toliko, ale také aby Lazara viděli, kteréhož byl vzkřísil z mrtvých.
10 Radili se pak přední kněží,
aby i Lazara zamordovali.
11 Nebo mnozí z Židů odcházeli
pro něho, a uvěřili v Ježíše.
12 Nazejtří mnohý zástup, kterýž byl přišel k svátku, když uslyšeli, že Ježíš jde do Jeruzaléma,
13 Nabrali ratolestí palmových, a vyšli proti němu, a volali: Hosanna, požehnaný, kterýž se béře ve jménu Páně, král Izraelský.
14 I dostav Ježíš oslátka, vsedl
na ně, jakož psáno jest:
15 Neboj se, dcero Sionská, aj,
král tvůj béře se, na oslátku sedě.
16 Tomu pak nesrozuměli učedlníci jeho sprvu, ale když oslaven byl Ježíš, tedy se rozpomenuli, že to psáno bylo o něm, a že jemu to učinili.
17 Vydával pak svědectví zástup, kterýž byl s ním, že Lazara povolal z hrobu, a vzkřísil jej z mrtvých.
18 Protož i v cestu vyšel jemu
zástup, když slyšeli, že by ten div učinil.
19 Tedy farizeové pravili mezi
sebou: Vidíte-li, že nic neprospíváte? Aj, svět postoupil po něm.
20 Byli pak někteří Řekové z
těch, kteříž přicházívali, aby se modlili v svátek.
21 Ti tedy přistoupili k Filipovi, kterýž byl od Betsaidy Galilejské, a prosili ho, řkouce: Pane, chtěli bychom Ježíše viděti.
22 Přišel Filip a pověděl Ondřejovi, Ondřej pak zase a Filip pověděli Ježíšovi.
23 A Ježíš odpověděl jim, řka:
Přišlať hodina, aby oslaven byl Syn člověka.

24 Amen, amen pravím vám:
Zrno pšeničné padna v zemi, neumře-li, onoť samo zůstane, a pakliť umře, mnohý užitek přinese.

25 Kdož miluje duši svou, ztratíť ji; a kdož nenávidí duše své na tomto světě, k životu věčnému ostříhá jí.

26 Slouží-li mi kdo, následujž mne; a kdež jsem já, tuť i můj služebník bude. A bude-li mi kdo sloužiti, poctíť ho Otec.

27 Nyní duše má zkormoucena jest, a což dím? Otče, vysvoboď mne z této hodiny. Ale proto jsem přišel k hodině této.

28 Otče, oslaviž jméno své. Tedy přišel hlas s nebe: I oslavil jsem, i ještě oslavím.

29 Ten pak zástup, kterýž tu stál a slyšel, pravil: Zahřmělo. Jiní pravili: Anděl k němu mluvil.

30 Odpověděl Ježíš a řekl: Ne pro mneť hlas tento se stal, ale pro vás.

31 Nyníť jest soud světa tohoto, nyní kníže světa tohoto vyvrženo bude ven.

32 A já budu-liť povýšen od země, všecky potáhnu k sobě.

33 (To pak pověděl, znamenaje, kterou by smrtí měl umříti.)

34 Odpověděl jemu zástup: My jsme slýchali z zákona, že Kristus zůstává na věky, a kterakž ty pravíš, že musí býti povýšen Syn člověka? Kdo jest to Syn člověka?

35 Tedy řekl jim Ježíš: Ještě na malý čas světlo s vámi jest. Choďte, dokud světlo máte, ať vás tma nezachvátí; nebo kdo chodí ve tmách, neví, kam jde.

36 Dokud světlo máte, věřte v světlo, abyste synové světla byli. Toto pověděl Ježíš, a odšed, skryl se před nimi.

37 A ačkoli tak mnohá znamení činil před nimi, *však* neuvěřili v něho,

38 Aby se naplnila řeč Izaiáše proroka, kterouž pověděl: Pane, kdo uvěřil kázaní našemu, a rámě Páně komu jest zjeveno?

39 Protoť nemohli věřiti, že opět Izaiáš řekl:

40 Oslepil oči jejich, a zatvrdil srdce jejich, aby očima neviděli, a srdcem nerozuměli, a neobrátili se, abych jich neuzdravil.

41 To pověděl Izaiáš, když viděl slávu jeho, a mluvil o něm.

42 A ačkoli mnozí i z knížat uvěřili v něho, však pro farizee nevyznávali, aby ze školy nebyli vyobcování.

43 Nebo milovali slávu lidskou více než slávu Boží.

44 Ježíš pak zvolal a řekl: Kdo věří ve mne, ne ve mneť věří, ale v toho, kterýž mne poslal.

45 A kdož vidí mne, vidí toho, kterýž mne poslal.

46 Já světlo na svět jsem přišel,
aby žádný, kdož věří ve mne, ve
tmě nezůstal.
47 A slyšel-liť by kdo slova má,
a nevěřil by,jáť ho nesoudím;
nebo nepřišel jsem, abych sou-
dil svět, ale abych spasil svět.
48 Kdož mnou pohrdá, a nepři-
jímá slov mých, máť, kdo by jej
soudil. Slova, kteráž jsem mlu-
vil, tať jej souditi budou v nej-
poslednější den.
49 Nebo já sám od sebe jsem
nemluvil, ale ten, kterýž mne
poslal, Otec, on mi přikázaní
dal, co bych měl praviti a mlu-
viti.
50 A vím, že přikázaní jeho jest
život věčný. A protož, což já mlu-
vím, jakž mi pověděl Otec, takť
mluvím.

KAPITOLA 13.

Pán učedlníkům nohy myl, 18. zrádce oznámil, 34. přikázaní nové vydal.

Před svátkem pak velikonoč-
ním, věda Ježíš, že přišla
hodina jeho, aby šel z tohoto
světa k Otci, milovav své, kte-
říž byli na světě, až do konce je
miloval.
2 A když večeřeli, (a ďábel již
byl vnukl v srdce Jidáše Šimona
Iškariotského, aby jej zradil),
3 Věda Ježíš, že jemu Otec vše-
cko v ruce dal, a že od Boha vy-
šel a k Bohu jde,
4 Vstal od večeře, a složil rou-
cho, a vzav rouchu, přepásal se.
5 Potom nalil vody do mede-
nice, i počal umývati nohy uče-
dlníků a vytírati rouchou, kte-
rouž byl přepásán.
6 Tedy přišel k Šimonovi Pet-
rovi, a on řekl jemu: Pane, ty
mi chceš nohy mýti?
7 Odpověděl Ježíš a řekl jemu:
Co já činím, ty nevíš nyní, ale
potom zvíš.
8 Dí jemu Petr: Nebudeš ty
mýti noh mých na věky. Od-
pověděl jemu Ježíš: Neumyji-
-liť tebe, nebudeš míti dílu se
mnou.
9 Dí jemu Šimon Petr: Pane,
netoliko nohy mé, ale i ruce i
hlavu.
10 Řekl jemu Ježíš: Kdož jest
umyt, nepotřebuje, než aby no-
hy umyl; nebo čist jest všecken.
I vy čisti jste, ale ne všickni.
11 Nebo věděl o zrádci svém;
protož řekl: Ne všickni čisti jste.
12 Když pak umyl nohy jejich,
a vzal roucho své, posadiv se za
stůl zase, řekl jim: Víte-liž, co
jsem učinil vám?
13 Vy nazýváte mne Mistrem a
Pánem, a dobře pravíte, jsemť
zajisté.
14 Poněvadž tedy já umyl jsem
nohy vaše, Pán a Mistr, i vy má-
te jeden druhému nohy umýva-
ti.
15 Příklad zajisté dal jsem
vám, abyste, jakož jsem já uči-
nil vám, i vy činili.

16 Amen, amen pravím vám: Není služebník větší nad pána svého, ani posel větší nežli ten, kdož jej poslal.

17 Znáte-li tyto věci, blahoslavení jste, budete-li je činiti.

18 Ne o všechť vás pravím. Já vím, které jsem vyvolil, ale musíť se naplniti písmo: Ten, kdož jí chléb se mnou, pozdvihl proti mně paty své.

19 Nyní pravím, vám, prvé než by se stalo, abyste, když se stane, uvěřili, že já jsem.

20 Amen, amen pravím vám: Kdo přijímá toho, kohož bych já poslal, mneť přijímá; a kdož mne přijímá, přijímá toho, kterýž mne poslal.

21 A to pověděv Ježíš, zkormoutil se v duchu, a osvědčil, řka: Amen, amen pravím vám, že jeden z vás mne zradí.

22 Tedy učedlníci vzhlédali na sebe vespolek, pochybujíce, o kom by to pravil.

23 Byl pak jeden z učedlníků Ježíšových, kterýž zpolehl na klíně jeho, ten, jehož miloval Ježíš.

24 Protož tomu návěští dal Šimon Petr, aby se zeptal, kdo by to byl, o němž praví.

25 A on odpočívaje na prsech Ježíšových, řekl jemu: Pane, kdo jest?

26 Odpověděl Ježíš: Ten jest, komuž já omočené skyvy chleba podám. A omočiv skyvu chleba, podal Jidášovi, *synu* Šimona Iškariotského.

27 A hned po té skyvě chleba vstoupil do něho satan. I řekl jemu Ježíš: Co činíš, čiň spěšně.

28 Tomu pak žádný z přísedících nerozuměl, k čemu by jemu to řekl.

29 Nebo někteří se domnívali, poněvadž Jidáš měšec měl, že by jemu řekl Ježíš: Nakup těch věcí, kterýchž jest nám potřebí k svátku, aneb aby něco chudým dal.

30 A on vzav skyvu chleba, hned vyšel, A byla noc.

31 Když pak on vyšel, dí Ježíš: Nyníť oslaven jest Syn člověka, a Bůh oslaven jest v něm.

32 A poněvadž Bůh oslaven jest v něm, i Bůh oslaví jej sám v sobě, a to hned oslaví jej.

33 Synáčkové, ještě maličko s vámi jsem. Hledati mne budete, ale jakož jsem řekl Židům: Kam já jdu, vy nemůžete přijíti, i vám pravím nyní.

34 Přikázaní nové dávám vám, abyste se milovali vespolek; jakož já miloval jsem vás, abyste i vy milovali jeden druhého.

35 Po tomť poznají všickni, že jste moji učedlníci, budete-li míti lásku jedni k druhým.

36 Dí jemu Šimon Petr: Pane, kam jdeš? Odpověděl mu Ježíš:

Kam jdu, nemůžeš ty nyní jíti
za mnou, ale půjdeš potom.
37 Dí jemu Petr: Pane, proč
bych nemohl nyní jíti za tebou?
Duši svou za tebe položím.
38 Odpověděl jemu Ježíš: Duši
svou za mne položíš? Amen, a-
men pravím tobě: Nezazpíváť
kohout, až mne třikrát zapříš.

KAPITOLA 14.

Těší Pán učedlníky, 3. užitek odjití svého i své Božství uče znáti. 16. Utěšitele zaslibuje, 26. o díle jeho vypravuje, 27. a svého pokoje jim zanechává.

Nermutiž se srdce vaše. Vě-
říte v Boha, i ve mne věřte.
2 V domě Otce mého příbyt-
kové mnozí jsou. Byť nebylo tak,
pověděl bych vám.
3 Jduť, abych vám připravil
místo. A když odejdu, a při-
pravím vám místo, zase přijdu,
a poberu vás k sobě samému,
abyste, kde jsem já, i vy byli.
4 A kam já jdu, víte, i cestu
víte.
5 Dí jemu Tomáš: Pane, neví-
me, kam jdeš. A kterak můžeme
cestu věděti?
6 Dí jemu Ježíš: Já jsem ta ces-
ta, i pravda, i život. Žádný ne-
přichází k Otci než skrze mne.
7 Byste znali mne, také i Otce
mého znali byste; a již nyní jej
znáte, a viděli jste ho.
8 Řekl jemu Filip: Pane, ukaž
nám Otce, a dostiť jest nám.
9 Dí jemu Ježíš: Tak dlouhý čas
s vámi jsem, a nepoznal jsi mne?
Filipe, kdož vidí mne, vidí Otce,
a kterakž ty pravíš: Ukaž nám
Otce?
10 Nevěříš, že já v Otci a Otec
ve mně jest? Slova, kteráž já
mluvím vám, sám od sebe ne-
mluvím, ale Otec ve mně přebý-
vaje, onť činí skutky.
11 Věřtež mi, že jsem já v Otci
a Otec ve mně; aneb aspoň pro
ty samy skutky věřte mi.
12 Amen, amen pravím vám:
Kdož věří ve mne, skutky, kte-
réž já činím, i on činiti bude, a
větší nad ty činiti bude; nebo já
jdu k Otci svému.
13 A jestliže byste co prosili ve
jménu mém, toť učiním, aby o-
slaven byl Otec v Synu.
14 Budete-li zač prositi ve jmé-
nu mém, játˇ učiním.
15 Milujete-li mne, přikázaní
mých ostříhejte.
16 A jáť prositi budu Otce, a ji-
ného Utěšitele dá vám, aby s vá-
mi zůstal na věky,
17 Toho Ducha pravdy, jehož
svět nemůže přijíti. Nebo nevidí
ho, aniž ho zná, ale vy znáte
jej, neboť u vás přebývá, a v vás
bude.
18 Neopustímť vás sirotků, při-
jduť k vám.
19 Ještě maličko, a svět mne
více neuzří, ale vy uzříte mne;
nebo já živ jsem, i vy živi bu-
dete.

20 V ten den vy poznáte, že já jsem v Otci svém, a vy ve mně, a já v vás.

21 Kdož by měl přikázaní má, a ostříhal jich, onť jest ten, kterýž mne miluje. A kdož mne miluje, milován bude od Otce mého, a jáť jej budu milovati, a zjevím jemu samého sebe.

22 Řekl jemu Judas, ne onen Iškariotský: Pane, jakž jest to, že sebe nám zjeviti chceš, a ne světu?

23 Odpověděl Ježíš a řekl jemu: Miluje-li mne kdo, slova mého ostříhati bude, a Otec můj bude jej milovati, a k němu přijdeme, a příbytek u něho učiníme.

24 Kdožť nemiluje mne, slov mých neostříhá; a slovo, kteréž slyšíte, neníť mé, ale toho, kterýž mne poslal, Otcovo.

25 Toto mluvil jsem vám, u vás přebývaje.

26 Utěšitel pak, ten Duch svatý, kteréhož pošle Otec ve jménu mém, onť vás naučí všemu, a připomeneť vám všecko, což jsem koli mluvil vám.

27 Pokoj zůstavuji vám, pokoj svůj dávám vám; ne jako svět dává, já dávám vám. Nermutiž se srdce vaše, ani strachuj.

28 Slyšeli jste, že já řekl jsem vám: Jdu, a zase přijdu k vám. Kdybyste mne milovali, radovali byste se jistě, že jsem řekl: Jdu k Otci; nebo Otec větší jest nežli já.

29 A nyní pověděl jsem vám, prvé než by se stalo, abyste, když se stane, uvěřili.

30 Již nemnoho mluviti budu s vámi; neboť jde kníže tohoto světa, ale nemáť nic na mně.

31 Ale aby poznal svět, že miluji Otce, a jakož mi přikázal Otec, tak činím. Vstaňte, poďme odtud.

KAPITOLA 15.

Vinný kmen. 9. Následování Krista. 12. Napomenutí k společnému milování.

Já jsem ten vinný kmen pravý, a Otec můj vinař jest.

2 Každou ratolest, kteráž ve mně nenese ovoce, odřezuje, a každou, kteráž nese ovoce, čistí, aby hojnější ovoce nesla.

3 Již vy čisti jste pro řeč, kterouž jsem mluvil vám.

4 Zůstaňtež ve mně, a já v vás. Jakož ratolest nemůže nésti ovoce sama od sebe, nezůstala-li by při kmenu, takž ani vy, leč zůstanete ve mně.

5 Já jsem vinný kmen a vy ratolesti. Kdo zůstává ve mně, a já v něm, ten nese ovoce mnohé; nebo beze mne nic nemůžete učiniti.

6 Nezůstal-li by kdo ve mně, vyvržen bude ven jako ratolest, a uschneť, a budouť sebrány, a na oheň uvrženy, a shoříť.

7 Zůstanete-li ve mně, a slova
má zůstanou-liť v vás, což byste
koli chtěli, proste, a staneť se
vám.
8 V tomť bývá oslaven Otec
můj, když ovoce nesete hojné, a
budete moji učedlníci.
9 Jakož miloval mne Otec, i já
miloval jsem vás. Zůstaňtež v
milování mém.
10 Budete-li zachovávati při-
kázaní má, zůstanete v mém
milování, jakož i já přikázaní
Otce svého zachoval jsem, i zů-
stávám v jeho milování.
11 Toto mluvil jsem vám, aby
radost má zůstávala v vás, a ra-
dost vaše byla plná.
12 Totoť jest přikázaní mé, aby-
ste se milovali vespolek, jako já
miloval jsem vás.
13 Většího milování nad to žád-
ný nemá, než aby duši svou po-
ložil za přátely své.
14 Vy přátelé moji jste, učiníte-
-li to, což já přikazuji vám.
15 Nebudu vás více nazýva-
ti služebníky, nebo služebník
neví, co by činil pán jeho. Ale
vás jsem nazval přátely, nebo
všecko, což jsem koli slyšel od
Otce svého, oznámil jsem vám.
16 Ne vy jste mne vyvolili, ale
já jsem vás vyvolil, a postavil,
abyste šli a ovoce přinesli, a
ovoce vaše aby zůstalo, aby zač
byste koli prosili Otce ve jménu
mém, dal vám.
17 Toto přikazuji vám, abyste
se milovali vespolek.
18 Jestližeť vás svět nenávidí,
víte, žeť mne prvé než vás v ne-
návisti měl.
19 Byste byli z světa, svět, což
jest jeho, miloval by; že pak
nejste z světa, ale já z světa vy-
volil jsem vás, protož vás svět
nenávidí.
20 Pamatujte na tu řeč, kte-
rouž jsem já mluvil vám: Ne-
níť služebník větší nežli pán
jeho. Poněvadž se mně protivili,
i vámť se protiviti budou; poně-
vadž řeči mé šetřili, i vaší šetřiti
budou.
21 Ale toto všecko učiní vám
pro jméno mé; nebo neznají to-
ho, kterýž mne poslal.
22 Kdybych byl nepřišel, a ne-
mluvil jim, hříchu by neměli;
ale nyní výmluvy nemají z hří-
chu svého.
23 Kdož mne nenávidí, i Otceť
mého nenávidí.
24 Bych byl skutků nečinil me-
zi nimi, jichž žádný jiný nečinil,
hříchu by neměli; ale nyní i vi-
děli, i nenáviděli i mne i Otce
mého.
25 Ale aby se naplnila řeč, kte-
ráž v zákoně jejich napsána jest:
Že v nenávisti měli mne darmo.
26 Když pak přijde ten Utěši-
tel, kteréhož já pošli vám od Ot-
ce, Duch pravdy, kterýž od Otce

pochází, tenť svědectví vydávati
bude o mně.
27 Ano i vy svědectví vydá-
vati budete, nebo od počátku se
mnou jste.

KAPITOLA 16.

Pán předpovídaje svým pokušení, 7. potěšuje jich, 23. a napomíná k modlitbám.

Toto mluvil jsem vám, abyste
se nezhoršili.
2 Vypovědíť vás ze škol, ano
přijdeť čas, že všeliký, kdož vás
mordovati bude, domnívati se
bude, že tím Bohu slouží.
3 A toť učiní vám proto, že ne-
poznali Otce ani mne.
4 Ale toto mluvil jsem vám,
abyste, když přijde ten čas, roz-
pomenuli se na to, že jsem
já předpověděl vám. Tohoť pak
jsem vám s počátku nemluvil,
nebo jsem byl s vámi.
5 Nyní pak jdu k tomu, kterýž
mne poslal, a žádný z vás neptá
se mne: Kam jdeš?
6 Ale že jsem vám tyto věci
mluvil, zámutek naplnil srdce
vaše.
7 Já pak pravdu pravím vám,
že jest vám užitečné, abych já
odšel. Nebo neodejdu-liť, Utěši-
tel nepřijde k vám; a pakliť ode-
jdu, pošli ho k vám.
8 A onť přijda, obviňovati bude
svět z hříchu, a z spravedlnosti,
a z soudu.
9 Z hříchu zajisté, že nevěří ve
mne.
10 A z spravedlnosti, proto že
jdu k Otci, a již více neuzříte
mne.
11 Z soudu pak, proto že kníže
tohoto světa již jest odsouzeno.
12 Ještěť bych měl mnoho mlu-
viti vám, ale nemůžete snésti
nyní.
13 Když pak přijde ten Duch
pravdy, uvedeť vás ve všelikou
pravdu. Nebo nebude mluviti
sám od sebe, ale cožkoli uslyší,
toť mluviti bude; ano i budoucí
věci zvěstovati bude vám.
14 Onť mne oslaví; nebo z mého
vezme, a zvěstuje vám.
15 Všecko, cožkoli má Otec, mé
jest. Protož jsem řekl, že z mého
vezme, a zvěstuje vám.
16 Maličko, a neuzříte mne, a
opět maličko, a uzříte mne; nebo
já jdu k Otci.
17 I řekli někteří z učedlníků
jeho mezi sebou: Co jest to, že
praví nám: Maličko, a neuzříte
mne, a opět maličko, a uzříte
mne, a že já jdu k Otci?
18 Protož pravili: Co jest to,
že praví: Maličko? Nevíme, co
praví.
19 I poznal Ježíš, že se ho chtěli
otázati. I řekl jim: O tom tí-
žete mezi sebou, že jsem řekl:
Maličko, a neuzříte mne, a opět
maličko, a uzříte mne?
20 Amen, amen pravím vám, že
plakati a kvíliti budete vy, ale
svět se bude radovati; vy pak

se budete rmoutiti, ale zámutek
váš obrátíť se v radost.
21 Žena, když rodí, zámutek
má, nebo přišla hodina její; ale
když porodí děťátko, již nepa-
matuje na ssoužení, pro radost,
proto že se narodil člověk na
svět.
22 Protož i vy zámutek máte
nyní, ale opět uzřím vás, a ra-
dovati se bude srdce vaše, a ra-
dosti vaší žádný neodejme od
vás.
23 A v ten den nebudete se mne
tázati o ničemž. Amen, amen
pravím vám: Že zač byste koli
prosili Otce ve jménu mém, dať
vám.
24 Až dosavad za nic jste nepro-
sili ve jménu mém. Prostež, a
vezmete, aby radost vaše dopl-
něna byla.
25 Toto v příslovích mluvil jsem
vám, ale přijdeť hodina, když
více nebudu v příslovích mluviti
vám, nýbrž zjevně o Otci zvěsto-
vati budu vám.
26 V ten den ve jménu mém
prositi budete, a nepravímť
vám, že já budu prositi Otce za
vás.
27 Nebo sám Otec miluje vás,
proto že jste vy mne milovali, a
uvěřili, že jsem já od Boha vy-
šel.
28 Vyšelť jsem od Otce, a přišel
jsem na svět; a opět opouštím
svět, a jdu k Otci.
29 Řkou jemu učedlníci jeho:
Aj, nyní zjevně mluvíš, a pří-
sloví žádného nepravíš.
30 Nyní víme, že víš všecko, a
nepotřebuješ, aby se kdo tebe
tázal. Skrze to věříme, že jsi od
Boha přišel.
31 Odpověděl jim Ježíš: Nyní
věříte?
32 Aj, přijdeť hodina, anobrž již
přišla, že se rozprchnete jeden
každý k svému, a mne samého
necháte. Ale nejsemť sám, nebo
Otec se mnou jest.
33 Tyto věci mluvil jsem vám,
abyste ve mně pokoj měli.
Na světě ssoužení míti budete,
ale doufejtež, játť jsem přemohl
svět.

KAPITOLA 17.

Horlivá modlitba Krista Pána, kterouž Otci svému milému za učedlníky své 20. i jejich potomky věrné činil.

To pověděv Ježíš, i pozdvihl
oči svých k nebi a řekl: Ot-
če, přišlať hodina, oslaviž Syna
svého, aby i Syn tvůj oslavil
tebe;
2 Jakož jsi dal jemu moc nad
každým člověkem, aby těm
všechněm, kteréž jsi dal jemu,
život věčný dal.
3 Totoť jest pak věčný život,
aby poznali tebe samého pravé-
ho Boha, a kteréhož jsi poslal,
Ježíše Krista.

4 Jáť jsem oslavil tebe na zemi;
dílo jsem vykonal, kteréž jsi mi
dal, abych činil.
5 A nyní oslaviž ty mne, Otče,
u sebe samého touž slavou, kte-
rouž jsem měl u tebe, prvé nežli
svět byl.
6 Oznámil jsem jméno tvé li-
dem, kteréž jsi mi dal z světa.
Tvojiť byli, a mně jsi je dal, a
řeč tvou zachovali.
7 *A* nyní poznali, že všecky vě-
ci, kteréž jsi mi dal, od tebe jsou.
8 Nebo slova, kteráž jsi mi dal,
dal jsem jim; a oni přijali, a po-
znali právě, že jsem od tebe vy-
šel, a uvěřili, že jsi ty mne po-
slal.
9 Já za ně prosím, ne za svět
prosím, ale za ty, kteréž jsi mi
dal, nebo tvoji jsou.
10 A všecky věci mé tvé jsou,
a tvé mé jsou, a oslaven jsem v
nich.
11 Již pak více nejsem na světě,
ale oni jsou na světě, a já k tobě
jdu. Otče svatý, ostříhejž jich ve
jménu svém, kteréž jsi mi dal,
ať by byli jedno jako my.
12 Dokudž jsem s nimi byl na
světě, já jsem jich ostříhal ve
jménu tvém. Kteréž jsi mi dal,
zachoval jsem, a žádný z nich
nezahynul, než syn zatracení,
aby se písmo naplnilo.
13 Ale nyní k tobě jdu, a toto
mluvím na světě, aby měli ra-
dost mou plnou v sobě.
14 Já jsem jim dal slovo tvé, a
svět jich nenáviděl; nebo nejsou
z světa, jako já nejsem z světa.
15 Neprosímť, abys je vzal z
světa, ale abys je zachoval od
toho zlého.
16 Z světať nejsou, jako i já ne-
jsem z světa.
17 Posvětiž jich v pravdě své,
slovo tvé pravda jest.
18 Jakož jsi mne poslal na svět,
i já jsem je poslal na svět.
19 A já posvěcuji sebe samého
za ně, aby i oni posvěceni byli v
pravdě.
20 Ne za tytoť pak toliko pro-
sím, ale i za ty, kteříž skrze
slovo jejich mají uvěřiti ve mne,
21 Aby všickni jedno byli, jako
ty, Otče, ve mně, a já v tobě, aby
i oni v nás jedno byli, aby uvěřil
svět, že jsi ty mne poslal.
22 A já slávu, kterouž jsi mi
dal, dal jsem jim, aby byli jedno,
jako my jedno jsme.
23 Já v nich, a ty ve mně, aby
dokonáni byli v jedno, a aby po-
znal svět, že jsi ty mne poslal,
a že jsi je miloval, jakožs mne
miloval.
24 Otče, kteréž jsi mi dal, chciť,
kdež jsem já, aby i oni byli
se mnou, aby hleděli na slávu
mou, kteroužs mi dal; nebo jsi
mne miloval před ustanovením
světa.
25 Otče spravedlivý, tebeť svět
nepoznal, ale já jsem tebe po-

znal, a *i* tito poznali, že jsi ty
mne poslal.
26 A známéť jsem jim učinil
jméno tvé, a známo učiním, aby
milování, kterýmž jsi mne milo-
val, bylo v nich, a i já v nich.

KAPITOLA 18.

Pán v zahradě slovem poraziv nepřátely, dal se jíti, 12. k Annášovi, 24. potom k Kaifášovi veden, 27. od Petra zapírán, 28. a před Pilátem postaven.

To když pověděl Ježíš, vyšel
s učedlníky svými přes po-
tok Cedron, kdež byla zahrada;
do kteréžto všel on i učedlníci
jeho.
2 Věděl pak i Jidáš, zrádce je-
ho, to místo; nebo často chodíval
tam Ježíš s učedlníky svými.
3 Protož Jidáš pojav zástup, a
od předních kněží a farizeů slu-
žebníky, přišel tam s lucernami
a s pochodněmi a s zbrojí.
4 Ježíš pak věda všecko, což
přijíti mělo na něj, vyšed, řekl
jim: Koho hledáte?
5 Odpověděli jemu: Ježíše Na-
zaretského. Řekl jim Ježíš: Jáť
jsem. Stál pak s nimi i Jidáš,
zrádce jeho.
6 A jakž řekl jim: Já jsem, po-
stoupili nazpět, a padli na zem.
7 I otázal se jich opět: Koho hle-
dáte? A oni řekli: Ježíše Naza-
retského.
8 Odpověděl Ježíš: Pověděl
jsem vám, že já jsem. Poně-
vadž tedy mne hledáte, nechtež
těchto, ať odejdou.
9 Aby se naplnila řeč, kterouž
byl pověděl: Z těch, kteréž jsi mi
dal, neztratil jsem žádného.
10 Tedy Šimon Petr, maje meč,
vytrhl jej, a udeřil služebníka
nejvyššího kněze, a uťal mu u-
cho jeho pravé. Bylo pak jméno
služebníka toho Malchus.
11 I řekl Ježíš Petrovi: Schovej
meč svůj do pošvy. Což nemám
píti kalicha, kterýž mi dal Otec?
12 Tedy zástup a hejtman a slu-
žebníci Židovští jali Ježíše, a
svázali jej.
13 A vedli ho k Annášovi nejpr-
vé; nebo byl test Kaifášův, kte-
rýž byl nejvyšším knězem toho
léta.
14 Kaifáš pak byl ten, kterýž
byl radu dal Židům, že by uži-
tečné bylo, aby člověk jeden
umřel za lid.
15 Šel pak za Ježíšem Šimon
Petr a jiný učedlník. A ten
učedlník byl znám nejvyššímu
knězi, i všel s Ježíšem do síně
nejvyššího kněze.
16 Ale Petr stál u dveří vně. I
vyšel ten druhý učedlník, kte-
rýž byl znám nejvyššímu knězi,
a promluvil s vrátnou, i uvedl
tam Petra.
17 Tedy řekla Petrovi děvka
vrátná: Nejsi-liž i ty z učedlníků
člověka toho? Řekl on: Nejsem.
18 Stáli pak tu služebníci a pa-
cholci, kteříž oheň udělali, nebo
zima bylo, i zhřívali se. A byl s

nimi také i Petr, stoje a zhřívaje
se.
19 Tedy nejvyšší kněz tázal se
Ježíše o učedlnících jeho a o
učení jeho.
20 Odpověděl jemu Ježíš: Já
zjevně mluvil jsem světu, já
vždycky učíval jsem v škole a
v chrámě, kdež se odevšad Židé
scházejí, a tajně jsem nic ne-
mluvil.
21 Co se mne ptáš? Ptej se těch,
kteříž slýchali, co jsem jim mlu-
vil. Aj, tiť vědí, co jsem já mluvil.
22 A když on to pověděl, jeden z
služebníků, stoje tu, dal půlkou
Ježíšovi, řka: Tak-liž odpovídáš
nejvyššímu knězi?
23 Odpověděl mu Ježíš: Mluvil-
-li jsem zle, svědectví vydej o
zlém; pakli dobře, proč mne te-
peš?
24 I poslal jej Annáš svázaného
k Kaifášovi nejvyššímu knězi.
25 Stál pak Šimon Petr, a zhří-
val se. Tedy řekli jemu: Nejsi-liž
i ty z učedlníků jeho? Zapřel on
a řekl: Nejsem.
26 Dí jemu jeden z služební-
ků nejvyššího kněze, příbuzný
toho, kterémuž Petr uťal ucho:
Zdaž jsem já tebe neviděl s ním
v zahradě?
27 Tedy Petr opět zapřel. A
hned kohout zazpíval.
28 I vedli Ježíše od Kaifáše do
radného domu, a bylo ráno. Oni
pak nevešli do radného domu,
aby se nepoškvrnili, ale aby jed-
li beránka.
29 Tedy vyšel k nim Pilát a ře-
kl: Jakou žalobu vedete proti
člověku tomuto?
30 Odpověděli a řekli jemu: Byť
tento nebyl zločinec, nevydali
bychom ho tobě.
31 I řekl jim Pilát: Vezměte vy
jej, a podlé zákona svého suďte
ho. I řekli mu Židé: Námť ne-
sluší zabiti žádného.
32 Aby se řeč Ježíšova napl-
nila, kterouž řekl, znamenaje,
kterou by smrtí měl umříti.
33 Tedy Pilát všel opět do rad-
ného domu, i povolal Ježíše a
řekl jemu: Ty-li jsi král Židov-
ský?
34 Odpověděl Ježíš: Sám-li od
sebe to pravíš, čili jiní tobě po-
věděli o mně?
35 Odpověděl Pilát: Zdaliž
jsem já Žid? Národ tvůj a přední
kněží dali mi tebe. Co jsi učinil?
36 Odpověděl Ježíš: Království
mé není z tohoto světa. Byť z to-
hoto světa bylo království mé,
služebníci moji bránili by, abych
nebyl vydán Židům. Ale nyní
mé království není odsud.
37 I řekl jemu Pilát: Tedy král
jsi ty? Odpověděl Ježíš: Ty pra-
víš, že já král jsem. Jáť jsem se
k tomu narodil, a proto jsem na
svět přišel, abych svědectví vy-
dal pravdě. Každý, kdož jest z
pravdy, slyší hlas můj.

38 Dí jemu Pilát: Co jest prav-
da? A to pověděv, opět vyšel k Ži-
dům, a dí jim: Já na něm žádné
viny nenalézám.
39 Ale jest obyčej váš, abych
vám propustil jednoho na veli-
kunoc. Chcete-liž tedy, ať vám
propustím toho krále Židovské-
ho?
40 I zkřikli opět všickni, řkou-
ce: Ne toho, ale Barabáše. Byl
pak ten Barabáš lotr.

KAPITOLA 19.

Pán ubičovaný korunován, 3. posmíván, 16. na smrt odsouzen, 18. ukřižován, 30. umřel, 38. od Jozefa a Nikodéma počestně pohřben.

Tedy vzal Pilát Ježíše, a zbi-
čoval.
2 A žoldnéři zpletše korunu z
trní, vstavili na hlavu jeho, a
pláštěm šarlatovým přioděli jej.
3 A říkali: Zdráv buď, králi Ži-
dovský. A bili jej hůlkami.
4 I vyšel opět ven Pilát, a ře-
kl jim: Aj, vyvedu jej vám ven,
abyste poznali, žeť na něm žád-
né viny nenalézám.
5 Tedy vyšel Ježíš ven, nesa tu
korunu trnovou, a ten plášť šar-
latový. I řekl jim *Pilát*: Aj člo-
věk.
6 A jakž jej uzřeli přední kněží
a služebníci, zkřikli, řkouce: U-
křižuj, ukřižuj *ho*. Dí jim Pilát:
Vezměte vy jej a ukřižujte, nebo
já na něm viny nenalézám.
7 Odpověděli jemu Židé: My
zákon máme, a podlé zákona
našeho máť umříti, nebo Synem
Božím se činil.
8 A když Pilát uslyšel tuto řeč,
více se obával.
9 I všel do radného domu zase,
a řekl Ježíšovi: Odkud jsi ty?
Ale Ježíš nedal jemu odpovědi.
10 Tedy řekl jemu Pilát: Ne-
mluvíš se mnou? Nevíš-liž, že
mám moc ukřižovati tě, a moc
mám propustiti tebe?
11 Odpověděl Ježíš: Neměl bys
nade mnou moci nižádné, byť
nebylo dáno s hůry; protož kdo
mne tobě vydal, většíť hřích má.
12 Od té *chvíle* hledal Pilát pro-
pustiti ho. Ale Židé volali, řkou-
ce: Propustíš-li tohoto, nejsi pří-
tel císařův; každý, kdož se krá-
lem činí, protiví se císaři.
13 Tedy Pilát uslyšev tu řeč,
vyvedl ven Ježíše, a sedl na
soudné stolici na místě, kte-
réž slove Litostrotos, a Židovsky
Gabbata.
14 A bylo v pátek před veliko-
nocí, okolo šesté hodiny. I řekl
Židům: Aj, král váš.
15 Oni pak zkřikli: Vezmi, vez-
mi, ukřižuj jej. Řekl jim Pilát:
Krále vašeho ukřižuji? Odpo-
věděli přední kněží: Nemámeť
krále, než císaře.
16 Tehdy vydal jim ho, aby
byl ukřižován. I pojali Ježíše a
vedli.
17 A nesa kříž svůj, šel na

místo, kteréž slove popravné, a
Židovsky Golgota.
18 Kdež ukřižovali ho, a s ním
jiná dva s obou stran, a v prostředku Ježíše.
19 Napsal pak i nápis Pilát, a
vstavil na kříž. A bylo napsáno:
Ježíš Nazaretský, král Židovský.
20 Ten pak nápis mnozí z Židů
čtli; nebo blízko města bylo to
místo, kdež ukřižován byl Ježíš.
A bylo psáno Židovsky, Řecky a
Latině.
21 Tedy přední kněží Židovští
řekli Pilátovi: Nepiš: Král Židovský, ale že on řekl: Král Židovský jsem.
22 Odpověděl Pilát: Co jsem
psal, psal jsem.
23 Žoldnéři pak, když Ježíše ukřižovali, vzali roucha jeho, (a
učinili čtyři díly, každému rytíři
díl), a sukni. Byla pak sukně nessívaná, *ale* od vrchu všecka naskrze setkaná.
24 I řekli mezi sebou: Neroztrhujme jí, ale losujme o ni, čí
bude. Aby se naplnilo písmo,
řkoucí: Rozdělili sobě roucho
mé, a o můj oděv metali los. Tedy žoldnéři tak učinili.
25 Stály pak u kříže Ježíšova
matka jeho a sestra matky jeho, Maria Kleofášova, a Maria
Magdaléna.
26 Tedy Ježíš uzřev matku, a
učedlníka tu stojícího, kteréhož
miloval, řekl matce své: Ženo,
aj, syn tvůj.
27 Potom řekl učedlníkovi: Aj,
matka tvá. A od té hodiny přijal
ji učedlník ten k sobě.
28 Potom věda Ježíš, že již všecko dokonáno jest, aby se naplnilo písmo, řekl: Žízním.
29 Byla pak *tu* postavena nádoba plná octa. Tedy oni naplnivše hubu octem, a obloživše yzopem, podali ústům jeho.
30 A když okusil Ježíš octa, řekl: Dokonánoť jest. A nakloniv
hlavy, ducha *Otci* poručil.
31 Židé pak, aby nezůstala na
kříži těla na sobotu, poněvadž
byl den připravování, (byl zajisté veliký ten den sobotní),
prosili Piláta, aby zlámáni byli
hnátové jejich, a byli složeni.
32 I přišli žoldnéři, a prvnímu
zajisté zlámali hnáty, i druhému, kterýž ukřižován byl s ním.
33 Ale k Ježíšovi přišedše, jakž
uzřeli jej již mrtvého, nelámali
hnátů jeho.
34 Ale jeden z žoldnéřů bok
jeho kopím otevřel, a hned vyšla krev a voda.
35 A ten, kterýž viděl, svědectví vydal, a pravé jest svědectví
jeho. Onť ví, že pravé věci praví,
abyste vy věřili.
36 Stalo se pak to, aby se naplnilo to písmo: Kost jeho nebude
zlámána.

37 A opět jiné písmo dí: Uzříť,
v koho jsou bodli.
38 Potom pak prosil Piláta Jozef z Arimatie, (kterýž byl učedlník Ježíšův, ale tajný, pro strach Židovský), aby sňal tělo Ježíšovo. I dopustil Pilát. A *on* přišed, sňal tělo Ježíšovo.
39 Přišel pak i Nikodém, (kterýž byl prvé přišel k Ježíšovi v noci), nesa smíšení mirry a aloes okolo sta liber.
40 Tedy vzali tělo Ježíšovo, a obvinuli je prostěradly s těmi vonnými věcmi, jakž obyčej jest Židům se pochovávati.
41 A byla na tom místě, kdež ukřižován byl, zahrada, a v zahradě hrob nový, v němž ještě žádný nebyl pochován.
42 Protož tu pro den připravování Židovský, že blízko byl ten hrob, položili Ježíše.

KAPITOLA 20.

Pán z mrtvých vstal, 14. Marii se ukázal 19. i apoštolům, 22. kterýmž, (napraviv je, zvlášť Tomáše,) poselství své svěřil.

Prvního pak dne po sobotě Maria Magdaléna šla ráno k hrobu, když ještě tma bylo. I uzřela kámen odvalený od hrobu.
2 I běžela a přišla k Šimonovi Petrovi a k druhému učedlníkovi, tomu, jehož miloval Ježíš, a řekla jim: Vzali Pána z hrobu, a nevíme, kde jej položili.
3 Tedy vyšel Petr i ten druhý učedlník, a šli k hrobu.
4 Běželi pak oba spolu. Ale ten druhý učedlník předběhl Petra, a přišel prvé k hrobu.
5 A nachýliv se, uzřel prostěradla položená, ale však tam nevšel.
6 Tedy přišel Šimon Petr, za ním jda, a všel do hrobu. I uzřel prostěradla položená,
7 A rouchu, kteráž byla na hlavě jeho, ne s prostěradly položenou, ale obzvláštně svinutou na jednom místě.
8 Potom všel i ten druhý učedlník, kterýž byl prvé přišel k hrobu, i uzřel a uvěřil.
9 Nebo ještě neznali písma, že měl z mrtvých vstáti.
10 I odešli zase ti učedlníci tam, kdež prvé byli.
11 Ale Maria stála u hrobu vně, plačeci. A když plakala, naklonila se do hrobu.
12 A uzřela dva anděly v bílém *rouše* sedící, jednoho u hlavy, a druhého u noh, tu kdež bylo položeno tělo Ježíšovo.
13 Kteříž řekli jí: Ženo, co pláčeš? I dí jim: Vzali Pána mého, a nevím, kde ho položili.
14 To když řekla, obrátila se zpátkem, a uzřela Ježíše, an stojí, ale nevěděla, by Ježíš byl.
15 Dí jí Ježíš: Ženo, co pláčeš? Koho hledáš? Ona domnívajici se, že by zahradník byl, řekla

jemu: Pane, vzal-lis ty jej, po-
věz mi, kdes ho položil, ať já jej
vezmu.
16 Řekl jí Ježíš: Maria. Obráti-
vši se ona, řekla jemu: Rabbóni,
což se vykládá: Mistře.
17 Dí jí Ježíš: Nedotýkejž se
mne; nebo jsem ještě nevstoupil
k Otci svému. Ale jdiž k bratřím
mým, a pověz jim: Vstupuji k
Otci svému, a k Otci vašemu, k
Bohu svému, a k Bohu vašemu.
18 Přišla Maria Magdaléna,
zvěstujici učedlníkům, že by vi-
děla Pána, a že jí to pověděl.
19 Když pak byl večer toho
dne, kterýž jest první po sobo-
tě, a dvéře byly zavříny, kdež
byli učedlníci shromážděni, pro
strach Židovský, přišel Ježíš, a
stál u prostřed, a řekl jim: Po-
koj vám.
20 A to pověděv, ukázal jim ru-
ce i bok svůj. I zradovali se uče-
dlníci, vidouce Pána.
21 Tedy řekl jim Ježíš opět: Po-
koj vám. Jakož mne poslal Otec,
tak i já posílám vás.
22 A to pověděv, dechl, a řekl
jim: Přijměte Ducha svatého.
23 Kterýmžkoli odpustili byste
hříchy, odpouštějíť se jim; kte-
rýmžkoli zadrželi byste, zadržá-
niť jsou.
24 Tomáš pak jeden ze dvanác-
ti, kterýž sloul Didymus, nebyl
s nimi, když byl přišel Ježíš.
25 I řekli jemu jiní učedlníci:
Viděli jsme Pána. Ale on řekl
jim: Leč uzřím v rukou jeho bo-
dení hřebů, a vpustím prst svůj
v místo hřebů, a ruku svou vlo-
žím v bok jeho, nikoli neuvěřím.
26 A po osmi dnech opět učedl-
níci jeho byli vnitř, a Tomáš s
nimi. Přišel Ježíš, a dvéře byly
zavříny, i stál u prostřed a řekl:
Pokoj vám.
27 Potom řekl Tomášovi: Vložiž
prst svůj sem, a viz ruce mé,
a vztáhni ruku svou, a vpusť v
bok můj, a nebudiž nevěřící, ale
věrný.
28 I odpověděl Tomáš a řekl je-
mu: Pán můj a Bůh můj!
29 Dí jemu Ježíš: Žes mne vi-
děl, Tomáši, uvěřil jsi. Blahosla-
vení, kteříž neviděli, a uvěřili.
30 Mnohé zajisté i jiné divy či-
nil Ježíš před oblíčejem učedl-
níků svých, kteříž nejsou za-
psáni v knize této.
31 Ale tito zapsáni jsou, abyste
věřili, že Ježíš jest Kristus, Syn
Boží, a abyste věříce, život měli
ve jménu jeho.

KAPITOLA 21.

Pán se zjevil učedlníkům při lovení ryb. 15. Petr, že Pána miluje, třikrát vyznal, a Pán jemu beránky i ovce poručiv, 18. smrt jeho předpověděl.

Potom zjevil se opět Ježíš uče-
dlníkům u moře Tiberiad-
ského. Zjevil se pak takto:
2 Byli spolu Šimon Petr a To-
máš, kterýž sloul Didymus, a

Natanael, kterýž byl z Kány Ga-
lilejské, a *synové* Zebedeovi, a
jiní z učedlníků jeho dva.
3 Dí jim Šimon Petr: Půjdu ryb
loviti. Řekli jemu: Půjdeme i my
s tebou. I šli, a vstoupili na lodí
hned; a té noci nic nepopadli.
4 A když bylo již ráno, stál Je-
žíš na břehu. Nevěděli však uče-
dlníci, by Ježíš byl.
5 Tedy dí jim Ježíš: Dítky,
máte-li jakou krmičku? Odpo-
věděli jemu: Nemáme.
6 On pak řekl jim: Zavrztež sít
na pravou stranu lodí, a nalez-
nete. I zavrhli, a hned nemohli
ji táhnouti pro množství ryb.
7 I řekl učedlník ten, kteréhož
miloval Ježíš, Petrovi: Pán jest.
A Šimon Petr, jakž uslyšel, že
Pán jest, opásal se po košili, (ne-
bo byl nah), a pustil se do moře.
8 Jiní také učedlníci na lodí
připlavili se (nebo nedaleko byli
od břehu, asi okolo dvou set lo-
ket), táhnouce tu sít s rybami.
9 A jakž vystoupili na břeh, u-
zřeli řeřavé uhlí a rybu svrchu
položenou a chléb.
10 Řekl jim Ježíš: Přineste ryb,
kterýchž jste nalapali nyní.
11 Vstoupil pak Šimon Petr, a
vytáhl sít na zem, plnou ryb ve-
likých, sto padesáte a tři. A ač-
koli jich tak mnoho bylo, neztr-
hala se sít.
12 Řekl jim Ježíš: Poďte, obě-
dujte. Žádný pak z učedlníků
nesměl se ho otázati: Ty kdo jsi?
vědouce, že Pán jest.
13 I přišel Ježíš, a vzal ten
chléb, a dával jim, i rybu též.
14 To již po třetí ukázal se Ježíš
učedlníkům svým, vstav z mrt-
vých.
15 A když poobědvali, řekl Je-
žíš Šimonovi Petrovi: Šimone
Jonášův, miluješ-li mne více než
tito? Řekl jemu: Ovšem, Pane,
ty víš, že tě miluji. Dí jemu: Pa-
siž beránky mé.
16 Řekl jemu opět po druhé: Ši-
mone Jonášův, miluješ-li mne?
Řekl jemu: Ovšem, Pane, ty víš,
že tě miluji. Dí jemu: Pasiž ovce
mé.
17 Řekl jemu potřetí: Šimone
Jonášův, miluješ-li mne? I za-
rmoutil se Petr, protože jemu
řekl potřetí: Miluješ-li mne? A
odpověděl jemu: Pane, ty znáš
všecko, ty víš, že tě miluji. Řekl
jemu Ježíš: Pasiž ovce mé.
18 Amen, amen pravím tobě:
Když jsi byl mladší, opasovals
se, a chodíval jsi, kams chtěl: ale
když se sstaráš, ztáhneš ruce
své, a jiný tě opáše, a povede,
kamž bys ty nechtěl.
19 To pak pověděl, znamenaje,
kterou by smrtí měl oslaviti Bo-
ha. A to pověděv, řekl jemu: Poď
za mnou.
20 I obrátiv se Petr, uzřel toho
učedlníka, kteréhož miloval Je-
žíš, an jde za ním, kterýž i odpo-

číval za večeří na prsech jeho, a
byl řekl: Pane, kdo jest ten, kte-
rýž tě zradí?

21 Toho viděv Petr, dí Ježíšovi:
Pane, co pak tento?

22 Řekl jemu Ježíš: Chci-li ho
nechati, dokudž nepřijdu, co to-
bě po tom? Ty poď za mnou.

23 I vyšla řeč ta mezi bratří, že
by učedlník ten neměl umříti.
Ale neřekl byl jemu Ježíš, že by
neměl umříti, ale: Chci-li ho ne-
chati, dokudž nepřijdu, co tobě
po tom?

24 Toť jest učedlník ten, kterýž
svědectví vydává o těchto vě-
cech, a napsal toto, a víme, že
pravé jest svědectví jeho.

25 Jestiť pak i jiných mnoho
věcí, kteréž činil Ježíš, kteréž
kdyby měly všecky, každá ob-
zvláštně, psány býti, mám za
to, že by ten svět nemohl při-
jíti těch knih, kteréž by napsány
byly. Amen.

SKUTKOVÉ
SVATÝCH APOŠTOLŮ.

Kapitola 1.

Lukáš svatý summovně připomenuv, co v svém evengelium šíře psal, 12. začíná vypravovati o skutcích apoštolských, 15. a nejprv o vyvolení svatého Matěje.

První zajisté knihu sepsalť
jsem, ó Teofile, o všech věcech, kteréž začal Ježíš i činiti i učiti,
2 Až do toho dne, v němž dav
přikázaní apoštolům, kteréž byl skrze Ducha svatého vyvolil, vzhůru vzat jest.
3 Kterýmž i zjevoval sebe samého živého po svém umučení ve mnohých jistých důvodích, za čtyřidceti dnů ukazuje se jim, a mluvě o království Božím.
4 A shromáždiv je, přikázal
jim, aby z Jeruzaléma neodcházeli, ale aby očekávali zaslíbení Otcova, o kterémž jste *prý* slyšeli ode mne.
5 Nebo Jan zajisté křtil vodou,
ale vy pokřtěni budete Duchem svatým po nemnohých těchto dnech.
6 Oni pak ssědše se, otázali se
ho, řkouce: Pane, v tomto-li času napravíš království Izraelské?
7 I řekl jim: Neníť vaše věc znáti časy aneb příhodnosti časů, kteréž Otec v moci své položil.
8 Ale přijmete moc Ducha svatého, přicházejícího na vás, a budete mi svědkové, i v Jeruzalémě, i ve všem Judstvu, i v Samaří, a až do posledních končin země.
9 A to pověděv, ani na to hledí,
zhůru vyzdvižen jest, a oblak vzal jej od očí jejich.
10 A když za ním v nebe jdoucím pilně hleděli, aj, dva muži postavili se podlé nich v rouše bílém,
11 A řekli: Muži Galilejští, co
stojíte, hledíce do nebe? Tento Ježíš, kterýž zhůru vzat jest od vás do nebe, takť přijde, jakž jste spatřili způsob jeho jdoucího do nebe.
12 Tehdy navrátili se do Jeruzaléma, od hory, kteráž slove Olivetská, kteráž jest blízko od Jeruzaléma, vzdálí cesty jednoho dne sobotního.
13 A všedše, vstoupili do vrchního příbytku domu, kdež přebývali, i Petr i Jakub, i Jan a Ondřej, Filip a Tomáš, Bartoloměj a Matouš, Jakub Alfeův a Šimon Zelótes a Judas Jakubův.
14 Ti všickni trvali jednomyslně na modlitbě a pokorné pros-

bě s ženami a s Marií, matkou Ježíšovou, i s bratřími jeho.

15 V těch pak dnech povstav Petr u prostřed učedlníků, řekl (a byl zástup lidí spolu shromážděných okolo sta a dvadcíti):

16 Muži bratří, musilo se naplniti písmo to, kteréž předpověděl Duch svatý skrze ústa Davidova o Jidášovi, kterýž byl vůdce těch, kteříž jímali Ježíše.

17 Nebo byl přičten k nám, a byl došel losu přisluhování tohoto.

18 Ten zajisté obdržel pole ze mzdy nepravosti, a oběsiv se, rozpukl se na dvé, i vykydla se všecka střeva jeho.

19 A to známé jest učiněno všechněm přebývajícím v Jeruzalémě, tak že jest nazváno pole to vlastním jazykem jejich Akeldama, to jest pole krve.

20 Psáno jest zajisté v knize žalmů: Budiž příbytek jeho pustý, a nebuď, kdo by přebýval v něm, a biskupství jeho vezmi jiný.

21 Protož musíť jeden z těch mužů, kteříž s námi bývali po všecken čas, v němž přebýval mezi námi Pán Ježíš,

22 Počav od křtu Janova až do dne toho, v kterémž zhůru vzat jest od nás, býti svědkem spolu s námi vzkříšení jeho.

23 Tedy postavili dva, Jozefa, kterýž sloul Barsabáš, kterýž měl přijmí Justus, a Matěje.

24 A modléce se, řekli: Ty, Pane, všech srdcí zpytateli, ukažiž, kterého jsi vyvolil z těchto dvou,

25 Aby přijal los přisluhování tohoto a apoštolství, z něhož vypadl Jidáš, aby odšel na místo své.

26 I dali jim losy. Spadl pak los na Matěje, i připojen jest z společného snešení k jedenácti apoštolům.

KAPITOLA 2.

Apoštolé přijavše Ducha S., 4. rozličnými jazyky mluvili, 37. a mnohé Pánu získali.

A když přišel den padesátý, byli všickni jednomyslně spolu.

2 I stal se rychle zvuk s nebe, jako valícího se větru prudkého, a naplnil všecken dům, kdež seděli.

3 I ukázali se jim rozdělení jazykové jako oheň, kterýž posadil se na každém z nich.

4 I naplněni jsou všickni Duchem svatým, a počali mluviti jinými jazyky, jakž ten Duch dával jim vymlouvati.

5 Byli pak v Jeruzalémě přebývající Židé, muži nábožní, ze všelikého národu, kterýž pod nebem *jest*.

6 A když se stal ten hlas, sešlo se množství, a užasli se, že

je slyšel jeden každý, ani mluví
přirozeným jazykem jeho.
7 I děsili se všickni, a divili,
řkouce jedni k druhým: Aj, zdaliž
nejsou tito všickni, kteříž
mluví, Galilejští?
8 A kterak my slyšíme jeden
každý jazyk náš, v kterémž jsme
se zrodili?
9 Partští, a Médští, a Elamitští,
a kteříž přebýváme v Mezopotamii,
v Židovstvu a v Kappadocii,
v Pontu a v Azii,
10 V Frygii a v Pamfylii, v Egyptě
a v krajinách Libye, kteráž
jest vedlé Cyrénu, a příchozí
Římané, Židé, i v nově na víru
obrácení,
11 Kretští i Arabští, slyšíme je,
ani mluví jazyky našimi veliké
věci Boží.
12 I děsili se všickni a divili,
jeden k druhému řkouce: I což
toto bude?
13 Jiní pak posmívajíce se, pravili:
Mstem se zpili tito,
14 A stoje Petr s jedenácti, pozdvihl
hlasu svého, a promluvil
k nim: Muži Židé, a všickni, kteříž
bydlíte v Jeruzalémě, toto
vám známo buď, a ušima pozorujte
slov mých.
15 Jistě nejsou tito, jakž vy se
domníváte, zpilí, poněvadž jest
teprv třetí hodina na den.
16 Ale totoť jest, což jest předpovědíno
skrze proroka Joele:
17 A budeť v posledních dnech,
(dí Bůh), vyleji z Ducha svého
na všeliké tělo, a prorokovati
budou synové vaši, i dcery vaše,
a mládenci vaši vidění vídati
budou, a starci vaši sny míti budou.
18 A zajisté na služebníky a na
služebnice své v těch dnech vyleji
z Ducha svého, a budou prorokovati.
19 A ukáži zázraky na nebi svrchu,
a znamení na zemi dole,
krev a oheň a páru dymovou.
20 Slunce obrátí se v temnost,
a měsíc v krev, prvé než přijde
ten den Páně veliký a zjevný.
21 A staneť se, *že* každý, kdožkoli
vzýval by jméno Páně, spasen
bude.
22 Muži Izraelští, slyšte slova
tato: Ježíše toho Nazaretského,
muže od Boha zveličeného mezi
vámi mocmi a zázraky a znameními,
kteréž činil skrze něho
Bůh u prostřed vás, jakož i vy
sami víte,
23 Toho vydaného z uložené rady
a předzvědění Božího vzavše,
a skrze ruce nešlechetných
ukřižovavše, zamordovali jste.
24 Jehož Bůh vzkřísil, zprostiv
bolestí smrti, jakož nebylo
možné jemu držánu býti od ní.
25 Nebo David praví o něm:
Spatřoval jsem Pána před sebou
vždycky; nebo jest mi po pravici,
abych se nepohnul.

26 Protož rozveselilo se srdce
mé, a zplésal jazyk můj, nýbrž
i tělo mé odpočine v naději.
27 Nebo nenecháš duše mé v
pekle, aniž dáš viděti svatému
svému porušení.
28 Známé jsi mi učinil cesty ži-
vota, a naplníš mne utěšením
před oblíčejem svým.
29 Muži bratří, sluší směle
mluviti k vám o patriarchovi
Davidovi, že i umřel, i pochován
jest, i hrob jeho jest u nás až do
dnešního dne.
30 Prorok tedy byv, a věděv, že
přísahou zavázal se jemu Bůh,
že z plodu ledví jeho podlé těla
vzbudí Krista, a posadí na sto-
lici jeho,
31 To předzvěděv, mluvil o
vzkříšení Kristovu, že není
opuštěna duše jeho v pekle, ani
tělo jeho vidělo porušení.
32 Toho Ježíše vzkřísil Bůh, je-
hož my všickni svědkové jsme.
33 Protož pravicí Boží jsa zvý-
šen, a vzav zaslíbení Ducha sva-
tého od Otce, vylil to, což vy nyní
vidíte a slyšíte.
34 Neboť David nevstoupil v
nebe, ale on praví: Řekl Pán
Pánu mému: Seď na pravici mé.
35 Dokudž nepoložím nepřátel
tvých za podnože noh tvých.
36 Věziž tedy jistotně všecken
dům Izraelský, žeť Bůh i Pánem
ho učinil i Kristem, toho Ježíše,
kteréhož jste vy ukřižovali.
37 To slyševše, zkormouceni
jsou v srdci, a řekli Petrovi a ji-
ným apoštolům: Což máme či-
niti, muži bratří?
38 Tedy Petr řekl jim: Pokání
čiňte, a pokřti se jeden každý
z vás ve jménu Ježíše Krista
na odpuštění hříchů, a přijmete
dar Ducha svatého.
39 Vámť zajisté zaslíbení to
svědčí a synům vašim, i všech-
něm, kteříž daleko jsou, kte-
rýchžkoli povolal by Pán Bůh
náš.
40 A jinými slovy mnohými o-
svědčoval a napomínal, řka: Od-
dělte se od pokolení toho zlého.
41 Tedy ti, kteříž ochotně při-
jali slova jeho, pokřtěni jsou, a
připojilo se v ten den duší okolo
tří tisíců.
42 I zůstávali v učení apoš-
tolském, a v společnosti, a v lá-
mání chleba, a na modlitbách.
43 I přišla na všelikou duši bá-
zeň, a mnozí divové a zázrakové
dáli se skrze apoštoly.
44 Všickni pak věřící byli po-
spolu, a měli všecky věci obecné.
45 A prodávali vládařství a
statky, a dělili mezi všecky, jakž
komu potřebí bylo.
46 A na každý den trvajíce jed-
nomyslně v chrámě, a lámajíce
po domích chléb, přijímali po-
krm s potěšením a sprostností
srdce,

47 Chválíce Boha, a milost ma-
jíce u všeho lidu. Pán pak při-
dával církvi na každý den těch,
kteříž by spaseni byli.

Kapitola 3.

Petr s. uzdraviv chromého, 12. mnohé kázaním svým vzbudil ku pokání.

Potom pak Petr a Jan vstu-
povali do chrámu v hodinu
modlitebnou devátou.
2 A muž nějaký, byv chromý
od života matky své, nesen byl,
kteréhož sázeli na každý den u
dveří chrámových, kteréž slouly
krásné, aby prosil za almužnu
těch, kteříž vcházeli do chrámu.
3 Ten uzřev Petra a Jana, ani
vcházeti měli do chrámu, prosil,
aby mu almužnu dali.
4 I pohleděv naň Petr s Janem,
řekl: Hleď na nás.
5 A on pilně pohleděl na ně, na-
děje se, že něco vezme od nich.
6 Tedy řekl Petr: Stříbra a zla-
ta nemám, ale což mám, to tobě
dám. Ve jménu Ježíše Krista
Nazaretského vstaň a choď.
7 *I* ujav jej za ruku jeho pra-
vou, pozdvihl ho, a hned utvr-
zeny jsou nohy jeho i kloubové.
8 A zchytiv se, stál, a chodil, a
všel s nimi do chrámu, chodě, a
poskakuje, a chvále Boha.
9 A viděl jej všecken lid, an
chodí, a chválí Boha.
10 I poznali ho, že jest ten, kte-
rýž na almužně sedával u dveří
krásných chrámových. I napl-
něni jsou strachem a děšením
nad tím, což se stalo jemu.
11 A když se ten uzdravený
přídržel Petra a Jana, zběhl se
k nim všecken lid do síňce, kte-
ráž sloula Šalomounova, předě-
šen jsa.
12 To viděv Petr, promluvil k
lidu: Muži Izraelští, co se di-
víte tomuto? Aneb co na nás tak
pilně hledíte, jako bychom my
svou vlastní mocí aneb nábož-
ností učinili to, aby tento cho-
dil?
13 Bůh Abrahamův a Izákův a
Jákobův, Bůh otců našich, osla-
vil Syna svého Ježíše, kteréhož
jste vy vydali, a odepřeli se před
tváří Pilátovou, kterýž ho soudil
býti hodného propuštění.
14 Vy pak toho svatého a spra-
vedlivého odepřeli jste se, a pro-
sili jste za muže vražedlníka,
aby vám byl dán,
15 Dárce pak života zamordo-
vali jste. Kteréhož Bůh vzkřísil
z mrtvých; čehož my svědkové
jsme.
16 A skrze víru ve jméno je-
ho, tohoto, kteréhož vy vidíte
a znáte, utvrdilo jméno jeho.
Víra, pravím, kteráž jest skrze
něho, dala jemu celé zdraví toto
před oblíčejem všech vás.
17 Ale nyní, bratří, vím, že jste
to z nevědomí učinili, jako i kní-
žata vaše.

18 Bůh pak to, což předzvěstoval skrze ústa všech proroků svých, že měl Kristus trpěti, tak naplnil.

19 Protož čiňte pokání, a obraťte se, aby byli shlazeni hříchové vaši, když by přišli časové rozvlažení od tváři Páně,

20 A poslal by toho, kterýž vám kázán jest, Ježíše Krista.

21 Kteréhož zajisté musejí přijíti nebesa, až do času napravení všech věcí; což byl předpověděl Bůh skrze ústa všech svých svatých proroků od věků.

22 Mojžíš zajisté otcům řekl: Proroka vám vzbudí Pán Bůh váš z bratří vašich jako mne, jehož poslouchati budete ve všem, cožkoli bude mluviti vám.

23 Staneť se pak, že každá duše, kteráž by neposlouchala toho proroka, vyhlazena bude z lidu.

24 Ano i všickni proroci od Samuele a potomních, kteřížkoli mluvili, také o těchto dnech předzvěstovali.

25 Vy jste synové proroků a úmluvy, kterouž učinil Bůh s otci našimi, řka Abrahamovi: V semeni tvém požehnány budou všecky čeledi země.

26 Vám nejprvé Bůh, vzbudiv Syna svého Ježíše, poslal ho dobrořečícího vám, aby se jeden každý z vás odvrátil od nepravostí svých.

KAPITOLA 4.

Apoštolé zjímaní, 8. Krista před knížaty směle vyznávají, 18. a propuštění, 24. Pánu Bohu se modlí. 32. Kdež i způsob prvotní církve vypsán.

A když oni mluvili k lidu, přišli na ně kněží, a úředník chrámu a saduceové,

2 Těžce to nesouce, že lid učili, a zvěstovali ve jménu Ježíše vzkříšení z mrtvých.

3 I vztáhli na ně ruce, a vsadili je do žaláře až do jitra, nebo již byl večer.

4 Mnozí pak z těch, kteříž slyšeli slovo, uvěřili. I učiněn jest počet mužů okolo pěti tisíců.

5 Stalo se pak nazejtří, že se sešla knížata jejich, a starší, a zákonníci v Jeruzalémě,

6 A Annáš nejvyšší kněz, a Kaifáš, a Jan a Alexander, a kteřížkoli byli z pokolení nejvyššího kněze.

7 I postavivše je mezi sebou, otázali se: Jakou mocí aneb v kterém jménu učinili jste to vy?

8 Tehdy Petr, jsa pln Ducha svatého, řekl jim: Knížata lidu a starší Izraelští,

9 Poněvadž my dnes k soudu jsme přivedeni pro dobrodiní člověku nemocnému, kterak by on zdráv učiněn byl:

10 Známo buď všechněm vám i všemu lidu Izraelskému, že ve jménu Ježíše Krista Nazaretského, kteréhož jste vy ukřižovali, jehož Bůh vzkřísil z

mrtvých, skrze toho *jméno* tento
stojí před vámi zdravý.

11 Toťjest ten kámen za nic po-
ložený od vás stavitelů, kterýž
jest v hlavu úhelní.

12 A neníť v žádném jiném spa-
sení; neboť není jiného jména
pod nebem daného lidem, skrze
kteréž bychom mohli spaseni
býti.

13 I vidouce takovou udatnost
a smělost v mluvení Petrovu a
Janovu, a shledavše, že jsou lidé
neučení a prostí, divili se, a po-
znali je, že s Ježíšem bývali.

14 Člověka také toho vidouce,
an stojí s nimi, kterýž byl uzdra-
ven, neměli co mluviti proti
nim.

15 I rozkázavše jim vystoupiti
z rady, rozmlouvali vespolek,

16 Řkouce: Co učiníme lidem
těmto? Nebo že zjevný zázrak
stal se skrze ně, všechněm pře-
bývajícím v Jeruzalémě známé
jest, aniž můžeme zapříti.

17 Ale aby se to více nerozhla-
šovalo v lidu, s pohrůžkou při-
kažme jim, aby více v tom jmé-
nu žádnému z lidí nemluvili.

18 I povolavše jich, přikázali
jim, aby nikoli nemluvili, ani
neučili ve jménu Ježíšovu.

19 Tedy Petr a Jan odpovídajíce
jim, řekli: Jest-li to spravedlivé
před oblíčejem Božím, abychom
vás více poslouchali než Boha,
suďte.

20 Neboť my nemůžeme ne-
mluviti toho, co jsme viděli a
slyšeli.

21 A oni pohrozivše jim, pro-
pustili je, nenalezše na nich pří-
činy trestání, pro lid; nebo všic-
kni velebili Boha z toho, co se
bylo stalo.

22 Byl zajisté v letech více než
ve čtyřidcíti člověk ten, při kte-
rémž se byl stal zázrak ten
uzdravení.

23 A jsouce propuštěni, přišli
k svým, a pověděli, co k nim
přední kněží a starší mluvili.

24 Kteříž uslyševše to, jedno-
myslně pozdvihli hlasu k Bohu
a řekli: Hospodine, ty jsi Bůh,
kterýž jsi učinil nebe i zemi, i
moře i všecko, což v nich jest,

25 Kterýž jsi skrze ústa Davi-
da, služebníka svého, řekl: Proč
se bouřili národové, a lidé mys-
lili marné věci?

26 Postavili se králové zemští,
a knížata sešla se vespolek proti
Pánu a proti pomazanému jeho.

27 Právěť se jistě sešli proti
svatému Synu tvému Ježíšovi,
kteréhož jsi pomazal, Heródes a
Pontský Pilát, s pohany a lidem
Izraelským,

28 Aby učinili to, což ruka tvá
a rada tvá předuložila, aby se
stalo.

29 A nyní, Pane, pohlediž na
pohrůžky jejich, a dejž služeb-

níkům svým mluviti slovo své
svobodně a směle,
30 Vztahuje ruku svou k uzdra-
vování a k činění divů a zázra-
ků, skrze jméno svatého Syna
tvého Ježíše.
31 A když se oni modlili, za-
třáslo se to místo, na kterémž
byli shromážděni, a naplněni
jsou všickni Duchem svatým, a
mluvili slovo Boží směle a svo-
bodně.
32 Toho pak množství věřících
bylo jedno srdce a jedna duše.
Aniž kdo co z těch věcí, kteréž
měl, svým vlastním býti pravil,
ale měli všecky věci obecné.
33 A mocí velikou vydávali
apoštolé svědectví o vzkříšení
Pána Ježíše, a milost veliká pří-
tomná byla všechněm jim.
34 Žádný zajisté mezi nimi ne-
byl nuzný; nebo kteřížkoli měli
pole neb domy, prodávajíce, při-
nášeli peníze, za kteréž prodá-
vali,
35 A kladli před nohy apoš-
tolské. I bylo rozdělováno to jed-
nomu každému, jakž komu po-
třebí bylo.
36 Jozes pak, kterýž přijmí měl
od apoštolů Barnabáš, (což se
vykládá syn utěšení), z pokolení
Levítského, z Cypru rodem,
37 Měv pole, prodal je, a přinesl
peníze, a položil k nohám apoš-
tolským.

Kapitola 5.

Ananiáš s manželkou pro neupřímnost trestáni. 12. Divové apoštolští, 17. vězení jejich, 19. i vyproštění z něho skrze anděla.

Muž pak nějaký, jménem
Ananiáš, s Zafirou, man-
želkou svou, prodal statek.
2 A lstivě těch peněž ujal s vě-
domím manželky své, a přine-
sa díl nějaký, položil k nohám
apoštolským.
3 I řekl Petr: Ananiáši, proč
naplnil satan srdce tvé, tak
abys lhal Duchu svatému, a
lstivě ujal peněz za to pole?
4 Zdaliž nebylo tvé, kdybys ho
byl sobě nechal? A když bylo
prodáno, v moci tvé bylo. I proč
jsi tuto věc složil v srdci svém?
Neselhal jsi lidem, ale Bohu.
5 Tedy uslyšav Ananiáš ta slo-
va, padna, zdechl. I spadla bá-
zeň veliká na všecky, kteříž to
slyšeli.
6 A vstavše mládenci, vzali jej,
a vynesše ven, pochovali.
7 I stalo se po chvíli, jako po
třech hodinách, že i jeho žena,
nevěduci, co se bylo stalo, při-
šla.
8 I řekl jí Petr: Pověz mi, za
tolik-li jste pole prodali? A ona
řekla: Ano, za tolik.
9 Tedy dí jí Petr: I proč jste se
smluvili, abyste pokoušeli Du-
cha Páně? Aj, nohy těch, kte-
říž pochovali muže tvého, přede
dveřmi, a vynesouť tebe.

10 I padla hned před nohy jeho, a zdechla. A všedše mládenci, nalezli ji mrtvou; i vynesše, pochovali podlé muže jejího.

11 I byla bázeň veliká po vší církvi, i mezi všemi, kteříž to slyšeli.

12 Skrze ruce pak apoštolů dáli se divové a zázrakové mnozí v lidu. (A bývali všickni jednomyslně v síňci Šalomounově.

13 Jiný pak žádný nesměl se připojiti k nim, ale velebil je lid.

14 Anobrž vždy více se rozmáhalo množství věřících Pánu, mužů i také žen.)

15 Tak že i na ulice vynášeli nemocné, a kladli na ložcích a na nosidlách, aby, když by šel Petr, aspoň stín jeho stínil na některé z nich.

16 Scházelo se pak množství z okolních měst do Jeruzaléma, nesouce nemocné a trápené od duchů nečistých, a uzdravováni byli všickni.

17 Tedy povstav nejvyšší kněz a všickni, kteříž byli s ním, (jenž byli saducejské sekty), naplněni jsou závistí.

18 I vztáhli ruce na apoštoly, a vsázeli je do žaláře obecného.

19 Ale anděl Páně v noci otevřev dvéře u žaláře, vyvedl je ven a řekl:

20 Jděte, a postavíce se, mluvte lidu v chrámě všecka slova života tohoto.

21 Tedy *oni* uslyševše, vešli na úsvitě do chrámu a učili. Přišed pak nejvyšší kněz a ti, kteříž s ním byli, svolali radu a všecky starší synů Izraelských, i poslali do žaláře, aby oni byli přivedeni.

22 A služebníci přišedše, nenalezli jich v žaláři. A navrátivše se, vypravovali,

23 Řkouce: Žalář zajisté nalezli jsme zavřený se vší pilností, a strážné vně stojící u dveří, ale otevřevše, žádného jsme tam nenalezli.

24 A když uslyšeli řeči tyto i nejvyšší kněz i úředník chrámu i přední kněží, nerozuměli, co by se to stalo.

25 A přišed kdosi, pověděl jim, řka: Aj, muži, kteréž jste vsázeli do žaláře, v chrámě stojí a učí lid.

26 Tehdy odšed úředník s služebníky, přivedl je bez násilé; (nebo se báli lidu, aby nebyli ukamenováni).

27 A přivedše je, postavili je v radě. I otázal se jich nejvyšší kněz,

28 Řka: Zdaliž jsme vám přísně nepřikázali, abyste neučili v tom jménu? A aj, naplnili jste Jeruzalém učením svým, a chcete na nás uvésti krev člověka toho.

29 Odpověděv pak Petr a apoš-

tolé, řekli: Více sluší poslouchati Boha než lidí.

30 Bůh otců našich vzkřísil Ježíše, kteréhož jste vy zamordovali, pověsivše na dřevě.

31 Toho Bůh, kníže a spasitele, povýšil pravicí svou, aby bylo dáno lidu Izraelskému pokání a odpuštění hříchů.

32 A my jsme svědkové toho, což mluvíme, ano i Duch svatý, kteréhož dal Bůh těm, kteříž jsou poslušni jeho.

33 Oni pak slyševše to, rozzlobili se, a radili se o to, kterak by je vyhladili.

34 Tedy povstav v radě jeden farizeus, jménem Gamaliel, zákona učitel, vzácný u všeho lidu, rozkázal, aby na malou chvíli ven vyvedli apoštoly.

35 I řekl jim: Muži Izraelští, pilně se rozmyslte při těchto lidech, co máte činiti.

36 Nebo před těmito časy byl povstal Teudas, pravě se býti něčím, jehož se přídrželo mužů v počtu okolo čtyř set. Kterýž zahynul, i všickni, kteříž přistoupili k němu, rozptýleni jsou a v nic obráceni.

37 Po něm pak povstal Judas Galilejský za dnů popisu, a mnoho lidu po sobě obrátil. Ale i ten zahynul, a všickni, kteřížkoli přistoupili k němu, rozptýleni jsou.

38 A protož nyní pravím vám: Dejte pokoj těmto lidem, a nechte jich. Nebo jestližeť jest z lidí rada tato aneb dílo toto, rozprchneť se;

39 Pakliť jest z Boha, nebudete moci toho zkaziti. Abyste snad i Bohu odporní nalezeni nebyli.

40 I povolili jemu. A povolavše apoštolů, a zmrskavše *je*, přikázali, aby nemluvili ve jménu Ježíšovu. I propustili je.

41 Oni pak šli z toho shromáždění, radujíce se, že jsou hodni učiněni trpěti protivenství pro jméno Pána Ježíše.

42 Na každý pak den nepřestávali v chrámě i po domích učiti a zvěstovati Ježíše Krista.

KAPITOLA 6.

K přisluhování časnými věcmi sedm mužů zřízeno, 8. z nichž jeden, totiž s. Štěpán jsa obžalován, 12. před starší k soudu postaven.

A v těch dnech, když se rozmnožovali učedlníci, stalo se reptání Řeků proti Židům, že by zanedbávány byly v přisluhování vezdejším vdovy jejich.

2 Tedy dvanácte svolavše množství učedlníků, řekli: Není slušné, abychom my, opustíce slovo Boží, přisluhovali stolům.

3 Protož, bratří, vyberťe z sebe mužů sedm dobropověstných, plných Ducha svatého a moudrosti, jimž bychom poručili tu práci.

4 My pak modlitby a služby
slova pilni budeme.

5 I líbila se ta řeč všemu množ-
ství. I vyvolili Štěpána, muže pl-
ného víry a Ducha svatého, a Fi-
lipa, a Prochora, a Nikánora, a
Timona, a Parména, a Mikuláše
Antiochenského, k víře v nově
obráceného.

6 Ty postavili před oblíčejem
apoštolů, kteříž pomodlivše se,
vzkládali na ně ruce.

7 I rostlo slovo Boží a rozmá-
hal se počet učedlníků v Jeruza-
lémě velmi. Mnohý také zástup
kněží poslouchal víry.

8 Štěpán pak, jsa plný víry a
moci, činil divy a zázraky veliké
v lidu.

9 I povstali někteří z školy,
kteráž sloula Libertinských, a
Cyrenenských, a Alexandrin-
ských, a těch, kteříž byli z Ci-
licie a Azie, hádajíce se s Štěpá-
nem.

10 Ale nemohli odolati moud-
rosti a Duchu, kterýž mluvil.

11 Tedy lstivě nastrojili muže,
kteříž řekli: My jsme jej sly-
šeli mluviti slova rouhavá proti
Mojžíšovi a proti Bohu.

12 A *tak* zbouřili lid a starší i
zákonníky, a obořivše se na něj,
chytili jej, a vedli do rady.

13 I vystavili falešné svědky,
kteříž řekli: Člověk tento nepře-
stává mluviti slov rouhavých
proti místu tomuto svatému i
zákonu.

14 Nebo jsme slyšeli jej, an
praví: Že ten Ježíš Nazaret-
ský zkazí místo toto, a promění
ustanovení, kteráž nám vydal
Mojžíš.

15 A pilně patříce na něj všic-
kni, kteříž seděli v radě, viděli
tvář jeho, jako tvář anděla.

KAPITOLA 7.

Smělá, horlivá a obšírná s. Štěpána řeč, 54. pro niž ho rozlícení nepřátelé, vzývajícího Pána Ježíše, při přítomnosti Saule ukamenovali.

Tedy řekl nejvyšší kněz:
Jestli-liž to tak?

2 A on řekl: Muži bratří a ot-
cové, slyšte. Bůh slávy uká-
zal se otci našemu Abrahamovi,
když byl v Mezopotamii, prvé
než bydlil v Charán.

3 A řekl jemu: Vyjdi z země své
a z příbuznosti své, a poď do ze-
mě, kterouž ukáži tobě.

4 Tedy vyšed z země Kaldejské,
bydlil v Cháran. A odtud, když
umřel otec jeho, přestěhoval jej
do země této, v kteréž vy nyní
bydlíte.

5 A nedal jemu dědictví v ní,
ani šlepěje nožné, ač byl jemu ji
slíbil dáti k vládařství, i semeni
jeho po něm, když ještě neměl
syna.

6 Mluvil pak Bůh takto: Budeť
símě tvé pohostinu v zemi cizí,
a bude v službu podrobeno, a zle

s ním budou nakládati za čtyři sta let.

7 Ale národ ten, jemuž sloužiti budou, já souditi budu, praví Bůh. A potom zase vyjdou, a sloužiti mi budou na tomto místě.

8 I vydal jemu smluvu obřízky. A tak zplodil Izáka, a obřezal jej osmého dne, a Izák Jákoba, a Jákob dvanácte patriarchů.

9 A patriarchové v nenávisti měvše Jozefa, prodali jej do Egypta. Ale Bůh byl s ním.

10 A vysvobodil ho ze všech úzkostí jeho, a dal jemu milost a moudrost před tváří Faraona, krále Egyptského, kterýž ho ustanovil úředníkem nad Egyptem a nade vším domem svým.

11 Potom přišel hlad na všecku zemi Egyptskou i Kananejskou, a ssoužení veliké, aniž měli pokrmů otcové naši.

12 A uslyšev Jákob, že by obilé bylo v Egyptě, poslal otce naše jednou.

13 A podruhé poznán jest Jozef od bratří svých, a zjevena jest Faraonovi rodina Jozefova.

14 Tedy poslav Jozef, přistěhoval otce svého Jákoba, i všecku rodinu svou v osobách sedmdesáti pěti.

15 I vstoupil Jákob do Egypta, a umřel on i otcové naši.

16 I přeneseni jsou do Sichem, a pochováni v hrobě, kterýž byl koupil Abraham za stříbro od synů Emorových, *otce* Sichemova.

17 Když se pak přibližoval čas zaslíbení, o kterémž byl přisáhl Bůh Abrahamovi, rostl lid a množil se v Egyptě,

18 Až v tom povstal jiný král, kterýž neznal Jozefa.

19 Ten lstivě nakládaje s pokolením naším, trápil otce naše, tak že musili vyhazovati nemluvňátka svá, aby se nerozplozovali.

20 V tom času narodil se Mojžíš, a byl velmi krásný, kterýž chován jest za tři měsíce v domě otce svého.

21 A když vyložen byl, vzala jej dcera Faraonova, a vychovala jej sobě za syna.

22 I vyučen jest Mojžíš vší moudrosti Egyptské, a byl mocný v řečech i v skutcích.

23 A když jemu bylo čtyřidceti let, vstoupilo na srdce jeho, aby navštívil bratří své, syny Izraelské.

24 A uzřev jednoho, an bezpráví trpí, zastal ho, a pomstil toho, kterýž bezpráví trpěl, zabiv Egyptského.

25 Domníval se zajisté, že bratří jeho rozumějí, že skrze ruku jeho chce jim dáti Bůh vysvobození, ale oni nerozuměli.

26 Druhého pak dne ukázal se
jim, když se vadili, i vedl je ku
pokoji, řka: Muži bratří jste, i
proč křivdu činíte sobě vespo-
lek?
27 Ten pak, kterýž činil křivdu
bližnímu, odehnal ho, řka: Kdo
tě ustanovil knížetem a soud-
cím nad námi?
28 Což ty mne chceš zamordo-
vati, jako jsi včera zabil Egypt-
ského?
29 I utekl Mojžíš pro to slovo,
a bydlil pohostinu v zemi Madi-
anské, kdež zplodil dva syny.
30 A když se vyplnilo let čtyřid-
ceti, ukázal se jemu na poušti
hory Sinai anděl Páně, v pla-
meni ohně ve kři.
31 A Mojžíš uzřev, divil se tomu
vidění. A když blíže přistoupil,
aby to pilněji spatřil, stal se k
němu hlas Páně:
32 Jáť jsem Bůh otců tvých,
Bůh Abrahamův, a Bůh Izákův,
a Bůh Jákobův. I zhroziv se Moj-
žíš, nesměl patřiti.
33 I řekl jemu Pán: Zzuj obuv s
noh svých; nebo místo, na kte-
rémž stojíš, země svatá jest.
34 Viděl jsem, viděl trápení li-
du svého, kterýž jest v Egyptě,
a vzdychání jejich uslyšel jsem,
a sstoupil jsem, abych je vysvo-
bodil. Protož nyní poď, pošli tě
do Egypta.
35 Toho Mojžíše, kteréhož se
odepřeli, řkouce: Kdo tě ustano-
vil knížetem a soudcím? tohoť
Bůh kníže a vysvoboditele po-
slal, skrze ruku anděla, kterýž
se jemu ukázal ve kři.
36 A ten je vyvedl, čině divy a
zázraky v zemi Egyptské a na
moři červeném, i na poušti za
čtyřidceti let.
37 Toť jest ten Mojžíš, kterýž
řekl synům Izraelským: Pro-
roka vám vzbudí Pán Bůh váš
z bratří vašich, jako mne; toho
poslouchejte.
38 Onť jest, kterýž byl mezi li-
dem na poušti s andělem, kte-
rýž mluvil k němu na hoře Si-
nai, i s otci našimi, kterýž přijal
slova živá, aby je nám vydal.
39 Jehož nechtěli poslušni býti
otcové naši, ale zavrhli *jej*, a od-
vrátili se srdci svými do Egypta,
40 Řkouce Aronovi: Učiň nám
bohy, kteříž by šli před námi;
nebo Mojžíšovi tomu, kterýž nás
vyvedl z země Egyptské, neví-
me, co se přihodilo.
41 I udělali v těch dnech tele, a
obětovali oběti té modle, a vese-
lili se v díle rukou svých.
42 I odvrátil se Bůh, a vydal je,
aby sloužili vojsku nebeskému,
jakož napsáno jest v knihách
prorockých: Zdaliž jste mi oběti
aneb dary obětovali za čtyřid-
ceti let na poušti, dome Izrael-
ský?
43 Nýbrž nosili jste stánek Mo-
lochův, a hvězdu boha svého

Remfan, ta podobenství, kteráž jste zdělali sobě, abyste se jim klaněli. Protož přestěhuji vás za Babylon.

44 Stánek svědectví měli otcové naši na poušti, jakož byl nařídil ten, kterýž řekl Mojžišovi, aby jej udělal podlé způsobu toho, kterýž byl viděl.

45 Kterýž přijavše otcové naši, vnesli s Jozue tam, kdež bylo vládařství pohanů, kteréž vyhnal Bůh od tváři otců našich, až do dnů Davida.

46 Kterýž nalezl milost před oblíčejem Božím, a prosil, aby nalezl stánek Bohu Jákobovu.

47 Šalomoun pak udělal jemu dům.

48 Ale Nejvyšší nebydlí v chrámích rukou udělaných, jakož dí prorok:

49 Nebe jest mi stolice a země podnož noh mých, i jakýž mi dům uděláte? praví Pán. Aneb jaké jest místo odpočívání mého?

50 Zdaliž ruka má všeho toho neučinila?

51 Tvrdošijní a neobřezaného srdce i uší, vy jste se vždycky Duchu svatému protivili, jakž otcové vaši, tak i vy.

52 Kterému z proroků otcové vaši se neprotivili? Zmordovali zajisté ty, kteříž předzvěstovali příchod spravedlivého tohoto, jehož vy nyní zrádci a vražedlníci jste.

53 Kteříž jste vzali zákon působením andělským, a neostříhali jste.

54 Tedy slyšíce to, rozzlobili se v srdcích svých, a škřipěli zuby na něho.

55 On pak pln jsa Ducha svatého, pohleděv do nebe, uzřel slávu Boží a Ježíše stojícího na pravici Boží.

56 I řekl: Aj, vidím, nebesa otevřená a Syna člověka stojícího na pravici Boží.

57 A oni zkřikše hlasem velikým, zacpali uši své, a obořili se jednomyslně na něj.

58 A vyvedše jej z města, kamenovali *ho*. A svědkové složili roucha svá u noh mládence, kterýž sloul Saul.

59 I kamenovali Štěpána modlícího se a řkoucího: Pane Ježíši, přijmi ducha mého.

60 A poklek na kolena, zvolal hlasem velikým: Pane, nepokládej jim toho za hřích. A to pověděv, usnul.

KAPITOLA 8.

S. Štěpán pohřben. 5. Filip kázal v Samaří. 12. Šimon černokněžník pokřtěn. 17. Duch svatý na věřící vylit. 18. Šimonovo svatokupectví. 27. Komorník královský pokřtěn.

Saul pak přivolil k usmrcení jeho. I přišlo v ten čas veliké protivenství na církev, kteráž byla v Jeruzalémě, a všickni

se rozprchli po krajinách Judských a Samařských, kromě apoštolů.
2 I pochovali Štěpána muži pobožní, a plakali velmi nad ním.
3 Saul pak hubil církev, do domů vcházeje, a jímaje muže i ženy, dával je do žaláře.
4 Ti pak, kteříž se byli rozprchli, chodili, kážíce slovo.
5 A Filip všed do města Samaří, kázal jim Krista.
6 I pozorovali zástupové jednomyslně toho, což se pravilo od Filipa, slyšíce a vidouce divy, kteréž činil.
7 Nebo duchové nečistí z mnohých, kteříž je měli, křičíce hlasem velikým, vycházeli, a mnozí šlakem poražení a kulhaví uzdraveni jsou.
8 A stala se radost veliká v tom městě.
9 Muž pak nějaký, jménem Šimon, před tím v tom městě čáry provodil, a lid Samařský mámil, pravě se býti nějakým velikým.
10 Na něhož pozor měli všickni, od nejmenšího až do největšího, říkajíce: Tentoť jest Boží moc veliká.
11 Pozor pak měli na něho, proto že je za mnohý čas mámil čáry.
12 A když uvěřivše Filipovi zvěstujícímu o království Božím a o jménu Ježíše Krista, křtili se muži i ženy,
13 Tedy i ten Šimon uvěřil, a pokřtěn byv, přídržel se Filipa, a vida zázraky a moci veliké činěné, děsil se.
14 Uslyšavše pak v Jeruzalémě apoštolé, že by Samaří přijala slovo Boží, poslali k nim Petra a Jana.
15 Kteříž přišedše, modlili se za ně, aby přijali Ducha svatého.
16 (Nebo ještě byl na žádného z nich nesstoupil, ale pokřtěni toliko byli ve jménu Pána Ježíše.)
17 Tehdy vzkládali na ně ruce, a oni přijali Ducha svatého.
18 I uzřev Šimon, že skrze vzkládání rukou apoštolských dává se Duch svatý, přinesl jim peníze,
19 Řka: Dejte i mně tu moc, ať, na kohož bych koli vzložil ruce, přijme Ducha svatého.
20 I řekl jemu Petr: Peníze tvé buďtež s tebou na zatracení, proto že jsi se domníval, že by dar Boží mohl býti zjednán za peníze.
21 Nemáš dílu ani losu v této věci; nebo srdce tvé není upřímé před Bohem.
22 Protož čiň pokání z této své nešlechetnosti, a pros Boha, zda by odpuštěno bylo tobě to myšlení srdce tvého.
23 Nebo v žluči hořkosti a v svazku nepravosti tebe býti vidím.

24 I odpověděv Šimon, řekl: Modltež vy se za mne Pánu, aby na mne nepřišlo něco z těch věcí, kteréž jste mluvili.

25 Oni pak osvědčovavše a mluvivše slovo Páně, navrátili se do Jeruzaléma, a ve mnohých městečkách Samaritánských kázali evangelium.

26 Anděl pak Páně mluvil k Filipovi, řka: Vstaň a jdi ku polední straně na cestu, kteráž vede od Jeruzaléma do Gázy, kteréž jest pusté.

27 I vstav, šel. A aj, muž Mouřenín, kleštěnec, komorník královny Mouřenínské Kandáces, kterýž vládl všemi poklady jejími, a byl přijel do Jeruzaléma, aby se modlil,

28 Navracoval se, na voze svém sedě, a četl Izaiáše proroka.

29 I řekl Duch Filipovi: Přistup, a přiviň se k vozu tomu.

30 A přiběh Filip, slyšel jej, an čte Izaiáše proroka. I řekl: Rozumíš-liž medle, co čteš?

31 A on řekl: Kterakž bych mohl, leč by mi kdo vyložil? I prosil Filipa, aby vstoupil a seděl s ním.

32 Místo pak toho písma, kteréž četl, toto bylo: Jako ovce k zabití veden jest, a jako beránek němý před tím, kdož jej střiže, tak neotevřel úst svých.

33 V ponížení jeho odsouzení jeho vyhlazeno jest, rod pak jeho kdo vypraví, ačkoli zahlazen byl z země život jeho?

34 A odpovídaje komorník Filipovi, dí: Prosím tebe, o kom toto mluví prorok? Sám-li o sobě, čili o někom jiném?

35 Tedy otevřev Filip ústa svá, a počav od toho písma, zvěstoval jemu Ježíše.

36 A když jeli cestou, přijeli k jedné vodě. I řekl komorník: Aj, voda. Proč nemám býti pokřtěn?

37 I řekl Filip: Věříš-li celým srdcem, slušíť. A *on* odpověděv, řekl: Věřím, že Ježíš Kristus jest Syn Boží.

38 I rozkázal státi vozu, a sstoupili oba do té vody, i Filip i komorník. I pokřtil ho.

39 A když vystoupili z vody, Duch Páně pochopil Filipa, a neviděl ho více komorník; nebo jel cestou svou, raduje se.

40 Filip pak nalezen jest v Azotu; a chodě, kázal evangelium všechněm městům, až přišel do Cesaree.

KAPITOLA 9.

Saul byv protivníkem, 15. nádobou vyvolenou učiněn, 20. Krista vyznával, 22. a Židy přemáhal. 32. Petr svatý Eneáše uzdravil, 36. a Tabitu vzkřísil.

Saul pak ještě dychtě po pohrůžkách a po mordu proti učedlníkům Páně, šel k nejvyššímu knězi,

2 A vyžádal od něho listy do
Damašku do škol, nalezl-li by
tam té cesty které muže neb
ženy, aby svázané přivedl do Je-
ruzaléma.
3 A když byl na cestě, stalo se,
že již přibližoval se k Damašku.
Tedy pojednou rychle obklíčilo
jej světlo s nebe.
4 A padna na zem, uslyšel hlas
k sobě řkoucí: Sauli, Sauli, proč
mi se protivíš?
5 Kterýž řekl: I kdo jsi Pane? A
Pán řekl: Já jsem Ježíš, jemuž
ty se protivíš. Tvrdoť jest tobě
proti ostnům se zpěčovati.
6 A on třesa se a boje se, řekl:
Pane, co chceš, abych činil? A
Pán k němu: Vstaň a jdi do
města, a bude tobě povědíno, co
bys ty měl činiti.
7 Ti pak muži, kteříž šli s ním,
stáli, ohromeni jsouce, hlas za-
jisté slyšíce, ale žádného nevi-
douce.
8 I vstal Saul z země, a otevřev
oči své, nic neviděl. Tedy poja-
vše ho za ruce, uvedli jej do Da-
mašku.
9 I byl tu za tři dni, nevida, a
nejedl, ani nepil.
10 Byl pak jeden učedlník v Da-
mašku, jménem Ananiáš. I řekl
jemu Pán u vidění: Ananiáši. A
on řekl: Aj, já, Pane.
11 A Pán k němu: Vstaň a jdi
do ulice, kteráž slove přímá, a
hledej v domě Judově Saule,
jménem Tarsenského. Nebo aj,
modlí se.
12 A viděl u vidění muže, Ana-
niáše jménem, an jde k němu, a
vzkládá naň ruku, aby prohlédl.
13 I odpověděl Ananiáš: Pane,
slyšel jsem od mnohých o tom
muži, kterak mnoho zlého činil
svatým tvým v Jeruzalémě.
14 A i zdeť má moc od předních
kněží, aby jímal všecky, kteříž
vzývají jméno tvé.
15 I řekl jemu Pán: Jdi, neboť
jest on má nádoba vyvolená, aby
nosil jméno mé před pohany i
krále, i před syny Izraelské.
16 Jáť zajisté ukáži jemu, kte-
rak on mnoho musí trpěti pro
jméno mé.
17 I šel Ananiáš, a všel do toho
domu, a vloživ ruce naň, řekl:
Sauli bratře, Pán Ježíš poslal
mne, kterýž se ukázal tobě na
cestě, po níž jsi šel, abys pro-
hlédl, a naplněn byl Duchem
svatým.
18 A hned spadly s očí jeho jako
lupiny, i prohlédl pojednou; a
vstav, pokřtěn jest.
19 A přijav pokrm, posilnil se.
I zůstal Saul s učedlníky, kteříž
byli v Damašku, za několik dní.
20 A hned v školách kázal Kri-
sta, že on jest Syn Boží.
21 I divili se náramně všickni,
kteříž jej slyšeli, a pravili: Zda-
liž toto není ten, kterýž hubil
v Jeruzalémě ty, kteříž vzývali

jméno toto, a sem na to přišel,
aby je svázané vedl k předním
kněžím?

22 Saul pak více se zmocňoval,
a zahanboval Židy, kteříž bydleli
v Damašku, potvrzuje toho,
že ten jest Kristus.

23 A když přeběhlo drahně
dnů, radu mezi sebou na tom zavřeli
Židé, aby jej zabili.

24 Ale zvěděl Saul o těch úkladech
jejich. Ostříhali také i bran
ve dne i v noci, aby jej zahubili.

25 Ale učedlníci v noci vzavše
ho, spustili jej po provaze přes
zed v koši.

26 Přišed pak Saul do Jeruzaléma,
pokoušel se přitovaryšiti
k učedlníkům, ale báli se ho
všickni, nevěříce, by byl učedlníkem.

27 Barnabáš pak přijav jej, vedl
ho k apoštolům, a vypravoval
jim, kterak na cestě viděl Pána,
a že mluvil s ním, a kterak v
Damašku svobodně mluvil ve
jménu Ježíše.

28 I bydlil s nimi v Jeruzalémě,

29 A směle mluvil ve jménu Pána
Ježíše, a hádal se s Řeky; oni
pak usilovali ho zabiti.

30 To zvěděvše bratří, dovedli
ho do Cesaree, a poslali jej do
Tarsu.

31 A tak zborové po všem Judstvu
a Galilei i Samaří měli pokoj,
vzdělávajíce se, a chodíce
v bázni Páně, a rozhojňovali se
potěšením Ducha svatého.

32 Stalo se pak, že Petr, když
procházel všecky, přišel také k
svatým, kteříž bydleli v Lyddě.

33 I nalezl tu člověka jednoho,
jménem Eneáše, již od osmi let
na loži ležícího, kterýž byl šlakem
poražený.

34 I řekl mu Petr: Eneáši,
uzdravuje tebe Ježíš Kristus;
vstaň, a ustel sobě. A hned
vstal.

35 I viděli jej všickni, kteříž
bydlili v Lyddě a v Sároně, kteříž
se obrátili ku Pánu.

36 Byla pak jedna učedlnice v
Joppen, jménem Tabita, což se
vykládá Dorkas. Ta byla plná
skutků dobrých a almužen, kteréž
činila.

37 I stalo se v těch dnech, že
roznemohši se, umřela. Kterouž
umyvše, položili na síň vrchní.

38 A že byla blízko Lydda od
Joppen, uslyšavše učedlníci, že
by tam byl Petr, poslali k němu
dva muže, prosíce ho, aby sobě
neobtěžoval přijíti až k nim.

39 Tedy vstav Petr, šel s nimi.
A když přišel, vedli jej na síň. I
obstoupily ho všecky vdovy, plačíce,
a ukazujíce sukně a pláště,
kteréž jim dělala, dokudž s nimi
byla, Dorkas.

40 I rozkázav všechněm vyjíti
ven Petr, poklek na kolena,
modlil se, a obrátiv se k tomu

tělu, řekl: Tabito, vstaň. A ona
otevřela oči své, a uzřevši Petra,
posadila se.
41 A podav jí ruky, pozdvihl jí;
a povolav svatých a vdov, ukázal jim ji živou.
42 I rozhlášeno jest to po všem
Joppen, a uvěřili mnozí v Pána.
43 I stalo se, že za mnohé dni
pozůstal Petr v Joppen u nějakého Šimona koželuha.

KAPITOLA 10.

Petr svatý Kornelia získal, 44. a pokřtil ho i ty všecky, na kteréž Duch svatý s nebe v přítomnosti Židů přišel.

Muž pak nějaký byl v Cesarii, jménem Kornelius, setník z zástupu, kterýž sloul Vlaský,
2 Nábožný a bohobojný se vším
domem svým, čině almužny mnohé lidu.
3 A modlívaje se vždycky Bohu, viděl u vidění zřetelně, jako v hodinu devátou na den, anděla Božího, an všel k němu, a řekl jemu: Kornéli.
4 A on pilně popatřiv naň, a
sstrašiv se, řekl: Co chceš, Pane? I řekl jemu: Modlitby tvé a almužny tvé vstoupily na pamět před tváří Boží.
5 Protož nyní pošli muže do
Joppen, a povolej Šimona, kterýž má přijmí Petr.
6 Tenť hospodu má u nějakého
Šimona koželuha, kterýž má dům u moře. Onť poví tobě, co bys ty měl činiti.
7 A když odšel anděl, kterýž
mluvil Korneliovi, zavolal dvou služebníků svých, a rytíře pobožného z těch, kteříž vždycky při něm byli.
8 A oznámiv jim všecko to, poslal je do Joppen.
9 Nazejtří pak, když oni šli,
a přibližovali se k městu, všel Petr na horu, aby se modlil, okolo hodiny šesté.
10 A potom velice zlačněv, chtěl
pojísti. Když pak oni strojili, připadlo na něj mysli vytržení.
11 I uzřel nebe otevřené a sstupující k sobě nádobu jakous jako prostěradlo veliké, za čtyři rohy uvázanou, ana se spouští na zem,
12 Na níž byla všeliká zemská
hovada čtvernohá, a zvířata, a zeměplazové, i ptactvo nebeské.
13 I stal se hlas k němu: Vstaň,
Petře, bí a jez.
14 I řekl Petr: Nikoli, Pane, neboť jsem nikdy nejedl nic obecného aneb nečistého.
15 Tedy opět podruhé stal se
hlas k němu: Cožť Bůh očistil, neměj ty toho za nečisté.
16 A to se stalo potřikrát. I vzata jest zase ta nádoba do nebe.
17 A když Petr sám u sebe rozjímal, co by znamenalo vidění to, kteréž viděl, aj, muži ti, kteříž posláni byli od Kornelia, pta-

jíce se na dům Šimonův, stáli
přede dveřmi.
18 A zavolavše, tázali se: Má-li
zde hospodu Šimon, kterýž má
přijmí Petr?
19 A když Petr přemyšloval o
tom vidění, řekl jemu Duch: Aj,
muži tři hledají tebe.
20 Protož vstana, sejdi dolů, a
jdi s nimi, nic se nerozpakuje;
neboť jsem já je poslal.
21 Tedy sšed Petr k těm mu-
žům, kteříž posláni byli k němu
od Kornelia, řekl: Aj, játť jsem
ten, kteréhož hledáte. Jaká jest
příčina, pro niž jste přišli?
22 Oni pak řekli: Kornelius set-
ník, muž spravedlivý a boha-
bojící, i svědectví dobré mající
ode všeho národu Židovského,
u vidění napomenut jest od an-
děla svatého, aby povolal tebe
do domu svého, a slyšel řeč od
tebe.
23 Tedy zavolav jich do domu,
přijal je do hospody. Druhého
pak dne Petr šel s nimi, a ně-
kteří bratří z Joppen šli s ním.
24 A nazejtří přišli do Cesaree.
Kornelius pak očekával jich,
svolav příbuzné své a přátely
blízké.
25 I stalo se, když vcházel Petr,
vyšel proti němu Kornelius, a
padna k noham jeho, klaněl se
mu.
26 Ale Petr pozdvihl ho, řka:
Vstaň, i játť také sám člověk
jsem.
27 A rozmlouvaje s ním, všel, a
nalezl mnoho těch, kteříž se byli
sešli.
28 I řekl jim: Vy víte, že ne-
slušné jest muži Židu připojiti
se aneb přistoupiti k cizozemci,
ale mně ukázal Bůh, abych žád-
ného člověka nepravil obecným
neb nečistým býti.
29 Protož bez odporu přišel
jsem, povolán jsa. I ptám se, pro
kterou příčinu poslali jste pro
mne?
30 A Kornelius řekl: Před čtyř-
mi dny postil jsem se až do této
hodiny, a v hodinu devátou mod-
lil jsem se v domě svém. A aj,
postavil se přede mnou muž v
rouše bělostkvoucím.
31 A řekl: Kornéli, uslyšánať
jest modlitba tvá, a almužny tvé
jsouť v paměti před tváří Boží.
32 Protož pošli do Joppen, a po-
volej Šimona, kterýž slove Petr.
Tenť má hospodu v domě Ši-
mona koželuha u moře; on při-
jda, bude mluviti tobě.
33 Protož hned té chvíle jsem
poslal k tobě, a ty jsi dobře
učinil, žes přišel. Nyní tedy
my všickni před oblíčejem Bo-
žím hotovi jsme slyšeti všecko,
což jest koli přikázáno tobě od
Boha.
34 Tedy Petr otevřev ústa, řekl:

V pravdě jsem shledal, že Bůh není přijimač osob.

35 Ale v každém národu, kdož se ho bojí, a činí spravedlnost, příjemný jest jemu;

36 Jakž to oznámil synům Izraelským, zvěstuje pokoj skrze Ježíše Krista, kterýž jest Pánem všeho.

37 Vy sami víte, co se dálo po všem Židovstvu, počna od Galilee, po křtu, kterýž kázal Jan:

38 Kterak Ježíše od Nazaréta pomazal Bůh Duchem svatým a mocí. Kterýž chodil, dobře čině, a uzdravuje všecky posedlé od ďábla; nebo Bůh s ním byl.

39 A my jsme svědkové všeho toho, což činil v krajině Judské a v Jeruzalémě. Kteréhož zamordovali, pověsivše na dřevě.

40 Toho Bůh vzkřísil třetího dne, a způsobil to, aby zjeven byl,

41 Ne všemu lidu, ale svědkům prvé k tomu zřízeným od Boha, nám, kteříž jsme s ním jedli a pili po jeho z mrtvých vstání.

42 A přikázal nám kázati lidu a svědčiti, že on jest ten ustanovený od Boha soudce živých i mrtvých.

43 Jemuť všickni proroci svědectví vydávají, že odpuštění hříchů vezme skrze jméno jeho všeliký, kdožkoli uvěřil by v něho.

44 A když ještě Petr mluvil slova tato, sstoupil Duch svatý na všecky, kteříž poslouchali slova.

45 I užasli se ti, kteříž z obřezaných věřící byli, kteříž byli přišli s Petrem, že i na pohany dar Ducha svatého jest vylit.

46 Nebo slyšeli je, ani mluví jazyky *rozličnými*, a velebí Boha. Tehdy odpověděl Petr:

47 Zdali může kdo zabrániti vody, aby tito nebyli pokřtěni, kteříž Ducha svatého přijali jako i my?

48 A rozkázal je pokřtiti ve jménu Páně. I prosili ho, aby *u nich* pobyl za některý den.

KAPITOLA 11.

Petr svatý činí zprávu, proč ku pohanům šel. 19. V Antiochii Kristus rozhlášen. 27. Agabus budoucí hlad předpověděl.

Uslyšeli pak apoštolé a bratří, kteříž byli v Judstvu, že by i pohané přijali slovo Boží.

2 A když přišel Petr do Jeruzaléma, domlouvali se naň ti, kteříž byli z obřezaných,

3 Řkouce: K mužům neobřezaným všel jsi, a jedl jsi s nimi.

4 Tedy začav Petr, vypravoval jim pořád, řka:

5 Byl jsem v městě Joppen, modle se. I viděl jsem u vytržení mysli vidění, nádobu nějakou sstupující jako prostěradlo

veliké, za čtyři rohy spoustějící
se s nebe, a přišla až ke mně.
6 Do kteréž pohleděv pilně,
spatřil jsem hovada zemská
čtvernohá i zvířata, a zeměplazy, i ptactvo nebeské.
7 Slyšel jsem k sobě také hlas
řkoucí: Vstaň, Petře, bí a jez.
8 I řekl jsem: Nikoli, Pane, nebo nic obecného aneb nečistého nikdy nevcházelo v ústa má.
9 I odpověděl mi hlas podruhé
s nebe: Co Bůh očistil, neměj ty toho za nečisté.
10 A to se stalo potřikrát. I vtrženo jest zase *to* všecko do nebe.
11 A aj, hned té chvíle tři muži
stáli u domu, v kterémž jsem byl, posláni jsouce ke mně z Cesaree.
12 I řekl mi Duch, abych šel s
nimi, nic se nerozpakuje. A šlo se mnou i těchto šest bratří, a vešli jsme do domu muže toho.
13 Kterýž vypravoval nám,
kterak viděl anděla v domě svém, an se před ním postavil, a řekl jemu: Pošli do Joppen muže, a povolej Šimona, kterýž slove Petr.
14 Onť tobě bude mluviti slova,
skrze něž spasen budeš ty i všecken tvůj dům.
15 Když jsem pak já mluviti za-
čal, sstoupil Duch svatý na ně jako i na nás na počátku.
16 I rozpomenul jsem se na slovo Páně, kteréž byl pověděl: Jan zajisté křtil vodou, ale vy pokřtěni budete Duchem svatým.
17 Poněvadž tedy jednostejný
dar dal jim Bůh jako i nám věřícím v Pána Ježíše Krista, i kdož jsem já byl, abych mohl zabrániti Bohu?
18 To uslyšavše, spokojili se, a
slavili Boha, řkouce: Tedy i pohanům Bůh pokání dal k životu.
19 Ti pak, kteříž se byli roz-
prchli příčinou ssoužení, kteréž se bylo stalo pro Štěpána, přišli až do Fenicen a Cypru a do Antiochie, žádnému nemluvice slova než samým toliko Židům.
20 A byli někteří z nich muži
z Cypru a z Cyrénu, kteříž přišedše do Antiochie, mluvili Řekům, zvěstujíce Pána Ježíše.
21 A byla ruka Páně s nimi, a
veliký počet věřících obrátil se ku Pánu.
22 I přišla pověst o tom k cír-
kvi, kteráž byla v Jeruzalémě. I poslali Barnabáše, aby šel až do Antiochie.
23 Kterýž přišed tam, a uzřev
milost Boží, zradoval se, a napomínal všech, aby v úmyslu srdce trvali v Pánu.
24 Nebo byl muž dobrý, a plný
Ducha svatého a víry. I přibyl veliký zástup Pánu.
25 Tedy odšel Barnabáš do Tar-
su hledati Saule, a nalezna jej, přivedl ho do Antiochie.

26 I byli přes celý rok při tom
zboru, a učili zástup veliký, tak
že nejprv tu v Antiochii učedl-
níci nazváni jsou křesťané.
27 V těch pak dnech přišli z Je-
ruzaléma proroci do Antiochie.
28 I povstav jeden z nich, jmé-
nem Agabus, oznamoval skrze
Ducha, že bude hlad veliký po
všem okršlku zemském. Kterýž
i stal se za císaře Klaudia.
29 Tedy učedlníci, jeden každý
podlé možnosti své, umínili po-
slati ku pomoci bratřím přebý-
vajícím v Judstvu.
30 Což i učinili, poslavše k star-
ším skrze ruce Barnabáše a
Saule.

KAPITOLA 12.

Jakub od Heródesa sťat, 7. Petr k modlitbám svatých vysvobozen, 23. Heródes pak hrozně strestán.

A při tom času dal se v to
Heródes král, aby ssužoval
některé z církve.
2 I zamordoval Jakuba, bratra
Janova, mečem.
3 A vida, že se to líbilo Židům,
umínil jíti i Petra. (A byli dnové
přesnic.)
4 Kteréhož jav, do žaláře vsa-
dil, poručiv jej šestnácti žoldné-
řům k ostříhání, chtěje po veli-
konoci vyvesti jej lidu.
5 I byl Petr ostříhán v žaláři,
modlitba pak ustavičná k Bohu
dála se za něj od církve.
6 A když jej již vyvesti měl
Heródes, té noci spal Petr mezi
dvěma žoldnéři, svázán byv
dvěma řetězy, a strážní přede
dveřmi ostříhali žaláře.
7 A aj, anděl Páně postavil se,
a světlo se zastkvělo v žaláři; a
udeřiv Petra v bok, zbudil ho,
řka: Vstaň rychle. I spadli jemu
ti řetězové z rukou.
8 Tedy řekl jemu anděl: Opaš
se a podvaž obuv svou. Tedy uči-
nil tak. I řekl jemu: Oděj se plášť-
těm svým, a poď za mnou.
9 Tedy vyšed, bral se za ním, a
nevěděl, by to pravé bylo, co se
dálo skrze anděla, ale domníval
se, že by vidění viděl.
10 A prošedše skrze první i dru-
hou stráž, přišli k bráně želez-
né, kteráž vede do města, a ta se
jim sama od sebe otevřela. A vy-
šedše, přešli ulici jednu, a hned
odšel anděl od něho.
11 Tedy Petr přišed sám k sobě,
řekl: Nyní právě vím, že poslal
Pán anděla svého, a vytrhl mne
z ruky Heródesovy, a ze všeho
očekávání lidu Židovského.
12 A pováživ toho, šel k domu
Marie, matky Janovy, kterýž
příjmí měl Marek, kdež se jich
bylo mnoho sešlo, a modlili se.
13 A když Petr potloukl na dvé-
ře, vyšla děvečka, aby poslech-
la, jménem Ródé.
14 A poznavši hlas Petrův, pro
radost neotevřela dveří, ale

vběhši, zvěstovala, že Petr stojí u dveří.

15 A oni řekli jí: Blázníš. Ona pak potvrzovala, že tak jest. Tedy oni řekli: Anděl jeho jest.

16 Ale Petr předce tloukl. A otevřevše, uzřeli jej, i ulekli se.

17 A pokynuv na ně rukou, aby mlčeli, vypravoval jim, kterak jej Pán vyvedl z žaláře, a řekl: Pověztež to Jakubovi a bratřím. A vyšed, bral se na jiné místo.

18 A když byl den, stal se rozbroj nemalý mezi žoldnéři *o to*, co se stalo při Petrovi.

19 Heródes pak ptaje se na něj, a nenalezna, vytazovav se na strážných, kázal je pryč vésti; a odebrav se z Judstva do Cesaree, přebýval tam.

20 A v ten čas Heródes rozzlobil se proti Tyrským a Sidonským. Kteřížto jednomyslně přišli k němu, a namluvivše Blasta, předního komorníka královského, žádali za pokoj, proto že jejich krajiny potravu měly z království.

21 V uložený pak den Heródes, obleka se v královské roucho, a posadiv se na soudné stolici, učinil k nim řeč.

22 I zvolal lid, *řka*: Boží hlas, a ne lidský.

23 A i hned ranil jej anděl Páně, proto že nevzdal slávy Bohu; a rozlez se červy, umřel.

24 A slovo Páně rostlo a rozmáhalo se.

25 Barbanáš pak a Saul navrátili se z Jeruzaléma, vykonavše službu, pojavše s sebou i Jana, kterýž přijmí měl Marek.

Kapitola 13.

Vyvoleni, odděleni i posvěceni jsouce Barnabáš a Pavel, 46. kázali Krista pohanům, Elymasa, proroka falešného, hrozně zahanbivše.

Byli pak v církvi, kteráž byla v Antiochii, někteří proroci a učitelé, jako Barnabáš a Šimon, kterýž měl přijmí Černý, a Lucius Cyrenenský, a Manahen, kterýž byl spolu vychován s Heródesem tetrarchou, a Saul.

2 A když oni služby Páně konali, a postili se, dí Duch svatý: Oddělte mi Barnabáše a Saule k dílu, k kterémuž jsem jich povolal.

3 Tedy postíce se, a modlíce se, a vzkládajíce na ně ruce, propustili *je*.

4 A oni posláni byvše od Ducha svatého, přišli do Seleucie, a odtud plavili se do Cypru.

5 A přišedše do Salaminy, zvěstovali slovo Boží v školách Židovských; a měli s sebou i Jana k službě.

6 A když zchodili ten ostrov až do Páfu, nalezli jakéhos čarodějníka, falešného proroka Žida, jemuž jméno Barjezus,

7 Kterýž byl u znamenitého vládaře Sergia Pavla, může

opatrného. Ten povolav Barna-
báše a Saule, žádal slyšeti slovo
Boží.

8 Ale protivil se jim Elymas,
ten čarodějník, (nebo se tak vy-
kládá jméno jeho), usiluje od-
vrátiti vládaře od víry.

9 Tedy Saul, kterýž *slove* i Pa-
vel, naplněn byv Duchem sva-
tým, a pilně pohleděv na něj,

10 Řekl: Ó plný vší lsti a vší
nešlechetnosti, synu ďáblův, ne-
příteli vší spravedlnosti, což ne-
přestaneš převraceti cest Páně
přímých?

11 A aj, nyní ruka Páně nad
tebou, a budeš slepý, nevida
slunce až do času. A pojednou
připadla na něj mrákota a tma,
a jda vůkol, hledal, kdo by ho za
ruku vedl.

12 Tehdy vládař uzřev, co se
stalo, uvěřil, divě se učení Páně.

13 A pustivše se od Páfu Pavel
a ti, kteříž s ním byli, přišli do
Pergen *v* Pamfylii. Jan pak od-
šed od nich, vrátil se do Jeruza-
léma.

14 Oni pak šedše z Pergen, při-
šli do Antiochie Pisidické, a
všedše do školy v den sobotní,
posadili se.

15 A když bylo po přečtení zá-
kona a proroků, poslali k nim
knížata školy té, řkouce: Muži
bratří, máte-li úmysl jaké napo-
menutí učiniti k lidu, mluvte.

16 Tedy Pavel povstav, a rukou
pokynuv, řekl: Muži Izraelští, a
kteříž se bojíte Boha, slyšte.

17 Bůh lidu tohoto Izraelského
vyvolil otce naše, a lidu pový-
šil, když byl pohostinu v zemi
Egyptské, a v rameni vztaže-
ném vyvedl je z ní.

18 A za čas čtyřidceti let snášel
jejich obyčeje na poušti.

19 A zahladiv sedm národů v
zemi Kanán, rozdělil losem me-
zi ně zemi jejich.

20 A potom, téměř za čtyři sta
a padesáte let, dával *jim* soudce
až do Samuele proroka.

21 A v tom žádali za krále, i dal
jim Bůh Saule, syna Cis, muže
z pokolení Beniaminova, za čty-
řidceti let.

22 A když toho zavrhl, vzbudil
jim Davida krále, kterémuž svě-
dectví dávaje, řekl: Nalezl jsem
Davida, *syna* Jesse, muže podlé
srdce svého, kterýž bude činiti
všecku vůli mou.

23 Z jehož semene Bůh podlé
zaslíbení vzbudil Izraelovi spa-
sitele Ježíše,

24 Před jehož příštím kázal
Jan křest pokání všemu lidu Iz-
raelskému.

25 A když Jan běh dokonával,
pravil: Kteréhož se mne domní-
vate býti, nejsem já, ale aj, jdeť
po mně, u jehož noh obuvi roz-
vázati nejsem hoden.

26 Muži bratří, synové rodu Abrahamova, a kteříž mezi vámi bojí se Boha, vám slovo spasení tohoto posláno jest.

27 Nebo ti, kteříž přebývají v Jeruzalémě, a knížata jejich, toho *Ježíše* neznajíce, odsoudili, a tak hlasy prorocké, kteříž se na každou sobotu čtou, naplnili.

28 A žádné příčiny smrti na něm nenalezše, prosili Piláta, aby zamordován byl.

29 A když dokonali všecko, což o něm psáno bylo, složivše s dřeva, do hrobu jej položili.

30 Bůh pak vzkřísil jej z mrtvých.

31 Kterýž vidín jest po mnohé dni od těch, jenž spolu s ním byli přišli z Galilee do Jeruzaléma, kteříž jsou svědkové jeho k lidu.

32 A my vám zvěstujeme to zaslíbení, kteréž se stalo otcům, že Bůh naplnil je nám synům jejich, vzkřísiv Ježíše;

33 Jakož i v druhém žalmu napsáno jest: Syn můj jsi ty, já dnes zplodil jsem tebe.

34 A že jej z mrtvých vzkřísil, aby se již více nenavracoval k porušení, takto řekl: Dám vám svaté věci Davidovy věrné.

35 Protož i jinde dí: Nedáš svatému svému viděti porušení.

36 David zajisté za svého věku poslouživ vůli Boží, usnul, a přiložen jest k otcům svým, a viděl porušení.

37 Ale ten, kteréhož Bůh vzkřísil, neviděl porušení.

38 Protož známo vám buď, muži bratří, že skrze toho zvěstuje se vám odpuštění hříchů.

39 A to ode všech, od kterýchž jste nemohli skrze zákon Mojžíšův ospravedlněni býti, skrze tohoto, každý kdož věří, bývá ospravedlněn.

40 Protož vizte, ať na vás nepřijde to, což jest v prorocích pověděno:

41 Vizte potupníci, a podivte se, a na nic přiďte; nebo já dílo dělám za dnů vašich, dílo to, jemuž neuvěříte, byť vám kdo o něm vypravoval.

42 A když vycházeli ze školy Židovské, prosili pohané, aby jim v druhou sobotu mluvili táž slova.

43 A když bylo propuštěno shromáždění, šlo mnoho Židů, a nábožných znovu na víru obrácených za Pavlem a Barnabášem, kteříž promouvajíce k nim, radili jim, aby trvali v milosti Boží.

44 V druhou pak sobotu téměř všecko město sešlo se k slyšení slova Božího.

45 A Židé vidouce zástupy, naplněni jsou závistí, a odporovali tomu, co bylo praveno od Pavla, protivíce a rouhajíce se.

46 Tedy svobodně Pavel a Barnabáš řekli: Vámť mělo nejprv mluveno býti slovo Boží, ale poněvadž je zamítáte, a za nehodné sebe soudíte věčného života, aj, obracíme se ku pohanům.

47 Neboť nám tak přikázal Pán, *řka*: Položil jsem tebe světlo pohanům, abys ty byl spasení až do končin země.

48 A slyševše to pohané, radovali se, a velebili slovo Páně; a uvěřili všickni, což jich koli bylo předzřízeno k životu věčnému.

49 I rozhlašovalo se slovo Páně po vší té krajině.

50 Tedy Židé zbouřili ženy nábožné a poctivé a přední měšťany, a vzbudili protivenství proti Pavlovi a Barnabášovi, i vyhnali je z končin svých.

51 A oni vyrazivše prach z noh svých na ně, přišli do Ikonie.

52 Učedlníci pak naplněni byli radostí a Duchem svatým.

KAPITOLA 14.

Někteří v Krista uvěřili, 4. jiní se protivili. 8. Chromý uzdraven, 11. Pavel s Barnabášem ctěn, 19. pak kamenován, 20. ale zachován jsa, jinde s prospěchem kázal.

I stalo se tolikéž v Ikonii, že vešli do školy Židovské, a mluvili, tak že uvěřilo i Židů i Řeků veliké množství.

2 Ale kteříž z Židů nepovolní byli, ti zbouřili a zdrážďili mysli pohanů proti bratřím.

3 I byli tu za dlouhý čas, svobodně mluvíce v Pánu, kterýž svědectví vydával slovu milosti své, a působil to, aby se dáli divové a zázrakové skrze ruce jejich.

4 I rozdělilo se množství města, a jedni byli s Židy, jiní s apoštoly.

5 A když se obořili i pohané i Židé s knížaty svými, aby jim posměch učinili, a kamenovali je,

6 Srozuměvše tomu, utekli do měst Lykaonitských, do Lystry a do Derben, a do toho okolí,

7 A tu kázali evangelium.

8 Muž pak nějaký v Lystře, nemocný na nohy, sedával, byv chromý z života matky své, kterýž nikdy nechodil.

9 Ten poslouchal Pavla mluvícího. Kterýž pohleděv naň, a vida, an věří, že uzdraven bude,

10 Řekl velikým hlasem: Postav se přímě na nohách svých. I zchopil se a chodil.

11 Zástupové pak viděvše, co učinil Pavel, pozdvihli hlasu svého, Lykaonitsky řkouce: Bohové připodobnivše se lidem, sstoupili k nám.

12 I nazvali Barnabáše Jupiterem, a Pavla Merkuriášem; nebo on mluvil slovo.

13 Tedy kněz Jupiterův, kterýž byl před městem jejich, přivedl býky s věnci před bránu, a chtěl s lidem oběti obětovati.

14 To když uslyšeli apoštolé, Barnabáš a Pavel, roztrhše sukně své, vyběhli k zástupům, křičíce,
15 A řkouce: Muži, což to činíte? Však i my lidé jsme, týmž bídám jako i vy poddáni, kteříž vám zvěstujeme, abyste se obrátili od těchto marností k Bohu živému, kterýž učinil nebe i zemi, i moře, i všecko, což v nich jest.
16 Kterýž za předešlých věků všech pohanů nechával, aby chodili po cestách svých,
17 Ačkoli proto nenechal sebe bez osvědčení, dobře čině, dávaje nám s nebe déšť a časy úrodné, naplňuje pokrmem a potěšením srdce naše.
18 A to mluvíce, sotva spokojili zástupy, aby jim neobětovali.
19 A v tom přišli od Antiochie a Ikonie Židé, kteříž navedše zástupy, a ukamenovavše Pavla, vytáhli před město, domnívavše se, že umřel.
20 A když jej obstoupili učedlníci, vstal, a všel do města, a nazejtří odšel s Barnabášem do Derben.
21 A kázavše evangelium městu tomu, a učedlníků mnoho získavše, navrátili se do Lystry a do Ikonie a do Antiochie,
22 Potvrzujíce duší učedlníků, a napomínajíce, aby trvali u víře, a že musíme skrze mnohá ssoužení vjíti do království Božího.
23 A zřídivše jim, podlé daných hlasů, starší po církvech, a modlivše se s postem, poručili je Pánu, v kteréhož uvěřili.
24 A prošedše Pisidii, přišli do Pamfylie,
25 A mluvivše slovo v Pergen, šli do Attalie.
26 A odtud plavili se do Antiochie, odkudž poručeni byli milosti Boží k dílu, kteréž vykonali.
27 A když tam přišli, a shromáždili církev, vypravovali, kteraké věci Bůh skrze ně učinil, a že otevřel pohanům dvéře víry.
28 I byli tu za nemalý čas s učedlníky.

KAPITOLA 15.

Nesnáz o obřízku od apoštolů spokojena, 37. mezi pak Barnabášem a Pavlem vznikla nevole o Jana.

Přišedše pak někteří z Židovstva, učili bratří: Že nebudete-li se obřezovati podlé obyčeje Mojžíšova, nebudete moci spaseni býti.
2 A když různici a nemalou hádku Pavel a Barnabáš s nimi měl, i zůstali na tom, aby Pavel a Barnabáš a někteří jiní z nich šli k apoštolům a starším do Jeruzaléma o tu otázku.
3 Tedy oni jsouce vyprovozeni od církve, šli skrze Fenicen a Samaří, vypravujíce o obrácení

pohanů, i způsobili radost velikou všechněm bratřím.

4 A když se dostali do Jeruzaléma, přijati jsou od církve a od apoštolů a starších. I zvěstovali, cožkoli činil skrze ně Bůh.

5 Ale povstali někteří z sekty farizejské, kteříž byli uvěřili, pravíce, že musejí obřezováni býti, a aby jim bylo přikázáno zachovávati zákon Mojžíšův.

6 Tedy sešli se apoštolé a starší, aby toho povážili.

7 A když mnohé vyhledávání toho bylo, povstav Petr, řekl jim: Muži bratří, vy víte, že od dávních dnů mezi námi Bůh vyvolil, aby skrze ústa má slyšeli pohané slovo evangelium, a uvěřili.

8 A Bůh, zpytatel srdce, svědectví jim vydal, dav jim Ducha svatého, jako i nám.

9 A neučinil rozdílu mezi nimi a námi, věrou očistiv srdce jejich.

10 Protož nyní, proč pokoušíte Boha, vzkládajíce na hrdlo učedlníků jho, kteréhož ani otcové naši, ani my nésti jsme nemohli?

11 Ale skrze milost Pána Ježíše Krista věříme, že spaseni budeme, rovně jako i oni.

12 I mlčelo všecko to množství, a poslouchali Barnabáše a Pavla, vypravujících, kteraké divy a zázraky činil Bůh skrze ně mezi pohany.

13 A když oni umlkli, odpověděl Jakub, řka: Muži bratří, slyšte mne.

14 Šimon teď vypravoval, kterak Bůh nejprvé popatřil na pohany, aby přijal lid jménu svému.

15 A s tím se srovnávají i řeči prorocké, jakož psáno jest:

16 Potom se navrátím, a vzdělám zase stánek Davidův, kterýž byl klesl, a zbořeniny jeho zase vzdělám, a vyzdvihnu jej,

17 Tak aby ti ostatkové toho lidu hledali Pána, i všickni pohané, nad kterýmiž jest vzýváno jméno mé, dí Pán, kterýž činí tyto všecky věci.

18 Známáť jsou Bohu od věků všecka díla jeho.

19 Protož já tak soudím, aby nebyli kormouceni ti, kteříž se z pohanů obracejí k Bohu,

20 Ale aby jim napsáno bylo, ať se zdržují od poškvrn modl, a smilstva, a toho, což jest udáveného, a od krve.

21 Nebo Mojžíš od dávních věků má po městech, kdo by jej kázal, poněvadž v školách na každou sobotu čítán bývá.

22 Tehdy vidělo se apoštolům a starším se vší církví, aby vybrané z sebe muže poslali do Antiochie s Pavlem a Barnabášem, *totiž* Judu, kterýž sloul

Barsabáš, a Sílu, muže znamenité mezi bratřími,
23 Napsavše po nich toto: Apoštolé a starší i bratří těm, kteříž jsou v Antiochii a v Sýrii a v Cilicii bratřím, kteříž jsou z pohanů, pozdravení vzkazují.
24 Poněvadž jsme slyšeli, že někteří vyšedše od nás, zkormoutili vás, řečmi zemdlévajíce duše vaše, pravíce, že se musíte obřezovati a zákon zachovávati, jimž jsme toho neporučili:
25 *I* vidělo se nám shromážděným jednomyslně vybrané muže poslati k vám s těmito nejmilejšími svými, Barnabášem a Pavlem,
26 Lidmi těmi, kteříž vydali duše své pro jméno Pána našeho Ježíše Krista.
27 Protož poslali jsme Judu a Sílu, a tiť i ústně povědí totéž.
28 Vidělo se zajisté Duchu svatému i nám, žádného více na vás břemene nevzkládati, kromě těchto věcí potřebných,
29 Abyste se zdržovali od obětovaného modlám, a od krve, a od udáveného, a od smilstva. Od těch věcí budete-li se ostříhati, dobře budete činiti. Mějte se dobře.
30 Tedy oni propuštěni byvše, přišli do Antiochie, a shromáždivše množství, dodali toho listu.
31 Kterýžto čtouce, radovali se z toho potěšení.
32 Judas pak a Sílas, byvše i oni proroci, širokou řečí napomínali bratří a potvrzovali.
33 A pobyvše tu za některý čas, propuštěni jsou od bratří v pokoji k apoštolům.
34 Ale Sílovi se vidělo, aby tu zůstal.
35 Tolikéž Pavel i Barnabáš pobyli v Antiochii, učíce a zvěstujíce i s mnohými jinými slovo Páně.
36 Po několika pak dnech řekl Pavel Barnabášovi: Vracujíce se, navštěvme bratří své po všech městech, v kterýchž jsme kázali slovo Páně, kterak se mají.
37 Tedy Barnabáš radil, aby pojali s sebou i Jana kterýž příjmí měl Marek.
38 Ale Pavlovi se nezdálo pojíti toho s sebou, kterýž byl odšel od nich z Pamfylie, aniž šel s nimi ku práci.
39 I vznikl mezi nimi tuhý odpor, tak že se rozešli různo. Barnabáš pak pojav s sebou Marka, plavil se do Cypru.
40 A Pavel přivzav Sílu, odšel, poručen byv milosti Boží od bratří.
41 I procházel Syrii a Cilicii, potvrzuje církví.

KAPITOLA 16.

Timotea Pavel obřezal, 9. do Macedonie

šel. 14. Lydia získána, 16. děvečka věští uzdravena. 23. Pavel žalářného získal 33. i pokřtil.

Přišel pak do Derben a do
Lystry, aj, učedlník jeden
tu byl, jménem Timoteus, syn
nějaké ženy Židovky věřící, ale
otce měl Řeka.
2 Tomu svědectví vydávali bra-
tří ti, kteříž byli v Lystře a v
Ikonii.
3 Toho sobě oblíbil Pavel, aby s
ním šel. I pojav ho, obřezal jej,
pro Židy, kteříž byli v těch mís-
tech; nebo věděli všickni, že otec
jeho byl Řek.
4 A když chodili po městech,
vydávali jim k ostříhání usta-
novení zřízená od apoštolů a od
starších, kteříž byli v Jeruza-
lémě.
5 A tak církve utvrzovaly se u
víře, a rozmáhaly se v počtu na
každý den.
6 A prošedše Frygii i Galat-
skou krajinu, když jim zabráně-
no od Ducha svatého, aby ne-
mluvili slova v Azii,
7 Přišedše do Myzie, pokoušeli
se jíti do Bitynie. Ale nedal jim
Duch.
8 Tedy pominuvše Myzii, šli do
Troady.
9 I ukázalo se Pavlovi v noci vi-
dění. Muž nějaký Macedonský
stál, prose ho a řka: Přijda do
Macedonie, pomoz nám.
10 A jakž to vidění viděl, i hned
jsme usilovali o to, abychom šli
do Macedonie, tím ujištěni jsou-
ce, že nás povolal Pán, abychom
jim kázali evangelium.
11 Protož pustivše se od Tro-
ady, přímým během připlavili
jsme se do Samotracie, a na-
zejtří do Neapolis,
12 A odtud do Filippis, kteréž
jest první město krajiny Ma-
cedonské, obyvateli cizími osa-
zené. I zůstali jsme v tom městě
za několik dní.
13 V den pak sobotní vyšli jsme
ven za město k řece, kdež býval
obyčej modliti se. A usadivše se,
mluvili jsme ženám, kteréž se *tu*
byly sešly.
14 Jedna pak žena, jménem Ly-
dia, kteráž šarlaty prodávala v
městě Tyatirských, bohabojící,
poslouchala. Jejíž srdce otevřel
Pán, aby to pilně rozsuzovala,
co se od Pavla pravilo.
15 A když pokřtěna byla i dům
její, prosila, řkuci: Poněvadž
jste mne soudili věrnou Pánu
býti, vejdouce, v domě mém po-
buďte. I přinutila nás.
16 I stalo se, když jsme šli k
modlitbě, že děvečka nějaká,
mající ducha věštího, potkala se
s námi, kteráž veliký užitek při-
nášela pánům svým budoucích
věcí předpovídáním.
17 Ta šedši za Pavlem a za ná-
mi, volala, řkuci: Tito lidé jsou
služebníci Boha nejvyššího, kte-
říž zvěstují nám cestu spasení.

18 A to činívala za mnoho dní.
Pavel pak těžce to nesa, a obrá-
tiv se, řekl duchu tomu: Přika-
zuji tobě ve jménu Ježíše Kri-
sta, abys vyšel z ní. I vyšel hned
té chvíle.

19 A viděvše páni její, že ode-
šla naděje zisku jejich, chytivše
Pavla a Sílu, vedli je na rynk
před úřad.

20 A postavivše je před úřed-
níky, řekli: Tito lidé bouří město
naše, jsouce Židé,

21 A zvěstují obyčeje, kterýchž
nám nesluší přijíti ani zachová-
vati, poněvadž jsme Římané.

22 I povstala obec proti nim. A
úředníci, roztrhše sukně jejich,
kázali je metlami mrskati.

23 A množství ran jim davše,
vsadili do žaláře, přikázavše
strážnému žaláře, aby jich pilně
ostříhal.

24 Tedy on takové maje přiká-
zaní, vsadil je do nejhlubšího
žaláře, a nohy jejich sevřel kla-
dou.

25 O půlnoci pak Pavel a Sílas
modléce se, zpívali písničky o
Bohu, tak že je slyšeli vězňové.

26 A v tom pojednou země tře-
sení stalo se veliké, až se po-
hnuli gruntové žaláře, a hned
se všecky dvéře otevřely, a všech
okovové spadli.

27 A procítiv strážný žaláře, a
viděv dvéře žaláře otevřené, vy-
trhl meč, aby se zabil, domní-
vaje se, že vězňové utekli.

28 I zkřikl Pavel hlasem veli-
kým, řka: Nečiň sobě nic zlého,
však jsme teď všickni.

29 A požádav světla, vběhl k
nim, a třesa se, padl u Pavla a
Síly.

30 I vyved je ven, řekl: Páni, co
já mám činiti, abych spasen byl?

31 A oni řekli: Věř v Pána Je-
žíše Krista, a budeš spasen ty i
dům tvůj.

32 I mluvili jemu slovo Páně,
i všechněm, kteříž byli v domě
jeho.

33 A pojav je v tu hodinu v noci,
umyl *jim* rány. I pokřtěn jest
hned on i všickni domácí jeho.

34 A když je uvedl do domu své-
ho, připravil stůl, a veselil se,
že se vším domem svým uvěřil
Bohu.

35 A když bylo ve dne, poslali
úředníci služebníky, řkouce: Vy-
pusť ty lidi.

36 I oznámil strážný žaláře slo-
va ta Pavlovi: Že poslali úřední-
ci, abyste byli propuštěni. Pro-
tož nyní vyjdouce, jdětež v po-
koji.

37 Ale Pavel řekl jim: Zmrska-
vše nás zjevně a bez vyslyšení,
lidi Římany, vsázeli do žaláře,
a nyní nás chtějí tajně vyhnati?
Nikoli, ale nechať sami přijdou,
a vyvedou nás.

38 Tedy pověděli úředníkům služebníci slova ta. I báli se, uslyšavše, že by Římané byli.

39 A přišedše, prosili jich; a vyvedše je, žádali jich, aby šli z města.

40 I vyšedše z žaláře, vešli k Lydii, a uzřevše bratří, potěšili jich, a odešli.

KAPITOLA 17.

Svatý Pavel v Tessalonice Krista s mnohou odporností, 15. potom v Atenách pravého Boha pokojněji v známost uvodil.

A prošedše Amfipolim a Apollonii, přišli do Tessaloniky, kdež byla škola Židovská.

2 Tedy Pavel podlé obyčeje svého všel k nim, a po tři soboty kázal jim z písem,

3 Otvíraje a předkládaje to, že měl Kristus trpěti a z mrtvých vstáti, a že ten jest Kristus Ježíš, kteréhož já zvěstuji vám.

4 I uvěřili někteří z nich, a připojili se Pavlovi a Sílovi, i Řeků nábožných veliké množství, i žen znamenitých nemalo.

5 Ale zažženi byvše závistí Židé nepovolní, a přivzavše k sobě některé lehkomyslné a nešlechetné lidi, a shlukše se, zbouřili město, a útok učinivše na dům Jázonův, hledali jich, aby je vyvedli před lid.

6 A nenalezše jich, táhli Jázona a některé bratří k starším města, křičíce: Tito, kteříž všecken svět bouří, ti sem také přišli.

7 Kteréž přijal Jázon. A ti všickni proti ustanovení císařskému činí, pravíce býti králem jiného, *totiž* Ježíše.

8 A tak zbouřili obec i starší města, kteříž to slyšeli.

9 Ale přijavše dosti učinění od Jázona a jiných, propustili je.

10 Bratří pak hned v noci vyslali i Pavla i Sílu do Berie. Kteříž přišedše tam, vešli do školy Židovské.

11 A ti byli udatnější nežli Tessalonitští, kteříž přijali slovo Boží se vší chtivostí, na každý den rozvažujíce písma, tak-li by ty věci byly.

12 A tak mnozí z nich uvěřili, i Řecké ženy poctivé i mužů nemalo.

13 A když zvěděli Židé v Tessalonice, že by i v Berii kázáno bylo slovo Boží od Pavla, přišli také tam, bouříce zástupy.

14 Ale hned bratří vyslali Pavla, aby šel jako k moři; Sílas pak a Timoteus pozůstali tu.

15 Ti pak, kteříž provodili Pavla, dovedli ho až do Atén. A vzavše poručení k Sílovi a k Timoteovi, aby přišli k němu, což nejspíše mohou, šli zase.

16 A když Pavel čekal jich v Atenách, rozněcoval se v něm

duch jeho, vida to město oddané
býti modloslužbě.
17 I rozmlouval s Židy a nábožnými v škole, ano i na rynku, po všecky dni, s těmi, kteříž se koli nahodili.
18 Tedy někteří z Epikureů a Stoických mudrců hádali se s ním. A někteří řekli: I co tento žváč chce pověditi? Jiní pak: Zdá se býti cizích bohů zvěstovatel. Nebo jim o Ježíšovi a o z mrtvých vstání vypravoval.
19 I popadše jej, vedli ho do Areopágu, řkouce: Můžeme-li věděti, jaké jest to učení nové, kteréž vypravuješ?
20 Nebo nové jakési věci vkládáš v uši naše, protož chceme věděti, co by to bylo.
21 (Atenští zajisté všickni, i ti, kteříž tu byli hosté, k ničemu jinému tak hotovi nebyli, než praviti neb slyšeti něco nového.)
22 Tedy Pavel, stoje u prostřed Areopágu, řekl: Muži Atenští, vidím vás býti všelijak příliš nábožné lidi.
23 Nebo procházeje a spatřuje náboženství vaše, nalezl jsem také oltář, na kterémž napsáno jest: Neznámému Bohu. Protož kteréhož ctíte neznajíce, tohoť já zvěstuji vám.
24 Bůh ten, kterýž stvořil svět i všecko, což jest na něm, ten jsa Pánem nebe i země, nebydlí v chrámích rukou udělaných;
25 Aniž bývá ctěn lidskýma rukama, *jako by* něčeho potřeboval, poněvadž on dává všechněm život i dýchání i všecko.
26 A učinil z jedné krve všecko lidské pokolení, aby přebývalo na tváři vší země, vyměřiv jim uložené časy a cíle přebývání jejich,
27 Aby hledali Pána, zda by snad makajíce, mohli nalezti jej, ačkoli není daleko od jednoho každého z nás.
28 Nebo jím živi jsme, a hýbeme se, i trváme, jakož i někteří z vašich poetů pověděli: Že i rodina jeho jsme.
29 Rodina tedy Boží jsouce, nemámeť se domnívati, že by Bůh zlatu neb stříbru neb kamenu, řemeslem aneb důvtipem lidským vyrytému, byl podoben.
30 Nebo časy této neznámosti přehlídaje Bůh, již nyní zvěstuje lidem všechněm všudy, aby pokání činili,
31 Proto že uložil den, v kterémž souditi bude všecken svět v spravedlnosti skrze toho muže, kteréhož k tomu vystavil, slouže k víře všechněm, vzkříšením jeho z mrtvých.
32 Uslyševše pak o vzkříšení z mrtvých, někteří se posmívali, a někteří řekli: Budeme tě slyšeti o tom podruhé.
33 A tak Pavel vyšel z prostředku jejich.

34 Někteří pak muži, přídržíce se ho, uvěřili, mezi kterýmiž byl i Dionyzius Areopagitský, i žena, jménem Damaris, a jiní s nimi.

KAPITOLA 18.

Pavel s. v Korintu Krista kázal, 9. vidění viděl, 11. mnohé získal, 12. protivenství trpěl, 21. do Jeruzaléma šel. 24. Apollo, Žid horlivý, Krista oslavoval.

Potom pak Pavel vyšed z Atén, přišel do Korintu.

2 A nalez jednoho Žida, jménem Akvilu, kterýž byl rodem z Pontu, kterýž nedávno byl přišel z Vlach, i Priscillu manželku jeho, (proto že byl rozkázal Klaudius, aby všickni Židé z Říma vyšli), i přivinul se k nim.

3 A že byl téhož řemesla, bydlil u nich, a dělal; nebo řemeslo jejich bylo stany dělati.

4 I hádal se v škole na každou sobotu, a k získání přivodil i Židy i Řeky.

5 A když přišli z Macedonie Sílas a Timoteus, rozněcoval se v duchu Pavel, osvědčuje Židům, že Ježíš jest Kristus.

6 A když oni odporovali a rouhali se, vyraziv prach z roucha, řekl jim: Krev vaše na hlavu vaši. Já čist jsa, hned půjdu ku pohanům.

7 A jda odtud, všel do domu nějakého Justa jménem, ctitele Božího, kteréhož dům byl u samé školy.

8 Krispus pak, kníže školy, uvěřil Pánu se vším domem svým, a mnozí z Korintských slyšavše, uvěřili a pokřtěni byli.

9 I řekl Pán v noci u vidění Pavlovi: Neboj se, ale mluv a nemlč.

10 Nebo já s tebou jsem, a žádnýť nesáhne na tebe, aťby zle učinil; nebo mnoho mám lidu v tomto městě.

11 I byl tu půl druhého léta, káže jim slovo Boží.

12 Když pak Gallio vládařem byl v Achaii, povstali jednomyslně Židé proti Pavlovi, a přivedli jej před soudnou stolici,

13 Pravíce: Tento navodí lidi, aby proti zákonu ctili Boha.

14 A když Pavel měl již otevříti ústa, řekl Gallio Židům: Ó Židé, jestliže by co nepravého stalo se, neb nešlechetnost nějaká, slušně bych vás vyslyšel.

15 Pakliť jsou jaké hádky o slovích a o jméních a zákonu vašem, vy sami k tomu přihlédněte. Já zajisté toho soudce býti nechci.

16 I odehnal je od soudné stolice.

17 Tedy Řekové všickni, uchopivše Sostena, kníže školy, bili jej před soudnou stolicí, a Gallio na to nic nedbal.

18 Pavel pak, pobyv tam ještě za mnoho dní, i rozžehnav se s bratřími, plavil se do Syrie, a

s ním spolu Priscilla a Akvila, oholiv hlavu v Cenchreis; nebo byl učinil slib.

19 I přišed do Efezu, nechal jich tu; sám pak všed do školy, hádal se s Židy.

20 A když ho prosili, aby déle pobyl u nich, nepovolil.

21 Ale požehnav jich, řekl: Musím já jistotně svátek ten, kterýž nastává, v Jeruzalémě slaviti, ale navrátím se k vám zase, bude-li vůle Boží. I bral se z Efezu.

22 A přišed do Cesaree, vstoupil, a pozdraviv církve, odtud šel do Antiochie.

23 A pobyv tu za některý čas, odšel a procházel pořád Galatskou krajinu a Frygii, potvrzuje všech učedlníků.

24 Žid pak nějaký, jménem Apollo, rodem z Alexandrie, muž výmluvný, přišel do Efezu, učený v písmě.

25 Ten byl počátečně naučen cestě Páně, a byv vroucího ducha, mluvil a učil pilně těm věcem, kteréž jsou Páně, znaje toliko křest Janův.

26 A ten počal svobodně mluviti v škole. Kteréhož slyševše Priscilla a Akvila, přijali ho k sobě, a dokonaleji vypravovali jemu o cestě Boží.

27 A když chtěl jíti do Achaie, bratří napomenuvše ho, psali učedlníkům, aby jej přijali. Kterýž když tam přišel, mnoho prospěl těm, kteříž uvěřili skrze milost *Boží*.

28 Nebo náramně přemáhal Židy, zjevně přede všemi toho dokazuje z písem, že Ježíš jest Kristus.

Kapitola 19.

S. Pavel za dvě létě v Efezu evangelium mocně kázal. 13. Zaklinači strestáni. Pavel šel k Jeruzalému. 23. Bouřka o Diánu.

I stalo se, když Apollo byl v Korintu, že Pavel prošed vrchní krajiny, přišel do Efezu, a nalezna tu některé učedlníky,

2 Řekl jim: Přijali-li jste Ducha svatého, uvěřivše? A oni řekli jemu: Ba aniž jsme slýchali, jest-li Duch svatý.

3 Tedy řekl jim: Načež tedy pokřtěni jste? A oni řekli: Křtěni jsme křtem Janovým.

4 I řekl Pavel: Janť zajisté křtil křtem pokání, pravě lidu, aby v toho, kterýž měl po něm přijíti, věřili, to jest v Krista Ježíše.

5 Kteříž pak uposlechli, pokřtěni jsou ve jméno Pána Ježíše.

6 A když vzkládal na tyto ruce Pavel, sstoupil Duch svatý na ně, i mluvili jazyky, a prorokovali.

7 A bylo všech spolu okolo dvanácti mužů.

8 Tedy všed do školy, svobodně mluvil za tři měsíce, hádaje se, a uče o království Božím.

9 A když se někteří zatvrdili a
nepovolovali, zle mluvíce o cestě
Boží přede vším množstvím, odstoupiv od nich, oddělil učedlníky, na každý den kázaní čině
v škole nějakého Tyranna.
10 A to se dálo za dvě lété, tak
že všickni, kteříž přebývali v
Azii, poslouchali slova Pána Ježíše, i Židé i Řekové.
11 A divy veliké činil Bůh skrze
ruce Pavlovy,
12 Tak že i na nemocné nosívali od jeho těla šátky a fěrtochy, a odstupovaly od nich nemoci, a duchové nečistí vycházeli z nich.
13 Tedy pokusili se někteří z
Židů tuláků, kteříž se s zaklínáním obírali, vzývati jméno Pána
Ježíše nad těmi, kteříž měli duchy nečisté, říkajíce: Zaklínáme
vás skrze Ježíše, kteréhož káže
Pavel.
14 A bylo jich sedm synů jednoho Žida, jménem Scevy, předního kněze, kteříž to činili.
15 Tedy odpověděv duch zlý, řekl: Ježíše znám, a o Pavlovi vím,
ale vy kdo jste?
16 A obořiv se na ně člověk ten,
v kterémž byl duch zlý, opanovav je, zmocnil se jich, tak že
nazí a zranění vyběhli z domu
toho.
17 A to známo učiněno jest všechněm Židům i Řekům bydlícím
v Efezu, a spadla bázeň na ně
na všecky. I osloveno jest jméno
Pána Ježíše.
18 Mnozí pak z věřících přicházeli, vyznávajíce se a zjevujíce
skutky své.
19 Mnozí také z těch, kteříž se s
marnými uměními obírali, snešše knihy, spálili je přede všemi;
a početše cenu jejich, shledali
toho padesáte tisíců peněz.
20 Tak mocně rostlo slovo Páně, a zmocňovalo se.
21 A když se to dokonalo, uložil
Pavel v duchu, aby projda Macedonii a Achaii, šel do Jeruzaléma, řka: Když pobudu tam,
musímť také i na Řím pohleděti.
22 I poslav do Macedonie dva z
těch, kteříž mu přisluhovali, Timotea a Erasta, sám pozůstal v
Azii do času.
23 Tedy stala se v ten čas nemalá bouřka pro cestu *Boží*.
24 Nebo zlatník jeden, jménem
Demetrius, kterýž dělával chrámy stříbrné Diány, nemalý zisk
přivodil řemeslníkům.
25 Kteréž svolav, i ty, kteříž byli k těm podobných věcí dělníci,
řekl: Muži, víte, že z tohoto řemesla jest živnost naše.
26 A vidíte i slyšíte, že netoliko v Efezu, ale téměř po vší Azii tento Pavel svedl a odvrátil veliké množství, pravě: Že
to nejsou bohové, kteříž jsou
rukama udělaní.

27 A protož strach jest, netoliko aby se nám v živnosti přítrž nestala, ale také i veliké bohyně Diány chrám aby za nic nebyl jmín, a aby nepřišlo k zkáze důstojenství její, kterouž ctí všecka Azia i světa okršlek.

28 To uslyšavše, a naplněni byvše hněvem, zkřikli, řkouce: Veliká jest Diána Efezských.

29 I naplněno jest všecko město rozbrojem, a valili se všickni spolu na plac, pochopivše Gáia a Aristarcha, Macedonské, tovaryše cesty Pavlovy.

30 Pavlovi pak, když chtěl jíti k lidu, nedopustili učedlníci.

31 Ano i někteří z předních mužů Azianských, kteříž jemu přáli, poslavše k němu, prosili, aby se nedával do toho hluku.

32 A jedni tak, jiní jinak křičeli; nebo byla ta obec zbouřena, a mnozí nevěděli, proč se zběhli.

33 Z zástupu pak Alexandra nějakého táhli, kteréhož i Židé nutili. Alexander pak pokynuv rukou, chtěl zprávu dáti lidu.

34 Ale jakž poznali, že jest Žid, stal se jednostejný všech hlas, jako za dvě hodině volajících: Veliká jest Diána Efezských.

35 A když písař pokojil zástup, řekl: Muži Efezští, i kdož z lidí jest, ješto by nevěděl, že město Efezské slouží veliké bohyni Diáně a od Jupitera spadlé *podobizně?*

36 A poněvadž tomu odpíráno býti nemůže, slušné jest, abyste se upokojili, a nic kvapně nečinili.

37 Přivedli jste zajisté lidi tyto, kteříž nejsou ani svatokrádcové ani rouhači bohyně vaší.

38 Jestliže pak Demetrius, a ti, kteříž jsou s ním, řemeslníci mají s kým jakou při, bývá obecný soud, a jsou konšelé. Nechať jedni druhé viní.

39 Pakli čeho jiného hledáte, i toť můž v pořádném svolání obce skoncováno býti.

40 Nebo strach jest, abychom nedošli nesnáze pro tu bouřku dnešní, poněvadž žádné příčiny není, kterouž bychom mohli předložiti, proč jsme se tuto zběhli. A to pověděv, propustil lid.

KAPITOLA 20.

Pavel s. v Troadě kázal a mládence vzkřísil, 17. a svolav starší Efezské do Milétu, a jim osvědčení potřebné předloživ, s nimi se zarmouceně rozžehnal.

Když pak přestala ta bouřka, povolav Pavel učedlníků, a požehnav jich, vyšel odtud, aby se bral do Macedonie.

2 A když prošel ty krajiny, a napomenutí jim učiniv mnohými řečmi, přišel do země Řecké.

3 A pobyv tam za tři měsíce, (kdež Židé učinili jemu zálohy), když se měl plaviti do Syrie, umínil navrátiti se skrze Macedonii.

4 I šel s ním Sópater Berienský až do Azie, a z Tessalonicenských Aristarchus a Sekundus a Gáius Derbeus a Timoteus, z Azianských pak Tychikus a Trofimus.

5 Ti šedše napřed, dočkali nás v Troadě.

6 My pak plavili jsme se po velikonoci z Filippis, a přišli jsme k nim do Troady v pěti dnech, a tu jsme pobyli za sedm dní.

7 Tedy první den po sobotě, když se učedlníci sešli k lámání chleba, Pavel mluvil k nim, maje nazejtří jíti pryč, i prodlil řečí až do půlnoci.

8 A bylo mnoho světel na té síni, kdež byli shromážděni.

9 Jeden pak mládenec, jménem Eutychus, sedě na okně, jsa obtížen hlubokým snem, když tak dlouho Pavel kázal, spě, spadl s třetího ponebí dolů a vzat jest mrtvý.

10 I sstoupiv dolů Pavel, zpolehl na něj, a objav jej, řekl: Nermuťtež se, však duše jeho v něm jest.

11 A vstoupiv, lámal chléb a jedl, a kázaní jim učiniv dlouho až do svitání, tak odšel pryč.

12 I přivedli toho mládence živého, a byli velice potěšeni.

13 My pak vstoupivše na lodí, plavili jsme se do Asson, odtud majíce k sobě vzíti Pavla; nebo byl tak poručil, maje sám jíti po zemi.

14 A když se k nám připojil v Asson, vzavše jej, přijeli jsme do Mitylénu.

15 A odtud plavíce se, druhý den byli jsme proti Chium, a třetího dne připlavili jsme se k Sámu, a pobyvše v Trogyllí, nazejtří přišli jsme do Milétu.

16 Nebo Pavel byl umínil pominouti Efez, aby se nemeškal v Azii; nebo pospíchal, by možné jemu bylo, aby byl o letnicích v Jeruzalémě.

17 Tedy z Milétu poslav do Efezu, povolal k sobě starších církve.

18 Kteříž když přišli k němu, řekl jim: Vy víte od prvního dne, v kterýž přišel jsem do Azie, kterak jsem po všecken ten čas s vámi byl,

19 Slouže Pánu se vší pokorou i s mnohými slzami a pokušeními, kteráž na mne přicházela z úkladů Židovských,

20 Kterak jsem ničeho nepominul, což by užitečného bylo, abych vám neoznámil, a neučil vás vůbec zjevně i po domích,

21 Svědectví vydávaje i Židům i Řekům o pokání k Bohu, a o víře v Pána našeho Ježíše Krista.

22 A aj, nyní já sevřín jsa duchem, beru se do Jeruzaléma, nevěda, co mi se v něm má státi,

23 Než že Duch svatý po městech osvědčuje *mi*, pravě, že vězení a ssoužení mne očekávají.

24 Však já nic na to nedbám, aniž jest mi tak drahá duše má, jen abych běh svůj s radostí vykonal, a přisluhování, kteréž jsem přijal od Pána Ježíše, k osvědčování evangelium milosti Boží.

25 A aj, já nyní vím, že již více neuzříte tváři mé vy všickni, mezi kterýmiž jsem chodil, káže o království Božím.

26 Protož osvědčujiť vám v dnešní den, žeť jsem čist od krve všech.

27 Nebo jsem neobmeškal zvěstovati vám všeliké rady Boží.

28 Buďtež tedy sebe pilni i všeho stáda, v němž Duch svatý ustanovil vás biskupy, abyste pásli církev Boží, kteréž sobě dobyl svou vlastní krví.

29 Nebo já to vím, že po mém odjití vejdou mezi vás vlci hltaví, kteříž nebudou odpouštěti stádu.

30 A z vás samých povstanou muži, kteříž budou mluviti převrácené věci, aby obrátili učedlníky po sobě.

31 Protož bděte, v paměti majíce, že jsem po tři léta nepřestával dnem i nocí s pláčem napomínati jednoho každého.

32 A již nyní, bratří, poroučím vás Bohu a slovu milosti jeho, kterýž mocen jest vzdělati, a dáti vám dědictví mezi všemi posvěcenými.

33 Stříbra neb zlata neb roucha nežádal jsem od žádného.

34 Nýbrž sami víte, že toho, čehož mi kdy potřebí bylo, i těm, kteříž jsou se mnou, dobývaly ruce tyto.

35 Vše ukázal jsem vám, že tak pracujíce, musíme snášeti mdlé, a pamatovati na slova Pána Ježíše; nebť on řekl: Blahoslaveněji jest dáti nežli bráti.

36 A to pověděv, klekna na kolena svá, modlil se s nimi se všemi.

37 I stal se pláč veliký ode všech, a padajíce na hrdlo Pavlovo, líbali jej,

38 Rmoutíce se nejvíce nad tím slovem, kteréž řekl, že by již více neměli tváři jeho viděti. I provodili jej až k lodí.

KAPITOLA 21.

S. Pavel, ač slyšel v Cesarei proroctví o svém vězení, však předce do Jeruzaléma šel; 24. kdež ačkoli opatrnosti těla proti Židům užil, však to jemu nic neprospělo, 28. nebo proti němu Jeruzalém zbouřen.

Když jsme se pak plavili, rozloučivše se s nimi, přímým během přijeli jsme do Koum, a druhý den do Ródu, a odtud do Patary.

2 I nalezše tu lodí, kteráž měla plouti do Fenicen, a vstoupivše *na ni*, plavili jsme se.

3 A když se nám počal uka-
zovati Cyprus, nechavše ho na
levé straně, plavili jsme se do
Syrie, a připlavili jsme se do Tý-
ru; nebo tu měli složiti náklad z
lodí.
4 A nalezše učedlníky, pobyli
jsme tam za sedm dní, kte-
říž pravili Pavlovi skrze Ducha,
aby nechodil do Jeruzaléma.
5 A když jsme vyplnili ty dni,
vyšedše, brali jsme se pryč, a
sprovodili nás všickni s ženami i
s dětmi až za město. A poklekše
na kolena na břehu, pomodlili
jsme se.
6 A když jsme se vespolek roz-
žehnali, vstoupli jsme na lodí, a
oni se vrátili domů.
7 My pak přeplavivše se od Tý-
ru, dostali jsme se až do Ptole-
maidy, a pozdravivše bratří, po-
byli jsme u nich jeden den.
8 A nazejtří vyšedše Pavel a
my, kteříž jsme s ním byli, při-
šli jsme do Cesaree, a všedše do
domu Filipa evangelisty (kterýž
byl jeden z oněch sedmi), pobyli
jsme u něho.
9 A ten měl čtyři dcery panny,
prorokyně.
10 A když jsme tu pobyli za
drahně dní, přišel prorok něja-
ký z Judstva, jménem Agabus.
11 Ten když k nám přišel, vzal
pás Pavlův, a svázav sobě ruce
i nohy, řekl: Totoť praví Duch
svatý: Muže toho, jehož jest pás
tento, tak Židé sváží v Jeruza-
lémě, a vydadí v ruce pohanům.
12 A jakž jsme to uslyšeli, pro-
sili jsme i my i ti, kteříž byli v
tom místě, aby nechodil do Je-
ruzaléma.
13 Tedy odpověděl Pavel: I co
činíte, plačíce a trápíce srdce
mé? Však já netoliko svázán bý-
ti, ale i umříti hotov jsem v Je-
ruzalémě pro jméno Pána Je-
žíše.
14 A když nechtěl povoliti, dali
jsme tomu pokoj, řkouce: Staň
se vůle Páně.
15 Po těch pak dnech připravi-
vše se, brali jsme se do Jeruza-
léma.
16 A šli s námi i učedlníci z
Cesaree, vedouce s sebou něja-
kého Mnázona z Cypru, starého
učedlníka, u něhož bychom hos-
podu měli.
17 A když jsme přišli do Je-
ruzaléma, vděčně nás přijali
bratří.
18 Druhého pak dne všel Pavel
s námi k Jakubovi, a tu se byli
všickni starší sešli.
19 Jichž pozdraviv, vypravoval
všecko, což Bůh skrze službu je-
ho činil mezi pohany.
20 A oni slyševše, velebili Pá-
na, a řekli jemu: Vidíš, bratře,
kterak jest mnoho tisíců Židů
věřících, a ti všickni jsou horliví
milovníci zákona.

21 Ale o toběť mají zprávu, že
bys ty vedl od zákona Mojží-
šova všecky ty Židy, kteříž jsou
mezi pohany, pravě, že nemají
obřezovati synů, ani zachová-
vati ustanovení.
22 Což tedy? Musíť zajisté
shromážděno býti množství, ne-
boť uslyší o tobě, že jsi přišel.
23 Učiniž tedy toto, cožť poví-
me: Máme tu čtyři muže, kteříž
mají slib na sobě.
24 Ty přijma k sobě, posvěť se s
nimi, a náklad učiň s nimi, aby
oholili hlavy. I zvědí všickni, že
to, což slyšeli o tobě, nic není,
ale že i sám ty chodíš, ostříhaje
zákona.
25 Z strany pak těch, kteříž z
pohanů uvěřili, my jsme psali,
usoudivše, aby tohoto ničeho
nešetřili, toliko aby se varovali
modlám obětovaného, a krve, a
udáveného, a smilstva.
26 Tedy Pavel, přijav k sobě ty
muže, na druhý den posvětiv se
s nimi, všel do chrámu, a vypra-
voval o vyplnění dní toho posvě-
cení, až i obětována jest obět za
jednoho každého z nich.
27 A když se vyplniti mělo dní
sedm, Židé někteří z Azie, uzře-
vše jej v chrámě, zbouřili všec-
ken lid, a vztáhli naň ruce,
28 Křičíce: Muži Izraelští, po-
mozte. Totoť jest ten člověk, kte-
rýž proti lidu i zákonu i mís-
tu tomuto všecky všudy učí, a
k tomu i pohany uvedl do chrá-
mu, a poškvrnil svatého tohoto
místa.
29 (Nebo byli viděli prvé Tro-
fima Efezského s ním v městě,
kteréhož domnívali se, že by Pa-
vel do chrámu uvedl.)
30 Takž se zbouřilo všecko měs-
to, a zběhli se lidé, a uchopivše
Pavla, táhli jej ven z chrámu. A
hned zavříny jsou dvéře.
31 A když jej chtěli zamordova-
ti, povědíno hejtmanu vojska, že
se bouří všecken Jeruzalém.
32 Kterýž hned pojav s sebou
žoldnéře a setníky, přiběhl na
ně. A oni uzřevše hejtmana a
žoldnéře, přestali bíti Pavla.
33 Tedy přistoupiv hejtman,
dosáhl ho, a rozkázal svázati
dvěma řetězy, a ptal se, kdo jest,
a co učinil.
34 V zástupu pak jedni tak, jiní
jinak křičeli. A nemoha nic jis-
tého zvěděti pro hluk, rozkázal
jej vésti do vojska.
35 A když přišel k stupňům,
nahodilo se, že nesen byl od
žoldnéřů pro násilé lidu.
36 Nebo šlo za ním množství
lidu, křičíce: Zahlaď jej.
37 A když měl již uveden býti
do vojska Pavel, řekl hejtmanu:
Mohu-li co promluviti k tobě?
Kterýž řekl: Umíš Řecky?
38 Nejsi-liž ty ten Egyptský,
kterýž jsi před těmito dny byl
bouřku učinil, a vyvedls na

poušť ty čtyři tisíce mužů těch lotrů?

39 I řekl Pavel: Já jsem člověk Žid Tarsenský, neposledního města v Cilicii obyvatel; protož prosím tebe, dopusť mi promluviti k lidu.

40 A když mu on dopustil, Pavel stoje na stupních, pokynul rukou na lid. A když se veliké mlčení stalo, mluvil k nim Židovsky, řka:

KAPITOLA 22.

Pavel s. počet činí před lidem z svého učení i života, 21. ale pro zmínku o pohanech všickni se zbouřili proti němu.

Muži bratří a otcové, poslechněte této mé před vámi omluvy.

2 (Uslyševše pak, že by k nim mluvil Židovským jazykem, tím raději mlčeli.) I řekl:

3 Já zajisté jsem muž Žid, narozený v Tarsu Cilickém, ale vychován jsem v tomto městě u noh Gamalielových, vyučený s pilností zákonu otcovskému, horlivý jsa milovník Boha, jakož i vy všickni podnes jste.

4 Kterýž jsem se této cestě protivil až k smrti, svazuje a dávaje do žaláře i muže i ženy,

5 Jakož i nejvyšší kněz svědek mi toho jest, i všickni starší. Od nichž i listy k bratřím vzav, šel jsem do Damašku, abych i ty, kteříž tam byli, svázané přivedl do Jeruzaléma, aby byli trápeni.

6 I stalo se, když jsem se bral cestou, a přibližoval k Damašku, okolo poledne, že pojednou s nebe obklíčilo mne světlo veliké.

7 I padl jsem na zem, a slyšel jsem hlas, an mi dí: Sauli, Sauli, proč mi se protivíš?

8 A já odpověděl jsem: Kdo jsi, Pane? I řekl ke mně: Jáť jsem Ježíš Nazaretský, kterémuž ty se protivíš.

9 Ti pak, kteříž se mnou byli, světlo zajisté viděli, a přestrašeni jsou, ale hlasu toho, kterýž se mnou mluvil, neslyšeli.

10 I řekl jsem: Pane, což mám činiti? A Pán řekl ke mně: Vstana, jdi do Damašku, a tu tobě bude povědíno všecko, což jest uloženo, abys ty činil.

11 A že jsem byl nevidomý od blesku světla toho, za ruce jsa veden od těch, kteříž se mnou byli, přišel jsem do Damašku.

12 Ananiáš pak nějaký, muž pobožný podlé zákona, svědectví maje ode všech spolusousedů Židů,

13 Přišel ke mně, a stoje, řekl mi: Sauli, bratře, prohlédni. A já hned té chvíle pohleděl jsem na něj.

14 On pak řekl: Bůh otců našich vyvolil tě, abys poznal vůli

jeho, a uzřel spravedlivého tohoto, a slyšel hlas z úst jeho.

15 Nebo svědkem jemu budeš u všech lidí toho, což jsi viděl a slyšel.

16 A protož nyní co prodléváš? Vstana, pokřti se, a obmej hříchy své, vzývaje jméno Páně.

17 Stalo se pak, když jsem se navrátil do Jeruzaléma, a modlil jsem se v chrámě, že jsem byl u vytržení mysli.

18 I viděl jsem jej, an dí ke mně: Pospěš a vyjdi rychle z Jeruzaléma, neboť nepřijmou svědectví tvého o mně.

19 A já řekl jsem: Pane, oniť vědí, že jsem já do žaláře dával, a bil jsem v školách ty, kteříž věřili v tebe.

20 A když vylévali krev Štěpána, svědka tvého, já také jsem tu stál, a přivolil jsem k usmrcení jeho, a ostříhal jsem roucha těch, kteříž jej mordovali.

21 Tedy řekl mi: Jdi, neboť já ku pohanům daleko pošli tebe.

22 I poslouchali ho až do toho slova. A tu pozdvihli hlasu svého, řkouce: Zahlaď z země takového, neboť nesluší jemu živu býti.

23 A když oni křičeli, a metali roucha, a prachem házeli v povětří,

24 Rozkázal jej hejtman do vojska uvesti, a kázal biči mrskati, aby zvěděl, pro kterou příčinu na něj tak křičí.

25 A když jej svázali řemením, řekl Pavel setníkovi, kterýž tu stál: Sluší-liž vám člověka Římana a neodsouzeného mrskati?

26 To uslyšev setník, přistoupě k hejtmanu, pověděl jemu, řka: Viz, co chceš činiti; nebo člověk tento jest Říman.

27 A přistoupiv hejtman, řekl mu: Pověz mi, jsi-li ty Říman? A on řekl: A já jsem.

28 I odpověděl hejtman: Já jsem za veliké peníze toho měšťanství dosáhl. Pavel pak řekl: Ale já jsem se i narodil.

29 Tedy i hned odstoupili od něho ti, kteříž jej měli trápiti. Ano i hejtman bál se, zvěděv, že jest Říman, a proto že jej byl kázal svázati.

30 Nazejtří pak, chtěje zvěděti jistotu, z čeho by jej vinili Židé, propustil jej z pout, a rozkázal, aby se sešli přední kněží i všecka rada jejich. I vyvedl Pavla, a postavil před nimi.

KAPITOLA 23.

Pavel mluviv k lidu, k farizeům se přiznal. 7. Židé odtud zbouřeni. 16. Úklad proti Pavlovi vyjeven. 23. Pročež nočně do Cesaree zavezen.

Tedy Pavel, pohleděv pilně na to shromáždění, řekl: Muži bratří, já všelijak s dobrým svědomím obcoval jsem před Bohem až do dnešního dne.

2 Tedy nejvyšší kněz Ananiáš kázal těm, kteříž u něho stáli, aby jej bili v ústa.

3 Pavel pak řekl jemu: Budeť tebe bíti Bůh, stěno zbílená. A ty sedíš, soudě mne vedlé zákona, a proti zákonu velíš mne bíti.

4 Ti pak, kteříž tu stáli, řekli: Nejvyššímu knězi Božímu zlořečíš?

5 I řekl Pavel: Nevědělť jsem, bratří, byť nejvyšším knězem byl; psánoť jest zajisté: Knížeti lidu svého nebudeš zlořečiti.

6 A věda Pavel, že tu byla jedna strana saduceů a druhá farizeů, zvolal v radě: Muži bratří, já jsem farizeus, syn farizeův; pro naději a z mrtvých vstání já tuto k soudu stojím.

7 A když on to promluvil, stal se rozbroj mezi farizei a saducei, a rozdvojilo se množství.

8 Nebo saduceové praví, že není vzkříšení, ani anděla, ani ducha, ale farizeové obé to vyznávají.

9 I stal se křik veliký. A povstavše učitelé strany farizejské, zastávali ho, řkouce: Nic jsme zlého nenalezli na tomto člověku; protož buď že mluvil jemu duch neb anděl, nebojujme s Bohem.

10 A když veliký rozbroj vznikl, obávaje se hejtman, aby Pavel nebyl od nich roztrhán, rozkázal žoldnéřům sjíti dolů a vychvátiti ho z prostředku jejich, a vesti do vojska.

11 V druhou pak noc postaviv se při něm Pán, řekl: Budiž stálý, Pavle; nebo jakož jsi svědčil o mně v Jeruzalémě, tak musíš svědčiti i v Římě.

12 A když byl den, sšedše se někteří z Židů, zapřisáhli se s klatbou, řkouce, že nebudou jísti ani píti, až zabijí Pavla.

13 A bylo jich více než čtyřidceti, kteříž se byli tak spikli.

14 Kteřížto přistoupivše k předním kněžím a k starším, řekli: Prokletím proklelí jsme se, že neokusíme ničeho, dokudž nezabijeme Pavla.

15 Protož vy nyní dejte věděti hejtmanu, s svolením vší rady, aby jej zítra k vám přivedl, jako byste něco jistšího chtěli zvěděti o jeho věcech; my pak, prvé nežli se přiblíží, hotovi jsme jej zabiti.

16 Slyšev pak syn sestry Pavlovy o těch úkladech, odšel, a všed do vojska, pověděl Pavlovi.

17 Tedy zavolav Pavel k sobě jednoho z setníků, řekl: Doveď mládence tohoto k hejtmanu; nebo má jemu něco pověditi.

18 A on pojav jej, vedl k hejtmanu, a řekl: Vězeň Pavel zavolav mne, prosil, abych tohoto mládence přivedl k tobě, že by měl něco mluvit s tebou.

19 I vzav jej hejtman za ruku, a odstoupiv s ním soukromí, otázal se: Co jest to, ješto mi máš oznámiti?

20 Tedy on řekl: Že uložili Židé prositi tebe, abys zítra do rady uvedl Pavla, jako by něco jistšího chtěli vyzvěděti o něm.

21 Ale ty nepovoluj jim; neboť úklady činí jemu více než čtyřidceti mužů z nich, kteříž se zapřisáhli s klatbou, že nebudou ani jísti, ani píti, až jej zabijí. A jižť jsou hotovi, čekajíce na odpověd od tebe.

22 Tedy hejtman propustil toho mládence, přikázav: Abys žádnému nepravil, žes mi to oznámil.

23 A zavolav dvou setníků, řekl: Připravte žoldnéřů dvě stě, aby šli až do Cesaree, a jezdců sedmdesáte, a drabantů dvě stě k třetí hodině na noc.

24 I hovada přiveďte, aby vsadíce *na ně* Pavla, ve zdraví jej dovedli k Felixovi vládaři;

25 Napsav jemu i list v tento rozum:

26 Klaudius Lyziáš výbornému vládaři Felixovi vzkazuje pozdravení.

27 Muže tohoto javše Židé, hned zamordovati měli. Kteréhož, přispěv s houfem žoldnéřů, vydřel jsem, zvěděv, že jest Říman.

28 A chtěje zvěděti, z čeho by jej vinili, uvedl jsem ho do rady jejich.

29 I shledal jsem, že na něj žalují o nějaké pohádky zákona jejich, a že nemá žádné viny, pro kterouž by byl hoden smrti neb vězení.

30 A když mi povědíno o úkladech, kteréž o něm skládali Židé, i hned jsem jej poslal k tobě, přikázav také i těm žalobníkům, aby, což mají proti němu, oznámili před tebou. Měj se dobře.

31 Tedy žoldnéři, jakž jim poručeno bylo, pojavše Pavla, přivedli jej v noci do Antipatridy.

32 A nazejtří, nechavše jízdných, aby s ním jeli, vrátili se do vojska.

33 Oni pak přijevše do Cesaree, a dodavše listu vládaři, Pavla také postavili před ním.

34 A přečta *list* vládař, otázal se ho, z které by krajiny byl. A zvěděv, že jest z Cilicie,

35 Řekl: Budu tě slyšeti, když tvoji žalobníci také přijdou. I rozkázal ho ostříhati v domě Heródesově.

KAPITOLA 24.

Pavel s. proti žalobě Židů odpovídal. 26. Vládař s ním často pokojně, čekaje od něho daru, mluvíval.

Po pěti pak dnech sstoupil nejvyšší kněz Ananiáš s staršími a s nějakým Tertullem

řečníkem. Kteříž postavili se
před vládařem proti Pavlovi.
2 A když povolán byl, počal ža-
lovati Tertullus, řka:
3 Kterak mnohý pokoj způso-
ben jest nám skrze tebe, a
mnohé věci v tomto národu vý-
borně se dějí skrze tvou opatr-
nost, to my i všelijak i všudy
se vším děkováním vyznáváme,
výborný Felix.
4 Ale abych tě déle nezaměst-
knával, prosím, vyslyšiž nás
maličko podlé obyčeje přívěti-
vosti své.
5 Nalezli jsme zajisté muže to-
hoto nešlechetného, a vzbuzují-
cího různice mezi všemi Židy po
všem světě, a vůdci té sekty Na-
zaretské.
6 Kterýž také i o to se pokoušel,
aby chrámu poškvrnil; a kteréž
hož javše, vedlé zákona svého
chtěli jsme souditi.
7 Ale přišed hejtman Lyziáš s
mocí velikou, vzal ho z rukou
našich,
8 Rozkázav, aby žalobníci jeho
šli k tobě. Od něhož ty sám bu-
deš moci, vyptaje se, zvěděti o
tom o všem, z čeho my jej vi-
níme.
9 A k tomu se přimluvili i Židé,
pravíce, že to tak jest.
10 Tedy Pavel odpověděl, když
mu návěští dal vládař, aby mlu-
vil: Od mnohých let věda tebe
býti soudcím národu tomuto
představeným, s lepší myslí k
tomu, což se mne dotýče, odpo-
vídati budu,
11 Poněvadž ty můžeš to vědě-
ti, že není tomu dní více než
dvanácte, jakž jsem přišel do Je-
ruzaléma, abych se modlil.
12 A aniž mne nalezli v chrámě
s někým se hádajícího, aneb či-
nícího roty v zástupu, ani v ško-
lách, ani v městě,
13 Aniž toho prokázati mohou,
což na mne nyní žalují.
14 Ale totoť před tebou vyzná-
vám, že podlé té cesty, kterouž
nazývají kacířstvím, tak slou-
žím Bohu otců, věře všemu, což-
koli psáno jest v zákoně a v pro-
rocích,
15 Maje naději v Bohu, že bude,
jehož i oni čekají, vzkříšení z
mrtvých, i spravedlivých i ne-
spravedlivých.
16 Sám pak o to pracuji, abych
měl svědomí bez úrazu před Bo-
hem i před lidmi vždycky.
17 Po mnohých pak letech při-
šel jsem, almužny nesa národu
svému a oběti.
18 Při čemž mne nalezli v chrá-
mě očištěného, ne s zástupem,
ani s bouřkou, někteří Židé z
Azie,
19 Kteříž by měli tuto také
před tebou státi a žalovati, měli-
-li by co proti mně.
20 Aneb nechať tito sami po-

vědí, nalezli-li na mně jakou nepravost, když jsem stál v radě.

21 Leč to jedno promluvení, že jsem zavolal, stoje mezi nimi: Pro vzkříšení z mrtvých já k soudu potažen jsem dnes od vás.

22 A vyslyšav to Felix, odložil jim, řka: Až bych o té cestě něco místnějšího vyzvěděl, když hejtman Lyziáš sem přijede, posoudím té pře vaší.

23 I poručil setníkovi, aby Pavla ostříhal, a polehčil mu, a nebránil žádnému z přátel jeho posluhovati jemu aneb navštěvovati ho.

24 Po několika pak dnech přišed Felix s Druzillou, manželkou svou, kteráž byla Židovka, zavolal Pavla, a slyšel od něho o víře v Krista.

25 A když on vypravoval o spravedlnosti a o zdrželivosti a o budoucím soudu, ulekl se Felix, a odpověděl: Nyní odejdi, a v čas příhodný povolám tě.

26 Přitom pak nadál se, že jemu Pavel dá peníze, aby jej propustil, pročež i tím častěji, povolávaje ho, mluvíval s ním.

27 Po dvou pak letech měl po sobě náměstka Felix Porcia Festa, a chtěje se zalíbiti Židům Felix, nechal Pavla v vězení.

KAPITOLA 25.

Pavel s. před Festem při svou vyvodil, 10. až se i k císaři odvolal. 24. Potom Festus králi Agrippovi o Pavlovi zprávu dal.

Tedy Festus vládařství ujav, po třech dnech přijel z Cesaree do Jeruzaléma.

2 I postavili se nejvyšší kněz a přednější z Židů proti Pavlovi, a prosili ho,

3 Žádajíce té milosti proti němu, aby jej kázal přivesti do Jeruzaléma, zálohy učinivše jemu, aby ho zabili na cestě.

4 Ale Festus odpověděl, že má Pavel ostříhán býti v Cesaree, a on sám že tudíž přijede.

5 Protož (řekl), kteříž z vás mohou, nechť tam také se vypraví spolu se mnou, a jest-li jaká vina na tom muži, nechať naň žalují.

6 A pobyv mezi nimi nic více než deset dní, jel do Cesaree. A druhého dne posadiv se na soudné stolici, kázal Pavla přivesti.

7 Kterýž když byl přiveden, obstoupili ti, kteříž byli přišli z Jeruzaléma, Židé, mnohé a těžké žaloby proti Pavlovi přednášejíce, kterýchž nemohli dovesti,

8 Když on při všem mírnou zprávu dával, že ani proti zákonu Židovskému, ani proti chrámu, ani proti císaři nic neprovinil.

9 Ale Festus, chtěje se Židům zalíbiti, odpověděv, řekl Pavlovi: Chceš-li jíti do Jeruzaléma, a tam o to souzen býti přede mnou?

10 I řekl Pavel: Před stolicí císařovou chci státi a tam souzen býti. Židům jsem nic neublížil, jakož i ty dobře to víš.

11 Nebo jestližeť jsem křiv, aneb něco smrti hodného jsem spáchal, neodpírámť umříti; a pakliť nic toho není, z čehož mne oni viní, žádnýť mne jim nemůže dáti. K císaři se odvolávám.

12 Tehdy Festus promluviv s radou, odpověděl: K císařis se odvolal? K císaři půjdeš.

13 A po několika dnech král Agrippa a Bernice přijeli do Cesaree, aby pozdravili Festa.

14 A když tu za mnoho dní byli, oznámil Festus králi o Pavlově při, řka: Muž nějaký zanechán jest od Felixa v vězení,

15 O kterémž, když jsem byl v Jeruzalémě, oznámili přední kněží a starší Židovští, žádajíce na něj ortele.

16 Kterýmž jsem odpověděl, že není obyčej Římanům vydati člověka na smrt, prvé než by ten, na kohož se žaloba děje, přítomné měl žalobníky, a volnost k odpovídání na to, z čehož by byl obviňován.

17 A protož když se byli sem sešli, hned beze všeho meškání, druhý den posadiv se na soudné stolici, rozkázal jsem přivesti toho muže.

18 Jehož žalobníci tu stojíce, z ničeho takového nevinili ho, o čemž jsem já se domníval.

19 Ale o nějaké otázky při tom svém náboženství měli s ním nesnáz, a o jakémsi Ježíšovi mrtvém, o kterémž jistil Pavel, že jest živ.

20 Já pak maje tu při v pochybnosti, řekl jsem, chtěl-li by jíti do Jeruzaléma, a tam o ty věci souzen býti.

21 A když se on odvolal, aby byl chován k soudu Augustovu, kázal jsem ho hlídati, až bych jej poslal k císaři.

22 Tedy Agrippa řekl Festovi: Chtělť bych i já rád člověka toho slyšeti. A on řekl: Zítra ho uslyšíš.

23 Nazejtří pak, když přišel Agrippa a Bernice s velikou slávou, a vešli na síň s hejtmany a s lidmi nejznamenitějšími města toho, k rozkázaní Festovu přiveden jest Pavel.

24 I řekl Festus: Králi Agrippo a všickni muži, kteříž jste tuto s námi, vidíte tohoto, za nějž všecko množství Židů prosili mne, i v Jeruzalémě i zde, křičíce, že takový nemá více živ býti.

25 Já pak shledav to, že nic hodného smrti neučinil, však když se sám k Augustovi odvolal, umínil jsem jej poslati.

26 O němž, co bych jistého napsal pánu, nevím. Protož jsem

jej teď přivedl před vás, a zvláště před tebe, králi Agrippo, abych vyptaje se, věděl co psáti.
27 Nebo zdá mi se to neslušné býti poslati vězně, a pře jeho neoznámiti.

KAPITOLA 26.

Před králem Agrippou Pavel svatý světle Krista vyznával, 31. král pak a vladař srozuměli, že žádné spravedlivé úhony Židé na Pavlovi nemají.

Potom Agrippa řekl Pavlovi: Dopouštíť se, abys sám za sebe promluvil. Tedy Pavel vztáh ruku, tuto zprávu dával:
2 Na všecky ty věci, z kterýchž mne viní Židé, králi Agrippo, za šťastného se počítám, že dnes před tebou odpovídati mám,
3 A zvláště proto, poněvadž jsi ty povědom všech těch, kteříž u Židů jsou, obyčejů a otázek. Protož prosím tebe, vyslyšiž mne trpělivě.
4 O životu mém od mladosti, jaký byl od počátku v národu mém v Jeruzalémě, vědí všickni Židé,
5 Měvše mne prvé zdávna v dobré známosti, (kdyby chtěli svědectví vydati), kterak vedlé nejjistší sekty v našem náboženství byl jsem živ farizeus.
6 A nyní pro naději toho zaslíbení, kteréž se stalo otcům od Boha, stojím, soudu jsa poddán,
7 K kterémuž dvanáctero pokolení naše, sloužíce *Bohu* ustavičně dnem i nocí, naději má, že přijde. Pro tuť naději žalují na mne Židé, ó králi Agrippo.
8 A tak-liž se to od vás za nepodobné k víře soudí, že Bůh křísí mrtvé?
9 Ačť mně se zdálo, že by náležité bylo, proti jménu Ježíše Nazaretského mnoho odporného činiti,
10 Jakož jsem i činil v Jeruzalémě, a mnohé z svatých já jsem do žalářů dával, vzav moc od předních kněží. A když měli mordování býti, já jsem pomáhal ortele vynášeti.
11 A po všech školách často je trápě, přinucoval jsem rouhati se; a náramně rozlítiv se na ně, sháněl jsem se po nich i v jiných městech.
12 A v tom, když jsem šel do Damašku, s mocí a s poručením předních kněží,
13 O poledni na cestě, ó králi, uzřel jsem, ano světlo s nebe, jasnější nad blesk slunečný, obklíčilo mne, i ty, kteříž se mnou šli.
14 A když jsme my všickni na zem padli, slyšel jsem hlas mluvící k sobě, a řkoucí Židovským jazykem: Sauli, Sauli, proč mi se protivíš? Tvrdoť jest tobě proti ostnům se zpěčovati.
15 A já jsem řekl: I kdo jsi, Pane? A on řekl: Já jsem Ježíš, kterémuž ty se protivíš.

16 Ale vstaň a stůj na nohách
svých; nebo protoť jsem se tobě
ukázal, abych tebe učinil slu-
žebníkem a svědkem i těch věcí,
kteréž jsi viděl, i těch, v kte-
rýchž ukazovati se budu tobě,

17 Vysvobozuje tebe z lidu to-
hoto, i z pohanů, k nimž tě nyní
posílám,

18 Otvírati oči jejich, aby se ob-
rátili od temností k světlu, a z
moci ďábelské k Bohu, aby tak
hříchů odpuštění a díl s posvě-
cenými vzali skrze víru, kteráž
jest ve mne.

19 A protož, ó králi Agrippo,
nebyl jsem nevěřící tomu nebes-
kému vidění.

20 Ale nejprv těm, kteříž jsou v
Damašku a v Jeruzalémě, i po
vší krajině Judské i pohanům
zvěstoval jsem, aby pokání či-
nili, a obrátili se k Bohu, skutky
hodné činíce pokání.

21 A pro tu příčinu Židé ja-
vše mne v chrámě, pokoušeli se
rukama zamordovati.

22 Ale s pomocí Boží ještě až do
dnešního dne stojím, vydávaje
svědectví i malému i velikému,
nic jiného nevypravuje, než to,
což proroci a Mojžíš zvěstovali,
že se mělo státi:

23 Že měl Kristus trpěti, a z
mrtvých vstana první, zvěsto-
vati světlo lidu tomuto i poha-
nům.

24 To když od sebe promluvil
Pavel, Festus hlasem velikým
řekl: Blázníš, Pavle. Mnohé tvé
umění k bláznovství tebe při-
vodí.

25 On pak řekl: Neblázním, vý-
borný Feste, ale slova pravdy a
středmosti mluvím.

26 Víť zajisté o těch věcech
král, před kterýmž svobodně
mluvím; nebo mám za to, žeť ho
nic z těchto věcí tajno není, po-
něvadž se toto nedálo pokoutně.

27 Věříš-li, králi Agrippo, pro-
rokům? Vím, že věříš.

28 Tedy Agrippa řekl Pavlovi:
Téměř bys mne k tomu naklo-
nil, abych byl křesťanem.

29 A Pavel řekl: Žádalť bych od
Boha, abyste i poněkud i z cela,
netoliko ty, ale všickni, kte-
říž slyší mne dnes, byli takoví,
jakýž já jsem, kromě okovů
těchto.

30 A když to Pavel promluvil,
vstal král i vládař a Bernice, i
ti, kteříž s nimi seděli.

31 A odšedše na stranu, mlu-
vili spolu, řkouce: Nic hodného
smrti neb vězení nečiní člověk
tento.

32 Agrippa pak Festovi řekl:
Mohl propuštěn býti člověk ten-
to, kdyby se byl neodvolal k cí-
saři.

KAPITOLA 27.

Pavel s. k Římu nebezpečně se plaviv, 22. potěšoval přítomných, že při hrdle zacho-

váni budou, 41. ač lodí potom od vln roztrhána.

A když bylo již usouzeno, abychom my se plavili do Vlach, poručen jest i Pavel i někteří jiní věžňové setníku, jménem Juliovi, kterýž byl nad houfem Augustovým.

2 Tedy všedše na lodí Adramyttenskou, abychom se plavili podlé krajin Azie, pustili jsme se. A byl s námi Aristarchus Macedonský z Tessaloniky.

3 Druhý pak den připlavili jsme se k Sidonu. A tu Julius přívětivě se maje ku Pavlovi, dopustil mu, aby jda k přátelům, u nich měl pohodlí.

4 A berouce se odtud, plavili jsme se podlé Cypru, proto že byli větrové odporní.

5 A tak přeplavivše se přes moře Cilické a Pamfylické, přišli jsme do Myry, *města* Lycického.

6 A tu našed setník bárku Alexandrinskou, kteráž měla plouti do Vlach, uvedl nás na ni.

7 A když jsme za mnoho dní znenáhla se plavili, a sotva přijeli proti Gnidum, proto že vítr nám bránil, i podjeli jsme Krétu podlé Salmóny.

8 A sotva ji pomíjeti mohše, přijeli jsme na jedno místo, kteréž slove Pěkný břeh, od kteréhož nedaleko bylo město Lasea.

9 Když pak drahný čas přešel, a již bylo nebezpečné plavení, (nebo již byl i půst pominul), napomínal Pavel,

10 Řka jim: Muži, vidím, že s ublížením a s mnohou škodou netoliko nákladu a lodí, ale i životů našich toto plavení bude.

11 Ale setník více věřil správci lodí a marináři, než tomu, co Pavel pravil.

12 A když nebylo tu příhodného přístavu, kdež by pobyli přes zimu, mnozí tak radili, aby se předce pustili odtud, zda by jak mohli, přijedouce do Fenicen, přes zimu tu pobyti na břehu Kréty, kterýž leží k větru nešpornímu, a k větru mezi západním a půlnočním vějícímu.

13 A když počal vítr víti od poledne, za to měli, že se budou umíněnou cestou držeti, *ale* pustivše se, jeli blízko Kréty.

14 Po neveliké pak chvíli udeřil na ně vítr bouřlivý půlnoční, kterýž slove Euroklydon.

15 A když lodí zachvácena byla, a nemohla odolati větru, pustivše, *tak* jsme se vezli.

16 A v běhu snešeni byvše pod jeden ostrov neveliký, kterýž slove Klauda, sotva jsme mohli obdržeti člun.

17 Kterýž zdvihše, pomoci užívali, podpásavše bárku; a bojíce se, aby neuhodili na místo nebezpečné, spustivše plachtu, tak se plavili.

18 A když bouře vichrová námi velmi zmítala, nazejtří náklad ven metali.

19 A v třetí den i to nádobí bárce potřebné svýma rukama vyházeli jsme.

20 A když ani slunce se neukázalo ani hvězdy za mnoho dní, a bouře vždy větší nastávala, již byla všecka naděje o vysvobození našem odjata.

21 A když jsme již byli hladem velmi ztrápeni, tehdy stoje Pavel u prostřed nich, řekl: Měli jste zajisté, ó muži, uposlechnouce mne, nehýbati se od Kréty, a uvarovati se nebezpečenství tohoto a škody.

22 A i nyní vás napomínám, abyste dobré mysli byli; neboť nezahyne žádný z vás, kromě bárky samé.

23 Nebo této noci ukázal mi se anděl Boha toho, jehož já jsem, a kterémuž sloužím,

24 Řka: Neboj se, Pavle, před císařem máš státi, a aj, dalť tobě Bůh všecky, kteříž se plaví s tebou.

25 Protož buďte dobré mysli, muži; neboť věřím Bohu, že se tak stane, jakž jest mi mluveno.

26 Mámeť se pak dostati na nějaký ostrov.

27 A když již byla čtrnáctá noc, a my se plavili po moři Adriatickém, okolo půlnoci, domnívali se plavci, že by se jim okazovala krajina nějaká.

28 Kteříž spustivše olovnici, nalezli *hlubokost* dvadcíti loktů; a odjevše odtud maličko, opět spustivše olovnici, nalezli patnácti loktů.

29 A bojíce se, aby na místa skalnatá neuhodili, spustivše z bárky čtyři kotve, žádali, aby den byl.

30 Když pak chtěli marináři uteci z bárky, a pustiti člun do moře, pod zámyslem, jako by chtěli od předku lodí kotve roztahovati,

31 Řekl Pavel setníkovi a žoldnéřům: Nezůstanou-li tito na lodí, vy nebudete moci zachováni býti.

32 Tedy žoldnéři utínali provazy u člunu, a pustili jej, aby pryč plynul.

33 A když již dnělo, napomínal Pavel všech, aby pojedli, řka: Již jest tomu dnes čtrnáctý den, jakž očekávajíce, trváte lační, nic nejedouce.

34 Protož prosím vás, abyste pojedli, neboť to k zachování vašeho zdraví slouží; žádnéhoť zajisté z vás vlas s hlavy nespadne.

35 To pověděv, a vzav chléb, díky vzdával Bohu přede všemi, a rozlomiv, počal jísti.

36 A tak potěšeni byvše všickni, pojedli i oni.

37 Bylo pak nás všech osob na
lodí dvě stě sedmdesáte a šest.
38 A nasyceni byvše pokrmem,
oblehčovali bárku, vysýpajíce
pšenici do moře.
39 A když byl den, nemohli ze-
mě viděti, než okřídlí nějaké
znamenali, ano má břeh, k ně-
muž myslili, kdyby jak mohli
přistati s lodí.
40 A vytáhše kotvy, pustili se
po moři, rozpustivše také pro-
vazy pravidl; a zdvihše plachtu
k větru, táhli se k břehu.
41 Ale když trefili na to místo,
kdež se dvoje moře schází, tu se
zastavila lodí. A přední konec
lodí uváznutý stál, nehýbaje se,
zadní pak konec lámal se nási-
lím vln.
42 Tedy žoldnéři radili, aby
vězně zmordovali, aby jim ně-
který vyplyna, neutekl.
43 Ale setník chtěje zachovati
Pavla, nedal toho učiniti. I roz-
kázal těm, kteříž mohli plovati,
aby se pustili nejprv, a vyply-
nuli na zem,
44 Jiní pak na dskách, a ně-
kteří na *kusích* lodí. A tak se
stalo, že všickni zdraví vyšli na
zemi.

KAPITOLA 28.

Na ostrově, z vod mořských vyplynuvše, dobře se měli. 5. Pavel divy činil, 17. potom v Římě před staršími omlouval se, 23. Krista kázal po dvě létě pořád.

A tak zachováni byvše, teprv
poznali, že ostrov ten sloul
Melita.
2 Lidé pak toho ostrova velikou
přívětivost k nám ukázali. Nebo
zapálivše hranici drev, přijali
nás všecky, pro déšť, kterýž v tu
chvíli byl, a pro zimu.
3 A když Pavel sebral drahně
roždí, a kladl na oheň, ještěrka,
utíkajíc před horkem, připjala
se k ruce jeho.
4 A když uzřeli lidé toho ost-
rova, ano ještěrka visí u ruky
jeho, řekli jedni druhým: Jistě
člověk tento jest vražedlník; ne-
bo ač z moře vyšel, však pomsta
nedá jemu živu býti.
5 Ale on střásl tu ještěrku do
ohně, a nic se jemu zlého ne-
stalo.
6 Oni pak očekávali, že oteče,
aneb padna, pojednou umře. A
když toho dlouho čekali a viděli,
že se mu nic zlého nestalo, změ-
nivše se, pravili, že jest on bůh.
7 Na těch pak místech měl po-
pluží kníže toho ostrova, jmé-
nem Publius. Kterýž přijav nás
k sobě, za tři dni přátelsky u
sebe v hospodě choval.
8 I přihodilo se, že otec toho Pu-
blia ležel, maje zimnici a červe-
nou nemoc. K němuž všed Pa-
vel, a pomodliv se, vložil na něj
ruce, a uzdravil jej.
9 A když se to stalo, tedy jiní,
kteříž na ostrově tom nemocní

byli, přistupovali, a byli uzdra-
vováni.
10 Ctili nás pak velice, a když
jsme se měli pryč plaviti, na-
kladli toho, čehož potřebí bylo.
11 A po třech měsících plavili
jsme se na bárce Alexandrin-
ské, kteráž tu byla na tom os-
trově přes zimu, mající za erb
Kastora a Polluxa.
12 A když jsme přijeli do Syra-
kusis, zůstali jsme tu za tři dni.
13 A odtud okolo plavíce se, při-
šli jsme do Regium; a po jednom
dni, když vál vítr od poledne,
druhý den přijeli jsme do Pute-
olos.
14 Kdežto nalezše bratří, žá-
dáni jsme byli od nich, abychom
pobyli u nich za sedm dní. A tak
jsme se k Římu brali.
15 Odkudž, když o nás usly-
šeli bratří, vyšli proti nám až
na rynk Appiův a ke Třem krč-
mám. Kteréž uzřev Pavel, podě-
koval Bohu, a počal býti dobré
mysli.
16 A když jsme přišli do Říma,
setník dal vězně v moc hejt-
manu vojska, ale Pavlovi dopuš-
těno, aby sám bydlil s žoldné-
řem, kterýž ho ostříhal.
17 I stalo se po třech dnech,
svolal Pavel přední z Židů. A
když se sešli, řekl jim: Muži bra-
tří, já nic neučiniv proti lidu ani
proti obyčejům otcovským, jat
jsa z Jeruzaléma, vydán jsem v
ruce Římanům.
18 Kteříž vyslyševše mne, chtě-
li propustiti, proto že žádné viny
hodné smrti na mně nebylo.
19 Ale když Židé odpírali, při-
nucen jsem odvolati se k císaři,
ne jako bych měl co na svůj ná-
rod žalovati.
20 A protož z té příčiny povolal
jsem vás, abych vás viděl, a s
vámi promluvil; nebo pro naději
lidu Izraelského řetězem tímto
svázán jsem.
21 A oni řekli jemu: Myť jsme
žádného psání neměli o tobě z
Židovstva, aniž kdo z bratří při-
jda, vypravoval neb mluvil co
zlého o tobě.
22 Ale žádámeť od tebe sly-
šeti, jak smyslíš; nebo víme o té
sektě, že se jí všudy odpírá.
23 A když jemu uložili den, se-
šlo se jich mnoho do hospody
k němu, jimž s osvědčováním
vypravoval o království Božím,
slouže jim k víře o Ježíšovi z zá-
kona Mojžíšova a proroků, od ji-
tra až do večera.
24 A někteří uvěřili tomu, což
vypravoval, někteří pak nevě-
řili.
25 A tak nejsouce mezi sebou
svorní, rozešli se, když promlu-
vil Pavel to jedno slovo: Jistě žeť
dobře Duch svatý skrze proroka
Izaiáše mluvil k otcům našim,

26 Řka: Jdi k lidu tomuto a rci jim: Slyšením slyšeti budete, ale nesrozumíte, a hledíce, hleděti budete, ale neuzříte.

27 Nebo zhrublo srdce lidu tohoto, a ušima těžce slyšeli, a oči své zamhouřili, aby snad neviděli očima, a ušima neslyšeli, a srdcem nesrozuměli, a neobrátili se, abych jich neuzdravil.

28 Budiž vám tedy známo, že jest pohanům posláno toto spasení Boží, a oniť slyšeti budou.

29 A když on to propověděl, odešli Židé, majíce mezi sebou hádky mnohé.

30 Pavel pak trval za celé dvě létě v hospodě své, a přijímal všecky, kteříž přicházeli k němu,

31 Káže o království Božím, a uče těm věcem, kteréž jsou o Pánu Ježíši Kristu, se vší doufanlivostí bez překážky.

EPIŠTOLA (S.) PAVLA APOŠTOLA
K ŘÍMANŮM.

KAPITOLA 1.

Pavel svatý povolání své, přívětivost i lásku k Římanům osvědčiv, 16. evangelium 17. a spravedlnost Boží, 18. i hněv jeho proti bezbožníkům ohlašuje.

Pavel, služebník Jezukristův, povolaný apoštol, oddělený *k kázaní* evangelium Božího,

2 Kteréž zdávna zaslíbil skrze proroky své v písmích svatých,

3 O Synu svém zplozeném z semene Davidova s strany těla,

4 Kterýž prokázán jest býti Synem Božím mocně, podlé Ducha posvěcení, skrze z mrtvých vstání, *totiž o* Ježíši Kristu, Pánu našem,

5 Skrze něhož jsme přijali milost a apoštolství ku poslušenství víry mezi všemi národy pro jméno jeho,

6 Z nichž i vy jste povolaní Ježíše Krista,

7 Všechněm, kteříž jste v Římě, milým Božím, povolaným svatým: Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho a Pána Ježíše Krista.

8 Nejprvé pak díky činím Bohu svému skrze Ježíše Krista ze všech vás, že víra vaše rozhlašuje se po všem světě.

9 Svědek mi jest zajisté Bůh, kterémuž sloužím duchem svým v evangelium Syna jeho, žeť bez přestání zmínku o vás činím,

10 Vždycky na svých modlitbách žádaje, abych aspoň někdy mohl šťastně, byla-li by vůle Boží, k vám přijíti.

11 Neboť velice žádám viděti vás, abych vám udělil částku nějakou milosti duchovní ku potvrzení vašemu,

12 To jest, abych spolu s vámi potěšen byl, skrze společnou i vaši i mou víru.

13 Nechciť pak, bratří, abyste nevěděli, žeť jsem mnohokrát uložil přijíti k vám, (ale překážky jsem měl až dosavad), abych nějaký užitek také i mezi vámi měl, jako i mezi jinými národy.

14 Nebo Řeků i kterýchkoli jiných národů, i moudrých i nemoudrých, dlužník jsem.

15 A tak, pokudž na mně jest, hotov jsem i vám, kteříž v Římě jste, zvěstovati evangelium.

16 Neboť se nestydím za evangelium Kristovo; moc zajisté Boží jest k spasení každému věří-

címu, Židu předně, *potom* i Ře-
ku.
17 Nebo spravedlnost Boží zje-
vuje se skrze ně z víry u víru, ja-
kož psáno jest: Spravedlivý pak
z víry živ bude.
18 Zjevuje se zajisté hněv Boží
s nebe proti každé bezbožnosti
a nepravosti lidí, pravdu Boží v
nepravosti zadržujících.
19 Nebo což poznáno býti může
o Bohu, známé jest jim, Bůh za-
jisté zjevil jim.
20 Nebo neviditelné věci jeho,
hned od stvoření světa, po vě-
cech učiněných rozumem po-
chopeny bývají, totiž ta jeho věč-
ná moc a Božství, tak aby oni
byli bez výmluvy,
21 Proto že poznavše Boha, ne-
ctili jako Boha, ani jemu děko-
vali, ale marní učiněni jsou v
myšleních svých, a zatmíno jest
nemoudré srdce jejich.
22 Měvše se za moudré, blázni
učiněni jsou.
23 Nebo směnili slávu neporu-
šitelného Boha v podobenství
obrazu porušitelného člověka, i
ptactva, i hovad čtvernohých, i
zeměplazů.
24 Protož i Bůh vydal je v žá-
dosti srdce jejich k nečistotě,
aby zprznili těla svá vespolek.
25 *Jako* ty, kteříž směnili prav-
du Boží za lež, a ctili i sloužili
stvoření raději nežli stvořiteli,
kterýž jest požehnaný na věky.
Amen.
26 Protož je vydal Bůh v žá-
dosti ohavné. Nebo i ženy jejich
změnily přirozené sebeužívání
v to, kteréž jest proti přirození.
27 A podobně i mužské pohla-
ví, opustivše přirozené užívání
ženy, rozpálili se v žádosti své
jedni k druhým, mužské pohlaví
s mužským pohlavím mrzkost
pášíce, a spravedlivou mzdu,
kteráž na jejich blud slušela, sa-
mi na sebe uvodíce.
28 A jakož sobě nevážili zná-
mosti Boha, tak i Bůh vydal je v
převrácený smysl, aby činili to,
což nesluší,
29 Jsouce naplněni vší nepra-
vostí, smilstvem, nešlechetnos-
tí, lakomstvím, zlostí, plní zá-
visti, vraždy, svárů, lsti, zlých
obyčejů,
30 Utrhači, pomluvači, Boha
nenávidící, hánliví, pyšní, chlu-
bní, nalezači zlých věcí, rodičů
neposlušní,
31 Nemoudří, smluv nezdrželi-
ví, beze vší lítosti, neukojitelní
a nemilosrdní.
32 Kteříž vědouce o tom právu
Božím, (že ti, kteříž takové věci
činí, hodni jsou smrti), netoliko
ty věci činí, ale i činícím naklá-
dají.

KAPITOLA 2.

Boží soud jest bez přijímání osob, 13. pro-

tož každý, nezpoléhaje na výmluvy, k sobě přihlédni.

Protož nemůžeš se vymluviti,
ó člověče, každý potupující.
Nebo tím, že jiného potupuješ,
sám sebe odsuzuješ, poněvadž
totéž činíš, což tupíš.
2 Vímeť zajisté, že soud Boží
jest podlé pravdy proti těm, kte-
říž takové věci činí.
3 Zdali se domníváš, ó člověče,
kterýž soudíš ty, kdož takové
věci činí, a sám totéž čině, že ty
ujdeš soudu Božího?
4 Čili bohatstvím dobrotivosti
jeho a snášelivosti i dlouhoče-
kání pohrdáš, nevěda, že dobro-
tivost Boží ku pokání tebe vede?
5 Ale podlé tvrdosti své a srdce
nekajícího shromažďuješ sám
sobě hněv ke dni hněvu a zje-
vení spravedlivého soudu Bo-
žího.
6 Kterýž odplatí jednomu kaž-
dému podlé skutků jeho,
7 Těm zajisté, kteříž trvajíce v
dobrém skutku, slávy a cti a
nesmrtelnosti hledají, životem
věčným,
8 Těm pak, kteříž jsou svár-
liví, a pravdě nepovolují, ale po-
volují nepravosti, prchlivostí a
hněvem,
9 Trápením a úzkostí, každé
duši člověka činícího zlé, i Žida
předně, i Řeka.
10 Ale sláva a čest a pokoj kaž-
dému, kdo činí dobré, i Židu
předně, i Řeku.
11 Neboť není přijímání osob u
Boha.
12 Kteřížkoli zajisté bez záko-
na hřešili, bez zákona i zahy-
nou; a kteřížkoli pod zákonem
hřešili, skrze zákon odsouzeni
budou.
13 (Nebo ne ti, kteříž slyší zá-
kon, spravedlivi jsou před Bo-
hem, ale činitelé zákona spra-
vedlivi budou.
14 Nebo když pohané zákona
nemajíce, od přirození činí to,
což přikazuje zákon, takoví zá-
kona nemajíce, sami sobě záko-
nem jsou,
15 Jako ti, kteříž ukazují dílo
zákona napsané na srdcích
svých, když jim *to* osvědčuje
svědomí jejich i myšlení, kteráž
se vespolek obviňují, aneb také
vymlouvají.)
16 V ten den, když souditi bude
Bůh tajné věci lidské, podlé e-
vangelium mého skrze Jezukri-
sta.
17 Aj, ty sloveš Žid, a zpoléháš
na zákon, a chlubíš se Bohem,
18 A znáš vůli *jeho*, a rozezná-
váš, co sluší, naučen jsa z zá-
kona,
19 A za to máš, že jsi ty vůd-
cím slepých, světlem těch, kte-
říž jsou ve tmě,
20 Ředitelem nemoudrých, uči-

telem nemluvňat, majícím for-
mu umění a pravdy v zákoně.
21 Kterakž tedy jiného uče,
sám sebe neučíš? Vyhlašuje, že
nemá kradeno býti, kradeš?
22 Pravě: Nezcizoložíš, cizolož-
ství pácháš? V ohavnosti maje
modly, svatokrádeže se dopouš-
tíš?
23 Zákonem se chlubě, přestu-
pováním zákona Bohu neúctu
činíš?
24 Nebo jméno Boží pro vás v
porouhání jest mezi pohany, ja-
kož psáno jest.
25 Obřezáníť zajisté prospěje,
budeš-li zákon plniti; pakli bu-
deš přestupitelem zákona, obře-
zání tvé učiněno jest neobřezá-
ním.
26 A protož jestližeť by neob-
řízka ostříhala práv zákona,
zdaliž nebude počtena neobříz-
ka jejich za obřízku?
27 A ti, kteříž jsou z přiroze-
ní neobřízka, zachovávajíce zá-
kon, zdaliž nepotupí tebe, kte-
rýž pod literou a obřízkou pře-
stupník jsi zákona?
28 Nebo ne ten jest Žid, kterýž
jest zjevně; aniž to jest obřezání,
kteréž bývá zjevně na těle;
29 Ale ten jest Žid, kterýž vnitř
jest Židem, obřezání *maje* sr-
dečné v duchu, a ne podlé litery;
jehož chvála ne z lidí jest, ale z
Boha.

KAPITOLA 3.

Ač něco mají Židé před pohany, 9. však ani
ti nemohou ospravedlněni býti, leč věrou v
Krista.

Což tedy má více Žid? Aneb
jaký jest užitek obřízky?
2 Mnohý všelijak. Přední za-
jisté, že jest jim svěřen zákon
Boží.
3 Nebo co jest do toho, jestliže
byli někteří nevěrní? Zdaliž ne-
věra jejich věrnost Boží vy-
prázdní?
4 Nikoli, nýbrž budiž Bůh
pravdomluvný, ale každý člo-
věk lhář, jakož psáno jest: A-
bys ospravedlněn byl v řečech
svých, a přemohl, když bys sou-
dil.
5 Jestližeť pak nepravost naše
spravedlnost Boží zvelebuje, což
díme? Zdali nespravedlivý jest
Bůh, kterýž uvodí hněv? (Po lid-
skuť pravím.)
6 Nikoli, sic jinak kterakž by
Bůh soudil svět?
7 Nebo jestližeť pravda Boží
mou lží rozmohla se k slávě je-
ho, i pročež pak já ještě jako
hříšník bývám souzen?
8 A ne *raději* (jakž o nás zle
mluví, a jakož někteří praví,
že bychom my říkali): Čiňme
zlé věci, aby přišly dobré? Jichž
spravedlivé jest odsouzení.
9 Což tedy? Máme něco na-
před? Nikoli, nebo jsme prvé do-
kázali toho, že jsou, i Židé i Ře-
kové, všickni pod hříchem,

10 Jakož psáno jest: Že není spravedlivého, ani jednoho.

11 Není rozumného, není, kdo by hledal Boha.

12 Všickni se uchýlili, spolu neužiteční učiněni jsou; není, kdo by činil dobré, není ani jednoho.

13 Hrob otevřený jest hrdlo jejich, jazyky svými lstivě mluvili, jed lítých hadů jest pod rty jejich.

14 Kterýchž ústa plná jsou zlořečení a hořkosti.

15 Nohy jejich rychlé k vylévání krve.

16 Setření a bída na cestách jejich.

17 A cesty pokoje nepoznali.

18 Není bázně Boží před očima jejich.

19 Víme pak, že cožkoli zákon mluví, těm, kteříž jsou pod zákonem mluví, aby všeliká ústa zacpána byla, a aby vinen byl všecken svět Bohu.

20 Protož z skutků zákona nebude ospravedlněn žádný člověk před oblíčejem jeho; nebo skrze zákon poznání hřícha.

21 Ale nyní bez zákona spravedlnost Boží zjevena jest, osvědčená zákonem i proroky,

22 Spravedlnost totiž Boží, skrze víru Ježíše Krista, ke všem a na všecky věřící.

23 Neboť není rozdílu. Všickniť zajisté zhřešili, a nemají slávy Boží.

24 Spravedlivi *pak* učiněni bývají darmo, milostí jeho, skrze vykoupení, kteréž se stalo v Kristu Ježíši,

25 Jehož Bůh vydal za smírci, skrze víru ve krvi jeho, k ukázaní spravedlnosti své, skrze odpuštění předešlých hříchů,

26 V shovívání Božím, k dokázaní spravedlnosti své v nynějším času, k tomu, aby on spravedlivým byl, a ospravedlňujícím toho, kterýž jest z víry Ježíšovy.

27 Kdež jest tedy ta chlouba? Vyprázděna jest. Skrze který zákon? Skutků-li? Nikoli, ale skrze zákon víry.

28 Protož za to máme, že člověk bývá spravedliv učiněn věrou bez skutků zákona.

29 Zdaliž jest toliko Bůh Židů? Zdali také není i pohanů? Jistě i pohanů,

30 Poněvadž jeden jest Bůh, kterýž ospravedlňuje obřízku z víry, a neobřízku skrze víru.

31 Což tedy zákon vyprazdňujeme skrze víru? Nikoli, nýbrž zákon tvrdíme.

KAPITOLA 4.

Ukazuje apoštol v této kapitole naskrze, 4. že ne z skutků, ale z milosti věrou ospravedlněn bývá člověk.

Což tedy díme, že došel Abraham, otec náš, podlé těla?

2 Nebo byl-liť Abraham z skut-
ků spravedliv učiněn, máť se
čím chlubiti, ale ne u Boha.
3 Nebo co praví písmo? Uvěřil
pak Abraham Bohu, i počteno
jemu za spravedlnost.
4 Kdožť skutky činí, tomuť od-
plata nebývá počtena podlé mi-
losti, ale podlé dluhu.
5 Tomu pak, kdož nečiní skut-
ků, ale věří v toho, kterýž spra-
vedlivého činí bezbožníka, bývá
počtena víra jeho za spravedl-
nost,
6 Jakož i David vypravuje
blahoslavenství člověka, jemuž
Bůh přivlastňuje spravedlnost
bez skutků, *řka*:
7 Blahoslavení, jichž odpuště-
ny jsou nepravosti, a jejichž při-
kryti jsou hříchové.
8 Blahoslavený muž, kterémuž
Pán nepočítá hříchu.
9 Blahoslavenství tedy toto k
obřízce-li *přináleží*, čili také k
neobřízce? Nebo pravíme, že A-
brahamovi víra jest počtena za
spravedlnost.
10 Kterak pak jest počtena?
Když byl obřezán, či před obře-
záním? Ne v obřízce, ale před
obřezáním.
11 A znamení obřízku přijal
za znamení spravedlnosti víry,
kteráž byla před obřezáním, na
to, aby byl otcem všech věřících
v neobřízce, aby i jim přičtena
byla spravedlnost,
12 A otcem obřízky těch, kteříž
ne z obřízky toliko jsou, ale kte-
říž kráčejí šlepějemi víry otce
našeho Abrahama, kteráž byla
před obřezáním.
13 Nebo ne skrze zákon *stalo se*
zaslíbení Abrahamovi, aneb se-
meni jeho, aby byl dědicem svě-
ta, ale skrze spravedlnost víry.
14 Nebo jestliže ti, kteří *jsou* z
zákona, dědicové jsou, zmařena
jest víra, a zrušeno jest to zaslí-
bení.
15 Zákon zajisté hněv působí;
nebo kdež není zákona, tu ani
přestoupení.
16 A protož z víry jde, aby *šlo*
podlé milosti, proto aby pevné
bylo zaslíbení všemu semeni,
netoliko tomu, kteréž z zákona
jest, ale i tomu, kteréž jest z víry
Abrahamovy, kterýž jest otec
všech nás,
17 (Jakož psáno jest: Otcem
mnohých národů postavil jsem
tebe), před oblíčejem Boha, je-
muž uvěřil, kterýž obživuje mrt-
vé, a povolává i těch věcí, jichž
není, jako by byly.
18 Kterýž v naději proti nadě-
ji uvěřil, že bude otcem mno-
hých národů, podlé toho pově-
dění: Takť bude símě tvé.
19 A nezemdlev u víře, nehle-
děl na své tělo již umrtvené, ješ-
to téměř ve stu letech byl, ani na
život Sáry umrtvený.

20 O zaslíbení tedy Božím ne-
pochyboval z nedověry, nýbrž
posilnil se věrou, dav chválu
Bohu,
21 Jsa tím jist, že cožkoli zaslí-
bil, mocen jest i učiniti.
22 A protož počteno jest jemu
to za spravedlnost.
23 Jestiť pak to napsáno ne pro
něj toliko, že jemu počteno bylo,
24 Ale i pro nás, kterýmž bude
počteno, věřícím *totiž* v toho,
kterýž vzkřísil Ježíše Pána na-
šeho z mrtvých,
25 Kterýž vydán jest pro hří-
chy naše, a vstal z mrtvých pro
ospravedlnění naše.

KAPITOLA 5.

Ovoce ospravedlnění ukázav apoštol, 14. moc hříchu Adamova a moc milosti v Kristu složené, postavením jednoho proti druhému, vysvětlil.

Ospravedlněni tedy jsouce z
víry, pokoj máme s Bohem
skrze Pána našeho Jezukrista,
2 Skrze něhož i přístup měli
jsme věrou k milosti této, kte-
rouž stojíme. A chlubíme se na-
dějí slávy Boží.
3 A ne jen *nadějí*, ale také chlu-
bíme se ssouženími, vědouce, že
ssoužení trpělivost působí,
4 A trpělivost zkušení, zkušení
pak naději.
5 A nadějeť nezahanbuje; nebo
láska Boží rozlita jest v srd-
cích našich skrze Ducha svaté-
ho, kterýž dán jest nám.
6 Kristus zajisté, když jsme my
ještě mdlí byli, v čas příhodný
za bezbožné umřel,
7 Ješto sotva kdo za spraved-
livého umře, ač za dobréhoť by
někdo snad i umříti směl.
8 Dokazujeť pak Bůh lásky své
k nám; nebo když jsme ještě
hříšníci byli, Kristus umřel za
nás.
9 Čím tedy více nyní osprave-
dlněni jsouce krví jeho, spaseni
budeme skrze něho od hněvu.
10 Poněvadž byvše nepřátelé,
smířeni jsme s Bohem skrze
smrt Syna jeho, nadtoť smířeni
jsouce, spaseni budeme skrze
život jeho.
11 A ne jen *to*, ale chlubíme se
i Bohem, skrze Pána našeho Je-
zukrista, skrze něhož nyní smí-
ření jsme došli.
12 A protož jakož skrze jedno-
ho člověka hřích na svět všel a
skrze hřích smrt, a tak na všec-
ky lidi smrt přišla, v němž všic-
kni zhřešili.
13 Nebo až do zákona hřích byl
na světě, ale hřích se nepočítá,
když zákona není.
14 Kralovala pak smrt od Ada-
ma až do Mojžíše také i nad tě-
mi, kteříž nehřešili ku podoben-
ství přestoupení Adamova, kte-
rýž jest figůra toho budoucího.
15 Ale ne jako hřích, tak i mi-
lost. Nebo poněvadž onoho jed-
noho pádem mnoho jich zemře-

lo, mnohemť více milost Boží a
dar z milosti toho jednoho člověka Jezukrista na mnohé rozlit jest.
16 Aniž jako skrze jednoho,
kterýž zhřešil, *tak* milost. Nebo vina z jednoho *pádu* ku potupení, ale milost z mnohých hříchů k ospravedlnění.
17 Nebo poněvadž pro ten pád
jeden smrt kralovala pro toho jednoho, mnohemť více, kteříž rozhojněnou milost a dar spravedlnosti přijímají, v životě kralovati budou skrze toho jediného Jezukrista.
18 A tak tedy, jakž skrze pád
jeden na všecky lidi *přišla vina* ku potupení, tak i skrze jediné ospravedlnění na všecky lidi *přišla milost* k ospravedlnění života.
19 Nebo jakož skrze neposlu-
šenství jednoho člověka učiněno jest mnoho hříšných, tak i skrze poslušenství jednoho spravedlivi učiněni budou mnozí.
20 Zákon pak k tomu přistou-
pil, aby se rozhojnil hřích, a kdež se rozhojnil hřích, *tu* ještě více rozhojnila se milost,
21 Aby jakož kraloval hřích k
smrti, tak aby i milost kralovala skrze spravedlnost k životu věčnému, skrze Jezukrista Pána našeho.

KAPITOLA 6.

Ospravedlněný dobrovolně hřešiti nemá, ale sloužiti Bohu pro odplatu věčnou.

Což tedy díme? Zůstaneme v hříchu, aby se milost rozhojnila?
2 Nikoli. Kdož jsme zemřeli
hříchu, kterakž ještě živi budeme v něm?
3 Zdaliž nevíte, že kteřížkoli
pokřtěni jsme v Krista Ježíše, v smrt jeho pokřtěni jsme?
4 Pohřbeni jsme tedy s ním
skrze křest v smrt, abychom, jakož z mrtvých vstal Kristus k slávě Otce, tak i my v novotě života chodili.
5 Nebo poněvadž jsme s ním
vštípeni připodobněním smrti jeho, tedyť i vzkříšením budeme,
6 To vědouce, že starý člověk
náš s ním spolu ukřižován jest, aby bylo umrtveno tělo hřícha, abychom již potom nesloužili hříchu.
7 Nebo kdožť umřel, ospravedl-
něn jest od hříchu.
8 Jestližeť jsme pak zemřeli s
Kristem, věříměť, že spolu s ním také živi budeme,
9 Vědouce, že Kristus vstav z
mrtvých, již více neumírá, smrt nad ním již více nepanuje.
10 Nebo žeť umřel, hříchu u-
mřel jednou; že pak jest živ, živ jest Bohu.
11 Tak i vy za to mějtě, že jste
zemřeli zajisté hříchu, ale živi

jste Bohu v Kristu Ježíši, Pánu
našem.

12 Nepanujž tedy hřích v smr-
telném těle vašem, abyste povo-
lovali jemu v žádostech jeho.

13 Aniž vydávejte oudů svych
za odění nepravosti hříchu, ale
vydávejte se k službě Bohu, jako
byvše mrtví, již živí, a oudy své
za odění spravedlnosti Bohu.

14 Nebo hřích nebude panovati
nad vámi; nejste zajisté pod zá-
konem, ale pod milostí.

15 Což pak? Hřešiti budeme,
když nejsme pod zákonem, ale
pod milostí? Nikoli.

16 Zdaliž nevíte, že komuž se
vydáváte za služebníky ku po-
slušenství, toho jste služebníci,
kohož posloucháte, buď hříchu
k smrti, buď poslušenství k
spravedlnosti?

17 Ale díka Bohu, že byvše slu-
žebníci hřícha, uposlechli jste z
srdce způsobu učení toho, v kte-
réž uvedeni jste.

18 Vysvobozeni pak jsouce od
hříchu, učiněni jste služebníci
spravedlnosti.

19 Po lidsku pravím, pro mdlo-
bu těla vašeho: Jakž jste vydá-
vali oudy své v službu nečistotě
a nepravosti k *činění* nepravos-
ti, tak nyní vydávejte oudy své v
službu spravedlnosti ku posvě-
cení.

20 Nebo když jste byli služeb-
níci hřícha, cizí jste byli od spra-
vedlnosti.

21 Jaký jste pak užitek měli
tehdáž *toho*, začež se nyní sty-
díte? Konec zajisté těch věcí jest
smrt.

22 Nyní pak vysvobozeni jsou-
ce od hříchu, a podmaněni v
službu Bohu, máte užitek svůj
ku posvěcení, cíl pak život věč-
ný.

23 Nebo odplata za hřích *jest*
smrt, ale milost Boží život věčný
v Kristu Ježíši, Pánu našem.

Kapitola 7.

Ospravedlnění lidé nejsou pod zákonem, ale pod milostí. 7. Protož ač odpor ducha a těla v sobě mají, 25. však jich zákon nemůže potupiti.

Zdaliž nevíte, bratří, (nebo po-
vědomým zákona mluvím),
že zákon panuje nad člověkem,
dokudž živ jest?

2 Nebo žena, kteráž za mu-
žem jest, živému muži přivázá-
na jest zákonem; pakli by umřel
muž, svobodná jest od zákona
muže.

3 A protož dokudž jest živ muž,
slouti bude cizoložnice, bude-li s
jiným mužem; pakliť by muž její
umřel, jest svobodna od zákona
toho, tak že již nebude cizolož-
nice, bude-li s jiným mužem.

4 Takž tedy, bratří moji, i vy
umrtveni jste zákonu skrze tělo
Kristovo, abyste byli jiného, to-
ho *totiž*, kterýž z mrtvých vstal,
abychom ovoce nesli Bohu.

5 Nebo když jsme byli v těle, žádosti hříchů skrze zákon moc svou provodily v oudech našich k nesení ovoce smrti.

6 Nyní pak osvobozeni jsme od zákona, když umřel ten, v němž jsme držáni byli, tak abychom sloužili v novotě ducha, a ne v vetchosti litery.

7 Což tedy díme? Že zákon jest hříchem? Nikoli; nýbrž hříchu jsem nepoznal, než skrze zákon. Nebo i o žádosti byl bych nevěděl, kdyby byl zákon neřekl: Nepožádáš.

8 Ale příčinu vzav hřích skrze přikázaní, zplodil ve mně všelikou žádost. Bez zákona zajisté hřích mrtev jest.

9 Játť pak byl jsem živ někdy bez zákona, ale když přišlo přikázaní, hřích ožil,

10 A já umřel. I shledáno jest, že to přikázaní, kteréž *mělo býti* k životu, jest mi k smrti.

11 Nebo hřích, vzav příčinu skrze to přikázaní, podvedl mne, a skrze ně zabil.

12 A tak zákon zajisté jest svatý, a přikázaní svaté i spravedlivé a dobré.

13 Tedy to dobré učiněno jest mi smrt? Nikoli, ale hřích, aby se okázal býti hříchem, skrze to dobré zplodil mi smrt, aby byl příliš velmi hřešící hřích skrze přikázaní.

14 Víme zajisté, že zákon jest duchovní, ale já jsem tělesný, prodaný hříchu.

15 Nebo toho, což činím, neoblibuji; nebo ne, což chci, to činím, ale, což v nenávisti mám, to činím.

16 Jestližeť pak, což nechci, to činím, povoluji zákonu, že jest dobrý.

17 A tak nyní více ne já to činím, ale ten hřích, kterýž ve mně přebývá.

18 Vímť zajisté, že nepřebývá ve mně, (to jest v těle mém), dobré. Nebo chtění hotové mám, ale abych vykonati mohl dobré, tohoť nenalézám.

19 Nebo nečiním dobrého, kteréž chci, ale činím to zlé, jehož nechci.

20 A poněvadž pak, čehož já nechci, to činím, tedyť již ne já činím to, ale ten hřích, kterýž ve mně přebývá.

21 Nalézám tedy zákon, když chci činiti dobré, že se mne přídrží zlé.

22 Nebo zvláštní líbost mám v zákoně Božím podlé vnitřního člověka;

23 Ale vidím jiný zákon v oudech svých, odporující zákonu mysli mé, a jímající mne zákonu hřícha, kterýž jest v oudech mých.

24 Bídný já člověk! Kdo mne vysvobodí z toho těla smrti?

25 Děkujiť Bohu skrze Jezukrista Pána našeho. A takž tedy tentýž já sloužím myslí zákonu Božímu, ale tělem zákonu hřícha.

KAPITOLA 8.

Kteří podlé Ducha chodí, svobodni jsou od potupení. 17. Ti s Kristem trpíce, 18. slávy budoucí, 23. ačkoli ne bez truchlivého lkání, v jistotě očekávají.

A protož neníť již žádného potupení těm, kteříž jsou v Kristu Ježíši, nechodícím podlé těla, ale podlé Ducha.

2 Nebo zákon Ducha života v Kristu Ježíši vysvobodil mne od zákona hřícha i smrti.

3 Nebo seč nemohl býti zákon, jelikož byl mdlý pro tělo, Bůh poslav Syna svého v podobnosti těla hřícha, a příčinou hřícha, potupil hřích na těle,

4 Aby spravedlnost zákona vyplněna byla v nás, kteříž nechodíme podlé těla, ale podlé Ducha.

5 Ti zajisté, kteříž jsou podlé těla, chutnají to, což jest těla, ale ti, kteříž podlé Ducha, to, což jest Ducha.

6 Nebo opatrnost těla jest smrt, opatrnost pak Ducha život a pokoj,

7 Proto že opatrnost těla jest nepřítelkyně Bohu; nebo zákonu Božímu není poddána, aniž hned může býti.

8 Protož ti, kteříž jsou v těle, Bohu se líbiti nemohou.

9 Vy pak nejste v těle, ale v Duchu, poněvadž Duch Boží v vás přebývá. Jestližeť pak kdo Ducha Kristova nemá, tenť není jeho.

10 A jestliť Kristus v vás, tedy ač tělo umrtveno jest pro hřích, však duch živ jest pro spravedlnost.

11 Jestližeť pak Duch toho, kterýž vzkřísil Ježíše z mrtvých, v vás přebývá, *tedy* ten, kterýž vzkřísil Krista z mrtvých, obživí i smrtelná těla vaše, pro přebývajícího Ducha jeho v vás.

12 A takž tedy, bratří, dlužníciť jsme ne tělu, abychom podlé těla živi byli.

13 Nebo budete-li podlé těla živi, zemřete; pakli byste Duchem skutky těla mrtvili, živi budete.

14 Nebo kteřížkoli Duchem Božím vedeni bývají, ti jsou synové Boží.

15 Nepřijali jste zajisté ducha služby opět k bázni, ale přijali jste Ducha synovství, v němž voláme Abba, *totiž* Otče.

16 Tenť Duch osvědčuje duchu našemu, že jsme synové Boží.

17 A jestliže synové, *tedy* i dědicové, dědicové zajisté Boží, spolu pak dědicové Kristovi, však jestliže spolu trpíme, abychom spolu i oslaveni byli.

18 Nebo tak za to mám, že nejsou rovná utrpení nynější oné

budoucí slávě, kteráž se zjeviti
má na nás.

19 Nebo stvoření pečlivě *jako*
vyhlídaje, očekává zjevení synů
Božích.

20 Marnosti zajisté poddáno
jest stvoření, nechtě, ale pro to-
ho, kterýž *je* poddal,

21 V naději, že i to stvoření vy-
svobozeno bude od služby poru-
šení v svobodu slávy synů Bo-
žích.

22 Nebo víme, že všecko stvo-
ření spolu lká, a spolu ku po-
rodu pracuje až posavad.

23 A netoliko *ono*, ale i my, pr-
votiny Ducha mající, i myť sami
v sobě lkáme, zvolení synů oče-
kávajíce, *a tak* vykoupení těla
svého.

24 Nebo nadějí spaseni jsme.
Naděje pak, kteráž se vidí, není
naděje. Nebo což kdo vidí, proč
by se toho nadál?

25 Pakli čehož nevidíme, toho
se nadějeme, *tedy toho* skrze tr-
pělivost očekáváme.

26 Ano také i Duch pomocen
jest mdlobám našim. Nebo zač
bychom se měli modliti, jakž by
náleželo, nevíme, ale ten Duch
prosí za nás lkáními nevypravi-
telnými.

27 Ten pak, kterýž jest zpyta-
tel srdcí, zná, jaký by byl smysl
Ducha, že podlé Boha prosí za
svaté.

28 Vímeť pak, že milujícím Bo-
ha všecky věci napomáhají k
dobrému, *totiž* těm, kteříž podlé
uložení *jeho* povoláni jsou.

29 Nebo kteréž předzvěděl, *ty*
i předzřídil, *aby byli* připodob-
něni obrazu Syna jeho, aby on
byl prvorozený mezi mnohými
bratřími.

30 Kteréž pak předzřídil, těch i
povolal, a kterýchž povolal, ty i
ospravedlnil, a kteréž ospravе-
dlnil, ty i oslavil.

31 Což tedy díme k tomu?
Když̌ť jest Bůh s námi, i kdo
proti nám?

32 Kterýž ani vlastnímu Synu
svému neodpustil, ale za nás za
všecky vydal jej, i kterakž by
tedy nám s ním všech věcí ne-
dal?

33 Kdo bude žalovati na vy-
volené Boží? Bůh jest, kterýž
ospravedlňuje.

34 Kdo jest, ješto by potupil?
Kristus jest, kterýž umřel, ný-
brž i z mrtvých vstal, a kterýž
i na pravici Boží jest, kterýž i
oroduje za nás.

35 Kdo nás odloučí od lásky
Kristovy? Zarmoucení-li, aneb
úzkost, neb protivenství? Zdali
hlad, čili nahota? Zdali nebez-
pečenství, čili meč?

36 Jakož psáno jest: Pro tebe
mrtveni býváme celý den, jmíni
jsme jako ovce oddané k zabití.

37 Ale v tom ve všem udatně
vítězíme, skrze toho, kterýž nás
zamiloval.
38 Jist jsem zajisté, že ani
smrt, ani život, ani andělé, ani
knížatstvo, ani mocnosti, ani
nastávající věci, ani budoucí,
39 Ani vysokost, ani hlubokost,
ani kterékoli jiné stvoření, nebude moci nás odloučiti od lásky
Boží, kteráž jest v Kristu Ježíši,
Pánu našem.

KAPITOLA 9.

Izraelitové dvojí. 30. Praví, uvěřivše v Krista, měli důvod vyvolení; falešní, hledavše jinde než v Kristu spravedlnosti, zahynuli.

Pravduť pravím v Kristu, *a*
neklamámť, čemuž i svědomí mé svědectví vydává v Duchu svatém,
2 Žeť mám veliký zámutek, a
ustavičnou bolest v srdci svém.
3 Nebo žádal bych já sám zavrženým býti od Krista místo
bratří svých, příbuzných svých
podlé těla.
4 Kteřížto jsou Izraelští, jejichž
jest přijetí za syny, i sláva, i
smlouvy, i zákona dání, i služba,
i zaslíbení.
5 Jejichž jsou otcové, a ti, z
nichž *jest* Kristus podlé těla,
kterýž jest nade všecky Bůh požehnaný na věky. Amen.
6 A však nemůže zmařeno býti
slovo Boží. Nebo ne všickni, kteříž jsou z Izraele, Izraelští jsou.
7 Aniž proto, že jsou símě Abrahamovo, všickni jsou synové, ale v Izákovi nazváno bude
tvé símě.
8 To jest, ne ti, kteříž jsou synové těla, jsou synové Boží, ale
kteříž jsou synové zaslíbení, ti
se počítají za símě.
9 Nebo toto jest slovo zaslíbení:
V týž čas přijdu, a Sára bude
míti syna.
10 A netoliko *to*, ale i Rebeka
z jednoho počavši, *totiž* z Izáka,
otce našeho.
11 Nebo ještě před narozením,
a prvé než co dobrého neb zlého
učinili, aby uložení Boží, kteréž jest podlé vyvolení, ne z
skutků, ale z toho, kterýž povolává, pevné bylo,
12 Řečeno jest jí: Větší sloužiti
bude menšímu,
13 Jakož psáno jest: Jákoba
jsem miloval, ale Ezau nenáviděl jsem.
14 I což tedy díme? Zdali nespravedlnost jest u Boha? Nikoli.
15 Nebo Mojžíšovi dí: Smiluji
se, nad kým se smiluji, a slituji
se, nad kýmž se slituji.
16 A tak tedy není na tom, kdož
chce, ani na tom, kdož běží, ale
na Bohu, kterýž se smilovává.
17 Nebo dí písmo Faraonovi:
Proto jsem vzbudil tebe, abych
na tobě ukázal moc svou, a aby

rozhlášeno bylo jméno mé po vší
zemi.
18 A tak tedy, nad kýmž chce,
smilovává se, a koho chce, za-
tvrzuje.
19 Ale díš mi: I proč se pak
hněvá? nebo vůli jeho kdo ode-
přel?
20 Nýbrž, ó člověče, kdo jsi ty,
že odmlouváš Bohu? Zdaž hrnec
dí hrnčíři: Pročs mne tak udě-
lal?
21 Zdaliž hrnčíř nemá moci
nad hlinou, aby z jednostejného
truple udělal jednu nádobu ke
cti, a jinou ku potupě?
22 Což pak, *že* Bůh, chtěje uká-
zati hněv, a oznámiti moc svou,
snášel ve mnohé trpělivosti ná-
doby hněvu, připravené k zahy-
nutí,
23 A známé učiniti bohatství
slávy své při nádobách milosr-
denství, kteréž připravil k slá-
vě?
24 Kterýchž i povolal, *totiž* nás,
netoliko z Židů, ale také i z po-
hanů,
25 Jakož i skrze Ozé dí: Nazovu
nelid svůj lidem svým, a nemi-
lou milou.
26 A staneť se, že místo toho,
kdež řečeno bylo jim: Nejste vy
lid můj, tuť nazváni budou sy-
nové Boha živého.
27 Izaiáš pak volá nad Izrae-
lem, *řka*: Byť pak byl počet synů
Izraelských jako písek mořský,
ostatkové spaseni budou.
28 Nebo pohubení učiní spra-
vedlivé, a to jisté, pohubení za-
jisté učiní Pán na zemi, a to
jisté.
29 A jakož prvé pověděl Izaiáš:
Byť byl Pán zástupů nepozůsta-
vil nám semene, jako Sodoma
učiněni bychom byli, a Gomoře
byli bychom podobni.
30 Což tedy díme? *I to*, že
pohané, kteříž nenásledovali
spravedlnosti, dosáhli sprave-
dlnosti, a to spravedlnosti té,
kteráž jest z víry;
31 Izrael pak následovav zá-
kona spravedlnosti, k zákonu
spravedlnosti nepřišel.
32 Proč? Nebo ne z víry, ale jako
z skutků zákona *jí hledali*. Ura-
zili se zajisté o kámen urážky,
33 Jakož psáno jest: Aj, kladu
na Sionu kámen urážky a skálu
pohoršení, a každý, kdož uvěří v
něj, nebude zahanben.

KAPITOLA 10.

Židé, s horlivostí bez umění, spravedlností
Kristovou pohrdli, 11. pohané pak v Krista
uvěřivše, ospravedlnění došli.

Bratří, příchylnost zajisté s
zvláštní líbostí srdce mého
jestiť k Izraelovi, i modlitba za
něj k Bohu, aby spasen byl.
2 Neboť jim svědectví vydá-
vám, žeť horlivost Boží mají, ale
ne podlé umění.

3 Nebo neznajíce Boží spravedlnosti, a svou vlastní spravedlnost usilujíce vystaviti, spravedlnosti Boží nebyli poddáni.

4 Konec zajisté zákona jest Kristus k ospravedlnění všelikému věřícímu.

5 Nebo Mojžíš píše o spravedlnosti, kteráž jest z zákona, *pravě*: Který by koli člověk činil ty věci, živ bude v nich.

6 Ta pak spravedlnost, kteráž jest z víry, takto praví: Neříkej v srdci svém: Kdo vstoupí na nebe? To jest Krista s výsosti svésti.

7 Aneb kdo sstoupí do propasti? To jest Krista z mrtvých vzbuditi.

8 Ale co dí? Blízko tebe jestiť slovo, v ústech tvých a v srdci tvém. Toť jest slovo to víry, kteréž kážeme:

9 Vyznáš-li ústy svými Pána Ježíše, a srdcem svým uvěříš-li, že jej Bůh vzkřísil z mrtvých, spasen budeš.

10 Srdcem se zajisté věří k spravedlnosti, ale ústy vyznání se děje k spasení.

11 Nebo dí písmo: Všeliký, kdož věří v něj, nebude zahanben.

12 Neníť zajisté rozdílu mezi Židem a Řekem; nebo tentýž Pán všech, bohatý jest ke všechněm vzývajícím jej.

13 Každý zajisté, kdožkoli vzýval by jméno Páně, spasen bude.

14 Ale kterak budou vzývati toho, v kteréhož neuvěřili? A kterak uvěří tomu, o němž neslyšeli? A kterak uslyší bez kazatele?

15 A kterak kázati budou, jestliže nebudou posláni? Jakož psáno jest: Jak krásné nohy zvěstujících pokoj, zvěstujících dobré věci.

16 Ale nevšickni uposlechli evangelium. Nebo Izaiáš praví: Pane, kdo uvěřil kázaní našemu?

17 Tedy víra z slyšení, slyšení pak skrze slovo Boží.

18 Ale pravímť: Zdaliž neslyšeli? Anobrž po vší zemi rozšel se zvuk jejich, a do končin okršlku země slova jejich.

19 Ale pravím: Zdaliž nepoznal Izrael? Ano první Mojžíš řekl: Já k závisti vás přivedu skrze národ ten, kterýž není národ; skrze národ nemoudrý k hněvu popudím vás.

20 A Izaiáš směle dí: Nalezen jsem od těch, kteříž mne nehledali; zjeven jsem těm, kteříž se na mne neptali.

21 Ale proti Izraelovi dí: Přes celý den roztahoval jsem ruce své k lidu nepovolnému a protivnému.

KAPITOLA 11.

Jakož nevšickni Židé zavrženi, 3. tak pohané nevšickni zahrnuti, 17. protož potřebí bázně Boží a pokory. 33. Nebo Bůh

jakož v své milosti, tak i spravedlnosti jest nestihlý.

Protož pravím: Zdaliž Bůh zavrhl lid svůj? Nikoli; nebo i já Izraelský jsem, z semene Abrahamova, z pokolení Beniaminova.

2 Nezavrhlť Bůh lidu svého,
kterýž předzvěděl. Zdali nevíte, co písmo praví o Eliášovi, kterak se modlí Bohu proti lidu Izraelskému, řka:

3 Pane, proroky tvé zmordovali, a oltáře tvé rozkopali, já pak zůstal jsem sám, a i méť duše hledají?

4 Ale co jemu dí odpověď Boží? Pozůstavil jsem sobě sedm tisíců mužů, kteříž neskláněli kolen před Bálem.

5 Takť i nyní ostatkové podlé vyvolení milosti zůstali,

6 A poněvadž z milosti, tedy ne z skutků, sic jinak milost již by nebyla milost. Pakli z skutků, již není milost, jinak skutek nebyl by skutek.

7 Což tedy? Čeho hledá Izrael, toho nedošel, ale vyvolení došli toho, jiní pak zatvrzeni jsou,

8 (Jakož psáno jest: Dal jim Bůh ducha zkormoucení, oči aby neviděli, a uši, aby neslyšeli), až do dnešního dne.

9 A David dí: Budiž jim stůl jejich osídlem a pastmi a pohoršením i odplacením.

10 Zatmětež se oči jejich, ať nevidí, a hřbet jejich vždycky shýbej.

11 Pravím tedy: Tak-liž pak klesli, aby padli? Nikoli, ale jejich pádem spasení *přišlo* pohanům, aby je k závidění přivedl.

12 A poněvadž pak jejich pád jest bohatství světa, a zmenšení jejich jest bohatství pohanů, čím více plnost jich?

13 Vámť zajisté pravím pohanům, že jelikož jsem já apoštol pohanský, přisluhování své oslavuji,

14 Zda bych jak k závidění vzbuditi mohl tělo mé, a k spasení přivesti některé z nich.

15 Nebo když ť zavržení jich jest smíření světa, co pak zase jich přijetí, než život z mrtvých?

16 Poněvadž prvotiny svaté, takéť i těsto; a jestliť kořen svatý, i ratolesti.

17 Žeť jsou pak některé ratolesti vylomeny, a ty, byv planou olivou, vštípen jsi místo nich, a učiněn jsi účastník kořene i tučnosti olivy.

18 Nechlub se proti ratolestem. Pakli se chlubíš, *věz, že* ne ty kořen neseš, ale kořen tebe.

19 Pakli díš: Vylomeny jsou ratolesti, abych já byl vštípen,

20 Dobře. Pro nevěru vylomeny jsou, ale ty věrou stojíš. Nebudiž vysokomyslný, ale boj se.

21 Nebo poněvadž Bůh ratoles-
tem přirozeným neodpustil, *věz*,
žeť by ani tobě neodpustil.
22 A protož viz dobrotivost i zů-
řivost Boží. K těm zajisté, kteříž
padli, zůřivost, ale k tobě dobro-
tivost, ač budeš-li trvati v dob-
rotě. Sic jinak i ty vyťat budeš.
23 Ano i oni, jestliže nezůsta-
nou v nevěře, zase vštípeni bu-
dou. Mocenť jest zajisté Bůh
zase vštípiti je.
24 Nebo poněvadž ty vyťat jsi
z přirozené plané olivy, a proti
přirození vštípen jsi v dobrou
olivu, čím více ti, kteříž podlé
přirození jsou, vštípeni budou v
svou vlastní olivu.
25 Neboť nechci, bratří, abyste
nevěděli tohoto tajemství, (aby-
ste nebyli sami u sebe moudří),
že zatvrdilost z částky přihodila
se Izraelovi, dokudž by nevešla
plnost pohanů.
26 A takť všecken Izrael spasen
bude, jakož psáno jest: Přijde
z Siona vysvoboditel, a odvrátíť
bezbožnosti od Jákoba.
27 A tatoť bude smlouva má s
nimi, když shladím hříchy je-
jich.
28 A tak s strany evangelium
jsouť nepřátelé pro vás, ale pod-
lé vyvolení jsou milí pro otce.
29 Darů zajisté svých a povo-
lání Bůh nelituje.
30 Nebo jakož i vy někdy jste
nebyli poslušni Boha, ale nyní
milosrdenství jste došli pro je-
jich nevěru,
31 Tak i oni nyní neuposlechli,
aby pro učiněné vám milosrden-
ství i oni milosrdenství dosáhli.
32 Zavřel zajisté Bůh všecky v
nevěře, aby se nade všemi smi-
loval.
33 Ó hlubokosti bohatství i
moudrosti i umění Božího! Jak
jsou nezpytatelní soudové jeho,
a nevystižitelné cesty jeho.
34 Nebo kdo poznal mysl Páně?
Aneb kdo jemu radil?
35 Nebo kdo prvé dal jemu, a
budeť mu odplaceno?
36 Nebo z něho, a skrze něho,
a v něm jsou všecky věci, jemuž
sláva na věky. Amen.

KAPITOLA 12.

Jakými ctnostmi ospravedlnění ozdobovati se mají, obšírně ukazuje apoštol.

Protož prosím vás, bratří,
skrze milosrdenství Boží,
abyste vydávali těla svá v obět
živou, svatou, Bohu libou, ro-
zumnou službu svou.
2 A nepřipodobňujte se světu
tomuto, ale proměňtež se ob-
novením mysli své, tak abyste
zkusili, jaká by byla vůle Boží
dobrá, libá a dokonalá.
3 Neboť pravím (skrze milost,
kteráž dána jest mi), každému,
kdož jest mezi vámi, aby ne-
smyslil více, než sluší smysliti,
ale aby smyslil v středmosti, tak
jakž komu Bůh udělil míru víry.

4 Nebo jakož v jednom těle
mnohé oudy máme, ale nema-
jí všickni oudové jednostejného
díla,
5 Tak mnozí jedno tělo jsme v
Kristu, a obzvláštně jedni dru-
hých oudové.
6 Ale majíce obdarování roz-
dílná podlé milosti, kteráž dána
jest nám, buďto proroctví, *to ať*
se koná podlé pravidla víry;
7 Buďto úřad, v přisluhování;
buďto ten, kdož učí, v vyučo-
vání.
8 Též kdo napomíná, v napomí-
nání; ten, kdo rozdává, v upřím-
nosti; kdož předložen jest, v pil-
nosti; kdo milosrdenství činí,
čiň to s ochotností.
9 Milování buď bez pokrytství;
v ošklivosti mějte zlé, připojeni
jsouce k dobrému.
10 Láskou bratrskou jedni k
druhým nakloněni jsouce, pocti-
vostí se vespolek předcházejte,
11 V pracech nelenivi, duchem
vroucí, Pánu sloužíce,
12 Nadějí se veselíce, v ssouže-
ních trpěliví, na modlitbě usta-
viční,
13 V potřebách s svatými se
zdělujíce, přívětivosti k hostem
následujíce.
14 Dobrořečte protivníkům
svým, dobrořečte a nezlořečte.
15 Radujte s radujícími, a plač-
te s plačícími.
16 Buďte vespolek jednomysl-
ní, ne vysoce *o sobě* smýšlejíce,
ale k nízkým se nakloňujíce.
17 Nebuďte opatrní sami u se-
be. Žádnému zlého za zlé neod-
placujte, opatrujíce dobré přede
všemi lidmi,
18 Jestliže jest možné, pokudž
na vás jest, se všemi lidmi pokoj
majíce,
19 Ne sami sebe mstíce, nej-
milejší, ale dejte místo hněvu;
nebo psáno jest: Mně pomsta, já
odplatím, praví Pán.
20 A protož lační-li nepřítel
tvůj, nakrm jej, a žízní-li, dej
mu píti. Nebo to učině, uhlí ře-
řavé shrneš na hlavu jeho.
21 Nedej se přemoci zlému, ale
přemáhej v dobrém zlé.

KAPITOLA 13.

Vrchností i poddaných povinnosti.

Každá duše vrchnostem pod-
dána buď. Neboť není
vrchnosti, jediné od Boha, a kte-
réž vrchnosti jsou, od Boha zří-
zené jsou.
2 A protož kdož se vrchnosti
protiví, Božímu zřízení se pro-
tiví; kteříž se pak protiví, odsou-
zení sobě dobudou.
3 Nebo vrchnosti nejsou k stra-
chu dobře činícím, ale zle či-
nícím. Chceš-li se pak nebáti
vrchnosti, čiň dobře, a budeš
míti chválu od ní.
4 Boží zajisté služebník jest,
tobě k dobrému. Pakli bys zle

činil, boj se; neboť ne nadarmo
nese meč. Boží zajisté služebník jest, mstitel zůřivý nad tím,
kdož zle činí.
5 A protož náležíť poddánu býti, netoliko pro hněv, ale i pro
svědomí.
6 Nebo proto i daň dáváte, že
služebníci Boží jsou, pilnou práci o to samo vedouce.
7 Každému tedy, což jste povinni, dávejte. Komu daň, *tomu*
daň; komu clo, *tomu* clo; komu
bázeň, *tomu* bázeň; komu čest,
tomu čest.
8 Žádnému nebývejte nic dlužni, než *to*, abyste se vespolek
milovali. Nebo kdož miluje bližního, zákon naplnil,
9 Poněvadž to *přikázaní*: Nesesmilníš, nezabiješ, neukradneš, nepromluvíš křivého svědectví, nepožádáš, a jestli které
jiné přikázaní, v tomto slovu se
zavírá: Milovati budeš bližního
svého jako sebe samého.
10 Láska bližnímu zle neučiní,
a protož plnost zákona *jest* láska.
11 A zvláště pak vidouce takovou příhodnost, žeť jest se nám
již čas ze sna probuditi. Nyníť
zajisté blíže nás jest spasení,
nežli když jsme uvěřili.
12 Noc pominula, ale den se
přiblížil. Odvrzmež tedy skutky
temnosti, a oblecme se v odění
světla.
13 Jakožto ve dne poctivě choďme, ne v hodování a v opilství,
ne v smilstvích a v chlipnostech,
ne v sváru a v závisti.
14 Ale oblecte se v Pána Jezukrista, a nepečujte o tělo podlé
žádosti *jeho*.

Kapitola 14.

V věcech případných a ceremoniích tak se chovati sluší, aby svědomí dobré bylo zachováno, 13. a bližnímu příčin k úrazu a pohoršení nebylo dáváno.

Mdlého pak u víře přijímejte
ne k hádkám o otázkách.
2 Nebo někdo věří, že může
jísti všecko; jiný pak mdlý jsa,
jí zelí.
3 Ten kdož jí, nepokládej sobě
za nic toho, kdož nejí; a kdo nejí,
toho nepotupuj, kdož jí. Nebo
Bůh přijal jej.
4 Ty kdo jsi, abys tupil cizího
služebníka? *Však* Pánu svému
stojí, aneb padá. Budeť pak ustaven; mocen jest zajisté Bůh
utvrditi jej.
5 Nebo někdo rozsuzuje mezi
dnem a dnem, a někdo soudí
každý den. Jeden každý v svém
smyslu ujištěn buď.
6 Kdož dnů šetří, Pánu šetří; a
kdo nešetří, Pánu nešetří. A kdo
jí, Pánu jí, nebo děkuje Bohu; a
kdož nejí, Pánu nejí, a děkuje
Bohu.
7 Žádný zajisté z nás není sám
sobě živ, a žádný sobě sám neumírá.

8 Nebo buď že jsme živi, Pánu
živi jsme; buď že mřeme, Pánu
mřeme. A tak buď že jsme živi,
buď že umíráme, Páně jsme.

9 Na toť zajisté Kristus i u-
mřel, i z mrtvých vstal, i ožil,
aby nad živými i nad mrtvými
panoval.

10 Ty pak proč potupuješ bra-
tra svého? Aneb také ty proč
za nic pokládáš bratra svého?
Však všickni staneme před sto-
licí Kristovou.

11 Psáno jest zajisté: Živť jsem
já, praví Pán, žeť přede mnou
bude klekati každé koleno, a
každý jazyk vyznávati bude
Boha.

12 A takť jeden každý z nás
sám za sebe počet vydávati bu-
de Bohu.

13 Nesuďmež tedy více jedni
druhých, ale toto raději rozsu-
zujte, abyste nekladli úrazu neb
pohoršení bratru.

14 Vímť a ujištěn jsem v Pánu
Ježíši, žeť nic nečistého není
samo z sebe; než tomu, kdož tak
soudí, že by nečisté bylo, jemuť
nečisté jest.

15 Ale bývá-liť rmoucen bratr
tvůj pro pokrm, již nechodíš
podlé lásky. Nepřivozujž k za-
hynutí pokrmem svým toho, za
kteréhož Kristus umřel.

16 Nebudiž tedy v porouhání
dáno dobré vaše.

17 Království zajisté Boží není
pokrm a nápoj, ale spravedlnost
a pokoj a radost v Duchu sva-
tém.

18 Nebo kdož v tom slouží Kri-
stu, milý jest Bohu a lidem pří-
jemný.

19 Protož následujme toho, což
jest ku pokoji a k vzdělání spo-
lečnému.

20 Nekaziž pro pokrm díla Bo-
žího. Všecko zajisté čisté jest,
ale zlé jest člověku, kterýž jí s
pohoršením.

21 Dobré *jest* nejísti masa a ne-
piti vína, ani na čem se koli
uráží bratr tvůj, neb horší, aneb
zemdlívá.

22 Ty víru máš? Mějž ji sám
u sebe před Bohem. Blahosla-
vený, kdož nesoudí sebe samého
v tom, což oblibuje.

23 Ale kdož pak rozpakuje se,
kdyby jedl, potupen jest, nebo
ne z víry *jí*. A cožkoli není z víry,
hřích jest.

KAPITOLA 15.

Napomenutí k snášení mdlob bližních. 23. Slib o navštívení jich. 30. Žádost za modlitby svaté.

Povinniť jsme pak my silní
mdloby nemocných snáše-
ti, a ne sami sobě se líbiti.

2 A protož jeden každý z nás
bližnímu se lib k dobrému pro
vzdělání.

3 Nebo i Kristus ne sám se sobě
líbil, ale jakož psáno jest: Ha-
nění hanějících tebe připadla na
mne.

4 Nebo kteréžkoli věci napsány
jsou, k našemu naučení napsá-
ny jsou, abychom skrze snáše-
livost a potěšení písem naději
měli.

5 Bůh pak snášelivosti a po-
těšení dejž vám býti jednomy-
slnými vespolek podlé Jezukri-
sta,

6 Abyste jednomyslně jedněmi
ústy oslavovali Boha a Otce Pá-
na našeho Jezukrista.

7 Protož přijímejte se vespolek,
jakož i Kristus přijal nás v slávu
Boží.

8 Neboť pravím, že Kristus Je-
žíš byl služebníkem obřízky pro
Boží pravost, aby potvrdil slibů
otcům,

9 A aby pohané z milosrden-
ství slavili Boha, jakož psáno
jest: Protož vyznávati tebe budu
mezi pohany, a jménu tvému
plésati budu.

10 A opět dí: Veselte se pohané
s lidem jeho.

11 A opět: Chvalte Hospodina
všickni národové, a velebtež ho
všickni lidé.

12 A opět Izaiáš dí: Budeť ko-
řen Jesse, a v tom, kterýž po-
vstane, aby panoval nad po-
hany, pohané doufati budou.

13 Bůh pak naděje naplňujž
vás všelikou radostí a pokojem
u víře, abyste se rozhojnili v na-
ději skrze moc Ducha svatého.

14 Jist jsem zajisté, bratří moji,
i já také o vás, že i vy jste plní
dobroty, naplněni jsouce všeli-
kou známostí, tak že se i napo-
mínati můžete vespolek.

15 A však psal jsem vám, bra-
tří, poněkud směle, jako napo-
mínaje vás, podlé milosti, kte-
ráž jest mi dána od Boha,

16 K tomu abych byl služební-
kem Ježíše Krista mezi pohany,
slouže evangelium Božímu, aby
byla obět pohanů vzácná, posvě-
cena jsuci skrze ducha svatého.

17 Mám se tedy čím chlubiti v
Kristu Ježíši, v Božích věcech.

18 Neboť bych nesměl mluviti
toho, čehož by skrze mne neuči-
nil Kristus, ku poslušenství po-
hanů, slovem i skutkem,

19 V moci divů a zázraků, v síle
Ducha Božího, tak že jsem od
Jeruzaléma vůkol až k Illyrické
zemi naplnil evangelium Kris-
tovým,

20 A to tak byv žádostiv kázati
evangelium, kdež ani jmenován
nebyl Kristus, abych na cizí zá-
klad nestavěl,

21 Ale jakož psáno jest: Kte-
rýmž není zvěstováno o něm,
uzří, a ti, kteříž neslýchali, sro-
zumějí.

22 A tímť jest mi mnohokrát překaženo přijíti k vám.

23 Nyní pak nemaje již více místa v těchto krajinách, a žádost maje přijíti k vám od mnoha let,

24 Kdyžkoli půjdu do Hišpanie, přijdu k vám. Mámť zajisté naději, že tudy jda, uzřím vás, a že vy mne provodíte tam, a však až bych prvé u vás poněkud pobyl.

25 Nyní pak beru se do Jeruzaléma, službu čině svatým.

26 Nebo za dobré se vidělo Macedonským a Achaiským, aby zbírku nějakou učinili na chudé svaté, kteříž jsou v Jeruzalémě.

27 Takť sobě to oblíbili, a také povinni jsou jim to. Nebo poněvadž duchovním věcem jejich obcovali pohané, povinniť jsou jim také sloužiti tělesnými.

28 A protož když to vykonám, a jim odvedu užitek ten, půjduť skrze vás do Hišpanie.

29 A vímť, že když přijdu k vám, v hojnosti požehnání evangelium Kristova přijdu.

30 Prosímť pak vás, bratří, skrze Pána našeho Jezukrista a skrze lásku Ducha, abyste spolu se mnou modlili se za mne Bohu snažně,

31 Abych vysvobozen byl od protivníků v Judstvu, a aby služba tato má příjemná byla svatým v Jeruzalémě,

32 Abych k vám bohdá s radostí přišel, a s vámi poodpočinul.

33 Bůh pak pokoje se všemi vámi. Amen.

KAPITOLA 16.

Pozdravení. 17. Napomenutí k varování se nepokojných, 20. poručení jich Bohu.

Poroučímť pak vám Fében, sestru naši, služebnici církve Cenchrenské,

2 Abyste ji přijali v Pánu, tak jakž sluší na svaté, a abyste jí pomocni byli, jestliže by vás v čem potřebovala. Nebo i ona mnohým hostem ochotně posluhovala, až i mně také.

3 Pozdravte Priscilly a Akvily, pomocníků mých v Kristu Ježíši,

4 Kteříž pro můj život svých vlastních hrdel nasadili, jimž ne já sám toliko děkuji, ale i všecky církve pohanské,

5 I domácího jejich shromáždění. Pozdravte mémo milého Epéneta, kterýž jest prvotiny Achaie v Kristu.

6 Pozdravte Marie, kteráž mnoho práce měla s námi.

7 Pozdravte Andronika a Junia, příbuzných mých a spoluvězňů mých, kteříž jsou vzácní u apoštolů, a kteříž přede mnou byli v Kristu Ježíši.

8 Pozdravte Amplia mně v Pánu milého.

9 Pozdravte Urbana, pomocníka našeho v Kristu, a Stachyna mého milého.

10 Pozdravte Apella zkušeného v Kristu. Pozdravte domácích Aristobulových.

11 Pozdravte Herodiona, příbuzného mého. Pozdravte domácích Narcissových, kteříž jsou v Pánu.

12 Pozdravte Tryfény a Tryfózy, kteréž práci vedou v Pánu. Pozdravte Persidy milé, kteráž mnoho pracovala v Pánu.

13 Pozdravte Rufa, zvláštního v Pánu, a matky jeho i mé.

14 Pozdravte Asynkrita, Flegonta, Hermy, Patroba, Hermena, i bratří, kteříž jsou s nimi.

15 Pozdravte Filologa i Julie, Nerea a sestry jeho, i Olympa i všech svatých, kteříž jsou s nimi.

16 Pozdravte sebe vespolek v políbení svatém. Pozdravujíť vás církve Kristovy.

17 Prosímť pak vás, bratří, abyste šetřili těch, kteříž různice a pohoršení činí, na odpor učení tomu, kterémuž jste vy se naučili, a varujte se jich.

18 Nebo takoví Pánu našemu Ježíši Kristu neslouží, ale svému břichu; a lahodnými řečmi a pochlebenstvím svodí srdce prostých.

19 Nebo vaše poslušenství všech došlo. A protož raduji se z vás. Než chciť, abyste byli moudří k dobrému, a prostí k zlému.

20 Bůh pak pokoje potře satana pod nohy vaše brzo. Milost Pána našeho Jezukrista s vámi. Amen.

21 Pozdravují vás Timoteus, pomocník můj, a Lucius, a Jázon, a Sozipater, příbuzní moji.

22 Pozdravuji vás v Pánu já Tercius, kterýž jsem psal tento list.

23 Pozdravuje vás Gáius, hospodář můj i vší církve. Pozdravuje vás Erastus, důchodní písař městský, a Kvartus bratr.

24 Milost Pána našeho Jezukrista se všemi vámi. Amen.

25 Tomu pak, kterýž může vás utvrditi podlé evangelium mého a kázaní Ježíše Krista, podlé zjevení tajemství od časů věčných skrytého,

26 Nyní pak zjeveného i skrze písma prorocká, podlé poručení věčného Boha, ku poslušenství víry všechněm národům oznámeného,

27 Tomu samému moudrému Bohu sláva skrze Jezukrista na věky. Amen.

PRVNÍ EPIŠTOLA (S.) PAVLA APOŠTOLA
K KORINTSKÝM.

Kapitola 1.

Apoštol Korintské chválí 10. a napomíná k jednomyslnosti, od vysoké pak mysli vystříhá, 17. pravě, že i Bůh pravdu svou ne v lidské moudrosti zjevil, 27. a nízké věci vyvolil.

Pavel, povolaný apoštol Ježíše Krista, skrze vůli Boží, a bratr Sostenes,

2 Církvi Boží, kteráž jest v Ko-
rintu, posvěceným v Kristu Ježíši, povolaným svatým, spolu se všechněmi, kteříž vzývají jméno Pána našeho Jezukrista na všelikém místě, i jejich i našem:

3 Milost vám a pokoj od Boha
Otce našeho a Pána Jezukrista.

4 Děkuji Bohu svému vždycky
z vás pro tu milost Boží, kteráž dána jest vám v Kristu Ježíši,

5 Že všemi věcmi obohaceni
jste v něm, každým slovem i všelikým uměním,

6 Jakož svědectví Kristovo u-
pevněno jest mezi vámi,

7 Tak že, nemáte žádného ne-
dostatku v žádném daru, očekávajíce zjevení Pána našeho Jezukrista,

8 Kterýž i utvrdí vás až do kon-
ce bez ouhony ke dni Pána našeho Jezukrista.

9 Věrnýť *jest* Bůh, skrze něhož
povoláni jste k účastenství Syna jeho Jezukrista, Pána našeho.

10 Prosímť pak vás, bratří, skr-
ze jméno Pána našeho Jezukrista, abyste jednostejně mluvili všickni, a aby nebylo mezi vámi roztržek, ale buďte spojeni jednostejnou myslí, a jednostejným smyslem.

11 Nebo oznámeno jest mi o
vás, bratří moji, od domácích Chloe, že by mezi vámi byly různice.

12 Míním pak toto, že jeden
každý z vás říká: Já jsem Pavlův, já Apollův, já Petrův, já pak Kristův.

13 Rozdělen-liž jest Kristus?
Zdali Pavel ukřižován jest za vás? aneb zdali jste ve jménu Pavlovu pokřtěni byli?

14 Děkuji Bohu, že jsem žádné-
ho z vás nekřtil, než Krispa a Gáia,

15 Aby někdo neřekl, že jsem
ve jménu svém křtil.

16 Křtilť jsem také i Štěpánovu
čeled. Více nevím, abych koho jiného křtil.

17 Nebo neposlal mne Kristus
křtíti, ale evangelium kázati, ne

v moudrosti řeči, aby nebyl vyprázdněn kříž Kristův.

18 Nebo slovo kříže těm, kteříž hynou, bláznovstvím jest, ale nám, kteříž spasení dosahujeme, moc Boží jest.

19 Nebo psáno jest: Zahladím moudrost moudrých, a opatrnost opatrných zavrhu.

20 Kde jest moudrý? A kde učený? A kde chytrák tohoto světa? Zdaliž Bůh neobrátil moudrosti tohoto světa v bláznovství?

21 Nebo když v moudrosti Boží svět nepoznal skrze moudrost Boha, zalíbilo se Bohu skrze bláznové kázaní spasiti věřící,

22 Poněvadž i Židé zázraků žádají, i Řekové hledají moudrosti.

23 Myť pak kážeme Krista ukřižovaného, Židům zajisté pohoršení, a Řekům bláznovství,

24 Ale povolaným i Židům i Řekům Krista, Boží moc a Boží moudrost.

25 Nebo to bláznovství Boží jest moudřejší nežli lidé, a mdloba Boží jest silnější než lidé.

26 Vidíte zajisté povolání své, bratří, že nemnozí moudří podlé těla, nemnozí mocní, nemnozí urození.

27 Ale což bláznivého jest u světa, to vyvolil Bůh, aby zahanbil moudré, a to, což jest u světa mdlé, vyvolil Bůh, aby zahanbil silné.

28 A neurozené u světa a za nic položené vyvolil Bůh, anobrž kteréž nejsou, aby ty věci, kteréž jsou, zahladil,

29 Proto aby se nechlubilo před oblíčejem jeho žádné tělo.

30 Vy pak jste z něho v Kristu Ježíši, kterýž učiněn jest nám moudrost od Boha, i spravedlnost, i posvěcení, i vykoupení,

31 Aby, jakož jest napsáno, kdo se chlubí, v Pánu se chlubil.

KAPITOLA 2.

Rozdíl mezi moudrostí Boží a světskou, mezi kazateli evangelium a řečníky, 14. též mezi člověkem tělesným a duchovním.

I já přišed k vám, bratří, nepřišel jsem s důstojností řeči neb moudrosti, zvěstuje vám svědectví Boží.

2 Nebo tak jsem usoudil nic jiného neuměti mezi vámi, nežli Ježíše Krista, a to toho ukřižovaného.

3 A byl jsem já u vás v mdlobě, a v bázni, i v strachu mnohém.

4 A řeč má a kázaní mé nebylo v slibných lidské moudrosti řečech, ale v dokázaní Ducha a moci,

5 Aby víra vaše nebyla na moudrosti lidské založena, ale na moci Boží.

6 Moudrost pak mluvíme mezi dokonalými, ale moudrost ne to-

hoto světa, ani knížat světa tohoto, kteráž hynou.

7 Ale mluvíme tu moudrost Boží v tajemství skrytou, kterouž Bůh předuložil před věky k slávě naší,

8 Jíž žádný z knížat světa tohoto nepoznal. Nebo kdyby byli poznali, nebyliť by Pána slávy ukřižovali.

9 Ale jakož psáno jest: Čeho oko nevídalo, ani ucho neslýchalo, ani na srdce lidské nevstoupilo, co připravil Bůh těm, kteříž jej milují.

10 Nám pak Bůh zjevil skrze Ducha svého. Nebo Duch zpytuje všecky věci, i hlubokosti Božské.

11 Nebo kdo z lidí ví, co jest v člověku, jediné duch člověka, kterýž jest v něm? Takť i Božích věcí nezná žádný, jediné Duch Boží.

12 My pak nepřijali jsme ducha světa, ale Ducha toho, kterýž jest z Boha, abychom věděli, které věci od Boha darovány jsou nám.

13 O nichž i mluvíme ne těmi slovy, jimž lidská moudrost učí, ale kterýmž vyučuje Duch svatý, duchovním to, což duchovního jest, přivlastňujíce.

14 Ale tělesný člověk nechápá těch věcí, kteréž jsou Ducha Božího; nebo jsou jemu bláznovství, aniž *jich* může poznati, proto že ony duchovně mají rozsuzovány býti.

15 Duchovní pak rozsuzuje všecko, sám pak od žádného nebývá souzen.

16 Nebo kdo pozná mysl *toho* Pána, kterýž jej vyučovati bude? My pak mysl Kristovu máme.

KAPITOLA 3.

Příčina sprostného kázaní, 4. též zač služebníky míti, i jak církev má vzdělávána býti, apoštol ukazuje, 18. a od poškvrňování duše moudrostí světa vystříhá.

A já, bratří, nemohl jsem vám mluviti jako duchovním, ale jako tělesným, jako maličkým v Kristu.

2 Mlékem jsem vás živil, a ne pokrmem; nebo jste ještě nemohli, ano i nyní ještě nemůžete.

3 Ještě zajisté tělesní jste. Nebo poněvadž jest mezi vámi nenávist, svárové a různice, zdaž ještě tělesní nejste, a podlé člověka nechodíte?

4 Nebo když někdo říká: Já jsem Pavlův, jiný pak: Já Apollův, zdaliž nejste tělesní?

5 Kdo tedy jest Pavel, kdo Apollo, než služebníci, skrze něž jste uvěřili, a jakž jednomu každému dal Pán?

6 Játʼ jsem štípil, Apollo zaléval, ale Bůh dal zrůst.

7 A protož aniž ten, kdož štěpuje, jest něco, ani ten, kdož zalévá, ale Bůh, kterýž zrůst dává.

8 Ten pak, kdož štěpuje, a ten,
kdož zalévá, jedno jsou, a však
jeden každý svou vlastní odpla-
tu vezme podlé své práce.

9 Božíť jsme zajisté pomocníci,
Boží rolí, Boží vzdělání jste.

10 Podlé milosti Boží sobě da-
né, jako moudrý stavitel, základ
jsem založil, jiný pak na něm
staví. Ale jeden každý viz, jak
na něm staví.

11 Nebo základu jiného žádný
položiti nemůž, mimo ten, kte-
rýž položen jest, jenž jest Ježíš
Kristus.

12 Staví-liť pak kdo na ten zá-
klad zlato, stříbro, kamení dra-
hé, dříví, seno, strniště,

13 Jednohoť každého dílo zje-
veno bude. Den zajisté to okáže;
nebo v ohni zjeví se, a jednoho
každého dílo, jaké by bylo, oheň
zprubuje.

14 Zůstane-liť čí dílo, kteréž na
něm stavěl, vezme odplatu.

15 Pakliť čí dílo shoří, vezme
škodu, ale sám spasen bude, a
však tak, jako skrze oheň.

16 Zdaliž nevíte, že chrám Boží
jste, a Duch Boží v vás přebývá?

17 Jestližeť kdo chrámu Božího
poškvrňuje, tohoť zatratí Bůh;
nebo chrám Boží svatý jest, jenž
jste vy.

18 Žádný sám sebe nesvoď.
Zdá-li se komu z vás, že jest
moudrý na tomto světě, budiž
bláznem, aby byl učiněn moud-
rým.

19 Moudrost zajisté světa toho-
to bláznovství jest u Boha. Nebo
psáno jest: Kterýž lapá moudré
v chytrosti jejich.

20 A opět: Znáť Pán přemyšlo-
vání moudrých, že jsou marná.

21 A tak nechlub se žádný lid-
mi; nebo všecky věci vaše jsou.

22 Buď Pavel, buď Apollo, buď
Petr, buď svět, buď život, buď
smrt, buď přítomné věci, buďto
budoucí, všecko jest vaše,

23 Vy pak Kristovi, a Kristus
Boží.

KAPITOLA 4.

Služebníci církve ne k lidskému, ale k svého Pána soudu přináležejí. Protož věrný lid je přijímati i jich následovati má.

Tak o nás smýšlej člověk, jako
o služebnících Kristových a
šafářích tajemství Božích.

2 Dále pak vyhledává se při ša-
fářích, aby každý věrný nalezen
byl.

3 Mně pak to za nejmenší jest,
abych od vás souzen byl, aneb
od lidského soudu; nýbrž ani
sám sebe soudím.

4 Nebo *ač* do sebe nic nevím,
však ne skrze to jsem spraved-
liv; nebo ten, ješto mne soudí,
Pán jest.

5 Protož nesuďte nic před ča-
sem, až by přišel Pán, kterýž
i osvítí to, což skrytého jest ve

tmě, a zjeví rady srdcí. A tehdážť bude míti chválu jeden každý od Boha.

6 Tyto pak věci, bratří, v podobenství obrátil jsem na sebe a *na* Apollo pro vás, abyste se na nás učili nad to, což psáno jest, výše nesmýšleti, abyste jeden pro druhého nenadýmali se proti někomu.

7 Nebo kdož tě soudí? A co máš, ješto bys nevzal? A když jsi vzal, proč se chlubíš, jako bys nevzal?

8 Již jste nasyceni, již jste zbohatli, bez nás kralujete. Ale ó byste kralovali, abychom i my spolu s vámi kralovali.

9 Za to mám jistě, že nás Bůh apoštoly poslední okázal jako k smrti oddané; nebo učiněni jsme divadlo tomuto světu, i andělům, i lidem.

10 My blázni pro Krista, ale vy opatrní v Kristu; my mdlí, vy pak silní; vy slavní, ale my opovržení.

11 Až do tohoto času i lačníme, i žízníme, i nahotu trpíme, i políčkováni býváme, i místa nemáme,

12 A pracujeme, dělajíce rukama vlastníma. Uhaněni jsouce, dobrořečíme; protivenství trpíce, snášíme.

13 Když se nám rouhají, modlíme se; jako smeti tohoto světa učiněni jsme, povrhel u všech, až posavad.

14 Ne proto, abych vás zahanbil, píši toto, ale jako svých milých synů napomínám.

15 Nebo byste pak deset tisíc pěstounů měli v Kristu, však proto nemnoho otců. Nebo v Kristu Ježíši skrze evangelium já jsem vás zplodil.

16 Protož prosím vás, buďte následovníci moji.

17 Pro tu příčinu poslal jsem vám Timotea, kterýž jest syn můj milý a věrný v Pánu. Tenť vám připomínati bude, které jsou cesty mé v Kristu, jakž všudy v každé církvi učím.

18 Rovně jako bych neměl k vám přijíti, naduli se někteří.

19 Ale přijduť k vám brzo, bude-li Pán chtíti, a poznám ne řeč těch nadutých, ale moc.

20 Neboť ne*záleží* v řeči království Boží, ale v moci.

21 Co chcete? S metlou-li abych přišel k vám, čili s láskou, a s duchem tichosti?

KAPITOLA 5.

Viní Korintské apoštol, že hanebného hříšníka mezi sebou trpěli. 3. Velí jej satanu dáti, 9. a vyměřuje jim, jak se mají míti k vyloučeným.

Naprosto slyšeti, *že* jest mezi vámi smilstvo, a to takové smilstvo, jakéž se ani mezi pohany nejmenuje, aby někdo měl manželku otcovu.

2 A vy nadutí jste, než byste raději rmoutili se, aby vyvržen byl

z prostředku vás ten, kdož takový skutek spáchal.

3 Já zajisté, ač vzdálený tělem, ale přítomný duchem, již jsem to usoudil, jako bych přítomen byl, abyste toho, kterýž to tak spáchal,

4 Ve jménu Pána našeho Jezukrista sejdouce se spolu, i s mým duchem, s mocí Pána našeho Jezukrista,

5 Vydali takového satanu k zahubení těla, aby duch spasen byl v den Pána Ježíše.

6 Neníť dobrá chlouba vaše. Zdaliž nevíte, že maličko kvasu všecko těsto nakvašuje?

7 Vyčisťtež tedy starý kvas, abyste byli nové zadělání, jakož jste nenakvašení. Neboť jest Beránek náš velikonoční za nás obětován, Kristus.

8 A protož hodujmež ne v kvasu starém, ani v kvasu zlosti a nešlechetnosti, ale v přesnicích upřímnosti a pravdy.

9 Psal jsem vám v listu, abyste se nesměšovali s smilníky.

10 Ale nevšelijak s smilníky tohoto světa, neb s lakomci, neb s dráči, aneb s modláři, sic jinak musili byste z tohoto světa vyjíti.

11 Nyní pak psal jsem vám, abyste se nesměšovali, kdyby kdo, maje jméno bratr, byl smilník, neb lakomec, neb modlář, neb zlolejce, neb opilec, neb dráč. S takovým ani nejezte.

12 Nebo proč já mám i ty, kteříž jsou vně, souditi? Však ty, kteříž jsou vnitř, vy soudíte.

13 Ty pak, kteříž jsou vně, Bůh soudí. Vyvrztež tedy toho zlého sami z sebe.

KAPITOLA 6.

Soudů před nevěřícími se vystříhati, 9. a smilstva i jiných hříchů pilně utíkati.

Smí někdo z vás, maje při s druhým, souditi se před nepravými, a ne před svatými?

2 Nevíte-liž, že svatí svět souditi budou? I poněvadž od vás souzen býti má svět, kterakž nehodni jste těch nejmenších věcí rozsuzovati?

3 Zdaliž nevíte, že anděly souditi budeme? Co pak tyto časné věci?

4 Protož když byste měli míti soud o tyto časné věci, těmi, kteříž nejzadnější jsou v církvi, soud osaďte.

5 K zahanbeníť vašemu to pravím. Tak-liž není mezi vámi moudrého ani jednoho, kterýž by mohl rozsouditi mezi bratřími svými?

6 Ale bratr s bratrem soudí se, a to před nevěřícími?

7 Již tedy konečně nedostatek mezi vámi jest, že soudy máte mezi sebou. Proč raději křivdy netrpíte? Proč raději škody nebéřete?

8 Nýbrž vy křivdu činíte, a k
škodě přivodíte, a to bratří své.

9 Zdaliž nevíte, že nespraved-
liví dědictví království Božího
nedosáhnou? Nemylte se, ani
smilníci, ani modláři, ani cizo-
ložníci, ani měkcí, ani samcolož-
níci,

10 Ani zloději, ani lakomci, ani
opilci, ani zlolejci, ani dráči dě-
dictví království Božího nedů-
jdou.

11 A takoví jste někteří byli, ale
obmyti jste, ale posvěceni jste,
ale ospravedlněni jste ve jménu
Pána Jezukrista a skrze Ducha
Boha našeho.

12 Všecko mi sluší, ale ne všec-
ko prospívá; všecko mi sluší, ale
jáť žádné z těch věcí v moc ne-
budu podmaněn.

13 Pokrmové břichu, a břicho
pokrmům; Bůh pak i břicho i
pokrmy zkazí. Ale tělo ne smil-
stvu, ale Pánu, a Pán tělu.

14 Bůh pak i Pána vzkřísil, i
nás *také* vzkřísí mocí svou.

15 Nevíte-liž, že těla vaše jsou
oudové Kristovi? Což tedy vez-
ma oudy Kristovy, učiním *je*
oudy nevěstky? Odstup to.

16 Zdaliž nevíte, že kdož se při-
pojuje k nevěstce, jedno tělo jest
s ní? Nebo dí: Budou dva jedno
tělo.

17 Ten pak, kdož se připojuje
Pánu, jeden duch jest s ním.

18 Utíkejte smilstva. Všeliký
hřích, kterýžkoli učinil by člo-
věk, kromě těla jest, ale kdož
smilní, ten proti svému vlast-
nímu tělu hřeší.

19 Zdaliž nevíte, že tělo vaše
jest chrám Ducha svatého v
vás? Kteréhož máte od Boha, a
nejste sami svoji.

20 Nebo koupeni jste za mzdu.
Oslavujtež tedy Boha tělem
svým i duchem svým, kteréžto
věci Boží jsou.

KAPITOLA 7.

Ženění i vdávání na svobodě zanechává apoštol. 10. Manželům rozloučení brání. 25. Z strany pak proměňování stavu, jak se míti a čeho šetřiti, ukazuje.

S strany pak toho, o čemž jste
mi psali, dobréť by bylo člo-
věku ženy se nedotýkati.

2 Ale z příčiny smilstva, jeden
každý manželku svou měj, a
jedna každá měj muže svého.

3 Muž k ženě povinnou přívě-
tivost prokazuj, podobně též i
žena k muži.

4 Žena svého vlastního těla v
moci nemá, ale muž; též podob-
ně i muž těla svého vlastního v
moci nemá, ale žena.

5 Neoklamávejte jeden druhé-
ho, leč by to bylo z společ-
ného svolení na čas, abyste se
uprázdnili ku postu a k mod-
litbě; a zase spolu se sejděte,
aby vás nepokoušel satan pro
nezdrželivost vaši.

6 Ale totoť pravím podlé dopuštění, ne podlé rozkazu.

7 Nebo chtěl bych, aby všickni lidé tak byli jako já, ale jeden každý svůj vlastní dar od Boha má, jeden tak a jiný jinak.

8 Pravím pak neženatým a vdovám: Dobré jest jim, zůstali-li by tak jako já.

9 Pakliť se nemohou zdržeti, nechažť v stav manželský vstoupí; nebo lépe jest v stav manželský vstoupiti nežli páliti se.

10 Manželům pak přikazuji ne já, ale Pán, *řka*: Manželko od muže neodcházej.

11 Pakliť by odešla, zůstaniž nevdaná, aneb smiř se s mužem. Tolikéž muži nepropouštěj ženy.

12 Jiným pak pravím já, a ne Pán: Má-li který bratr manželku nevěřící, a ta povoluje býti s ním, nepropouštějž jí.

13 A má-li která žena muže nevěřícího, a on chce býti s ní, nepropouštěj ho.

14 Posvěcenť jest zajisté nevěřící muž pro ženu, a žena nevěřící posvěcena jest pro muže; sic jinak děti vaši nečistí by byli, ale nyní svatí jsou.

15 Pakliť nevěřící odjíti chce, nechť jde. Neníť manem bratr neb sestra v takových věcech, ale ku pokoji povolal nás Bůh.

16 A kterak ty víš, ženo, získáš-li muže svého? Aneb co ty víš, muži, získáš-li ženu?

17 Ale jakž jednomu každému odměřil Bůh, a jakž jednoho každého povolal Pán, tak choď. A takť ve všech církvech řídím.

18 Obřezaný někdo povolán jest? Neuvodiž na sebe *neobřízky*. V neobřízce někdo povolán jest? Neobřezuj se.

19 Obřízka nic není, též neobřízka nic není, ale zachovávání přikázaní Božích.

20 Jeden každý v tom povolání, v němž povolán jest, zůstávej.

21 Služebníkem povolán jsi? Nedbej na to. Pakli bys mohl býti svobodný, raději *toho* užívej.

22 Nebo kdož jest v Pánu povolán služebníkem, osvobozený jest Páně. Též podobně kdož jest povolán svobodný, služebník jest Kristův.

23 Za mzdu koupeni jste, nebuďtež služebníci lidští.

24 Jeden každý jakž povolán jest, bratří, v tom zůstávej před Bohem.

25 O pannách pak přikázaní Páně nemám, ale však radu dávám, jako ten, jemuž z milosrdenství svého Pán dal věrným býti.

26 Za toť pak mám, že jest to dobré pro nastávající potřebu, *totiž* že jest dobré člověku tak býti.

27 Přivázáns k ženě? Nehledej rozvázání. Jsi prost od ženy? Nehledej ženy.

28 Pakli bys se i oženil, nezhřešils, a vdala-li by se panna, nezhřešila; ale trápení těla míti budou takoví; játť pak vám odpouštím.

29 Ale totoť pravím, bratří, poněvadž čas ostatní jest ukrácený, aby i ti, kteříž mají ženy, byli, jako by jich neměli,

30 A kteříž pláčí, jako by neplakali, a kteříž radují se, jako by se neradovali, a kteříž kupují, jako by nevládli,

31 A kteříž užívají tohoto světa, jako by neužívali. Neboť pomíjí způsob tohoto světa.

32 Chciť pak, abyste vy bez pečování byli. Nebo kdo ženy nemá, pečuje o to, což jest Páně, kterak by se líbil Pánu.

33 Ale kdo se oženil, pečuje o věci tohoto světa, jak by se líbil ženě.

34 Rozdílnéť jsou žena a panna. Nevdaná pečuje o to, což jest Páně, aby byla svatá i tělem i duchem, ale vdaná pečuje o věci tohoto světa, kterak by se líbila muži.

35 Totoť pak k vašemu dobrému pravím, ne abych na vás osídlo uvrhl, ale abyste slušně a případně Pána se přídrželi, bez všeliké roztržitosti.

36 Pakli kdo za neslušnou věc své panně pokládá pomíjení času k vdání, a tak by se státi mělo, učiň, jakžkoli chce, nezhřeší. Nechažť ji vdá.

37 Ale kdož se pevně ustavil v srdci, a není mu toho nouze, ale v moci má svou vlastní vůli, a to uložil v srdci svém, aby choval pannu svou, dobře činí.

38 A tak ten, kdož vdává, dobře činí, ale kdo nevdává, lépe činí.

39 Žena přivázána jest zákonem dotud, dokudž její muž živ jest. Pakli by umřel muž její, svobodná jest; můž se vdáti, za kohož chce, toliko v Pánu.

40 Ale blahoslavenější jest, zůstala-li by tak, podlé mého soudu. Mámť pak za to, žeť i já mám Ducha Božího.

Kapitola 8.

Modlám obětované jísti není hřích, 9. však s pohoršením bližního mdlého jísti jest veliký hřích.

V těch pak věcech, kteréž modlám obětovány bývají, víme, že všickni známost máme. *A* známost nadýmá, ale láska vzdělává.

2 Zdá-li se pak komu, že něco umí, ještě nic nepoznal, tak jakž by měl znáti.

3 Ale jestliže kdo miluje Boha, tenť jest vyučen od něho,

4 A protož o pokrmích, kteříž se modlám obětují, víme, že modla na světě nic není, a že

není jiného žádného Boha než
jeden.
5 Nebo ačkoli jsou někteří, ješ-
to slovou bohové, i na nebi i na
zemi, (jakož jsou mnozí bohové,
a páni mnozí),
6 Ale my máme jediného Boha
Otce, z něhož všecko, a my v
něm, a jednoho Pána Ježíše Kri-
sta, skrze něhož všecko, i my
skrze něho.
7 Ale ne ve všechť jest to umě-
ní. Nebo někteří s svědomím pro
modlu až do dnes jako modlám
obětované jedí, a svědomí jejich,
jsuci mdlé, poškvrňuje se.
8 Nečiníť pak nás pokrm vzác-
ných Bohu. Nebo budeme-li jís-
ti, nic tím lepší nebudeme, a
nebudeme-li jísti, nic horší ne-
budeme.
9 Ale vizte, aťby snad ta vaše
moc nebyla k urážce mdlým.
10 Nebo uzří-li kdo tebe, ma-
jícího známost, a ty sedíš při
pokrmu modlám obětovaném,
zdaliž svědomí toho, kterýž jest
mdlý, nebude přivedeno k tomu,
aby také jedl modlám oběto-
vané?
11 I zahyne pro to tvé vědění
bratr mdlý, za kteréhož Kristus
umřel.
12 A tak hřešíce proti bratřím,
a uražejíce svědomí jejich mdlé,
proti Kristu hřešíte.
13 A protož jestližeť pohoršuje
pokrm bratra mého, nebudu jís-
ti masa na věky, abych nezhor-
šil bratra svého.

KAPITOLA 9.

Příkladem svým učí práva svého v věcech případných ustupovati, 24. jinak že by o korunu věčnou přišli.

Zdaliž nejsem apoštol? Zdaliž
nejsem svobodný? Zdaliž
jsem Jezukrista Pána našeho
neviděl? Zdaliž vy nejste práce
má v Pánu?
2 Bychť pak jiným nebyl apoš-
tolem, tedy vám jsem; nebo pe-
čet mého apoštolství vy jste v
Pánu.
3 Odpověd má před těmi, kte-
říž mne soudí, ta jest:
4 Zdaliž nemáme moci jísti a
píti?
5 Zdaliž nemáme moci sestry
ženy při sobě míti, jako i jiní
apoštolé, i bratří Páně, i Petr?
6 Zdaliž sám já a Barnabáš ne-
máme moci díla zanechati?
7 I kdo bojuje kdy na svůj ná-
klad? Kdo štěpuje vinici, a ovoce
jejího nejí? Aneb kdo pase stádo,
a mléka od stáda nejí?
8 Zdali podlé člověka to pra-
vím? Zdaliž i zákon toho ne-
praví?
9 Nebo v zákoně Mojžíšově
psáno jest: Nezavížeš úst volu
mlátícímu. I zdali Bůh o voly pe-
čuje?
10 Čili naprosto pro nás *to* pra-
ví? Pro násť jistě napsáno jest.
Nebo kdo oře, v naději orati má;

a kdo mlátí v naději, naděje své
má účasten býti.
11 Poněvadž jsme my vám du-
chovní věci rozsívali, veliká-liž
by věc byla, kdybychom my vaše
časné věci žali?
12 Když jiní práva svého k
vám užívají, proč ne raději my?
A však neužívali jsme práva
toho, ale všecko snášíme, aby-
chom žádné překážky neučinili
evangelium Kristovu.
13 Zdaliž nevíte, že ti, kteříž o
svatých věcech pracují, z sva-
tých věcí jedí, *a* kteříž oltáři pří-
stojí, s oltářem spolu díl mají?
14 Tak i Pán nařídil těm, kte-
říž evangelium zvěstují, aby z
evangelium živi byli.
15 Jáť jsem však ničeho toho
neužíval. Aniž jsem toho proto
psal, aby se to při mně tak dálo,
anoť by mi mnohem lépe bylo
umříti, nežli aby kdo chválu
mou vyprázdnil.
16 Nebo káži-li evangelium,
nemám se čím chlubiti, poně-
vadž jsem to povinen; ale běda
by mně bylo, kdybych nekázal.
17 Jestliže pak dobrovolně to
činím, mámť odplatu; pakli bez-
děk, úřadť jest mi svěřen.
18 Jakouž tedy mám odplatu?
Abych evangelium káže, uká-
zal, že jest bez nákladů evange-
lium Kristovo, proto abych zle
neužíval práva svého při evan-
gelium.
19 Svoboden zajisté jsa ode
všech, všechněm sebe samého v
službu jsem vydal, abych mno-
hé získal.
20 A učiněn jsem Židům jako
Žid, abych Židy získal; těm, kte-
říž pod zákonem jsou, jako bych
pod zákonem byl, abych ty, kte-
říž pod zákonem jsou, získal.
21 Těm, kteříž jsou bez zákona,
jako bych bez zákona byl, (nejsa
bez zákona Bohu, ale jsa pod zá-
konem Kristu), abych získal ty,
kteříž jsou bez zákona.
22 Učiněn jsem mdlým jako
mdlý, abych mdlé získal. Všech-
něm všecko jsem učiněn, abych
vždy některé k spasení přivedl.
23 A toť činím pro evanege-
lium, abych účastník jeho byl.
24 Zdaliž nevíte, že ti, kteříž
v závod běží, všickni zajisté
běží, ale jeden béře základ? Tak
běžte, abyste dosáhli.
25 A všeliký, kdož bojuje, ve
všem jest zdrželivý. A oni zajisté
proto, aby porušitelnou korunu
vzali, ale my neporušitelnou.
26 Protož já tak běžím, ne jako
v nejistotu, tak bojuji, ne jako
vítr rozrážeje,
27 Ale podmaňuji tělo své, a
v službu podrobuji, abych snad
jiným káže, sám nebyl nešle-
chetný.

KAPITOLA 10.

Žádostem hříšným nepovolovati, 9. na Kri-

sta nehřešiti, 14. satanu se nepřiúčastňo-
vati, 23. mdlých neurážeti.

Nechciť pak, abyste nevěděli,
bratří, že otcové naši všic-
kni pod oním oblakem byli, a
všickni moře přešli,
2 A všickni v Mojžíše pokřtěni
jsou v oblace a v moři,
3 A všickni týž pokrm duchov-
ní jedli,
4 A všickni týž nápoj duchovní
pili. Pili zajisté z duchovní ská-
ly, kteráž za nimi šla. Ta pak
skála byl Kristus.
5 Ale ne ve mnohých z nich za-
líbilo se Bohu; nebo zhynuli na
poušti.
6 Ty pak věci ku příkladu nám
se staly, abychom nebyli žá-
dostivi zlého, jako oni žádali.
7 Protož nebuďte modláři, jako
někteří z nich, jakož psáno jest:
Posadil se lid, aby jedl a pil, a
vstali, aby hrali.
8 Aniž smilněme, jako někteří
z nich smilnili, a padlo jich je-
den den třímecítma tisíců.
9 Ani pokoušejme Krista, jako
někteříz nich pokoušeli, a od ha-
dů zhynuli.
10 Ani repcete, jako i někteří
z nich reptali, a zhynuli od zá-
hubce.
11 Toto pak všecko u figůře dálo
se jim, a napsáno jest k napo-
menutí našemu, kteříž jsme na
konci světa.
12 A protož kdo se domnívá, že
stojí, hlediž, aby nepadl.
13 Pokušení vás nezachvátilo,
než lidské. Ale věrnýť jest Bůh,
kterýž nedopustí vás pokoušeti
nad vaši možnost, ale způsobíť s
pokušením také i vysvobození,
abyste mohli snésti.
14 Protož, moji milí, utíkejtež
modlářství.
15 Jakožto opatrným mluvím.
Vy suďte, co pravím.
16 Kalich dobrořečení, kteréž
muž dobrořečíme, zdaliž není
společnost krve Kristovy? *A*
chléb, kterýž lámeme, zdaliž ne-
ní společnost těla Kristova?
17 Poněvadž jeden chléb, jedno
tělo mnozí jsme; všickni zajisté
jednoho chleba účastni jsme.
18 Pohleďte na Izraele podlé
těla. Zdaliž ti, kteříž jedí oběti,
nejsou účastníci oltáře?
19 Což tedy dím? Že modla jest
něco? Aneb že modlám obětova-
né něco jest?
20 Anobrž což obětují pohané,
ďáblům obětují, a ne Bohu. Ne-
chtělť bych pak, abyste vy byli
účastníci ďáblů.
21 Nemůžete kalicha Páně píti
i kalicha ďáblů; nemůžete
účastníci býti stolu Páně i stolu
ďáblů.
22 Či k hněvu popouzíme Pá-
na? Zdaž silnější jsme jeho?
23 Všecko mi sluší, ale ne všec-

ko jest užitečné; všecko mi sluší, ale ne všecko vzdělává.

24 Žádný nehledej svých věcí, ale jeden každý toho, což jest bližního.

25 Všecko, což se v masných krámích prodává, jezte, nic se nevyptávajíce pro svědomí.

26 Nebo Páněť jest země i plnost její.

27 Pozval-liť by vás pak kdo z nevěřících, a chcete jíti, vše, cožkoli bylo by vám předloženo, jezte, nic se nevyptávajíce pro svědomí.

28 Pakli by vám někdo řekl: Toto jest modlám obětované, nejezte pro toho, kdož oznámil, a *pro* svědomí. Páně zajisté jest země i plnost její.

29 Svědomí pak pravím ne tvé, ale toho druhého. Nebo proč by měla svoboda má potupena býti od cizího svědomí?

30 A poněvadž já s díků činěním požívám, proč za bezbožného jmín býti mám *pro to*, z čehož já díky činím?

31 Protož buď že jíte, neb pijete, aneb cožkoli činíte, všecko k slávě Boží čiňte.

32 Bez úrazu buďte i Židům i Řekům i církvi Boží,

33 Jakož i já ve všem líbím se všechněm, nehledaje v tom svého užitku, ale mnohých, aby spaseni byli.

KAPITOLA 11.

Jak se chovati v společných shromážděních, učí, 16. nezpůsob při večeři Páně tresce, 33. a k vydanému prvé vede.

Následovníci moji buďte, jako i já Kristův.

2 Chválímť pak vás, bratří, že všecky věci mé v paměti máte, a jakž jsem vydal vám, ustanovení zachováváte.

3 Chciť pak, abyste věděli, že všelikého muže hlava jest Kristus, a hlava ženy muž, hlava pak Kristova Bůh.

4 Každý muž, modle se aneb prorokuje s přikrytou hlavou, ohyžďuje hlavu svou.

5 Každá pak žena, modleci se aneb prorokujici s nepřikrytou hlavou, ohyžďuje hlavu svou; nebo jednostejná věc jest, jako by se oholila.

6 Nebo nezavíjí-liť se žena, nechažť se také ostříhá. Pakli jest mrzká věc ženě oholiti se neb ostříhati, nechažť se zavíjí.

7 Mužť nemá zavíjeti hlavy, jsa obraz a sláva Boží, ale žena jest sláva mužova.

8 Nebo není muž z ženy, ale žena z muže.

9 Není zajisté muž stvořen pro ženu, ale žena pro muže.

10 Protož máť žena míti obestření na hlavě pro anděly.

11 A však ani muž bez ženy, ani žena bez muže v Pánu.

12 Nebo jakož žena z muže, tak
i muž skrze ženu, všecky pak
věci z Boha.

13 Vy sami mezi sebou suďte,
sluší-li se ženě bez zavití mod-
liti Bohu.

14 Zdaliž vás i samo přirození
neučí, žeť jest ohyzda muži míti
dlouhé vlasy?

15 Ale ženě míti dlouhé vlasy
poctivé jest; nebo vlasové k za-
stírání dáni jsou jí.

16 Jestliže pak komu se vidí
neustupným býti, myť takové-
ho obyčeje nemáme, ani církev
Boží.

17 Tyto pak věci předkládaje,
nechválím, že ne k lepšímu, ale
k horšímu se scházíte.

18 Nejprvé zajisté, když se
scházíte do shromáždění, sly-
ším, že jsou roztržky mezi vámi,
a poněkud tomu věřím.

19 Neboť musejí i kacířstva me-
zi vámi býti, aby právě pobožní
zjeveni byli mezi vámi.

20 Když tedy tak se scházíte
vespolek, toť není večeři Páně
jísti,

21 Poněvadž jeden každý nej-
prv s jídlem večeře své se uspíší,
a tu někdo lační, a jiný se přepil.

22 A což pak domů nemáte k
jídlu a ku pití? Čili církev Boží
tupíte, a zahanbujete ty, kteříž
nemají? Což vám dím? Chváliti
budu vás? V tom nechválím.

23 Já zajisté přijal jsem ode
Pána, což i vydal jsem vám, že
Pán Ježíš v tu noc, v kterouž
zrazen jest, vzal chléb,

24 A díky činiv, lámal a řekl:
Vezměte, jezte, to jest tělo mé,
kteréž se za vás láme. To čiňte
na mou památku.

25 Takž i kalich, když poveče-
řel, řka: Tento kalich jest ta
nová smlouva v mé krvi. To
čiňte, kolikrátkoli píti budete,
na mou památku.

26 Nebo kolikrátž byste koli
jedli chléb tento a kalich tento
pili, smrt Páně zvěstujete, do-
kudž nepřijde.

27 A protož kdokoli jedl by
chléb tento, a pil kalich Páně
nehodně, vinen bude tělem a
krví Páně.

28 Zkusiž tedy sám sebe člo-
věk, a tak chléb ten jez, a z toho
kalicha pí.

29 Nebo kdož jí a pije nehodně,
odsouzení sobě jí a pije, neroz-
suzuje těla Páně.

30 Protož mezi vámi jsou mnozí
mdlí a nemocní, a spí mnozí,

31 Ješto kdybychom se sami
rozsuzovali, nebyli bychom sou-
zeni.

32 Ale když býváme souzeni,
ode Pána býváme poučováni,
abychom s světem nebyli potu-
peni.

33 A tak, bratří moji, když se

scházíte k jídlu, jedni na druhé čekávejte.

34 Pakli kdo lační, doma jez, abyste se nescházeli k odsouzení. Jiné pak věci, když přijdu, zřídím.

Kapitola 12.

Učí apoštol darů Božích dobře užívati, 12. a v svornosti, v lásce i v jednotě ducha zůstávati.

O duchovních pak *dařích*, bratří, nechci, abyste nevěděli.

2 Víte, že jste byli pohané, kteříž k modlám němým, jakž jste bývali vedeni, *tak* jste chodili.

3 Protož známoť vám činím, že žádný v Duchu Božím mluvě, nezlořečí Ježíši, a žádný nemůže říci Pán Ježíš, jediné v Duchu svatém.

4 Rozdílníť pak darové jsou, ale tentýž Duch,

5 A rozdílná jsou přisluhování, ale tentýž Pán,

6 A rozdílné jsou moci, ale tentýž jest Bůh, kterýž působí všecko ve všech.

7 Jednomu pak každému dáno bývá zjevení Ducha k užitku.

8 Nebo někomu dána bývá skrze Ducha řeč moudrosti, jinému pak řeč umění podlé téhož Ducha.

9 Jinému pak víra v témž Duchu, jinému darové uzdravování v jednostejném Duchu.

10 Někomu pak divů činění, jinému pak proroctví, jinému pak rozeznání duchů, jinému pak rozličnost jazyků, jinému pak vykládání jazyků.

11 Ale to vše působí jeden a týž Duch, rozděluje jednomu každému obzvláštně, jakž ráčí.

12 Nebo jakož tělo jedno jest a mnoho má oudů, ale všickni ti jednoho těla oudové, mnozí jsouce, jedno tělo jsou: tak i Kristus.

13 Skrze jednoho zajisté Ducha my všickni v jedno tělo pokřtěni jsme, buď Židé, buď Řekové, buď služebníci, neb svobodní, a všickni v jeden duch zapojeni jsme.

14 Nebo tělo není jeden oud, ale mnozí.

15 Dí-li noha: Poněvadž nejsem rukou, nejsem z těla, zdaliž proto není z těla?

16 A dí-li ucho: Když nejsem oko, nejsem z těla, zdaliž proto není z těla?

17 Jestliže všecko tělo jest oko, kde pak sluch? Pakli všecko sluch, kde povonění?

18 Ale zřídil Bůh oudy, jeden každý z nich v těle, tak jakž chtěl.

19 Pakliť by všickni byli jeden oud, kde by bylo tělo?

20 Ale nyní ač mnozí oudové jsou, jest však jedno tělo.

21 Nemůžeť tedy oko říci ruce:
Nepotřebí mi tebe, aneb opět
hlava nohám: Nepotřebuji vás.
22 Nýbrž mnohem více oudové,
kteříž se zdadí nejmdlejší v těle
býti, potřební jsou.
23 A kteréž máme za nejne-
poctivější v těle, těm větší po-
ctivost činíme; a nepoctiví naši
hojnější ozdobu mají,
24 Poctiví pak *oudové* naši toho
nepotřebují. Ale Bůh tak způso-
bil tělo, dav poslednějšímu hoj-
nější poctivost,
25 Aby nebyla roztržitost v tě-
le, ale aby oudové jedni o druhé
vespolek pečovali.
26 A protož jestliže co trpí je-
den oud, spolu s ním trpí všickni
oudové; pakli jest v slávě je-
den oud, radují se spolu s ním
všickni oudové.
27 Vy pak jste tělo Kristovo, a
oudové z částky.
28 A některé zajisté postavil
Bůh v církvi nejprv apoštoly,
druhé proroky, třetí učitele, po-
tom moci, potom dary uzdravo-
vání, pomocníky, správce, roz-
ličnost jazyků.
29 Zdaliž jsou všickni apoštolé?
Zdali všickni proroci? Zdali všic-
kni učitelé? Zdali všickni divy
činí?
30 Zdali všickni mají dary k
uzdravování? Zdali všickni ja-
zyky mluví? Zdali všickni vy-
kládají?
31 Snažujte se pak dojíti darů
lepších, a ještěť vyšší cestu vám
ukáži.

Kapitola 13.

Chvála svaté lásky.

Bych jazyky lidskými mluvil
i andělskými, a lásky kdy-
bych neměl, učiněn jsem měď
zvučící aneb zvonec znějící.
2 A bychť měl proroctví, a po-
vědom byl všelikého tajemství i
všelikého umění, a kdybych měl
tak velikou víru, že bych hory
přenášel, lásky pak kdybych ne-
měl, nic nejsem.
3 A kdybych vynaložil na pokr-
my všecken statek svůj, a bych
vydal tělo své k spálení, a lásky
bych neměl, nic mi to nepro-
spívá.
4 Láska trpělivá jest, dobroti-
vá jest, láska nezávidí, láska
není všetečná, nenadýmá se.
5 V nic neslušného se nevydá-
vá, nehledá svých věcí, nezpouzí
se, neobmýšlí zlého.
6 Neraduje se z nepravosti, ale
spolu raduje se pravdě.
7 Všecko snáší, všemu věří,
všeho se naděje, všeho trpělivě
čeká.
8 Láska nikdy nevypadá, ješto
buď že proroctví jsou, ta přesta-
nou, buď jazykové, ti utichnou,
buď učení, to v nic přijde.
9 Z částky zajisté poznáváme,
a z částky prorokujeme.

10 Ale jakž by přišlo dokonalé,
tehdyť to, což jest z částky, vy-
hlazeno bude.
11 Dokudž jsem byl dítě, mluvil
jsem jako dítě, myslil jsem jako
dítě, smýšlel jsem jako dítě, ale
když jsem muž, opustil jsem dě-
tinské věci.
12 Nyní zajisté vidíme v zrca-
dle *a* skrze podobenství, ale teh-
dáž tváří v tvář. Nyní poznávám
z částky, ale tehdy poznám, tak
jakž i známostí obdařen budu.
13 Nyní pak zůstává víra, na-
děje, láska, to tré, ale největší z
nich *jestiť* láska.

KAPITOLA 14.

Učí darů Božích vyšších i nižších k společnému vzdělání užívati.

Stůjtež o lásku, horlivě žádej-
te duchovních věcí, nejvíce
však, abyste prorokovali.
2 Nebo ten, kdož mluví *cizím*
jazykem, ne lidem mluví, ale
Bohu; nebo žádný neposlouchá,
ale duchem vypravuje tajem-
ství.
3 Kdož pak prorokuje, lidem
mluví vzdělání, i napomínání, i
potěšení.
4 Kdož mluví *cizím* jazykem,
sám sebe vzdělává, ale ten, kdož
prorokuje, církev vzdělává.
5 Chtělť bych pak, abyste všic-
kni jazyky mluvili, ale však ra-
ději, abyste prorokovali. Nebo
větší jest ten, kterýž prorokuje,
nežli ten, kdož jazyky mluví, leč
by také vykládal, aby se vzdělá-
vala církev.
6 A protož, bratří, přišel-li
bych k vám, jazyky mluvě, což
vám prospěji, nebudu-liť vám
mluviti, buď v zjevení neb v
umění, buď v proroctví neb v
učení?
7 Však i bezdušné věci, vydá-
vající zvuk, jako píšťalka neb
harfa, kdyby rozdílného zvuku
nevydávaly, kterak by vědíno
bylo, co se píská, aneb na harfu
hrá?
8 Ano trouba vydala-li by ne-
jistý hlas, kdož se bude strojiti
k boji?
9 Tak i vy, nevydali-li byste ja-
zykem srozumitelných slov, kte-
rak bude rozumíno, co se mluví?
Budete jen u vítr mluviti.
10 Tak mnoho, (jakž vidíme),
rozdílů hlasů jest na světě, a nic
není bez hlasu.
11 Protož nebudu-liť znáti moci
hlasu, budu tomu, kterýž mluví,
cizozemec, a ten, kdož mluví,
bude mi cizozemec.
12 Tak i vy, poněvadž jste hor-
liví milovníci duchovních věcí,
toho hledejte, abyste se k vzdě-
lání církve rozhojnili.
13 A protož, kdož mluví jazy-
kem, modl se, aby mohl vyklá-
dati.
14 Nebo modlím-liť se jazykem,
duch můj se modlí, ale mysl má
bez užitku jest.

15 Což tedy jest? Modliti se bu-
du duchem a modliti se budu i
myslí; plésati budu duchem, a
plésati budu i myslí.
16 Nebo kdybys dobrořečil du-
chem, kterakž ten, kterýž pros-
tý člověk jest, k tvému díků či-
nění řekne Amen, poněvadž ne-
ví, co pravíš?
17 Nebo ač ty dobře díky činíš,
ale jiný se nevzdělává.
18 Děkuji Bohu svému, že více
než vy všickni jazyky mluvím;
19 Ale v zboru raději bych chtěl
pět slov srozumitelně promlu-
viti, abych také jiných poučil,
nežli deset tisíců slov jazykem.
20 Bratří, nebuďte děti v smy-
slu, ale zlostí buďte děti, smys-
lem pak buďte dospělí.
21 Psáno jest v zákoně: Pro-
tož rozličnými jazyky a cizími
rty budu mluviti lidu tomuto,
a aniž tak mne slyšeti budou,
praví Pán.
22 A tak jazykové jsou za div ne
těm, kteříž věří, ale nevěřícím,
proroctví pak ne nevěřícím, ale
věřícím.
23 A protož když by se sešla
všecka církev spolu, a všickni by
jazyky mluvili, a vešli by tam i
neučení neb nevěřící, zdaliž ne-
řeknou, že blázníte?
24 Ale kdyby všickni proroko-
vali, a všel by někdo nevěřící
neb neučený, přemáhán by byl
ode všech, *a* souzen ode všech.
25 A tak tajnosti srdce jeho zje-
veny budou, a padna na tvář,
klaněti se bude Bohu, vyznáva-
je, že jistě Bůh jest mezi vámi.
26 Což tedy, bratří? Když se
scházíte, jeden každý z vás pí-
seň má, učení má, jazyk má, zje-
vení má, vykládání má, všecko
to budiž k vzdělání.
27 Buď že kdo jazykem mluví,
tedy skrze dva neb nejvíce tři, a
to jeden po druhém, a jeden ať
vykládá.
28 Pakli by nebylo vykladače,
nechť mlčí v shromáždění, sám
pak sobě nechažť mluví a Bohu.
29 Proroci pak dva neb tři ať
mluví, a jiní nechť rozsuzují.
30 Pakliť by jinému tu přísedí-
címu zjeveno bylo, první mlč.
31 Nebo můžete všickni, jeden
po druhém, prorokovati, aby se
všickni učili, a všickni se potě-
šovali.
32 Duchovéť pak proroků pro-
rokům poddání jsou.
33 Neboť Bůh není *původ* ne-
řádu, ale pokoje, jako i ve všech
shromážděních svatých.
34 Ženy vaše v shromážděních
ať mlčí, nebo nedopouští se jim
mluviti, ale aby poddány byly,
jakž i zákon praví.
35 Pakli se chtí čemu naučiti,
doma mužů svých nechať se pta-
jí. Nebo mrzká věc jest ženám
mluviti v shromáždění.

36 Zdali od vás slovo Boží po-
šlo? Zdali k samým vám přišlo?
37 Zdá-li se sobě kdo býti pro-
rokem neb duchovním, nechažť
pozná, co vám píši, žeť jsou při-
kázaní Páně.
38 Pakli kdo neví, nevěz.
39 A takž, bratří, snažte se o
to, abyste prorokovali, a jazyky
mluviti nezbraňujte.
40 Všecko slušně a podlé řádu
ať se děje.

Kapitola 15.

Artikul o budoucím vzkříšení z mrtvých utvrzuje, 35. i vysvětluje.

Připomínámť pak vám, bratří, evangelium, kteréž
jsem zvěstoval vám, kteréž jste
i přijali, v němž i stojíte,
2 Skrze kteréž, (jestliže, kte-
rak jsem vám kázal, v paměti
máte), i spasení béřete, leč by-
ste na darmo uvěřili.
3 Vydal jsem zajisté vám nej-
předněji, což jsem i vzal, že Kri-
stus umřel za hříchy naše podlé
písem,
4 A že jest pohřben, a že vstal
z mrtvých třetího dne podlé pí-
sem,
5 A že vidín jest od Petra, po-
tom od dvanácti.
6 Potom vidín více než od pěti
set bratří spolu, z nichž mnozí
ještě živi jsou až dosavad, a ně-
kteří zesnuli.
7 Potom vidín jest od Jakuba,
potom ode všech apoštolů.
8 Nejposléze pak ze všech, jako
nedochůdčeti, ukázal se i mně.
9 Nebo já jsem nejmenší z
apoštolů, kterýž nejsem hoden
slouti apoštol, proto že jsem se
protivil církvi Boží.
10 Ale milostí Boží jsem to, což
jsem, a milost jeho ve mně da-
remná nebyla, ale hojněji, než
oni všickni, pracoval jsem, a
však ne já, ale milost Boží mně
přítomná.
11 Protož i já i oni tak kážeme,
a tak jste uvěřili.
12 Poněvadž se pak káže o Kri-
stu, že z mrtvých vstal, kterakž
někteří mezi vámi praví, že by
nebylo z mrtvých vstání?
13 Nebo není-liť z mrtvých
vstání, anižť Kristus z mrtvých
vstal.
14 A nevstal-liť z mrtvých Kris-
tus, tedyť jest daremné kázaní
naše, a daremnáť jest i víra va-
še.
15 A byli bychom nalezeni i kři-
ví svědkové Boží; nebo vydali
jsme svědectví o Bohu, že vzkří-
sil z mrtvých Krista. Kteréhož
nevzkřísil, (totiž) jestliže mrtví
z mrtvých nevstávají.
16 Nebo jestližeť mrtví z mrt-
vých nevstávají, anižť Kristus
vstal.
17 A nevstal-liť z mrtvých Kris-
tus, marná jest víra vaše, ještě
jste v svých hříších.

18 A takť i ti, kteříž zesnuli v
Kristu, zahynuli.

19 Jestližeť pak v tomto životě
toliko naději máme v Kristu,
nejbídnější jsme ze všech lidí.

20 Ale vstalť z mrtvých Kris-
tus, prvotiny těch, kteříž ze-
snuli.

21 Nebo poněvadž skrze člově-
ka smrt, skrze člověka i vzkří-
šení z mrtvých.

22 Nebo jakož v Adamovi všic-
kni umírají, tak i skrze Krista
všickni obživeni budou.

23 Ale jeden každý v svém po-
řádku: Prvotiny Kristus, potom
ti, kteříž jsou Kristovi, v příští
jeho.

24 Potom bude konec, když
vzdá království Bohu a Otci,
když vyprázdní všeliké knížat-
stvo, i všelikou vrchnost i moc.

25 Neboť musí on kralovati, do-
kudž nepoloží všech nepřátel
pod nohy jeho.

26 Nejposlednější pak nepřítel
zahlazen bude smrt.

27 Nebo všecky věci poddal pod
nohy jeho. Když pak praví, že
všecky věci poddány jsou, zjev-
néť jest, že kromě toho, kterýž
jemu poddal všecko.

28 A když poddáno jemu bude
všecko, tehdy i sám Syn poddá
se tomu, kterýž jemu poddati
má všecko, aby byl Bůh všecko
ve všech.

29 Sic jinak co činí ti, kteříž se
křtí za mrtvé? Jestližeť jistotně
nevstávají mrtví z mrtvých, i
proč se křtí za mrtvé.

30 Proč i my nebezpečenství tr-
píme každé hodiny?

31 Na každý den umírám, skr-
ze slávu naši, kterouž mám v
Kristu Ježíši Pánu našem.

32 Jestližeť jsem obyčejem ji-
ných lidí bojoval s šelmami v
Efezu, co mi to prospěje, ne-
vstanou-liť mrtví? Jezme *tedy* a
píme, nebo zítra zemřeme.

33 Nedejte se svoditi. Porušujíť
dobré obyčeje zlá rozmlouvání.

34 Prociťte k konání spravedl-
nosti, a nehřešte. Nebo někteří
neznají Boha; k zahanbení va-
šemu mluvím.

35 Ale řekneť někdo: Kterakž
vstanou mrtví? V jakém pak tě-
le přijdou?

36 Ó nemoudrý, to, což ty rozsí-
váš, nebývá obživěno, leč umře.

37 A což rozsíváš, ne to tělo,
kteréž potom zroste, rozsíváš,
ale holé zrno, jaké se trefí, pše-
nice neb kteréžkoli jiné.

38 Bůh pak dává jemu tělo,
jakž ráčí, a jednomu každému
z těch semen jeho vlastní tělo.

39 Ne každé tělo jest jednostej-
né tělo, ale jiné zajisté tělo lid-
ské, jiné pak tělo hovadí, jiné
pak rybí, a jiné ptačí.

40 A jsou těla nebeská, a jsou
těla zemská, ale jináť *jest* zajisté

sláva nebeských, a jiná zem-
ských,
41 Jiná sláva slunce, a jiná slá-
va měsíce, a jiná sláva hvězd;
nebo hvězda od hvězdy dělí se v
slávě.
42 Takť bude i vzkříšení z mrt-
vých. Rozsívá se porušitelné,
vstane neporušitelné;
43 Rozsívá se nesličné, vstane
slavné; rozsívá se nemocné,
vstane mocné;
44 Rozsívá se tělo tělesné, vsta-
ne tělo duchovní. Jest tělo tě-
lesné, jest i duchovní tělo.
45 Takť i psáno jest: Učiněn
jest první člověk Adam v duši
živou, *ale* ten poslední Adam v
ducha obživujícího.
46 Však ne nejprvé duchovní,
ale tělesné, potom duchovní.
47 První člověk z země zemský,
druhý člověk sám Pán s nebe.
48 Jakýž jest ten zemský, ta-
koví jsou i zemští, a jakýž ten
nebeský, takovíž *budou* i ne-
beští.
49 A jakož jsme nesli obraz
zemského, takť poneseme obraz
nebeského.
50 Totoť pak pravím, bratří: Že
tělo a krev království Božího
dědictví dosáhnouti nemohou,
aniž porušitelnost neporušitel-
nosti dědičně obdrží.
51 Aj, tajemství vám pravím:
Ne všickni zajisté zesneme,
ale všickni proměněni budeme,
hned pojednou, v okamžení, k
zatroubení poslednímu.
52 Neboť zatroubí, a mrtví
vstanou neporušitelní, a my
proměněni budeme.
53 Musí zajisté toto porušitelné
tělo obléci neporušitelnost, a
smrtelné toto obléci nesmrtel-
nost.
54 A když porušitelné toto ob-
leče neporušitelnost, a smrtelné
toto obleče nesmrtelnost, tehdy
se naplní řeč, kteráž napsána
jest: Pohlcena jest smrt v vítěz-
ství.
55 Kde *jest*, ó smrti, osten tvůj?
Kde jest, ó peklo, vítězství tvé?
56 Osten pak smrti jestiť hřích,
a moc hřícha jest zákon.
57 Ale Bohu díka, kterýž dal
nám vítězství skrze Pána na-
šeho Jezukrista.
58 Protož, bratří moji milí, stálí
buďte *a* nepohnutelní, rozhoj-
ňujíce se v díle Páně vždycky,
vědouce, že práce vaše není da-
remná v Pánu.

KAPITOLA 16.

Napomíná k zbírce, 5. navštíviti je slibuje, 10. Timotea jim poroučí, 12. Apollo vymlouvá, 13. k stálosti 15. a drahému vážení služebníků Božích vede.

O zbírce pak na svaté, jakž
jsem nařídil v církvích Ga-
latských, tak i vy čiňte.
2 V každou neděli jeden každý
z vás sám u sebe slož, schovaje
podlé možnosti, aby ne tehdáž,
když bych přišel, zbírky se dály.

3 Když pak přijdu, kterékoli schválíte skrze listy, tyť pošli, aby donesli tuto milost vaši do Jeruzaléma.

4 Pakliť by se za hodné vidělo, abych i já šel, půjdouť se mnou.

5 Přijduť pak k vám, když Macedonii projdu; (nebo Macedonii míním projíti).

6 Ale u vásť snad poostanu, aneb i přes zimu pobudu, abyste vy mne doprovodili, kamž bych koli šel.

7 Nechci zajisté s vámi se toliko na zastavení shledati, ale naději se, že za nějaký čas pobudu u vás, bude-li Pán chtíti.

8 Zůstanuť pak v Efezu až do letnic.

9 Nebo otevříny jsou mi tu veliké a mocné dvéře, a protivníků mnoho.

10 Přišel-liť by pak Timoteus, hleďtež, aby bezpečně byl u vás; neboť dílo Páně dělá jako i já.

11 Protož nechť jím žádný nepohrdá, ale vyprovoďte jej v pokoji, ať přijde ke mně; neboť na něj čekám s bratřími.

12 O Apollovi pak bratru *vězte*, že jsem ho velmi prosil, aby šel k vám s bratřími. Ale nikoli nebyl té vůle, aby nyní přišel, než přijdeť, když bude míti čas příhodný.

13 Bděte, stůjte u víře, zmužile sobě počínejte, buďtež silní.

14 Všecky věci vaše ať se dějí v lásce.

15 Prosímť pak vás, bratří, víte, že čeled Štěpánova jest prvotiny Achaie, a že se v službu svatým vydali,

16 Abyste i vy poddáni byli takovým, i všelikému pomáhajícímu a pracujícímu.

17 Těšímť se pak z příchodu Štěpána, a Fortunáta, a Achaika; nebo nedostatek váš oni doplnili.

18 Potěšili zajisté mého ducha i vašeho. Protož znejtež takové.

19 Pozdravujíť vás zborové, kteříž jsou v Azii. Pozdravujíť vás v Pánu velice Akvila a Priscilla, s církví tou, kteráž jest v domě jejich.

20 Pozdravují vás všickni bratří. Pozdravte sebe vespolek v políbení svatém.

21 Pozdravení vlastní rukou Pavlovou.

22 Jestliže kdo nemiluje Pána Jezukrista, budiž proklatý: Maran atha.

23 Milost Pána Jezukrista s vámi.

24 *I* láska má v Kristu Ježíši se všechněmi vámi. Amen.

DRUHÁ EPIŠTOLA (S.) PAVLA APOŠTOLA
K KORINTSKÝM.

Kapitola 1.

Pozdraviv Korintských, 3. a Pánu Bohu z ochrany poděkovav, 8. o svých pokušeních 12. i upřímosti své proti pomluvačům vypravuje.

Pavel apoštol Ježíše Krista skrze vůli Boží, a Timoteus bratr, církvi Boží, kteráž jest v Korintu, se všechněmi svatými, kteříž jsou ve vší Achaii:

2 Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho a Pána Jezukrista.

3 Požehnaný Bůh a Otec Pána našeho Jezukrista, Otec milosrdenství, a Bůh všelikého potěšení,

4 Kterýž těší nás ve všelikém ssoužení našem, abychom *i* my mohli potěšovati těch, kteříž by byli v jakémkoli ssoužení, tím potěšením, kterýmž i my potěšeni jsme od Boha.

5 Nebo jakož se rozhojňují utrpení Kristova při nás, tak skrze Krista rozhojňuje se i potěšení naše.

6 Nebo buď že ssouženi jsme, pro vaše potěšení a spasení, kteréž se působí v snášení týchž trápení, kteráž i my trpíme; buď že potěšováni býváme, pro vaše potěšení a spasení. A naděje naše pevná jest o vás,

7 Poněvadž víme, že jakož jste účastníci utrpení, tak i potěšení.

8 Nechcemeť zajisté, abyste nevěděli, bratří, o ssoužení našem, kteréž jsme měli v Azii, že jsme nad míru přetíženi byli a nad možnost, tak že jsme již i o životu svém byli pochybili.

9 Nýbrž sami v sobě již jsme byli tak usoudili, že nebylo lze než umříti, abychom nedoufali sami v sobě, ale v Bohu i mrtvé křísícím.

10 Kterýž od takové smrti vytrhl nás, a vytrhuje, v něhož doufáme, že i ještě vytrhne,

11 Když i vy nám pomáhati budete modlitbami za nás, aby z daru toho, příčinou mnohých osob nám *daného*, od mnohých děkováno bylo z nás.

12 Nebo chlouba naše tato jest, svědectví svědomí našeho, že v sprostnosti a v upřímosti Boží, ne v moudrosti tělesné, ale v milosti Boží obcovali jsme na světě, zvláště pak u vás.

13 Neboť nepíšeme vám nic jiného, než to, což čtete, aneb což prvé znáte. A naději mám, že až do konce tak znáti budete,

14 Jakož jste i poznali nás z částky, žeť jsme chlouba vaše, podobně jako i vy naše, v den Pána Ježíše.

15 A v tomť doufání chtěl jsem k vám přijíti nejprvé, abyste druhou milost měli,

16 A skrze vás jíti do Macedonie, a zase z Macedonie přijíti k vám, a od vás abych byl doprovozen do Judstva.

17 O tom pak když jsem přemyšloval, zdali jsem co lehkomyslně činil? Aneb což přemyšluji, *zdali* podlé těla přemyšluji, tak aby bylo při mně: Jest, jest, není, není?

18 Anobrž *víť* věrný Bůh, že řeč naše k vám nebyla: Jest, a není.

19 Nebo Syn Boží Ježíš Kristus, kterýž mezi vámi kázán jest skrze nás, skrze mne a Silvána a Timotea, nebyl: Jest, a není, ale bylo v něm: Jest.

20 Nebo kolikžkoli jest zaslíbení Božích, v němť jsou: Jest, a v němť jest: Amen, k slávě Bohu skrze nás.

21 Ten pak, kterýž potvrzuje nás s vámi v Kristu, a kterýž pomazal nás, Bůh jest.

22 Kterýž i znamenal nás, a dal závdavek Ducha v srdce naše.

23 Já pak Boha za svědka beru na svou duši, že lituje vás, ještě jsem nepřišel do Korintu.

24 Ne jako bychom panovali nad věrou vaší, ale pomocníci jsme radosti vaší; nebo věrou stojíte.

KAPITOLA 2.

Hříšníka na milost přijíti velí. 12. Práce služebníků, i původu jich i ovoce ukázáním, zveličuje.

Toto jsem pak sobě uložil, abych k vám zase s zámutkem nepřišel.

2 Nebo jestliže já vás zarmoutím, i kdo jest, ješto by mne obveselil, než ten, kterýž jest ode mne zarmoucen?

3 A toto samo psal jsem vám, abych přijda, neměl zámutku z těch, z nichž bych se měl radovati, doufaje o všech o vás, že radost má jest všech vás.

4 Nebo z velikého ssoužení a bolesti srdce psal jsem vám, s mnohými slzami, ne abyste zarmouceni byli, ale abyste poznali lásku, kterouž k vám velikou mám.

5 Jestližeť pak kdo zarmoutil, ne mneť zarmoutil, ale poněkud, (abych nepřetížil), všecky vás.

6 Dostiť má takový na tom trestání od mnohých,

7 Tak abyste naproti tomu již raději odpustili, a potěšili ho, aby snad přílišným zámutkem nebyl sehlcen takový.

8 Protož prosím vás, abyste utvrdili k němu lásku.

9 Nebo i proto psal jsem, abych
zkušením zvěděl, jste-li ve všem
poslušni.
10 Komuž pak vy co odpouštíte,
i já. Nebo i já, jestliže jsem co
odpustil, komuž jsem odpustil,
pro vás *jsem učinil*, před oblíče-
jem Kristovým, abychom nebyli
oklamáni od satana.
11 Neboť nejsou nám myšlení
jeho neznámá.
12 Když jsem pak přišel do Tro-
ady, příčinou evangelium Kri-
stova, ačkoli dvéře mi otevříny
byly skrze Pána, však neměl
jsem upokojení v duchu svém,
proto že jsem nenalezl Tita, bra-
tra svého.
13 Ale požehnav jich, odšel
jsem do Macedonie.
14 Bohu pak chvála, kterýž
vždycky dává nám vítězství v
Kristu, a vůni známosti své zje-
vuje skrze nás na každém mís-
tě.
15 Neboť jsme Kristova vůně
dobrá Bohu v těch, kteříž k spa-
sení přicházejí, i v těch, kteříž
hynou,
16 Těmto zajisté vůně smr-
telná k smrti, oněmno pak vůně
života k životu. Ale k tomu kdo
jest způsobný?
17 Neboť nejsme, jako mnozí,
cizoložící slovo Boží, ale jako
z upřímnosti, ale jako z Boha,
před oblíčejem Božím, o Kristu
mluvíme.

KAPITOLA 3.

Přisluhování nové Kristovo nad přisluho-
vání Zákona Starého vystavuje apoštol.

Začínáme opět sami sebe
chváliti? Zdaliž potřebuje-
me, jako někteří, schvalujících
listů k vám, neb od vás k jiným?
2 List náš vy jste, napsaný v
srdcích našich, kterýž znají a
čtou všickni lidé.
3 Nebo to zjevné jest, že jste list
Kristův způsobený skrze přislu-
hování naše, napsaný ne černi-
dlem, ale Duchem Boha živého,
ne na dskách kamenných, ale
na dskách srdce masitých.
4 Doufání pak takové máme
skrze Krista k Bohu,
5 Ne že bychom dostateční byli
mysliti něco sami z sebe, jakož-
to sami z sebe, ale dostatečnost
naše z Boha jest.
6 Kterýž i hodné nás učinil slu-
žebníky Nového Zákona, ne li-
tery, ale Ducha. Nebo litera za-
bijí, ale Duch obživuje.
7 Jestližeť pak přisluhování
smrti, literami vyryté na ds-
kách kamenných, bylo slavné,
tak že nemohli patřiti synové
Izraelští v tvář Mojžíšovu, pro
slávu oblíčeje jeho, kteráž pomi-
nouti měla,
8 I kterakž by ovšem přisluho-
vání Ducha nemělo býti slavné?
9 Nebo jestližeť přisluhování
pomsty slavné bylo, mnohemť
se více přisluhování spravedl-
nosti rozhojňuje v slávě.

10 Nebo to, což oslaveno bylo, aniž oslaveno bylo v té částce, u přirovnání této předůstojné slávy.

11 Nebo jestližeť to pomíjející *bylo* slavné, mnohemť více to, což zůstává, jestiť slavné.

12 Protož majíce takovou naději, mnohé svobody v mluvení užíváme,

13 A ne jako Mojžíš kladl zástěru na tvář svou, aby nepatřili synové Izraelští k cíli té věci pomíjející.

14 Pročež ztupeni jsou smyslové jejich. Nebo až do dnes ta zástěra v čítání Starého Zákona zůstává neodkrytá; nebo skrze Krista se odnímá.

15 Protož až do dnes, když čten bývá Mojžíš, zástěra jest položena na jejich srdci.

16 Než jakž by se obrátilo ku Pánu, odňata bude ta zástěra.

17 Nebo Pán jest Duch ten, a kdež jest ten Duch Páně, tu *i* svoboda.

18 My pak všickni odkrytou tváří slávu Páně jako v zrcadle spatřujíce, v týž obraz proměněni býváme od slávy v slávu, jakožto od Ducha Páně.

KAPITOLA 4.

Pilnost a opravdovost s. Pavla i pomocníků jeho v konání přisluhování Kristova.

Protož majíce toto přisluhování, jakž jsme milosrdenství došli, neoblevujeme.

2 Ale odmítáme ukrývání neslušnosti, nechodíce v chytrosti, aniž se lstivě obírajíce s slovem Božím, ale zjevováním pravdy v příjemnost uvodíce sebe u každého svědomí lidského před obličejem Božím.

3 Pakliť zakryté jest evangelium naše, před těmi, kteříž hynou, zakryté jest.

4 V nichž Bůh světa tohoto oslepil mysli, *totiž v* nevěrných, aby se jim nezasvítilo světlo evangelium slávy Kristovy, kterýž jest obraz Boží.

5 Neboť ne sami sebe kážeme, ale Krista Ježíše Pána, sebe pak služebníky vašimi pro Ježíše.

6 Bůh zajisté, kterýž rozkázal, aby se z temností světlo zablesklo, tenť se osvítil v srdcích našich k osvícení známosti slávy Boží v tváři Ježíše Krista.

7 Mámeť pak poklad tento v nádobách hliněných, aby důstojnost té moci byla Boží, a ne z nás,

8 Když se všech stran úzkost míváme, ale nebýváme cele potlačeni; býváme vrtkáni, ale nebýváme docela zvrtkáni;

9 Protivenství trpíme, ale nebýváme opuštěni; býváme opovrženi, ale nehyneme.

10 Vždycky mrtvení Pána Ježíše na těle nosíme, aby i život Ježíšův na těle našem zjeven byl.

11 Vždycky zajisté my, kteříž
živi jsme, na smrt býváme vydá-
váni pro Ježíše, aby i život Je-
žíšův zjeven byl na smrtelném
těle našem.
12 A tak smrt v nás moc pro-
vodí, ale v vás život.
13 Majíce tedy téhož ducha ví-
ry, podlé toho, jakž psáno jest:
Uvěřil jsem, protož jsem mluvil,
i myť věříme, protož i mluvíme,
14 Vědouce, že ten, kterýž
vzkřísil Pána Ježíše, i nás skrze
Ježíše vzkřísí, a postaví s vámi.
15 Nebo to všecko děje se pro
vás, aby ta přehojná milost skr-
ze díků činění od mnohých roz-
mohla se k slávě Boží.
16 Protož neoblevujeme, ale ač-
koli ten zevnitřní člověk náš ru-
ší se, však ten vnitřní obnovuje
se den ode dne.
17 Nebo toto nynější lehoučké
ssoužení naše převelmi veliké
věčné slávy břímě nám působí,
18 Když nepatříme na ty věci,
kteréž se vidí, ale na ty, kteréž
se nevidí. Nebo ty věci, kteréž
se vidí, jsou časné, ale které se
nevidí, jsou věčné.

KAPITOLA 5.

Nadějí budoucích věcí služebníků církve potěšuje, 9. i ku práci snažně ponouká, 19. dotýkaje i toho, jak veliké věci jim svěřeny jsou od Krista.

Víme zajisté, že byl-li by to-
hoto našeho zemského pře-
bývání stánek zbořen, stavení
od Boha máme, příbytek ne ru-
kou udělaný, věčný v nebesích.
2 Pročež i v tomto vzdycháme,
v příbytek svůj, kterýž jest s ne-
be, oblečeni býti žádajíce,
3 Jestliže však oblečení, a ne
nazí nalezeni budeme.
4 Nebo kteříž jsme v tomto
stánku, lkáme, jsouce obtíženi,
poněvadž bychom nechtěli svle-
čeni býti, ale přiodíni, aby pohl-
cena byla smrtelnost od života.
5 Ten pak, kdož nás tak k tomu
způsobil, Bůhť jest, kterýž také
dal nám závdavek Ducha.
6 Protož doufanlivé mysli
vždycky jsouce, a vědouce, že
dokudž pohostinu jsme v tomto
těle, vzdáleni jsme ode Pána,
7 (Nebo skrze víru chodíme, ne
skrze vidění),
8 Doufanlivéť pak mysli jsme,
a oblibujeme raději vyjíti z těla,
a přijíti ku Pánu.
9 Protož i usilujeme buď *v těle*
pohostinu jsouce, buďto *z těla* se
berouce, jemu se líbiti.
10 Všickni my zajisté ukázati
se musíme před soudnou sto-
licí Kristovou, aby přijal jeden
každý to, což skrze tělo *působil*,
podlé toho, jakž práce čí byla,
buď v dobrém, neb ve zlém.
11 Protož znajíce tu hrůzu Pá-
ně, lidem k víře sloužíme, Bo-
huť pak známi jsme. A nadě-
jiť mám, že i svědomí vašemu
známi jsme.

12 Neboť ne sami sebe opět
vám chválíme, ale příčinu vám
dáváme, abyste se chlubili ná-
mi, *a* abyste to měli proti těm,
kteříž se v tvárnosti chlubí, a ne
v srdci.

13 Nebo buď že nesmyslní
jsme, Bohu; buď že jsme rozum-
ní, vám.

14 Láska zajisté Kristova víže
nás,

15 Jakožto ty, kteříž tak soudí-
me, že poněvadž jeden za všecky
umřel, tedyť všickni zemřeli, a
že za všecky umřel, aby ti, kte-
říž živi jsou, již ne sami sobě
živi byli, ale tomu, kterýž za ně
umřel i z mrtvých vstal.

16 A tak my již od toho času
žádného neznáme podlé těla. A
ačkoli jsme znali Krista podlé
těla, ale nyní již více neznáme.

17 Protož jestli kdo v Kristu,
nové stvoření jest. Staré věci po-
minuly, aj, nové všecko učiněno
jest.

18 To pak všecko *jest* z Boha,
kterýž smířil nás s sebou skrze
Jezukrista, a dal nám služeb-
nost smíření toho.

19 Neboť Bůh byl v Kristu, v
mír uvodě svět s sebou, nepo-
čítaje jim hříchů jejich, a složil
v nás to slovo smíření.

20 Protož my na místě Kris-
tově poselství dějíce, jako by
Bůh skrze náš žádal, prosíme
na místě Kristově, smiřte se s
Bohem.

21 Nebo toho, kterýž hříchu ne-
poznal, za nás učinil hříchem,
abychom my učiněni byli spra-
vedlností Boží v něm.

KAPITOLA 6.

Služebníků Páně ku práci, 11. lidu pak k opravdovému služeb užívání 14. a modlářství utíkání napomíná.

Protož napomáhajíce, i napo-
mínáme vás, abyste milosti
Boží nadarmo nebrali,

2 (Neboť praví: V čas příhodný
uslyšel jsem tě, a v den spase-
ní spomohl jsem tobě. Aj, nyníť
jest čas příhodný, aj, nyní dnové
spasení.)

3 Žádného nedávájíce v ničemž
pohoršení, aby bylo bez ouhony
přisluhování,

4 Ale ve všem se chovajíce jako
Boží služebníci, ve mnohé trpě-
livosti, v utištěních, v nedostat-
cích, v úzkostech,

5 V ranách, v žalářích, v nepo-
kojích, v pracech, v bděních, v
postech,

6 V čistotě, v umění, v dlouho-
čekání, v dobrotivosti, v Duchu
svatém, v lásce neošemetné,

7 V slovu pravdy, v moci Boží,
skrze odění spravedlnosti na
pravo i na levo,

8 Skrze slávu i pohanění, skrze
zlou i dobrou pověst, jako blud-
ní, a jsouce pravdomluvní,

9 Jako neznámí, a jsouce zná-
mí, jako umírající, a aj, živi
jsme, jako potrestaní, a nezmor-
dovaní,
10 Jako smutní, a však se vždy-
cky radujíce, jako chudí, však
mnohé zbohacujíce, jako nic ne-
majíce, a však všemi věcmi vlá-
dnouce.
11 Ústa naše otevřína jsou k
vám, ó Korinští, srdce naše roz-
šířeno jest.
12 Nejste v nás ssouženi, než
ssouženi jste v střevách svých.
13 O takovéžť pak odměně ja-
kožto synům pravím: Rozšiřtež
se i vy.
14 Netáhněte jha s nevěřícími.
Nebo jaký jest spolek spravedl-
nosti s nepravostí? A jaké obco-
vání světla s temnostmi?
15 A jaké srovnání Krista s Be-
liálem? Aneb jaký díl věrnému
s nevěrným?
16 A jaké spolčení chrámu Bo-
žího s modlami? Nebo vy jste
chrám Boha živého, jakž pově-
děl Bůh: Přebývati budu v nich,
a procházeti se, a budu jejich
Bohem, a oni budou mým lidem.
17 A protož vyjdětež z pro-
středku jejich, a oddělte se, pra-
ví Pán; a nečistého se nedotý-
kejte, a já přijmu vás.
18 A budu vám za Otce, a vy mi
budete za syny a za dcery, praví
Pán všemohoucí.

KAPITOLA 7.

K svatosti života kratičce napomenuv, 2. o své k nim horlivé lásce 7. i z nich velikém potěšení obšírně vypravuje.

Taková tedy majíce zaslíbení,
nejmilejší, očisťujmež se od
všeliké poškvrny těla i ducha,
konajíce posvěcení v bázni Boží.
2 Přijmětež nás. Žádnémuť
jsme neublížili, žádnému neu-
škodili, žádného neoklamali.
3 Nepravím toho ku potupě,
poněvadž jsem napřed pověděl,
že jste v srdcích našich, aby-
chom spolu mřeli, i spolu živi
byli.
4 Mnohéť jsem k vám v mlu-
vení důvěrnosti, mnohoť se vá-
mi chlubím; naplněn jsem potě-
šením, rozhojňujiť se v radosti
ve všelikém ssoužení našem.
5 Nebo i když jsme byli přišli
do Macedonie, žádného odpoči-
nutí nemělo tělo naše, ale ve
všem ssouženi jsme byli; zevnitř
boje, vnitř strachy.
6 Ale ten, kterýž těší ponížené,
potěšil nás, Bůh, skrze příchod
Titův.
7 A netoliko příchodem jeho,
ale také i potěšením tím, kteréž
on měl z vás, vypravovav nám o
vaší veliké žádosti, o vašem kví-
lení, a vaší ke mně horlivé mi-
losti, tak že jsem se velmi zra-
doval.
8 A ačkoli zarmoutil jsem vás
listem, nelituji toho, ač jsem byl

litoval. Nebo vidím, že ten list,
ačkoli na čas, zarmoutil vás.

9 Nyní raduji se, ne že jste zarmouceni byli, ale že jste se ku pokání zarmoutili. Zarmoutili jste se zajisté podlé Boha, tak že jste k žádné škodě nepřišli skrze nás.

10 Nebo zámutek, kterýž jest podlé Boha, ten pokání k spasení působí, jehož nikdy líto nebývá, ale zámutek světa smrt způsobuje.

11 Ano hle, to samo, že jste podlé Boha zarmouceni byli, jakou v vás způsobilo snažnost, nýbrž omluvu, nýbrž zažhnutí hněvu, nýbrž bázeň, nýbrž žádost vroucí, nýbrž horlivost, anobrž pomstu? Všelijak prokázali jste to, že jste nevinni v té věci.

12 A ač psal jsem vám, však ne pro toho, kterýž tu nepravost spáchal, ani pro toho, komuž se křivda stala, ale aby vám zjevena byla pilnost naše o vás před oblíčejem Božím.

13 Protož potěšeniť jsme z potěšení vašeho. Ale mnohem hojněji zradovali jsme se z radosti Titovy, že poočerstven jest duch jeho ode všech vás,

14 A že chlubil-li jsem se v čem vámi před ním, nebyl jsem zahanben, ale jakož všecko mluvili jsme vám v pravdě, tak i chlouba naše, kteráž byla před Titem, pravá jest shledána.

15 Ano i srdce jeho k vám jest příchylnější, když rozpomíná se na poslušenství všech vás, kterak jste ho s bázní a s strachem přijali.

16 Protož raduji se, že ve všem mohu se vám dověřiti.

KAPITOLA 8.

Štědrosti Macedonských vydav svědectví, 7. k následování jí Korintských napomíná, 16. a bratří, kteréž k nim posílá, jejich lásce poroučí.

Známuť pak vám činíme, bratří, milost Boží, danou zborům Macedonským,

2 Že v mnohém zkušení ssoužení rozhojnilá radost jejich a převeliká chudoba jejich rozhojněna jest v bohatství upřímosti jejich.

3 Nebo svědectví jim vydávám, že podlé možnosti, ba i nad možnost hotovi byli,

4 Mnohými žádostmi prosíce nás, abychom tu milost a zbírku, kteráž se děje na svaté, na se přijali.

5 A netoliko tak, jakž jsme se nadáli, ale sami sebe nejprvé dali Pánu, i nám z vůle Boží,

6 Tak že jsme musili napomenouti Tita, aby jakož byl prvé započal, tak také i dokonal při vás milost tuto.

7 A protož jakž ve všech věcech jste hojní, u víře i v řeči i v známosti i ve všeliké snažnosti i v

lásce své k nám, tak i v této milosti hojní buďte.

8 Ne jako rozkazuje, pravím, ale snažností jiných i vaši upřímou lásku zkušenou ukázati chtěje.

9 Nebo znáte milost Pána našeho Jezukrista, že pro vás učiněn jest chudý, jsa bohatý, abyste vy jeho chudobou zbohatli.

10 A k tomuť vám radu dávám; nebo jest vám to užitečné, kteříž jste netoliko činiti, ale i chtíti prvé začali léta předešlého.

11 Protož nyní již to skutkem vykonejte, aby jakož hotové bylo chtění, tak bylo i vykonání z toho, což máte.

12 Nebo jest-liť prvé vůle hotová, podlé toho, což kdo má, vzácná jest, ne podlé toho, čehož nemá.

13 Nebo ne, aby jiní měli polehčení, a vy úzkost, ale rovnost ať jest, nyní přítomně vaše hojnost *spomoz* jejich chudobě,

14 Aby také jejich hojnost vaší chudobě byla ku pomoci, aby tak byla rovnost;

15 Jakož psáno: Kdo mnoho, nic mu nezbývalo, a kdo málo, neměl nedostatku.

16 Ale díka Bohu, kterýž takovou snažnost k vám dal v srdce Titovo,

17 Tak že to napomenutí přijal, anobrž jsa opravdový, sám z své dobré vůle šel k vám.

18 Poslaliť jsme pak s ním bratra toho, kterýž má velikou chválu v evangelium po všech zbořích,

19 (A netoliko to, ale také vyvolen jest od církví za tovaryše putování našeho, s touto milostí, kterouž sloužíme k slávě Pánu a vůli vaší),

20 Varujíce se toho, aby nám někdo neutrhal pro tu hojnost, kterouž my přisluhujeme,

21 Dobré opatrujíce netoliko před oblíčejem Páně, ale i před lidmi.

22 Poslali jsme pak s nimi bratra svého, kteréhož jsme mnohokrát ve mnohých věcech zkusili, že jest pilný, a nyní mnohem pilnější pro mnohé doufání *mé* o vás.

23 Z strany Tita, tovaryš můj jest, a mezi vámi pomocník; z strany bratří našich, poslové jsou církví *a* sláva Kristova.

24 Protož jistoty lásky své a chlouby naší o vás k nim dokažte, před oblíčejem církví.

KAPITOLA 9.

Oznamuje, proč k nim pomocníky své posílá, 6. a jaká mysl almužnu dávajících býti má, 10. i jaká za to naděje odplaty.

Nebo o pomoci, kteráž se děje svatým, jest zbytečné psáti vám.

2 Vím zajisté o vaší hotovosti, pro kterouž chlubím se vámi Macedonským, že Achaia hotova jest od předešlého léta. A ta vaše horlivost mnohými pohnula.

3 I poslal jsem tyto bratří, aby chlouba naše vámi nebyla marná v té stránce, *ale* abyste, (jakž jsem řekl), byli hotovi,

4 Abychom snad, přišli-li by se mnou Macedonští, a nalezli vás nehotové, nemusili se styděti, (ať nedím vy), za tak podstatnou chloubu.

5 Protož vidělo se mi za potřebné těchto bratří nepomenouti, aby napřed šli k vám, a připravili prvé opověděnou zbírku vaši, aby byla hotová jako dobrovolná zbírka, a ne jako bezděčná.

6 Ale totoť *pravím*: Kdo skoupě rozsívá, skoupě i žíti bude; a kdož rozsívá ochotně, ochotně i žíti bude.

7 Jeden každý jakž uložil v srdci, ne s neochotnou myslí aneb z mušení. Neboť ochotného dárce miluje Bůh.

8 Mocenť jest pak Bůh všelikou milost rozhojniti v vás, abyste ve všem všudy všeliký dostatek majíce, hojní byli ke všelikému skutku dobrému,

9 Jakož psáno jest: Rozsypal *a* dal chudým, spravedlnost jeho zůstává na věky.

10 Ten pak, kterýž dává símě rozsívajícímu, dejž i vám chléb k jedení, a rozmnožiž símě vaše, a přispořiž úrody spravedlnosti vaší,

11 Abyste všelijak zbohaceni byli ke všeliké sprostnosti, kteráž působí skrze nás, aby díky činěny byly Bohu.

12 Nebo služba oběti této netoliko doplňuje nedostatky svatých, ale také rozhojňuje se v mnohé díků činění Bohu, příčinou schválení služby této,

13 Když chválí Boha z jednomyslné poddanosti vaší k evangelium Kristovu, a z upřímé té zdílnosti k sobě i ke všechněm,

14 A modlí se za vás ti, kteříž vás převelice milují pro vyvýšenou milost Boží v vás.

15 Díka pak Bohu z nevymluvného daru jeho.

KAPITOLA 10.

Očišťuje se od nářku, 3. pravě, že podlé těla nechodí, svých věcí nehledá, 8. a není marnochlubný, 13. ale Kristu tak, jakž mu odměřil Bůh, slouží.

Já pak sám Pavel prosím vás skrze tichost a dobrotivost Kristovu, kterýžto v přítomnosti u vás jsem pokorný, ale v nepřítomnosti jsem k vám směle doověrný.

2 Prosímť pak, abych přítomen jsa, nemusil se osvoboditi

tou smělostí, na kterouž myslím, abych smělý byl proti některým, kteříž za to mají, že bychom my podlé těla chodili.

3 V těle zajisté chodíce, ne podlé těla rytěřujeme,

4 (Nebo odění rytěřování našeho není tělesné, ale mocné v Bohu k vyvrácení ohrad),

5 Podvracejíce rady, i všelikou vysokost, povyšující se proti umění Božímu, a jímajíce všelikou mysl v poddanost Kristu,

6 A nahotově majíce pomstu proti každému neposlušenství, když naplněno bude vaše poslušenství.

7 Na to-liž jen, co před očima jest, hledíte? Má-li kdo tu naději o sobě, že by Kristův byl, pomysliž také na to sám u sebe, že jakož on jest Kristův, tak i my Kristovi jsme.

8 Nebo bychť se pak i ještě hojněji chlubil mocí naší, kterouž nám dal Pán k vzdělání, a ne k zkažení vašemu, nebuduť zahanben;

9 Abych se nezdál listy strašiti vás.

10 Nebo listové prý jsou těžcí a mocní, ale přítomnost osobná jest mdlá, a řeč chaterná.

11 Toto nechať myslí takový, že jacíž jsme v slovu skrze psání, vzdáleni jsouce, takoví také budeme i v skutku, přijdouce.

12 Neboť my se nesmíme přimísiti aneb přirovnati k některým, kteříž sami sebe chválí. Ale ti nerozumějí, že sami sebou sebe měří, a přirovnávají sebe sobě.

13 My pak tím, což není odměřeno, nebudeme se chlubiti, ale podlé míry pravidla, kteroužto míru odměřil nám Bůh, tak že jsme dosáhli až k vám.

14 Nebo ne jako bychom nedosáhli až k vám, rozšiřujeme se nad míru. Až i k vám zajisté přišli jsme v evangelium Kristovu.

15 My *tedy* tím, což není odměřeno, nechlubíme se, cizími pracemi, ale naději máme, když víra vaše růsti bude v vás, že se rozšíříme dále podlé toho, jakž nám odměřeno,

16 Abych ještě tam za vámi kázal evangelium, ne abych v tom, což jinému odměřeno jest, *a* jest hotové, chlubil se.

17 Ale kdo se chlubí, v Pánu se chlub.

18 Nebo ne ten, kdož se sám chválí, zkušený jest, ale ten, kohož Pán chválí.

KAPITOLA 11.

Vystříhá, aby se falešným apoštolům svoditi nedali, 5. dovodě, že nerci-li jim by se vrovnati, ale 23. kdyby na chloubě záleželo, je i daleko převýšiti mohl.

Ó byste mne maličko posnesli v nemoudrosti, nýbrž posneste mne.

2 Neboť miluji vás Božím milo-
váním. Zasnoubilť jsem zajisté
vás čistou pannu oddati jed-
nomu muži, Kristu.

3 Ale bojím se, aby snad, jakž
onen had svedl Evu chytrostí
svou, tak nebyly porušeny mysli
vaše od sprostnosti, kteráž jest
v Kristu.

4 Nebo kdyby někdo přijda,
jiného Ježíše kázal, kteréhož
jsme nekázali, aneb kdybyste
jiného ducha přijali, kteréhož
jste nepřijali, aneb jiné evan-
gelium, kteréhož jste nevzali,
slušně byste *toho* snášeli.

5 Neboť za to mám, že jsem nic
menší nebyl nežli ti velicí apoš-
tolé.

6 Jestližeť pak jsem nedospělý
v řeči, však ne v umění, ale ve
všem všudy zjevní jsme vám.

7 Zdali jsem zhřešil, ponižuje
se, abyste vy povýšeni byli, že
jsem darmo evangelium Boží
kázal vám?

8 Jiné jsem církve loupil, bera
od nich žold, abych vám slou-
žil. A byv u vás, i jsa potřeben,
nezahálel jsem s obtížením žád-
ného.

9 Nebo ten nedostatek můj do-
plnili bratří, přišedše z Macedo-
nie. A ve všech věcech varoval
jsem se, a varovati budu, abych
vás neobtěžoval.

10 Jestiť pravda Kristova ve
mně, že chlouba tato nebude
mi zmařena v krajinách Achai-
ských.

11 Z které příčiny? Že vás ne-
miluji? Bůhť ví.

12 Ale což činím, ještěť činiti
budu, abych odňal příčinu těm,
kteříž chtějí dostati příčiny, aby
v tom, v čemž se chlubí, nale-
zeni byli takoví jako i my.

13 Nebo takoví falešní apoštolé
jsou dělníci lstiví, proměňujíce
se v apoštoly Kristovy.

14 A není div. Nebo i sám satan
proměňuje se v anděla světlosti.

15 Protož neníť to tak veliká
věc, jestliže i služebníci jeho
proměňují se, aby se zdáli býti
služebníci spravedlnosti, jichž-
to konec bude podlé skutků je-
jich.

16 Opět pravím, aby mne ně-
kdo neměl za nemoudrého; ný-
brž i jako nemoudrého přijměte
mne, ať i já se maličko něco
pochlubím.

17 Což mluvím, nemluvímť ja-
ko ode Pána, ale jako v nemoud-
rosti z strany této podstatné
chlouby.

18 Když se mnozí chlubí podlé
těla, i jáť se pochlubím.

19 Rádi zajisté snášíte nemou-
dré, jsouce moudří.

20 Nebo snášíte *i to*, by vás
kdo v službu podroboval, by kdo
zžíral, by kdo bral, by se kdo
pozdvihoval, by vás kdo v tvář
bil.

21 O zahanbování pravím, rov-
ně jako bychom my nějací špat-
ní byli. Nýbrž v čem kdo smí, (v
nemoudrosti mluvím), smímť i
já.

22 Židé jsou? Jsem i já. Izrael-
ští jsou? Jsem i já. Símě Abra-
hamovo jsou? Jsem i já.

23 Služebníci Kristovi jsou?
(Nemoudře dím:) Nadto já. V
pracech hojněji, v ranách pří-
lišně, v žalářích hojněji, v smr-
tech častokrát.

24 Od Židů pětkrát čtyřidceti
ran bez jedné trpěl jsem.

25 Třikrát metlami mrskán
jsem, jednou jsem byl kameno-
ván, třikrát jsem na moři tonul,
ve dne i v noci v hlubokosti byl
jsem.

26 Na cestách často, v nebez-
pečenství na řekách, v nebezpe-
čenství od lotrů, v nebezpečen-
ství od svého pokolení, v nebez-
pečenství od pohanů, v nebezpe-
čenství v městě, v nebezpečen-
ství na poušti, v nebezpečenství
na moři, v nebezpečenství mezi
falešnými bratřími.

27 V práci a v ustání, v bdě-
ních často, v hladu a v žízni, v
postech častokrát, na zimě a v
nahotě.

28 Kromě toho, což zevnitř *jest*,
vojsko na každý den povstává
proti mně, *totiž* péče o všecky
zbory.

29 Kdo umdlévá, ješto bych já
nemdlel? Kdo se uráží, abych já
se nepálil?

30 Jestližeť se mám chlubiti,
nemocmi svými se chlubiti bu-
du.

31 Bůh a Otec Pána našeho Je-
zukrista, kterýž jest požehnaný
na věky, ví, žeť nelhu.

32 Hejtman v Damašku lidu
Aréty krále, ostříhal města Da-
mašku, chtěje mne do vězení
vzíti.

33 Ale oknem po provaze spuš-
těn jsem v koši přes zed, i ušel
jsem rukou jeho.

KAPITOLA 12.

Ostatek potřebné chlouby apoštolovy, 20. a naučení, jak by měli na jeho příchod očekávati.

Ale chlubiti mi se není dobré,
nebo přišel bych k viděním
a zjevením Páně.

2 Znám člověka v Kristu před
lety čtrnácti, (v těle-li, nevím,
čili krom těla, nevím, Bůhť ví),
kterýž byl vtržen až do třetího
nebe.

3 A vím takového člověka,
(bylo-li v těle, čili krom těla, ne-
vím, Bůh ví),

4 Že byl vtržen do ráje, a slyšel
nevypravitelná slova, kterýchž
nesluší člověku mluviti.

5 Takovým budu se chlubiti,
ale sám sebou nebudu se chlu-
biti, než toliko nemocmi svými.

6 Nebo budu-li se chtíti chlu-
biti, nebuduť nemoudrým, prav-
du zajisté povím; ale uskrov-
nímť, aby někdo nesmýšlel více
o mně, nežli vidí *při* mně, aneb
slyší ode mne.

7 A abych se vysokostí zjevení
nad míru nepozdvihl, dán mi
jest osten do těla, anděl satan,
aby mne zašijkoval, abych se
nad míru nepovyšoval.

8 Za to třikrát jsem Pána pro-
sil, aby to odstoupilo ode mne.

9 Ale řekl mi: Dosti máš na
mé milosti, neboť moc má v
nemoci dokonává se. Nejraději
tedy chlubiti se budu nemocmi
svými, aby ve mně přebývala
moc Kristova.

10 Protož líbost mám v nemo-
cech, v pohaněních, v nedostat-
cích, v protivenstvích, *a* v úz-
kostech, pro Krista. Nebo když
mdlím, tehdy silen jsem.

11 Učiněn jsem nemoudrým,
chlubě se; vy jste mne k tomu
přinutili. Nebo já od vás měl
jsem chválen býti; neboť jsem
nic menší nebyl nežli ti velicí
apoštolé, ačkoli nic nejsem.

12 Znamení zajisté apoštolství
prokázána jsou mezi vámi ve vší
trpělivosti, i v divích, a v zázra-
cích, a v mocech.

13 Nebo co jest, čeho byste vy
méně měli nežli jiné církve, leč
to, že jsem já nezahálel s obtí-
žením vaším? Odpusťtež mi to
bezpráví.

14 Aj, již potřetí hotov jsem při-
jíti k vám, a nebuduť zaháleti s
obtížením vaším. Neboť nehle-
dám toho, což jest vašeho, ale
vás. Nemajíť zajisté synové ro-
dičům pokladů shromažďovati,
ale rodičové synům.

15 Ját‘ pak velmi rád náklad
učiním, i sám se vynaložím za
duše vaše, ačkoli velmi vás mi-
luje, málo jsem milován.

16 Ale nechť jest tak, že jsem já
vás neobtěžoval, než chytrý jsa,
lstí jsem vás zjímal.

17 Zdali skrze někoho z těch,
kteréž jsem poslal k vám, oblou-
pil jsem vás?

18 Dožádal jsem se Tita, a po-
slal jsem s ním bratra toho.
Zdali vás Titus podvedl? Zdaliž
jsme jedním duchem nechodili?
Zdaliž ne jedněmi šlepějemi?

19 A zase domníváte-li se, že se
vymlouváme před vámi? Před
oblíčejemť Božím v Kristu mlu-
víme, a to všecko, nejmilejší, k
vašemu vzdělání.

20 Neboť se bojím, abych snad
přijda, nenalezl vás takových,
jakýchž bych nechtěl, a já nebyl
nalezen od vás, jakéhož byste
vy nechtěli, aby snad nebylo
svárů, závistí, hněvů, vád, utr-
hání, reptání, nadýmání, růz-
nic,

21 Aby mne opět, když bych přišel, neponížil Bůh můj u vás, a plakal bych mnohých z těch, kteříž prvé hřešili, a nečinili pokání z nečistoty, a z smilstva, a z nestydatosti, kterouž páchali.

KAPITOLA 13.

Nenapravujícím učiniv pohrůžku, napomíná, aby sobě usmyslili. 11. A probudiv všech ku pobožnosti, 12. pozdravením vše zavřel.

Toto potřetí jdu k vám. V ústech dvou neb tří svědků staneť každé slovo.

2 Předpověděltʼ jsem, a předpovídám podruhé jako přítomný, a nyní nepřítomný píši těm, kteříž prvé hřešili, i jiným všechněm, že přijdu-liť opět znovu, neodpustím,

3 Poněvadž usilujete zkusiti toho, kterýž skrze mne mluví, Krista, kterýžto k vám není nemocný, ale mocný jest v vás.

4 Nebo ačkoli ukřižován jest jako nemocný, ale živ jest z moci Boží. A tak i my mdlí jsme s ním, ale živi budeme s ním, z moci Boží na vás.

5 Sami sebe zkušujte, jste-li u víře; sami sebe ohledujte. Čili sami sebe neznáte, že Ježíš Kristus jest v vás? Leč jste snad zavrženi.

6 Ale naději mám, že poznáte, žeť my nejsme zavrženi.

7 Modlímť se pak Bohu, abyste nic zlého nečinili, ne proto, abychom my se dokonalí ukázali, ale abyste vy to, což jest dobrého, činili, my pak jako zavrženi abychom byli.

8 Neboť nic nemůžeme proti pravdě, ale k pravdě.

9 Radujeme se zajisté, že ač jsme mdlí, ale vy jste silní, a za toť se i modlíme, abyste vy byli dokonalí.

10 Protož toto nepřítomný jsa, píši, abych přítomen jsa, nemusil býti přísný, podlé moci, kterouž mi dal Pán k vzdělání, a ne k zkáze.

11 Naposledy, bratří, mějtež se dobře, dokonalí buďte, potěšujte se, jednostejně smyslte, pokoj mějte, a Bůh lásky a pokoje budeť s vámi.

12 Pozdravtež jedni druhých políbením svatým. Pozdravují vás všickni svatí.

13 Milost Pána Jezukrista, a láska Boží, a účastenství Ducha svatého se všechněmi vámi. Amen.

EPIŠTOLA (S.) PAVLA APOŠTOLA
K GALATSKÝM.

Kapitola 1.

O původu apoštolství svého, 9. jistotě evangelium, 13. předešlé horlivosti své bez umění 15. i o napravení se k dílu Božímu vypravuje.

Pavel apoštol, (ne od lidí, ani
skrze člověka, ale skrze Je-
zukrista, a Boha Otce, kterýž jej
vzkřísil z mrtvých),
2 I ti, kteříž se mnou jsou, všic-
kni bratří zborům Galatským:
3 Milost vám a pokoj od Boha
Otce a Pána našeho Jezukrista,
4 Kterýž vydal sebe samého za
hříchy naše, aby nás vytrhl z
tohoto přítomného věku zlého,
podlé vůle Boha a Otce našeho,
5 Jemuž buď sláva na věky vě-
ků. Amen.
6 Divím se, že jste tak rychle od
toho, kterýž vás povolal v milost
Kristovu, uchýlili se k jinému
evangelium.
7 Kteréž není jiné, ale jsou ně-
kteří, ješto vás kormoutí, a pře-
vrátiti chtějí evangelium Kris-
tovo.
8 Ale bychom pak i my neb an-
děl s nebe kázal vám mimo to,
což jsme vám kázali, prokletý
buď.
9 Jakož jsme prvé pověděli, a
ještě znovu pravím: Jestliže by
vám kdo *jiné* evangelium kázal
mimo to, kteréž jste přijali, pro-
kletý buď.
10 Nebo lidské-liž věci, čili Boží
předkládám? Zdaliž lidem se lí-
biti hledám? Kdybych se zajisté
ještě lidem zaliboval, služebník
Kristův bych nebyl.
11 Oznamujiť pak vám, bratří,
že evangelium to, kteréž kázáno
jest ode mne, není podlé člově-
ka.
12 Nebo aniž jsem já ho přijal
od člověka, ani se naučil, ale
skrze zjevení Ježíše Krista.
13 Slýchali jste zajisté o mém
obcování někdejším v Židov-
stvu, že jsem se převelice pro-
tivil církvi Boží, a hubil jsem ji,
14 A že jsem prospíval v Židov-
stvu nad mnohé mně rovné v
pokolení svém, byv velmi hor-
livý milovník otcovských usta-
novení.
15 Ale když se zalíbilo Bohu,
kterýž mne byl oddělil z života
matky mé, a povolal skrze mi-
lost svou,
16 Zjeviti Syna svého mně,
abych jej kázal mezi pohany,
hned jsem se neporadil s tělem
a krví;

17 Aniž jsem se vrátil do Jeruzaléma k těm, kteříž prvé byli apoštolé nežli já, ale šel jsem do Arabie, přišel jsem pak zase do Damašku.
18 Potom po třech letech navrátil jsem se do Jeruzaléma, abych navštívil Petra, a pobyl jsem u něho patnácte dní.
19 Jiného pak z apoštolů žádného jsem neviděl než Jakuba, bratra Páně.
20 Cožť pak píši vám, aj, před Bohem, žeť neklamám.
21 Potom přišel jsem do krajin Syrských a Cilických.
22 Nebyl jsem pak známý osobou zborům Židovským, kteříž byli v Kristu,
23 Než toliko slýchali: Že ten, kterýž se nám někdy protivil, již nyní káže víru, kterouž někdy vybojovával.
24 A slavili ve mně Boha.

KAPITOLA 2.

Svatý Pavel evangelium od jiných apoštolů nevzal, 7. a však od nich za spolutovaryše přijat jsa, 11. věrně v tom i nad jiné se měl.

Potom po čtrnácti letech opět vstoupil jsem do Jeruzaléma s Barnabášem, pojav s sebou i Tita.
2 Vstoupil jsem pak podlé zjevení, a vypravoval jsem jim evangelium, kteréž káži mezi pohany, a zvláště pak znamenitějším, abych snad nadarmo neběžel nyní i prvé.
3 Ale ani Titus, kterýž se mnou byl, pohan byv, nebyl přinucen obřezati se,
4 Totiž pro podešlé falešné bratří, kteříž se byli vloudili k vyšpehování svobody naší, kterouž máme v Kristu Ježíši, aby nás v službu podrobili.
5 Kterýmž ani na chvilku neustoupili jsme, a nepoddali se, aby pravda evangelium zůstala u vás.
6 Od těch pak, kteříž se zdadí něco býti, ač jací někdy byli, mně potom nic není, Bůhť osoby člověka nepřijímá, ti, pravím, kteříž se něco zdadí býti, nic mi nepřidali.
7 Nýbrž naodpor, když uzřeli, že jest mi svěřeno evangelium, abych je kázal neobřezaným, jako i Petrovi mezi Židy,
8 (Nebo ten, kterýž mocný byl skrze Petra z strany apoštolství mezi Židy, byl mocný i skrze mne mezi pohany),
9 A poznavše milost mně danou, Jakub a Petr a Jan, kteříž se zdadí sloupové býti, podali pravic mně a Barnabášovi na tovaryšství, abychom my mezi pohany, a oni mezi Židy *kázali*.
10 Toliko abychom na chudé pamatovali, což jsem se i činiti snažoval.
11 A když byl přišel Petr do Antiochie, zjevně jsem jemu odepřel; hoden zajisté byl trestání.

12 Nebo prvé než přišli někteří
od Jakuba, jídal s pohany, a
když přišli, ucházel a odděloval
se, boje se těch, kteříž byli z Židovstva.

13 A spolu s ním v tom pokrytství byli i jiní Židé, tak že i Barnabáš uveden byl v to jejich pokrytství.

14 Ale já uzřev, že nesprostně chodí v pravdě evangelium, řekl jsem Petrovi přede všemi: Poněvadž ty jsa Žid, pohansky živ jsi, a ne Židovsky, proč pohany k Židovskému způsobu nutíš?

15 My přirození Židé, a ne pohané hříšní,

16 Vědouce, že nebývá člověk ospravedlněn z skutků zákona, ale skrze víru v Jezukrista, i my v Krista uvěřili jsme, abychom ospravedlněni byli z víry Kristovy, a ne z skutků zákona, proto že nebude ospravedlněn z skutků zákona žádný člověk.

17 Jestliže pak hledajíce ospravedlněni býti v Kristu, nalézáme se i my hříšníci, tedy jest Kristus služebník hřícha? Nikoli.

18 Nebo budu-li to, což jsem zbořil, opět zase vzdělávati, přestupníkem sebe činím.

19 Já zajisté skrze zákon zákonu umřel jsem, abych živ byl Bohu.

20 S Kristem ukřižován jsem. Živť jsem pak již ne já, ale živ jest ve mně Kristus. Že pak nyní živ jsem v těle, u víře Syna Božího živ jsem, kterýž zamiloval mne, a vydal sebe samého za mne.

21 Nepohrdámť tou milostí Boží. Nebo jestližeť jest z zákona spravedlnost, tedyť Kristus nadarmo umřel.

KAPITOLA 3.

Z nemoudrosti a nestálosti apoštol Galatských potrestav, 2. o ospravedlnění člověka věrou v Krista 11. a ne zákonem důvodně a potěšeně vypravuje.

Ó nemoudří Galatští, kdo vás tak zmámil, abyste nebyli povolni pravdě, kterýmž před očima Ježíš Kristus prvé byl vypsán, a mezi vámi ukřižován?

2 Toto bych jen rád chtěl zvěděti od vás, z skutků-li zákona Ducha jste přijali, čili z slyšení víry?

3 Tak nemoudří jste? Počavše Duchem, nyní tělem konáte?

4 Tak mnoho trpěli jste nadarmo? A ještě nadarmo-li.

5 Ten tedy, kterýž vám dává Ducha, a činí divy mezi vámi, z skutků-li zákona, čili z slyšení víry?

6 Jako Abraham uvěřil Bohu, a počteno jemu to k spravedlnosti.

7 A tak vidíte, že ti, kteříž jsou z víry, ti jsou synové Abrahamovi.

8 Předzvěděvši pak písmo, že z
víry ospravedlňuje pohany Bůh,
předpovědělo Abrahamovi: Že v
tobě budou požehnáni všickni
národové.

9 A tak ti, kteříž jsou z víry,
docházejí požehnání s věrným
Abrahamem.

10 Kteříž pak koli z skutků zá-
kona jsou, pod zlořečenstvím
jsou. Nebo psáno jest: Zlořečený
každý, kdož nezůstává ve všem,
což jest psáno v knize zákona,
aby to plnil.

11 A že z zákona nebývá žád-
ný ospravedlněn před Bohem,
zjevné *jest*, nebo spravedlivý z
víry živ bude.

12 Zákon pak není z víry, ale:
Ten člověk, kterýž by plnil je,
živ bude skrze ně.

13 *Ale* vykoupilť nás Kristus z
zlořečenství zákona, učiněn byv
pro nás zlořečenstvím, (nebo
psáno jest: Zlořečený každý,
kdož visí na dřevě),

14 Aby na pohany to požehnání
Abrahamovo přišlo v Kristu Je-
žíši, a abychom zaslíbení Ducha
přijali skrze víru.

15 Bratří, po lidsku pravím:
Však utvrzené člověka smlouvy
žádný neruší, aniž *k ní co* při-
dává.

16 Abrahamovi pak učiněna
jsou zaslíbení, i semeni jeho.
Nedí: A semenům, jako o mno-
hých, ale jako o jednom: A se-
menu tvému, jenž jest Kristus.

17 Totoť pak pravím: *Že* smlou-
vy prvé od Boha stvrzené, *vzta-
hující se* k Kristu, zákon, kte-
rýž po čtyřech stech a po třidcíti
letech začal se, nevyprazdňuje,
aby slib Boží v nic obrátil.

18 Nebo jestližeť z zákona dě-
dictví, již ne z zaslíbení. Ale A-
brahamovi skrze zaslíbení Bůh
daroval.

19 Což pak zákon? Pro přestu-
pování ustanoven jest, dokudž
by nepřišlo to símě, jemuž se
stalo zaslíbení, způsobený skrze
anděly v ruce prostředníka.

20 Ale prostředník není jedno-
ho, Bůh pak jeden jest.

21 Tedy zákon jest proti slibům
Božím? Odstup to. Nebo kdyby
byl zákon dán, kterýž by mohl
obživiti, jistě z zákona byla by
spravedlnost.

22 Ale zavřelo písmo všecky
pod hřích, aby zaslíbení z víry
Jezukristovy dáno bylo věřícím.

23 Prvé pak, než přišla víra,
pod zákonem byli jsme ostříhá-
ni, zavříni jsouce k té víře, kte-
ráž potom měla zjevena býti.

24 A tak zákon pěstounem na-
ším byl k Kristu, abychom z víry
ospravedlněni byli.

25 Ale když přišla víra, již ne-
jsme pod pěstounem.

26 Všickni zajisté synové Boží
jste v Kristu Ježíši skrze víru.

27 Nebo kteřížkoli v Krista po-
křtěni jste, Krista jste oblékli.
28 Neníť ani Žid, ani Řek, ani
slouha, ani svobodný, ani muž,
ani žena. Nebo všickni vy jedno
jste v Kristu Ježíši.
29 A když Kristovi jste, tedy sí-
mě Abrahamovo jste, a podlé za-
slíbení dědicové.

KAPITOLA 4.

Kristem z jha zákonního vyproštěným hanba i škoda opět se v ně zapletati. 12. Protož je pamatuje, a pěkným příkladem při tom osvěcuje.

Pravímť pak, že pokudž dědic
maličký jest, nic není roz-
dílný od služebníka, jsa pánem
všeho,
2 Ale pod ochráncemi a správ-
cemi jest až do času uloženého
od otce.
3 Tak i my když jsme byli ma-
liččí, pod živly světa byli jsme v
službu podrobeni.
4 Ale když přišla plnost času,
poslal Bůh Syna svého učině-
ného z ženy, učiněného pod zá-
konem,
5 Aby ty, kteříž pod zákonem
byli, vykoupil, abychom právo
synů přijali.
6 A že jste synové, poslal Bůh
Ducha Syna svého v srdce vaše,
volajícího: Abba, Otče.
7 A tak již nejsi slouha, ale syn,
a poněvadž syn, tedy i dědic
Boží skrze Krista.
8 Ale tehdáž, neznavše Boha,
sloužili jste těm, kteříž z přiro-
zení nejsou bohové.
9 Nyní pak, znajíce Boha, ný-
brž poznáni jsouce od Boha, kte-
rakž se zpátkem zase obracíte k
mdlým a bídným živlům, jimž
opět znovu chcete sloužiti?
10 Dnů šetříte, a měsíců, a ča-
sů, i let.
11 Bojím se za vás, abych snad
nadarmo nepracoval mezi vámi.
12 Buďte jako já, nebo i já jsem
jako vy, bratří, prosím vás. Nic
jste mi neublížili.
13 Nebo víte, že s mdlobou těla
kázal jsem vám evangelium po-
nejprvé.
14 A pokušení mé na těle mém
nebylo u vás málo váženo, aniž
jste pohrdli, ale jako anděla Bo-
žího přijali jste mne, jako Krista
Ježíše.
15 Jaké tehdy bylo blahosla-
venství vaše? Svědectvíť vám
zajisté dávám, že kdyby to mož-
né bylo, oči své vyloupíce, byli
byste mi dali.
16 Což tedy učiněn jsem vaším
nepřítelem, pravdu vám pravě?
17 Milujíť vás nedobře, nýbrž
odstrčiti nás chtějí, abyste vy je
milovali.
18 Slušnéť jest pak horlivě mi-
lovati v dobrém vždycky, a ne
jen toliko tehdáž, když jsem pří-
tomen vám.

19 Synáčkové moji, (kteréž o-
pět rodím, až by Kristus zfor-
mován byl v vás),
20 Chtěl bych přítomen vám
býti nyní, a proměniti hlas svůj;
nebo v pochybnosti jsem o vás.
21 Povězte mi, kteří pod záko-
nem chcete býti, nepozorujete-
-liž zákona?
22 Nebo psáno jest: Že Abra-
ham měl dva syny, jednoho z
děvky, a druhého z svobodné.
23 Ale ten z děvky podlé těla
se narodil, ten pak z svobodné
podlé zaslíbení.
24 Kteréžto věci u figůře se sta-
ly. Nebo toť jsou ti dva záko-
nové, jeden s hory Sinai, k man-
ství zplozující, a tenť jest *jako*
Agar.
25 Agar zajisté jest hora Sinai
v Arabii. Dobřeť se pak k ní
trefuje nynější Jeruzalém, nebo
v službu podroben jest s syny
svými.
26 Ale ten svrchní Jeruzalém
svobodný jest, kterýž jest mat-
ka všech nás.
27 Nebo psáno jest: Vesel se
neplodná, kteráž nerodíš, vy-
křikni a zvolej, kteráž nepra-
cuješ ku porodu; nebo ta opuš-
těná mnoho má synů, více než
ta, kteráž má muže.
28 Myť jsme tedy, ó bratří, tak
jako Izák, synové zaslíbení.
29 Ale jakož tehdáž ten podlé
těla zplozený protivil se tomu,
kterýž *byl* podlé Ducha, tak i
nyní.
30 Než co praví písmo? Vyvrz
děvku i syna jejího; nebo nebu-
deť dědicem syn děvky s synem
svobodné.
31 A tak, bratří, nejsmeť sy-
nové děvky, ale svobodné.

KAPITOLA 5.

Napomíná k zůstávání v pravé křesťanské svobodě, 13. jejíž jest pravidlo zřízené Boha i bližních milování. 17. Zatím skutky těla, i ovoce Ducha, a obého cíl ukazuje.

Protož v svobodě, kterouž Kri-
stus nás osvobodil, stůjte,
a nezapletejte se zase v jho slu-
žebnosti.
2 Aj, já Pavel pravím vám, že
budete-li se obřezovati, Kristus
vám nic neprospěje.
3 A zase osvědčuji všelikému
člověku, kterýž se obřezuje, že
jest povinen všecken zákon na-
plniti.
4 Zbavili jste se Krista, kte-
řížkoli v zákoně ospravedlněni
býti hledáte; vypadli jste z mi-
losti.
5 My zajisté duchem z víry na-
děje spravedlnosti očekáváme.
6 Nebo v Kristu Ježíši ani ob-
řízka nic neprospívá, ani neob-
řízka, ale víra skrze lásku děla-
jící.
7 Běželi jste dobře. Kdo vám
překazil, abyste pravdy nepo-
slouchali?
8 Neníť ta rada z toho, kterýž
vás volá.

9 Maličko kvasu všecko těsto nakvašuje.

10 Játť mám naději o vás v Pánu, že nic jiného smýšleti nebudete; ale ten, kterýž kormoutí vás, trpěti bude soud, kdožť jest on koli.

11 Já pak, bratří, káži-li také obřízku, i pročež ještě protivenství trpím? Tedy jest vyprázdněno pohoršení kříže.

12 Ó by také odřezáni byli, kteříž vás nepokojí.

13 Nebo vy v svobodu povoláni jste, bratří, toliko abyste pod zámyslem té svobody *nepovolovali* tělu, ale skrze lásku posluhujte sobě vespolek.

14 Nebo všecken zákon v jednom slovu se zavírá, *totiž* v tom: Milovati budeš bližního svého jako sebe samého.

15 Pakli se vespolek koušete a žerete, hleďtež, abyste jedni od druhých zkaženi nebyli.

16 Ale pravímť: Duchem choďte, a žádosti těla nevykonáte.

17 Nebo tělo žádá proti Duchu, a Duch proti tělu. Ty pak věci jsou sobě vespolek odporné, tak abyste ne, což byste chtěli, to činili.

18 Jestliže pak Duchem vedeni býváte, nejste pod zákonem.

19 Zjevníť jsou pak skutkové těla, jenž jsou: Cizoložstvo, smilstvo, nečistota, chlipnost,

20 Modloslužba, čarování, nepřátelství, svárové, nenávisti, hněvové, dráždění, různice, sekty,

21 Závisti, vraždy, opilství, hodování, a těm podobné věci. Kteréž kdokoli činí, toť vám předpovídám, jakož jsem i prvé pravil, že království Božího dědicové nebudou.

22 Ovoce pak Ducha jestiť: Láska, radost, pokoj, tichost, dobrotivost, dobrota, věrnost, krotkost, středmost.

23 Proti takovýmť není zákon.

24 Nebo kteříž jsou Kristovi, ti *své* tělo ukřižovali s vášněmi a s žádostmi.

25 Jsme-liť Duchem živi, Duchem i choďme.

26 Nebývejme marné chvály žádostivi, jedni druhých popouzejíce, a jedni druhým závidíce.

KAPITOLA 6.

V duchu tichosti napravovati učí padlé. 6. Lid věrný aby služebníky z statků svých opatroval, 12. a chytrákům se od Krista odvoditi nedal, pilně napomíná.

Bratří, by pak byl zachvácen člověk v nějakém pádu, vy duchovní napravte takového v duchu tichosti, prohlédaje sám k sobě, abys i ty nebyl pokoušín.

2 Jedni druhých břemena neste, a tak plňte zákon Kristův.

3 Nebo zdá-li se komu, že by něco byl, nic nejsa, takového vlastní mysl jeho svodí.

4 Ale díla svého zkus jeden každý, a tehdyť sám v sobě chválu míti bude, a ne v jiném.

5 Nebo jeden každý své břímě ponese.

6 Zdílejž se pak ten, kterýž naučení přijímá v slovu s tím, od kohož naučení béře, vším statkem.

7 Nemylte se, Bůhť nebude oklamán; nebo cožkoli rozsíval by člověk, toť bude i žíti.

8 Nebo kdož rozsívá tělu svému, z těla žití bude porušení; ale kdož rozsívá Duchu, z Duchať žíti bude život věčný.

9 Činíce pak dobře, neoblevujme; nebo časem svým budeme žíti, neustávajíce.

10 A protož dokudž čas máme, čiňme dobře všechněm, nejvíce pak domácím víry.

11 Pohleďte, jaký jsem vám list napsal svou rukou.

12 Ti, kteříž chtějí tvární býti podlé těla, nutí vás, abyste se obřezovali, jedné aby protivenství pro kříž Kristův netrpěli.

13 Nebo ani sami ti, kteříž se obřezují, nezachovávají zákona, ale chtí, abyste se obřezovali, aby se tělem vaším chlubili.

14 Ale ode mne odstup to, abych se chlubil, jediné v kříži Pána našeho Jezukrista, skrze něhož jest mi svět ukřižován, a já světu.

15 Nebo v Kristu Ježíši ani obřízka nic neprospívá, ani neobřízka, ale nové stvoření.

16 A kteřížkoli tohoto pravidla následují, pokoj *přijde* na ně a milosrdenství, i na lid Boží Izraelský.

17 Dále pak žádný mi nečiň zaměstknání, já zajisté jízvy Pána Ježíše nosím na těle svém.

18 Milost Pána Ježíše Krista s duchem vaším, bratří. Amen.

EPIŠTOLA (S.) PAVLA APOŠTOLA
K EFEZSKÝM.

KAPITOLA 1.

Kteréž Bůh Otec v Kristu vyvolil, 9. těm svaté evangelium zjevuje. 15. Z čehož se apoštol při Efezských těšil, i hojnějšího osvícení a moci jim žádal.

Pavel apoštol Jezukristův, skrze vůli Boží, svatým, kteří jsou v Efezu, a věrným v Kristu Ježíši:

2 Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho a Pána Jezukrista.

3 Požehnaný Bůh a Otec Pána našeho Jezukrista, kterýž požehnal nám všelikým požehnáním duchovním v nebeských věcech v Kristu,

4 Jakož vyvolil nás v něm před ustanovením světa, abychom byli svatí a nepoškvrnění před oblíčejem jeho v lásce,

5 Předzřídiv nás k zvolení za syny skrze Ježíše Krista pro sebe, podlé dobře libé vůle své,

6 K chvále slávy milosti své, kterouž vzácné nás učinil v tom nejmilejším.

7 V němž máme vykoupení skrze krev jeho, *totiž* odpuštění hříchů, podlé bohatství milosti jeho,

8 Kterouž rozhojnil k nám ve vší moudrosti a opatrnosti,

9 Oznámiv nám tajemství vůle své podlé dobré líbosti své, kterouž předuložil byl sám v sobě,

10 Aby v dokonání plnosti časů v jedno shromáždil všecko v Kristu, buď nebeské věci, buď zemské.

11 V kterémž i k losu připuštěni jsme, předzřízeni byvše, podlé předuložení toho, kterýž všecko působí podlé rady vůle své,

12 Abychom tak byli k chvále slávy jeho my, kteříž jsme prvé naději měli v Kristu.

13 V kterémž i vy *naději máte*, slyševše slovo pravdy, *totiž* evangelium spasení svého, skrze kteréž také, uvěřivše, znamenáni jste Duchem zaslíbení svatým,

14 Kterýž jest závdavek dědictví našeho, na vykoupení toho, což jím dobyto jest, k chvále slávy jeho.

15 Protož i já, slyšev o vaší víře v Pánu Ježíši, a o lásce ke všechněm svatým,

16 Nepřestávám díků činiti z vás, zmínku čině o vás na modlitbách svých,

17 Aby Bůh Pána našeho Jezu-

krista, Otec slávy, dal vám Du-
cha moudrosti a zjevení ku po-
znání jeho,
18 *A tak* osvícené oči mysli vaší,
abyste věděli, která by byla na-
děje povolání jeho, a jaké bohat-
ství slávy dědictví jeho v sva-
tých,
19 A kterak jest nesmírná ve-
likost moci jeho k nám věřícím
podlé působení mocnosti síly
jeho.
20 Kteréž dokázal na Kristu,
vzkřísiv jej z mrtvých, a posa-
div na pravici své na nebesích,
21 Vysoce nade všecko knížat-
stvo, i mocnosti, i moci, i pan-
stvo, i *nad* každé jméno, kte-
réž se jmenuje, netoliko v věku
tomto, ale i v budoucím.
22 A všecko poddal pod nohy
jeho, a jej dal hlavu nade všecko
církvi,
23 Kteráž jest tělo jeho, *a* pl-
nost všecko ve všech naplňují-
cího.

KAPITOLA 2.

Čehožkoli došli od Boha Židé i pohané, to vše z milosti Boží pošlo. 13. Protož obojí tak v svaté lásce spojeni, 19. i na výborném gruntu vzděláni jsouce, růsti mají.

I vás *obživil* mrtvé v vinách a
hříších,
2 V nichž jste někdy chodili
podlé obyčeje světa tohoto, a
podlé knížete mocného v pově-
tří, ducha toho, kterýž nyní dělá
v synech zpoury.
3 Mezi nimiž i my všickni ob-
covali jsme někdy v žádostech
těla svého, činivše to, což se lí-
bilo tělu a mysli, a byli jsme z
přirození synové hněvu jako i
jiní.
4 Ale Bůh, bohatý jsa v milosr-
denství pro velikou lásku svou,
kterouž zamiloval nás,
5 Také i nás, když jsme mrtví
byli v hříších, obživil spolu s
Kristem, (milostí spaseni jste),
6 A spolu *s ním* vzkřísil, i posa-
dil na nebesích v Kristu Ježíši,
7 Aby ukázal v věku budou-
cím nepřevýšené bohatství mi-
losti své, z dobroty *své* k nám v
Kristu Ježíši.
8 Nebo milostí spaseni jste skr-
ze víru, (a to ne sami z sebe, dar ť
jest to Boží),
9 Ne z skutků, aby se někdo ne-
chlubil.
10 Jsme zajisté jeho dílo, jsouce
stvořeni v Kristu Ježíši k skut-
kům dobrým, kteréž Bůh při-
pravil, abychom v nich chodili.
11 Protož pamatujte, že vy ně-
kdy pohané podlé těla, kteříž
jste slouli neobřízka od těch,
kteříž slouli obřízka na těle,
kteráž se působí rukama,
12 Vy jste byli onoho času bez
Krista, odcizení od společnosti
Izraele, a cizí od úmluv zaslí-
bení, naděje nemající, a bez Bo-
ha na světě.

13 Ale nyní v Kristu Ježíši vy,
kteříž jste někdy byli dalecí,
blízcí učiněni jste skrze krev
Kristovu.
14 Nebo onť jest pokoj náš, kte-
rýž učinil oboje jedno, zbořiv
hradbu dělící na různo,
15 A nepřátelství, *totiž* zákon
přikázaní v ustanoveních, vy-
prázdniv skrze tělo své, aby
ty oboje vzdělal v samém sobě
v jednoho nového člověka, *tak*
čině pokoj,
16 A v mír uvodě oboje v jenom
těle Bohu skrze kříž, vyhladiv
nepřátelství skrze něj.
17 A přišed, zvěstoval pokoj
vám, dalekým i blízkým.
18 Neboť skrze něho obojí má-
me přístup v jednom Duchu k
Otci.
19 Aj, již tedy nejste hosté a
příchozí, ale spoluměšťané sva-
tých a domácí Boží,
20 Vzdělaní na základ apoštol-
ský a prorocký, kdež jest grun-
tovní úhelný kámen sám Ježíš
Kristus,
21 Na němž všecko stavení pří-
slušně vzdělané roste v chrám
svatý v Pánu.
22 Na kterémž i vy spolu vzdě-
láváte se v příbytek Boží, v Du-
chu *svatém*.

KAPITOLA 3.

S. Pavel osvědčiv se zřízeným býti nestihlých bohatství Božích kazatelem, 13. napomíná Efezských k stálosti, 14. a za ně se 20. s díků činěním modlí.

Pro tu příčinu já Pavel ten vě-
zeň Krista Ježíše pro vás
pohany,
2 Jestliže však jste slyšeli o mi-
losti Boží, kteréž jest mi udě-
leno k *přisluhování* vám,
3 Že skrze zjevení oznámil mi
tajemství, (jakož jsem prvé psal
krátce;
4 Z čehož můžete, čtouce, poro-
zuměti známosti mé v tajemství
Kristovu);
5 Kteréž za jiných věků nebylo
známo synům lidským, tak jako
nyní zjeveno jest svatým apoš-
tolům jeho a prorokům skrze
Ducha,
6 Že jsou pohané spoludědicové
a jednotělní, i spoluúčastníci za-
slíbení jeho v Kristu skrze evan-
gelium.
7 Kteréhož jsem učiněn slouha
z daru milosti Boží sobě dané,
podlé působení moci jeho.
8 Mně nejmenšímu ze všech
svatých dána jest milost ta,
abych mezi pohany zvěstoval ta
nestihlá bohatství Kristova,
9 A vysvětlil všechněm, jaké by
bylo obcování tajemství skryté-
ho od věků v Bohu, kterýž vše-
cko stvořil skrze Ježíše Krista,
10 Aby nyní oznámena byla
knížatstvu a mocem na nebe-
sích skrze církev rozličná moud-
rost Boží,
11 Podlé předuložení věčného,

kteréž uložil v Kristu Ježíši Pá-
nu našem,
12 V němž máme smělost a pří-
stup s doufáním skrze víru jeho.
13 Protož prosím, abyste nehy-
nuli v mých ssouženích pro vás,
kteráž jsou sláva vaše.
14 Pro tuť příčinu klekám na
kolena svá před Otcem Pána
našeho Jezukrista,
15 Z něhož všeliká rodina na
nebi i na zemi se jmenuje,
16 Aby vám dal, podlé bohat-
ství slávy své, mocí posilněnu
býti skrze Ducha svého na
vnitřním člověku,
17 Aby Kristus skrze víru pře-
býval v srdcích vašich,
18 Abyste v lásce vkořeněni a
založeni jsouce, mohli stihnouti
se všechněmi svatými, kteraká
by byla širokost, a dlouhost, a
hlubokost, a vysokost,
19 A poznati přenesmírnou lás-
ku Kristovu, abyste naplněni
byli ve všelikou plnost Boží.
20 Tomu pak, kterýž mocen jest
nade všecko učiniti mnohem
hojněji, než my prosíme aneb
rozumíme, podlé moci té, kte-
rouž dělá v nás,
21 Tomu *buď* sláva v církvi skr-
ze Krista Ježíše po všecky věky
věků. Amen.

Kapitola 4.

Prosí, aby hodně v povolání svém, 4. v pravé jednotě víry zůstávajíce, chodili, 7. rozličných darů Božích k jedinému cíli, totiž k vzdělání církve, užívali, 17. a tak se novým Kristovým životem stkvěli.

Prosímť tedy vás já vězeň v
Pánu, abyste chodili tak,
jakž hodné jest na to povolání,
kterýmž povoláni jste,
2 Se vší pokorou, tichostí, i s
snášelivostí, snášejíce se vespo-
lek v lásce,
3 Usilujíce zachovávati jedno-
tu Ducha v svazku pokoje.
4 Jedno *jest* tělo, a jeden Duch,
jakož i povoláni jste v jedné na-
ději povolání svého.
5 Jeden Pán, jedna víra, jeden
křest,
6 Jeden Bůh a Otec všech, kte-
rýž jest nade všecko, a skrze
všecko, i ve všech vás.
7 Ale jednomu každému z nás
dána jest milost podlé míry ob-
darování Kristova.
8 Protož dí: Vstoupiv na vý-
sost, jaté vedl vězně, a dal dary
lidem.
9 Ale to, že vstoupil, co jest, je-
diné že i sstoupil prvé do nejniž-
ších stran země?
10 Ten *pak*, kterýž sstoupil, onť
jest, kterýž i vstoupil vysoko
nade všecka nebesa, aby napl-
nil všecko.
11 A onť dal některé zajisté
apoštoly, některé pak proroky,
jiné pak evangelisty, jiné pak
pastýře a učitele,

12 Pro spořádání svatých, k dí-
lu služebnosti, pro vzdělání těla
Kristova,

13 Až bychom se sběhli všickni
v jednotu víry a známosti Syna
Božího, v muže dokonalého, v
míru postavy plného věku Kris-
tova,

14 Abychom již více nebyli děti,
zmítající se a točící každým vě-
trem učení v neustavičnosti lid-
ské, v chytrosti k oklamávání
lstivému;

15 Ale upřímě se majíce v lásce,
rosťme v toho všelijak, kterýž
jest hlava, *totiž v* Krista.

16 Z kteréhož všecko tělo pří-
slušně spojené a svázané po
všech kloubích přisluhování,
podlé vnitřní moci v míru jed-
noho každého ouda, zrůst, jakž
na tělo přísluší, béře, k vzdělání
svému v lásce.

17 A protož totoť pravím a
osvědčuji skrze Pána, abyste již
více nechodili, jako i jiní pohané
chodí, v marnosti mysli své,

18 Zatemnění v rozumu, odci-
zeni jsouce od života Božího, pro
neznámost, kteráž jest v nich z
zatvrzení srdce jejich.

19 Kteříž zoufavše sobě, vydali
se v nestydatost, aby všelikou
nečistotu páchali s chtivostí.

20 Ale vy ne tak jste se vyučili
od Krista,

21 Ač jestliže jste ho slyšeli, a o
něm byli vyučeni, jakž jest prav-
da v Ježíšovi,

22 *Totiž*, žeť vám *náleží* složi-
ti ono první obcování podlé to-
ho starého člověka, rušícího se,
podlé žádosti oklamávajících,

23 Obnoviti se pak duchem my-
sli své,

24 A obléci toho nového člově-
ka, podlé Boha stvořeného, v
spravedlnosti a v svatosti prav-
dy.

25 Protož složíce lež, mluvtež
pravdu jeden každý s bližním
svým; nebo jsme vespolek ou-
dové.

26 Hněvejte se, a nehřešte;
slunce nezapadej na hněvivost
vaši.

27 Nedávejte místa ďáblu.

28 Kdo kradl, již více ne-
kraď, ale raději pracuj, dělaje
rukama, což dobrého jest, aby
měl, z čeho uděliti nuznému.

29 Žádná řeč mrzutá nevychá-
zej z úst vašich, ale jestli jaká
dobrá k vzdělání užitečnému,
aby dala milost posluchačům.

30 A nezarmucujte Ducha sva-
tého Božího, kterýmž znamená-
ni jste ke dni vykoupení.

31 Všeliká hořkost, a rozzlobe-
ní se, i hněv, i křik, i rouhání
buď odjato od vás, se vší zlostí,

32 Ale buďte k sobě vespolek
dobrotiví, milosrdní, odpouště-
jíce sobě vespolek, jakož i Bůh v
Kristu odpustil vám.

KAPITOLA 5.

Učí apoštol Efezské Otce nebeského následovati, 3. bezbožnosti se varovati, 15. opatrně sobě počínati, 22. manželé k sobě jak se mají chovati.

Buďtež tedy následovníci Boží, jakožto synové milí.
2 A choďte v lásce, jako i Kristus miloval nás, a vydal sebe samého za nás, dar a obět Bohu u vůni rozkošnou.
3 Smilstvo pak a všeliká nečistota, neb lakomství, aniž jmenováno buď mezi vámi, jakož sluší na svaté,
4 A mrzkost, ani bláznové mluvení, ani šprymování, kteréžto věci jsou nenáležité, ale raději díků činění.
5 Víte zajisté o tom, že žádný smilník aneb nečistý, ani lakomec, (jenž jest modloslužebník), nemá dědictví v království Kristově a Božím.
6 Žádný vás nesvoď marnými řečmi; nebo pro takové věci přichází hněv Boží na syny nepoddané.
7 Nebývejtež tedy účastníci jejich.
8 Byli jste zajisté někdy temnosti, ale nyní *jste* světlo v Pánu. Jakožto synové světla choďte,
9 (Nebo ovoce Ducha *záleží* ve vší dobrotě, a spravedlnosti, a v pravdě),
10 O to stojíce, což by se dobře líbilo Pánu.
11 A neobcujte s skutky neužitečnými tmy, ale raději je trescete.
12 Nebo což se tajně děje od nich, mrzko jest o tom i mluviti.
13 Ale to všecko, když bývá od světla trestáno, bývá zjeveno; cožkoli zajisté zjevné bývá, světlo jest.
14 Protož praví: Probuď se ty, kdož spíš, a vstaň z mrtvých, a zasvítíť se tobě Kristus.
15 Viztež tedy, kterak byste opatrně chodili, ne jako nemoudří, ale jako moudří,
16 Vykupujíce čas; nebo dnové zlí jsou.
17 Protož nebývejte neopatrní, ale rozumějící, která by byla vůle Páně.
18 A neopíjejte se vínem, v němž jest prostopašnost, ale naplněni buďte Duchem,
19 Mluvíce sobě vespolek v žalmích, a v chvalách, a v písničkách duchovních, zpívajíce a plésajíce v srdcích svých Pánu,
20 Díky činíce vždycky ze všeho ve jménu Pána našeho Jezukrista Bohu a Otci,
21 Poddáni jsouce jedni druhým v bázni Boží.
22 Ženy mužům svým poddány buďte, jako Pánu.
23 Nebo muž jest hlava ženy, jako i Kristus hlava církve, a onť jest spasitel těla.

24 A protož jakož církev poddána jest Kristu, tak i ženy mužům svým ve všem.
25 Muži milujte ženy své, jako i Kristus miloval církev, a vydal sebe samého za ni,
26 Aby ji posvětil, očistiv obmytím vody skrze slovo,
27 Aby ji sobě postavil slavnou církev, nemající poškvrny, ani vrásky, neb cokoli takového, ale aby byla svatá, a bez úhony.
28 Takť jsou povinni muži milovati ženy své jako svá vlastní těla. Kdo miluje ženu svou, sebeť samého miluje,
29 Žádný zajisté nikdy těla svého neměl v nenávisti, ale krmí a chová je, jakožto i Pán církev.
30 Neboť jsme oudové těla jeho, z masa jeho, a z kostí jeho.
31 A protoť opustí člověk otce svého i matku, a připojí se k manželce své, i budouť ti dva jedno tělo.
32 Tajemství toto veliké jest, ale já pravím o Kristu a o církvi.
33 A však i vy, jeden každý z vás, manželku svou tak jako sám sebe miluj. Žena pak ať se bojí muže.

KAPITOLA 6.

Apoštol učí, kterak dítky k rodičům, 4. rodičové k dítkám, 5. služebníci ku pánům, 9. páni k služebníkům míti se mají, 10. a všickni jak by proti ďáblu bojovati měli.

Dítky poslouchejte rodičů svých v Pánu; neboť jest to spravedlivé.
2 Cti otce svého i matku, (toť jest přikázaní první s zaslíbením),
3 Aby dobře bylo tobě, a abys byl dlouhověký na zemi.
4 A *vy* otcové nepopouzejte k hněvu dítek svých, ale vychovávejte je v cvičení a v napomínání Páně.
5 Služebníci buďte poslušni pánů tělesných s bázní a s strachem, v sprostnosti srdce svého, jako Krista,
6 Ne na oko sloužíce, jako ti, kteříž se lidem líbiti usilují, ale jako služebníci Kristovi, činíce vůli Boží z té duše,
7 S dobrou myslí sloužíce, jakožto Pánu, a ne lidem,
8 Vědouce, že, což by koli jeden každý učinil dobrého, za to odplatu vzíti má ode Pána, buďto služebník, buďto svobodný.
9 A vy páni též se tak mějte k nim, odpouštějíce pohrůžky, vědouce, že i vy také máte Pána svého v nebesích, a přijímání osob není u něho.
10 Dále pak, bratří moji, posilňte se v Pánu a v moci síly jeho.
11 Oblecte se v celé odění Boží, abyste mohli státi proti útokům ďábelským.
12 Neboť není bojování naše proti tělu a krvi, ale proti knížatstvu, proti mocnostem, proti světa pánům temností věku to-

hoto, proti duchovním zlostem vysoko.
13 A protož vezměte celé odění Boží, abyste mohli odolati v den zlý, a všecko vykonajíce, státi.
14 Stůjtež tedy, majíce podpásaná bedra svá pravdou, a oblečeni jsouce v pancíř spravedlnosti,
15 A obuté majíce nohy v hotovost k evangelium pokoje,
16 A zvláště pak vezmouce štít víry, kterýmž byste mohli všecky šípy ohnivé nešlechetníka toho uhasiti.
17 Lebku také spasení vezměte, i meč Ducha, jenž jest slovo Boží,
18 Všelikou modlitbou a prosbou modléce se každého času v Duchu, a v tom bedliví jsouce se vší ustavičností a prošením za všecky svaté,
19 I za mne, aby mi dána byla řeč k otevření úst mých s smělou doufanlivostí, abych oznamoval tajemství evangelium,
20 Pro něž úřad konám v řetězu, abych v něm směle mluvil, jakž mně mluviti náleží.
21 Abyste pak věděli i vy, co se se mnou děje, a co činím, všecko vám to oznámí Tychikus, milý bratr a věrný služebník v Pánu,
22 Jehož jsem pro to samo k vám poslal, abyste věděli o našich věcech, a aby potěšil srdcí vašich.
23 Pokoj bratřím, a láska s věrou od Boha Otce a Pána Jezukrista.
24 Milost *Boží* se všechněmi milujícími Pána našeho Jezukrista k neporušitelnosti. Amen.

EPIŠTOLA (S.) PAVLA APOŠTOLA
K FILIPENSKÝM.

KAPITOLA 1.

Apoštol z Filipenských byv potěšen, 9. dobrého jim žádal, 12. užitek svého vězení oznámil, 20. a ač žádal umříti, však i živ býti pro ně hotov byl, 27. když by jedné oni stálí, jednomyslní, a udatní byli.

Pavel a Timoteus, služebníci Ježíše Krista, všechněm svatým v Kristu Ježíši, kteříž jsou v *městě* Filippis, s biskupy a s jahny:

2 Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho a Pána Jezukrista.

3 Děkuji Bohu svému, když se koli na vás rozpomenu,

4 Vždycky při každé modlitbě své, s radostí za všecky za vás prosbu čině,

5 Z vašeho obcování evangelium, hned od prvního dne až posavad,

6 Jist jsa tím, že ten, kterýž začal v vás dílo dobré, dokoná až do dne Ježíše Krista,

7 Jakož jest mi spravedlivé tak smysliti o všech vás, proto že vás v srdci mám i v vězení svém, a v obraňování i v utvrzování evangelium, vás všecky účastníky milosti mně dané.

8 Svědek mi jest zajisté Bůh, kterak po všech po vás toužím v střevách Ježíše Krista.

9 A za to se modlím, aby láska vaše ještě více a více se rozhojňovala v známosti a ve všelikém smyslu,

10 K tomu, abyste zkušením rozeznati mohli užitečné věci *od neužitečných*, tak abyste byli upřímí a bez úrazu, až ke dni Kristovu,

11 Naplněni jsouce ovocem spravedlnosti, kteréž *nesete* skrze Jezukrista, k slávě a k chvále Boží.

12 Chciť pak, bratří, abyste věděli, že to, což mne obklíčilo, k většímu prospěchu evangelium přišlo,

13 Tak že vězení mé pro Krista rozhlášeno jest po všem rathouzu, i jinde všudy.

14 A mnozí z bratří v Pánu, spolehše na vězení mé, hojnější smělost mají bez strachu mluviti slovo.

15 A však někteří z závisti a navzdoru, někteří pak také z oblíbení Krista káží.

16 Ti pak, kteříž navzdoru Krista zvěstují, ne v čistotě, domnívají se, že mi k vězení mému ssoužení přidadí;

17 Kteří pak z lásky, ti vědí, že

jsem k obraně evangelium po-
staven.
18 *Ale* což pak *o to*? Nýbrž ja-
kýmkoli způsobem, buď v samé
tvárnosti, buď v pravdě Kristus
se zvěstuje, i z tohoť se raduji, a
ještě radovati budu.
19 Nebo vím, že mi to přijde k
spasení skrze vaši modlitbu, a
pomoc Ducha Jezukristova,
20 Podlé pečlivého očekávání a
naděje mé, že v ničem nebudu
zahanben, ale ve vší doufanlivé
smělosti, jakž *prvé* vždycky, tak
i nyní veleben bude Kristus na
těle mém, buď skrze život, buď
skrze smrt.
21 Mně zajisté živu býti *jest*
Kristus, a umříti zisk.
22 Jestli mi pak prospěšněji ži-
vu býti v těle pro práci, tedy ne-
vím, co bych vyvolil.
23 K obémuť se k tomu na-
kloňuji, žádost maje umříti, a
býti s Kristem, *což by* mnohem
lépe bylo,
24 Ale pozůstati v těle potřeb-
něji *jest* pro vás.
25 Načež spoléhaje, vím, že po-
budu, a s vámi se všemi spolu
pozůstanu k vašemu prospěchu,
a k radosti víry,
26 Aby se vaše ze mne chlouba
v Kristu Ježíši rozhojnila, skrze
mou vám zase přítomnost.
27 Toliko, jakž sluší evange-
lium Kristovu, obcujte, abych,
buď přijda a vás vida, buď vzdá-
len jsa, slyšel o vás, že stojíte
v jednom duchu, jednomyslně
pracujíce u víře evangelium,
28 A v ničemž se nestrachujíce
protivníků, což jest jim jistým
znamením zahynutí, vám pak
spasení, a to od Boha.
29 Nebo vám jest to z milosti
dáno pro Krista, abyste netoliko
v něho věřili, ale také pro něj i
trpěli,
30 Týž boj majíce, jakýž jste při
mně viděli, i nyní o mně slyšíte.

KAPITOLA 2.

Velmi pilně k jednomyslnosti, 3. pokoře a poslušenství jich napomíná, 5. utěšený na Kristu dávaje příklad. 19. Potom schvaluje Timotea, 25. a Epafrodita, jehož k nim posílá.

Protož jestli jaké potěšení v
Kristu, jestli které utěšení
lásky, jestli která společnost
Ducha, jsou-li která střeva a sli-
tování,
2 Naplňte radost mou, abyste
jednostejného smyslu byli, jed-
nostejnou lásku majíce, jedno-
dušní jsouce, jednostejně smýš-
lejíce,
3 Nic *nečiníce* skrze svár aneb
marnou chválu, ale v pokoře
jedni druhé za důstojnější nežli
sebe majíce.
4 Nehledejte jeden každý jen
svých věcí, ale každý také toho,
což jest jiných.
5 To tedy, ciťte při sobě, co i při
Kristu Ježíši.

6 Kterýž jsa v způsobu Božím,
nepoložil sobě toho za loupež
rovný býti Bohu,
7 Ale samého sebe zmařil, způ-
sob služebníka přijav, podobný
lidem učiněn.
8 A v způsobu nalezen jako člo-
věk, ponížil se, poslušný byv až
do smrti, a to smrti kříže.
9 Protož i Bůh povýšil ho nade
vše, a dal jemu jméno nad každé
jméno,
10 Aby ve jménu Ježíše každé
koleno klekalo, těch, kteříž jsou
na nebesích, a těch, kteříž jsou
na zemi, i těch, kteříž jsou pod
zemí,
11 A každý jazyk *aby* vyznával,
že Ježíš Kristus jest Pánem v
slávě Boha Otce.
12 A tak, moji milí, jakož jste
vždycky poslušni byli, netoliko
v přítomnosti mé, ale nyní mno-
hem více v nepřítomnosti mé, s
bázní a s třesením spasení své
konejte.
13 Bůh zajisté jest, kterýž pů-
sobí v vás i chtění i skutečné či-
nění, podlé dobře libé vůle *své*.
14 Všecko čiňte bez reptání, a
bez pochybování,
15 Abyste byli bez úhony, a
upřímí synové Boží, bez obvi-
nění u prostřed národu zlého a
převráceného. Mezi kterýmižto
svěťte jako světla na světě,
16 Slovo života zachovávajíce,
ku poctivosti mé v den Kristův,
že jsem ne nadarmo běžel, ani
nadarmo pracoval.
17 A bychť pak i obětován byl
pro obět a službu víře vaší, ra-
duji se, a spolu raduji se se
všechněmi vámi.
18 A též i vy radujte se, a spolu
radujte se se mnou.
19 Mámť pak naději v Pánu Je-
žíši, že Timotea brzy pošli vám,
abych i já pokojné mysli byl,
zvěda, kterak vy se máte.
20 Nebo žádného tak jednomy-
slného nemám, kterýž by tak
vlastně o vaše věci pečoval.
21 Všickni zajisté svých věcí
hledají, a ne těch, kteréž jsou
Krista Ježíše.
22 Ale jej zkušeného býti víte,
že jako syn s otcem, se mnou
přisluhoval v evangelium.
23 Tohoť hle, naději mám, že
pošli, jakž jen uzřím, co se bude
díti se mnou.
24 Mámť pak naději v Pánu, že
i sám brzo přijdu k vám.
25 Ale zdálo se mi za potřebné
Epafrodita, bratra a pomocníka
a spolurytíře mého, vašeho pak
apoštola i služebníka, v potřebě
mé poslati k vám,
26 Poněvadž toužil po všech
vás, a velmi těžek nad tím byl,
že jste o něm slyšeli, že by byl
nemocen.
27 A bylť jistě nemocen, i blízek
smrti, ale Bůh se nad ním smi-
loval, a ne nad ním toliko, ale i

nade mnou, abych zámutku na
zámutek neměl.
28 Protož tím chtivěji poslal
jsem ho, abyste, vidouce jej
zase, radovali se, a já abych byl
bez zámutku.
29 Přijmětež jej tedy v Pánu se
vší radostí, a mějtež takové v
poctivosti.
30 Neboť pro dílo Kristovo až k
smrti se přiblížil, opováživ se ži-
vota, aby doplnil to, v čemž jste
vy měli nedostatek při poslou-
žení mně.

KAPITOLA 3.

Velí v Pánu radost míti, 2. falešných vůdců se varovati, 8. v Kristu a ne jinde spravedlnosti hledati, 15. v té růsti, 17. a věrných služebníků Kristových následovati.

Dále pak, bratří moji, radujte
se v Pánu. Jednostejných
vám věcí psáti mně se jistě nes-
týště, vám pak *to* bezpečné jest.
2 Vizte psy, vizte zlé dělníky,
vizte roztržku.
3 Neboť myť jsme obřízka, kte-
říž duchem sloužíme Bohu, a
chlubíme se v Kristu Ježíši, a
nedoufáme v těle,
4 Ačkoli i já mohl bych doufati
v těle. Zdá-liť se komu jinému,
že by mohl doufati v těle, já více,
5 Obřezán jsa osmého dne, *jsa*
z rodu Izraelského, pokolení Be-
niaminova, Žid z Židů, podlé zá-
kona farizeus,
6 A z strany horlivosti protiv-
ník církve, z strany *pak* sprave-
dlnosti zákonní jsa bez úhony.
7 Ale to, což mi bylo ziskem,
položil jsem sobě pro Krista za
škodu.
8 Nýbrž i všecky věci pokládám
škodou býti pro vyvýšenost zná-
mosti Krista Ježíše Pána svého,
pro nějž jsem to všecko ztratil,
a mám to jako za lejna, abych
Krista získal,
9 A v něm nalezen byl nemající
své spravedlnosti, kteráž jest z
zákona, ale tu, kteráž jest z víry
Kristovy, tu spravedlnost, kte-
ráž jest z Boha, a u víře *záleží*,
10 Abych poznal jej, a moc
vzkříšení jeho, i společnost utr-
pení jeho, připodobňuje se k
smrti jeho,
11 Zda bych tak přišel k vzkří-
šení z mrtvých.
12 Ne že bych již dosáhl, aneb
již dokonalým byl, ale snažně
běžím, zda bych i uchvátiti mo-
hl, načež uchvácen jsem od Kri-
sta Ježíše.
13 Bratří, játť nemám za to, že
bych již dosáhl.
14 Ale to jedno *činím*, na ty
věci, kteréž jsou za mnou, zapo-
mínaje, k těm pak, kteréž jsou
přede mnou, úsilně chvátaje, k
cíli běžím, k odplatě svrchova-
ného povolání Božího v Kristu
Ježíši.
15 Protož kteřížkoli jsme doko-
nalí, to smýšlejme. A pakli v
čem jinak smyslíte, i toť vám
Bůh zjeví.

16 Ale k čemuž jsme již přišli,
v tom při jednostejném zůstá-
vejme pravidle, a jednostejně
smyslme.
17 Spolunásledovníci moji buď-
te, bratří, a šetřte těch, kteříž
tak chodí, jakož máte příklad na
nás.
18 Neboť mnozí chodí, o nichž
jsem častokrát pravil vám, a
nyní s pláčem pravím, že *jsou*
nepřátelé kříže Kristova,
19 Jichžto konec *jest* zahynutí,
jejichž Bůh *jest* břicho, a sláva v
mrzkostech jejich, kteříž o zem-
ské věci stojí.
20 Ale naše obcování jest v ne-
besích, odkudž i spasitele oče-
káváme Pána Jezukrista,
21 Kterýž promění tělo naše
ponížené, aby bylo podobné k
tělu slávy jeho, podlé mocnosti
té, kterouž mocen jest i všecky
věci podmaniti sobě.

KAPITOLA 4.

Vzbuzuje ty bratří k stálosti, 4. radosti, 5. mírnosti, 6. doufanlivosti, 8. a tak života svatosti a šlechetnosti. 10. Potom vděčnost svou za jejich štědré pomoci k nim prokazuje.

A tak, bratří moji milí a pře-
žádoucí, radost a koruno
má, tak stůjte v Pánu, milí.
2 Evody prosím, i Syntychény
prosím, aby jednostejně smys-
lily v Pánu.
3 Ano i tebe prosím, tovaryši
můj vlastní, budiž jim pomocen,
kteréžto v evangelium spolu
se mnou pracovaly, i spolu s
Klimentem a s jinými pomoc-
níky mými, jejichž jména jsou
v knize života.
4 Radujte se v Pánu vždycky;
opět pravím, radujte se.
5 Mírnost vaše známa buď
všechněm lidem. Pán blízko.
6 O nic nebuďte pečliví, ale ve
všech věcech skrze modlitbu a
poníženou žádost s díků čině-
ním prosby vaše známy buďte
Bohu.
7 A pokoj Boží, kterýž převy-
šuje všeliký rozum, hájiti bude
srdcí vašich i smyslů vašich v
Kristu Ježíši.
8 Dále pak, bratří, kterékoli
věci jsou pravé, kterékoli pocti-
vé, kterékoli spravedlivé, které-
koli čisté, kterékoli milé, které-
koli dobropověstné, jestli která
ctnost, a jestli která chvála, o
těch věcech přemyšlujte.
9 Kterýmž jste se i naučili, *je* i
přijali, a slyšeli i viděli na mně.
Ty věci čiňte, a Bůh pokoje bu-
deť s vámi.
10 Zradoval jsem se v Pánu ve-
lice, že již opět zase rozzelenala
se péče vaše o mne. Načež však
byli jste myslili, ale nedostalo se
vám příhodného času.
11 Ne proto, že bych jakou nou-
zi měl, *toto* pravím; nebo já na-
učil jsem se dosti míti na tom,
což mám.

12 Umímť i snížen býti, umím
také i hojnost míti; všudy a ve
všech věcech pocvičen jsem, i
nasycen býti i lačněti, totiž hoj-
nost míti i nouzi trpěti.
13 Všecko mohu v Kristu, kte-
rýž mne posiluje.
14 A však dobře jste učinili, ob-
covavše mému ssoužení.
15 Víte pak i vy, Filipenští, že
při počátku evangelium, když
jsem šel z Macedonie, žádný
zbor neudělil mi z strany dání
a vzetí, než vy sami.
16 Ano i do Tessaloniky jednou
i podruhé, čehož jsem potřebo-
val, poslali jste mi.
17 Ne proto že bych hledal da-
rů, ale hledám užitku hojného k
vašemu prospěchu.
18 Přijalť jsem pak všecko, a
hojněť mám, naplněnť jsem,
vzav od Epafrodita to, což *po-
sláno* od vás, vůni sladkosti,
obět vzácnou a libou Bohu.
19 Bůh pak můj naplníť všeli-
kou potřebu vaši podlé bohat-
ství svého slavně v Kristu Je-
žíši.
20 Bohu pak a Otci našemu slá-
va na věky věků. Amen.
21 Pozdravtež všech svatých v
Kristu Ježíši. Pozdravujíť vás
bratří, kteříž jsou se mnou.
22 Pozdravujíť vás všickni sva-
tí, zvláště pak ti, kteříž jsou z
domu císařova.
23 Milost Pána našeho Je-
zukrista se všechněmi vámi.
Amen.

EPIŠTOLA (S.) PAVLA APOŠTOLA
K KOLOSSENSKÝM.

Kapitola 1.

Apoštol pozdraviv Kolossenských, 3. a víru i lásku jejich schváliv, 9. čeho jim žádá na Pánu Bohu, 15. široce s divným Krista Pána oslavováním vypravuje, 21. aby ti bratří jasněji na to patřili, k jakým jsou a jak velikým věcem přivedeni.

Pavel apoštol Ježíše Krista,
skrze vůli Boží, a Timo-
teus,
2 Těm, kteříž jsou v Kolossis,
svatým a věrným bratřím v Kri-
stu Ježíši: Milost vám a pokoj od
Boha Otce našeho a Pána Ježíše
Krista.
3 Díky činíme Bohu a Otci Pá-
na našeho Jezukrista, vždycky
za vás modléce se,
4 Slyšavše o víře vaší v Kristu
Ježíši, a o lásce ke všechněm
svatým,
5 Pro naději složenou vám v
nebesích, o níž jste prvé slyšeli
v slovu pravdy, *to jest* evange-
lium.
6 Kteréž jest přišlo k vám, jako
i na všecken svět, a ovoce nese,
jako i u vás od toho dne, v kte-
rémž jste slyšeli, a poznali mi-
lost Boží v pravdě,
7 Jakož jste se i naučili od
Epafry, milého spoluslužebníka
našeho, kterýž jest věrný k vám
služebník Kristův,
8 Kterýž také oznámil nám lás-
ku vaši v Duchu.
9 Protož i my, od toho dne,
jakž jsme *to* uslyšeli, nepřestá-
váme modliti se za vás a žádati,
abyste naplněni byli známostí
vůle jeho ve vší moudrosti a ro-
zumnosti duchovní,
10 Abyste chodili hodně Pánu
ke vší *jeho* líbeznosti, v každém
skutku dobrém, ovoce vydáva-
jíce a rostouce v známosti Boží,
11 Všelikou mocí zmocněni
jsouce, podlé síly slávy jeho,
ke vší trpělivosti a dobrotivosti
s radostí,
12 Díky číníce Otci, kterýž hod-
né nás učinil účastnosti losu
svatých v světle,
13 Kterýž vytrhl nás z moci
temnosti, a přenesl do králov-
ství milého Syna svého,
14 V němž máme vykoupení
skrze krev jeho, *totiž* odpuštění
hříchů,
15 Kterýž jest obraz Boha ne-
viditelného, prvorozený všeho
stvoření.
16 Nebo skrze něho stvořeny
jsou všecky věci, kteréž jsou na
nebi i na zemi, viditelné i nevi-
ditelné, buďto trůnové neb pan-

stva, buďto knížatstva neb moc-
nosti; všecko skrze něho a pro
něho stvořeno jest.

17 A on jest přede vším, a vše-
cko jím stojí.

18 A onť jest hlava těla církve,
kterýž jest počátek *a* prvoro-
zený z mrtvých, aby tak on ve
všem prvotnost držel,

19 Poněvadž se zalíbilo *Otci*,
aby v něm všecka plnost přebý-
vala,

20 A skrze něho aby smířil s se-
bou všecko, v pokoj uvodě skrze
krev kříže jeho, skrze něj, *pra-
vím*, buďto ty věci, kteréž jsou
na zemi, buď ty, kteréž jsou na
nebi.

21 Ano i vás, někdy odcizené a
nepřátely v mysli, skrze skutky
zlé, nyní již smířil,

22 Tělem svým skrze smrt, aby
vás postavil svaté, a neposkvr-
něné, a bez úhony před oblíče-
jem svým,

23 Však jestliže zůstáváte u
víře založení a pevní, a neuchy-
lujete se od naděje evangelium,
kteréž jste slyšeli, jenž jest ká-
záno všemu stvoření, kteréž jest
pod nebem, jehož já Pavel uči-
něn jsem služebník.

24 Kterýž nyní raduji se z utr-
pení svých pro vás, a doplňuji
ostatky ssoužení Kristových na
těle svém za jeho tělo, jenž jest
církev,

25 Jejíž učiněn jsem já služeb-
ník, tak jakž mi to svěřil Bůh
na to, abych vám sloužil, a tak
naplnil slovo Boží,

26 *To* tajemství skryté od věků
a národů, nyní pak zjevené sva-
tým jeho.

27 Jimžto Bůh ráčil známo uči-
niti, kteraké by bylo bohatství
slavného tajemství tohoto mezi
pohany, jenž jest Kristus v vás,
ta naděje slávy,

28 Kteréhož my zvěstujeme,
napomínajíce všelikého člově-
ka, a učíce všelikého člověka ve
vší moudrosti, abychom posta-
vili každého člověka dokonalé-
ho v Kristu Ježíši.

29 O čež i pracuji, bojuje podlé
té jeho mocnosti, kteráž dělá ve
mně mocně.

KAPITOLA 2.

Svou o ně pečlivost osvědčuje, 6. k stálosti v pravdě, 8. i k opatrnosti před falešnými apoštoly pilně napomíná, 16. předkládaje jim pravý cíl všech figůr a ceremonií, Krista.

Chciť zajisté, abyste věděli,
jakou nesnáz mám o
vás, a o ty, kteříž jsou v Lao-
dicii, a kteřížkoli neviděli tváři
mé podlé těla,

2 Aby potěšena byla srdce je-
jich, spojená v lásce, a to
ke všemu bohatství přejistého
smyslu, ku poznání tajemství
Boha i Otce i Krista,

3 V němž jsou skryti všickni pokladové moudrosti a známosti.

4 A totoť pravím, aby vás žádný, falešně dovodě, neoklamal podobnou k pravdě řečí.

5 Nebo ačkoli vzdálen jsem tělem, však duchem s vámi jsem, raduje se, a vida řád váš, a utvrzení té víry vaší v Krista.

6 Protož jakž jste přijali Krista Ježíše Pána, *tak* v něm choďte,

7 Vkořenění a vzdělaní na něm, a utvrzení u víře, jakž jste naučeni, rozhojňujíce se v ní s díků činěním.

8 Hleďtež, ať by vás někdo neobloupil moudrostí světa, a marným zklamáním, *uče* podlé ustanovení lidských, podlé živlů světa, a ne podlé Krista.

9 Nebo v něm přebývá všecka plnost Božství tělesně.

10 A v něm jste doplněni, kterýž jest hlava všeho knížatstva i mocnosti,

11 V němž i obřezáni jste obřezáním ne rukou učiněným, svlékše tělo hříchů skrze obřezání Kristovo,

12 Pohřbeni jsouce s ním skrze křest, skrze nějž i spolu s ním z mrtvých vstali jste skrze víru, kteráž jest mocné dílo Boží, kterýž vzkřísil jej z mrtvých.

13 Ano i vás, mrtvé v hříších a v neobřízce těla vašeho, spolu s ním obživil, odpustiv vám všecky hříchy,

14 *A* smazav proti nám ten zápis *záležející* v ustanoveních, kterýž byl odporný nám. I vyzdvihl jej z prostředku, přibiv jej k kříži;

15 *A* obloupiv knížatstva i moci, vedl je na odivu zjevně, triumf slaviv nad nimi skrze něj.

16 Protož žádný vás nesuď pro pokrm, aneb pro nápoj, aneb z strany svátku, neb novuměsíce, aneb sobot.

17 Kteréžto jsou stín věcí budoucích, ale *pravda* tělo *jest* Kristovo.

18 Nižádný vás nepředchvacuj svémyslně pokorou a náboženstvím andělským, v to, čehož neviděl, se vydávaje, *a* marně se nadýmaje smyslem těla svého,

19 A nedrže se hlavy, od níž všecko tělo po kloubích a svazích vzdělané a spojené roste Božím zrůstem.

20 Jestliže tedy zemřeli jste s Kristem živlům světa, proč, jako byste živi byli světu, těmi ceremoniemi dáte se obtěžovati,

21 (*Když se říká*: Nedotýkej se, ani okoušej, aniž se s tím obírej?

22 Kteréžto všecky věci samým užíváním jich kazí se), podlé přikázaní a učení lidských.

23 Kteréžto věci mají sic tvárnost moudrosti, v způsobu té nábožnosti, a v pokoře pošmour-

né, i v neodpuštění tělu, *a však* nejsou v žádné platnosti, *toliko* k nasycení těla.

KAPITOLA 3.

Životu šlechetnému Kristovy účastníky, 5. v skutečném skládání zlého, 12. a následování dobrého záležejícímu, poučiv, 18. napomenutí potřebné lidem povolání rozdílného učinil.

Protož povstali-li jste s Kristem, vrchních věcí hledejte, kdež Kristus na pravici Boží sedí.
2 O svrchní věci pečujte, ne o zemské.
3 Nebo zemřeli jste, a život váš skryt jest s Kristem v Bohu.
4 Když se *pak* ukáže Kristus, život náš, tehdy i vy ukážete se s ním v slávě.
5 Protož mrtvěte oudy své zemské, smilstvo, nečistotu, chlipnost, žádost zlou, i lakomství, jenž jest modlám sloužení.
6 Pro kteréž věci přichází hněv Boží na syny zpurné.
7 V kterýchž i vy někdy chodili jste, když jste živi byli v nich.
8 Ale nyní složtež i vy všecko to, hněv, prchlivost, zlobivost, zlořečení, *i* mrzkomluvnost z úst svých.
9 Nelžete jedni na druhé, když jste svlékli *s sebe* starého člověka s skutky jeho,
10 A oblékli toho nového, obnovujícího se k známosti, podlé obrazu toho, kterýž jej stvořil,
11 Kdežto není Řek a Žid, obřízka a neobřízka, cizozemec a Scýta, služebník a svobodný, ale všecko a ve všech Kristus.
12 Protož oblectež se jako vyvolení Boží, svatí, a milí, v střeva milosrdenství, v dobrotivost, nízké o sobě smýšlení, krotkost, trpělivost,
13 Snášejíce jeden druhého, a odpouštějíce sobě vespolek, měl-li by kdo proti komu žalobu. Jako i Kristus odpustil vám, tak i vy.
14 Nadto pak nade všecko *v* lásku, kteráž jest svazek dokonalosti.
15 A pokoj Boží vítěziž v srdcích vašich, k němuž i povoláni jste v jedno tělo; a buďtež vděčni.
16 Slovo Kristovo přebývejž v vás bohatě se vší moudrostí, učíce a napomínajíce sebe vespolek žalmy, a zpěvy, a písničkami duchovními, s milostí zpívajíce v srdci svém Pánu.
17 A všecko, cožkoli činíte v slovu neb v skutku, všecko *čiňte* ve jménu Pána Ježíše, díky činíce Bohu a Otci skrze něho.
18 Ženy poddány buďte mužům svým tak, jakž sluší, v Pánu.
19 Muži milujte ženy *své*, a nemějte se přísně k nim.
20 Dítky poslouchejte rodičů ve

všem; nebo to jest dobře libé Pánu.

21 Otcové nepopouzejte k hněvivosti dítek svých, aby sobě nezoufaly.

22 Služebníci poslušni buďte ve všem pánů tělesných, ne na oko sloužíce, jako ti, jenž se usilují lidem líbiti, ale v sprostnosti srdce, bojíce se Boha.

23 A všecko, což byste koli činili, z *té* duše čiňte, jako Pánu, a ne lidem,

24 Vědouce, že ode Pána vzíti máte odplatu dědictví; nebo Pánu Kristu sloužíte.

25 Kdož by pak nepravost páchal, odměnu své nepravosti vezme. A neníť přijímání osob *u Boha*.

KAPITOLA 4.

Ještě vždy o tom, jak by se jeden každý v řeči i v skutku míti měl, vypravuje. 7. Potom potěšitelným svatých toho zboru pozdravováním epištolu zavírá.

Páni spravedlivě a slušně s služebníky nakládejte, vědouce, že i vy Pána máte v nebesích.

2 Na modlitbě buďte ustaviční, bdíce v tom s díků činěním,

3 Modléce se spolu i za nás, aby Bůh otevřel nám dvéře slova, k mluvení o tajemství Kristovu, pro něž i v vězení jsem,

4 Abych je zjevoval, tak jakž mi náleží mluviti.

5 Choďtež v moudrosti před těmi, kteříž jsou vně, čas kupujíce.

6 Řeč vaše vždycky *budiž* příjemná, ozdobená solí, tak abyste věděli, kterak byste měli jednomu každému odpovědíti.

7 O věcech mých o všech oznámí vám Tychikus, bratr milý, a věrný slouha, a spoluslužebník v Pánu.

8 Kteréhož jsem poslal k vám pro to samo, aby zvěděl, co se děje u vás, a potěšil srdcí vašich,

9 S Onezimem, věrným a milým bratrem, kterýž jest tam od vás. *Tiť* vám všecko oznámí, co *se děje* u nás.

10 Pozdravuje vás Aristarchus, spoluvězeň můj, a Marek, sestřenec Barnabášův, (o kterémž jsem vám poručil; přišel-li by k vám, přijmětež jej);

11 A Jezus, kterýž slove Justus, kteříž jsou Židé. Ti toliko *jsou* pomocníci *moji* v království Božím, kteříž byli mé potěšení.

12 Pozdravuje vás Epafras, kterýž od vás jest, slouha Kristův, kterýž vždycky úsilně pracuje na modlitbách za vás, abyste stáli dokonalí a plní ve vší vůli Boží.

13 Nebo svědectví jemu vydávám, žeť vás velmi horlivě miluje, a též i ty, kteříž *jsou* v Laodicii, i kteříž *jsou* v Hierapoli.

14 Pozdravuje vás Lukáš lékař
milý a Démas.
15 Pozdravte bratří Laodicen-
ských, i Nymfy, i té církve, kte-
ráž jest v domě jeho.
16 A když bude přečten u vás
tento list, spravtež to, ať jest i v
Laodicenském zboru čten; a ten,
kterýž jest psán z Laodicie, i vy
také přečtěte.
17 A rcete Archippovi: Viz,
abys služebnost, kterouž jsi při-
jal od Pána, vyplnil.
18 Pozdravení mou rukou Pav-
lovou. Pamatujtež na mé věze-
ní. Milost *Boží* s vámi. Amen.

PRVNÍ EPIŠTOLA (S.) PAVLA APOŠTOLA
K TESSALONICENSKÝM.

KAPITOLA 1.

Ducha otcovského prokázal apoštol k těm bratřím, že Bohu z nich děkuje, i za ně se modlí, 5. svou jim službu, a jejich dověrnost, 6. i s trpělivostí, ku příkladu jiným připomíná.

Pavel a Silván a Timoteus církvi Tessalonicenských v Bohu Otci a Pánu Ježíši Kristu: Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho a Pána Jezukrista.

2 Díky činíme Bohu vždycky ze všech vás, zmínku činíce o vás na modlitbách svých.

3 Bez přestání pamatujíce na skutek víry vaší a na práci lásky, a na trpělivost naděje Pána našeho Jezukrista, před Bohem a Otcem naším,

4 Vědouce, bratří Bohu milí, o vyvolení vašem.

5 Nebo evangelium naše k vám nezáleželo toliko v slovu, ale i v moci, i v Duchu svatém, a v jistotě mnohé, jakož víte, jací jsme byli mezi vámi pro vás.

6 A vy následovníci naši i Páně učiněni jste, přijavše slovo ve mnohé úzkosti, s radostí Ducha svatého,

7 Tak že jste učiněni příklad všem věřícím v Macedonii a v Achaii.

8 Nebo od vás rozhlásilo se slovo Páně netoliko v Macedonii a v Achaii, ale i na všelikém místě víra vaše, kteráž jest v Boha, roznesla se, tak že nepotřebí nám *o tom* nic mluviti.

9 Oniť zajisté sami o nás vypravují, jaký byl příchod náš k vám, a kterak jste se obrátili k Bohu od modl, abyste sloužili Bohu živému a pravému,

10 A očekávali Syna jeho s nebe, kteréhož vzkřísil z mrtvých, *totiž* Ježíše, kterýž vysvobodil nás od hněvu budoucího.

KAPITOLA 2.

Svou v kázaní s. evangelium věrnost, 4. upřímost, 7. poníženost před Bohem i lidmi předkládá, 13. jejich poslušenství, opravdovost a stálost jim potěšeně připomínaje.

Nebo vy sami víte, bratří, že příchod náš k vám nebyl daremný.

2 Ale i prvé trpěvše, i pohanění snáševše, (jakož víte), v *městě* Filippis, osvobodili jsme se v Bohu svém mluviti vám směle evangelium Boží s mnohými odpory.

3 Napomínání zajisté naše nebylo z podvodu, ani z nečistoty, ani ve lsti.

4 Ale jakož Bůh nás oblíbil, aby
nám svěřeno bylo evangelium,
takť mluvíme, ne jako lidem se
líbíce, ale Bohu, kterýž libuje
srdce naše.

5 Anižť jsme zajisté kdy užívali
řeči pochlebné, jakož víte, ani za
příčinou něčeho lakomství pro-
vodili. Bůhť jest svědek.

6 Ani jsme hledali od lidí chvá-
ly, ani od vás, ani od jiných, ač
jsme mohli *vás* obtěžovati, jako
Kristovi apoštolé.

7 Ale byli jsme tiší mezi vámi,
jako když matka chová dítky
své.

8 Tak nakloněni k vám by-
vše, hotovi jsme byli s velikou
chutí vydati vám netoliko evan-
gelium Boží, ale také i duše své,
proto že jste nám byli milí.

9 Nebo pamatujete, bratří, na
práci naši a ustávání. Ve dne i
v noci zajisté pracovavše, proto
abychom žádného z vás neobtě-
žovali, kázali jsme u vás evan-
gelium Boží.

10 Vy *jste* svědkové i Bůh, žeť
jsme svatě, a spravedlivě, a bez
úhony obcovali mezi vámi, kte-
říž jste uvěřili,

11 Jakož víte, že jednoho kaž-
dého z vás, jako otec dítek
svých, napomínali jsme a potě-
šovali,

12 I s osvědčováním, abyste
chodili hodně Bohu, kterýž po-
volal vás do království svého a
v slávu.

13 Protož i my díky činíme Bo-
hu bez přestání, že přijavše slo-
vo Boží, kteréž jste slyšeli od
nás, přijali jste ne jako slovo lid-
ské, ale (jakož v pravdě jest),
jako slovo Boží, kterýž i dílo své
působí v vás věřících.

14 Vy zajisté, bratří, následov-
níci učiněni jste církví Božích,
kteréž jsou v Židovstvu v Kristu
Ježíši; nebo jste takovéž věci i
vy trpěli od svého pokolení, jako
i oni od Židů.

15 Kteříž i Pána Ježíše zabili,
i své vlastní proroky, a nás vy-
hnali, a Bohu se nelíbí, a všech-
něm lidem jsou odporní,

16 Nedopouštějíce nám mluviti
pohanům, aby spaseni byli, aby
tak vždy doplňovali hříchy své.
Nebo vylit jest na ně hněv ko-
nečný.

17 My pak, bratří, zbaveni by-
vše vás na chvíli, tělem ne srd-
cem, opravdověji usilovali jsme
viděti tvář vaši s mnohou žá-
dostí.

18 Protož chtěli jsme přijíti k
vám, (zvláště já Pavel), jednou
i podruhé, ale překazil nám sa-
tan.

19 Nebo která jest naše na-
děje neb radost aneb koruna
chlouby? Zdali ne i vy před ob-
líčejem Pána našeho Jezukrista
v příchodu jeho?

20 Vy jistě jste sláva naše i radost.

KAPITOLA 3.

V pokušeních na ně přišlých příhodný jim retuňk apoštol skrze navštívení jich Timoteovo obmyslil, 6. a tudy zvěděv o jejich stálosti v pravdě, těší se, 10. prospěchu hojnějšího jim, a sobě brzkého jich vidění žádaje.

Protož nemohše se déle zdržeti, za nejlepší se nám vidělo, abychom v Atenách pozůstali my sami.

2 A poslali jsme Timotea, bratra svého, a služebníka Božího, a pomocníka svého v evangelium Kristovu, aby potvrdil vás, a napomenul k tomu, což náleží k víře vaší,

3 Aby se žádný nepohnul v takových těchto ssouženích. Nebo i sami víte, že jsme k tomu postaveni.

4 Ještě zajisté, když jsme u vás byli, předpovídali jsme vám, že budeme ssouženi. Jakož se i stalo, jakž víte.

5 Protož i já, nemoha se déle zdržeti, poslal jsem, abych zvěděl o víře vaší, aťby snad nějak nepokoušel vás ten pokušitel, i byla by daremná práce naše.

6 Nyní pak když k nám přišel Timoteus od vás, a zvěstoval nám novinu veselou o víře a lásce vaší, a že nás připomínáte dobře, žádajíce vždycky nás viděti, jako i my vás,

7 Protož potěšeni jsme, bratří, z vás ve všelikém ssoužení a nesnadnosti své skrze víru vaši.

8 Nebo aj, živi jsme, jestliže vy stojíte v Pánu.

9 A jakým děkováním z vás můžeme se odměniti Bohu za všecku tu radost, kterouž radujeme se pro vás před Bohem svým,

10 Dnem i noci přehorlivě modléce se, abychom uzřeli tvář vaši, a doplnili to, čehož by se nedostávalo víře vaší?

11 Sám pak Bůh a Otec náš, a Pán náš Ježíš Kristus spraviž cestu naši k vám.

12 Vás pak ten Pán račiž rozmnožiti a rozhojniti v lásce k sobě vespolek, i ke všechněm, jako i nás k vám,

13 Aby tak utvrzena byla srdce vaše nepoškvrněná v svatosti, před Bohem a Otcem naším, ku příští Pána našeho Jezukrista, se všechněmi svatými jeho.

KAPITOLA 4.

Napomíná, aby se tak, jakž jim přikázaní vydal, chovali v čistotě, 9. lásce sv., 10. pokojnosti i pracovitosti, 13. poněvadž té práce v den posledního soudu líto nebude.

Dále pak, bratří, prosíme vás, a napomínáme v Pánu Ježíši, jakož jste přijali od nás, kterak byste měli choditi, a líbiti se Bohu, *v tom* abyste se rozhojnili více.

2 Víte zajisté, jaká přikázaní vydali jsme vám skrze Pána Ježíše.

3 Tať jest zajisté vůle Boží, *totiž* posvěcení vaše, abyste se zdržovali od smilstva,

4 *A* aby uměl jeden každý z vás svým osudím vládnouti v svatosti a v poctivosti,

5 Ne v líbosti žádostí jako i pohané, kteříž Boha neznají;

6 *A* aby neutiskal ani oklamával v jednání bratra svého, proto že mstitel jest Pán všeho toho, jakož i předpověděli jsme vám, a osvědčili.

7 Nebo nepovolal nás Bůh k nečistotě, ale ku posvěcení.

8 A protož kdo *tím* pohrdá, ne člověkem pohrdá, ale Bohem, kterýž i nám dal Ducha svého svatého.

9 O lásce pak bratrské není potřebí psáti vám; nebo jste vy od Boha naučeni, abyste milovali jedni druhé.

10 A jistě činíte to všechněm bratřím ve vší Macedonii. Napomínámeť pak vás, bratří, abyste se *v tom* více rozhojnili,

11 A snažili se pokojni býti, a hleděti toho, což komu náleží, a pracovati rukama svýma vlastníma, jakož jsme přikázali vám,

12 Abyste poctivě chodili před těmi, kteříž jsou vně, a v ničemž abyste neměli nedostatku.

13 Nechciť pak, abyste nevěděli, bratří, o těch, kteříž zesnuli, abyste se nermoutili, jako i jiní, kteříž naděje nemají.

14 Nebo jakož věříme, že Ježíš umřel, a z mrtvých vstal, takť Bůh i ty, kteříž by zesnuli v Ježíšovi, přivede s ním.

15 Toto zajisté vám pravíme slovem Páně, že my, kteříž živi pozůstaneme do příchodu Páně, nepředejdeme těch, kteříž zesnuli.

16 Nebo sám ten Pán s zvukem ponoukajícím, s hlasem archanděla a s troubou Boží sstoupí s nebe, a mrtví v Kristu vstanou nejprvé.

17 Potom my živí pozůstavení spolu s nimi zachváceni budeme do oblaků, vstříc Pánu v povětří, a tak vždycky se Pánem budeme.

18 A protož potěšujte jedni druhých těmito slovy.

KAPITOLA 5.

Vypravuje apoštol, že nenadále strašlivý Páně den hříšníky přikváčí, 4. z čehož se pobožní těšiti, 6. i k bedlivosti ponoukati mají, 12. služebníků Kristových draze sobě vážíce, i poslušně následujíce.

O časích pak a chvilech, bratří, nepotřebujete, aby vám psáno bylo.

2 Nebo vy sami výborně víte, že ten den Páně jako zloděj v noci, tak přijde.

3 Nebo když dějí: Pokoj a bezpečnost, tedy rychle přijde na

ně zahynutí, jako bolest ženě tě-
hotné, a neujdouť.
4 Ale vy, bratří, nejste ve tmě,
aby vás ten den jako zloděj za-
chvátil.
5 Všickni vy synové světla jste,
a synové dne. Nejsmeť noci, ani
tmy.
6 Nespěmež tedy, jako jiní, ale
bděme, a střízliví buďme.
7 Nebo kteříž spí, v noci spí, a
kteříž se opíjejí, v noci opilí jsou.
8 Ale my, *synové* dne jsouce,
střízliví buďme, oblečeni jsouce
v pancíř víry a lásky, a v lebku
naděje spasení.
9 Nebo nepostavil nás Bůh k
hněvu, ale k nabytí spasení,
skrze Pána našeho Jezukrista,
10 Kterýž umřel za nás, aby-
chom, buď že bdíme, buď že spí-
me, spolu s ním živi byli.
11 Protož napomínejte se ve-
spolek, a vzdělávejte jeden dru-
hého, jakož i činíte.
12 Prosímeť pak vás, bratří,
znejtež ty, kteříž pracují mezi
vámi, a předloženi jsou vám v
Pánu, a napomínají vás,
13 A velice je milujte pro práci
jejich. A mějte se k sobě vespo-
lek pokojně.
14 Prosímeť pak vás, bratří,
napomínejte z řádu vystupu-
jících, potěšujte choulostivých,
snášejte mdlé, trpělivě se mějte
ke všechněm.
15 Vizte, aby někdo zlého za zlé
neodplacoval, ale vždycky účin-
nosti dokazujte, i k sobě vespo-
lek i ke všechněm.
16 Vždycky se radujte,
17 Bez přestání se modlte,
18 Ze všeho díky čiňte; nebo ta
jest vůle Boží v Kristu Ježíši při
vás.
19 Ducha neuhašujte,
20 Proroctvím nepohrdejte,
21 Všeho zkuste; což dobrého
jest, toho se držte.
22 Od všeliké zlé tvárnosti se
varujte.
23 Sám pak Bůh pokoje po-
světiž vás ve všem, a celý váš
duch i duše i tělo bez úhony ku
příští Pána našeho Jezukrista
zachováno budiž.
24 Věrnýť jest ten, kterýž povo-
lal vás, kterýž také i učiní *to*.
25 Bratří, modlte se za nás.
26 Pozdravte všech bratří s po-
líbením svatým.
27 Zavazujiť vás skrze Pána,
aby čten byl list tento všechněm
bratřím svatým.
28 Milost Pána našeho Jezu-
krista s vámi. Amen.

DRUHÁ EPIŠTOLA (S.) PAVLA APOŠTOLA
K TESSALONICENSKÝM.

Kapitola 1.

Z zrůstu víry a lásky při těch bratřích 3. vděčně Bohu děkuje apoštol, 5. a jich v tom připomínáním i hrozné a věčné nad bezbožnými pomsty, 7. i přerozkošné svatým se přibližující odplaty potvrzuje.

Pavel a Silván a Timoteus církvi Tessalonicenské v Bohu Otci našem a Pánu Ježíši Kristu:

2 Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho a Pána Jezukrista.

3 Povinniť jsme díky činiti Bohu vždycky z vás, bratří, tak jakž hodné jest, *proto* že velmi roste víra vaše, a rozmáhá se láska jednoho každého z vás, všechněch k sobě vespolek,

4 Tak že my se vámi v zbořích Božích chlubíme, vaší trpělivostí a věrou ve všech protivenstvích vašich a ssouženích, kteráž snášíte.

5 A *tať jsou* zjevný důvod spravedlivého soudu Božího, abyste tak za hodné jmíni byli království Božího, pro něž i trpíte,

6 Poněvadž spravedlivé jest u Boha, aby zase odplaceno bylo těm, kteříž vás ssužují, ssoužením,

7 Vám pak, kteříž úzkost trpíte, odpočinutím s námi, při zjevení Pána Ježíše s nebe s anděly moci jeho,

8 V plameni ohně, kterýž pomstu uvede na ty, ješto neznají Boha, a neposlouchají evangelium Pána našeho Jezukrista.

9 Kteříž pomstu ponesou, věčné zahynutí, od tváři Páně a od slávy moci jeho,

10 Když přijde, aby oslaven byl v svatých, a předivný ukázal se ve všech věřících, (nebo uvěřeno jest svědectví našemu u vás), v onen den.

11 Pročež i modlíme se vždycky za vás, aby vás hodné učiniti ráčil povolání toho Bůh náš, a vyplnil všecku dobře libou vůli dobrotivosti, i skutek víry mocně,

12 Aby oslaveno bylo jméno Pána našeho Jezukrista v vás, a vy v něm, podlé milosti Boha našeho, a Pána Jezukrista.

Kapitola 2.

Žádá za to, aby byli stálí, 2. a falešným budoucích věcí předpovídáním nedali se kormoutiti, 3. ale věděli, že antikrist prvé se má zjeviti, i kralovati, 7. i ode Pána teprv zabit býti; 13. protož aby s dobrou myslí zachovávati to, což jim vydal apoštol, usilovali.

Prosímeť pak vás, bratří, skr-
ze příští Pána našeho Je-
zukrista, a naše shromáždění v
něj,
2 Abyste se nedali rychle vyrá-
žeti z mysli, ani kormoutiti, buď
skrze ducha, buď skrze řeč, neb
skrze list, jako od nás *poslaný*,
jako by nastával den Kristův.
3 Nesvodiž vás žádný nižád-
ným obyčejem. Neboť *nenasta-
ne*, leč až prvé přijde odstoupe-
ní, a zjeven bude ten člověk hří-
cha, syn zatracení,
4 Protivící a povyšující se nade
všecko, což slove Bůh, aneb če-
muž se děje Božská čest, tak že
se v chrámě Božím jako Bůh po-
sadí, počínaje sobě, jako by byl
Bůh.
5 Nepomníte-liž, že ještě byv u
vás, o tom jsem vám pravil?
6 A nyní co mešká, víte, *totiž*
aby on zjeven byl časem svým.
7 Nebo již tajemství nepravosti
působí, toliko až by ten, kterýž
jej zdržuje nyní, z prostředku
byl vyvržen.
8 A tehdážť zjeven bude ten
bezbožník, kteréhož Pán zabije
duchem úst svých, a zkazí zje-
vením jasné přítomnosti své,
9 Toho *nešlechetníka*, jehož pří-
ští jest podlé mocného díla sa-
tanova, se vší mocí a divy i zá-
zraky lživými,
10 A se všelikým podvodem ne-
pravosti, v těch, kteříž hynou,
proto že lásky pravdy nepřijali,
aby spaseni byli.
11 A protož pošle jim Bůh moc-
né dílo podvodů aby věřili lži,
12 *A* aby odsouzeni byli všic-
kni, kteříž neuvěřili pravdě, ale
oblíbili sobě nepravost.
13 Myť pak jsme povinni děko-
vati Bohu vždycky z vás, bratří
Pánu milí, že vyvolil vás Bůh od
počátku k spasení, v posvěcení
Ducha, a u víře pravdy,
14 K čemuž povolal vás skrze
evangelium naše, k dojítí slávy
Pána našeho Jezukrista.
15 A protož, bratří, stůjtež, a
držtež se učení vydaného, je-
muž jste se naučili, buď skrze
řeč, buď skrze list náš.
16 Ten pak náš Pán Ježíš Kris-
tus, a Bůh i Otec náš, kterýž
zamiloval nás, a dal potěšení
věčné, a naději dobrou z milosti,
17 Potěšujž srdcí vašich, a
utvrdiž vás v každém slovu i
skutku dobrém.

KAPITOLA 3.

Ponouká apoštol k snažnosti v svatých modlitbách, 6. a varování se neřádných a nepokojných bratří, 14. kteříž by tím zahanbeni jsouce, snáze napraveni býti mohli.

Dále *pak*, bratří, modlte se za
nás, aby slovo Páně rozmá-
halo se a slaveno bylo, jako i u
vás,
2 A abychom vysvobozeni byli
od nezbedných a zlých lidí. Ne-
boť ne všech *jest* víra.

3 Ale věrnýť jest Pán, kterýž utvrdí vás, a ostříhati bude od zlého.

4 Doufámeť pak v Pánu o vás, že *to*, což vám předkládáme, činíte i činiti budete.

5 Pán pak spravujž srdce vaše k lásce Boží, a k trpělivému očekávání Krista.

6 Přikazujemeť pak vám, bratří, ve jménu Pána našeho Jezukrista, abyste se oddělovali od každého bratra, kterýž by se choval neřádně, a ne podlé naučení vydaného, kteréž přijal od nás.

7 Nebo sami víte, kterak jest potřebí následovati nás, poněvadž jsme se nechovali mezi vámi neslušně.

8 Aniž jsme darmo chleba jedli u koho, ale s prací a s těžkostí, ve dne i v noci dělajíce, abychom žádnému z vás nebyli k obtížení.

9 Ne jako bychom neměli k tomu práva, ale abychom se vám za příklad vydali, abyste nás následovali.

10 Nebo i když jsme byli u vás, to jsme vám předkládali: Kdo nechce dělati, aby také nejedl.

11 Slyšímeť zajisté, že někteří mezi vámi chodí nezpůsobně, nic nedělajíce, ale v neužitečné věci se vydávajíce.

12 Protož takovým přikazujeme, a napomínáme *jich* skrze Pána našeho Jezukrista, aby pokojně pracujíce, svůj chléb jedli.

13 Vy pak, bratří, neoblevujte dobře činíce.

14 Pakli kdo neuposlechne skrze psání řeči naší, toho znamenejte, a nemějte s ním nic činiti, ať by se zastyděl.

15 A však nemějte *ho* za nepřítele, ale napomínejte jako bratra.

16 Sám pak ten Pán pokoje dejž vám vždycky pokoj všelijakým způsobem. Pán *budiž* se všemi vámi.

17 Pozdravení mou rukou Pavlovou, což jest za znamení v každém listu. Takť obyčejně píši.

18 Milost Pána našeho Jezukrista se všechněmi vámi. Amen.

PRVNÍ EPIŠTOLA (S.) PAVLA APOŠTOLA
K TIMOTEOVI.

KAPITOLA 1.

Péči měv apoštol o Efezské, aby od falešných apoštolů podvedeni nebyli, 3. Timotea při nich nechal, 5. jemuž pravý cíl zákona Páně ukázav, 12. milosrdenství Boží při sobě i při jiných zveličuje, 18. a Timoteovi, aby dobrého svědomí ostříhal, přikazuje.

Pavel, apoštol Ježíše Krista, podlé zřízení Boha spasitele našeho, a Pána Jezukrista, naděje naší,

2 Timoteovi, vlastnímu synu u víře: Milost, milosrdenství a pokoj od Boha Otce našeho, a *od* Krista Ježíše Pána našeho.

3 Jakož jsem prosil tebe, abys pozůstal v Efezu, když jsem šel do Macedonie, *viziž*, abys přikázal některým jiného učení neučiti,

4 Ani oblibovati básní a vypravování rodů, čemuž konce není, odkudž jen hádky pocházejí, více nežli vzdělání Boží, kteréž jest u víře.

5 Ješto konec přikázaní jest láska z srdce čistého, a z svědomí dobrého a z víry neošemetné.

6 Od čehož někteří jako od cíle pobloudivše, uchýlili se k marnomluvnosti,

7 Chtěvše býti učitelé zákona, a nerozuměvše, ani co mluví, ani čeho zastávají.

8 Víme pak, že dobrý jest zákon, když by ho kdo náležitě užíval,

9 Toto znaje, že spravedlivému není uložen zákon, ale nepravým a nepoddaným, bezbožným a hříšníkům, nešlechetným a nečistým, mordéřům otců a matek, vražedlníkům,

10 Smilníkům, samcoložníkům, těm, kteříž lidi kradou, lhářům, křivým přísežníkům, a jestli co jiného, ješto by bylo na odpor zdravému učení,

11 Podlé slavného evangelium blahoslaveného Boha, kteréž mně jest svěřeno.

12 Protož děkuji tomu, kterýž mne zmocnil, Kristu Ježíši Pánu našemu, že mne za věrného soudil, aby mne v službě té postavil,

13 Ješto jsem prvé byl ruhač, a protivník, a ukrutník. Ale milosrdenství jsem došel; nebo jsem to z neznámosti činil v nevěře.

14 Rozhojnila se pak náramně milost Pána našeho, s věrou a s milováním v Kristu Ježíši.

15 Věrnáť jest tato řeč a všelijak oblíbení hodná, že Kristus

Ježíš přišel na svět, aby hříšné
spasil, z nichž já první jsem.
16 Ale proto milosrdenství
jsem došel, aby na mně prvním
dokázal Ježíš Kristus všeliké
dobrotivosti, ku příkladu těm,
kteříž mají uvěřiti v něho k ži-
votu věčnému.
17 Protož králi věků nesmrtel-
nému, neviditelnému, samému
moudrému Bohu *budiž* čest i
sláva na věky věků. Amen.
18 Totoť přikázaní poroučím to-
bě, synu Timotee, abys podlé
předešlých o tobě proroctví bo-
joval v tom dobrý boj,
19 Maje víru a dobré svědomí,
kteréž někteří potrativše, zhy-
nuli u víře.
20 Z nichž jest Hymeneus a
Alexander, kteréž jsem vydal
satanu, aby strestáni jsouce,
učili se nerouhati.

KAPITOLA 2.

Pilně k modlitbám 2. i za vrchnost napomíná, 5. předkládaje prostředníka pravého Krista, 8. a velí, aby se věřící na všelikém místě poctivě a slušně měli, jakž na pobožné muže, 9. a šlechetné ženy náleží.

Napomínámť pak, aby přede
všÍm činěny bývaly pokor-
né modlitby, prosby, žádosti a
díků činění za všecky lidi,
2 Za krále i za všecky v moci
postavené, abychom pohodlný a
pokojný život vedli ve vší pobož-
nosti a šlechetnosti.
3 Nebo toť jest dobré a vzácné
před spasitelem naším Bohem,
4 Kterýž chce, aby všickni lidé
spaseni byli, a k známosti prav-
dy přišli.
5 Jedenť jest zajisté Bůh, jeden
také i prostředník Boží a lidský,
člověk Kristus Ježíš,
6 Kterýž dal sebe samého
mzdu na vykoupení za všecky,
na osvědčení časem svým.
7 K čemuž postaven jsem já
za kazatele a apoštola, (prav-
duť pravím v Kristu *a* nekla-
mámť), za učitele pohanů u víře
a pravdě.
8 Protož chtěl bych, aby se
modlili muži na všelikém místě,
pozdvihujíce čistých rukou, bez
hněvu a bez roztržitosti.
9 Takž také i ženy aby se odě-
vem slušným s stydlivostí a s
středmostí ozdobovaly, ne křtal-
továním sobě vlasů, neb zla-
tem, aneb perlami, aneb dra-
hým rouchem,
10 Ale (tak, jakž sluší ženám,
kteréž dokazují při sobě pobož-
nosti), dobrými skutky.
11 Žena ať se učí mlčeci, ve vše-
liké poddanosti.
12 Nebo ženě nedopouštím uči-
ti, ani vládnouti nad mužem,
ale aby byla v mlčení.
13 Adam zajisté prvé jest stvo-
řen, potom Eva.
14 A Adam nebyl sveden, ale
žena svedena jsuci, příčinou
přestoupení byla.

15 Ale však spasena bude v plození dětí, jestliže by zůstala u víře, a v lásce, a v posvěcení, s středmostí.

KAPITOLA 3.

Jaký by měl býti v obcování i v obyčejích, a jakými ctnostmi ozdobený biskup 8. i jahen, vyměřuje apoštol, 14. a příčinu tohoto psání svého ukazuje.

Věrnáť jest řeč, žádá-li kdo biskupství, *žeť* výborné práce žádá.
2 Ale musíť biskup býti bez úhony, jedné manželky muž, bedlivý, středmý, vážný, k hostem přívětivý, způsobný k učení,
3 Ne piján vína, ne bitec, ani mrzského zisku žádostivý, ale mírný, ne svárlivý, ne lakomec,
4 Kterýž by dům svůj dobře spravoval, kterýž by dítky měl v poddanosti se vší poctivostí.
5 (Nebo jestliže kdo domu svého spraviti neumí, kterak o církev Páně pečovati bude?)
6 Ne novák, aby nadut jsa, neupadl v potupení ďáblovo.
7 Musíť také i svědectví dobré míti od těch, kteříž jsou vně, aby neupadl v pohanění a v osídlo ďáblovo.
8 Takž podobně jahnové *mají býti* poctiví, ne dvojího jazyka, ne mnoho vína pijící, ne žádostiví mrzkého zisku,
9 Mající tajemství víry v svědomí čistém.
10 A ti také ať jsou nejprv zkušeni, a tak ať přisluhují, jsouce bez úhony.
11 Též i manželky *ať mají* poctivé, neutrhavé, středmé, ve všem věrné.
12 Jahnové buďtež jedné manželky muži, kteříž by dítky dobře spravovali i své domy.
13 Nebo kteříž by dobře přisluhovali, dobrého stupně sobě dobudou, a mnohé doufanlivosti u víře, kteráž jest v Kristu Ježíši.
14 Totoť píši tobě, maje naději, že brzo přijdu k tobě.
15 Pakliť prodlím, abys věděl, kterak máš v domě Božím obcovati, kterýž jest církev Boha živého, sloup a utvrzení pravdy.
16 A v pravdě velikéť jest tajemství pobožnosti, *že* Bůh zjeven jest v těle, ospravedlněn v Duchu, ukázal se andělům, kázán jest pohanům, uvěřeno jemu na světě, zhůru přijat jest v slávu.

KAPITOLA 4.

Prorokuje o budoucích bludařích. 6. Za tím Timotea, jak by se měl míti, 15. a k jakému cíli v slovu i skutku směřovati, učí.

Duch pak světle praví, že v posledních časích odvrátí se někteří od víry, poslouchajíce duchů bludných a učení ďábelských,
2 V pokrytctví lež mluvících, a cejchované majících svědomí své,

3 Zbraňujících ženiti se, *přika-
zujících* zdržovati se od pokrmů,
kteréž Bůh stvořil k užívání s
díkčiněním věřícím a těm, kte-
říž poznali pravdu.

4 Nebo všeliké stvoření Boží
dobré jest, a nic nemá zamítáno
býti, což se s díků činěním při-
jímá.

5 Posvěcuje se zajisté skrze slo-
vo Boží a modlitbu.

6 Toto předkládaje bratřím,
budeš dobrý služebník Jezukri-
stův, vykrmený slovy víry a pra-
vého učení, kteréhož jsi násle-
doval.

7 Světské pak a babské básně
zavrz, ale cvič se v pobožnosti.

8 Nebo tělesné cvičení malého
jest užitku, ale pobožnost ke
všemu jest užitečná, a má i ny-
nějšího i budoucího života zaslí-
bení.

9 Věrnáť jest tato řeč, a hodná,
aby všelijak oblíbena byla.

10 Proto zajisté i pracujeme,
i pohanění neseme, že naději
máme v Bohu živém, kterýž jest
ochránce všech lidí, *a* zvláště
věřících.

11 Ty věci předkládej, a uč.

12 Nižádný mladostí tvou ne-
pohrdej, ale buď příkladem věr-
ných v řeči, v obcování, v lásce,
v duchu, u víře, v čistotě.

13 Dokudž nepřijdu, buď pilen
čítání, napomínání, učení.

14 Nezanedbávej daru, kterýž
jest v tobě, jenžť jest dán skrze
proroctví s vzkládáním rukou
starších.

15 O tom přemyšluj, v tom buď,
aby prospěch tvůj zjevný byl
všechněm.

16 Budiž sebe pilen i učení, v
tom trvej; nebo to čině, i samého
sebe spasíš, i ty, kteříž tebe po-
slouchají.

KAPITOLA 5.

Kterak by se Timoteus k starým i mladým, až i k vdovám měl chovati, 17. a jak nad správci lidu a kazateli bdíti.

Staršího netresci, ale napomí-
nej jako otce, mladších jako
bratří,

2 Starých žen jako matek, mla-
dic jako sestr, ve vší čistotě.

3 Vdovy měj v poctivosti, kte-
réž pravé vdovy jsou.

4 Pakli která vdova dítky neb
vnuky má, nechažť se učí před-
ně k svému domu pobožnosti do-
kazovati, a zase rodičům se od-
placovati; neboť jest to chvali-
tebné a vzácné před oblíčejem
Božím.

5 Kteráž pak právě vdova jest
a osamělá, máť naději v Bohu,
a trváť na modlitbách a svatých
žádostech dnem i nocí.

6 Ale rozkošná, živa jsuci, již
umřela.

7 Protož to přikaž, ať jsou bez
úhony.

8 Jestliže pak kdo o své, a
zvláště o domácí péče nemá, za-
přelť víry, a jest horší než nevě-
řící.
9 Vdova buď vyvolena, kteráž
by neměla méně šedesáti let,
kteráž byla jednoho muže man-
želka,
10 O níž by svědectví bylo, že
dobré skutky činila, jestliže dít-
ky vychovala, jestliže do domu
pocestné přijímala, jestliže sva-
tým nohy umývala, jestliže bíd-
ným posluhovala, jestliže kaž-
dého skutku dobrého pilna byla.
11 Ale mladých vdov nepřijí-
mej; nebo když, nedbajíce na
Krista, v chlipnost se vydadí,
vdávati se chtějí,
12 Jsouce již hodné potupení,
proto že první víru zrušily.
13 Nýbrž také jsouce i zahá-
levé, učí se choditi po domích; a
netoliko zahálevé, ale i klevetné
a všetečné, mluvíce, což nesluší.
14 Protož chci, aby se mladší
vdávaly, děti rodily, hospodyně
byly, *a* žádné příčiny protivníku
nedávaly ku pomlouvání.
15 Nebo již se některé uchýlily
zpět po satanu.
16 Protož má-liť kdo věřící neb
která věřící vdovy, opatrujž je,
a nebuď obtěžována církev, aby
těm, kteréž právě vdovy jsou,
postačilo.
17 Předložení, kteříž dobře
spravují, dvojí cti hodni jmíni
buďte, zvláště ti, kteříž pracují
v slovu a v učení.
18 Nebo praví písmo: Volu mlá-
tícímu nezavížeš úst. A hodenť
jest dělník své mzdy.
19 Proti staršímu žaloby nepři-
jímej, leč pode dvěma neb třmi
svědky.
20 Ty *pak*, kteříž hřeší, přede
všemi tresci, aby i jiní bázeň
měli.
21 Osvědčujiť před oblíčejem
Božím, a Pána Jezukrista, i vy-
volených andělů, abys těchto
věcí ostříhal bez přijímání osob,
nic nečině podlé náchylnosti.
22 Nevzkládej rukou rychle na
žádného, a neobcuj hříchům ci-
zím. Sebe samého ostříhej v čis-
totě.
23 Nepí již více vody, ale vína
skrovně užívej, pro svůj žaludek
a časté nemoci své.
24 Některých lidí hříchové pr-
vé zjevní jsou, předcházející
soud, některých pak i následují.
25 A takž také i skutkové dobří
prvé zjevní jsou. Což pak jest ji-
nak, ukryti se nemůže.

KAPITOLA 6.

Jak by měl služebníky poslušenství a ucti-
vosti ku pánům vyučovati, 3. odporného
učení, též 6. i lakomství utíkati, 11. pobož-
nosti následovati, 12. v jisté naději odplaty
věrně pracovati, 17. a bohatých ku pokoře
a dobrým skutkům ponoukati.

Kteřížkoli pod jhem jsou slu-
žebníci, ať mají pány své

za hodné vší poctivosti, aby jmé-
no Boží a učení nebylo rouháno.
2 Kteříž pak mají pány vě-
řící, nechažť jich sobě nezleh-
čují, proto že jsou bratřími, ale
tím raději slouží, proto že jsou
věřící a milí, dobrodiní *Božího*
účastníci. Tomu vyučuj, a napo-
mínej.
3 Jestližeť kdo jinak učí, a ne-
povoluje zdravým řečem Pána
našeho Jezukrista, a tomu uče-
ní, kteréž jest podlé pobožnosti,
4 Nadutýť jest, nic neuměje,
ale nemoudrost provodí při
otázkách a hádkách o slova, z
kterýchž pochází závist, svár,
rouhání, zlá domnění,
5 Marné hádky lidí na mysli
porušených a pravdy zbave-
ných, domnívajících se, že by
pobožnost byla zisk *tělesný*. Ta-
kových se varuj.
6 Jestiť pak zisk veliký pobož-
nost, s takovou myslí, kteráž na
tom, což má, přestati umí.
7 Nic jsme zajisté nepřinesli na
tento svět, bez pochyby že také
nic odnesti nemůžeme.
8 Ale majíce pokrm a oděv, na
tom přestaneme.
9 Kteříž pak chtí zbohatnouti,
upadají v pokušení, a v osídlo,
a v žádosti mnohé nerozumné a
škodlivé, kteréž pohřižují lidi v
zahynutí a v zatracení.
10 Kořen zajisté všeho zlého je-
stiť milování peněz, kterýchž
někteří žádostivi byvše, pobloudili od víry, a sami se naplnili bolestmi mnohými.

11 Ale ty, ó člověče Boží, takových věcí utíkej, následuj pak spravedlnosti, pobožnosti, víry, lásky, trpělivosti, tichosti.

12 Bojuj ten dobrý boj víry, dosáhni věčného života, k němuž i povolán jsi, a vyznals dobré vyznání před mnohými svědky.

13 Přikazujiť tobě před Bohem, kterýž všecko obživuje, a *před* Kristem Ježíšem, kterýž osvědčil před Pontským Pilátem dobré vyznání,

14 Abys ostříhal přikázaní tohoto, *jsa* bez poškvrny a bez úhony, až do zjevení se Pána našeho Ježíše Krista,

15 Kteréž časem svým ukáže ten blahoslavený a sám mocný, Král kralujících, a Pán panujících,

16 Kterýž sám má nesmrtelnost, a přebývá v světle nepřistupitelném, jehož žádný z lidí neviděl, aniž viděti může, kterémužto čest a síla věčná. Amen.

17 Bohatým tohoto světa přikazuj, ať nejsou vysokomyslní, a ať nedoufají v nejistém zboží, ale v Bohu živém, kterýž dává nám hojnost všeho ku požívání.

18 *A ať* dobře činí, a bohatnou v dobrých skutcích, a snadní ať jsou k udílení, i přívětiví,

19 Skládajíce sobě základ dob-
rý k času budoucímu, aby do-
sáhli věčného života.
20 Ó Timotee, cožť jest svě-
řeno, ostříhej, utíkaje nepobož-
ných daremních křiků, a odporů
falešně nazvaného umění.
21 Kterýmž někteří chlubíce
se, z strany víry pobloudili od
cíle. Milost *Boží* s tebou. Amen.

DRUHÁ EPIŠTOLA (S.) PAVLA APOŠTOLA
K TIMOTEOVI.

Kapitola 1.

Pozdraviv Timotea laskavě, 5. připomíná živou jeho víru, 6. a ponouká ho ku práci, a tak k zrůstu v dařích Božích, 7. i k doufanlivé smělosti, aby se nestyděl za evangelium, i za něj, 13. ale čemuž se od něho naučil, toho aby ostříhal.

Pavel, apoštol Ježíše Krista, skrze vůli Boží, podlé zaslíbení života, kterýž jest v Kristu Ježíši,

2 Timoteovi milému synu: Milost, milosrdenství, pokoj od Boha Otce a Krista Ježíše Pána našeho.

3 Díky činím Bohu, jemuž sloužím, jako i předkové, v svědomí čistém, že mám na tě ustavičnou pamět na svých modlitbách ve dne i v noci,

4 Žádaje viděti tebe, zpomínaje na tvé slzy, abych radostí naplněn byl,

5 Rozpomínaje se na tu víru, kteráž v tobě jest bez pokrytství, kteráž byla nejprv v bábě tvé Loidě, a v matce tvé Eunice, a tak smyslím, že i v tobě.

6 Pro kterouž příčinu napomínám tebe, abys rozněcoval v sobě dar Boží, kterýž jest dán skrze vzkládání rukou mých.

7 Nebo nedal nám Bůh ducha bázně, ale moci, a milování, a mysli způsobné.

8 Protož nestyď se za svědectví Pána našeho, ani za mne, vězně jeho, ale čitedlen buď úzkostí *pro* evangelium podlé moci Boží,

9 Kterýž spasil nás, a povolal povoláním svatým, ne podlé skutků našich, ale podlé uložení svého a milosti nám dané v Kristu Ježíši před časy věků,

10 Nyní pak zjevené skrze příští patrné spasitele našeho Jezukrista, kterýž zahladil smrt, život pak na světlo vyvedl, i nesmrtelnost skrze evangelium,

11 Jehož já ustanoven jsem kazatelem, a apoštolem, i učitelem pohanů.

12 A pro tu příčinu toto trpím, ale nestydímť se *za to*; nebo vím, komu jsem uvěřil, a jist jsem tím, že mocen jest toho, což jsem u něho složil, ostříhati až do onoho dne.

13 Mějž jistý příklad zdravých řečí, kteréž jsi slýchal ode mne, u víře a v lásce, kteráž jest v Kristu Ježíši.

14 Výborného toho pokladu ostříhej, skrze Ducha svatého přebývajícího v nás.

15 Víš snad o tom, že se odvrátili ode mne všickni, kteříž jsou v Azii, z nichž jest Fygellus a Hermogenes.

16 Dejž milosrdenství Pán domu Oneziforovu; nebo často mi činil pohodlí, aniž se styděl za řetězy mé.

17 Nýbrž přišed do Říma, pilně mne hledal, i nalezl.

18 Dejž jemu Pán nalezti milosrdenství u Pána v onen den. A jak mi mnoho posluhoval v Efezu, ty výborně víš.

KAPITOLA 2.

Napomíná k statečnému, věrnému a opatrnému těžení hřivnou, 16. k varování se jedů kacířských, 19. a přidržení se pravého gruntu.

Protož ty, synu můj, zmocniž se v milosti, kteráž jest v Kristu Ježíši.

2 A což jsi slyšel ode mne před mnohými svědky, svěřujž to lidem věrným, kteříž by způsobní byli i jiné učiti.

3 A tak ty snášej protivenství, jako ctný rytíř Ježíše Krista.

4 Žádný, kdož rytěřuje, neplete se v obecné živnosti, aby se svému hejtmanu líbil.

5 A jestliže by kdo i bojoval, nebudeť korunován, leč by řádně bojoval.

6 Pracovati musí *i* oráč, prvé nežli užitku okusí.

7 Rozuměj, což pravím, a dejž tobě Pán ve všem rozum.

8 Pamatuj, že Ježíš Kristus vstal z mrtvých, z semene Davidova, podlé evangelium mého.

9 V kterémžto protivenství trpím, až i vězení, jako bych zločinec byl, ale slovo Boží není u vězení.

10 Protož všecko snáším pro vyvolené, aby i oni spasení došli, kteréž jest v Kristu Ježíši, s slávou věčnou.

11 Věrná *jest* tato řeč. Nebo jestližeť jsme s ním zemřeli, tedy také spolu s ním živi budeme.

12 A trpíme liť, budeme také spolu s ním kralovati; pakli ho zapíráme, i onť nás zapře.

13 Pakliť jsme nevěrní, onť zůstává věrný; zapříti sám sebe nemůže.

14 Tyto věci připomínej, s osvědčováním před oblíčejem Páně, ať se o slova nevadí, což k ničemu není užitečné, *ale* ku podvrácení posluchačů.

15 Pilně se snažuj vydati sebe Bohu milého dělníka, za nějž by se nebylo proč styděti, kterýž by právě slovo pravdy rozděloval.

16 Nepobožné pak ty křiky daremní zastavuj, neboť velmi rozmnožují bezbožnost,

17 A řeč jejich jako rak rozjídá se. Z nichž jest Hymeneus a Filétus,

18 Kteříž při pravdě pobloudili od cíle, pravíce, že by se již stalo

vzkříšení, a převracejí víru ně-
kterých.
19 Ale však pevný základ Boží
stojí, maje znamení toto: Znáť
Pán ty, kteříž jsou jeho, a: Od-
stup od nepravosti každý, kdož
vzývá jméno Kristovo.
20 V domě pak velikém neto-
liko jsou nádoby zlaté a stří-
brné, ale také dřevěné i hliněné,
a některé zajisté ke cti, některé
pak ku potupě.
21 Protož jestliže by se kdo
očistil od těch věcí, bude nádo-
bou ke cti, posvěcenou, a užiteč-
nou Pánu, ke všelikému skutku
dobrému hotovou.
22 Mládenčích pak žádostí utí-
kej, ale následuj spravedlnosti,
víry, lásky, pokoje, s těmi, kteříž
vzývají Pána z srdce čistého.
23 Bláznivých pak a nevzděla-
vatelných otázek varuj se, věda,
že plodí sváry.
24 Neslušíť pak na služebníka
Páně vaditi se, ale aby byl pří-
větivý ke všechněm, způsobný k
učení, trpělivý,
25 Kterýž by v tichosti vyučo-
val ty, kteříž se protiví, zda by
někdy dal jim Bůh pokání ku
poznání pravdy.
26 Aby sami k sobě přijdouce,
dobyli se z osídla ďáblova, od ně-
hož jsou zjímáni k *činění* jeho
vůle.

KAPITOLA 3.

Proroctví o hrozných bezbožnostech budoucího věku. 5. Napomenutí Timotea k utíkání lidí takových, 10. a k zůstávání v tom, čemuž se od něho naučil.

Toto pak věz, že v posledních
dnech nastanou časové ne-
bezpeční.
2 Nebo nastanou lidé sami
sebe milující, peníze milující,
chlubní, pyšní, zlolejcí, rodičů
neposlušní, nevděční, bezbožní,
3 Nelítostiví, smluv nezdrže-
liví, utrhači, nestředmí, plaší,
kterýmž nic dobrého milo není.
4 Zrádci, přívažčiví, nadutí,
rozkoší milovníci více nežli mi-
lovníci Boha,
5 Majíce způsob pobožnosti,
ale moci její zapírajíce. A od ta-
kových se odvracuj.
6 Nebo z těch jsou i ti, kteříž
nacházejí do domů, a jímajíce,
vodí ženky obtížené hříchy, kte-
réž vedeny bývají rozličnými žá-
dostmi,
7 Kteréž vždycky se učí, ale ni-
kdy ku poznání pravdy přijíti
nemohou.
8 Jakož zajisté Jannes a Jam-
bres zprotivili se Mojžíšovi, tak
i tito protiví se pravdě, lidé na
mysli porušení, a při víře zple-
tení.
9 Ale nebudouť více průchodu
míti. Nebo nemoudrost jejich
zjevná bude všechněm, jako i
oněch byla.
10 Ale ty jsi došel mého učení,
způsobu života mého, úmyslu,

víry, snášelivosti, lásky, trpělivosti,
11 Protivenství, utrpení, kteráž na mne přišla v Antiochii, v Ikonii, *a* v Lystře. Kterážto protivenství snášel jsem, ale ze všech vysvobodil mne Pán.
12 A takž i všickni, kteříž chtějí pobožně živi býti v Kristu Ježíši, protivenství míti budou.
13 Zlí pak lidé a svůdcové půjdou v horší, i ti, kteříž v blud uvodí, i ti, kteříž jsou bludem pojati.
14 Ale ty zůstávej v tom, čemužs se naučil, a cožť jest svěřeno, věda, od kohos se naučil,
15 A že od dětinství svatá písma znáš, kteráž tě mohou moudrého učiniti k spasení skrze víru, kteráž jest v Kristu Ježíši.
16 Všelikéť písmo od Boha *jest* vdechnuté, a užitečné k učení, k trestání, k napravování, k správě, kteráž *náleží* k spravedlnosti,
17 Aby byl dokonalý člověk Boží, ke všelikému skutku dobrému hotový.

KAPITOLA 4.

K horlivému vykonávání práce úřadu ode Pána přijatého zavazuje Timotea, 6. o svém brzkém z světa odjití potěšeně vypravuje, 10. též o některých pomocnících svých i protivnících, 17. a ochraně Boží před nimi.

Protož já osvědčuji před oblíčejem Božím a Pána Jezukrista, kterýž má souditi živé i mrtvé v příchodu svém slavném a království svém,
2 Kaž slovo *Boží*, ponoukej v čas *neb* ne v čas, tresci, žehři, napomínej, ve vší tichosti a učení.
3 Nebo přijde čas, že zdravého učení nebudou trpěti, ale majíce svrablavé uši, podlé svých vlastních žádostí shromažďovati sami sobě budou učitele.
4 A odvrátíť uši od pravdy, a k básněm obrátí.
5 Ale ty ve všem buď bedliv, protivenství snášej, dílo kazatele konej, dokazuj toho dostatečně, že jsi věrný služebník.
6 Nebo já se již k tomu blížím, abych obětován byl, a čas rozdělení mého nastává.
7 Boj výborný bojoval jsem, běh jsem dokonal, víru jsem zachoval.
8 Již za tím odložena jest mi koruna spravedlnosti, kterouž dá mi v onen den Pán, ten spravedlivý soudce, a netoliko mně, ale i všechněm těm, kteříž milují to slavné příští jeho.
9 Přičiň se k tomu, abys ke mně brzo přišel.
10 Nebo Démas mne opustil, zamilovav tento svět, a šel do Tessaloniky, Krescens do Galacie, Titus do Dalmacie.
11 Sám toliko Lukáš se mnou jest. Marka vezmi s sebou; nebo jest mi velmi potřebný k službě.

12 Tychikať jsem poslal do Efezu.
13 Truhličku, kteréž jsem nechal v Troadě u Karpa, když půjdeš, přines, i knihy, zvláště pargamén.
14 Alexander kotlář mnoho mi zlého způsobil; odplatiž jemu Pán podlé skutků jeho.
15 Kteréhož i ty se vystříhej; nebo velmi se protivil řečem našim.
16 Při prvním mém odpovídání žádný se mnou nebyl, ale všickni mne opustili. Nebudiž jim to počítáno.
17 Pán pak byl se mnou, a posilnil mne, aby skrze mne utvrzeno bylo kázaní, a slyšeli *je* všickni národové. I vytržen jsem byl z úst lva.
18 A vysvobodíť mne Pán od každého skutku zlého, a zachovává k království svému nebeskému, jemuž sláva na věky věků. Amen.
19 Pozdrav Prišky a Akvile, i Oneziforova domu.
20 Erastus zůstal v Korintu, Trofima pak nechal jsem v Milétu nemocného.
21 Pospěš před zimou přijíti. Pozdravuje tebe Eubulus a Pudens a Línus a Klaudia, i všickni bratří.
22 Pán Ježíš Kristus s duchem tvým. Milost *Boží* s vámi. Amen.

EPIŠTOLA (S.) PAVLA APOŠTOLA
K TITOVI.

KAPITOLA 1.

Porоučí hodné osoby k úřadu starších říditi, 10. nehodným pak služby scestné zastavovati, a je trestati.

Pavel, služebník Boží, apoštol pak Ježíše Krista, podlé víry vyvolených Božích, a známosti pravdy, kteráž jest podlé pobožnosti,

2 K naději života věčného, kterýž zaslíbil před časy věků ten, kterýž nikdy neklamá, Bůh,

3 Zjevil pak časy svými to slovo své, skrze kázaní mně svěřené, podlé zřízení spasitele našeho Boha,

4 Titovi, vlastnímu synu u víře obecné: Milost, milosrdenství *a* pokoj od Boha Otce a Pána Jezukrista spasitele našeho.

5 Z té příčiny zanechal jsem tebe v Krétě, abys to, čehož tam ještě potřebí, spravil, a ustanovil po městech starší, jakož i já při tobě jsem zřídil,

6 Jest-li kdo bez úhony, jedné manželky muž, dítky maje věřící, na kteréž by nemohlo touženo býti, že by byli bůjní, aneb nepoddaní.

7 Neboť biskup má býti bez úhony, jako Boží šafář, ne svémyslný, ne hněvivý, ne piján vína, ne bitec, ne žádostivý mrzkého zisku,

8 Ale přívětivý k hostem, milovník dobrých, opatrný, spravedlivý, svatý, zdrželivý,

9 Pilně se přídržící věrné řeči k vyučování dostatečné, aby mohl i napomínati učením zdravým, i ty, kteříž odpírají, přemáhati.

10 Neboť jsou mnozí nepoddaní, marnomluvní, i svůdcové myslí, zvláště ti, kteříž jsou z obřízky.

11 Jimž musejí ústa zacpána býti; kteříž celé domy převracejí, učíce neslušným věcem, pro mrzký zisk.

12 Řekl jeden z nich, vlastní jejich prorok: Kretenští jsou vždycky lháři, zlá hovada, břicha lenivá.

13 Svědectví to pravé jest. A protož tresciž je přísně, ať jsou zdraví u víře,

14 Nešetříce Židovských básní a přikázaní lidí těch, kteříž se odvracují od pravdy.

15 Všecko zajisté čisté jest čistým, poškvrněným pak a nevěřícím nic není čistého, ale poškvrněna jest i mysl jejich i svědomí.

16 Vypravují o tom, že Boha znají, ale skutky svými *toho* zapírají, ohavní jsouce, a nepoddaní, a ke všelikému skutku dobrému nehodní.

KAPITOLA 2.

K čemu by starců, 3. stařen, 4. mladic, 6. mládenců 9. i sluh napomínati měl, a jak příkladem dobrým všechněm svítiti, předkládá Titovi. 11. Naposledy summu křesťanství kratičkými slovy vypisuje.

Ty pak mluv, což sluší na zdravé učení.

2 Starci, ať jsou střízliví, vážní, opatrní, zdraví u víře, v lásce, v snášelivosti.

3 Též i staré ženy ať *chodí* pobožně, v oděvu příslušném, a ať nejsou převrhlé, ani mnoho vína pijící, poctivým věcem učící.

4 Aby mladice vyučovaly, *jak by* muže své i dítky milovati měly,

5 *A byly* šlechetné, čistotné, netoulavé, dobrotivé, mužům svým poddané, aby nebylo dáno v porouhání slovo Boží.

6 Takž i mládenců napomínej k středmosti,

7 Ve všech věcech sebe samého vydávaje za příklad dobrých skutků, *maje* v učení celost, vážnost,

8 Slovo zdravé, bez úhony, aby ten, kterýž by se protivil, zastyděti se musil, nemaje co zlého mluviti o vás.

9 Služebníky *uč*, ať jsou poddáni pánům svým, ve všem *jim* se líbíce, neodmlouvajíce,

10 Neokrádajíce, ale ve všem věrnosti pravé dokazujíce, aby učení spasitele našeho Boha ve všem ozdobovali.

11 Zjevilať se zajisté ta milost Boží spasitelná všechněm lidem,

12 Vyučující nás, abychom odřeknouce se bezbožnosti, a světských žádostí, střízlivě, a spravedlivě, a pobožně živi byli na tomto světě,

13 Očekávajíce té blahoslavené naděje, a příští slávy velikého Boha a spasitele našeho Jezukrista,

14 Kterýž dal sebe samého za nás, aby nás vykoupil od všeliké nepravosti, a očistil sobě samému lid zvláštní, horlivě následovný dobrých skutků.

15 Toto mluv, a napomínej, a tresci mocně. Žádný tebou nepohrzej.

KAPITOLA 3.

Titus napomenut, aby ospravedlněné v Kristu lidi učil pobožnosti 8. a dobrým skutkům; 9. též varovati se marných otázek, 10. a neustupných kacířů.

Napomínej jich, ať jsou knížatům a mocnostem poddáni, *jich* poslušni, a ať jsou k každému skutku dobrému hotovi.

2 Žádnému ať se nerouhají, nejsou svárliví, ale přívětiví, dokazujíce všeliké tichosti ke všechněm lidem.

3 Byliť jsme zajisté i my někdy nesmyslní, tvrdošijní, bloudící, sloužíce žádostem a rozkošem rozličným, v zlosti a v závisti bydlíce, ohyzdní, vespolek se nenávidíce.

4 Ale když se zjevila dobrota a láska k lidem spasitele našeho Boha,

5 Ne z skutků spravedlnosti, kteréž bychom my činili, ale podlé milosrdenství svého spasil nás, skrze obmytí druhého narození, a obnovení Ducha svatého;

6 Kteréhož vylil na nás hojně, skrze Jezukrista spasitele našeho,

7 Abychom, ospravedlněni jsouce milostí jeho, byli dědicové v naději života věčného.

8 Věrnáť *jest* řeč tato, a chciť, abys těch věcí potvrzoval, ať se snaží v dobrých skutcích předčiti, kteříž uvěřili Bohu. A toť jsou ty věci poctivé, i lidem užitečné.

9 Nemoudré pak otázky, a vyčítání rodů, a sváry, a hádky zákonní zastavuj; neboť jsou neužitečné a marné.

10 Člověka kacíře po jednom neb druhém napomínání vyvrz.

11 Věda, že takový jest převrácený, a hřeší, svým vlastním soudem jsa odsouzen.

12 Když pošli k tobě Artemana aneb Tychika, snaž se přijíti ke mně do Nikopolim; nebo jsem umínil tam přes zimu pobyti.

13 Zéna, učeného v zákoně, a Apollo s pilností vyprovoď, ať v ničemž nemají nedostatku.

14 A nechažť se také učí i naši v dobrých skutcích předčiti, kdež jsou toho potřeby, aby nebyli neužiteční.

15 Pozdravují tě, kteříž jsou se mnou, všickni. Pozdraviž těch, kteříž nás milují u víře. Milost *Boží* se všechněmi vámi. Amen.

EPIŠTOLA (S.) PAVLA APOŠTOLA
K FILEMONOVI.

S. Pavel pozdraviv některých svatých, 4. Filemonovu lásku a její ovoce schvaluje, 10. a k němu za poběhlého Onezima, již Pánu získaného, velmi pilně se přimlouvá.

Pavel, vězeň Krista Ježíše, a Timoteus bratr, Filemonovi milému, a pomocníku našemu,

2 A Apfie milé, a Archippovi spolurytíři našemu, i církvi, kteráž jest v domě tvém:

3 Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho a Pána Jezukrista.

4 Díky činím Bohu svému, vždycky zmínku o tobě čině na svých modlitbách,

5 Slyše o lásce tvé, a víře, kterouž máš ku Pánu Ježíšovi, i ke všechněm svatým,

6 Aby společnost víry tvé mocná byla ku poznání všeho toho, cožkoli dobrého jest v vás skrze Krista Ježíše.

7 Radost zajisté máme velikou, a potěšení z lásky tvé, že střeva svatých občerstvena jsou skrze tebe, bratře.

8 Protož ačkoli mnohou smělost mám v Kristu rozkázati tobě, což by náleželo,

9 Však pro lásku raději prosím, jsa takový, totiž Pavel starý, a nyní i vězeň Ježíše Krista.

10 Prosímť *pak* tebe za syna svého, kteréhož jsem zplodil v vězení svém, Onezima,

11 Kterýž byl někdy tobě neužitečný, ale nyní tobě i mně velmi užitečný, jehožť jsem odeslal.

12 Protož ty jej, totiž střeva má, přijmi.

13 Kteréhož já chtěl jsem byl při sobě zdržeti, aby mi posluhoval místo tebe v vězení *pro* evangelium;

14 Ale bez vědomí tvého nechtěl jsem nic učiniti, aby dobrý skutek tvůj nebyl bezděčný, ale dobrovolný.

15 Ano snad proto byl odšel na chvíli, abys jej věčného měl,

16 Již ne jako služebníka, ale více než služebníka, *totiž* bratra milého, zvláště mně, a čím více tobě, i podlé těla, i v Pánu.

17 Protož máš-li mne za tovaryše, přijmiž jej, jako mne.

18 Jestližeť pak v čem ublížil, aneb dlužen-liť co, to mně přičti.

19 Já Pavel psal jsem svou rukou, jáť zaplatím; ať nedím tobě, že ty i sám sebe jsi mi dlužen.

20 Tak, bratře, *ať* já uživu tebe v Pánu; očerstviž střeva má v Pánu.

21 Jist jsa tvým poslušenstvím,
napsal jsem tobě, věda, že i více,
než pravím, učiníš.
22 A mezi tím připrav mi také
hospodu; neboť naději mám, že
k modlitbám vašim budu vám
navrácen.
23 Pozdravují tě Epafras, (spo-
luvězeň můj pro Krista Ježíše),
24 Marek, Aristarchus, Démas,
a Lukáš, pomocníci moji.
25 Milost Pána našeho Jezu-
krista s duchem vaším. Amen.

EPIŠTOLA (S.) PAVLA APOŠTOLA
K ŽIDŮM.

KAPITOLA 1.

Důstojnost a slávu Krista Pána, toho věčného vtěleného Slova, 3. kterouž, Otci svému rovný jsa, 5. všecka stvoření převyšoval, vypravuje apoštol.

Častokrát a rozličnými způsoby mluvíval někdy Bůh otcům skrze proroky, v těchto *pak* posledních dnech mluvil nám skrze Syna *svého*,
2 Kteréhož ustanovil dědicem všeho, skrze něhož i věky učinil.
3 Kterýžto jsa blesk slávy, a obraz osoby jeho, a zdržuje všecko slovem mocnosti své, očištění hříchů našich skrze sebe samého učiniv, posadil se na pravici velebnosti na výsostech,
4 Tím důstojnější nad anděly učiněn, čím vyvýšenější nad ně jméno dědičně obdržel.
5 Nebo kterému kdy z andělů řekl: Syn můj jsi ty, já dnes zplodil jsem tebe? A opět: Já budu jemu otcem, a on mi bude synem?
6 A opět, když uvodí prvorozeného na okršlek země, dí: A klanějte se jemu všickni andělé Boží.
7 A o andělích zajisté dí: Kterýž činí anděly své duchy, a služebníky své plamen ohně;
8 Ale k Synu *dí*: Stolice tvá, ó Bože, na věky věků, berla pravosti *jest* berla království tvého.
9 Miloval jsi spravedlnost, a nenáviděl jsi nepravosti, protož pomazal tebe, ó Bože, Bůh tvůj olejem veselé nad spoluúčastníky tvé.
10 A ty, Pane, na počátku založil jsi zemi, a díla rukou tvých jsouť nebesa.
11 Onať pominou, ty pak zůstáváš; a všecka jako roucho zvetšejí,
12 A jako oděv svineš je, i budouť změněna. Ale ty jsi tentýž, a léta tvá nepřestanou.
13 A kterému kdy z andělů řekl: Seď na pravici mé, dokudž nepoložím nepřátel tvých za podnože noh tvých?
14 Zdaliž všickni nejsou služební duchové, kteříž posíláni bývají k službě pro ty, jenž mají dědičně obdržeti spasení?

KAPITOLA 2.

Nového Kristova Zákona mnohem pilněji posloucháno býti má než onoho Starého, poněvadž 9. i smrt i oslavení Páně 11. k našemu převelikému užitku přišlo.

Protož musímeť my tím snažněji šetřiti toho, což jsme

slýchali, aby nám to nevymizelo.

2 Nebo poněvadž skrze anděly mluvené slovo bylo pevné, a každé přestoupení a neposlušenství vzalo spravedlivou odměnu pomsty,

3 Kterakž my utečeme, takového zanedbávajíce spasení? Kteréžto nejprvé začavši vypravováno býti skrze samého Pána, od těch, kteříž *jej* slýchali, nám jest utvrzeno.

4 Čemuž i Bůh svědectví vydával skrze divy, a zázraky, a rozličné moci, i podělování Duchem svatým, podlé vůle své.

5 Nebo nepoddal andělům okršlku země budoucího, o kterémž mluvíme.

6 Osvědčilť pak na jednom místě jeden, řka: Co jest člověk, že naň pomníš, aneb syn člověka, že na něj patříš?

7 Maličkos jej menšího než anděly učinil, slavou a ctí korunoval jsi ho, a ustanovils jej nad dílem rukou svých.

8 Všecko jsi podmanil pod nohy jeho. Poddav pak jemu všecko, ničeho nezanechal nepodmaněného jemu. I však nyní ještě nevidíme, aby jemu všecko poddáno bylo.

9 Ale toho Ježíše, kterýž maličko nižší byl nežli andělé, vidíme pro utrpení smrti slavou a ctí korunovaného, aby z milosti Boží za všecky okusil smrti.

10 Slušeloť zajisté na toho, pro kteréhož jest všecko, a skrze kteréhož jest všecko, aby mnohé syny k slávě přiveda, vůdce spasení jejich skrze utrpení posvětil.

11 Nebo i ten, kterýž posvěcuje, i ti, kteříž posvěceni bývají, z jednoho jsou všickni. Pro kteroužto příčinu nestydí se jich nazývati bratřími,

12 Řka: Zvěstovati budu jméno tvé bratřím svým, u prostřed shromáždění prozpěvovati budu tobě.

13 A opět: Já budu v něm doufati. A opět: Aj, já a dítky, kteréž dal mi Bůh.

14 Poněvadž tedy dítky účastnost mají těla a krve, i on též podobně účasten jest jich, aby skrze smrt zahladil toho, kterýž má vládařství smrti, to jest ďábla,

15 A vysvobodil ty, kteříž bázní smrti po všecken čas života podrobeni byli v službu.

16 Neboť nikoli nepřijal andělů, ale símě Abrahamovo přijal.

17 Pročež ve všem připodobněn býti měl bratřím, aby milosrdný byl, a věrný nejvyšší kněz v tom, což *se* u Boha k očištění hříchů lidu *díti mělo*.

18 Nebo že sám trpěl, pokoušín

byv, může také pokušení trpícím spomáhati.

Kapitola 3.

Mnohem důstojnějšího Krista Pána nad Mojžíše býti dovodě, 7. k upřímnému hlasu Páně poslušenství, 9. hrozný o Židech připomínaje příklad, pilně ponouká.

A protož, bratří svatí, povolání nebeského účastníci, spatřujte apoštola a nejvyššího kněze vyznání našeho, Krista Ježíše,

2 Věrného tomu, kdož jej ustanovil, jako i Mojžíš *byl* ve všem domě jeho.

3 *Tím* větší zajisté slávy tento nad Mojžíše jest hoden, čím větší má čest stavitel nežli sám dům.

4 Nebo všeliký dům ustaven bývá od někoho, ten pak, kdož všecky tyto věci ustavěl, Bůh jest.

5 A Mojžíš zajisté věrný byl v celém domě jeho, jako služebník, na osvědčení toho, což potom mělo mluveno býti.

6 Ale Kristus, jako Syn, *panuje* nad domem svým. Kterýžto dům my jsme, jestliže tu svobodnou doufanlivost, a tu chloubu naděje až do konce pevnou zachováme.

7 Protož jakž praví Duch svatý: Dnes, uslyšeli-li byste hlas jeho,

8 Nezatvrzujtež srdcí svých, jako při onom popuzení v den pokušení toho na poušti;

9 Kdež pokoušeli mne otcové vaši, zkusiliť mne, a viděli skutky mé po čtyřidceti let.

10 Protož hněviv jsem byl na pokolení to, a řekl jsem: Tito vždycky bloudí srdcem, a nepoznávají cest mých.

11 Pročež přisáhl jsem v hněvě svém, že nevejdou v odpočinutí mé.

12 Viztež, bratří, aby snad v někom z vás nebylo srdce zlé *a* nevěrné, kteréž by odstupovalo od Boha živého.

13 Ale napomínejte se vespolek po všecky dny, dokudž se dnes jmenuje, aby někdo z vás nebyl zatvrzen oklamáním hřícha.

14 Účastníci zajisté Krista učiněni jsme, jestliže však ten počátek podstaty až do konce pevný zachováme.

15 *Protož* dokudž se říká: Dnes, uslyšeli-li byste hlas jeho, nezatvrzujte srdcí svých, jako při onom popuzení.

16 Nebo někteří slyševše, popouzeli *ho*, ale ne všickni, kteříž vyšli z Egypta skrze Mojžíše.

17 Na které se pak hněval čtyřidceti let? Zdali ne na ty, kteříž hřešili, jejichž těla padla na poušti?

18 A kterým zapřisáhl, že nevejdou do odpočinutí jeho? Však těm, kteříž byli neposlušní.

19 A vidíme, žeť nemohli vjíti pro nevěru.

KAPITOLA 4.

Věřícím právě v Krista připraveno jest odpočinutí, k němužto jakož oni první pospíchali, 11. tak i my ovšem znamenajíce cesty nebezpečnost, 13. očí Božích jasnost, 15. i kněze nejvyššího milostivost, snažně chvátejme.

Bojmež se tedy, aby snad opustě zaslíbení o vjití do odpočinutí jeho, neopozdil se někdo z vás.

2 Nebo i nám zvěstováno jest, jako i oněmno, ale neprospěla jim řeč slyšená, nepřipojená k víře těch, kteříž slyšeli.

3 Neboť vcházíme v odpočinutí my, kteříž jsme uvěřili, jakož řekl: Protož jsem přisáhl v hněvě svém, žeť nevejdou v odpočinutí mé, ačkoli dokonána jsou díla od ustanovení světa.

4 Nebo pověděl na jednom místě o sedmém dni takto: I odpočinul Bůh dne sedmého ode všech skutků svých.

5 A tuto zase: Že nevejdou v odpočinutí mé.

6 A poněvadž vždy na tom jest, že někteří mají vjíti do něho, a ti, kterýmž prvé zvěstováno jest, nevešli pro nevěru,

7 Opět ukládá den jakýsi: Dnes, skrze Davida, po takovém času pravě, (jakož řečeno jest): Dnes uslyšíte-li hlas jeho, nezatvrzujte srdcí svých.

8 Nebo byť byl Jozue v odpočinutí je uvedl, nebylť by potom mluvil o jiném dni.

9 A protož zůstáváť svátek lidu Božímu.

10 Nebo kdožkoli všel v odpočinutí jeho, takéť i on odpočinul od skutků svých, jako i Bůh od svých.

11 Snažmež se tedy vjíti do toho odpočinutí, aby někdo neupadl v týž příklad nedověry.

12 Živáť *jest* zajisté řeč Boží a mocná, a pronikavější nad všeliký meč na obě strany ostrý, a dosahujeť až do rozdělení i duše i ducha i kloubů i mozku v kostech, a rozeznává myšlení i mínění srdce.

13 A neníť stvoření, kteréž by nebylo zjevné před oblíčejem jeho, nýbrž všecky věci jsou nahé a odkryté očima toho, o kterémž jest řeč naše.

14 Protož majíce velikého nejvyššího kněze, kterýž pronikl nebesa, Ježíše Syna Božího, držmež *to* vyznání.

15 Nebo nemáme nejvyššího kněze, kterýž by nemohl čitedlen býti mdlob našich, ale zkušeného ve všem *nám* podobně, kromě hříchu.

16 Přistupmež tedy směle s doufáním k trůnu milosti, abychom dosáhli milosrdenství, a milost nalezli ku pomoci v čas příhodný.

KAPITOLA 5.

Kristus Pán jest nejdůstojnější, 4. a od Otce nebeského povolaný nejvyšší kněz, 6.

jehož figuroval onen Melchisedech i král i kněz. 11. O čemž apoštol i pro hlubokost věcí, i pro mdlobu Židů, nemohl tak, jakž slušelo, vypravovati.

Všeliký zajisté nejvyšší kněz z lidu vzatý za lidi bývá postaven v jednání s Bohem, *totiž* aby obětoval i dary i oběti za hříchy,
2 Kterýž by mohl, jakž sluší, lítost míti nad neznajícími a bloudícími, jsa i sám obklíčen nemocí.
3 A pro ni povinen jest, jakož za lid, tak i za sebe samého obětovati za hříchy.
4 A aniž kdo sobě sám té cti osobuje, ale ten, kterýž by byl povolán od Boha, jako i Aron.
5 Tak i Kristus ne sám sobě té cti osobil, aby byl nejvyšším knězem, ale ten, kterýž řekl jemu: Syn můj jsi ty, já dnes zplodil jsem tebe.
6 Jakž i jinde praví: Ty jsi kněz na věky podlé řádu Melchisedechova.
7 Kterýž za dnů těla svého modlitby a ponížené prosby k tomu, kterýž ho mohl zachovati od smrti, s křikem velikým a slzami obětoval, a vyslyšán jest v tom strachu.
8 A ačkoli byl Syn *Boží*, z toho však, což strpěl, naučil se poslušenství.
9 A tak dokonalý jsa, učiněn jest všechněm sebe poslušným původem spasení věčného,
10 Nazván jsa od Boha nejvyšším knězem podlé řádu Melchisedechova.
11 O kterémž mnoho by se mělo mluviti, a to nesnadných věci k vypravení, ale vy jste nezpůsobných uší.
12 Nebo měvše býti v tak dlouhém času mistři, opět potřebujete učeni býti prvním počátkům výmluvností Božích, a učiněni jste mléka potřebující, a ne pokrmu hrubšího.
13 Kdožkoli zajisté mléka se drží, nechápá slova spravedlnosti; (nebo nemluvně jest).
14 Ale dokonalých jest hrubý pokrm, *totiž* těch, kteříž pro zvyklost mají smysly způsobné k rozeznání dobrého i zlého.

KAPITOLA 6.

Napomíná Židů, aby nekrsali, 7. ale růsti, prospívati, i k dokonalosti se nésti usilovali, 12. na přejistá Božská zaslíbení doufanlivě zpoléhajíce.

Protož opustíce řeč počátku Kristova, k dokonalosti se nesme, ne opět zakládajíce gruntu pokání z skutků mrtvých, a víry v Boha,
2 Křtů učení, a vzkládání rukou, a vzkříšení z mrtvých, i soudu věčného.
3 A toť učiníme, dopustí-li Bůh.
4 Nebo nemožné jest jednou již osvíceným, kteříž i zakusili daru nebeského, a účastníci učiněni byli Ducha svatého,

5 Okusili také dobrého Božího slova, a moci věka budoucího,
6 Kdyby padli, zase obnoviti se ku pokání, jakožto těm, kteříž opět sobě znovu křižují Syna Božího, a v porouhání vydávají.
7 Země zajisté, kteráž často na sebe přicházející déšť pije, a rodí bylinu příhodnou těm, od kterýchž bývá dělána, dochází požehnání od Boha.
8 Ale vydávající trní a bodláky zavržená *jest*, a blízká zlořečení, jejížto konec *bývá* spálení.
9 A však, nejmilejší, nadějemeť se o vás lepších věcí, a náležejících k spasení, ač pak koli tak mluvíme.
10 Neboť není nespravedlivý Bůh, aby se zapomenul na práci vaši, a na pracovitou lásku, kteréž jste dokazovali ke jménu jeho, slouživše svatým, a *ještě* sloužíce.
11 Žádámeť pak, aby jeden každý z vás až do konce prokazoval tu opravdovou pilnost plné jistoty naděje,
12 Tak abyste nebyli leniví, ale následovníci těch, kteříž skrze víru a snášelivost obdrželi dědictví zaslíbené.
13 Bůh zajisté zaslíbení čině Abrahamovi, když neměl skrze koho většího přisáhnouti, přisáhl skrze sebe samého,
14 Řka: Jistě požehnám velmi tobě, a velice rozmnožím tebe.
15 A tak trpělivě očekávaje, dosáhl zaslíbení.
16 Lidé zajisté skrze většího přisahají, a všeliké rozepře mezi nimi konec jest, když bývá potvrzena přísahou.
17 A takž Bůh, chtěje dostatečně ukázati dědicům zaslíbení neproměnitelnost rady své, vložil mezi to přísahu,
18 Abychom skrze ty dvě věci nepohnutelné, (v nichž nemožné jest, aby Bůh klamal), měli přepevné potěšení, *my*, kteříž jsme se utekli k obdržení předložené naděje.
19 Kterouž máme jako kotvu duše, i bezpečnou i pevnou, a vcházející až do vnitřku za oponu,
20 Kdežto předchůdce pro nás všel Ježíš, jsa učiněn podlé řádu Melchisedechova nejvyšším knězem na věky.

KAPITOLA 7.

Kněžství Levítské, potom i kněze Melchisedecha, figurujícího Krista kněze věčného, pěkně vysvětluje, 12. a jak divným způsobem Kristus pravda všecky figůry převyšoval, radostně vypravuje.

Nebo ten Melchisedech *byl* král Sálem, kněz Boha nejvyššího, kterýž vyšel v cestu Abrahamovi, navracujícímu se od pobití králů, a dal jemu požehnání.
2 Kterémuž Abraham i desátek dal ze všeho. Kterýž nejprvé vykládá se král spravedlnosti,

potom pak i král Sálem, to jest
král pokoje,
3 Bez otce, bez matky, bez ro-
du, ani počátku dnů, ani sko-
nání života nemaje, ale připo-
dobněn jsa Synu Božímu, zů-
stává knězem věčně.
4 Pohleďtež tedy, kteraký ten
byl, jemuž i desátky z kořistí dal
Abraham patriarcha.
5 A ješto ti, kteříž jsou z synů
Léví kněžství přijímající, přiká-
zaní mají desátky bráti od lidu
podlé zákona, to jest od bra-
tří svých, ačkoli pošlých z bedr
Abrahamových,
6 Tento pak, jehož rod není po-
čten mezi nimi, desátky vzal od
Abrahama, a tomu, kterýž měl
zaslíbení, požehnání dal.
7 A *jistě* beze všeho odporu me-
nší od většího požehnání béře.
8 A tuto desátky berou smr-
telní lidé, ale tamto ten, o němž
se vysvědčuje, že jest živ.
9 A ať tak dím, i sám Léví, kte-
rýž desátky béře, v Abrahamovi
desátky dal.
10 Nebo ještě v bedrách otce
byl, když vyšel proti němu Mel-
chisedech.
11 A protož byla-liť dokonalost
skrze Levítské kněžství, (nebo
za něho vydán jest lidu zákon),
jakáž toho byla potřeba, aby
jiný kněz podlé řádu Melchise-
dechova povstal, a nebyl podlé
řádu Aronova jmenován?
12 A poněvadž jest kněžství
přeneseno, musiloť také i zá-
kona přenesení býti.
13 Nebo ten, o kterémž se to
praví, jiného jest pokolení, z
kteréhož žádný při oltáři v služ-
bě nebyl.
14 Zjevné jest zajisté, že z po-
kolení Judova pošel Pán náš, o
kterémžto pokolení nic z strany
kněžství nemluvil Mojžíš.
15 Nýbrž hojněji to ještě zjevné
jest, že povstal jiný kněz podlé
řádu Melchisedechova,
16 Kterýž učiněn jest ne podlé
zákona přikázaní tělesného, ale
podlé moci života neporušitel-
ného.
17 Nebo svědčí: Ty jsi kněz na
věky podlé řádu Melchisede-
chova.
18 Stalo se zajisté složení ono-
ho předešlého přikázaní, proto
že bylo mdlé a neužitečné.
19 Nebo ničeho k dokonalosti
nepřivedl zákon, ale na místo
jeho uvedena lepší naděje, skrze
niž přibližujeme se k Bohu.
20 A to i podlé toho, že ne bez
přísahy *jest uvedena*.
21 Nebo onino bez přísahy kně-
žími učiněni bývali, tento pak
s přísahou, skrze toho, kterýž
řekl k němu: Přisáhl Pán, a ne-
budeť toho litovati: Ty *jsi* kněz
na věky podlé řádu Melchisede-
chova.

22 Podlé čehož lepší smlouvy
prostředníkem učiněn jest Je-
žíš.
23 A také onino mnozí bývali
kněží, proto že smrt bránila jim
vždycky trvati;
24 Ale tento poněvadž zůstává
na věky, věčné má kněžství.
25 A protož i dokonale spasiti
může ty, kteříž přistupují skrze
něho k Bohu, vždycky jsa živ k
orodování za ně.
26 Takovéhoť zajisté nám slu-
šelo míti nejvyššího kněze, sva-
tého, nevinného, nepoškvrně-
ného, odděleného od hříšníků, a
kterýž by vyšší nad nebesa uči-
něn byl,
27 Kterýž by nepotřeboval na
každý den, jako onino kněží,
nejprv za své vlastní hříchy obě-
ti obětovati, potom za lid. Nebo
učinil to jednou, samého sebe
obětovav.
28 Zákon zajisté lidi mající ne-
dostatky ustavoval za nejvyšší
kněží, ale slovo přísežné, kteréž
se stalo po zákonu, *ustanovilo*
Syna dokonalého na věky.

KAPITOLA 8.

Kristus Pán nové smlouvy milostivé pře-
důstojný prostředník, 5. staré smlouvy
prostředníky i služebníky všecky nevypra-
vitelně převyšuje.

Ale summa toho mluvení *jest*,
že takového máme nejvyš-
šího kněze, kterýž se posadil na
pravici trůnu velebnosti v nebe-
sích.

2 Služebník jsa svatyně, a pra-
vého toho stánku, kterýž Pán
vzdělal, a ne člověk.
3 Všeliký zajisté nejvyšší kněz
k obětování darů a obětí bývá
ustanoven, a protož potřebí by-
lo, aby i tento měl, co by oběto-
val.
4 Nebo kdyby byl na zemi, aniž
by knězem byl, když by zůstá-
vali ti kněží, kteříž obětují dary
podlé zákona,
5 Sloužíce podobenství a stínu
nebeských věcí, jakož Mojžíšovi
od Boha řečeno bylo, když doko-
návati měl stánek: Hlediž, prý,
abys udělal všecko ku podoben-
ství, kteréžť jest ukázáno na
této hoře.
6 Nyní pak *tím* důstojnějšího
došel úřadu, čímž i lepší smlou-
vy prostředníkem jest, kterážto
lepšími zaslíbeními jest utvr-
zena.
7 Nebo kdyby ona první byla
bez úhony, nebylo by hledáno
místa druhé.
8 Nebo obviňuje Židy, dí: Aj,
dnové jdou, praví Pán, v nichž
vejdu s domem Izraelským a s
domem Judským v smlouvu no-
vou.
9 Ne podlé smlouvy té, kterouž
jsem učinil s otci jejich v ten
den, když jsem je vzal za ruku
jejich, abych je vyvedl z země
Egyptské. Nebo oni nezůstali v

té smlouvě mé, a já opustil jsem je, praví Pán.

10 Protož tatoť jest smlouva, v kterouž vejdu s domem Izraelským po těch dnech, praví Pán: Dám, zákony své v mysl jejich, a na srdcích jejich napíši je, a budu jejich Bohem, a oni budou mým lidem.

11 A nebudouť učiti jeden každý bližního svého, a jeden každý bratra svého, říkajíce: Poznej Pána, proto že mne všickni znáti budou, od nejmenšího z nich až do největšího z nich.

12 Nebo milostiv budu nepravostem jejich, a na hříchy jejich, ani na nepravosti jejich nikoli nezpomenu více.

13 A když ť praví o nové, *tedy* pokládá první za vetchou; což pak vetší a schází, blízké jest zahynutí.

KAPITOLA 9.

Rozložení rozkošné figůry stánku, 3. i těch věcí, kteréž v něm byly, 11. s oznámením, kterak Kristus Pán nejvyšší sám jediný kněz, a do jaké všel svatyně jedinou, kdy a s jakou obětí, 15. i co dobrého tím zjednal.

Mělať pak i první ona *smlouva* nařízené služby a svatyni světskou.

2 Nebo udělán byl stánek první, v kterémž byl svícen, a stůl, a posvátní chlebové, a ten sloul svatyně.

3 Za druhou pak oponou *byl* stánek, kterýž sloul svatyně svatých,

4 Zlatou maje kadidlnici, a truhlu smlouvy, všudy obloženou zlatem, kdežto *bylo* věderce zlaté, mající v sobě mannu, a hůl Aronova, kteráž byla zkvetla, a dsky zákona,

5 Nad truhlou pak cherubínové slávy, zastěňující slitovnici. O kterýchž věcech není potřebí nyní vypravovati o jedné každé obzvláštně.

6 To pak když tak jest zřízeno, do prvního stánku vždycky vcházejí kněží, služby vykonávajíce,

7 Do druhého pak jedinou v rok sám nejvyšší kněz, ne bez krve, kterouž obětuje sám za sebe, i *za* lidské nevědomosti.

8 Čímž Duch svatý ukazuje to, že ještě nebyla zjevena cesta k svatyni, dokudž první stánek trval.

9 Kterýž byl podobenstvím na ten tehdejší čas, v němž darové a oběti se obětují, kteréž nemohou dokonalého v svědomí učiniti toho, kdož obětuje,

10 Toliko v pokrmích a v nápojích, a v rozličných umýváních a ospravedlňováních tělesných, až do času napravení, záležející.

11 Ale Kristus přišed, nejvyšší kněz budoucího dobrého, skrze větší a dokonalejší stánek, ne rukou udělaný, to jest ne tohoto stavení,

12 Ani skrze krev kozlů a telat,
ale skrze svou vlastní krev, všed
jednou do svatyně, věčné vykou-
pení nalezl.
13 Nebo jestližeť krev býků a
kozlů, a popel jalovice, pokro-
pující poškvrněných, posvěcuje
k očištění těla,
14 Čím více krev Kristova, kte-
rýž skrze Ducha věčného sa-
mého sebe obětoval neposkvr-
něného Bohu, očistí svědomí
vaše od skutků mrtvých k slou-
žení Bohu živému?
15 A pro tu příčinu nové smlou-
vy prostředník jest, aby, když
by smrt mezi to vkročila k vy-
placení přestoupení těch, kte-
ráž byla za první smlouvy, za-
slíbení věčného dědictví přijali
ti, kdož jsou povoláni.
16 Nebo kdež jest kšaft, potřebí
jest, aby k tomu smrt přikročila
toho, kdož činí kšaft.
17 Kšaft zajisté těch, kteříž ze-
mřeli, stálý jest, poněvadž ještě
nemá moci, dokudž živ jest ten,
kdož kšaft činil.
18 Protož ani první onen bez
krve nebyl posvěcován.
19 Nebo když Mojžíš všecka
přikázaní podlé zákona všemu
lidu předložil, vzav krev telat
a kozlů, s vodou a s vlnou čer-
venou a s yzopem, tak spolu i
knihy i všeho lidu pokropil,
20 Řka: Tatoť jest krev zákona,
kterýž vám Bůh vydal.
21 Ano i stánku i všech nádob k
službě náležitých rovně též krví
pokropil.
22 A téměř všecko podlé zá-
kona krví očišťováno bývá, a
bez krve vylití nebývá odpuš-
tění *vin*.
23 Protož potřebí bylo, aby
věcí nebeských příkladové těmi
věcmi očišťováni byli, nebeské
pak věci lepšími obětmi, nežli
jsou ty.
24 Neboť nevšel Kristus do sva-
tyně rukou udělané, kteráž by
nesla figůru pravé, ale v samo
nebe, aby nyní přítomný byl
tváři Boží za nás.
25 Ne aby častokrát obětoval
sebe samého, jako nejvyšší kněz
vcházel do svatyně každý rok se
krví cizí,
26 (Sic jinak by byl musil čas-
tokrát trpěti od počátku světa),
ale nyní jednou při skonání vě-
ků, na shlazení hřícha skrze
obětování sebe samého, zjeven
jest.
27 A jakož uloženo lidem jed-
nou umříti, a potom *bude* soud,
28 Tak i Kristus jednou jest
obětován, k shlazení mnohých
lidí hříchů; podruhé bez hříchu
ukáže se těm, kteříž ho čekají k
spasení.

KAPITOLA 10.

Ukázav apoštol nedostatečnost Starého Zákona, 5. dostatečnost pak převýšenou Krista Pána, 19. k opravdovému jeho se

přídržení, 24. a v svatosti života prospívání velmi pilně napomíná.

Zákon zajisté, maje stín budoucího dobrého, a ne sám obraz těch věcí, jednostejnými obětmi, kteréž po všecka léta obětují, nikdy nemůž přistupujících dokonalých učiniti.
2 Sic jinak zdaliž by již nepřestaly obětovány býti, proto že by již neměli žádného svědomí z hříchů ti, kteříž obětují, jsouce jednou očištěni?
3 Ale při těch *obětech* připomínání hříchů děje se každého roku.
4 Neboť možné není, aby krev býků a kozlů shladila hříchy.
5 Protož vcházeje na svět, dí: Oběti a daru nechtěl jsi, ale tělo jsi mi způsobil.
6 Zápalných obětí, ani *obětí* za hřích jsi neoblíbil.
7 Tehdy řekl jsem: Aj, jduť, (jakož v knihách psáno jest o mně), abych činil, ó Bože, vůli tvou.
8 Pověděv napřed: Že oběti a daru, a zápalů, i *obětí* za hřích, (kteréž se podlé zákona obětují), nechtěl jsi, aniž jsi oblíbil,
9 Tehdy řekl: Aj, jduť, abych činil, ó Bože, vůli tvou. Ruší první, aby druhé ustanovil.
10 V kteréžto vůli posvěceni jsme skrze obětování těla Ježíše Krista jednou.
11 A všeliký zajisté kněz přístojí, na každý den službu konaje, a jednostejné často obětuje oběti, kteréž nikdy nemohou odjíti hříchů.
12 Ale tento, jednu obět obětovav za hříchy, vždycky sedí na pravici Boží,
13 Již dále očekávaje, až by položeni byli nepřátelé jeho za podnož noh jeho.
14 Nebo jednou obětí dokonalé učinil na věky ty, kteříž posvěceni bývají.
15 Svědčíť pak nám *to* i sám Duch svatý. Nebo prvé pověděv:
16 Tatoť jest smlouva, kterouž učiním s nimi po těch dnech, praví Pán: Dám zákony své v srdce jejich, a na myslech jejich napíši je,
17 A na hříchy jejich, i na nepravosti jejich nikoli nezpomenu více.
18 Kdežť pak jest odpuštění jich, neníť více oběti za hřích.
19 Majíce tedy, bratří, plnou svobodu k vjití do svatyně skrze krev Ježíšovu,
20 (Tou cestou novou a živou, kterouž nám způsobil skrze oponu, to jest tělo své),
21 A kněze velikého nad domem Božím,
22 Přistupmež s pravým srdcem, v plné jistotě víry, očištěná majíce srdce od svědomí zlého,
23 A umyté tělo vodou čistou, držmež nepochybné vyzná-

ní naděje; (nebo věrnýť jest ten,
kterýž zaslíbil).
24 A šetřme jedni druhých, k
rozněcování se v lásce a dobrých
skutcích,
25 Neopouštějíce společného
shromáždění svého, jako ně-
kteří obyčej mají, ale napomí-
najíce se, a to tím více, čímž více
vidíte, že se ten den přibližuje.
26 Nebo jestliže bychom dobro-
volně hřešili po přijetí známosti
pravdy, nezůstávalo by již oběti
za hříchy,
27 Ale hrozné nějaké očekává-
ní soudu, a ohně prudká páli-
vost, kterýž žráti má protivníky.
28 Kdož by koli pohrdal zá-
konem Mojžíšovým, bez lítosti
pode dvěma neb třmi svědky
umírá.
29 Což se vám zdá, čím přís-
nějšího trestání hoden jest ten,
kdož by Syna Božího pošlapá-
val, a krev smouvy, kterouž byl
posvěcen, za nehodnou drahého
vážení by měl, a Duchu milosti
potupu učinil?
30 Známeť zajisté toho, jenž
řekl: Mně pomsta, já odplatím,
praví Pán. A opět: Pán souditi
bude lid svůj.
31 Hroznéť jest upadnouti v ru-
ce Boha živého.
32 Rozpomeňtež se pak na pře-
dešlé dny, v nichž osvíceni by-
vše, mnohý boj utrpení snášeli
jste,
33 Buďto když jste byli i poha-
něními i ssouženími jako diva-
dlo učiněni, buďto účastníci uči-
něni byvše těch, kteříž tak zmí-
táni byli.
34 Nebo i vězení mého čitelni
jste byli, a rozchvátání statků
svých s radostí jste strpěli, vě-
douce, že v sobě máte lepší zboží
nebeské a trvanlivé.
35 Protož nezamítejtež smělé
doufanlivosti své, kteráž veli-
kou má odplatu.
36 Než potřebíť jest vám trpě-
livosti, abyste vůli Boží číníce,
dosáhli zaslíbení.
37 Nebo ještě velmi, velmi ma-
ličko, *a aj*, ten, kterýž přijíti má,
přijde, a nebudeť meškati,
38 Spravedlivý pak z víry živ
bude. Pakli by se jinam obrátil,
nezalibuje sobě duše má v něm.
39 Ale myť nejsme poběhlci k
zahynutí, ale věřící k získání
duše.

KAPITOLA 11.

O víře pravé, co by byla, 2. a kterak velmi veliké moci jest, s připomínáním mnohých starých a s. otců, 32. i předivných skutků Božích při nich, potěšitelně vypravuje.

Víra pak jest nadějných věcí
podstata, *a* důvod nevidi-
telných.
2 Pro ni zajisté svědectví došli
předkové.
3 Věrou rozumíme, že učiněni
jsou věkové slovem Božím, tak
že z ničeho jest to, což vidíme,
učiněno.

4 Věrou lepší obět Bohu obětoval Abel, nežli Kain, skrze kterouž svědectví obdržel, že jest spravedlivý, jakž sám Bůh darům jeho svědectví vydal. A skrze tu, umřev, ještě mluví.

5 Věrou Enoch přenesen jest, aby neviděl smrti, a není nalezen, proto že jej Bůh přenesl. Prvé zajisté, než jest přenesen, svědectví měl, že se líbil Bohu.

6 Bez víry pak nemožné jest líbiti se jemu; nebo přistupující k Bohu věřiti musí, že jest *Bůh*, a těm, kteříž ho hledají, že odplatu dává.

7 Věrou napomenut jsa od Boha Noé o tom, čehož ještě nebylo viděti, boje se, připravoval koráb k zachování domu svého; skrze nějž potupil svět, a spravedlnosti té, kteráž jest z víry, učiněn jest dědicem.

8 Věrou, povolán jsa Abraham, uposlechl *Boha*, aby odšel na to místo, kteréž měl vzíti za dědictví; i šel, nevěda, kam přijde.

9 Věrou bydlil v zemi zaslíbené jako v cizí, v staních přebývaje s Izákem a s Jákobem, spoludědici téhož zaslíbení.

10 Nebo očekával města základy majícího, jehožto řemeslník a stavitel jest Bůh.

11 Věrou také i Sára moc ku početí semene přijala, a mimo čas věku porodila, když věřila, že jest věrný ten, kterýž zaslíbil.

12 A protož i z jednoho, a to již umrtveného, rozplodilo se *potomků*, jako jest množství hvězd nebeských, a jako písek nesčíslný, kterýž jest na břehu mořském.

13 Podlé víry zemřeli ti všickni, nevzavše zaslíbení, ale zdaleka je viděvše, jim i věřili, i je vítali, a vyznávali, že jsou hosté a příchozí na zemi.

14 Nebo ti, kteříž tak mluví, zjevně to prokazují, že vlasti hledají.

15 A jistě, kdyby se byli na onu rozpomínali, z kteréž vyšli, měli *dosti* času zase se navrátiti.

16 Ale oni lepší žádají, to jest nebeské. Protož i sám Bůh nestydí se slouti jejich Bohem; nebo připravil jim město.

17 Věrou obětoval Abraham Izáka, byv pokoušín, a to jednorozeného obětoval ten, kterýž byl zaslíbení přijal,

18 K němuž bylo řečeno: V Izákovi nazváno bude tobě símě,

19 Tak o tom smýšleje, že jest mocen Bůh i z mrtvých vzkřísiti. Pročež jej jako z mrtvých vzkříšeného přijal.

20 Věrou o budoucích věcech požehnání dal Izák Jákobovi a Ezau.

21 Věrou Jákob, umíraje, každému z synů Jozefových požeh-

nání dával, a poklonil se na vrch
hůlky své.
22 Věrou Jozef, dokonávaje, o
vyjití synů Izraelských zmínku
učinil, a o kostech svých poručil.
23 Věrou Mojžíš, narodiv se,
ukryt byl za tři měsíce od rodičů
svých, proto že viděli krásné pa-
cholátko, a nebáli se rozkazu
královského.
24 Věrou Mojžíš, byv již do-
rostlý, odepřel slouti synem
dcery Faraonovy,
25 Vyvoliv sobě raději protiven-
ství trpěti s lidem Božím, nežli
časné a hříšné pohodlí míti,
26 Větší sobě pokládaje zboží
nad Egyptské poklady poha-
nění Kristovo; nebo prohlédal k
odplatě.
27 Věrou opustil Egypt, nebo-
je se hněvu královského; nebo
jako by viděl neviditelného, *tak*
se utvrdil.
28 Věrou slavil hod beránka a
vylití krve, aby ten, kterýž hu-
bil prvorozené, nedotekl se jich.
29 Věrou přešli moře červené
jako po suchu; o čež pokusivše
se Egyptští, ztonuli.
30 Věrou zdi Jericha padly,
když je obcházeli za sedm dní.
31 Věrou Raab nevěstka neza-
hynula s neposlušnými, pokojně
přijavši špehéře.
32 A coť mám více praviti: Ne-
postačíť mi zajisté čas k vypra-
vování o Gedeonovi, a Barákovi,
a Samsonovi a Jefte, a Davi-
dovi, a Samuelovi, a prorocích.
33 Kteříž skrze víru vybojová-
vali království, činili spravedl-
nost, docházeli zaslíbení, zacpá-
vali ústa lvům,
34 Uhašovali moc ohně, utekli
ostrosti meče, zmocněni bývali
v mdlobách, silní učiněni v boji,
vojska zaháněli cizozemců.
35 Ženy přijímaly mrtvé své
vzkříšené. Jiní pak roztahováni
jsou, neoblíbivše sobě vysvobo-
zení, aby lepšího dosáhli vzkří-
šení.
36 Jiní pak posměchy a mrská-
ním trápeni, ano i vězeními a
žaláři.
37 Kamenováni jsou, sekáni,
pokoušíni, mečem zmordováni;
chodili v kožích ovčích a kozel-
čích, opuštěni, ssouženi, a zle s
nimi nakládáno,
38 Jichžto nebyl svět hoden, po
pustinách bloudíce, i po horách,
a jeskyních, i v doupatech země.
39 A ti všickni svědectví dosáh-
še skrze víru, neobdrželi zaslí-
bení,
40 Proto že Bůh něco lepšího
nám obmýšlel, aby oni bez nás
nepřišli k dokonalosti.

KAPITOLA 12.

Napomíná apoštol k rytěřování u víře, 2. a k snášení protivenství, ode Pána dopuštěných, 10. nejslavnější věci nebeské, jako pravý, k němuž běžíme, cíl, před oči předkládaje.

Protož i my, takový oblak
svědků vůkol sebe ma-
jíce, odvrhouce všeliké břímě,
i snadně obkličující nás hřích,
skrze trpělivost konejme běh
uloženého sobě boje,
2 Patříce na vůdce a dokona-
vatele víry Ježíše, kterýž místo
předložené sobě radosti strpěl
kříž, opováživ se hanby, i posa-
dil se na pravici trůnu Božího.
3 A považte, jaký jest ten, kte-
rýž snášel od hříšníků taková
proti sobě odmlouvání, abyste
neustávali, v myslech svých hy-
nouce.
4 Ještě jste se až do krve ne-
zprotivili, proti hříchu bojujíce.
5 A což jste zapomenuli na na-
pomenutí, kteréž k vám jako
k synům mluví: Synu můj, ne-
pohrdej kázní Páně, aniž sobě
stýskej, když od něho trestán
býváš?
6 Nebo kohož miluje Pán, *tohoť*
tresce, a švihá každého, kteréhož
hož za syna přijímá.
7 Jestliže kázeň snášíte, Bůh
se vám podává jako synům.
Nebo který jest syn, jehož by ne-
trestal otec?
8 Pakli jste bez kázně, kteréž
všickni účastni jsou, tedy jste ci-
zoložňata, a ne synové.
9 Ano tělesné otce své měli
jsme, kteříž nás trestali, a měli
jsme *je* u vážnosti, i zdaliž ne-
máme mnohem více poddáni
býti Otci duchů, abychom živi
byli?
10 A onino zajisté po nemnohé
dny, jakž se jim vidělo, trestali,
ale tento v věcech přeužiteč-
ných, totiž k tomu, abychom do-
šli účastnosti svatosti jeho.
11 Každé pak trestání, když
přítomné jest, nezdá se býti
potěšené, ale smutné, než po-
tomť rozkošné ovoce spravedl-
nosti přináší těm, kteříž by v
něm pocvičeni byli.
12 Protož opuštěných rukou a
zemdlených kolen posilňte,
13 A přímé kroky čiňte nohama
svýma, aby, což zkulhavělo, do
konce se nevyvinulo, ale raději
uzdraveno bylo.
14 Pokoje následujte se všech-
němi a svatosti, bez níž žádný
neuzří Pána,
15 Prohlédajíce, aby někdo ne-
odpadl od milosti Boží, a aby ně-
jaký kořen hořkosti nepodrostl,
a neučinil překážky, skrze nějž
by poškvrněni byli mnozí;
16 Aby někdo nebyl smilník,
aneb ohyzdný, jako Ezau, kte-
rýž za jednu krmi prodal prvo-
rozenství své.
17 Víte zajisté, že potom, chtěje
dědičně dosáhnouti požehnání,
pohrdnut jest. Nebo nenalezl
místa ku pokání, ačkoli ho s plá-
čem hledal.
18 Nebo nepřistoupili jste k
hmotné hoře a k hořícímu ohni,

a k vichru, a k mrákotě, a k
bouři,
19 A k zvuku trouby a k hlasu
slov, kterýž kdož slyšeli, prosili,
aby k nim nebylo více mluveno.
20 (Nebo nemohli snésti toho,
což bylo praveno: Kdyby se *i* ho-
vado dotklo hory, budeť ukame-
nováno, aneb šípem postřeleno.
21 A tak hrozné bylo to, což vi-
děli, *že* Mojžíš řekl: Lekl jsem
se, až se třesu.)
22 Ale přistoupili jste k hoře Si-
onu, a k městu Boha živého, Je-
ruzalému nebeskému, a k nesčí-
slnému zástupu andělů,
23 K veřejnému shromáždění
a k církvi prvorozených, kte-
říž zapsáni jsou v nebesích, a k
Bohu soudci všech, a k duchům
spravedlivých dokonalých,
24 A k prostředníku Nového
Zákona Ježíšovi, a ku pokropení
krví, lépe mluvící než Abelova.
25 Viztež, abyste neodpírali
mluvícímu. Nebo poněvadž oni-
no neušli, kteříž odpírali tomu,
jenž na zemi na místě Božím
mluvil, čím více my, jestliže tím,
kterýž s nebe jest, pohrdneme?
26 Jehož hlas tehdáž byl zemí
pohnul, nyní pak zaslíbil, řka:
Ještěť já jednou pohnu netoliko
zemí, ale i nebem.
27 To pak, že dí: Ještě jed-
nou, světle ukazuje pohnutel-
ných věcí přenesení, jakožto
učiněných, aby zůstávaly ty,
kteréž jsou nepohnutelné.
28 Protož království přijímají-
ce nepohnutelné, mějmež mi-
lost, skrze kteroužto služme libě
Bohu, s vážností a uctivostí.
29 Neboť Bůh náš jest oheň
spalující.

Kapitola 13.

K dobrým a milosrdným skutkům, 5. k ctnému životu, 13. k snášení protivenství pro Krista, 17. ku poslušenství správců, 18. i k modlitbám za ně napomíná apoštol.

Láska bratrská ať zůstává.
2 Na přívětivost k hostem ne-
zapomínejte; skrze ni zajisté
někteří, nevěděvše, anděly za
hostě přijímali.
3 Pomněte na vězně, jako byste
spoluvězňové byli, na ssoužené,
jakožto ti, kteříž také v těle jste.
4 Poctivéť *jest* u všech manžel-
ství a lože nepoškvrněné, smil-
níky pak a cizoložníky souditi
bude Bůh.
5 Obcování *veďte* bez lakom-
ství, dosti majíce na tom, což
máte. Onť zajisté řekl: Nikoli
nenechám tebe, aniž tě opus-
tím;
6 Tak abychom doufanlivě ří-
kali: Pán spomocník můj, aniž
se budu báti, by mi co učiniti
mohl člověk.
7 Zpomínejte na vůdce své,
kteříž vám mluvili slovo Boží,
jejichžto obcování jaký byl cíl,

spatřujíce, následujtež *jejich*
víry.
8 Ježíš Kristus včera i dnes
tentýž *jest*, i na věky.
9 Učením rozličným a cizím ne-
dejte se točiti. Výbornéť jest za-
jisté, aby milostí upevněno bylo
srdce, a ne pokrmy, kteříž ne-
prospěli těm, kteříž se jimi vá-
zali.
10 Mámeť oltář, z něhož ti ne-
mají práva jísti, kdož stánku
slouží.
11 Nebo kterýchž hovad krev
vnášína bývá za hřích do sva-
tyně skrze nejvyššího kněze,
těch pálena bývají těla vně za
stany.
12 Protož i Ježíš, aby posvětil
lidu svou vlastní krví, vně za
branou trpěl.
13 Vyjděmež tedy k němu ven z
stanů, pohanění jeho nesouce.
14 Neboť nemáme zde města
zůstávajícího, ale onoho budou-
cího hledáme.
15 Protož skrze něho obětujme
Bohu obět chvály vždycky, to
jest ovoce rtů, oslavujících jmé-
no jeho.
16 Na účinnost pak a na zdíl-
nost nezapomínejte; nebo v ta-
kových obětech zvláštní svou lí-
bost má Bůh.
17 Povolni buďte správcům
svým a poslušni; oniť zajisté
bdějí nad dušemi vašimi, jako
ti, kteříž počet mají vydati, aby
to s radostí činili, a ne s stýs-
káním. Neboť by vám to nebylo
užitečné.
18 Modltež se za nás; doufá-
meť zajisté, že dobré svědomí
máme, jako ti, kteříž se chceme
ve všem chvalitebně chovati.
19 Tím pak více prosím vás,
abyste to činili, proto abych tím
dříve navrácen byl vám.
20 Bůh pak pokoje, kterýž toho
velikého pro krev smlouvy věč-
né pastýře ovcí vzkřísil z mrt-
vých, Pána našeho Ježíše,
21 Učiniž vás způsobné ve vše-
likém skutku dobrém, k činění
vůle své, působě v vás to, což
jest libé před oblíčejem jeho,
skrze Jezukrista, jemuž sláva
na věky věků. Amen.
22 Prosímť pak vás, bratří, sne-
stež trpělivě slovo nepomenutí
tohoto; neboť jsem krátce psal
vám.
23 Věztež o bratru Timoteovi,
že jest propuštěn, s kterýmžto,
(přišel-li by brzo), navštívím
vás.
24 Pozdravtež všech správců
svých, i všech svatých. Pozdra-
vují vás *bratří* z Vlach.
25 Milost *Boží* se všechněmi
vámi. Amen.

EPIŠTOLA OBECNÁ
(S.) JAKUBA APOŠTOLA.

KAPITOLA 1.

Učí s. Jakub, abychom se neděsili pokušení, ale stateční v snášení a přemáhání jich byli, 5. o všelikou pomoc k nejlepšímu dárci, 13. kterýž žádnému není příčinou hříchu neb pádu, dověrně se utíkajíce, 22. jemuž abychom se skutečně líbiti usilovali, napomíná.

Jakub, Boží a Pána Jezukrista služebník, dvanácteru pokolení rozptýlenému pozdravení.

2 Za největší radost mějte, bratří moji, kdyžkoli v rozličná pokušení upadáte,

3 Vědouce, že zkušení víry vaší působí trpělivost.

4 Trpělivost pak ať má dokonalý skutek, abyste byli dokonalí a celí, v ničemž nemajíce nedostatku.

5 Jestliže pak komu z vás nedostává se moudrosti, žádejž *jí* od Boha, kterýž všechněm dává ochotně a neomlouvá, i budeť dána jemu.

6 Žádejž pak důvěrně, nic nepochybuje. Nebo kdož pochybuje, podoben jest vlnám mořským, kteréž vítr sem i tam žene, a jimi zmítá.

7 Nedomnívej se zajisté člověk ten, by co vzíti měl ode Pána.

8 Muž dvojí mysli, jest neustavičný ve všech cestách svých.

9 Chlubiž se pak bratr ponížený v povýšení svém,

10 A bohatý v ponižování se; nebo jako květ byliny pomine.

11 Nebo *jakož* slunce vzešlé s horkostí usušilo bylinu, a květ její spadl, i ušlechtilost postavy jeho zhynula, takť i bohatý v svých cestách usvadne.

12 Blahoslavený muž, kterýž snáší pokušení; nebo když bude zkušen, vezme korunu života, kterouž zaslíbil Pán těm, kdož ho milují.

13 Žádný, když bývá pokoušín, neříkej, že by od Boha pokoušín byl; neboť Bůh nemůže pokoušín býti ve zlém, aniž také on koho pokouší.

14 Ale jeden každý pokoušín bývá, od svých vlastních žádostí jsa zachvacován a oklamáván.

15 Potom žádost když počně, porodí hřích, hřích pak vykonaný zplozuje smrt.

16 Nebluďtež, bratří moji milí.

17 Všeliké dání dobré a každý dar dokonalý shůry jest sstupující od Otce světel, u něhož není proměnění, ani *pro* obrácení se *jinam* zastínění.

18 *On* proto, že chtěl, zplodil nás slovem pravdy, k tomu, abychom byli prvotiny nějaké stvoření jeho.

19 A tak, bratří moji milí, budiž každý člověk rychlý k slyšení, *ale* zpozdilý k mluvení, zpozdilý k hněvu.

20 Nebo hněv muže spravedlnosti Boží nepůsobí.

21 Protož odvrhouce všelikou nečistotu, a ohyzdnost zlosti, s tichostí přijímejte vsáté slovo, kteréž může spasiti duše vaše.

22 Buďtež pak činitelé slova, a ne posluchači toliko, oklamávající sami sebe.

23 Nebo byl-li by kdo posluchač slova, a ne činitel, ten podoben jest muži spatřujícímu oblíčej přirozený svůj v zrcadle.

24 Vzhlédl se zajisté, i odšel, a hned zapomenul, jaký by byl.

25 Ale kdož by se vzhlédl v dokonalý zákon svobody, a zůstával by *v něm*, ten nejsa posluchač zapominatelný, ale činitel skutku, blahoslavený bude v skutku svém.

26 Zdá-li se pak komu z vás, že jest nábožný, a v uzdu nepojímá jazyka svého, ale svodí srdce své, takového marné jest náboženství.

27 Náboženství čisté a neposkvrněné před Bohem a Otcem totoť jest: Navštěvovati sirotky a vdovy v ssouženích jejich, *a* ostříhati sebe neposkvrněného od světa.

KAPITOLA 2.

Velí, aby víra nebyla zprzňována přijímáním osob, pravě, že to u Boha místa nemá. 14. Potom rozdíl víry mrtvé od víry živé 16. příjemně a srozumitelně předkládá.

Bratří moji, nepřipojujtež přijímání osob k víře slavného Pána našeho Jezukrista.

2 Nebo kdyby přišel do shromáždění vašeho muž, maje prsten zlatý v drahém rouše, a všel by také i chudý v chaterném oděvu,

3 A popatřili byste k tomu, kterýž drahé roucho má, a řekli byste jemu: Ty sedni tuto poctivě; chudému pak řekli byste: Ty stůj tamto, aneb sedni tuto, pod podnoží noh mých:

4 Zdaliž jste již neučinili rozdílu mezi sebou a učiněni jste soudcové v myšleních zlých?

5 Slyšte, bratří moji milí, zdaliž Bůh nevyvolil chudých na tomto světě, *aby* bohatí byli u víře a dědicové království, kteréž zaslíbil těm, kdož jej milují?

6 Ale vy jste neuctili chudého. Zdaliž bohatí mocí neutiskují vás? A oniť vás i k soudům přivozují?

7 Zdali oni nerouhají se tomu slavnému jménu, kteréž vzýváno jest nad vámi?

8 Jestliže pak plníte zákon královský podlé písma: Milovati

budeš bližního svého, jako sebe samého, dobře činíte.

9 Pakliť osoby přijímáte, hřešíte, *a* zákon vás tresce jako přestupníky.

10 Nebo kdo by koli celého zákona ostříhal, přestoupil by pak jediné, všechněmi jest vinen.

11 Ten zajisté, kterýž řekl: Nesesmilníš, takéť řekl: Nezabiješ. Pakli bys nesesmilnil, ale zabil bys, učiněn jsi přestupníkem zákona.

12 Tak mluvte, a tak čiňte, jako ti, kteříž podlé zákona svobody souzeni býti máte.

13 Nebo odsouzení bez milosrdenství *stane se* tomu, kdož nečiní milosrdenství, ale chlubíť se milosrdenstvím proti odsudku.

14 Co prospěje, bratří moji, praví-li se kdo víru míti, a nemá-li skutků? Zdaliž jej ta víra může spasiti?

15 A kdyby bratr neb sestra neodění byli, a opuštění z strany živnosti vezdejší,

16 Řekl by pak jim někdo z vás: Jděte v pokoji, shřejte se, a najezte se, a však nedali byste jim potřeby tělesné, což to platí?

17 Takž i víra, nemá-li skutků, mrtváť jest sama v sobě.

18 Ale dí někdo: Ty víru máš, a já mám skutky. Ukažiž ty mi víru svou z skutků svých, a já tobě ukáži víru svou z skutků svých.

19 Ty věříš, že jest jeden Bůh. Dobře činíš. I ďáblovéť *tomu* věří, a však třesou se.

20 Ale chceš-liž věděti, ó člověče marný, že víra bez skutků jest mrtvá?

21 Abraham otec náš zdali ne z skutků ospravedlněn jest, obětovav syna svého Izáka na oltář?

22 Vidíš-li, že víra napomáhala skutkům jeho, a z skutků víra dokonalá byla?

23 A tak naplněno jest písmo, řkoucí: I uvěřil Abraham Bohu, a počteno jest jemu za spravedlnost, a přítelem Božím nazván jest.

24 Vidíte-liž tedy, že z skutků ospravedlněn bývá člověk, a ne z víry toliko?

25 Též podobně i Raab nevěstka zdali ne z skutků ospravedlněna jest, přijavši ony posly, a jinou cestou pryč vypustivši?

26 Nebo jakož tělo bez duše jest mrtvé, takť i víra bez skutků jest mrtvá.

KAPITOLA 3.

Škodlivou jazyka neskrocenost a vrtkost pod příklady pěknými vypisuje, 3. a pilně k bedlivému jím vládnutí, 13. potom i k prokazování pravé moudrosti napomíná.

Nebuďtež mnozí mistři, bratří moji, vědouce, že bychom těžší odsouzení vzali.

2 V mnohém zajisté klesáme všickni. Kdožť neklesá v slovu, tenť jest dokonalý muž, mohoucí jako uzdou spravovati také všecko tělo.

3 An, my koňům udidla v ústa dáváme, aby nám povolni byli, a vším tělem jejich vládneme.

4 An, i lodí tak veliké jsouce, a prudkými větry hnány bývajíce, však i nejmenším veslem bývají sem i tam obracíny, kamžkoli líbí se tomu, kdož je spravuje.

5 Tak i jazyk malý oud jest, a však veliké věci provodí. Aj, maličký oheň, kterak veliký les zapálí!

6 Jazyk pak *jest* oheň *a* svět nepravosti. Takť jest postaven jazyk mezi oudy našimi, nanečišťující celé tělo, a rozpalující kolo narození *našeho*, jsa rozněcován od ohně pekelného.

7 Všeliké zajisté přirození i zvěři, i ptactva, i zeměplazů, i mořských *potvor* bývá skroceno, a jest okroceno od lidí;

8 Ale jazyka žádný z lidí skrotiti nemůže. *Tak jest* neskrotitelné zlé, pln *jsa* jedu smrtelného.

9 Jím dobrořečíme Bohu Otci, a jím zlořečíme lidem, ku podobenství Božímu stvořeným.

10 Z jedněch a týchž úst pochází dobrořečení i zlořečení. Ne takť býti má, bratří moji.

11 Zdaliž studnice jedním pramenem vydává sladkost i hořkost?

12 Zdaliž může, bratří moji, fíkový strom nésti olivky, aneb vinný kmen fíky? Takť žádná studnice slané i sladké vody nevydává.

13 Kdo jest moudrý a umělý mezi vámi? Ukažiž dobrým obcováním skutky své v krotké moudrosti.

14 Pakliť máte hořkou závist, a dráždění v srdci svém, nechlubte se, a neklamejte proti pravdě.

15 Neníť ta moudrost s hůry sstupující, ale jest zemská, hovadná, ďábelská.

16 Nebo kdež *jest* závist a rozdráždění, tu *i* roztržka i všeliké dílo zlé.

17 Ale moudrost, kteráž *jest* s hůry, nejprvé zajisté jest čistotná, potom pokojná, mírná, povolná, plná milosrdenství a ovoce dobrého, bez rozsuzování a bez pokrytství.

18 Ovoce pak spravedlnosti v pokoji rozsívá se těm, kteříž pokoj působí.

KAPITOLA 4.

Haní a zastavuje sváry a různice, 2. pravě, že i modlitbám škodí; 6. neustavičným, vrtkavým a vysokomyslným službu činí k upřímosti a pokoře, 13. i kratičkost a ustavičnou nejistotu života lidského připomínaje.

Odkud *jdou* bojové a svády mezi vámi? Zdali ne odtud, *totiž* z líbostí vašich, kteréž rytěřují v oudech vašich?

2 Žádáte, a nemáte; závidíte a dychtíte, a nemůžete dosáhnouti; bojujete a válčíte, a však neobdržíváte, proto že neprosíte.

3 Prosíte, a nebéřete, proto že zle prosíte, abyste na své líbosti vynakládali.

4 Cizoložníci a cizoložnice, což nevíte, že přízeň světa jest nepřítelkyně Boží? A protož kdo by koli chtěl býti přítelem tohoto světa, nepřítelem Božím učiněn bývá.

5 Což mníte, že nadarmo dí písmo: *Zdali* k závisti nakloňuje duch ten, kterýž přebývá v nás?

6 Nýbrž hojnější dává milost. Nebo dí: Bůh se pyšným protiví, ale pokorným dává milost.

7 Poddejtež se tedy Bohu, *a* zepřete se ďáblu, i utečeť od vás.

8 Přibližte se k Bohu, a přiblížíť se k vám. Umejte ruce, hříšníci, a očisťte srdce vy, kteříž jste dvojité mysli.

9 Ssouženi buďte, a kvělte, a plačte; smích váš obratiž se v kvílení, a radost v zámutek.

10 Ponižte se před oblíčejem Páně, a povýšíť vás.

11 Neutrhejtež jedni druhým, bratří. Kdož utrhá bratru, a potupuje bratra svého, utrhá zákonu, a potupuje zákon. Tupíš-li pak zákon, nejsi plnitel zákona, ale soudce.

12 Jedenť jest vydavatel zákona, kterýž může spasiti i zatratiti. Ty kdo jsi, ješto tupíš jiného?

13 Ale nuže vy, kteříž říkáte: Dnes neb zítra vypravíme se do onoho města, a pobudeme tam přes celý rok, a budeme kupčiti, a *něco* zištěme;

14 (Ješto nevíte, co zítra *bude*. Nebo jaký jest život váš? Pára zajisté jest, kteráž se na malíčko ukáže, a potom zmizí.)

15 Místo toho, co byste měli říci: Bude-li Pán chtíti, a budeme-li živi, učiníme toto neb onono.

16 Vy pak chlubíte se v pýše své. Všeliká taková chlouba zlá jest.

17 A protož kdo umí dobře činiti, a nečiní, hřích má.

KAPITOLA 5.

Boháčům ležícím v nepravostech, a doufajícím v nejistém zboží, činí pohrůžku, 7. utištěných pak k trpělivému na Pána očekávání ponouká, 12. a k varování se přísahy, ku pobožnosti, 16. i k dověrným modlitbám napomíná.

Nuže nyní, boháči, plačte, kvílíce nad bídami svými, kteréž přijdou.

2 Zboží vaše shnilo, a roucho vaše zmolovatělo.

3 Zlato vaše a stříbro zerzavělo, a rez jejich bude na svědectví proti vám, a zžířeť těla vaše

jako oheň. Shromáždili jste po-
klad ku posledním dnům.
4 Aj, mzda dělníků, kteříž žali
krajiny vaše, při vás zadržaná,
křičí, a hlas volání ženců v uši
Pána zástupů vešel.
5 Rozkoš jste provodili na ze-
mi, a zbůjněli jste; vykrmili jste
srdce svá jako ke dni zabití.
6 Odsoudili jste, zamordovali
jste spravedlivého, a neodpíral
vám.
7 A protož trpěliví buďte, bra-
tří, až do příchodu Páně. Aj,
oráč očekává drahého užitku
zemského, trpělivě naň očeká-
vaje, až by přijal podzimní i jar-
ní déšť.
8 Buďtež i vy trpěliví, potvr-
zujte srdcí svých; neboť se při-
bližuje příští Páně.
9 Nevzdychejtež jedni proti
druhým, bratří, abyste nebyli
odsouzeni. Aj, soudce již přede
dveřmi stojí.
10 Ku příkladu snášení proti-
venství a dlouhočekání, bratří
moji, vezměte proroky, kteříž
mluvívali ve jménu Páně.
11 Aj, blahoslavíme ty trpělivé.
O trpělivosti Jobově slýchali
jste, a dokonání Páně viděli jste;
nebo velmi jest milosrdný Pán a
lítostivý.
12 Přede všemi pak věcmi, bra-
tří moji, nepřisahejte, ani skrze
nebe, ani skrze zemi, ani kte-
roukoli jinou přísahou, ale buď
řeč vaše: Jistě, jistě, nikoli, ni-
koli, abyste neupadli v odsou-
zení.
13 Jest-li kdo z vás zkormou-
cený? Modl se. Pakli jest kdo
mysli dobré? Prozpěvuj.
14 Stůně-li kdo z vás? Zavo-
lej starších zboru, ať se modlí
za něho, mažíce jej olejem ve
jménu Páně.
15 A modlitba víry uzdraví ne-
duživého, a pozdvihneť ho Pán;
a jestliže jest co prohřešil, budeť
jemu odpuštěno.
16 Vyznávejtež se pak jedni
druhým z hříchů, a modlte se
jedni za druhé, abyste uzdra-
veni byli. Mnohoť může modlit-
ba spravedlivého opravdová.
17 Eliáš byl člověk týmž bídám
jako i my poddaný, a modlitbou
modlil se, aby nepršelo, i nepr-
šel déšť na zemi za tři léta a za
šest měsíců.
18 A zase modlil se, i vydalo
nebe déšť, a země zplodila ovoce
své.
19 Bratří, jestliže by kdo z vás
pobloudil od pravdy, a někdo by
jej zase obrátil,
20 Věziž, že ten, kdož by od-
vrátil hříšníka od bludné cesty
jeho, vysvobodí duši od smrti, a
přikryje množství hříchů.

PRVNÍ EPIŠTOLA OBECNÁ
(S.) PETRA APOŠTOLA.

Kapitola 1.

Rozptýlených bratří pozdraviv s. Petr, 3. k rozvlažení i zažžení srdce jejich, o důstojném dědictví svatých slavně vypravuje, 13. aby se tak v svatosti života rozhojňovali.

Petr, apoštol Ježíše Krista, příchozím rozptýleným v Pontu, Galacii, Kappadocii, v Azii, a v Bitynii,

2 Vyvoleným podlé předzvědění Boha Otce, v posvěcení Ducha, ku poslušenství a skropení krví Ježíše Krista: Milost vám a pokoj rozmnožen buď.

3 Požehnaný Bůh a Otec Pána našeho Ježíše Krista, kterýž podlé mnohého milosrdenství svého znovu zplodil nás v naději živou skrze vzkříšení Ježíše Krista z mrtvých,

4 K dědictví neporušitelnému a nepoškvrněnému a neuvadlému, kteréž se chová v nebesích, vám,

5 Kteříž mocí Boží ostříháni býváte skrze víru k spasení, kteréž hotovo jest, aby zjeveno bylo v času posledním.

6 V čemžto veselíte se, maličko nyní, (jestliže kdy potřebí jest), zkormouceni jsouce v rozličných pokušeních,

7 Aby zkušení víry vaší, mnohem dražší nežli zlato, kteréž hyne, a však se v ohni zkušuje, nalezeno bylo *vám* k chvále, a ke cti i k slávě při zjevení Ježíše Krista.

8 Kteréhož neviděvše, milujete; kteréhož nyní nevidouce, a však *v něho* věříce, veselíte se radostí nevymluvnou a oslavenou,

9 Docházejíce konce víry své, spasení duší.

10 O kterémž spasení bedlivě přemyšlovali, a *je* vystihati usilovali proroci, kteříž o té milosti, kteráž se vám *státi měla*, prorokovali,

11 Vystihajíce to, na který aneb jaký čas mínil by ten, kterýž v nich *byl*, Duch Kristův, předpovídající o utrpeních Kristových a o veliké za tím slávě.

12 Kterýmžto zjeveno jest, že ne sobě, ale nám tím přisluhovali, což jest vám nyní zvěstováno skrze ty, kteříž vám kázali evangelium, v Duchu svatém seslaném s nebe, na kteréž věci žádostivi jsou andělé patřiti.

13 Protož přepášíce bedra mysli své, a střízlivi jsouce, dokonale doufejte v té milosti, kte-

ráž vám dána bude při zjevení Ježíše Krista,

14 Jakožto synové poslušní, nepřirovnávající se prvním neznámosti své žádostem.

15 Ale jakž ten, kterýž vás povolal, svatý jest, i vy svatí ve všem obcování buďte;

16 Jakož napsáno jest: Svatí buďte, nebo já svatý jsem.

17 A poněvadž Otcem nazýváte toho, kterýž bez přijímání osob soudí vedlé skutků jednoho každého, viztež, abyste v bázni čas svého zde putování konali,

18 Vědouce, že ne porušitelnými věcmi, stříbrem neb zlatem, vykoupeni jste z marného svého obcování toho, od otců vydaného,

19 Ale drahou krví jakožto Beránka nevinného a neposkvrněného, Krista,

20 Předzvěděného zajisté před ustanovením světa, zjeveného pak v časích posledních pro vás,

21 Kteříž skrze něho věříte v Boha, jenž jej vzkřísil z mrtvých, a dal jemu slávu, aby víra vaše a naděje byla v Bohu.

22 Poněvadž duše své očistili jste poslušenstvím pravdy skrze Ducha, k milování neošemetnému bratrstva, z čistého srdce jedni druhé milujte snažně,

23 Znovu zrozeni jsouce ne z porušitelného semene, ale z neporušitelného, skrze živé slovo Boží a zůstávající na věky.

24 Nebo všeliké tělo *jest* jako tráva, a všeliká sláva člověka jako květ trávy. Usvadla tráva, a květ její spadl.

25 Ale slovo Páně zůstává na věky. Totoť pak jest to slovo, kteréž zvěstováno jest vám.

KAPITOLA 2.

K opravdovému vzdělávání se na výborném úhelném kamenu Kristu, 11. k zdržování se od žádostí tělesných, ku poddanosti vrchnostem, 19. i k svaté trpělivosti, 22. a tak k následování Krista Pána pilně napomíná Petr s.

Protož složíce všelikou zlost, a všelikou lest, a pokrytství, a závist, i všecka utrhání,

2 Jakožto nyní zrozená nemluvňátka, mléka beze lsti, *Božího* slova žádostivi buďte, abyste jím rostli,

3 Jestliže však okusili jste, kterak dobrotivý jest Pán.

4 K kterémuž přistupujíce k kameni živému, od lidí zajisté zavrženému, ale od Boha vyvolenému a drahému,

5 I vy, jako kamení živé, vzdělávejte se v dům duchovní, kněžstvo svaté, k obětování duchovních obětí, vzácných Bohu skrze Jezukrista.

6 A protož praví písmo: Aj, zakládámť na Sionu kámen úhelný, vybraný, drahý, v kterýž kdokoli věří, nikoli nebude zahanben.

7 Vám tedy věřícím *jest* poctivost, ale nepovolným kámen, kterýž zavrhli stavitelé, tenť jest učiněn v hlavu úhelní, a kámen úrazu, a skála pohoršení,

8 Těm, kteříž se urážejí na slovu, nepovolní jsouce, k čemuž i odloženi jsou.

9 Ale vy *jste* rod vyvolený, královské kněžstvo, národ svatý, lid dobytý, abyste zvěstovali ctnosti toho, kterýž vás povolal ze tmy v předivné světlo své.

10 Kteříž jste někdy ani lidem nebyli, nyní pak jste lid Boží; kteříž jste někdy byli nedošli milosrdenství, nyní pak jste došli milosrdenství.

11 Nejmilejší, prosímť *vás*, abyste jakožto příchozí a pohostinní zdržovali se od tělesných žádostí, kteréž rytěřují proti duši,

12 Obcování své mezi pohany majíce dobré, aby místo toho, kdež utrhají vám jako zločincům, dobré skutky *vaše* spatřujíce, velebili Boha v den navštívení.

13 Poddáni tedy buďte všelikému lidskému zřízení pro Pána, buďto králi, jako nejvyššímu,

14 Buďto vládařům, jako od něho poslaným, ku pomstě zle činících, a k chvále dobře činících.

15 Nebo tak jest vůle Boží, abyste dobře činíce, zacpali ústa nemoudrých *a* neumělých lidí.

16 *Buďtež* jako svobodní, však ne jako zástěru majíce své zlosti svobodu, ale jakožto služebníci Boží.

17 Všecky ctěte, bratrstvo milujte, Boha se bojte, krále v poctivosti mějte.

18 Služebníci poddáni buďte ve vší bázni pánům, netoliko dobrým a mírným, ale i zlým.

19 Nebo toť jest milé, jestliže kdo pro svědomí Boží snáší zámutky, trpě bez viny.

20 Nebo jaká jest chvála, byste pak i snášeli pohlavkování, hřešíce? Ale jestliže dobře činíce, a *bez viny* trpíce, snášíte, toť jest milé před Bohem.

21 Nebo i k tomu povoláni jste, jako i Kristus trpěl za nás, nám pozůstaviv příklad, abyste následovali šlepějí jeho.

22 Kterýž hříchu neučinil, aniž jest lest nalezena v ústech jeho.

23 Kterýžto, když mu zlořečili, nezlořečil zase; trpěv, nehrozil, ale poroučel tomu, kterýž spravedlivě soudí.

24 Kterýžto hříchy naše na svém těle sám vnesl na dřevo, abychom hříchům zemrouce, spravedlnosti živi byli, jehož zsinalostí uzdraveni jste.

25 Nebo jste byli jako ovce bloudící, ale nyní obráceni jste ku pastýři a biskupu duší svých.

KAPITOLA 3.

Vyučuje Petr s., jak by se manželky po-

božně, šlechetně a poslušně k manželům svým míti měly, 7. i oni zase k nim, 8. nýbrž všickni vyvolení jednomyslností, láskou, milostivostí, 14. udatností i trpělivostí aby se stkvěli, jakž na dědice věčného života náleží.

Též podobně i ženy buďte pod-
dané mužům svým, aby,
byť pak kteří i nevěřili slovu,
skrze *pobožné* obcování žen bez
slova získáni byli,
2 Spatřujíce v bázni svaté vaše
obcování,
3 Kterýchžto ozdoba budiž ne
ta zevnitřní, v zpletání vlasů, a
províjení zlatem, aneb v odívání
plášťů,
4 Ale ten skrytý srdce člo-
věk, *záležející* v neporušitelnos-
ti krotkého a pokojného du-
cha, kterýž před oblíčejem Bo-
žím velmi drahý jest.
5 Tak zajisté někdy i ony svaté
ženy, kteréž naději měly v Bohu,
ozdobovaly se, poddány byvše
mužům svým,
6 Jako Sára poslušna byla
Abrahama, pánem jej nazýva-
jíc; jejížto vy jste dcerky, dobře
číníce, a nebojíce se žádného
přestrašení.
7 Též podobně i muži spolu *s
nimi* bydlíce podlé umění, ja-
kožto mdlejšímu osudí ženské-
mu udělujíce cti, jakožto i spo-
ludědičkám života milosti, aby
modlitby vaše neměly překážky.
8 A tak summou, všickni *buďte*
jednomyslní, jedni druhých bíd
čitedlní, bratrstva milovníci,
milosrdní, dobrotiví,
9 Neodplacujíce zlého za zlé,
ani zlořečenství za zlořečenství,
ale raději dobrořečíce, vědouce,
že jste k tomu povoláni, abyste
požehnání dědičně obdrželi.
10 Nebo kdož chce milovati ži-
vot, a viděti dny dobré, skrocujž
jazyk svůj od zlého, a ústa jeho
ať nemluví lsti.
11 Uchyl se od zlého, a čiň do-
bré; hledej pokoje, a stihej jej.
12 Nebo oči Páně na spraved-
livé, a uši jeho k prosbám je-
jich, ale *zuřivý* oblíčej Páně na
ty, kteříž činí zlé věci.
13 A kdo jest, ješto by vám zle
učinil, jestliže budete následov-
níci dobrého?
14 Ale kdybyste pak i trpěli pro
spravedlnost, blahoslavení *jste*.
Strachu pak jejich nebojte se,
ani se kormuťte,
15 Ale Pána Boha posvěcujte v
srdcích svých. Hotovi pak *buďte*
vždycky k vydání počtu všeli-
kému, kdož by od vás požádal
zprávy z naděje té, kteráž jest v
vás, *a to* s tichostí a s bázní,
16 Majíce dobré svědomí, aby
za to, že utrhají vám jako zlo-
čincům, zahanbeni byli ti, kte-
říž hanějí vaše ctné v Kristu ob-
cování.
17 Lépeť jest zajisté, abyste
dobře číníce, líbilo-li by se tak
vůli Boží, trpěli, nežli zle číníce.

18 Nebo i Kristus jedinou za hříchy trpěl, spravedlivý za nespravedlivé, aby nás přivedl k Bohu, umrtven jsa z strany těla, ale obživen Duchem.

19 Skrze něhož i těm, kteříž *jsou* v žaláři, duchům, přišed, kázal,

20 Tehdáž nepovolným, když *ono* jednou očekávala Boží snášelivost za dnů Noé, když dělán byl koráb, v kterémžto málo, to jest osm duší, zachováno jest u vodě.

21 K čemuž připodobněn jsa nyní křest, i nás spaseny činí, ne *to* tělesné špiny smytí, ale dobrého svědomí u Boha dotázání, skrze vzkříšení Ježíše Krista.

22 Kterýž všed v nebe, jest na pravici Boží, podmaniv sobě anděly, i mocnosti, i moci.

KAPITOLA 4.

Vystříhá apoštol od hříchů. 7. Napomíná pak k opatrnosti, k modlitbám, k lásce, k věrnosti a opravdovosti při Božích službách, 12. a k ochotnému protivenství pro Krista snášení.

Poněvadž tedy Kristus trpěl za nás na těle, i vy také týmž myšlením odíni buďte, že ten, kdož trpěl na těle, přestal od hříchu,

2 K tomu, aby již nebyl více tělesným žádostem, ale vůli Boží v těle živ, po *ten* čas, což ho ještě zůstává.

3 Dostiť jest zajisté nám na tom přeběhlém času života, v němž jsme líbosti pohanů páchali, chodivše v nestydatých chlipnostech, v žádostech, v zbytečném pití vína, v hodování, v opilství, a v ohyzdném modlosloužení.

4 A protož když s nimi neběháte k takovému vydávání se v rozpustilost, zdá se jim to cosi nového býti, a rouhají se tomu.

5 Tiť vydadí počet tomu, kterýž hotov jest souditi živé i mrtvé.

6 Proto jest zajisté i mrtvým kázáno evangelium, aby souzeni byli podlé lidí z strany těla, ale živi byli podlé Boha duchem.

7 Všemuť se pak přibližuje konec.

8 A protož buďte středmí a bedliví k modlitbám. Přede vším pak lásku jedni k druhým opravdovou mějte; nebo láska přikryje množství hříchů.

9 *Buďte* vespolek přívětiví k hostem, bez reptání.

10 Jeden každý jakž vzal dar, *tak* vespolek tím sobě přisluhujte, jako dobří šafáři rozličné milosti Boží.

11 Mluví-li kdo, *mluviž* jako řeči Boží; jestliže kdo přisluhuje, *čiň to* jako z moci, kteréž jemu uděluje Bůh, aby ve všem slaven byl Bůh skrze Jezukrista, kterýž má slávu a císařství na věky věků. Amen.

12 Nejmilejší, nebudiž vám
divný ten přišlý na vás oheň,
pro zkušení vás, jako by se vám
něco nového přihodilo.
13 Ale z toho, že jste účastni
utrpení Kristových, radujte se,
abyste i při zjevení slávy jeho
radovali se s veselím.
14 Trpíte-li pohanění pro jméno Kristovo, blahoslavení *jste*.
Nebo Duch ten slávy a Boží na
vás odpočívá, *kterýž* z strany
jich zajisté rouhán, ale z strany
vaší oslavován bývá.
15 Žádný pak z vás netrp jako
vražedlník, neb zloděj, neb zločinec, neb všetečný.
16 Jestliže pak jako křesťan,
nestyď se *za to*, ale oslavuj Boha
v té částce.
17 Nebo *jest* čas, aby se začal
soud od domu Božího. A poněvadž nejprv od nás, jakýž bude
konec těch, kteříž nejsou povolni evangelium Božímu?
18 A poněvadž spravedlivý sotva k spasení přichází, bezbožný
a hříšník kde se ukáže?
19 A protož i ti, kteříž trpí podlé vůle Boží, jakožto věrnému
stvořiteli ať poroučejí duše své,
dobře číníce.

KAPITOLA 5.

Starších aneb správců lidu Božího k věrnému pasení stáda Páně, 5. mládenců ku poslušenství, a všechněch ku pokoře, 7. zřízenému na Pána spoléhání, 8. k střídmosti, a k bojování proti ďáblu živě napomíná.

Starších, kteříž mezi vámi
jsou, prosím já spolustarší,
a svědek Kristových utrpení, a
budoucí, kteráž zjevena bude,
slávy účastník,
2 Paste stádo Boží, kteréž při
vás jest, opatrujíce je, ne bezděky, ale dobrovolně, ne pro mrzký
zisk, ale ochotně,
3 Ani jako panujíce nad dědictvím Páně, ale příkladem jsouce
stádu.
4 A když se ukáže kníže pastýřů, vezmete tu neuvadlou korunu slávy.
5 Podobně mládenci, buďte
poddáni starším. A všickni poddanost jedni druhým ukazujte,
pokorou vnitř se ozdobte. Bůh
zajisté pyšným se protiví, ale
pokorným dává milost.
6 Pokořtež se tedy pod mocnou
ruku Boží, aby vás povýšil časem svým,
7 Všelikou péči svou uvrhouce
na něj. Nebo on má péči o vás.
8 Střízliví buďte, bděte; nebo
protivník váš ďábel jako lev
řvoucí obchází, hledaje, koho by
sežral.
9 Jemuž odpírejte, silní *jsouce*
u víře, vědouce, že tatáž utrpení
bratrstvo vaše, kteréž na světě
jest, obkličují.
10 Bůh pak všeliké milosti,
kterýž povolal nás k věčné slávě
své v Kristu Ježíši, když ma-

ličko potrpíte, on dokonalé vás
učiň, utvrď, zmocni, i upevni,
11 Jemuž sláva a císařství na
věky věků. Amen.
12 Po Silvánovi, vám věrném
bratru, tak za to mám, že
jsem psal krátce, napomínaje a
osvědčuje, že tato jest pravá mi-
lost Boží, v kteréž stojíte.
13 Pozdravuje vás ta *církev*,
kteráž jest v Babyloně, účast-
nice vyvolení vašeho, a Marek
syn můj.
14 Pozdravtež jedni druhých v
políbení laskavém. Pokoj vám
všechněm, kteříž jste v Kristu
Ježíši. Amen.

DRUHÁ EPIŠTOLA OBECNÁ (S.) PETRA APOŠTOLA.

Kapitola 1.

Zveličuje nestihlá bohatství nám v Kristu složená i v účastnost daná, 5. a pilně napomíná k nesení Bohu libého ovoce, 8. užitek prací věrných, a jistotu naděje naší, 17. i Boží hlas i prorocký slavně připomínaje.

Šimon Petr, služebník a apoštol Ježíše Krista, těm, kteříž spolu s námi zaroveň drahé dosáhli víry, pro spravedlnost Boha našeho a spasitele Jezukrista:

2 Milost vám a pokoj rozmnožen buď skrze známost Boha a Ježíše Pána našeho.

3 Jakož nám od jeho Božské moci všecko, což k životu a ku pobožnosti *náleželo*, darováno jest, skrze známost toho, kterýž povolal nás k slávě a k ctnosti;

4 Pročež veliká nám a drahá zaslíbení dána jsou, abyste skrze ně Božského přirození účastni učiněni byli, utekše porušení toho, kteréž jest na světě v žádostech.

5 Na to tedy samo všecku snažnost vynaložíce, přičinějte k víře své ctnost, a k ctnosti umění,

6 K umění pak zdrželivost, a k zdrželivosti trpělivost, k trpělivosti pak pobožnost,

7 Ku pobožnosti pak bratrstva milování, a k milování bratrstva lásku.

8 Ty zajisté věci když budou při vás a rozhojní se, ne prázdné, ani neužitečné postaví vás v známosti Pána našeho Jezukrista.

9 Nebo při komž není těchto věcí, slepýť jest, toho, což vzdáleno jest, nevida, zapomenuv se na očištění svých starých hříchů.

10 Protož raději, bratří, snažujte se povolání a vyvolení své upevňovati; nebo to číníce, nepadnete nikdy.

11 Takť zajisté hojné způsobeno vám bude vjití k věčnému království Pána našeho a spasitele Jezukrista.

12 Protož nezanedbámť vždycky vám připomínati těch věcí, ačkoli umělí i utvrzení jste v přítomné pravdě.

13 Neboť to mám za spravedlivé, dokudž jsem v tomto stánku, abych vás probuzoval napomínáním,

14 Věda, že brzké jest složení stánku mého, jakož mi i Pán náš Ježíš Kristus oznámil.

15 Přičinímť se tedy všelijak o

to, abyste vy po odchodu mém na ty věci rozpomínati se mohli.

16 Nebo ne nějakých vtipně složených básní následujíce, známu učinili jsme vám Pána našeho Jezukrista moc a příchod, ale jakožto ti, kteříž jsme očima svýma viděli jeho velebnost.

17 Přijalť zajisté od Boha Otce čest a slávu, když se stal k němu hlas takový od velebné slávy: Tentoť jest ten můj milý Syn, v němž mi se zalíbilo.

18 A ten hlas my jsme slyšeli s nebe pošlý, s ním byvše na oné hoře svaté.

19 A mámeť přepevnou řeč prorockou, kteréžto že šetříte jako svíce v temném místě svítící, dobře činíte, až by se den rozednil, a dennice vzešla v srdcích vašich,

20 Toto nejprvé znajíce, že žádného proroctví písma výklad nezáleží na rozumu lidském.

21 Nebo nikdy z lidské vůle nepošlo proroctví, ale Duchem svatým puzeni byvše, mluvili svatí Boží lidé.

KAPITOLA 2.

Výstrahu věrným dává, aby falešným apoštolům k vůli na milost Boží nehřešili, 2. zlostní a rouhaví nebývali, 3. ale na přísnou Boží proti hanebným hříšníkům spravedlnost patříce, 12. ohyzdnými a stydkými bludaři směle pohrdali.

Bývali pak i falešní proroci v lidu, jakož i mezi vámi budou falešní učitelé, kteříž uvedou sekty zatracení, i toho Pána, kterýž je vykoupil, zapírajíce, uvodíce na sebe rychlé zahynutí.

2 A mnozí následovati budou jejich zahynutí, skrze něž cesta pravdy bude v porouhání dávána.

3 A lakomě skrze vymyšlené řeči vámi kupčiti budou; kterýchž odsouzení již dávno nemešká, a zahynutí jejich nespí.

4 Nebo poněvadžť Bůh andělům, kteříž zhřešili, neodpustil, ale strhna je do žaláře, řetězům mrákoty oddal, aby k odsouzení chováni byli,

5 I prvnímu světu neodpustil, ale *sama* osmého Noé, kazatele spravedlnosti, zachoval, když potopu na svět bezbožníků uvedl,

6 A města Sodomských a Gomorských v popel obrátiv, podvrácením potupil, příklad budoucím bezbožníkům ukázav,

7 A spravedlivého Lota, těch nešlechetníků prostopašným obcováním ztrápeného, vytrhl;

8 Ten zajisté spravedlivý, bydliv mezi nimi, den ode dne hleděním i slyšením spravedlivou duši nešlechetnými *jejich* skutky trápil:

9 Umíť Pán pobožné z pokušení vytrhnouti, nepravých pak ke dni soudu potrestaných dochovati,

10 A zvláště těch, kteříž po těle v žádosti nečisté chodí, a vrchností pohrdají, smělí, sobě se zalibující, neostýchají se důstojnostem porouhati;

11 Ješto andělé, jsouce větší v síle a v moci nevynášejí proti nim přede Pánem potupného soudu.

12 Tito pak jako nerozumná hovada, kteráž za přirozením jdou, zplozená k zjímání a k zahynutí, tomu, čemuž nerozumějí, rouhajíce se, v tom svém porušení zahynou,

13 *A* odplatu nepravosti ponesou, jakožto ti, kteříž sobě za rozkoš položili, aby se na každý den v líbostech svých kochali, poškvrny a mrzkosti, ti, kteříž s vámi hodujíce, v svých lstech se kochají,

14 Oči majíce plné cizoložstva, a bez přestání hřešící, přeluzujíce duše neustavičné, srdce majíce vycvičené v lakomství, synové zlořečenství.

15 Kteříž opustivše cestu přímou, zbloudili, následujíce cesty Balámovy *syna* Bozorova, kterýž mzdu nepravosti zamiloval.

16 Ale měl, od koho by pokárán byl pro svůj výstupek. *Nebo* jhu poddaná oslice němá, člověčím hlasem promluvivši, zbránila nemoudrosti proroka.

17 Tiť jsou studnice bez vody, mlhy vichrem zbouřené, jimžto mrákota tmy schována jest na věčnost.

18 Nebo přepyšně marné věci vypravujíce, žádostmi těla *a* chlipnostmi loudí ty, kteříž byli v pravdě utekli od těch, jenž bludu obcují,

19 Slibujíce jim svobodu, ješto sami jsou služebníci porušení, poněvadž, od kohož kdo jest přemožen, tomu jest i v službu podroben.

20 Jestliže by pak ti, kteříž ušli poškvrn světa, skrze známost Pána a spasitele Jezukrista, opět zase v to zapleteni jsouce, přemoženi byli, učiněn jest poslední způsob jejich horší nežli první.

21 Lépe by zajisté jim bylo nepoznávati cesty spravedlnosti, nežli po nabytí známosti odvrátiti se od vydaného jim svatého přikázaní.

22 Ale přihodilo se jim to, což se v přísloví pravém říkává: Pes navrátil se k vývratku svému, a svině umytá do kaliště bláta.

KAPITOLA 3.

K stálosti a k zrůstu v přijaté pravdě, 3. k varování se posměvačů i strojení se ku příchodu Páně napomíná, 6. a mezi tím o předešlém prvního světa vodou vytopení,

10. i budoucím tohoto ohněm vypálení živě
vypravuje.

Nejmilejší, již toto druhý list
vám píši, jimižto vzbuzuji
skrze napomínání vaši upřímou
mysl,
2 Abyste pamatovali na slova
předpověděná od svatých pro-
roků, a na přikázaní *vydané* od
nás apoštolů Pána a spasitele,
3 Toto nejprvé vědouce, žeť při-
jdou v posledních dnech posmě-
vači, podlé svých vlastních žá-
dostí chodící,
4 A říkající: Kdež jest to zasli-
bování o příchodu jeho? Nebo
jakž otcové zesnuli, všecko tak
trvá od počátku stvoření.
5 Tohoť zajisté z úmysla věděti
nechtí, že nebesa již dávno slo-
vem Božím byla učiněna, i země
z vody a na vodě upevněna.
6 Pročež onen první svět vodou
jsa zatopen, zahynul.
7 Ta pak nebesa, kteráž nyní
jsou, i země, týmž slovem odlo-
žená, chovají se k ohni, ke dni
soudu a zatracení bezbožných
lidí.
8 Ale tato jedna věc nebuď před
vámi skryta, nejmilejší, že je-
den den u Pána jest jako tisíc
let, a tisíc let jako jeden den.
9 Nemeškáť Pán s *naplně-
ním* slibů, (jakož někteří za to
mají, že obmeškává), ale sho-
vívá nám, nechtě, aby kteří za-
hynuli, ale všickni ku pokání se
obrátili.
10 Přijdeť pak ten den Páně,
jako zloděj v noci, v kterémž ne-
besa jako v prudkosti vichru po-
minou, a živlové pálivostí ohně
rozplynou se, země pak i ty věci,
kteréž jsou na ní, vypáleny bu-
dou.
11 Poněvadž tedy to všecko má
se rozplynouti, jací pak vy býti
máte v svatých obcováních a v
pobožnostech,
12 Očekávajíce a chvátajíce ku
příští dne Božího, v němžto ne-
besa, hořice, rozpustí se, a živlo-
vé pálivostí ohně rozplynou se?
13 Nového pak nebe a nové
země podlé zaslíbení jeho če-
káme, v kterýchž spravedlnost
přebývá.
14 Protož, nejmilejší, takových
věcí čekajíce, snažtež se, abyste
bez poškvrny a bez úhony před
ním nalezeni byli v pokoji.
15 A Pána našeho dlouhočeká-
ní za spasení mějte, jakž i milý
bratr náš Pavel, podlé sobě dané
moudrosti, psal vám,
16 Jako i ve všech epištolách
svých, mluvě v nich o těch vě-
cech. Mezi nimiž některé jsou
nesnadné k vyrozumění, kte-
rýchžto neučení a neutvrzení
natahují, jako i jiných písem, k
svému vlastnímu zatracení.
17 Vy tedy, nejmilejší, *to* prvé
vědouce, střeztež se, abyste blu-

dem těch nešlechetných nebyli pojati, a nevypadli od své pevnosti.
18 Ale rozmáhejte se v milosti a v známosti Pána našeho a spasitele Jezukrista, jemuž sláva i nyní i na časy věčné. Amen.

PRVNÍ EPIŠTOLA OBECNÁ
(S.) JANA APOŠTOLA.

KAPITOLA 1.

Předrahé spojení věřících skrze Krista s Bohem radostně osvědčuje, 4. za důvod toho při nich v světle Páně chození, 8. a však k hříchům se přiznávání, jich vyznávání, a v Kristu se očišťování býti pokládaje.

Což bylo od počátku, což jsme
slýchali, co jsme očima svý-
ma viděli, a co jsme pilně spat-
řili, a *čeho se* ruce naše dotýkaly,
o slovu života,
2 (Nebo ten život zjeven jest,
a my jsme viděli, a svědčíme, i
zvěstujeme vám ten život věčný,
kterýž byl u Otce, a zjeven jest
nám),
3 Což jsme viděli a slyšeli,
zvěstujeme vám, abyste i vy s
námi obecenství měli, a obecen-
ství naše *aby bylo* s Otcem i s
Synem jeho Jezukristem.
4 A totoť píšeme vám, aby ra-
dost vaše byla plná.
5 Toť jest tedy zvěstování to,
kteréž jsme slýchali od něho,
a zvěstujeme vám: Že Bůh jest
světlo, a tmy v něm nižádné
není.
6 Díme-li, že s ním obecenství
máme, a ve tmě chodíme, lžeme,
a nečiníme pravdy.
7 Pakliť chodíme v světle, jako
on jest v světle, obecenství má-
me vespolek, a krev Krista Je-
žíše Syna jeho očišťuje nás od
všelikého hříchu.
8 Pakliť díme, že hříchu nemá-
me, sami se svodíme, a pravdy
v nás není.
9 Jestliže pak budeme vyzná-
vati hříchy své, věrnýť jest *Bůh*
a spravedlivý, aby nám odpustil
hříchy, a očistil nás od všeliké
nepravosti.
10 Díme-li, že jsme nehřešili,
činíme jej lhářem, a neníť v nás
slova jeho.

KAPITOLA 2.

Napomíná k skutečnému a stálému pravé známosti Krista prokazování. 9. Hrozí těm, kdož lásky nemají, 15. svět milují, 18. v Kristu a v církvi nezůstávají, 22. a Krista zapírají.

Synáčkové moji, totoť vám pí-
ši, abyste nehřešili. Pakliť
by kdo zhřešil, přímluvci máme
u Otce, Ježíše Krista spravedli-
vého.
2 A onť jest *obět* slitování za
hříchy naše, a netoliko za naše,
ale i za všeho světa.
3 A po tomť známe, že jsme jej
poznali, jestliže přikázaní jeho
ostříháme.
4 Dí-liť kdo: Znám jej, a přiká-
zaní jeho neostříhá, lhářť jest, a
pravdy v něm není.

5 Ale kdožť ostříhá slova jeho,
v pravděť láska Boží v tom jest
dokonalá. Po tomť známe, že
jsme v něm.

6 Kdo praví, že v něm zůstává,
tenť má, jakž on chodil, tak cho-
diti.

7 Bratří, ne nové přikázaní píši
vám, ale přikázaní staré, kteréž
jste měli od počátku. *A* to přiká-
zaní staré jestiť slovo to, kteréž
jste slyšeli od počátku.

8 A zase přikázaní nové píši
vám, kteréž jest pravé i v něm i
v vás. Nebo tma pomíjí, a světlo
to pravé již svítí.

9 Kdo praví, že jest v světle, a
bratra svého nenávidí, v tem-
nostiť jest až posavad.

10 Kdož miluje bratra svého, v
světle zůstává, a pohoršení v
něm není.

11 Ale kdož nenávidí bratra
svého, v temnosti jest, a v tem-
nosti chodí, a neví, kam jde; ne-
bo temnost oslepila oči jeho.

12 Píši vám, synáčkové, žeť
jsou vám odpuštěni hříchové
pro jméno jeho.

13 Píši vám, otcové, že jste po-
znali toho, kterýž jest od počát-
ku. Píši vám, mládenci, že jste
svítězili nad tím zlostníkem.

14 Píši vám, dítky, že jste po-
znali Otce. Psal jsem vám, ot-
cové, že jste poznali toho, kterýž
jest od počátku. Psal jsem vám,
mládenci, že silní jste, a slovo
Boží v vás zůstává, a že jste sví-
tězili nad tím zlostníkem.

15 Nemilujtež světa, ani těch
věcí, kteréž na světě jsou. Mi-
luje-liť kdo svět, neníť lásky Ot-
covy v něm.

16 Nebo všecko, což jest na svě-
tě, *jako* žádost těla, a žádost očí,
a pýcha života, *toť* není z Otce,
ale jest z světa.

17 Svět pak hyne i žádost jeho,
ale kdož činí vůli Boží, tenť trvá
na věky.

18 Dítky, poslední hodina jest,
a jakož jste slýchali, že antikrist
přijíti má, i nyníť antikristové
mnozí povstali. Odkudž známe,
že poslední hodina jest.

19 Z násť vyšli, ale nebyli z nás.
Nebo byť byli z nás, byliť by zů-
stali s námi, ale *vyšli z nás*, aby
zjeveni byli, že nejsou všickni z
nás.

20 Vy pak máte pomazání od
Svatého, a znáte všecko.

21 Nepsal jsem vám, *proto* že
byste neznali pravdy, ale že ji
znáte, a že všeliká lež není z
pravdy.

22 A kdo jest lhář? Není-li ten,
kdož zapírá, že by Ježíš ne-
byl Kristus? Tenť jest antikrist,
kdož zapírá Otce i Syna.

23 Každý kdož zapírá Syna, ne-
máť ani Otce.

24 A protož zůstaniž v vás to,
což jste slýchali od počátku.
Zůstane-liť v vás to, co jste slý-

chali od počátku, i vy *také* v
Synu i v Otci zůstanete.
25 A toť jest to zaslíbení, kteréž
on nám zaslíbil, *totiž* ten život
věčný.
26 Tyto věci psal jsem vám o
těch, kteříž vás svodí.
27 Ale pomazání to, kteréž jste
vzali od něho, v vás zůstává,
aniž potřebujete, aby kdo učil
vás, ale jakž pomazání to učí
vás o všech věcech, a pravéť jest
a neoklamavatelné, a jakž nau-
čilo vás, *tak* v něm zůstávejte.
28 A nyní, synáčkové, zůstávej-
tež v něm, abychom, když by se
ukázal, smělé doufání měli, a
nebyli zahanbeni od něho v pří-
chodu jeho.
29 Poněvadž víte, že *on* spra-
vedlivý jest, znejtež *také*, že
každý, kdož činí spravedlnost, z
něho jest narozen.

KAPITOLA 3.

S. Jan k vděčnosti Božích dobrodiní, 3. i k bedlivé pilnosti v následování Krista Pána věrné probuzuje, 13. potěšenou o věčném životě 16. a o opravdovosti lásky Kristovy k nám zmínku čině.

Pohleďte, jakou lásku dal
nám Otec, *totiž* abychom
synové Boží slouli. Protoť svět
nezná nás, že jeho nezná.
2 Nejmilejší, nyní synové Boží
jsme, ale ještěť se neokázalo, co
budeme. Vímeť pak, že když se
okáže, podobni jemu budeme;
nebo viděti jej budeme tak, jakž
jest.
3 A každý, kdož má takovou
naději v něm, očišťuje se, jakož
i on čistý jest.
4 Každý, kdož činí hřích, činíť
proti zákonu; nebo hřích jest
přestoupení zákona.
5 A víte, že on se okázal, aby
hříchy naše sňal, a hříchu v
něm není.
6 Každý *tedy*, kdož v něm zů-
stává, nehřeší; *ale* každý, kdož
hřeší, neviděl ho, aniž ho po-
znal.
7 Synáčkové, nižádný vás ne-
svoď. Kdož činí spravedlnost,
spravedlivý jest, jakož i on jest
spravedlivý.
8 Kdož činí hřích, z ďábla jest;
nebo ďábel od počátku hřeší. Na
toť jest zjeven Syn Boží, aby ka-
zil skutky ďáblovy.
9 Každý, kdož se narodil z Bo-
ha, hříchu nečiní; nebo símě
jeho v něm zůstává, aniž může
hřešiti, nebo z Boha narozen
jest.
10 Po tomtoť zjevní jsou synové
Boží a synové ďáblovi. Každý,
kdož nečiní spravedlnosti, neníť
z Boha, a kdož nemiluje bratra
svého.
11 Nebo toť jest to zvěstování,
kteréž jste slýchali od počátku,
abychom milovali jedni druhé.
12 Ne jako Kain, *kterýž* z toho
zlostníka byl, a zamordoval bra-
tra svého. A pro kterou příčinu
zamordoval ho? Proto že skut-

kové jeho byli zlí, bratra pak jeho spravedliví.

13 Nedivtež se, bratří moji, jestliže vás svět nenávidí.

14 My víme, že jsme přeneseni z smrti do života, nebo milujeme bratří. Kdož nemiluje bratra, zůstáváť v smrti.

15 Každý, kdož nenávidí bratra svého, vražedlník jest, a víte, že žádný vražedlník nemá života věčného v sobě zůstávajícího.

16 Po tomto jsme poznali lásku, že on duši svou za nás položil, i myť tedy máme za bratří duše klásti.

17 Kdo by pak měl statek tohoto světa, a viděl by bratra svého, an nouzi trpí, a zavřel by střeva svá před ním, kterak láska Boží zůstává v něm?

18 Synáčkové moji, nemilujmež slovem, ani jazykem, ale skutkem a pravdou.

19 A po tomť poznáváme, že z pravdy jsme, a před oblíčejem jeho spokojíme srdce svá.

20 Nebo potupovalo-liť by nás srdce naše, ovšemť Bůh, kterýž jest větší nežli srdce naše, a zná všecko.

21 Nejmilejší, jestližeť by nás srdce naše nepotupovalo, smělou doufanlivost máme k Bohu.

22 A zač bychom ho koli prosili, béřeme od něho; nebo přikázaní jeho ostříháme, a to, což jest libého před oblíčejem jeho, číníme.

23 A totoť jest to přikázaní jeho, abychom věřili jménu Syna jeho Jezukrista, a milovali jedni druhé, jakož nám vydal přikázaní.

24 Nebo kdož ostříhá přikázaní jeho, v němť zůstává, a on *také* v něm. A po tomť poznáváme, že zůstává v nás, *totiž* po Duchu, kteréhož dal nám.

KAPITOLA 4.

Učí opatrnosti při rozeznávání služebníků Kristových od antikristových. 7. Lásku svatou, jako pravý všech dobrých věcí původ i cíl, 18. s jejími užitky zveličuje.

Nejmilejší, ne každému duchu věřte, ale zkušujte duchů, jsou-li z Boha; nebo mnozí falešní proroci vyšli na svět.

2 Po tomto znejte Ducha Božího: Všeliký duch, kterýž vyznává Jezukrista v těle přišlého, z Boha jest.

3 Ale všeliký duch, kterýž nevyznává Jezukrista v těle přišlého, není z Boha; nýbrž toť jest ten *duch* antikristův, o kterémž jste slýchali, že přijíti má, a jižť jest nyní na světě.

4 Vy z Boha jste, synáčkové, a svítězili jste nad nimi; nebo většíť jest ten, kterýž v vás, nežli ten, kterýž jest v světě.

5 Oni z světa jsou, a protož o světu mluví, a svět jich poslouchá.

6 My z Boha jsme. Kdo zná Boha, posloucháť nás; kdož není z Boha, neposloucháť nás. A po tomť poznáváme ducha pravdy a ducha bludu.

7 Nejmilejší, milujmež jedni druhé; nebo láska z Boha jest, a každý, kdož miluje, z Boha se narodil, a znáť Boha.

8 Kdož nemiluje, nezná Boha; nebo Bůh láska jest.

9 V tomť zjevena jest láska Boží k nám, že Syna svého toho jednorozeného poslal Bůh na svět, abychom živi byli skrze něho.

10 V tomť jest láska, ne že bychom my Boha milovali, ale že on miloval nás, a poslal Syna svého obět slitování za hříchy naše.

11 Nejmilejší, poněvadž tak miloval nás Bůh, i myť máme jedni druhé milovati.

12 Boha žádný nikdy nespatřil, *ale* milujeme-liť jedni druhé, Bůh v nás přebývá, a láska jeho dokonalá jest v nás.

13 Po tomtoť poznáváme, že v něm přebýváme, a on v nás, že z Ducha svého dal nám.

14 A myť jsme viděli, a svědčíme, že Otec poslal Syna spasitele světa.

15 Kdož by koli vyznával, že Ježíš jest Syn Boží, Bůh v něm přebývá, a on v Bohu.

16 A myť jsme poznali, a uvěřili o lásce, kterouž Bůh má k nám. Bůh láska jest, a kdož v lásce přebývá, v Bohu přebývá, a Bůh v něm.

17 V tomtoť jest k dokonání svému přišla láska *Boží* s námi, abychom bezpečné doufání měli v den soudný, kdyžto, jakýž jest on, *takoví* i my jsme na tomto světě.

18 Bázněť není v lásce, ale láska dokonalá ven vyhání bázeň; nebo bázeň trápení má, kdož se pak bojí, není dokonalý v lásce.

19 My milujeme jej, nebo on prvé miloval nás.

20 Řekl-li by kdo: Miluji Boha, a bratra svého nenáviděl by, lhář jest. Nebo kdož nemiluje bratra svého, kteréhož viděl, Boha, kteréhož neviděl, kterak může milovati?

21 A totoť přikázaní máme od něho, aby ten, kdož miluje Boha, miloval i bratra svého.

KAPITOLA 5.

Pravou víru a milování za jistá znamení účastnosti věčného života předkládá, 14. pravě, že takových lidí modlitby Pán Bůh slyší, 18. a oni v hříchy žádné zoumyslně se nevydávají.

Každý, kdož věří, že Ježíš jest Kristus, z Boha se narodil; a každý, kdož miluje toho, kterýž zplodil, milujeť i toho, kterýž zplozen jest z něho.

2 Po tomť poznáváme, že milujeme syny Boží, když Boha milujeme, a přikázaní jeho ostříháme.

3 Nebo toť je láska Boží, abychom přikázaní jeho ostříhali; a přikázaní jeho nejsou těžká.

4 Všecko zajisté, což se narodilo z Boha, přemáhá svět; a toť jest to vítězství, kteréž přemáhá svět, víra naše.

5 Kdo jest, ješto přemáhá svět, jediné, kdož věří, že Ježíš jest Syn Boží?

6 Toť jest ten, kterýž přišel skrze vodu a krev, Ježíš Kristus, ne u vodě toliko, ale u vodě a ve krvi. A Duch jest, kterýž svědectví vydává, že Duch jest pravda.

7 Nebo tři jsou, kteříž svědectví vydávají na nebi: Otec, Slovo, a Duch svatý, a ti tři jedno jsou.

8 A tři jsou, kteříž svědectví vydávají na zemi: Duch, a voda, a krev, a ti tři jedno jsou.

9 Poněvadž svědectví lidské přijímáme, svědectvíť Boží větší jest. Nebo totoť svědectví jest Boží, kteréž vysvědčil o Synu svém.

10 Kdož věří v Syna Božího, máť svědectví sám v sobě. Kdož nevěří Bohu, lhářem jej učinil; nebo neuvěřil tomu svědectví, kteréž vysvědčil Bůh o Synu svém.

11 A totoť jest svědectví to, že život věčný dal nám Bůh, a ten život v Synu jeho jest.

12 Kdožť má Syna, máť život; kdož nemá Syna Božího, života nemá.

13 Tyto věci psal jsem vám věřícím ve jménu Syna Božího, abyste věděli, že máte věčný život, a abyste věřili ve jméno Syna Božího.

14 A totoť jest to smělé doufání, kteréž máme k němu, že zač bychom koli prosili podlé vůle jeho, slyší nás.

15 Že pak víme, že nás slyší, prosili-li bychom zač, *podlé toho* víme, že máme prosby naplněné, kteréž jsme předkládali jemu.

16 Viděl-li by kdo bratra svého hřešícího hříchem ne k smrti, modliž se *za něj*, a dá jemu *Bůh* život, *totiž* hřešícím ne k smrti. Jestiť hřích k smrti; ne za ten, pravím, aby se modlil.

17 Každá nepravost jestiť hřích, ale jestiť hřích ne k smrti.

18 Víme, že každý, kdož se narodil z Boha, nehřeší; ale ten, kdož narozen jest z Boha, ostříhá sebe samého, a ten zlostník se ho nedotýká.

19 Víme, že z Boha jsme, ale svět všecken ve zlém leží.

20 A vímeť, že Syn Boží přišel a dal nám smysl, abychom poznali toho pravého, a jsmeť v

tom pravém, i v Synu jeho Je-
žíši Kristu. Onť jest ten pravý
Bůh a život věčný.
21 Synáčkové, vystříhejte se
modl. Amen.

DRUHÁ EPIŠTOLA
(S.) JANA APOŠTOLA.

Milování svatého poněvadž i grunt i cíl a pravidlo jest pravda a její účastnost, 4. z té příčiny pilně napomíná k zůstávání v pravdě, 8. a varování se všelijakých kacířů.

Starší *v Kristu* vyvolené paní i synům jejím, kteréž já miluji v pravdě, a ne sám já, ale i všickni, kteříž poznali pravdu,

2 Pro pravdu, kteráž zůstává v nás, a s námiť bude na věky:

3 Budiž s vámi milost, milosrdenství, a pokoj od Boha Otce, i od Pána Jezukrista, Syna Otcova, v pravdě a v lásce.

4 Zradoval jsem se velmi, že jsem nalezl *některé* z synů tvých, an chodí v pravdě, jakož jsme přikázaní vzali od Otce.

5 A nyní prosím tebe, paní, ne jako nové přikázaní předkládaje tobě, ale to, kteréž jsme měli od počátku, abychom milovali jedni druhé.

6 A totoť jest ta láska, abychom chodili podlé přikázaní jeho. Přikázaní *pak* toto jest, jakž jste slýchali od počátku, abyste v něm chodili.

7 Nebo mnozí bludaři vyšli na svět, kteříž nevyznávají Jezukrista přišlého v těle. Takový *každý* jest bludař a antikrist.

8 Hleďtež sebe, abychom neztratili toho, o čemž jsme pracovali, ale odplatu plnou abychom vzali.

9 Každý, kdož přestupuje, a nezůstává v učení Kristovu, nemá Boha; kdož zůstává v učení Kristovu, tenť i Otce i Syna má.

10 Přichází-li kdo k vám, a tohoto učení nepřináší, nepřijímejte ho do domu, aniž ho pozdravujte.

11 Nebo kdož takového pozdravuje, obcuje skutkům jeho zlým.

12 Mnoho vám psáti měv, nechtěl jsem *se svěřiti* černidlu a papíru, ale mámť naději, že k vám přijdu, a ústy k ústům mluviti budu, aby radost naše plná byla.

13 Pozdravují tě synové sestry tvé *v Pánu* vyvolené. Amen.

TŘETÍ EPIŠTOLA
(S.) JANA APOŠTOLA.

Kterak jedni při druhých, a zvláště otcové při dítkách, máme se pravdě těšiti, 5. přívětiví býti, 10. nepřátely pravdou přemáhati, 12. i svědectví pravdě vydávati, učí svatý Jan.

Starší Gáiovi milému, kteréhož já miluji v pravdě.

2 Nejmilejší, žádámť obzvláštně, abys se dobře měl, a zdráv byl, tak jako duše tvá dobře se má.

3 Zradovalť jsem se zajisté velice, když přišli bratří, a svědectví vydávali o tvé upřímnosti, kterak ty v upřímnosti chodíš.

4 Nemámť větší radosti, než abych slyšel, že synové moji chodí v upřímnosti.

5 Nejmilejší, věrně děláš, cožkoli činíš bratřím a hostem,

6 Kteříž svědectví vydali o lásce tvé před církví. Kteréžto vyprovodíš-li, tak jakž sluší na Boha, dobře učiníš.

7 Neboť pro jméno jeho vyšli, a nic nevzali od pohanů.

8 Mámeť tedy my takové přijímati, abychom byli pomocníci pravdy.

9 Psal jsem zboru *vašemu*, ale Diotrefes, kterýž stojí o prvotnost mezi nimi, nepřijímá nás.

10 Protož přijdu-li *tam*, připomenuť skutky jeho, kteréž činí, mluvě proti nám zlé řeči. A nemaje dosti na tom, i sám bratří nepřijímá, i těm, kteříž by chtěli, nedopouští, a ze zboru *je* vylučuje.

11 Nejmilejší, nenásledujž zlého, ale dobrého. Kdož dobře činí, z Boha jest; ale kdož zle činí, nevidí Boha.

12 Demetriovi svědectví vydáno jest ode všech, i od samé pravdy; ano i my svědectví *o něm* vydáváme, a víte, že svědectví naše pravé jest.

13 Mnohoť jsem měl psáti, ale nechciť psáti černidlem a pérem.

14 Nebo mám naději, že tě tudíž uzřím, a ústy k ústům mluviti budeme.

15 Pokoj tobě. Pozdravují tě přátelé. Pozdravíž *i ty* přátel ze jména.

EPIŠTOLA OBECNÁ
(S.) JUDY APOŠTOLA.

Napomíná s. Judas věřících, aby učení apoštolského se přidržejíce, 3. o tu nejsvětější víru rytěřovali, v ní se jako i v sv. lásce vzdělávali, naději svou v Bohu pokládajíce. 4. A vystříhá od kacířů, ohavné jejich smysly vyčítaje i skutky, 5. i hrozné Boží nad nimi pomsty.

Judas, Ježíše Krista služebník, bratr pak Jakubův, posvěceným od Boha Otce, a Kristu Ježíši zachovaným *i* povolaným:

2 Milosrdenství vám a pokoj i
láska budiž rozmnožena.

3 Nejmilejší, všecku snažnost
vynakládaje na to, abych vám
psal o obecném spasení, musil
jsem psáti, vás napomínaje,
abyste statečně bojovali o víru,
kteráž jest jednou dána svatým.

4 Neboť podešli někteří lidé
bezbožní, prvé již dávno poznamenaní k tomu potupení, kteříž milost Boha našeho přenášejí v chlipnost, a toho, kterýž jest sám Hospodin, Boha a Pána našeho Jezukrista zapírají.

5 Protož vidělo mi se vám to
připomenouti, kteříž jednou již o tom víte, že když Pán lid z země Egyptské vysvobodil, potom ty, kteříž nevěřící byli, zatratil.

6 A ty anděly, kteříž neostříhali svého knížetství, ale opustili příbytek svůj, k soudu velikého toho dne vazbou věčnou pod mrákotou schoval.

7 Jako Sodoma a Gomora, a
okolní města, když podobným způsobem, jako i tito, v smilstvo se vydali, a odešli po těle cizím, předložena jsou za příklad, pokutu věčného ohně snášejíce.

8 Takéž podobně i tito, jako v
hluboký sen pohřižení, tělo zajisté poškvrňují, panstvím pak pohrdají, a důstojnosti se rouhají;

9 Ješto Michal archanděl, když
s ďáblem odpor maje, hádal se o tělo Mojžíšovo, nesměl vynésti soudu zlořečení, ale řekl: Ztresciž tě Pán.

10 Tito pak, čehož neznají, to-
mu se rouhají; a což od přirození znají, jako nerozumná hovada, v tom se poškvrňují.

11 Běda jim, nebo cestou Kai-
novou odešli, a poblouzením Balámovy mzdy se vylili, a odporováním Chóre zahynuli.

12 Tiť jsou na hodech vašich po-
škvrny, kteříž s vámi hodujíce bezstoudně, sami se pasou; *jsou* oblakové bez vody, jimiž vítr sem i tam točí, stromové uva-

dlí, neužiteční, dvakrát mrtví *a*
vykořenění,
13 Vzteklé vody mořské, vymítající své hanebnosti, hvězdy bludné, jimžto mrákota tmy zachována jest na věčnost.
14 Prorokoval pak také o nich sedmý od Adama Enoch, řka: Aj, Pán se béře s svatými tisíci svými,
15 Aby učinil soud všechněm, a trestal všecky, kteříž by koli mezi nimi byli bezbožní, ze všech skutků bezbožnosti jejich, v nichž bezbožnost páchali, i ze všech tvrdých *řečí*, kteréž mluvili proti němu hříšníci bezbožní.
16 Tiť jsou reptáci, stýskaví, podlé žádostí svých chodíce, jejichž ústa mluví pýchu, pochlebujíce osobám pro *svůj* užitek.
17 Ale vy, nejmilejší, pamatujte na slova předpověděná od apoštolů Pána našeho Jezukrista.
18 Neboť pověděli vám, že v posledním času budou posměvači, podlé svých bezbožných žádostí chodící.
19 Toť jsou ti, kteříž se sami odtrhují, hovadní, Ducha *Kristova* nemající.
20 Ale vy, nejmilejší, vzdělávajíce se na té nejsvětější víře své, v Duchu svatém modléce se,
21 Ostříhejte se v lásce Boží, očekávajíce milosrdenství Pána našeho Jezukrista k věčnému životu.
22 A nad některými zajisté lítost mějte, rozeznání v tom majíce.
23 Jiné pak strašením k spasení přivozujte, z ohně je vychvacujíce, v nenávisti majíce i tu skrze tělo poškvrněnou sukni.
24 Tomu pak, kterýž mocen jest, zachovati vás bez úrazu, a postaviti před oblíčejem slávy své bez úhony s veselím,
25 Samému moudrému Bohu, spasiteli našemu, *budiž* sláva a velebnost, císařství i moc, i nyní i po všecky věky. Amen.

ZJEVENÍ (S.) JANA
THEOLOGA.

Kapitola 1.

Svatý Jan divné vidění, kteréž jemu 9. na ostrově Patmos 11. Pán Kristus zjevil, vypravuje.

Zjevení Ježíše Krista, kteréž
dal jemu Bůh, aby ukázal
služebníkům svým, které věci
měly by se díti brzo, *on* pak zje-
vil, poslav je skrze anděla svého
služebníku svému Janovi,
2 Kterýž osvědčil slovo Boží, a
svědectví Jezukristovo, a což-
koli viděl.
3 Blahoslavený, kdož čte, i ti,
kteříž slyší slova proroctví to-
hoto, a ostříhají toho, což napsá-
no jest v něm; nebo čas blízko
jest.
4 Jan sedmi zborům, kteříž
jsou v Azii: Milost vám a pokoj
od toho, kterýž jest, a kterýž byl,
a kterýž přijíti má, a od sedmi
duchů, kteříž jsou před oblíče-
jem trůnu jeho,
5 A od Ježíše Krista, *jenž jest*
svědek věrný, ten prvorozený z
mrtvých, a kníže králů země,
kterýž zamiloval nás, a umyl
nás od hříchů našich krví svou,
6 A učinil nás krále a kněží Bo-
hu a Otci svému, jemuž *buď* slá-
va a moc na věky věků. Amen.
7 Aj, béře se s oblaky, a uzříť jej
všeliké oko, i ti, kteříž ho bodli;
a budou plakati pro něj všecka
pokolení země, jistě. Amen.
8 Jáť jsem Alfa i Oméga, *totiž*
počátek i konec, praví Pán, kte-
rýž jest, a kterýž byl, a kterýž
přijíti má, ten všemohoucí.
9 Já Jan, i bratr váš, i spolu-
účastník v ssoužení, i v králov-
ství, i v trpělivosti Ježíše Kri-
sta, byl jsem na ostrově, kterýž
slove Patmos, pro slovo Boží a
pro svědectví Ježíše Krista.
10 *A* byl jsem u vytržení ducha
v den Páně, i uslyšel jsem za se-
bou hlas veliký jako trouby,
11 An dí: Já jsem Alfa i Oméga,
ten první i poslední, a což vi-
díš, piš do knihy, a pošli sedmi
zborům, kteříž jsou v Azii, do
Efezu, a do Smyrny, a do Per-
gamu, a do Tyatiru, a do Sardy,
a do Filadelfie, i do Laodicie.
12 I obrátil jsem se, abych vi-
děl ten hlas, kterýž mluvil se
mnou, a obrátiv se, uzřel jsem
sedm svícnů zlatých,
13 A u prostřed těch sedmi sví-
cnů podobného Synu člověka,
oblečeného v dlouhé roucho, a
přepásaného na prsech pasem
zlatým.
14 Hlava pak jeho a vlasové bí-

lí, jako bílá vlna, jako sníh, a oči
jeho jako plamen ohně.
15 Nohy pak jeho podobné mo-
sazi, jako v peci hořící; a hlas
jeho jako hlas vod mnohých.
16 A měl v pravé ruce své sedm
hvězd, a z úst jeho meč s obou
stran ostrý vycházel; a tvář jeho
jako slunce, když jasně svítí.
17 A jakž jsem jej uzřel, padl
jsem k nohám jeho, jako mrtvý.
I položil ruku svou pravou na
mne, řka ke mně: Neboj se. Já
jsem ten první i poslední,
18 A živý, ješto jsem byl mrtvý,
a aj, živý jsem na věky věků.
Amen. A mám klíče pekla i smr-
ti.
19 Napiš ty věci, kteréž jsi vi-
děl, a kteréž jsou, a kteréž se
mají díti potom.
20 Tajemství těch sedmi hvězd,
kteréž jsi viděl v pravici mé, a
sedm svícnů zlatých: Sedm těch
hvězd jsou andělé sedmi zborů,
a sedm svícnů, kteréžs viděl,
jest sedm zborů.

Kapitola 2.

S. Jan z rozkazu Páně psal čtyřem správcům čtyř zborů, totiž Efezského, 8. Smyrnenského, 12. Pergamenského 18. a Tyatirského.

Andělu Efezské církve piš: To-
toť praví ten, kterýž drží
těch sedm hvězd v pravici své,
kterýž se prochází u prostřed
těch sedmi svícnů zlatých:
2 Známť skutky tvé, a práci
tvou, i trpělivost tvou, a že ne-
můžeš trpěti zlých; a zkusil jsi
těch, kteříž se praví býti apoš-
tolé, ale nejsou, a shledals je, že
jsou lháři.
3 A snášel jsi, a trpělivost máš,
a pro jméno mé pracovals a ne-
ustal.
4 Ale mámť proti tobě to, že jsi
tu první lásku svou opustil.
5 Protož pomni, odkud jsi vy-
padl, a čiň pokání, a první sku-
tky. Pakliť toho nebude, přijdu
na tebe rychle, a pohnuť svíc-
nem tvým z místa jeho, nebu-
deš-li pokání činiti.
6 Ale toto máš, že nenávidíš
skutků Mikulášenců, kterýchž i
já nenávidím.
7 Kdo má uši, slyš, co Duch
praví církvím: Tomu, kdož ví-
tězí, dám jísti z dřeva života,
kteréž jest u prostřed ráje Bo-
žího.
8 Andělu pak Smyrnenské cír-
kve piš: Toto praví ten první
i poslední, kterýž byl mrtvý, a
ožil:
9 Vím o skutcích tvých, i o s-
soužení, a chudobě, (ale bohatý
jsi), i o rouhání těch, kteříž se
praví býti Židé, a nejsou, ale
zběř satanova.
10 Nebojž se nic toho, co trpěti
máš. Aj, uvržeť ďábel některé
z vás do vězení, abyste zkušeni
byli, a budete míti úzkost za de-

set dní. Budiž věrný až do smrti,
a dámť korunu života.
11 Kdo má uši, slyš, co Duch
praví církvím: Kdo svítězí, ne-
bude uražen od smrti druhé.
12 Andělu pak Pergamenské
církve piš: Totoť praví ten, kte-
rýž má ten meč s obou stran os-
trý:
13 Vím skutky tvé, i kde bydlíš,
totiž tu, kdež jest stolice sata-
nova, a že držíš se jména mého,
a nezapřel jsi víry mé, ani v
těch dnech, když Antipas, svě-
dek můj věrný, zamordován jest
u vás, tu, kdež bydlí satan.
14 Ale mámť málo proti tobě,
že tam máš ty, kteříž drží učení
Balámovo, kterýž učil Baláka
pohoršení klásti před oblíče-
jem synů Izraelských, aby jedli
modlám obětované, a smilnili.
15 Tak i ty máš ty, kteříž drží
učení Mikulášenců, což já v ne-
návisti mám.
16 Činiž pokání. Pakli nebu-
deš, přijdu na tebe brzy, a bo-
jovati budu s nimi mečem úst
svých.
17 Kdo má uši, slyš, co Duch
praví církvím: Tomu, kdož ví-
tězí, dám jísti tu mannu skry-
tou, a dám jemu kamének bílý,
a na tom kaménku jméno nové
napsané, kteréhož žádný neví,
než ten, kdož je přijímá.
18 Andělu pak Tyatirské církve
piš: Totoť praví Syn Boží, kterýž
má oči jako plamen ohně, a je-
hož nohy podobné *jsou* mosazi:
19 Známť skutky tvé, i lásku, i
přisluhování, i věrnost, i trpěli-
vost tvou, a skutky tvé, i ty po-
slední větší nežli první.
20 Ale mámť málo proti tobě,
že necháváš ženy Jezábel, kte-
ráž se býti praví prorokyní, aby
učila a svozovala služebníky
mé, aby smilnili, a jedli modlám
obětované.
21 Ale dalť jsem jí čas, aby po-
kání činila z smilstva svého, a
však nečinila.
22 Aj, já uvrhu ji na lože, i ty,
kteříž cizoloží s ní, v ssoužení
převeliké, jestliže nebudou či-
niti pokání z skutků svých.
23 A syny její zmorduji smrtí;
i zvědíť všecky církve, žeť jsem
já zpytatel ledví i srdce, a od-
platím vám jednomu každému
podlé skutků vašich.
24 Vámť pak pravím i jiným
Tyatirským, kteřížkoli nemají
učení tohoto, a kteříž nepoznali
hlubokosti satanovy, jakž říkají:
Nevzložímť na vás jiného bře-
mene.
25 A však to, což máte, držte,
dokudž nepřijdu.
26 Kdož by pak vítězil, a ostří-
hal až do konce skutků mých,
dám jemu moc nad pohany.
27 I budeť je spravovati prutem
železným, a jako nádoba hrnčí-

řova střískáni budou, jakž i já
vzal jsem od Otce svého.
28 A dám jemu hvězdu jitřní.
29 Kdo má uši, slyš, co Duch
praví církvím.

KAPITOLA 3.

Troje psaní Jana s. ke třem správcům, totiž Sardinskému, 7. Filadelfitskému, 14. Laodicenskému, kteréž věrným služebníkům církve místo zrcadla býti může, jako i předešlé čtvero.

Andělu pak církve Sardinské
piš: Toto praví ten, kterýž
má sedm duchů Božích a sedm
těch hvězd: Vím skutky tvé, že
máš jméno, že jsi živ, ale jsi
mrtvý.
2 Budiž bedlivý, a utvrzujž jiné
umírající. Neboť jsem nenalezl
skutků tvých plných před Bohem.
3 Pomniž tedy, co jsi přijal a
slyšel, a ostříhej, a čiň pokání.
Pakli bdíti nebudeš, přijduť na
tě jako zloděj, a nezvíš, v kterou
hodinu na tě přijdu.
4 *Ale* máš některé osoby i
v Sardis, kteréž neposkvrnily
roucha svého, protož budouť se
se mnou procházeti v bílém rouše; nebo jsou hodni.
5 Kdo svítězí, tenť bude odín
rouchem bílým; a nikoliť nevymaži jména jeho z knihy života,
ale vyznámť jméno jeho před oblíčejem Otce svého i před anděly
jeho.
6 Kdo má uši, slyš, co Duch
praví církvím.
7 Andělu pak Filadelfitské církve piš: Totoť praví ten svatý a
pravý, kterýž má klíč Davidův,
kterýžto otvírá, a žádný nezavírá, a zavírá, žádný pak neotvírá:
8 Vím skutky tvé. Aj, postavil
jsem před tebou dvéře otevřené,
a žádnýť jich nemůže zavříti.
Nebo máš *ač* nevelikou moc, a
ostříhal jsi slova mého, a nezapřels jména mého.
9 Aj, dávámť z zběři satanovy
ty, kteříž se praví býti Židé, a
nejsou, ale klamají. Aj, způsobím to, žeť přijdou a budou se
klaněti před nohama tvýma, a
poznajíť, že jsem já tě miloval.
10 A poněvadž jsi ostříhal slova
trpělivosti mé, i jáť tebe ostříhati budu od hodiny pokušení,
kteráž přijíti má na všecken
svět, aby zkušeni byli obyvatelé
země.
11 Aj, přijduť brzy. Drž se toho,
co máš, aby žádný nevzal koruny tvé.
12 Kdo svítězí, učiním jej sloupem v chrámě Boha svého, a nevyjdeť již více ven; a napíšiť na
něm jméno Boha svého, a jméno
města Boha svého, nového Jeruzaléma sstupujícího s nebe od
Boha mého, i jméno své nové.
13 Kdo má uši, slyš, co Duch
praví církvím.
14 Andělu pak církve Laodicenské piš: Toto praví Amen,

svědek ten věrný a pravý, počátek stvoření Božího:

15 Vímť skutky tvé, že ani jsi studený, ani horký. Ó bys studený byl aneb horký.

16 A tak že jsi vlažný, a ani studený, ani horký, vyvrhu tě z úst svých.

17 Nebo pravíš: Bohatý jsem, a zbohatl jsem, a žádného nepotřebuji, a nevíš, že jsi bídný, a mizerný, i chudý, i slepý, i nahý.

18 Radímť, abys sobě koupil ode mne zlata ohněm zprubovaného, abys byl bohatý, a roucho bílé, abys oblečen byl, a neokazovala se hanba nahoty tvé. A očí svých pomaž kollyrium, abys viděl.

19 Já kteréžkoli miluji, kárám a tresci; rozhorliž se tedy, a čiň pokání.

20 Aj, stojímť u dveří, a tluku. Jestližeť by kdo uslyšel hlas můj, a otevřel dvéře, vejduť k němu, a budu s ním večeřeti, a on se mnou.

21 Kdož svítězí, dám jemu seděti s sebou na trůnu svém, jako i já svítězil jsem, a sedím s Otcem svým na trůnu jeho.

22 Kdo má uši, slyš, co Duch praví církvím.

KAPITOLA 4.

Viděl s. Jan Pána sedícího na stolici u prostřed čtyřmecítma starců, 5. a při tom blýskání, zvuk, hromobití, lampy, 6. sklené moře, 7. čtvero zvířat, a tak Boží slávu.

Potom jsem viděl, a aj, dvéře otevřené v nebi, a ten hlas první, kterýž jsem byl slyšel jako trouby, an mluví se mnou, řkoucí: Vstup sem, a ukážiť, co se má díti potom.

2 A hned jsem byl u vytržení ducha, a aj, trůn postaven byl na nebi, a na trůnu *jeden* seděl.

3 A ten, kterýž seděl, podoben byl oblíčejem kameni jaspidu a sardiovi; a vůkol toho trůnu byla duha, na pohledění podobná smaragdu.

4 A okolo toho trůnu *bylo* trůnů čtyřmecítma, a na těch trůních viděl jsem čtyřmecítma starců sedících, oblečených v roucha bílá. A měli na hlavách svých koruny zlaté.

5 A z toho trůnu pocházelo blýskání, a hromobití, a hlasové. A sedm lamp ohnivých hořících před trůnem, jenž jsou sedm duchů Božích.

6 Bylo také před tím trůnem moře sklené, podobné křišťálu, a u prostřed trůnu a vůkol trůnu čtvero zvířat, plných očí s předu i s zadu.

7 První pak to zvíře podobné bylo lvu, a druhé zvíře podobné teleti, a třetí zvíře mající tvárnost člověka, a čtvrté zvíře podobné orlu letícímu.

8 A jedno každé z těch čtyř zvířat mělo šest křídel okolo, a vnitř plná byla očí, a neměla od-

počinutí dnem i nocí, říkajíce:
Svatý, svatý, svatý Pán Bůh vše-
mohoucí, kterýž byl, a jest, i při-
jíti má.
9 A když ta zvířata vzdávala
slávu, a čest, i díků činění se-
dícímu na trůnu, tomu živému
na věky věků,
10 Padlo těch čtyřmecítma
starců před oblíčejem toho se-
dícího na trůnu, a klanělo se
tomu živému na věky věků, a
metali koruny své před trůnem,
řkouce:
11 Hoden jsi, Pane, přijíti slá-
vu, a čest, i moc; nebo ty jsi stvo-
řil všecky věci, a pro vůli tvou
trvají, i stvořeny jsou.

KAPITOLA 5.

Knihu zapečetěnou Beránek přijal, 11. protož od andělů, zvířat, starců, 13. a ode všeho stvoření, spolu s sedícím na trůnu, jednostejnou čest, slávu a chválu sobě činěnou měl.

I viděl jsem po pravici sedí-
cího na trůnu knihu popsa-
nou vnitř i zevnitř, zapečetěnou
sedmi pečetmi.
2 A viděl jsem anděla silného,
volajícího hlasem velikým: Kdo
jest hoden otevříti tu knihu, a
zrušiti pečeti její?
3 I nemohl žádný, ani na nebi,
ani na zemi, ani pod zemí, ote-
vříti té knihy, ani pohleděti do
ní.
4 Pročež já plakal jsem velmi,
že není nalezen žádný, kdo by
hoden byl otevříti a čísti tu kni-
hu, ani pohleděti do ní.
5 Tedy jeden z těch starců řekl
mi: Neplač. Aj, svítězilť lev, ten
kterýž jest z pokolení Judova,
kořen Davidův, aby otevřel tu
knihu, a zrušil sedm pečetí je-
jích.
6 I pohleděl jsem, a aj, mezi
trůnem a čtyřmi těmi zvířaty a
mezi těmi starci Beránek stojí
jako zabitý, maje sedm rohů a
sedm očí, jenž jsou sedm duchů
Božích, poslaných na všecku
zemi.
7 I přišel a vzal tu knihu z pra-
vice toho, kterýž seděl na trůnu.
8 A jakž vzal tu knihu, *hned*
těch čtvero zvířat a těch čtyř-
mecítma starců padlo před tím
Beránkem, majíce jeden každý
z nich harfu, a báně zlaté plné
vůně, jenž jsou modlitby sva-
tých.
9 A zpívali píseň novou, řkou-
ce: Hoden jsi vzíti tu knihu, a
otevříti pečeti její. Nebo jsi za-
bit, a vykoupils nás Bohu krví
svou ze všelikého pokolení a ja-
zyku a lidu i národu.
10 A učinil jsi nás Bohu na-
šemu krále a kněží, a budeme
kralovati na zemi.
11 I viděl jsem a slyšel hlas an-
dělů mnohých okolo toho trůnu
a těch zvířat i starců, a byl jich
počet stokrát tisíc tisíců a de-
setkrát sto tisíců,

12 Řkoucích velikým hlasem:
Hodenť jest ten Beránek zabitý
vzíti moc, a bohatství, i moud-
rost, i sílu, i čest, i slávu, i po-
žehnání.
13 Též všecko stvoření, kteréž
jest na nebi, i na zemi, i pod
zemí, i v moři, i všecko, což v
nich jest, slyšel jsem řkoucí: Se-
dícímu na trůnu a Beránkovi
požehnání, čest a sláva i síla na
věky věků.
14 Čtvero pak těch zvířat řeklo:
Amen. A těch čtyřmecítma star-
ců padlo, a klaněli se živému na
věky věků.

KAPITOLA 6.

Při otvírání šesti pečetí 12. běh a způsob věků budoucích, 14. až i den soudu posledního, pod divnými figůrami jest ukázán.

I viděl jsem, když otevřel ten
Beránek jednu z těch pečetí,
a slyšel jsem jedno ze čtyř zví-
řat, ano praví, jako hlasem hro-
movým: Poď, a viz.
2 I pohleděl jsem, a aj, kůň bílý,
a ten, kterýž seděl na něm, měl
lučiště. A dána jest jemu ko-
runa, i vyjel, přemáhaje, a aby
přemáhal.
3 A když otevřel pečet druhou,
slyšel jsem druhé zvíře, řkoucí:
Poď, a viz.
4 I vyšel jiný kůň ryzí. A se-
dícímu na něm dáno jest, aby
pokoj vyzdvihl z země, aby se
vespolek mordovali; a dán jemu
meč veliký.
5 A když otevřel pečet třetí,
slyšel jsem třetí zvíře, řkoucí:
Poď, a viz. I pohleděl jsem, a aj,
kůň vraný, a ten, kterýž na něm
seděl, měl váhu v ruce své.
6 I slyšel jsem hlas z pro-
středku těch čtyř zvířat, an pra-
ví: Měřice pšenice za peníz, a tři
měřice ječmene za peníz, oleji
pak a vínu neškoď.
7 A když otevřel pečet čtvrtou,
slyšel jsem hlas čtvrtého zví-
řete, řkoucí: Poď, a viz.
8 I pohleděl jsem, a aj, kůň
plavý, a toho, kterýž seděl na
něm, jméno bylo smrt, a peklo
šlo za ním. I dána jest jim moc
nad čtvrtým dílem země, aby
mordovali mečem, a hladem, a
morem, a šelmami zemskými.
9 A když otevřel pečet pátou,
viděl jsem pod oltářem duše
zmordovaných pro slovo Boží a
pro svědectví, kteréž vydávali.
10 I volali hlasem velikým,
řkouce: Až dokud, Pane svatý a
pravý, nesoudíš, a nemstíš krve
naší nad těmi, kteříž přebývají
na zemi?
11 Tedy dáno jednomu každé-
mu z nich roucho bílé, a řeče-
no jim, aby odpočívali ještě za
malý čas, až by se naplnil počet
spoluslužebníků jejich a bratří
jejich, kteříž zmordování býti
mají, jako i oni.
12 I pohleděl jsem, když otevřel
pečet šestou, a aj, země třesení

veliké stalo se, a slunce zčer-
nalo, jako pytel žíněný, a měsíc
všecken byl jako krev.
13 A hvězdy nebeské padaly na
zemi, podobně jako dřevo fíkové
smítá s sebe ovoce své, když od
velikého větru kláceno bývá.
14 A nebe se schovalo jako kni-
ha zavřená, a všeliká hora i os-
trovové z místa svého pohnuli
se.
15 A králové země, i knížata,
i bohatí, a úředníci, a mocní, i
každý služebník, i všeliký svo-
bodný, skryli se v jeskyních a v
skálí hor.
16 A řekli horám i skálí: Pad-
něte na nás, a skrejte nás před
tváří toho, kterýž sedí na trůnu,
a před hněvem toho Beránka.
17 Neboť jest přišel ten den ve-
liký hněvu jeho. I kdo bude moci
ostáti?

KAPITOLA 7.

Viděl s. Jan čtyři anděly, 2. a pátého k ochránění věrných přišlého. 4. Slyšel počet znamenaných, 9. viděl církev a nesčíslný zástup před trůnem stojících, 11. a s anděly v předivné slávě Boha radostně chválících.

Potom pak viděl jsem čtyři
anděly, stojící na čtyřech
úhlech země, držící čtyři vě-
try zemské, aby nevál vítr na
zemi, ani na moře, ani na žádný
strom.
2 A viděl jsem jiného anděla,
vystupujícího od východu slun-
ce, majícího pečet Boha živého.
Kterýž zvolal hlasem velikým
na ty čtyři anděly, jimž dáno,
aby škodili zemi a moři,
3 Řka: Neškoďte zemi, ani mo-
ři, ani stromům, dokudž ne-
znamenáme služebníků Boha
svého na čelích jejich.
4 I slyšel jsem počet znamena-
ných, sto čtyřidceti a čtyři tisíce
jich znamenáno ze všech poko-
lení synů Izraelských.
5 Z pokolení Juda dvanácte ti-
síců znamenaných, z pokolení
Ruben dvanácte tisíců zname-
naných, z pokolení Gád dva-
nácte tisíců znamenaných.
6 Z pokolení Asser dvanácte ti-
síců znamenaných, z pokolení
Neftalím dvanácte tisíců zna-
menaných, z pokolení Mana-
sses dvanácte tisíců znamena-
ných.
7 Z pokolení Simeon dvanácte
tisíců znamenaných, z pokolení
Léví dvanácte tisíců znamena-
ných, z pokolení Izachar dva-
nácte tisíců znamenaných.
8 Z pokolení Zabulon dvanácte
tisíců znamenaných, z pokolení
Jozef dvanácte tisíců znamena-
ných, z pokolení Beniamin dva-
nácte tisíců znamenaných.
9 Potom pohleděl jsem, a aj, zá-
stup veliký, kteréhož by žádný
přečísti nemohl, ze všech ná-
rodů a pokolení a lidí i jazy-
ků, ani stojí před trůnem a
před oblíčejem Beránka, oble-

čeni jsouce v bílé roucho, a palmy v rukou jejich.

10 A volali hlasem velikým, řkouce: Spasení *jest* od Boha našeho na trůnu sedícího a *od* Beránka.

11 A všickni andělé stáli okolo trůnu a starců a čtyř zvířat. I padli před trůnem na tváři své, a klaněli se Bohu,

12 Řkouce: Amen. Požehnání, a sláva, a moudrost, a díků činění, a čest, a moc, i síla Bohu našemu na věky věků. Amen.

13 I promluvil ke mně jeden z těch starců, a řekl mi: Kdo jsou tito oblečení v bílé roucho? A odkud přišli?

14 I řekl jsem jemu: Pane, ty víš. I řekl mi: To jsou ti, kteříž přišli z velikého ssoužení, a umyli roucha svá, a zbílili je ve krvi Beránkově.

15 Protož jsou před trůnem Božím, a slouží jemu dnem i nocí v chrámě jeho; a ten, kterýž sedí na trůnu, zastěňovati je bude.

16 Nebudouť lačněti více, ani žízniti více, a nebude bíti na ně slunce, ani žádné horko.

17 Nebo Beránek, kterýž jest u prostřed trůnu, pásti je bude, a dovedeť je k živým studnicím vod, a setře Bůh všelikou slzu s očí jejich.

KAPITOLA 8.

Pečet sedmá otevřína. 2. Sedm andělů se postavilo před Pánem. 3. Jiný anděl kadil při oltáři. 7. Potom z těch sedmi andělů čtyři, jeden po druhém, troubili, a v tom přehrozné Boží pokuty světu jsou předukázány.

A když otevřel pečet sedmou, stalo se mlčení na nebi, jako za půl hodiny.

2 I viděl jsem sedm těch andělů, kteříž stojí před oblíčejem Božím, jimž dáno sedm trub.

3 A jiný anděl přišel, a postavil se před oltářem, maje kadidlnici zlatou. I dáni jsou jemu zápalové mnozí, aby *je* obětoval s modlitbami všech svatých na oltáři zlatém, kterýž jest před trůnem.

4 I vstoupil dým zápalů s modlitbami svatých z ruky anděla před oblíčej Boží.

5 I vzal anděl kadidlnici, a naplnil ji ohněm z oltáře, a svrhl ji na zem. I stalo se hromobití, a hlasové, a blýskání, i země třesení.

6 A těch sedm andělů, kteříž měli sedm trub, připravili se, aby troubili.

7 I zatroubil první anděl, a stalo se krupobití a oheň smíšený se krví, a svrženo jest to na zem. A třetí díl stromů shořel, a všecka tráva zelená spálena jest.

8 Potom zatroubil druhý anděl, a jako hora veliká ohněm hořící uvržena jest do moře. I obrácen jest v krev třetí díl moře.

9 A zemřel v moři třetí díl stvo-
ření těch, kteráž měla duši, a
třetí díl lodí zhynul.
10 A třetí anděl zatroubil, i
spadla s nebe hvězda veliká, ho-
řící jako pochodně, a padla na
třetí díl řek a do studnic vod.
11 Té pak hvězdy jméno bylo
Pelynek. I obrátil se třetí díl vod
v pelynek, a mnoho lidí zemřelo
od těch vod, nebo byly zhořkly.
12 Potom čtvrtý anděl zatrou-
bil, i udeřena jest třetina slun-
ce, a třetina měsíce, a třetí díl
hvězd, tak že se třetí díl jich za-
tměl, a třetina dne nesvítila, a
též podobně i noci.
13 I viděl jsem a slyšel andě-
la jednoho, an letí po prostřed-
ku nebe, a praví hlasem ve-
likým: Běda, běda, běda těm,
kteříž přebývají na zemi, pro
jiné hlasy trub tří andělů, kteříž
mají troubiti.

KAPITOLA 9.

Pátý anděl zatroubil, 3. a přehrozná trápení lidí skrze kobylky vylita jsou na bezbožné. 13. Po zatroubení pak šestého anděla rozvázáni jsou čtyři zhoubcové lidí, 16. a k tomu přidán převeliký počet strašlivých jezdců.

Potom anděl pátý zatroubil, i viděl jsem, že hvězda s nebe spadla na zem, a dán jest jí klíč od studnice propasti.
2 Kterážto otevřela studnici
propasti. I vyšel dým z té stud-
nice jako dým z peci veliké, i
zatmělo se slunce i povětří od
dymu té studnice.
3 A z toho dymu vyšly kobylky
na zemi, jimž dána jest moc, ja-
kouž moc mají štírové zemští.
4 Ale řečeno jim, aby neško-
dily trávě zemské, ani čemu ze-
lenému, ani kterémukoli stro-
moví, než toliko lidem, kteříž
nemají znamení Božího na če-
lích svých.
5 Dáno jest pak jim, ne aby je
zabíjely, ale trápily za pět mě-
síců, a aby trápení jich bylo jako
trápení od štíra, když by ušťkl
člověka.
6 Protož v těch dnech hledati
budou lidé smrti, ale nenalez-
nou jí, a žádati budou zemříti,
ale smrt uteče od nich.
7 Způsob pak těch kobylek po-
dobný *byl* koňům připraveným
k boji, a na hlavách jejich *byly*
jako koruny podobné zlatu, a
tváři jejich jako tváři lidské.
8 A měly vlasy jako vlasy žen-
ské, a zubové jejich byli jako
lvů.
9 Měly také pancíře jako pan-
cíře železné, a zvuk křídel jejich
jako zvuk vozů, když množství
koní běží k boji.
10 A měly ocasy podobné ští-
rům, a žihadla v ocasích jejich
byla, a moc jejich byla škoditi
lidem za pět měsíců.
11 Měly pak nad sebou krále,
anděla propasti, jemuž jméno

Židovsky Abaddon, a Řecky A-
pollyon.
12 Bída jedna pominula, a aj,
přijdou ještě dvě bídy potom.
13 Tedy šestý anděl zatroubil,
i slyšel jsem hlas jeden ze čtyř
rohů oltáře zlatého, kterýž jest
před oblíčejem Božím,
14 Řkoucí šestému andělu, kte-
rýž měl troubu: Rozvěž ty čtyři
anděly, kteříž jsou u vězení při
veliké řece Eufrates.
15 I rozvázáni jsou ti čtyři an-
dělé, kteříž byli připraveni k ho-
dině, a ke dni, a k měsíci, a k
roku, aby zmordovali třetí díl
lidí.
16 A byl počet vojska lidu jízd-
ného dvěstěkrát tisíc tisíců; ne-
bo slyšel jsem počet jich.
17 A též viděl jsem koně u vi-
dění, a ti, kteříž seděli na nich,
měli pancíře ohnivé a hyacin-
tové a z siry. Hlavy pak těch
koní byly jako hlavy lvové, a z
úst jejich vycházel oheň, a dým,
a sira.
18 A tímto trojím zmordována
jest třetina lidu, ohněm, a dy-
mem, a sirou, kteréž vycházely
z úst jejich.
19 Nebo moc jejich jest v ústech
jejich a v ocasích jejich; ocasové
zajisté jejich jsou podobni ha-
dům, majíce hlavy, jimiž škodí.
20 Jiní pak lidé, kteříž nejsou
zmordováni těmi ranami, ne-
činili pokání z skutků rukou
svých, aby se neklaněli ďáblům,
a modlám zlatým, a stříbrným,
a měděným, i kamenným, i dře-
věným, kteréž ani hleděti nemo-
hou, ani slyšeti, ani choditi.
21 Aniž činili pokání z vražd
svých, ani z trávení svých, ani
z smilstva svého, ani z krádeží
svých.

KAPITOLA 10.

Anděl slavný jednou nohou na zemi, druhou na moři stoje, volal. 3. Sedm hromů mluvilo. 6. On potom s přísahou jistý všech časů cíl osvědčil, 8. a knížku, kterouž v rukou držel, Janovi s. snísti dal.

I viděl jsem jiného anděla sil-
ného, sstupujícího s nebe,
oděného oblakem, a duha na
hlavě jeho byla, a tvář jeho jako
slunce, a nohy jeho jako slou-
pové ohniví.
2 A v ruce své měl knížku ote-
vřenou. I postavil nohu svou
pravou na moři, a levou na
zemi.
3 A volal hlasem velikým, jako
by lev řval. A když dokonal vo-
lání, mluvilo sedm hromů hlasy
své.
4 A když odmluvilo sedm hro-
mů hlasy své, byl bych psal. Ale
slyšel jsem hlas s nebe řkoucí
ke mně: Zapečeť to, co mluvilo
sedm hromů, než nepiš toho.
5 Tedy anděl, kteréhož jsem vi-
děl stojícího na moři a na zemi,
pozdvihl ruky své k nebi.
6 A přisáhl skrze živého na vě-
ky věků, kterýž stvořil nebe i to,

což v něm jest, a zemi i to, což na ní jest, a moře i to, což v něm jest, že již více času nebude.

7 Ale ve dnech hlasu sedmého anděla, když bude troubiti, dokonánoť bude tajemství Boží, jakož zvěstoval služebníkům svým prorokům.

8 A ten hlas, kterýž jsem byl slyšel s nebe, opět mluvil se mnou, a řekl: Jdi, a vezmi tu knížku otevřenou z ruky anděla, stojícího na moři a na zemi.

9 I šel jsem k andělu, a řekl jsem jemu: Dej mi tu knížku. I řekl mi: Vezmi, a požři ji, a učiníť hořkost v břiše tvém, ale v ústech tvých budeť sladká jako med.

10 I vzal jsem tu knížku z ruky anděla, a požřel jsem ji. I byla v ústech mých sladká jako med, ale když jsem ji požřel, hořko mi bylo v břiše mém.

11 I dí mi: Musíš opět prorokovati lidem, a národům, a jazykům, i králům mnohým.

KAPITOLA 11.

Svědkové Páně dva od šelmy přemoženi a zbiti byli. 8. Těla jejich nepohřbená ležeti mají, 11. ale vstanouce z mrtvých, v nebe vstoupí. 15. A když sedmý anděl zatroubí, Kristus Pán království obdrží, a slávu svou nebeskou předivně zjeví.

I dána mi třtina, podobná prutu, a postavil se tu anděl, řka: Vstaň, a změř chrám Boží, i oltář, i ty, kteříž se modlí v něm.

2 Ale síň, kteráž vně jest před chrámem, vyvrz ven, a neměř jí. Neboť jest dána pohanům, a budouť tlačiti město svaté za čtyřidceti a dva měsíce.

3 Ale dám *je* dvěma svědkům svým, kteříž budou prorokovati tisíc dvě stě a šedesáte dnů, oblečeni jsouce v pytle.

4 Tiť jsou dvě olivy a dva svícnové, stojící před oblíčejem Boha *vší* země.

5 Jimžto jestliže by kdo chtěl ubližovati, oheň vyjde z úst jejich, a sžíře nepřátely jejich; a kdož by koli jim škoditi chtěl, takť musí zabit býti.

6 Tiť mají moc zavříti nebe, aby nepršel déšť za dnů proroctví jejich; a mají moc nad vodami, aby je obrátili v krev, a bili zemi všelikou ranou, kolikrát by koli chtěli.

7 Ale když dokonají svědectví své, šelma ta vystupující z propasti válku povede proti nim, a svítězí nad nimi, i zmorduje je.

8 A ležeti budou těla jejich mrtvá na rynku města velikého, kteréž slove duchovně Sodoma a Egypt, kdež i Pán náš ukřižován jest.

9 A vídati budou *mnozí* z pokolení, a z lidu, a z jazyků, i z národů ta těla jejich mrtvá za půl čtvrta dne, ale těl jejich mrtvých nedadí pochovati v hrobích.

10 Anobrž ti, kteříž přebývají
na zemi, radovati se budou nad
nimi a veseliti se, a dary budou
posílati jedni druhým; nebo ti
dva proroci trápili ty, kteříž přebývají na zemi.

11 Ale po půl čtvrtu dni duch
života od Boha vstoupil do nich,
i postavili se na nohách svých, a
bázeň veliká spadla na ty, kteříž
je viděli.

12 Potom slyšeli hlas veliký s
nebe, řkoucí k nim: Vstupte
sem. I vstoupili na nebe v oblace, a hleděli na ně nepřátelé
jejich.

13 A v tu hodinu stalo se země třesení veliké, a desátý díl
města padl, a zbito jest v tom
země třesení sedm tisíců lidu,
a jiní zstrašeni jsou, a vzdali
slávu Bohu nebeskému.

14 Bída druhá pominula, a aj,
třetí bída přijde rychle.

15 A sedmý anděl zatroubil, i
stali se hlasové velicí v nebi,
řkoucí: Učiněnať jsou království světa Pána našeho a Krista
jeho, a kralovatiť bude na věky
věků.

16 Tedy těch čtyřmecítma starců, kteříž před oblíčejem Božím
sedí na stolicích svých, padli na
tváři své, a klaněli se Bohu,

17 Řkouce: Díky činíme tobě,
Pane Bože všemohoucí, kterýž
jsi, a kterýžs byl, a kterýž přijíti máš; nebo jsi přijal moc svou
velikou, a království ujal.

18 I rozhněvali se národové, a
přišel hněv tvůj, a čas mrtvých, aby souzeni byli, a aby
dána byla odplata služebníkům
tvým, prorokům a svatým, a bojícím se jména tvého, malým i
velikým, a aby zkaženi byli ti,
kteříž nakažují zemi.

19 I otevřín jest chrám Boží na
nebi, a vidína jest truhla smluvy jeho v chrámě jeho. I stalo
se blýskání, a hlasové, a hromobití, a země třesení, i krupobití
veliké.

KAPITOLA 12.

Ženě sluncem oděné drak sedmihlavý syna sežrati chtěl, 7. ale Michal archanděl draka přemohl. 10. Nad nímž ačkoli účastníci Beránkovi svítězili, 14. i žena uletěla, 16. a země řeku vypila, 17. však ten drak proti ostatkům svatých bojovati nepřestává.

I ukázal se div veliký na nebi: žena oděná sluncem, pod jejímiž nohama byl měsíc, a na jejíž hlavě byla koruna dvanácti hvězd.

2 A jsuci těhotná, křičela, pracujici ku porodu, a trápěci se,
aby porodila.

3 I vidín jest jiný div na nebi.
Nebo aj, drak veliký ryšavý
ukázal se, maje hlav sedm a
rohů deset, a na těch hlavách
svých sedm korun.

4 Jehož ocas strhl třetinu
hvězd s nebe, a svrhl je na zem.

Ten pak drak stál před ženou, kteráž měla poroditi, aby, jakž by porodila, syna jejího sežral.
5 I porodila syna pacholíka, kterýž měl spravovati všecky národy prutem železným. I vytržen jest syn její k Bohu a k trůnu jeho.
6 A žena utekla na poušť, kdež měla místo od Boha připravené, aby ji tam živili za dnů tisíc dvě stě a šedesát.
7 I stal se boj na nebi: Michal a andělé jeho bojovali s drakem, a drak bojoval i andělé jeho.
8 Ale *nic* neobdrželi, aniž jest nalezeno více místo jejich na nebi.
9 I svržen jest drak ten veliký, had starý, kterýž slove ďábel a satanáš, svodící všecken okršlek světa; svržen jest na zem, i andělé jeho s ním svrženi jsou.
10 I slyšel jsem hlas veliký, řkoucí na nebi: Nyní stalo se spasení, a moc, i království Boha našeho, a moc Krista jeho; nebo svržen jest žalobník bratří našich, kterýž žaloval na ně před oblíčejem Boha našeho dnem i nocí.
11 Ale oni svítězili nad ním skrze krev Beránka, a skrze slovo svědectví svého, a nemilovali duší svých až do smrti.
12 Protož veselte se nebesa, a kteříž přebýváte v nich. Běda těm, kteříž přebývají na zemi a na moři; nebo ďábel sstoupil k vám, maje hněv veliký, věda, že krátký čas má.
13 A když uzřel drak, že jest svržen na zem, honil ženu tu, kteráž porodila toho pacholíka.
14 Ale dána jsou té ženě dvě křídla orlice veliké, aby letěla od tváři hada na poušť, na místo své, kdež by ji živili do času a časů, a do půl času.
15 I vypustil had z úst svých po té ženě vodu jako řeku, aby ji řeka zachvátila.
16 Ale země pomohla ženě; nebo otevřela země ústa svá, a požřela řeku, kterouž vypustil drak z úst svých.
17 I rozhněval se drak na tu ženu, a šel bojovati s jinými z semene jejího, kteříž ostříhají přikázaní Božích, a mají svědectví Ježíše Krista.
18 I stál jsem na písku mořském.

KAPITOLA 13.

Šelmě hrozné 7. proti svatým bojovati i nad nimi vítěziti dopuštěno. 11. Jiná šelma k Beránkovi podobná divné věci provodila, 16. jejíhožto charakteru kdož nepřijal, kupovati ani prodávati nemohl.

I viděl jsem šelmu vystupující z moře, kteráž měla sedm hlav a deset rohů. A na rozích jejích deset korun, a na hlavách jejích jméno rouhání.
2 Byla pak šelma ta, kterouž jsem viděl, podobná pardovi, a

nohy její jako nedvědí, a ústa
její jako ústa lvová. I dal jí drak
sílu svou, a trůn svůj, i moc ve-
likou.

3 A viděl jsem, ano jedna z hlav
jejích jako zbitá byla až na smrt,
ale rána její smrtelná uzdrave-
na jest. Tedy divivši se všecka
země, šla za tou šelmou.

4 A klaněli se tomu draku, kte-
rýž dal moc šelmě; klaněli se i
šelmě, řkouce: Kdo jest podobný
té šelmě? Kdo bude moci bojo-
vati s ní?

5 I dána jsou jí ústa mluvící
veliké věci a rouhání, a dána
jí moc vládnouti za čtyřidceti a
dva měsíce.

6 Protož otevřela ústa svá k
rouhání se Bohu, aby se jménu
jeho rouhala, i stánku jeho, i
těm, kteříž přebývají na nebi.

7 Dáno jí i bojovati s svatými, a
přemáhati je; a dána jí moc nad
všelikým pokolením, nad jazy-
kem, i nad národem.

8 Protož klaněti se jí budou
všickni, kteříž přebývají na ze-
mi, jichžto jména nejsou na-
psaná v knize života Beránka,
toho zabitého od počátku světa.

9 Má-li kdo uši, slyš.

10 Jestliže kdo do vězení po-
vede, do vězení půjde; zabije-li
kdo mečem, musí mečem zabit
býti. Zdeť jest trpělivost a víra
svatých.

11 Potom viděl jsem jinou šel-
mu vystupující z země, a měla
dva rohy, podobné Beránkovým,
ale mluvila jako drak.

12 Kteráž všecku moc první té
šelmy provozuje před tváří její;
a působí to, že země i ti, kteříž
přebývají na ní, klaněji se šelmě
té první, jejížto rána smrtelná
uzdravena byla.

13 A činí divy veliké, tak že
i ohni rozkazuje sstupovati s
nebe na zem před oblíčejem lid-
ským.

14 A svodí ty, kteříž přebývají
na zemi, těmi divy, kteréž dáno
jí činiti před oblíčejem šelmy,
říkající obyvatelům země, aby
udělali obraz té šelmě, kteráž
měla ránu od meče, ale ožila
zase.

15 I dáno jí, aby dáti mohla du-
cha tomu obrazu šelmy, aby i
mluvil obraz té šelmy, a *aby* to
způsobila, kteřížkoli nekláněli
by se obrazu té šelmy, aby byli
zmordováni.

16 A rozkazuje všechněm, ma-
lým i velikým, bohatým, i chu-
dým, svobodným i v službu pod-
robeným, aby měli znamení na
pravé ruce své, aneb na čelích
svých,

17 A aby žádný nemohl ku-
povati ani prodávati, než ten,
kdož má znamení aneb jméno té
šelmy, aneb počet jména jejího.

18 Tuť jest moudrost. Kdo má

rozum, sečtiž počet té šelmy. Nebo jest počet člověka, a jestiť počet ten šest set šedesáte a šest.

KAPITOLA 14.

Beránek s prvotinami svatých na Sionu vidín. 6. Anděl letě, ku pokání napomínal. 8. Druhý anděl pád Babylona ohlašoval. 9. Třetí chtějícím šelmu ctíti pohrůžku činil. 14. Poslední pomstu svou nad bezbožnými Kristus předukázal.

Tedy pohleděl jsem, a aj, Beránek stál na hoře Sion, a s ním sto čtyřidceti a čtyři tisíce majících jméno Otce jeho napsané na čelích svých.

2 A slyšel jsem hlas s nebe, jako hlas vod mnohých, a jako hlas hromu velikého. A hlas slyšel jsem těch, kteříž hrají na harfy své.

3 A zpívali jakožto píseň novou, před trůnem, a před těmi čtyřmi zvířaty, a před těmi starci, a žádný nemohl se naučiti té písni, jediné těch sto čtyřidceti a čtyři tisíce, kteříž jsou koupeni z země.

4 Totoť jsou ti, kteříž s ženami nejsou poškvrněni; nebo panicové jsou. Tiť jsou, kteříž následují Beránka, kamž by koli šel; tiť jsou koupeni z lidí, prvotiny Bohu a Beránkovi.

5 A v ústech jejich není nalezena lest; neboť jsou bez úhony před trůnem Božím.

6 I viděl jsem jiného anděla letícího po prostředku nebe, majícího evangelium věčné, aby je zvěstoval těm, kteříž bydlí na zemi, a všelikému národu, i pokolení, i jazyku, i lidu,

7 Řkoucího velikým hlasem: Bojte se Boha, a vzdejte jemu chválu, neboť přišla hodina soudu jeho; a klanějte se tomu, kterýž učinil nebe i zemi i moře i studnice vod.

8 A jiný anděl letěl za ním, řka: Padl, padl Babylon, to město veliké, nebo vínem hněvu smilství svého napájelo všecky národy.

9 A třetí anděl letěl za nimi, pravě velikým hlasem: Bude-li se kdo klaněti šelmě a obrazu jejímu, a vezme-li znamení její na čelo své aneb na ruku svou,

10 I tenť bude píti víno hněvu Božího, víno, kteréž jest vlito do kalichu hněvu jeho; a trápen bude ohněm a sirou před oblíčejem svatých andělů a před oblíčejem Beránka.

11 A dým muk jejich vstoupíť na věky věků, a nebudouť míti odpočinutí dnem i nocí ti, kteříž se klanějí šelmě a obrazu jejímu, a jestliže kdo přijme znamení jména jejího.

12 Tuť jest trpělivost svatých, tu jsou ti, kteříž ostříhají přikázaní Božích a víry Ježíšovy.

13 I slyšel jsem hlas s nebe, řkoucí ke mně: Piš: Blahosla-

vení *jsou* od této chvíle mrtví,
kteříž v Pánu umírají. Duch zajisté
dí *jim*, aby odpočinuli od
prací svých, skutkové pak jejich
jdou za nimi.

14 I pohleděl jsem, a aj, oblak
bělostkvoucí, a na tom oblaku
seděl podobný Synu člověka,
maje na hlavě své korunu
zlatou, a v ruce své srp ostrý.

15 A jiný anděl vyšel z chrámu,
volaje hlasem velikým na toho,
kterýž seděl na oblaku: Pusť srp
svůj, a žni; neboť přišla tobě hodina
žně, nebo již dozrala žeň
země.

16 I spustil ten, kterýž seděl na
oblaku, srp svůj na zem, a požata
jest země.

17 A jiný anděl vyšel z chrámu
toho, kterýž jest na nebi, maje i
on srp ostrý.

18 Opět vyšel jiný anděl z oltáře,
kterýž měl moc nad ohněm,
a volal křikem velikým na toho,
kterýž měl srp ostrý, řka: Pusť
srp svůj ostrý, a zbeř hrozny vinice
zemské; neboť jsou uzrali
hroznové její.

19 I spustil anděl srp svůj na
zem, a sebral vinici země, a
vmetal do jezera velikého hněvu
Božího.

20 I tlačeno jest jezero před
městem, a vyšla krev z jezera
až do udidl koňům za tisíc a za
šest set honů.

KAPITOLA 15.

Ukázal Pán s. Janu sedm andělů, a sedm posledních ran, 2. moře sklené, a nad ním ty, kteříž nad šelmou svítězili, 3. divné Boží chvály s velikou radostí prozpěvující.

Potom viděl jsem jiný zázrak
na nebi veliký a předivný:
Sedm těch andělů majících
sedm ran posledních; nebo
skrze ně má dokonán býti hněv
Boží.

2 A viděl jsem jako moře sklené,
smíšené s ohněm, a ty, kteříž
svítězili nad tou šelmou a obrazem
jejím a nad charakterem
jejím i nad počtem jména jejího,
ani stojí nad tím mořem skleným,
majíce harfy Boží,

3 A zpívají píseň Mojžíše, služebníka
Božího, a píseň Beránkovu,
řkouce: Velicí a předivní
jsou skutkové tvoji, Pane Bože
všemohoucí, spravedlivé a pravé
jsou cesty tvé, ó Králi svatých.

4 Kdož by se nebál tebe, Pane,
a nezveleboval jména tvého?
Nebo ty sám svatý jsi. Všickni
zajisté národové přijdou, a klaněti
se budou před oblíčejem
tvým; nebo soudové tvoji zjeveni
jsou.

5 Potom pak pohleděl jsem, a
aj, otevřín byl chrám stánku
svědectví na nebi.

6 I vyšlo sedm těch andělů z
chrámu, majících sedm ran, oblečeni
jsouce rouchem lněným,

čistým a bělostkvoucím, a přepásáni na prsech pasy zlatými.
7 A jedno ze čtyř zvířat dalo sedmi andělům sedm koflíků zlatých, plných hněvu Boha živého na věky věků.
8 I naplněn jest chrám dymem od slávy Boží a od moci jeho, a žádný nemohl vjíti do chrámu, dokudž se nevykonalo sedm ran těch sedmi andělů.

KAPITOLA 16.

Přehrozných sedm ran Božích na šelmu a účastníky její vylito, 5. v nichž spravedlivé hněvu Božího pomsty, na nešlechetný a od falešných proroků lstivě svedený svět se valící, zavříny jsou.

I slyšel jsem hlas veliký z chrámu, řkoucí těm sedmi andělům: Jděte, vylíte sedm koflíků hněvu Božího na zem.
2 I šel první, a vylil koflík svůj na zem, i vyvrhli se vředové škodliví a zlí na lidech, majících znamení šelmy, a na těch, kteříž se klaněli obrazu jejímu.
3 Zatím druhý anděl vylil koflík svůj na moře, a učiněno jest jako krev umrlého, a všeliká duše živá v moři umřela.
4 Potom třetí anděl vylil koflík svůj na řeky a na studnice vod, i obráceny jsou v krev.
5 I slyšel jsem anděla vod, řkoucího: Spravedlivý jsi, Pane, kterýž jsi, a kterýžs byl, a svatý, žes to usoudil.
6 Poněvadž krev svatých a proroků vylévali, i dal jsi jim krev píti; nebo jsou hodni.
7 I slyšel jsem jiného od oltáře, kterýž řekl: Jistě, Pane Bože všemohoucí, praví *jsou* a spravedliví soudové tvoji.
8 Potom čtvrtý anděl vylil koflík svůj na slunce, i dáno jest jemu páliti lidi ohněm.
9 I pálili se lidé horkem velikým, a rouhali se jménu Boha toho, kterýž má moc nad těmi ranami, a však nečinili pokání, aby vzdali slávu jemu.
10 Tedy pátý anděl vylil koflík svůj na stolici té šelmy, i učiněno jest království její tmavé, i kousali jazyky své pro bolest.
11 A rouhali se Bohu nebeskému pro bolesti své a pro vředy své, a však nečinili pokání z skutků svých.
12 Šestý pak anděl vylil koflík svůj na tu velikou řeku Eufrates, i vyschla voda její, aby připravena byla cesta králům od východu slunce.
13 A viděl jsem, ano z úst draka a z úst šelmy a z úst falešného proroka *vyšli* tři duchové nečistí, podobní žabám.
14 Nebo jsou duchové ďábelští, ještoto činí divy, a chodí mezi krále zemské a všeho okršlku světa, aby je shromáždili k boji, k tomu velikému dni Boha všemohoucího.

15 Aj, přicházímť jako zloděj.
Blahoslavený, kdož bdí a ostří-
há roucha svého, aby nah ne-
chodil, aby neviděli hanby jeho.
16 I shromáždil je na místo,
kteréž slove Židovsky Armaged-
don.
17 Tedy sedmý anděl vylil kof-
lík svůj na povětří, i vyšel hlas
veliký z chrámu nebeského, z
trůnu, řkoucí: Stalo se.
18 I stali se zvukové a hromo-
bití a blýskání, i země třesení
stalo se veliké, jakéhož nikdy
nebylo, jakž jsou lidé na zemi,
země třesení tak velikého.
19 I roztrhlo se to veliké město
na tři strany, a města národů
padla. A Babylon veliký přišel
na pamět před oblíčejem Božím,
aby dal jemu kalich vína prchli-
vosti hněvu svého.
20 A všickni ostrovové pominu-
li, a hory nejsou nalezeny.
21 A kroupy veliké jako centné-
řové pršely s nebe na lidi. I rou-
hali se Bohu lidé pro ránu těch
krup; nebo velmi veliká byla ta
jejich rána.

KAPITOLA 17.

Hrozné odsouzení té ohyzdné a krví svatých opilé nevěstky, 3. kteráž na šelmě seděla, 14. a bojujici s Beránkem, jest přemožena.

I přišel jeden z sedmi andělů,
kteříž měli sedm koflíků, a
mluvil se mnou, řka ke mně:
Poď, ukážiť odsouzení nevěst-
ky veliké, kteráž sedí na vodách
mnohých,
2 S kterouž smilnili králové ze-
mě, a zpili se vínem smilství je-
jího obyvatelé země.
3 I odnesl mne na poušť v du-
chu, a viděl jsem ženu sedící na
šelmě brunátné, plné jmen rou-
hání, mající sedm hlav a deset
rohů.
4 Žena pak odína byla šarla-
tem a brunátným rouchem, a o-
zdobena zlatem a kamením dra-
hým i perlami, mající koflík zla-
tý v ruce své, plný ohavností a
nečistoty smilstva svého.
5 A na čele jejím napsané
jméno: Tajemství, Babylon ve-
liký, mátě smilstva a ohavností
země.
6 A viděl jsem ženu tu opilou
krví svatých, a krví mučedlníků
Ježíšových, a viděv ji, divil jsem
se divením velikým.
7 I řekl mi anděl: Co se divíš?
Já tobě povím tajemství té ženy
i šelmy, kteráž ji nese, mající
hlav sedm a rohů deset.
8 Šelma, kteroužs viděl, byla,
a není, a máť vystoupiti z pro-
pasti, a na zahynutí jíti. I divi-
ti se budou bydlitelé země, (ti,
kterýchž jména nejsou napsá-
na v knize života od ustanove-
ní světa), vidouce šelmu, kteráž
byla, a není, a však jest.

9 Tentoť pak jest smysl, a máť
moudrost: Sedm hlav jest sedm
hor, na kterýchž ta žena sedí.

10 A králů sedm jest. Pět jich
padlo, jeden jest, jiný ještě nepřišel;
a když přijde, na malou
chvíli musí trvati.

11 A šelma, kteráž byla, a není,
onať jest osmý, a z těch sedmi
jest, i na zahynutí jde.

12 Deset pak rohů, kteréžs viděl,
jestiť deset králů, kteříž ještě
království nepřijali, ale přijmouť
moc jako králové jedné
hodiny spolu s šelmou.

13 Tiť jednu radu mají, a sílu i
moc svou šelmě dadí.

14 Tiť bojovati budou s Beránkem,
a Beránek svítězí nad nimi,
neboť Pán pánů jest a Král
králů, i ti, kteříž jsou s ním, povolaní,
a vyvolení, a věrní.

15 I řekl mi: Vody, kteréžs viděl,
kdež nevěstka sedí, jsouť lidé,
a zástupové, a národové, a
jazykové.

16 Deset pak rohů, kteréžs viděl
na šelmě, ti v nenávist vezmou
nevěstku, a učiní ji opuštěnou
a nahou, a tělo její jísti
budou, a ji páliti budou ohněm.

17 Neboť dal Bůh v srdce jejich,
aby činili vůli jeho, a aby
se sjednomyslnili, a království
své šelmě dali, dokudž by nebyla
vykonána slova Boží.

18 A žena, kteroužs viděl, jest
město to veliké, kteréž má království
nad králi země.

KAPITOLA 18.

Svatému Janu ukázán hrozný, rychlý, nenadálý pád a zahynutí Babylona. 9. Pláč a naříkání nad ním na zemi, 20. radost pak a veselé na nebi.

Potom pak viděl jsem anděla sstupujícího s nebe, majícího moc velikou, a země osvícena byla od slávy jeho.

2 I zkřikl silně hlasem velikým,
řka: Padl, padl Babylon
ten veliký, a učiněn jest příbytkem
ďáblů, a stráží každého ducha
nečistého, a stráží všelikého
ptactva nečistého a ohyzdného.

3 Nebo z vína hněvu smilstva
jeho pili všickni národové, a
králové zemští smilnili s ním,
a kupci zemští z zboží rozkoší
jeho zbohatli.

4 I slyšel jsem jiný hlas s nebe,
řkoucí: Vyjděte z něho, lide můj,
abyste neobcovali hříchům jeho,
a abyste nepřijali z jeho ran.

5 Neboť dosáhli hříchové jeho
až k nebi, a rozpomenul se Bůh
na nepravosti jeho.

6 Dejtež jemu, jakož i on dával
vám, a dejte jemu dvénásob
podlé skutků jeho; v koflík,
kterýž naléval, nalíte jemu dvénásob.

7 Jakž se mnoho chlubil a zbůjněl
byl, tak mnoho dejte jemu
muk a pláče. Neboť v srdci
svém praví: Sedím královna, a

nejsemť vdovou, a pláče neu-
zřím.
8 Protož v jeden den přijdou
rány jeho, smrt a pláč i hlad, a
ohněm spálen bude; nebo silný
jest Pán, kterýž jej potupí.
9 I plakati ho budou, a kvíliti
nad ním králové země, kteříž s
ním smilnili, a svou rozkoš měli,
když uzří dým zapálení jeho,
10 Zdaleka stojíce, pro bázeň
muk jeho, *a* řkouce: Běda, běda,
veliké město Babylon, to město
silné, že jedné hodiny přišel od-
sudek tvůj.
11 Ano i kupci zemští budou
plakati a kvíliti nad ním; nebo
koupí jejich žádný nebude ku-
povati více,
12 Koupě zlata, a stříbra, a
drahého kamene, i perel, i kme-
ntu, i šarlatu, i hedbáví, i bru-
nátného roucha, i všelikého dře-
va thyinového, a všech nádob z
kostí slonových, i všelikého ná-
dobí z nejdražšího dříví, i z mě-
di, i z železa, i z mramoru;
13 A skořice, i vonných věcí, a
mastí, i kadidla, i vína, i oleje, i
bělí, i pšenice, i dobytka, i ovec, i
koní, a vozů, i služebníků, i duší
lidských.
14 I ovoce žádostivá duši tvé
odešla od tebe, a všecko tučné
a krásné odešlo od tebe, a aniž
toho již více nalezneš.
15 Ti kupci, kteříž v tom kup-
čili, *a* jím zbohatli, zdaleka sta-
nou pro strach muk jeho, pla-
číce, a kvílíce,
16 A řkouce: Běda, běda, město
veliké, kteréž odíno bylo kmen-
tem, a šarlatem, a brunátným
rouchem, a ozdobeno bylo zla-
tem, a kamením drahým, i per-
lami; nebo v jednu hodinu zahy-
nula tak veliká bohatství.
17 I všeliký marinář, i všecko
množství lidí, kteříž jsou na lo-
dech, i plavci, a kteřížkoli svou
živnost na moři mají, zdaleka
stanou,
18 A zkřiknou, vidouce dým za-
pálení jeho, řkouce: Které *by-*
lo podobné městu tomuto veli-
kému!
19 A sypouce prach na hlavy
své, křičeti budou, plačíce, a
kvílíce, a řkouce: Běda, běda,
město veliké, v němž zbohatli
všickni, kteříž měli lodí na moři,
ze mzdy jeho; nebo jedné hodiny
zpustlo.
20 Raduj se nad ním nebe i sva-
tí apoštolé i proroci; nebo po-
mstilť vás Bůh nad ním.
21 I zdvihl jeden silný anděl
kámen jako žernov veliký, a ho-
dil jím do moře, řka: Tak prudce
uvržen bude Babylon, to město
veliké, a nikoli více nebude na-
lezen.
22 A hlas na harfy hrajících, a
zpěváků, a pišťců, a trubačů ni-
koli nebude více v tobě slyšán,
a žádný řemeslník žádného ře-

mesla nebude v tobě více nalezen, a zvuk žernovu nebude v tobě více slyšán.

23 Ani světlo svíce nebude v tobě více svítiti, a hlas ženicha ani nevěsty nebude v tobě více slyšán, ješto kupci tvoji bývala knížata zemská, a tráveními tvými v blud uvedeni byli všickni národové.

24 Ale v něm nalezena jest krev proroků a svatých i všech zmordovaných na zemi.

KAPITOLA 19.

Spravedlivé Boží soudy i v pomstě nad Babylonem, 7. i v způsobení té věčné svadby Beránkovy radostně všecka stvoření zvelebují a oslavují. 11. Za tím ukázán způsob Pána k soudu poslednímu slavně se beroucího, 17. ano i způsob trápení věčného.

Potom jsem slyšel veliký hlas velikého zástupu na nebi, řkoucího: Halelujah. Spasení, a sláva, a čest, i moc Pánu Bohu našemu.

2 Neboť *jsou* praví a spravedliví soudové jeho, kterýž odsoudil nevěstku tu velikou, kteráž byla porušila zemi smilstvem svým, a pomstil krve služebníků svých z ruky její.

3 I řekli podruhé: Halelujah. A dým její vstupoval na věky věků.

4 I padlo, čtyřmecítma starců a čtvero zvířat, a klaněli se Bohu sedícímu na trůnu, řkouce: Amen, Halelujah.

5 I vyšel z trůnu hlas, řkoucí: Chvalte Boha našeho všickni služebníci jeho, a kteříž se bojíte jeho, i malí i velicí.

6 A slyšel jsem hlas jako zástupu velikého, a jako hlas vod mnohých, a jako zvuk hromů silných, řkoucích: Halelujah. Kralovalť Pán Bůh *náš* všemohoucí.

7 Radujme se, a veselme se, a chválu vzdejme jemu. Neboť přišla svadba Beránkova, a manželka jeho připravila se.

8 A dáno jest jí, aby se oblékla v kment čistý a stkvoucí, a ten kment jsouť ospravedlňování svatých.

9 I řekl mi: Piš: Blahoslavení, kteříž jsou k večeři svatby Beránkovy povoláni. A řekl mi: Tato slova Boží jsou pravá.

10 I padl jsem k nohám jeho, abych se klaněl jemu. Ale řekl mi: Hleď, abys toho nečinil. Jsemť spoluslužebník tvůj i bratří tvých, těch, kteříž mají svědectví Ježíšovo. Bohu se klaněj. Svědectví pak Ježíšovo jestiť duch proroctví.

11 I viděl jsem nebe otevřené, a aj, kůň bílý, a ten, kterýž seděl na něm, sloul Věrný a Pravý, a spravedlivě soudí i bojuje.

12 Oči pak jeho *byly* jako plamen ohně, a na hlavě jeho korun množství, a měl jméno na-

psané, kteréhož žádný neví, než
on sám.
13 A byl odín rouchem pokro-
peným krví, a sloveť jméno jeho
Slovo Boží.
14 A rytířstvo nebeské jelo za
ním na bílých koních, jsouce
odíni kmentem bílým a čistým.
15 A z úst jeho vycházel meč os-
trý, aby jím bil národy. Nebo on
bude je spravovati prutem že-
lezným; onť i pres vína hněvu a
prchlivosti Boha všemohoucího
tlačiti bude.
16 A máť na rouchu a na bed-
rách svých napsané jméno: Král
králů a Pán pánů.
17 I viděl jsem jednoho anděla,
an stojí v slunci, a zkřikl hlasem
velikým, řka všechněm ptá-
kům, kteříž létali po prostřed
nebes: Poďte, a shromažďte se
k večeři velikého Boha,
18 Abyste jedli těla králů, a tě-
la hejtmanů, a těla silných, a
těla koňů, i těch, kteříž na nich
sedí, a těla všech svobodných i
služebníků, i malých i velikých.
19 I viděl jsem šelmu a krále
země a vojska jejich, ani se sjeli,
aby bojovali s tím, kterýž seděl
na tom koni, a s rytířstvem jeho.
20 I jata jest ta šelma, a s ní
falešný prorok ten, kterýž číní-
val divy před ní, jimiž svodil ty,
kteříž přijali znamení šelmy, a
kteříž se klaněli obrazu jejímu.
I uvrženi jsou oba za živa do je-
zera ohnivého, hořícího sirou.
21 A jiní zbiti jsou mečem toho,
kterýž seděl na koni, vycházejí-
cím z úst jeho. A všickni ptáci
nasyceni jsou těly jejich.

KAPITOLA 20.

Anděl draka starého svázal, 3. kterýž po tisíci letech zase na čas rozvázán býti má. 4. Mučedlníků Božích odplata. 9. Vítězství nad Gogem a Magogem. 12. Soud i výpověď mrtvým podlé knih otevřených.

I viděl jsem anděla sstupují-
cího s nebe, majícího klíč od
propasti a řetěz veliký v ruce
své.
2 I chopil draka, hada toho sta-
rého, kterýž jest ďábel a satan,
i svázal jej za tisíc let.
3 A uvrhl ho do propasti, i za-
vřel, a svrchu nad ním zape-
četil, aby nesvodil více národů,
až by se vyplnilo tisíc let; neboť
potom musí býti propuštěn na
malý čas.
4 I viděl jsem stolice, a posadili
se na nich, i dán jest jim soud,
a duše stínaných pro svědectví
Ježíšovo a pro slovo Boží, a kte-
říž se neklaněli šelmě, ani ob-
razu jejímu, a aniž přijali zna-
mení jejího na čela svá, aneb na
ruce své. A ožili, a kralovali s
Kristem tisíc let.
5 Jiní pak mrtví neožili, do-
kudž by se nevyplnilo těch tisíc
let. Toť jest první vzkříšení.
6 Blahoslavený a svatý, kdož
má díl v prvním vzkříšení. Nad

těmiť ta druhá smrt nemá moci,
ale budou kněží Boží a Kristovi,
a kralovati s ním budou tisíc let.

7 A když se vyplní tisíc let,
propuštěn bude satan z žaláře
svého.

8 I vyjde, aby svodil národy,
kteříž jsou na čtyřech stranách
země, Goga a Magoga, a aby
je shromáždil k boji, kterýchžto
počet jest jako písku mořského.

9 I vstoupili na širokost země,
a obklíčili stany svatých, i to
město milé, ale sstoupil oheň od
Boha s nebe, a spálil je.

10 A ďábel, kterýž je svodil, u-
vržen jest do jezera ohně a siry,
kdež *jest* i šelma, i falešný pro-
rok, a budouť mučeni dnem i
nocí na věky věků.

11 I viděl jsem trůn veliký bílý,
a sedícího na něm, před je-
hož tváří utekla země i nebe, a
místo jim není nalezeno.

12 I viděl jsem mrtvé, malé i ve-
liké, stojící před oblíčejem Bo-
žím, a knihy otevříny jsou. A
jiná kniha *také* jest otevřína,
to jest *kniha* života, i souze-
ni jsou mrtví podlé toho, jakž
psáno bylo v knihách, *totiž* pod-
lé skutků svých.

13 A vydalo moře mrtvé, kteříž
byli v něm, tolikéž smrt i peklo
vydali ty, kteříž v nich byli, i
souzeni jsou jeden každý podlé
skutků svých.

14 Smrt pak a peklo uvrženi
jsou do jezera ohnivého, a toť
jest smrt druhá.

15 I ten, kdož není nalezen v
knize života zapsán, uvržen jest
do jezera ohnivého.

Kapitola 21.

Viděl svatý Jan nové nebe a zemi, 2. i Jeruzalém nový, 10. město nejslavnější, jehož předivný způsob, a nikdy nevídané ani slýchané ozdoby široce vypravuje.

Potom viděl jsem nebe nové
a zemi novou. Nebo první
nebe a první země byla pomi-
nula, a moře již nebylo.

2 A já Jan viděl jsem město
svaté, Jeruzalém nový, sstupu-
jící od Boha s nebe, připravený
jako nevěstu okrášlenou muži
svému.

3 I slyšel jsem hlas veliký s
nebe, řkoucí: Aj, stánek Boží s
lidmi, a bydlitiť bude s nimi, a
oni budou lid jeho, a on Bůh s
nimi bude, *jsa* Bůh jejich.

4 A setřeť Bůh všelikou slzu s
očí jejich, a smrti již více ne-
bude, ani kvílení, ani křiku, ani
bolesti nebude více; nebo první
věci pominuly.

5 I řekl ten, kterýž seděl na
trůnu: Aj, nové činím všecko.
I řekl mi: Piš. Nebo jsou tato
slova věrná a pravá.

6 I dí mi: Stalo se. Jáť jsem Alfa
i Oméga, počátek i konec. Jáť
dám žíznivému z studnice vody
živé darmo.

7 Kdož svítězí, obdržíť dědičně
všecko, a buduť jemu Bohem, a
on mi bude synem.

8 Strašlivým pak, a nevěrným,
a ohyzdným, a vražedlníkům, a
smilníkům, a čarodějníkům, a
modlářům, i všechněm lhářům,
díl jejich v jezeře, kteréž hoří
ohněm a sirou, jenž jest smrt
druhá.

9 I přišel ke mně jeden z těch
sedmi andělů, kteříž měli sedm
koflíků plných sedmi ran nejpo-
slednějších, a mluvil se mnou,
řka: Poď, ukážiť nevěstu, man-
želku Beránkovu.

10 I vnesl mne v duchu na horu
velikou a vysokou, a ukázal mi
město veliké, ten svatý Jeruza-
lém, sstupující s nebe od Boha,

11 Mající slávu Boží. Jehož svě-
tlost *byla* podobná k kameni
nejdražšímu, jako k kameni jas-
pidu, kterýž by byl způsobu kři-
štálového,

12 A mající zed velikou a vyso-
kou, mající dvanácte bran, a na
těch branách dvanácte andělů,
a jména napsaná, kterážto jsou
dvanáctera pokolení synů Izra-
elských.

13 Od východu slunce brány
tři, od půlnoci brány tři, od po-
ledne brány tři, od západu brá-
ny tři.

14 A zed městská měla základů
dvanácte, a na nich jména dva-
nácti apoštolů Beránkových.

15 A ten, kterýž mluvil se
mnou, měl třtinu zlatou, aby
změřil město i brány jeho i zed
jeho.

16 Položení pak města toho
čtverhrané jest, jehož dlouhost
tak veliká jest jako i širokost. I
naměřil toho města tou třtinou
dvanácte tisíců honů; dlouhost
pak jeho, i širokost, i vysokost
jednostejná jest.

17 I změřil zed jeho, sto čty-
řidceti a čtyři loktů, měrou člo-
věka, kteráž jest *míra* anděla.

18 A bylo stavení zdi jeho jas-
pis, město pak samo bylo zlato
čisté, podobné sklu čistému.

19 A základové zdi městské
všelikým kamenem drahým oz-
dobeni byli. Základ první *byl*
jaspis, druhý zafir, třetí chalce-
don, čtvrtý smaragd,

20 Pátý sardonyx, šestý sardi-
us, sedmý chryzolit, osmý be-
ryllus, devátý topazion, desátý
chryzoprassus, jedenáctý hya-
cint, dvanáctý ametyst.

21 Dvanácte pak bran dvanác-
te perel jest, jedna každá brána
jest z jedné perly; a rynk města
zlato čisté jako sklo, kteréž se
naskrze prohlédnouti může.

22 Ale chrámu jsem v něm ne-
viděl; nebo Pán Bůh všemohou-
cí chrám jeho jest a Beránek.

23 A to město nepotřebuje
slunce ani měsíce, aby svítili v

něm; nebo sláva Boží je osvě-
cuje, a svíce jeho jest Beránek.
24 A národové, kteříž by k spa-
sení přišli, v světle jeho prochá-
zeti se budou, a králové zemští
přenesou slávu a čest svou do
něho.
25 A brány jeho nebudou zaví-
rány ve dne; noci zajisté tam ne-
bude.
26 A snesou do něho slávu a
čest národů.
27 A nevejdeť do něho nic po-
škvrňujícího, aneb působícího
ohyzdnost a lež, než toliko ti,
kteříž napsáni jsou v knize ži-
vota Beránkova.

KAPITOLA 22.

Stkvoucí živé vody potok, 2. se vším, což k věčnému blahoslavenství přináleží, Pán ukázav, 7. brzký příchod svůj předpovídá, 12. zřetelné tudy svým dávaje návěstí, aby se ku přijetí jeho bedlivě strojili.

I ukázal mi potok čistý vody
živé, světlý jako křištál, te-
koucí z trůnu Božího a Berán-
kova.
2 U prostřed pak rynku jeho a
s obou stran potoka *bylo* dřevo
života, přinášející dvanáctero
ovoce, na každý měsíc vydáva-
jící ovoce své, a lístí své k zdraví
národů.
3 A ničeho zlořečeného již více
nebude, ale trůn Boží a Berán-
kův bude v něm, a služebníci
jeho sloužiti jemu budou.
4 A tvář jeho viděti budou, a
jméno jeho *bude* na čelích jejich.
5 A noci tam nebude, aniž bu-
dou potřebovati svíce, ani světla
slunečného; nebo Pán Bůh je
osvěcuje, a kralovati budou na
věky věků.
6 I řekl mi: Slova tato jsou věr-
ná a pravá, a Pán Bůh svatých
proroků poslal anděla svého,
aby ukázal služebníkům svým,
co se díti musí brzo.
7 Aj, přijduť rychle. Blahosla-
vený, kdož ostříhá slov proroctví
knihy této.
8 Já pak Jan viděl jsem a sly-
šel tyto věci. A když jsem sly-
šel a viděl, padl jsem, klaněti
se *chtěje* před nohama anděla
toho, kterýž mi tyto věci ukazo-
val.
9 Ale řekl mi: Hleď, abys toho
nečinil. Neboť jsem spoluslu-
žebník tvůj a bratří tvých proro-
ků, a těch, kteříž ostříhají slov
knihy této. Bohu se klaněj.
10 Potom řekl mi: Nezapečeťuj
slov proroctví knihy této; neboť
jest blízko čas.
11 Kdo škodí, škoď ještě; a kdo
smrdí, smrď ještě; a kdo jest
spravedlivý, ospravedlni se ješ-
tě; a svatý posvěť se ještě.
12 A aj, přijduť brzo, a odplata
má se mnou, abych odplatil jed-
nomu každému podlé skutků
jeho.
13 Jáť jsem Alfa i Oméga, počá-
tek i konec, první i poslední.

14 Blahoslavení, kteříž zachovávají přikázaní jeho, aby měli právo k dřevu života, a aby branami vešli do města.

15 Vně pak *budou* psi a čarodějníci, a smilníci, a vražedlníci, a modláři, i každý, kdož miluje a činí lež.

16 Já Ježíš poslal jsem anděla svého, aby vám svědčil o těchto věcech v církvích. Já jsem kořen a rod Davidův, a hvězda jasná a jitřní.

17 A Duch i nevěsta řkou: Poď. A kdož slyší, rciž: Přiď. A kdož žízní, přijdiž, a kdo chce, nabeř vody života darmo.

18 Osvědčujiť pak každému, kdož by slyšel slova proroctví knihy této, jestliže by kdo přidal k těmto věcem, žeť jemu přidá Bůh ran napsaných v knize této.

19 A jestliže by kdo ujal od slov proroctví tohoto, odejmeť Bůh díl jeho z knihy života, a z města svatého, a z těch věcí, kteréž jsou napsány v knize této.

20 *Takť* praví ten, kterýž svědectví vydává o těchto věcech: Jistěť přijdu brzo. Amen. Přijdiž tedy, Pane Ježíši.

21 Milost Pána našeho Jezukrista se všechněmi vámi. Amen.

NOVÝ ZÁKON

PODLE POSLEDNÍHO VYDÁNÍ
KRALICKÉHO Z ROKU 1613

Zpracování, korektura, grafická úprava a sazba
písmem New Century Jaromír Hradílek.
V Brně roku 2009. Vydání první. 434 stran.

Tento dokument vychází z digitalizované verze
textu dostupné online na webové adrese
http://cs.wikisource.org/wiki/Bible_Kralická

Vydáno pod licencí Creative Commons —
Attribution-Share Alike 3.0 Unported.